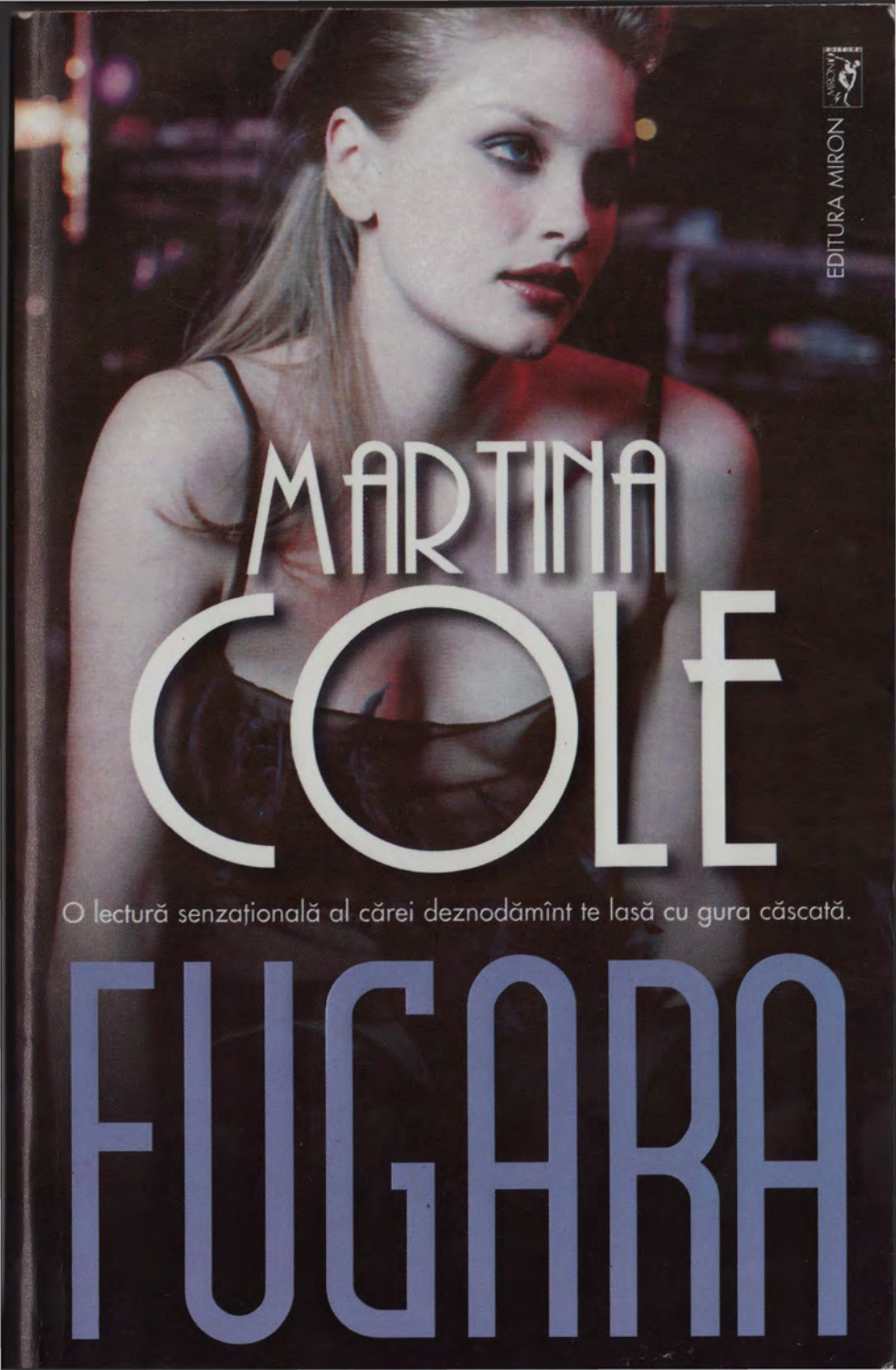

EDITURA MIRON

MARTINA COLE

O lectură senzațională al cărei deznodământ te lasă cu gura căscată.

FUGARA

THE RUNAWAY

by Martina Cole

© copyright for romanian Language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

MARTINA COLE

Fugara

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON
Bucureşti

Tehnoredactor: *MONICA TOADER*
Corectori: *GEORGETA TOMA*
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95062-5-4

PROLOG

LONDRA, 1995

– Crezi c-o să supraviețuiască?

Chipul polițistului era încruntat, plin de riduri şi îmbătrînit înainte de vreme. Chelia îi lucea uşor din cauza transpirației. Tînărul doctor ridică din umeri.

– Nu sînt sigur că ar vrea. Are peste două sute de cusături numai pe față. Nasul i-a fost spulberat complet şi a trebuit să facem o operație ca să îndreptăm o scobitură a craniului. În realitate, ar trebui să fie moartă – nimeni n-ar supraviețui unei asemenea bătăi. Cu toate acestea, respiră, semnele vitale sînt bune, iar oasele încep să se vindece. Pînă cînd nu va ieşi din comă – presupunînd că va ieşi, bineînțeles – nu putem să ne dăm seama dacă i-a fost afectat creierul sau nu. Cel care a tăiat-o... Să fim sinceri, a fost tăiată serios – un sîn i-a fost, practic, retezat. Cel care a făcut-o trebuie să fi fost nebun. În viața mea n-am văzut aşa ceva.

Se uită la pacientă, cusăturile de pe fața umflată şi învinețită a acesteia contrastînd cu aşternutul alb al patului de spital. Nu puteai să-ți dai seama că era o femeie, imaginea fiind mai degrabă dintr-un film de groază. Zumzetul aparatelor de lîngă patul ei întrerupeau tăcerea şi tînărul doctor oftă încet, aproape imperceptibil.

– Ştii cumva cine a făcut aşa ceva?

Polițistul încuviință.

– Să zicem doar că am idee de ce a fost bătută şi e un început, nu-i aşa? Numai că va fi foarte greu să-l acuzăm pe individ.

Îşi luă ochii de la femeie şi îl privi pe doctor.

– Cathy a mea era o femeie foarte frumoasă. Nu

izbitor de frumoasă, dar avea clasă. Avea ceva deosebit. Înțelegi ce vreau să spun?

Accentul său cockney răsuna strident în liniștea salonului de reanimare. Doctorul zîmbi stins.

– O cunoșteai, deci?

Acum fu rîndul polițistului să zîmbească, avînd pe chip o expresie de tristețe. Păru mai blînd, lucru care îl făcu pe doctor să vadă pentru o secundă cît de atrăgător fusese pe vremuri.

– Ah, da, o cunoșteam. Toată lumea din West End o cunoștea pe Cathy într-un fel sau altul. Am întîlnit-o acum mai bine de douăzeci de ani, chiar înainte să vină în Soho. S-a schimbat mult de atunci, foarte mult. Da, al naibii de mult. Domnul s-o aibă în pază. E proprietara lui *Dukes* – știi, barul ăla din Soho. Unde cei importanți și buni se amestecă printre cei nu-prea-importanți și nu-prea-buni. Dar e un local respectabil. Turiștilor le place, mai ales germanilor. Bărbații îmbrăcați în femei sînt o mare atracție. E *La Cage*-ul Soho-ului, iar această micuță doamnă a gîndit totul. Necazul a fost că n-a izbutit niciodată să uite trecutul. Acesta a părut s-o urmărească întotdeauna și ăsta e rezultatul.

Doctorul îl auzi înghițind în sec cu zgomot și își dădu seama că făcea un efort teribil pentru a-și reține lacrimile, rămînînd cu privirea ațintită asupra femeii.

– Cathy a mea nu era rea. Nu chiar. Era doar o supraviețuitoare, care făcea ceea ce trebuia să facă pentru a ieși învingătoare. Totul a fost pentru supraviețuire, nimic altceva.

Doctorul îi strînse umărul și spuse cu blîndețe:

– Să sperăm c-o să supraviețuiască și acum, nu?

Dar în vocea lui nu se simțea prea multă speranță. În adîncul sufletului său se îndoia că pacienta aceea avea să mai deschidă ochii sau să mai recunoască pe cineva vreodată. O parte din el spera acest lucru pentru binele ei, căci bătaia pe care o suportase îi lăsase semne. În afară de culoarea părului nu mai rămăsese nimic după care să-ți dai seama cum arătase înainte.

– N-a avut nici o șansă, spuse polițistul încet. Femeile din Soho mor în mod frecvent din cauza băuturii și drogurilor. Adesea sfîrșesc așa, bătute și învinețite, într-un salon de spital, complet singure. În felul meu, am iubit-o încă din prima zi cînd am văzut-o, singură și speriată, doar o puștoaică.

Ieși din salon ca un bătrîn, încet, de parcă ar fi fost chinuit de durere. O tînără polițistă se așeză de pază lîngă pat. În cazul puțin probabil în care pacienta avea să-și recapete cunoștința, ea trebuia să noteze orice cuvinte ar fi rostit. Paznici înarmați stăteau în fața ușii douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

– E șeful tău? o întrebă doctorul foarte încet, de parcă s-ar fi aflat în prezența morții.

Tînăra roșcată zîmbi încîntată de faptul că fusese remarcată de tînărul și frumosul medic cu ochi negri.

– Da, e șeful meu. Inspector-șef Richard Gates, șeful Departamentului Moravuri.

NEW YORK

Bărbatul se uită pe fereastra biroului său și, pentru prima oară, priveliștea nu îl fascina. De obicei, simțea un fel de euforie cînd se gîndea că el, Eamonn Docherty, un vagabond londonez, era acum un om de afaceri respectat, avînd un birou cît un teren de tenis și o masă de lucru care părea ca și cum locul ei ar fi fost în Muzeul Victoria și Albert, nu la etajul optzeci și doi al lui Plaza Tower, una din numeroasele sale companii.

Puse mîna pe telefon pentru a zecea oară în dimineața aceea și formă un număr. Îl auzi sunînd atît de tare, de parcă ar fi dat telefon la magazinul din colț, nu la Londra, în Anglia. Îl puse la loc în furcă în clipa în care auzi vocea înregistrată a unei femei.

– Unde dracu' o fi?

Vorbea singur și vocea îi răsună în liniștea din jur. Se ridică și se duse în fața peretelui din sticlă, privind afară fără să vadă nimic. Închizînd ochii, își aminti de primul lui contact cu America. Tatăl său, Eamonn Docherty Senior, era beat și sforăia lîngă el la bordul vaporului care

intra pe Hudson, Statuia Libertății înfățișîndu-se înaintea lor în toată splendoarea ei. Spre deosebire de strămoşii lor, ei nu avuseseră parte de nici o Insulă Ellis, deoarece fuseseră aduşi ilegal la bordul unui vapor englez care transporta marfă. „Prietenul unui prieten" aranjase totul – aceea era expresia preferată a tatălui său. Eamonn Junior fusese autorul unei crime violente care îl urmărise toată viața. Trebuise neapărat să dispară din East End şi tatăl lui aranjase lucrurile în aşa fel, încît plecaseră împreună. Fusese singura dată cînd bătrînul îl ajutase.

La un an după aceea îşi pierduse tatăl, astfel că, la optsprezece ani, trebuise să învețe să se descurce singur în Statele Unite. Şi, chiar dacă viața îi fusese plină de evenimente, murdară şi violentă, în cele din urmă, îl adusese la Plaza Tower. Muncise din greu, folosindu-se de oricine şi de orice pentru a ajunge acolo. Chiar şi de Cathy, de Cathy a lui, aşa cum se gîndea întotdeauna la ea. Întotdeauna a lui.

Sună telefonul şi acel zgomot îl făcu să tresară. Bătăile inimii îi răsunau în urechi. Era linia personală.

Acum, cînd telefonul suna, îi era frică să ridice receptorul, temîndu-se de ceea ce avea să audă.

În adîncul sufletului, ştiia exact ce avea să audă.

Vocea de la celălalt capăt al firului era inconfundabilă, una groasă, caracteristică travestiților: mai feminină decît a lui Elizabeth Taylor, mai masculină decît a sa.

– Oh, Doamne, Eamonn, o să moară! Cathy o să moară! Vino, te rog. Nu ştiu ce să fac... Au tăiat-o în fîşii. Abia poți să-i mai vezi fața din cauza cusăturilor! Oh, Doamne Dumnezeule, s-o ajute cineva...

După acele frînturi de fraze, urmară hohote de plîns.

– O să vin. Nu-ți face griji.

Puse receptorul în furcă uşor, parcă auzind în continuare suspinele celuilalt. Luîndu-şi capul în mîinile cu o manichiură perfectă, Eamonn începu să plîngă. Crezuse că era pregătit pentru veste, dar nu era. Nu era pregătit deloc. Începuse ceva şi nu mai ştia cum să pună capăt.

CARTEA ÎNTÎI

„Trebuie să călătorim în direcția fricii"
John Berryman, 1914-1972
(A Point of Age)

„Quem Jupiter vult perdere, dementat prius"
Cel pe care Dumnezeu vrea să-l distrugă, îl face să-şi piardă mințile mai întîi„.
James Duport, 1606-1679
(Homeri Gnomologia)

„Nimic nu e mai sigur –
Bogații dobîndesc mai multe avuții,
iar săracii dobîndesc copii"
Gus Kahn, 1886-1941
(„Ce ne-am mai distrat", 1921)

1

IANUARIE, 1960

– Eu nu intru, o să-şi verse năduful pe noi.

Cathy oftă adînc şi îndepărtă o şuviţă de păr de pe fruntea băiatului.

– Şi atunci o să mergem, deşteptule?

– Nu putem să mergem alături, Cath? întrebă Eamonn cu o voce plîngăreaţă şi ea scutură din cap încet.

Doamna Sullivan locuia în apartamentul de lîngă al lor, la etajul doi. Avînd un suflet bun, le oferea copiilor adăpost ori de cîte ori se certau părinţii lor – ceea ce se întîmpla foarte des. Auzeau glasul ridicat şi furios al lui Eamonn Docherty Senior prin uşă şi strigătele stridente ale lui Madge ca răspunsuri.

– Nu putem să mergem acum la ea, altfel n-o să ne mai ajute cînd o să avem cu adevărat nevoie. Ştii ce...

Uşa se deschise brusc şi Madge Connor apăru în faţa lor în toată splendoarea ei. Cele aproape o sută de kilograme ale ei erau înveşmîntate într-un capot roz, matlasat, şi fardurile îi erau întinse pe faţa rotundă. Numai ţigara care îi atîrna dintre buzele umflate se mişcă, în sus şi în jos, cînd îi privi cu ochii mijiţi. În cele din urmă, le strigă cu o voce care ar fi putut să taie sticla:

– Deci, aţi venit acasă, nenorociţi leneşi ce sînteţi! Eamonn, intră imediat şi ocupă-te de taică-tu, ai înţeles? A luat-o razna.

Cathy îl auzea pe Eamonn Senior strigînd despre Irlanda şi, după ce Eamonn Junior intră în casă, închise ochii strîns.

Întotdeauna se întrebase cum o fi fost să ai un tată, dar, după doi ani în care locuise împreună cu Eamonn Senior, în adîncul sufletului ei se bucura că trebuia să se mulțumească doar cu mama ei. Alături de cei doi adulți, viețile lui Cathy și Eamonn erau un permanent coșmar. Cei doi adulți ori se sărutau, ori se băteau. Absolut niciodată nu era o atmosferă plăcută. Intrînd în casă, fu întîmpinată imediat de mirosurile obișnuite: untură de gătit și urină de pisică, și acestea combinate cu un miros de băutură pe care ea nu putea să-l suporte. Îi arseră nasul și gîtlejul pînă cînd se obișnui cu ele încă o dată. Întotdeauna îi întorceau stomacul pe dos și o deprimau. Duhoarea sărăciei.

Cînd intră în camera mică din față, iubitul mamei ei tocmai își scotea cureaua. Statura lui masivă, fără un pic de grăsime în plus, era impunătoare. Eamonn Senior era uriaș și emana o forță animalică și o viclenie care îi făceau pe majoritatea celorlalți bărbați să se teamă de el înainte să-i adreseze vreun cuvînt.

– O să vă tai picioarele, porci murdari ce sînteți. O să vă trec numele în carnet și o să le tai cu o linie. Eh, ce ziceți de asta?

Cathy oftă și răsuflă ușurată. Ochii albaștri ai lui Eamonn Senior licăriră și se părea că furia îi trecuse, fiind alungată de băutură. Lăsase în loc o bucurie atotcuprinzătoare față de lume. Aceea era gluma lui preferată, o voche zicală a Armatei Republicane Irlandeze (IRA) de pe vremea luptătorilor pentru libertate. Se părea că îți treceau numele într-un carnet și, dacă era tăiat cu o linie, erai împușcat a doua zi în zori.

Cathy zîmbi cînd îl auzi pe uriaș strigînd:

– Împușcați în zori amîndoi. Ce ziceți de asta, eh?

Își coborî fața imensă la nivelul lor, inima lui părînd să explodeze de dragoste pentru cei doi copii. Mai ales pentru fiul lui, care îi purta numele, singurul lui copil.

– Vreți cartofi prăjiți? îi întrebă el și un zîmbet îi încreți fața în toate locurile potrivite făcîndu-i pe oameni să înțeleagă ce vedeau femeile la el, pentru că femeile îl iubeau pe Eamonn Docherty – întotdeauna îl iubiseră.

Cel puțin, un anumit gen de femei.

Madge Connor, nevenindu-i să creadă, clătină din cap uimită.

– Niciodată nu știi ce-o să facă ticălosul. Niciodată, zise ea cu un puternic accent cockney și cu puțină mîndrie în glas.

Bărbatul ei uriaș, scandalagiu, bețiv și afemeiat, era un adevărat mister pentru ea. Ceea ce, după cum recunoștea ea în momentele cînd era mai lucidă, era principala lui atracție.

– Ar trebui să mă pregătesc să plec la lucru. Cathy, fă-mi un serviciu, te rog. Calcă-mi rochia cea roșie.

Cathy se duse în bucătăria micuță și, după ce vîrî fierul de călcat în priză, întinse pe masă prosopul cel mai curat pe care îl găsise. Făcea totul automat. Niciodată nu refuzai un ordin în casa aceea, chiar dacă suna ca o rugăminte. Dacă voiai să ai o noapte liniștită, săreai cînd ți se spunea să sari, nu comentai.

Douăzeci de minute mai tîrziu, după ce se spălase ușor și își dăduse cu alt fard peste cel din ziua precedentă, cu rochia cea roșie pocnind la cusături, Madge era gata să plece la lucru. După ce își mai trecu peria o dată prin păr, se uită la fiica ei și o întrebă cu blîndețe:

– Arăt bine, scumpo?

Cathy zîmbi, dezvelindu-și spațiile goale din gură, lucru obișnuit la un copil de șapte ani, și spuse cu sinceritate:

– Arăți minunat, mami. Frumoasă.

Era răspunsul așteptat.

– Adu-mi geanta din dormitor.

Cathy dădu fuga în dormitor, aruncîndu-i un zîmbet lui Eamonn Junior, care stătea acum pe genunchii tatălui său, căutînd într-un pumn de mărunțiș bani pentru cartofi prăjiți. Se priviră amîndoi în ochi, cuprinși de o ușurare și o bucurie copilărească față de acel deznodămînt neașteptat. Era o zi de miercuri, în mod obișnuit, una agitată pentru copii. La mijlocul săptămînii, lefteri și puși pe harță, ambii părinți își vărsau năduful asupra copiilor cînd se întorceau de la școală. În ziua

aceea, însă, dintr-un motiv neştiut, erau fericiți. Şi dacă adulții erau fericiți copiii erau extaziați.

Cine mai auzise de cartofi prăjiți miercurea?

Cathy se duse înapoi la bucătărie cu poşeta cu mărgele a mamei ei.

– Mersi, scumpo. O să faci curățenie în seara asta, da?

Cathy încuviință solemn. Madge îşi lipi obrazul de al fiicei ei şi rîse uşor, astfel încît respirația ei, care duhnea a whisky ieftin şi a ceapă, îi izbi nările lui Cathy asemeni mirosului emanat de un cîine mort de o săptămînă.

– O să-ți aduc nişte biscuiți, ce zici?

Cathy încuviință, temîndu-se să deschidă gura pentru a nu inhala acel miros oribil.

Se auzi o bătaie în uşă şi o folosi ca scuză pentru a fugi. Trebuia să fie prietena mamei ei, Betty. Lucrau împreună într-un mic bar din Custom House, unde le ofereau marinarilor străini băuturi şi orice mai doreau aceştia, deşi despre acest lucru nu se discuta niciodată în fața lui Eamonn Senior, doar dacă nu cumva el însuşi aducea vorba. Deşi bea şi mînca din banii aduşi de ea şi, uneori, chiar le conducea pe amîndouă cu maşina la lucru, se prefăcea că nu ştia nimic, pînă cînd, la vreo două săptămîni o dată, se hotăra să o ia la bătaie pe Madge ca să-i demonstreze ceva. Acel ceva fiind faptul că el, ca bărbat, nu era deloc de acord cu ce făcea ea.

Betty intră în holişor, numai *Max Factor* şi haină din blană de miel.

– Bună, Daffy Cathy!

Vocea ei tunătoare părea prea puternică pentru făptura ei firavă. Betty Jones era îngrozitor de slabă, deşi avea o constituție foarte sănătoasă, aşa cum le spunea tuturor celor care stăteau să o asculte. Îi strecură în mînă lui Cathy o monedă de trei penny şi îi făcu cu ochiul. Cathy o adora pe Betty. Eamonn Junior o adora pe Betty. Eamonn Senior nu putea să o sufere şi sentimentul era reciproc.

Madge ieşi repede în hol, punîndu-şi haina din blană de iepure. Pe alocuri năpîrlise complet, dar îi ținea mai

cald decît jacheta ei obişnuită din bumbac.

– Haina asta e gata să se facă praf, fetițo! Pune-l să-ți cumpere alta. Şi aşa nu face nimic. Măcar ar putea să te-mbrace.

Eamonn Junior închise ochii întristat cînd îl simți pe tatăl său încordîndu-se la auzul cuvintelor lui Betty. Vocea ei era ca o zdreanță roşie fluturată prin fața unui taur cînd era vorba de tatăl lui şi, cînd acesta se ridică brusc, trîntindu-l la podea fără pic de ceremonie, Eamonn se rostogoli mai departe.

Betty şi Madge tocmai voiau să iasă cînd o voce tunătoare le făcu să se oprească brusc.

– Ce ți-am spus eu în legătură cu venirea în casa mea?

Betty îşi strînse haina în jurul trupului asemeni unui scut.

– Cu mine vorbeşti? întrebă ea pe un ton de harță.

– Cu care alt rahat aş putea să vorbesc? zise Eamonn Senior a cărui voce era înspăimîntător de liniştită.

Acum se afla în pragul uşii camerei din față.

– Nu mi-e frică de tine, amice, niciodată nu mi-a fost. Dacă ai fi fost un bărbat de treabă, ai fi cîştigat bani pentru copiii ăştia şi nevastă-ta n-ar fi trebuit să mai iasă în zăpada asta de un metru! Nu mă impresionezi, *domnule* Docherty. Nu e decît un singur rahat aici şi îl am chiar în față!

Chipul bărbatului era roşu de furie acum şi, cînd înaintă, Madge îl împunse uşor în piept.

– Las-o, Eamonn. Doar o ştii pe Betty, numai gura e de ea. A băut puțin şi...

– Piei din fața mea pînă nu-ți zbor capul de pe umeri!

O izbi pe Madge de perete, făcînd-o să-şi piardă echilibrul. Cathy se aşeză în fața lui Betty cînd uriaşul se apropie de ea. Betty, cu un zîmbet enervant, îl întărîta şi mai mult.

– Haide, loveşte-mă! Te pricepi să loveşti femei, nu? Dar nu şi bărbați. Chiar dacă eşti aşa de mare, nu dai în bărbați, nu?

Cathy o împinse pe Betty spre uşa de la intrare care

era deschisă. Aerul rece pătrundea înăuntru şi în hol se făcuse îngrozitor de frig.

– Ieşi, Betty! Nu mai face necazuri.

Întorcîndu-se, se aruncă în jurul picioarelor lui. Lu-înd-o cu o mînă, îndreptă spre Betty un deget tremurător.

– Într-o bună zi, o să-ţi rup gîtul, cucoană.

Betty rîse strident. Ştia exact cum să-l înfurie pe Eamonn Docherty.

– Du-te naibii, întreţinutule!

Madge o împinse cu brutalitate afară.

– Încetează, Betty. Eu trebuie să locuiesc aici, cred că n- ai uitat.

– Discutăm noi cînd vii acasă, cucoană.

Madge se uită la el şi încuviinţă.

Micul Eamonn îl trase pe tatăl său în camera din faţă şi atmosfera ameninţătoare dispăru de pe holul îngust.

Madge închise uşa de la intrare în urma ei.

– Îţi mulţumesc din suflet, Betty. Acum o să mă omoare în bătaie. Eşti fericită? Tocmai mi-ai aranjat o cafteală.

Betty clătină din cap abătută, dar părul vopsit blond rămase neclintit sub soluţia alcătuită din apă şi zahăr cu care fusese stropit.

– Iartă-mă, Madge, dar ştii care e părerea mea despre el – e un întreţinut.

Madge zîmbi uşor.

– Sînt perfect conştientă de asta, Betty, dar e întreţinutul *meu*.

Amîndouă zîmbiră şi se îndreptară spre scară ţăcănind cu tocurile lor cui nepotrivite pentru vremea de afară, dar obligatorii pentru meseria lor. Chicotind ca două şcolăriţe, coborîră scara, două prostituate care îmbătrîneau, dar care încă se mai credeau fermecătoare.

Cathy şi Eamonn stăteau în pat în întuneric, ţinîndu-se în braţe. La zece ani, el era mult mai mare decît ea, dar, chiar şi la şapte ani, Cathy era o diplomată înnăscută.

După ce făcuseră ordine în apartament, mîncaseră cu toţii cartofi prăjiţi şi cîrnaţi uscaţi, după care băuseră cîte o cană de ceai fierbinte. Apoi, Cathy făcuse sandvişuri din lapte condensat pentru amîndoi înainte să meargă la culcare.

Eamonn Senior plecase la bar la opt şi jumătate, aşa că ei doi putuseră să se relaxeze. Omniprezenta senzaţie de primejdie dispăruse pe uşă odată cu el. Acum fuseseră treziţi de întoarcerea lui şi, în lumina slabă a felinarului de pe stradă, aşteptau cu răsuflarea tăiată ca el să adoarmă. Nu puteau să se liniştească decît atunci cînd îi auzeau sforăielile. Pînă atunci, se putea întîmpla orice şi, adesea, chiar se întîmpla.

Auziră o ceaşcă spărgîndu-se şi, oftînd adînc, Cathy se dădu jos din pat.

– Nu te duce, Cathy, lasă-l în pace.

Ea îşi puse un capot murdar. În cameră era atît de frig, încît scoteau abur din gură cînd vorbeau.

– Tu stai aici şi încălzeşte-te, da? Îi fac un *Bovril* şi îl duc la culcare, altfel n-o să doarmă nici unul din noi.

Bărbatul era în bucătărie şi îşi scărpina burta, fiind îmbrăcat doar cu un maiou şi cu indispensabilii. Încerca din răsputeri să se concentreze asupra ceştii sparte de la picioarele lui şi, datorită alcoolului din sînge, nu mai simţea frigul.

Cathy adună cioburile repede şi le aruncă la gunoi, după care îl luă de mînă şi îl duse în camera din faţă, unde el se trînti pe canapea.

– Eşti o fetiţă bună. Unde e băiatul meu?

Era o întrebare care nu necesita un răspuns şi Cathy nu îi oferi nici unul. În schimb, se duse la bucătărie şi puse apă la încălzit pentru *Bovril*-ul lui din fiecare seară. Indiferent cît de beat era, Eamonn Docherty trebuia să-şi bea *Bovril*-ul, altfel nu dormea. Cathy ştia din experienţă că era mai bine să i-l prepare ea, să-l supravegheze cît îl bea şi, apoi, să îl ducă la culcare, chiar dacă se chinuia să ţină ochii deschişi şi avea senzaţia că avea nisip în ei. Cînd îi aduse băutura, el o luă recunoscător.

– Eşti o fetiţă bună, nu-i aşa? Fetiţa mea! Vino să te

țin pe genunchi, copila mea.

Cathy scuturã din cap temãtoare.

– Nu poți cînd trebuie să ții și cana. Bea-ți *Bovril*-ul, domnule Docherty.

Eamonn o privi pe sub pleoapele grele. Era atît de micuță, așa cum stătea pe scăunel, cu picioarele slăbănoage ieșindu-i de sub capot ca niște bucăți de cretă. Dar copilul avea un chip de femeie matură.

– Nu ți-aș face nici un rău, copila mea, trebuie să mă crezi, spuse el atît de serios, încît ei îi păru rău o clipă pentru felul în care îi răspunsese. În ciuda defectelor lui, ea se simțea în siguranță cu el în acea privință.

– Au mai vorbit despre asta, domnule Docherty. Nu-mi place să stau pe genunchii oamenilor. Niciodată nu mi-a plăcut.

– Eu nu sînt precum ceilalți bărbați cu care a fost încurcată mama ta, știu cum să mă port cu un copil. Ești ca și copilul meu.

O parte din creierul său se întrebă de ce simțea nevoia mereu să se justifice în fața acelei fetițe, dar atitudinea ei era aceea a unei femei cu experiență. Bănuia ce suferise înainte să apară el în scenă.

Închise ochii cînd se gîndi la acel lucru. Nu ar fi vrut niciodată o fetiță ca ea și, totuși, știa că ea își închipuia altceva și asta îi rănea mîndria. Ba, mai rău, faptul că ea știa deja atît de multe lucruri îl îndurera.

Indiferent ce era și ce făcuse, acel lucru nu avea să-l facă niciodată. Absolut niciodată. Voia ca ea să știe asta și să aibă încredere în el. Mereu discutau acest lucru.

– Ar trebui să te duci la culcare, domnule Docherty. Mîine dimineață te duci la lucru.

El încuviință și apoi își trecu mîna prin părul negru și des, rîzînd.

– N-o să ajungi niciodată ca mama ta, ești prea a naibii de sigură de tine. Du-te la culcare, fetițo. Mă simt bine acum. O să fumez o țigară și mă culc și eu.

Cathy încuviință, după care îi spuse noapte bună încet și se duse în dormitor. Paltonul mare care acoperea patul alunecase pe podea și ea îl trase la loc,

vîrînd o mînecă sub saltea pentru a- l fixa.

Eamonn adormise deja și, cînd ea se strecură lîngă el, căldura trupului său fu ca un balsam.

Madge înghețase de frig. Simțind mîinile bărbatului care o pipăiau pe sub corsajul rochiei, înjură ușor printre dinți. Era un chinez scund, cu dinți urîți, al cărui păr mirosea oribil a *Chow Mein*. Scoțîndu-i sînii, îi strînse dureros de tare, făcînd-o să-l împingă puțin.

– Nu fi dur, amice, n-am chef de chestii din astea. Și, cum am atîtea kilograme în plus față de tine, nu te-aș sfătui să devii prea dur.

Bărbatul zîmbi și o rezemă de zid, dar mai ușor de această dată. Ea îi simți buzele pe sfîrc și zîmbi. Cînd își ridică rochia, vîntul rece o făcu să se cutremure. Chinezul crezu că, pentru prima oară, făcea un lucru bun și îi supse sînul cu furie. Madge simți o dorință teribilă de a-i strivi craniul în mîini. În schimb, puse piciorul pe o ladă de lemn și îl încurajă să o penetreze.

– Haide, amice, e un frig îngrozitor.

El era puternic pentru statura pe care o avea și, cînd începu să împingă ritmic, ea își făcu meseria. Murmurînd încurajator, îl trase în căldura hainei. Își plimbă mîinile peste trupul lui, ușurîndu-l cu îndemînare de portofel. El îi dăduse deja o bancnotă nou-nouță de zece șilingi; acum, ea căuta să dea lovitura. Prefăcîndu-se că îl mîngîie, îl căută de cuțit. Deși majoritatea marinarilor le țin la cizme, era bine să fie pregătită. Propriul ei cuțit era vîrît bine în partea din spate a rochiei, într-o curea subțire, pentru cazul în care ar fi avut nevoie de el. Îl simți cutremurîndu-se și fu conștientă de umezeala lipicioasă dintre picioare și, ca întotdeauna, îl mai ținu cîteva secunde, pînă cînd el se putu ține pe picioare. Gîfîind, el îi vorbea în limba lui și ea îi zîmbi veselă.

– În regulă, scumpule?

El păru să-i înțeleagă tonul și zîmbi din nou. Madge își dădu seama că era foarte tînăr, neavînd, probabil, mai mult de nouăsprezece ani. Oare de ce nu se uita bine la ei decît după ce se termina totul?

Ridică din umeri. Strîngîndu-şi haina în jurul trupului, ocoli clădirea prin spate şi intră în bar.

– Dă-mi un grog cald, Pete, îi strigă ea barmanului în drum spre toaletă.

Înăuntru, puse piciorul pe scaunul murdar şi se şterse bine. După aceea se spălă pe mîini cu apă rece şi le agită pentru a se usca. Ştergînd ultimele picături de pe rochie, scoase portofelul din buzunar. Era un obiect ieftin pe care scria *Buenos Aires*. Un suvenir din călătoriile clientului ei. Zîmbi însă cînd văzu că, pe spate, scria *Fabricat în China*.

– A bătut mult drum pentru un portofel fabricat în propria lui ţară! zise ea şi vocea îi răsună în spaţiul acela strîmt.

În portofel erau trei bancnote de cîte cinci lire şi fotografia unei bătrîne, probabil bunica lui. Zîmbind, Madge puse portofelul în geantă şi se întoarse în bar.

Făcîndu-şi loc prin mulţime, îşi luă grogul. Cînd o zări pe Betty la o masă cu doi marinari, se duse la ei.

Pete's Bar era un vechi depozit, închiriat de la un localnic pe nume Jimmy Capper care avea grijă ca localul să nu fie niciodată obiectul unei razii şi să fie „protejat". Avea douăzeci şi cinci de ani şi era viclean şi violent. Calităţi perfecte pentru Custom House şi o acoperire perfectă pentru Pete Lavson, proprietarul barului. Peter îşi încuraja fetele să lucreze şi avea grijă de ele în felul lui aspru. Le împrumuta bani şi aplana disputele. Toate fetele lui îl respectau, dar puţine îl plăceau. Plăteau nişte bani pentru a lucra în bar şi nu le plăcea deloc acest lucru, susţinînd că ele erau cele care îi aduceau clienţii. Pete spunea la rîndul lui că îşi cîştigau existenţa jefuindu-i pe marinari, aşa că, dacă voiau protecţie, le costa. Era un conflict din care nimeni nu ieşea învingător.

În seara aceea, clienţii lui Pete erau, ca de obicei, chinezi, ruşi şi europeni. Jocurile de noroc reprezentau principala atracţie, iar Pete le boteza băuturile, le supraîncărca notele şi zîmbea la glumele lor. Ţinea o puşcă sub tejghea pentru a-i speria cînd se încăierau şi o bîtă

de baseball în toaleta femeilor pentru cazurile cînd prostituatele se luau la ceartă între ele. Adevărul era că prefera să aibă de-a face cu bărbaţii; i se părea mult mai periculos să încerce să despartă două femei care loveau cu picioarele, ţipau şi zgîriau. Îndeosebi acelea care lucrau în zona aceea. Erau cele mai dure şi mai rele muieri din cîte văzuse vreodată. Dar, recunoscu în sinea lui, aşa şi trebuiau să fie.

Pe de o parte, le admira pentru duritatea lor. Îşi petreceau vieţile în clinici pentru vindecarea sifilisului, în barul lui sau lipite de ziduri. Oricine putea să ducă o astfel de viaţă ani în şir merita un anumit respect. Îşi rotea privirea prin bar tot timpul şi ţinea mereu legătura vizuală cu cei doi paznici. În barul lui Pete se putea tîmpla orice, dar scotea cam şapte sute de lire sterline pe săptămînă şi acest lucru îl ţinea acolo, în timp ce soţia şi copiii locuiau într-o casă în Maida Vale.

Madge era la al doilea pahar de rom, cînd marinarul chinez intră din nou în bar. Ea nu îl văzu decît în momentul în care îi apăru în faţă. Pentru o secundă, nu îşi dădu seama cine era.

– Banii, doamnă. Vreau banii.

Stătea acolo plin de demnitate, în timp ce toţi se întoarseră să-l privească. Uniforma lui albă era şifonată şi pătată şi strălucea în lumina din bar.

– Banii, doamnă. Vreau banii.

Madge zîmbi.

– Du-te dracului! Habar n-am despre ce vorbeşti.

După aceea, continuă să bea liniştită. Betty îl privea cu teamă pe bărbatul din faţa prietenei ei. Destui oameni, îndeosebi femei, fuseseră înjunghiaţi şi pentru mai puţin decît un portofel în zona aceea.

Începură să se audă acordurile unei melodii a lui Del Shannon şi chinezul îşi ceru din nou banii politicos. Cei doi marinari pe care îi găsise Betty erau ruşi – nişte bărbaţi solizi care vorbeau englezeşte perfect.

– I-ai luat banii? întrebă unul din marinarii ruşi cu o voce guturală.

Marinarii erau la fel pretutindeni în lume. Dacă fe-

meia îi furase portofelul chinezului, era posibil să-l fi luat şi pe al lui. Instinctiv, duse mîna la buzunar şi răsuflă uşurat cînd îl simţi acolo.

Madge îşi aprinse o ţigară şi scutură din cap.

– Nu i-am luat nici un ban. E nebun, zise ea, după care se aplecă puţin şi spuse: Uite ce e, te-ai simţit bine, nu? Probabil că ai pierdut banii sau ceva de genul ăsta.

Îi zîmbi rusului de lîngă ea şi ridică din umeri ca pentru a spune „Toţi încearcă chestiile astea". Nu voia să piardă; dacă dădea lovitura din nou în seara aceea, seara următoare putea să nu mai lucreze.

Două femei se apropiară de masă, sorbind din pahare. Ca şi marinarii, prostituatele erau unite. Una din ele, o africană pe nume Dobie, îi zîmbi chinezului. Un dinte de aur sclipi în lumină şi insemnele ei tribale făcură ca faţa să-i semene cu o mască a morţii.

– Hai, cară-te, piticule! spuse Betty a cărei voce avu o inflexiune pe care pînă şi chinezul o înţelese.

Înainte să-şi dea seama cineva de ce se întîmpla, el o înjunghie pe Madge în braţ. Lama lungă de şapte centimetri rămase agăţată cîteva secunde înainte să cadă pe masă. Madge privi rana uimită. Sîngele curgea din tăietură şi bucata de piele desprinsă păru să atîrne în aer timp de o clipă, după care se lipi iarăşi pe rană.

Chinezul fu lovit imediat de poşeta lui Dobie şi fu aruncat în braţele unui marinar suedez care juca absorbit cărţi şi nu se sinchisise să-şi ridice privirea în timpul discuţiei.

În cîteva secunde, marinarii începură să se bată între ei. Toţi clienţii chinezi erau hotărîţi să-i ia partea compatriotului lor.

Pete Lavson îşi scoase puşca la vedere şi femeile se retraseră în grabă. Ajungînd afară, porniră repede spre Commercial Road, la o cafenea care era deschisă toată noaptea şi care avea să fie ultima lor oprire.

Cîţiva fulgi de zăpadă străluciră în lumina felinarelor şi toate îşi strînseră hainele în jurul trupurilor.

– Ce vreme mizerabilă, nu-i aşa, fetelor? spuse Betty, dar nici una nu-i răspunse.

Intrară în cafeneaua lui Lenny, aducînd cu ele aerul rece şi mirosul de parfum ieftin. Aşezîndu-se la o masă mare undeva în spate, se uitară una la alta şi izbucniră într-un rîs nervos.

– Faci cinste cu micul dejun, Madge Connor, ţinînd cont că tu ai provocat toată harababura aia.

Madge zîmbi şi îşi scoase haina. Toate se uitară la rană.

– O să supravieţuieşti. Vreo două cusături şi o să fii ca nouă.

Madge îşi aprinse o ţigară şi tuşi.

– Al naibii idiot! Nu-i de mirare că i-au bombardat.

– Ăia erau japonezi, deşteapto. Aţi citit în ziarul de azi despre Hedy Lamarr? A fost prinsă furînd dintr-un magazin din Hollywood! Cu toţi banii pe care-i are, tot fură!

Lenny le umplu paharele în mod automat cu ceai şi whisky. Nu îl deranjau prostituatele, căci erau nişte cliente bune. Nu vorbeau prea mult, fiind conştiente că scăpaseră uşor, dar nevrînd să recunoască acest lucru. Era ceva obişnuit ca femeile să fie găsite moarte în zona docurilor; toată lumea ştia că erau principalele ţinte ale atacurilor. Folosite de marinarii care veneau şi plecau în cîteva zile, chiar ore în unele cazuri, poliţiştii nu se osteneau să cerceteze prea mult un caz cînd una din ele era ucisă. Atitudinea părea să fie: una mai puţin care hărţuia, una mai puţin pentru poliţie. Vîrsta, stilul de viaţă şi înfăţişarea lor le condamnau la o asemenea existenţă în Custom House. Nici în cele mai rău famate baruri din Soho nu erau bine primite. Erau din cea mai de jos speţă şi ştiau acest lucru perfect. Totuşi, unite, posedau o anumită demnitate caracteristică lor.

Micul Eamonn deschise ochii şi căscă. La zece ani, ştia că era prea mare pentru a dormi cu sora lui vitregă, dar căldura ei îl liniştea. Îi ascultă respiraţia uşoară. Apoi, amintindu-şi că se trezise în toiul nopţii, se simţi puţin vinovat. Ştia că ar fi trebuit să se trezească şi el, în schimb, el se culcase la loc. Se uită la perdele şi văzu

razele slabe ale soarelui de iarnă pătrunzînd printre ele, astfel că se ghemui din nou în aşternut. Pe Cathy nu o deranja dacă se trezea şi, în curînd, avea să facă în aşa fel, încît în bucătărie să fie cald şi bine pentru ei. Prefăcîndu-se că se întorcea pe partea cealaltă, o împinse, ştiind că avea să se trezească. Apoi, prefăcîndu-se că încă mai dormea, se ghemui în aşternut. Cînd o simţi ridicîndu-se din pat, zîmbi în sinea lui.

Cathy era bună, ştia ce trebuia făcut şi o făcea. În douăzeci de minute avea să-i pregătească pîinea prăjită şi ceaiul, iar el putea să se ducă la bucătărie, unde avea să fie cald.

Cathy aprinse micul aragaz tremurînd, încercînd să încălzească puţin încăperea. Tăie pîinea în felii şi le puse în cuptor, după care deschise uşa cămării pentru a vedea cum stăteau cu proviziile. Era margarină şi puţin gem. Fredonînd, se apucă să pregătească micul dejun. Exact după ce făcu ceaiul, Madge intră pe uşă.

– O cană de ceai! Exact ce-mi doream după gerul de afară, zise ea şi, desfăcînd un pachet învelit în ziar, scoase la iveală nişte cîrnaţi reci. I-am luat de la cafenea pentru tine, scumpo.

– O să-i pun în sandvişuri. Îmi plac cîrnaţii la nebunie.

Cathy îi zîmbi mamei ei, recunoscătoare pentru acel gest. Se cîştigau destui bani în casă, dar pe mîncare se cheltuiau mai puţini. Băutura era principalul lucru, ca şi hainele noi pentru Madge cînd aceasta dădea vreo lovitură, şi mobila, care era întotdeauna înapoiată proprietarilor. Cumpărau pe datorie, la fel ca toată lumea, de la *Tamlin's* şi, trăiau de pe o zi pe alta, plătind cîte puţin din urmă atunci cînd li se refuzau alte alimente sau ţigări.

Madge îşi scoase haina şi zîmbi.

– A naibii vechitură! Va trebui să-mi iau alta. Parcă aş fi ursul Yogi în ea!

Cathy rîse încîntată.

– Înseamnă că Betty trebuie să fie Boo Boo!

Amîndouă izbucniră în rîs.

Madge, care mîncase ouă, costiţă, roşii şi cîrnaţi,

strîmbă din nas cînd văzu sandvişurile. Privindu-şi fiica descurcîndu-se prin bucătărie, simţi un uşor regret. Uitîndu-se la părul ei blond şi încurcat care îi cădea pe spate şi la ochii ei mari şi albaştri, îşi dădu seama că o iubea mult pe Cathy. Era un copil bun, te puteai baza pe ea pentru a face ceea ce trebuia. Peste cîţiva ani avea să fie o comoară...

– Dă-mi un pupic, scumpo.

Cathy se duse la ea ascultătoare şi, cuprinzîndu-i mijlocul larg, o sărută pe obraz.

– Te iubesc, mami.

Madge încuviinţă tristă.

– Ştiu, scumpo.

Madge o îmbrăţişă, savurîndu-i parfumul dulce şi trupul subţire. Cathy avea să se descurce, era o supravieţuitoare. Madge îşi spunea acest lucru în fiecare zi a vieţii ei.

Eamonn Senior le privi din prag şi clătină din cap uimit. Cum de le dăduse Dumnezeu copii amîndurora?

Se uita la chipul mînjit de farduri al lui Madge şi la burta ei, la venele afectate de varice şi la picioarele umflate în pantofii cu tocuri cui. Pe faţa ei rotundă se mai vedea o urmă din frumuseţea de odinioară. Madge nu avea decît treizeci şi cinci de ani.

Punîndu-şi bretelele pe umeri, intră în bucătărie.

– Cîrnaţi? N-avem ouă?

Cathy scutură din cap, bucurîndu-se cînd îi auzi tonul jovial. Madge scoase o bancnotă de o liră din geantă cînd Eamonn Junior veni la bucătărie.

– Du-te jos la magazin şi ia o duzină de ouă şi un ziar. Ia-ţi şi nişte dulciuri.

Băiatul luă banii şi ieşi în fugă.

– Lasă sandvişurile acolo, scumpo. O să fac şi cîte două ouă pe lîngă ele, hm?

Cathy încuviinţă încîntată. Punîndu-şi o cană de ceai, irlandezul o întrebă pe Madge:

– Cum a fost noaptea?

– Cincisprezece lire. I-am luat portofelul unui chinez şi tipu' s-a-ntors. Am fugit toate şi ne-am refugiat pe

Commercial Road. M-a înjunghiat, uite, zise ea arătîndu-le bandajul de pe braţ. Nimic prea grav, doar vreo trei cusături. Mi le-au făcut la *Old London,* de-aia am venit mai tîrziu acasă. Era o mînă de om, al naibii!

Eamonn rîse.

– Eşti o femeie grozavă, Madge, zise el ştergîndu-şi bărbia cu dosul mîinii. Am vreo şansă să-mi împrumuţi ceva? Vreo cinci lire ar fi de-ajuns.

Cathy o văzu pe mama ei dîndu-i o bancnotă de cinci lire şi răsuflă uşurată. Acest lucru însemna că aveau să mănînce liniştiţi şi casa avea să răsune de rîsete, nu de înjurături. Ce mai tura-vura, nu era un început rău pentru o zi de joi. Abia aştepta să se ducă la şcoală. Lui Cathy îi plăcea acolo. Era curat, cald şi profesoara ei, doamna Platting, îi spunea „draga mea".

Zîmbind, se uită la mama ei şi la bărbatul de lîngă ea cum vorbeau şi zîmbeau şi, după ce le mai puse cîte o cană de ceai, trase un fum din ţigara mamei ei.

Madge o văzu şi rîse din nou.

– Ai văzut, Eamonn? Fumează.

Rîseră amîndoi încîntaţi şi Cathy era fericită.

Astfel de momente erau rare şi ea învăţase demult să se bucure de lucrurile bune, pentru că nu se ştia niciodată cît durau.

2

1965

Madge îşi puse un pahar mare de whisky *Black and White* şi se aşeză iarăşi pe fotoliu. Rîgîind zgomotos, se uită la ceas. Unsprezece dimineaţa şi încă nici un semn de la bărbatul ei. Aprinzîndu-şi o ţigară, dădu radioul mai încet, lăsînd acordurile muzicii corale să o învăluie. Auzea vocea lui Cathy în bucătărie, unde prepara puiul pentru masa de Crăciun. Tînărul Eamonn rîdea cu fiica

ei şi, timp de cîteva secunde, Madge zîmbi mulţumită. Apoi, amintindu-şi că tatăl băiatului nu venise acasă cu o seară în urmă, încetă să mai zîmbească.

Era plecat din ce în ce mai mult în ultima vreme şi Madge Connor, care se mîndrea că putea să miroasă un şobolan cu mult înainte ca acesta să pută, se vedea nevoită să accepte că Eamonn avea o amantă. Acest lucru nu era deloc neobişnuit, numai că relaţia dura de cîteva săptămîni bune, ceea ce însemna că era ceva serios.

După cinci ani, avea de gînd să o părăsească. Ştia acest lucru în adîncul sufletului, la fel de bine cum îşi ştia numele. Lacrimile stîrnite de alcool îi umplură ochii de un albastru decolorat şi bărbia începu să-i tremure. Luînd încă o înghiţitură de whisky, se forţă să fie calmă.

Cathy veni în cameră cu un sandviş cu costiţă şi o ceaşcă de cafea pentru ea.

– Poftim, mami, mănîncă, spuse ea şi, văzînd paharul gol din mîna mamei ei, îşi dădu ochii peste cap. Of, mami, doar ai promis că n-o să bei pînă la cină. Doamna Cartwright de la şcoală spune că, dacă bei în timpul zilei, ai o problemă cu...

– S-o ia dracu' pe doamna Cartwright care le ştie pe toate! strigă Madge. Dacă vreau să beau ceva în ziua de Crăciun, o să beau. Clar?

Cathy păli brusc şi Madge simţi ruşine timp de o secundă. Era furioasă pe bărbatul ei, nu pe fată. Cînd Cathy se duse înapoi la bucătărie, lacrimile pe care Madge şi le reţinuse începură să-i şiroiască pe obraji.

Unde era irlandezul ei, ticălosul? Era Crăciunul şi nici urmă de el.

În bucătărie, Cathy îşi bea cafeaua şi fuma. La doisprezece ani arăta de cincisprezece şi ştia acest lucru. De cînd se ştia se purta ca şi cum ar fi fost mai mare. Acum atrăgea fluierături cînd mergea pe stradă şi era poreclită „Momeală de puşcărie" în cartier.

– Tu ştii unde e taică-tu, Eamonn?

Băiatul care, la cincisprezece ani, depăşea deja un metru optzeci, ridică din umeri indiferent.

– Chiar dacă aş fi ştiut, tot nu i-aş fi spus. Ce rost ar avea? Îl ştii pe tata doar – pînă la urmă o să vină acasă, or să se certe şi asta o să fie tot pînă data viitoare.

Cathy încuviinţă. Stingînd ţigara, se uită la puiul din cuptor.

– Miroase bine, fetiţo.

Cathy zîmbi.

– Ştiu! Eamonn, pot să te întreb ceva fără să rîzi de mine?

Băiatul încuviinţă, dar un zîmbet îi apăruse deja pe buze. La fel ca tatăl său, avea frumuseţea întunecată, tipică irlandezilor.

– O să te însori vreodată?

El scutură din cap cu hotărîre.

– Absolut niciodată, Cath. Să am parte de aşa ceva toată viaţa? Nu cred! Imediat cum o să pot cîştiga singur bani, o şterg, fetiţo.

Ea îşi aprinse altă ţigară.

– Eu aş vrea să mă mărit şi aş vrea să am o casă frumoasă şi doi copii. Aş vrea să am o grădină cu flori, un soţ care să mă adore şi care să se ducă la serviciu în mod regulat. Iar eu să-i pregătesc cina şi el să mă sărute tot timpul...

Vocea îi era plină de melancolie şi, în loc să rîdă, Eamonn o luă pe după umeri şi o strînse la piept.

– Exact asta o să ai, scumpo.

Cathy trase din ţigară şi scutură din cap.

– Ba nu, n-o să am nimic din toate astea. Orice tip cumsecade o să fugă văzînd cu ochii şi n-o să-l pot condamna. Ştii ce mi-a zis tatăl lui Desmond Blackburn acum cîteva zile? „În curînd o să-ţi ridici fustele ca maică-ta, fetiţo, şi eu să fiu primul tău client". Nenorocitul! I-am zis să se ducă dracului, atît eram de supărată, dar el a rîs şi a spus: „Deja ai învăţat vocabularul. Ce altceva te-a mai învăţat Eamonn Docherty?" Nu ştiu dacă s-a referit la tine sau la taică-tu.

– Aşa a zis?

Cathy îşi îndepărtă părul blond de pe frunte.

– Nu te enerva, că nu merită. Oricum, nu poţi să-i

condamni pe vecini, din moment ce ai noştri o duc cum o duc. Adu-ţi aminte, numai vinerea trecută, cînd mama şi Betty s-au luat la bătaie în stradă! M-am săturat de toate astea pînă peste cap. Ar putea să-şi ia un serviciu ca lumea, slavă Domnului, există destule, dar nu, cum să facă ea aşa ceva? Am putea să ne mutăm undeva unde nu ne cunoaşte nimeni. Cînd i-am propus, a luat foc. Uneori o urăsc. Ştiu că nu e bine, dar nu pot să mă abţin.

Eamonn încuviinţă înţelegător.

– Cel puţin, tu n-ai acelaşi nume ca un irlandez nebun. Sper să nu se mai întoarcă. Sper să fi murit pe undeva. Numai aşa aş putea să scap de el. Oricum, Crăciun fericit.

Îi zîmbi şi, apoi, începură să rîdă amîndoi fără nici un motiv.

– Ştii ce e mai caraghios? zise ea privindu-l în ochii albaştri şi veseli. O iubesc pe mama şi nu ştiu de ce. Stă toată ziua fără să facă nimic şi umblă toată noaptea. Nu ridică un deget în casa asta, dar se aşteaptă să aibă lucruri curate din senin. Mănîncă pînă îşi pierde cunoştinţa, dar nu face nici măcar un ou fiert! Dar, uneori, mă uit la ea şi simt aşa, ca un nod în stomac. Parcă ea ar fi copilul şi eu mama.

Clătină din cap uimită şi rîse iarăşi.

– E o nebunie, nu? Apoi, în clipa următoare, o văd unduindu-se pe stradă şi o urăsc din tot sufletul. Totuşi, dacă cineva zice ceva urît despre ea, îmi vine să-l omor. Chiar dacă ştiu că tot ceea ce se spune e adevărat.

Eamonn o privi cum se apucă să cureţe cartofi, cu ţigara atîrnîndu-i din gură şi cu ochii mijiţi din cauza fumului.

– Aş putea să abandonez şcoala la anul – abia aştept să cîştig bani, spuse el. Mă duc la docuri. Am şi statura şi mintea necesare, cum ar zice bătrînu'.

– O să te descurci bine acolo, se cîştigă bani frumoşi. Aş vrea să am şi eu o slujbă ca lumea, zise Cathy împungîndu-l cu cuţitul în piept uşor. Într-o bună zi, o să am tot ce are toată lumea – chiar mai mult. Mult mai

mult. Pentru că nu asta o să fie viața mea, Eamonn, şi am de gînd să fac realitate din afirmația asta.

Înainte ca el să poată răspunde, uşa se deschise şi vocea lui Betty se auzi în tot apartamentul.

– La mulți ani!

Uitînd de conflictul cu Madge, dădu buzna înăuntru încărcată de cadouri.

– Miroase excelent! Aş vrea să vii să stai cu mine, Cath. Eu ți-aş plăti pentru treaba asta.

Cathy zîmbi, etalîndu-şi dinții mici şi albi.

– Ştiu, mătuşă Bet, dar nu-mi dă voie mama.

Betty se duse după ea la bucătărie.

– Eamonn, băiete, ia cadourile astea. Ce face?

Cathy ridică din umeri şi puse cartofii la fiert.

– Furioasă, ca de obicei. El iar n-a venit acasă. Doar ştii scenariul, mătuşă Bet. De ce să fie ziua de Crăciun altfel decît celelalte? Aşa cum o să zică mama mai tîrziu, e o zi la fel ca oricare alta.

Betty îşi scoase haina de blană şi o împături cu grijă, punînd-o pe spătarul unui scaun.

– De data asta, e serioasă treaba, scumpo.

Eamonn şi Cathy se uitară la ea.

– Cine e? întrebă Cathy.

– Junie Blacklock, văduva. Fără supărare, Eamonn, dar îl cunoşti pe tatăl tău la fel de bine ca noi. Asigurarea lui Junie e frumuşică şi, pe lîngă asta, e irlandeză ca el. N-are nici cățel, nici purcel şi arată bine, trebuie să recunosc. S-a ținut bine, chiar şi în timpul războiului. A trecut de patruzeci de ani, dar asta nu contează, nu? Am aflat de la Mother Wacker, şi doar o ştiți, dacă nu e adevărat, nu suflă o vorbă. Zice că Eamonn se mută cu Junie, ceea ce înseamnă că şi tu o să te muți, băiete, pentru că, unde merge el, mergi şi tu.

Cathy închise ochii şi clătină din cap consternată.

– Ticălosul! Ar fi putut măcar să aştepte să treacă sărbătorile. Asta o s-o termine pe mama acum. În afară de mine, el era tot ce a avut vreodată.

Eamonn puse ceainicul pe foc şi zise:

– Priveşte şi partea bună. Cel puțin, n-o să fiu departe de tine. Bănuiesc că e ceva.

Betty îşi rodea unghia degetului mare, nervoasă.

– Va trebui să-i spun lui Madge. În fond, e prietena mea cea mai bună. Mai bine să afle de la mine decît de la altcineva şi, dacă Mother Wacker ştie, pînă mîine dimineață, o să afle toată lumea. E o mahalagioaică.

Cathy stinse cuptorul.

– Ce faci? Mi-e o foame de lup, protestă Eamonn.

Ea îl privi în ochi şi spuse cu tristețe:

– În seara asta n-o să mai mănînce nimeni aici. O să fie extrem de furioasă cînd o să afle. O să vină ambulanța şi nu-i greu de ghicit cine o să fie luat, nu? Du-te, mătuşă Bet, du-te şi spune-i. Înainte să o facă altcineva, şi nu cu bunătate.

Cinci minute mai tîrziu, Cathy auzi țipătul din camera din față şi o podidi plînsul şi pe ea. Oricîte defecte ar fi avut Madge Connor, era, totuşi, mama ei şi Cathy o iubea.

Poate mai mult decît merita.

Junie Blacklock era o femeie scundă, cu o talie subțire şi dinți buni. Se mîndrea cu casa ei îngrijită, cu silueta ei şi cu contul din bancă. O femeie al cărei soț spusese în glumă că punea elastic pe un şiling şi trăgea de el pînă săptămîna următoare, pusese deoparte o sumă bună de-a lungul anilor şi, la aceasta, se adăuga şi asigurarea soțului ei, ceea ce însemna că avea o avere frumuşică din care trăia confortabil. Cînd îl cunoscuse pe Eamonn Docherty, acesta îi furase inima cu farmecul lui şi cu aspectul lui impresionant. Pentru prima oară în viața ei, Junie era îndrăgostită şi acest lucru se vedea.

Stînd în patul ei frumos mirositor, Eamonn savura aroma curcanului care era gătit jos şi senzația de saturație dată de ouăle şi costița pe care ea i le pregătise mai devreme. Casa mirosea a mobilă lustruită şi lui îi plăcea foarte mult. El şi băiatul aveau să o ducă foarte bine acolo. Junie era irlandeză din naştere şi înțelegea nevoia unui bărbat de a bea ceva. Atîta timp cît lucra la

docuri şi cîştiga măcar pentru băutură, avea să ducă o viaţă de împărat. Avea cincizeci şi şase de ani şi gîndul că ar fi putut să îmbătrînească alături de Madge îl îngrozea. Acum avea să întoarcă o pagină nouă, însurîndu-se cu femeia din bucătărie, aşteptînd o bătrîneţe plină de lucruri frumoase. Mîncare, băutură şi cîte ceva în plus din cînd în cînd. Ce ar fi putut să-şi dorească un bărbat mai mult?

Dîndu-se jos din pat, îşi puse pantalonii. Aruncînd o privire pe fereastră, încremeni. Prin perdeaua albă, o văzu pe Madge, mergînd nesigură pe stradă, urmată de Betty şi de Cathy. Trîntindu-se pe marginea patului, îşi luă capul în mîini şi zise iar şi iar:

– La dracu'!

Junie deschise uşa zîmbind larg. Se aşteptase de cîtva timp la vizita aceea şi era şi înspăimîntată şi bucuroasă că momentul sosise, în sfîrşit.

– Pot să te ajut cu ceva, draga mea?

Vocea îi părea politicoasă, dar conţinea o răceală de oţel.

– Îmi vreau bărbatul şi îl vreau chiar acum! spuse Madge cu o voce neclară din cauza băuturii şi furiei.

Junie zîmbi.

– Pe soţul tău îl cauţi? Numai că nu mi-am dat seama că ai unul, zise ea şi duse un deget la buze ca şi cum ar fi căzut pe gînduri. Sau te referi la chiriaşul tău? La domnul Docherty?

Cathy simţi o plăcere teribilă în clipa în care mama ei se repezi la femeia aceea încrezută. Ea şi Betty urmăriră bătaia în tăcere, pînă cînd Madge o încălecă pe cealaltă şi începu să o dea cu capul de pămînt.

– Unde-i ticălosul ăla de irlandez? Mai bine îl omor decît să-l las să vină la tine!

În clipa aceea, bărbatul însuşi apăru în prag şi o ridică pe Madge de pe micuţa irlandeză fără nici un fel de efort.

– Calmează-te, femeie. Te faci de rîs pe toată strada. N-ai chiar nici un pic de ruşine?

Cathy o trase pe mama ei din mîinile lui.

– După cîţi ani şi-a petrecut la docuri, cred că ruşinea e ultimul lucru pe care l-ar avea, nu? Ei, dă-mi voie să-ţi spun ceva, Eamonn Docherty, eşti un ticălos nenorocit dacă-i faci aşa ceva! Cît despre ea... zise apoi arătînd spre Junie. Dacă asta vrei cu adevărat, îţi urez numai bine, dar şi-a băgat bărbatul în mormînt şi sper din tot sufletul să facă şi cu tine la fel. Mama merită ceva mai bun decît tine, irlandez întreţinut şi beţiv.

– Nici eu n-aş fi putut s-o zic mai bine, spuse Betty încîntată, plăcîndu-i scena pe care o făceau în faţa vecinilor lui Junie Blacklock. Dacă aş fi în locul tău, cucoană, m-aş duce la doctor să văd dacă nu am sifilis. În mod normal, Docherty e plin pînă la sprîncene!

Madge continua să plîngă incontrolabil. Desprinzîndu-se din braţele fiicei sale, îl imploră pe Eamonn:

– Te rog să vii acasă, iubitule. O să rezolvăm totul, îţi promit. Numai vino acasă, Eamonn, te rog, vino acasă.

El o privi dezgustat şi spuse printre dinţi:

– Du-te acasă, femeie. Nu vezi cum arăţi? Care bărbat te-ar vrea? Nici măcar unul ca mine. Eşti o curvă bătrînă – aşa arăţi şi aşa miroşi. Eşti dezgustătoare. Cară-te de-aici pînă nu-ţi trag un şut în fund.

Cînd intră înapoi în casă, ţinînd-o pe după umeri pe Junie care suspina, Cathy îl urmă. În camera din faţă se opri o clipă şi privi în jur uimită. Printr-o uşă deschisă, văzu o masă de lemn lustruită, pregătită pentru două persoane, cu un aranjament cu ilice în mijloc şi cu şervete albe din pînză lîngă fiecare farfurie. Toate lucrurile erau lustruite sau scrobite şi căldura era, într-un fel, curată, nu ca aceea sufocantă din casa ei. Era o încăpere aşa cum Cathy fu nevoită să recunoască în adîncul sufletului că i-ar fi plăcut să aibă. Furia o părăsi brusc. Cine ar fi putut să-l condamne pe Eamonn pentru că îşi dorea aşa ceva, mai ales că i se oferea pe tavă, fără să fie nevoie să plătească chirie? Era obişnuit să se folosească de femei, să trăiască de pe urma lor. Junie putea să-i ofere mai mult decît mama ei. Era o alegere foarte uşoară.

– Eamonn o să-ți aducă lucrurile, bine?

El o ținea pe Junie în brațe şi clătină din cap cu tristețe.

– Îmi pare rău pentru ceea ce-am spus, dar tu eşti o fată deşteaptă. Poți să-ți dai seama cum stau lucrurile.

Cathy zîmbi.

– Îmi dau seama perfect cum stau lucrurile. Ai căzut în picioare. Totuşi, nu te-aş sfătui să-ți bați joc de ea aşa cum ți-ai bătut de mama. Ştii ce nu înțeleg în toată treaba asta? spuse ea uitîndu-se la Junie. Nu pricep ce ai văzut la el. Pentru că mama n-o fi ea femeia anului, recunosc, dar întotdeauna am considerat că era prea bună pentru el. E un gunoi irlandez, cucoană. Dar bănuiesc că şi tu eşti la fel.

Se duse în hol şi adăugă:

– Ah, apropo, ai face bine să mai pui un tacîm, pentru că fiul lui o să apară în curînd. Mama n-o să-l mai țină în casă după toată povestea asta.

Ajungînd afară, se uită la mama ei care era distrusă în brațele lui Betty şi simți că o apucă durerea de cap. Străbătînd aleea îngrijită, Cathy se uită la vecinii care ieşiră curioşi în prag. Sfidătoare, luă o piatră şi o aruncă în geamul din față al casei frumoase şi curate.

– Ați avut spectacol, nu? Vreți şi o poză? le strigă ea.

Betty începu să rîdă fără să vrea.

– Eşti grozavă, Cathy Connor, n-am cuvinte.

Ea ridică din umeri.

– S-a dus Crăciunul. Altă zi fericită în casa familiei Connor. Hai să te ajut s-o duci acasă.

Cele trei femei îşi continuară drumul cu cîtă demnitate putură să adune, şi toate erau de acord că nu era multă.

Eamonn Junior plecase, iar Madge era în pat, dormind după sticla de whisky pe care o băuse după ce ajunsese acasă. Cathy făcu ordine şi, apoi, descoperind că îi era foame, deschise uşa cuptorului.

Din pui nu mai rămăseseră decît oasele: Eamonn mîncase toată carnea. Îşi luă capul în mîini şi începu să

plîngă. Aruncînd o privire prin bucătăria aceea mică, la pereții umezi şi la linoleumul decolorat, Cathy Connor îşi văzu restul vieții.

Cu ochii minții, văzu din nou casa aceea frumoasă cu perdele curate, mobilă lustruită şi tapet nou pe pereți. Eamonn avea să fie în elementul său acolo, după atîția ani în care dormise într-un pat plin de haine, în timp ce parfumul sufocant al mamei ei umplea toată casa.

Băiatul avea să aibă impresia că murise şi ajunsese în rai.

Oricît de mult nu-i plăcea să admită, Cathy îl invidia.

Junie trecu în mare parte peste şoc şi, după cîteva pahare de sherry, punea mîncarea în farfurii şi sporovăia despre cît de bine avea să fie totul. Madge avea să înțeleagă acum şi ei puteau să poată începe să trăiască liniştiți.

Ochii tînărului Eamonn aproape că ieşiră din orbite cînd i se puse în față o farfurie plină cu carne de curcan, morcovi, varză şi cartofi. Îl văzu pe tatăl său zîmbind şi zîmbi şi el fericit. După ce înghiți toată mîncarea, fu şi mai uimit cînd o văzu pe Junie aducînd la masă o prăjitură imensă cu vişine. Mulțumindu-i lui Dumnezeu că, în sfîrşit, dăduse norocul peste el, dădu gata două porții de prăjitură înainte ca tatăl său să se recunoască înfrînt şi să se retragă sus cu Junie „pentru a se odihni".

Deschizînd televizorul nou-nouț, se uită la Tony Hancock şi rîse. Mînca alune şi bea bere cînd Junie coborî în capot.

Luîndu-i castronelul de pe genunchi, îl puse la loc pe dulap. Întunecată la față, puse un şervețel sub paharul în care el îşi pusese berea şi îl privi fix.

– Hai să lămurim lucrurile, tinere. În casa asta eşti tolerat, pentru că tatăl tău se află aici. O să te hrănesc şi o să-ți dau apă să bei şi o să ne purtăm civilizat unul cu altul. Dar să nu atingi nici un lucru fără permisiunea mea. Înțelegi?

Eamonn Junior se uită în ochii cenuşii şi reci şi încuviință.

– Acum du-te şi fă o baie, pentru că miroşi oribil, băiete. Pe viitor să faci baie de două ori pe săptămînă şi să te descalţi la uşa de la intrare. Dacă nu-ţi place... ei bine, ştii ce poţi să faci, nu? Tatăl tău şi-a distrus astăzi toate legăturile cu trecutul. Dacă o să vă alung, ce faceţi? Gîndeşte-te.

În baia strălucitoare, Eamonn se gîndi la sandvişurile cu cîrnaţi şi la atenţiile ocazionale ale lui Madge şi îşi dădu seama că se simţise mult mai bine acolo. Tatăl său se simţea bine, dar pentru el ce afacere era? Bătrîna nu-l plăcea şi, sigur, nici el nu o plăcea pe ea.

Auzi rîsul răsunător al tatălui său. Eamonn se cutremură. Deja îi era dor de fosta locuinţă. Cu oricît de multe atenţii ar fi fost copleşit în casa aceea, ştia că nu avea să fie niciodată binevenit acolo. Nu-i spusese chiar Junie că era tolerat?

Cînd coborî, ea era numai dulceaţă şi lumină, pregătindu-le sandvişuri cu friptură de curcan şi ceşti de ceai. Cînd, în sfîrşit, se duse la bucătărie să spele vasele, Eamonn Senior se uită la fiul său şi zise cu mîndrie:

– Mă însor cu ea, băiete.

Tînărul rîse uşor.

– Glumeşti, tată!

Eamonn Senior se încruntă.

– Nu glumesc. Eşti orb sau ce? Uită-te în jurul tău, pentru Dumnezeu. O ducem foarte bine aici, prostule!

Băiatul clătină din cap şi oftă.

– Şi ai făcut-o curvă pe sărmana Madge! Nu eşti deloc mai bun decît ea. Ai trăit de pe urma ei şi acum o să trăieşti de pe urma ăsteia.

Expresia de pe chipul tatălui său se schimbă, însă era o schimbare subtilă care îi spunea lui Eamonn că trebuia să aibă grijă ce vorbea. Tatăl său încă se purta exemplar, dar, dacă era nevoie, putea să-i tragă o mamă de bătaie.

– Nici tu nu eşti mai bun decît mine. Întotdeauna ai căutat să-ţi fie bine şi asta o să faci mereu, fără îndoială. Te-aş schimba şi mîine cu Cathy, pentru că ea are inima

pe care tu n-o s-o ai niciodată. Lui Madge o să-i fie bine atîta timp cît o s-o aibă pe Cathy lîngă ea. Aş fi vrut numai să fi avut un copil ca ea, pentru că tu şi dacă mă vezi că mor te gîndeşti la ce ai de cîştigat înainte să mă ajuţi!

Eamonn Junior se uită la tatăl său.

– Am avut un profesor bun, nu?

Uriaşul nu se simţi jignit. Încuviinţă solemn.

– Aşa e, fiule. Dacă nu ţi-am dat nimic altceva, ţi-am dat o minte vicleană.

Junie intră în cameră încîntată că irlandezul acela solid stătea în locul răposatului ei soţ.

Zîmbindu-i, se aşeză pe scaunul ei şi începu să coasă, fredonînd uşor.

Eamonn se uită la tatăl său cum bea bere după bere şi înghiţea sandviş după sandviş. Uitîndu-se în jurul său, evaluă totul în gînd. Într-o bună zi, cînd avea să mai crească, o să să ia totul de acolo şi o să-i lase pe cei doi fără nimic.

Gîndul acela îl înveseli, cu atît mai mult cu cît îşi văzu tatăl făcîndu-i ochi dulci văduvioarei cu accent irlandez cald şi inimă de oţel.

Mai tîrziu, cînd era întins în aşternutul imaculat şi scrobit al unui pat adevărat, se hotărî să treacă pe la Madge a doua zi. Mînca şi dormea acolo, dar nu avea să renunţe la atenţia lui Madge şi a lui Cathy. În casa aceea avea să ducă lipsă de aşa ceva. Dacă ar fi putut, bătrîna l-ar fi aruncat în stradă.

Avea să le facă jocul celor doi şi o să aibă răbdare. Nu era fiul lui Eamonn Docherty degeaba. Aşa cum îi spusese tatălui său mai devreme, avusese un profesor foarte bun.

Într-o încercare de a-şi înveseli prietena, Betty adusese doi bărbaţi de vîrste şi ocupaţii nedefinite. Amîndoi aveau bretele viu colorate, dinţi falşi şi părul rar. Numele lor erau Charlie şi Bill.

Charlie era în mod evident un client obişnuit al lui Betty şi, astfel, se simţea stăpîn. În timp ce îi umplea

paharul mamei ei, îi făcu cu ochiul vesel lui Cathy.

– Ce ai primit de Crăciun, scumpo?

Cathy se uită în ochii lui reci şi spuse încet:

– Ce primesc în fiecare an. Nimic.

Charlie zîmbi şi îi făcu iarăşi cu ochiul, după care, apucînd partea din faţă a pantalonilor, adăugă:

– Am ceva pentru tine aici, dacă crezi că poţi să faci faţă.

Cathy îşi dădu ochii peste cap.

– Lasă-l acolo unde e, băiete. Eu vreau hrană, nu pedeapsă.

Madge şi Betty izbucniră în hohote de rîs.

Dîndu-şi seama ce spusese fata, Bill zise:

– Le cam ştie, nu?

– Ah, lăsaţi-o-n pace. Are doar doişpe ani.

– E destul de mare pentru doişpe ani, dacă vreţi să ştiţi părerea mea.

Betty se întoarse spre el şi strigă:

– Nimeni nu ţi-a cerut părerea, nu? Mai las-o-n pace, pentru Dumnezeu.

Dar în glasul ei se simţi o uşoară notă de gelozie. Cathy se ridică şi ieşi. Trăgînd un dulap în dreptul uşii, se apucă să facă ordine în cameră. Auzind radioul şi rîsetele de dincolo, oftă adînc. Alt bărbat şi mama ei era din nou Madge cea dintotdeauna.

A doua zi avea să plîngă şi să ameninţe din nou că se va sinucide, dar, deocamdată, totul era bine pentru ea.

Uitîndu-se pe fereastră, Cathy văzu brazii de Crăciun ai vecinilor şi beculeţele din jurul lor şi se întrebă cum o fi să trăieşti într-o casă normală, cu nişte părinţi normali şi să duci o viaţă normală.

Închizînd ochii, se abţinu să nu plîngă. Îi era tare dor de Eamonn. În ultimii şapte ani, de Crăciun, fuseseră împreună, amîndoi împotriva celorlalţi – cel puţin împotriva părinţilor lor. Ea putea să suporte orice, dacă el îi era alături. Acum erau despărţiţi şi nu era sigură că avea să reziste. El era aliatul, fratele, prietenul ei. Eamonn era totul pentru ea.

Auzi un pahar spărgîndu-se în camera din faţă şi un bărbat înjură, după care răsunară din nou rîsete. Aşa avea să fie viaţa ei de acum înainte – trebuia să accepte acest lucru sau înnebunea.

Aveau să se întoarcă la bărbaţii care se perindau prin casă, la sarcinile mamei ei care apăreau la cîteva luni o dată. Înapoi la banii furaţi de la Madge pentru mîncare şi căldură. Înapoi la ascultatul gemetelor şi sforăielilor bărbaţilor pe care nu avea să-i mai vadă niciodată, dacă Dumnezeu era milostiv. La ascultatul arcurilor patului şi certurilor sau arcurilor patului şi rîsetelor.

Se uită în jur la camera care era pe cale de a deveni închisoarea ei nocturnă şi oftă adînc. Să trăiască împreună cu mama ei, o alcoolică nebună, era una – putea să suporte acest lucru –, dar cu totul altceva era să trăiască fără Eamonn.

De acum înainte avea să trăiască fără dragoste.

Datorită dragostei pe care i-o arătase el rezistase atît de mult. Dragostea lui Madge nu se punea la socoteală, pentru că dragostea mamei ei era trecătoare, ieşind la iveală doar atunci cînd nu exista nici un bărbat. Gelozia lui Betty fusese echivalentă cu un avertisment pentru Cathy şi ea ştia că trebuia să se gîndească bine la ce avea să facă pe viitor. Peste un an, doi, i-ar fi fost foarte uşor să urmeze calea mamei ei şi a lui Betty, dar era ferm hotărîtă ca acel lucru să nu se întîmple. Absolut niciodată. Viaţa ei avea să fie altfel. Acest lucru era decis.

În cele din urmă, adormi cu imaginea lui Eamonn în faţa ochilor, şi o căsuţă cu terasă şi mobilă sclipitoare şi ea, cu burta plină de mînuţe şi picioruşe, aşteptîndu-şi eroul să vină acasă.

Adormi cu un zîmbet pe buze şi pleoapele îi tremurau visînd la viaţa aceea frumoasă, la cealaltă viaţă a ei. Viaţa care ştia că o aştepta.

Într-o bună zi, totul avea să devină realitate, trebuia să creadă acest lucru. Pentru că, fără visele ei, Cathy Connor nu avea nimic şi nimeni nu era mai dureros de conştient de asta decît ea.

3

1966

Madge Connor respira greu. Dregîndu-şi glasul cu zgomot, se îndreptă în scaun şi dădu pe gît paharul de rom din faţă dintr-o înghiţitură. Tusea se mai potoli şi ea zîmbi leneş, după care îşi drese gîtlejul din nou, strîngînd scuipat şi flegmă în gură.

O voce protestă imediat:

– Termină, Madge, îmi faci scîrbă!

Ea scuipă în scuipătoarea de lîngă bar şi ridică din umeri.

– Mai bine afară decît înăuntru, zise ea, după care ridică paharul, făcînd semn să i se dea altul, şi îşi aprinse o ţigară.

Betty clătină din cap şi oftă.

– Într-o bună zi, ţigările astea or să te omoare, Madge Connor.

– Mai termină, Bet, şi hai să mergem la treabă.

Barmanul îi aduse paharul şi Madge îl goli dintr-o înghiţitură, după care se şterse la gură cu dosul mîinii, întinzîndu-şi rujul şi saliva pe faţă.

– Eşti supărată.

Madge se prefăcu surprinsă şi spuse sarcastic:

– Nu se poate! Bine că mi-ai spus, Betty, altfel nu mi-aş fi dat seama!

Betty oftă din nou.

– În ultima vreme eşti mereu supărată, încă de cînd s-a însurat nenorocitul ăla de irlandez, zise ea cu o voce mai caldă. Haide, Madge, hai să mergem la lucru pînă nu dispar toţi clienţii.

Madge scutură din cap.

– Nu mă mai interesează. Pierdem timpul degeaba. Nu vezi că sîntem prea bătrîne pentru chestia asta?

Ochii ei decoloraţi erau plini de sinceritate şi Betty nu mai suportă să se uite în ei. Necazul cu Madge era că, atunci cînd se îmbăta, spunea adevărul. Şi adevărul durea. Betty o mîngîie pe părul vopsit negru acum, uitîndu-se în oglinda barului.

– Fă cum vrei! Eu trebuie să cîştig cîteva lire chiar dacă tu nu vrei.

Dîndu-se jos de pe scaun, ieşi din barul *The Blind Beggar*[1] şi porni spre Victoria Park. Avea să ia autobuzul şi să ajungă la Custom House într-o jumătate de oră.

Cînd se apropie de staţia de autobuz, îi auzi tocurile lui Madge în spate.

– Mai încet, că-mi rup gîtul!

Scoţînd o batistă de hîrtie mototolită, Betty îi şterse faţa prietenei ei şi o ajută să se dea cu ruj din nou. Cînd apăru autobuzul, doi tineri de pe partea cealaltă a străzii începură să strige:

– Hei, babetelor, cît luaţi pentru una scurtă?

Ignorîndu-i, Betty îşi ajută prietena să urce în autobuz, fără să dea atenţie privirilor ostile ale femeilor care stăteau pe scaune. Hainele lor ieftine şi machiajul strident le dădeau de gol. Erau ridiculizate oriunde se duceau şi amîndouă priveau cu stoicism înainte, aşa cum învăţaseră cu mulţi ani în urmă.

– Haide, Cathy, lasă-mă.

Ea scutură din cap şi îi scoase mîinile de sub bluză.

– Termină. Ştii foarte bine că nu vreau să fac asta.

Eamonn se rezemă de spătarul canapelei, strîngînd din dinţi.

– Nu te cred, Cathy. Am făcut totul şi, în ultima clipă, mă respingi!

Ridicîndu-se brusc, se aranjă şi îşi trase fermoarul pantalonilor.

---

1. Cerşetorul orb

Cathy îl privi, temîndu-se să nu plece, de această dată, definitiv.

– Îți place să necăjeşti un bărbat, nu-i aşa, Cathy? se plînse el.

Ea închise ochii. Cidrul pe care i-l dăduse el să-l bea o ameţise şi ar fi vrut să doarmă în patul ei, nu să se afle pe canapea, pe jumătate dezbrăcată şi supărată.

– Mi-e frică, Eamonn.

Luîndu-şi haina de pe jos, el făcu o grimasă.

– Îți mulțumesc, Cathy. Asta spune tot, nu? După toți anii ăştia, ție ți-e frică de mine. Ei, bine, nu-ți fie teamă, n-o să mă mai întorc, scumpo.

Cînd porni spre uşă, ea fugi după el, fusta descheiată la nasture atîrnîndu-i în jurul taliei, gata să alunece la podea.

– Îmi pare rău, Eamonn, zău. Nu pleca.

El se întoarse şi o privi cu asprime.

– Asta înseamnă că o să mă laşi?

Ea îşi lăsă privirea în jos şi se concentră asupra dulapului vechi şi zgîriat din colțul camerei. Îl auzi oftînd.

– Nu pot, Eamonn, spuse ea atunci foarte încet.

– Nu-i adevărat, Cathy. Nu vrei. La revedere.

Îi întoarse spatele şi ieşi din cameră. Cînd ajunse la uşa de la intrare, aşteptă cîteva secunde, fiind sigur că ea avea să-l implore să se întoarcă. Dar ea nu o făcu şi, simțind cum se înfuria, ieşi trîntind uşa.

Cathy îi auzi paşii furioşi pe scară în timp ce îşi ridică chiloții şi îşi înăbuşi dorința de a plînge. Sexul era o parte foarte importantă din viața mamei sale şi Cathy acceptase întotdeauna acest lucru. Dar, pentru ea, sexul însemna cu totul altceva. Voia să fie virgină cînd se căsătorea şi, chiar şi la treisprezece ani, înțelegea exact ce îi oferea Eamonn: şansa de a rămîne gravidă, şansa de a fi folosită, şansa de a deveni ceea ce era mama ei. Îl adora pe Eamonn, dar anii petrecuți alături de el o făceau să nu aibă iluzii în legătură cu el. Acest lucru, combinat cu faptul că încă îl dorea, alcătuia baza tuturor problemelor ei.

Mai rău era că voia să facă, de fapt, ceea ce o ruga

el, dar îi era prea frică.

După ce se aranjă, spălă paharele şi îndreptă lucrurile prin cameră. Apoi se duse în camera ei, se întinse în pat şi respiră adînc.

Adormi avînd în fața ochilor imagini cu Eamonn şi cu ea, într-o căsuță frumoasă, cu verighetă pe deget şi cu un copil mic în brațe. Respectabilitatea era foarte importantă pentru Cathy, pentru că era ceva la care aspira. Majoritatea oamenilor nu înțelegeau acest lucru. Dar nici nu erau copiii unei prostituate ca Madge.

De cînd se însurase irlandezul ei, începuse să-şi aducă de lucru acasă.

Rîsetele unor oameni beți o treziră pe Cathy. Frecîndu-se la ochi, îşi dădu seama că era încă îmbrăcată. Se ridică în capul oaselor în pat şi se uită la ceasul de pe noptieră. Era trei şi jumătate dimineața. Capul o durea îngrozitor de la cidru şi îşi simțea gura uscată. Căscînd, ieşi din dormitor în holul îngust. Îndreptîndu-se spre bucătărie, auzi vocea unui bărbat.

– Mai dă-ne să bem, Alan.

– Da, în pahare mari! spuse Betty amețită şi Cathy închise ochii îngrozită.

Dacă era o petrecere în patru, zgomotul avea să devină şi mai asurzitor şi ea nu avea nici un chef de aşa ceva. Auzind clinchetul paharelor, îşi puse puțin lapte şi se întoarse în vîrful picioarelor cu el în dormitor. Înăuntru, bău din pahar şi se dezbrăcă repede, agățîndu-şi fusta pe umeraş şi netezind puloverul. Punîndu-şi o cămaşă de noapte largă din flanel, dădu cuvertura la o parte şi se strecură în pat. Dar acum era perfect trează.

În lumina felinarului, deslușea conturul mobilei din cameră, pînă şi petele de umezeală de pe tapet. Îşi aminti scena de mai devreme şi oftă adînc. Numai două persoane rămăseseră constante în viața ei: mama ei şi Eamonn.

Acum el voia ceva de la ea şi ea ştia că, în cele din urmă, avea să-l lase să obțină acel lucru. Punîndu-şi mîinile sub cap, se linişti cu tot felul de închipuiri: Ea-

monn aşteptînd-o la altar, momentul în care el îi punea verigheta pe deget, Madge, respectabilă, într-un costum bleumarin, ştergîndu-şi lacrimile de mîndrie.

Zîmbea uşor cînd uşa camerei fu dată de perete brusc şi lumina puternică de pe hol o orbi.

– Ia te uită! Ce avem aici?

Bărbatul era înalt şi slab, cu un nas coroiat şi buze groase.

– Ieşi afară! Haide, amice, cară-te, spuse Cathy, auzind radioul şi zîmbetele din sufragerie.

Bărbatul se apropie de pat.

– Haide, scumpo, nu sînt prost. Au venit zugravii, nu?

Cathy închise ochii cînd auzi acea referire dezgustătoare la ciclu. Sărind din pat, începu să strige:

– Mamă! Mamă! Vino-ncoace!

Vocea aceea puternică îl luă prin surprindere. Trecînd repede pe lîngă el, Cathy se duse în camera din faţă, făcîndu-i pe cei trei să tacă subit. Cel de-al doilea bărbat o privi şocat.

– Ea cine e?

Cathy îşi propti mîinile în şolduri şi spuse:

– Haide, mamă, fă prezentările. Eu trebuie să mă scol devreme mîine dimineaţă ca să mă duc la şcoală şi în camera mea este un bărbat care încearcă să mă-ncalece.

Madge îi făcu cu ochiul.

– E-n regulă, scumpo. Spune-i care-i treaba şi trimite-l încoace. Eşti în siguranţă, iubito.

Cathy clătină din cap consternată.

– Du-te tu şi adu-l, te rog, e partenerul tău, nu al meu. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă i-ai spune asta. Pare să creadă că lucrez cu voi două.

Bărbatul veni în cameră exact în clipa aceea. Îşi trase fermoarul şi rîgîi zgomotos înainte să spună:

– Las-o baltă, fetiţo, eşti tocmai bună. Acum o să-mi spui că eşti virgină şi că maică-ta e Lady Docker!

Amîndoi bărbaţii rîseră.

Cathy făcu ochii mici exasperată şi Betty se ridică.

Luînd-o de braţ, îi spuse cu o voce liniştitoare:

– Nu te înfuria, Cathy. Haide, te duc eu înapoi la culcare.

– Vin şi eu, spuse al doilea bărbat insinuant. Ca să te înveselesc.

Betty îi aruncă o privire şi spuse rîzînd:

– Încetează, Alan. Fata n-are decît treişpe ani. Las-o-n pace.

Alan, un individ solid, cu păr gri ca oţelul şi un nas roşu, zise serios:

– Treisprezece pe naiba! Mie mi se pare destul de bună. Destul de bună pentru ce vreau eu, oricum.

Cathy se smulse din mîna lui Betty şi, cu o voce puternică, asemănătoare cu a mamei sale, spuse deodată:

– Gata! Vreau să plecaţi amîndoi – chiar acum.

Luă cele două paltoane de pe spătarul canapelei şi le azvîrli pe jos.

– Poftim? întrebă bărbatul înalt şi slab părînd uluit.

– Ai auzit foarte bine. Ce, eşti şi surd, nu numai prost? Am zis să plecaţi.

– Cînd ţi-oi da o palmă, domni...

– Dacă e cineva care dă palme aici, eu sînt aia, amice! îl întrerupse Madge. Cathy, du-te înapoi la culcare. De ei mă ocup eu.

Fata strînse din dinţi.

– Vreau să plece, mamă.

Madge se ridică şi, scoţîndu-şi în afară pieptul voluminos, zise:

– Ceea ce vrei şi ceea ce obţii sînt două lucruri cu totul diferite. Acum du-te la culcare, ne vedem mîine dimineaţă. Bine?

Ochii ei spuneau multe şi Cathy ieşi imediat din cameră. Bărbatul cel înalt stătea în prag, aşa că ea trebui să se chinuiască să treacă pe lîngă el.

El îi zîmbi şi răsuflarea lui urît mirositoare îi izbi nările.

– O să ne mai vedem, scumpo.

– Nu dacă o să te văd eu prima, amice! îi strigă ea

peste umăr, după care trînti uşa dormitorului şi vîrî un scaun sub clanţă.

Asemenea episoade începuseră să aibă loc în mod frecvent şi ea le ura. De două ori în ultima săptămînă fusese deranjată de bărbaţi care încercaseră să o atingă sau se trezise şi îi văzuse rînjindu-i lasciv. Nu mai era deloc o glumă. Cathy se împăcase demult cu stilul de viaţă al mamei sale. Nu mai dădea atenţie ironiilor celorlalţi copii. Dar, pe măsură ce ea însăşi mai avea puţin şi devenea femeie, lucrurile se schimbau, devenind înspăimîntătoare. Pentru că, în adîncul sufletului, ştia că, dacă Madge ar fi primit suficienţi bani, ar fi încercat să-şi convingă fiica să intre în „viaţă", ceea ce Cathy nu voia nici în ruptul capului. Madge Connor nu înţelegea deloc refuzul ei. După părerea lui Madge, bărbaţii existau pentru a fi tapaţi de bani, pentru a se lua de la ei şi, dacă voiau ceva în schimb, ce era rău în asta?

Cathy fu asaltată de amîntirile din copilărie. Bărbaţi care veneau în vizită şi o aşezau pe genunchi, iar Madge rîdea strident şi îşi mai punea ceva de băut. Cathy aproape că se vedea încercînd să nu se lase atinsă de bărbile lor aspre şi de buzele lor scîrboase. Acele amintiri o făcură să se cutremure şi acum.

Oricît de nesuferit fusese Eamonn Senior, acesta nu încercase niciodată aşa ceva cu ea, nu voise decît să-i fie prieten. Într-un mod ciudat, îi era dor de el. Cel puţin, cît fusese el acolo, se simţise în siguranţă şi Eamonn, Eamonn al ei, fusese şi el acolo. Acum, se părea că singurul mod în care ar fi putut să-l facă să se întoarcă era cedîndu-i; dîndu-i ceea ce dorea. Simţind cum lacrimile îi înţepau ochii, se întrebă cum avea să se termine totul.

Cathy stătea la masa din bucătărie cu o oglindă rezemată de ceainic. Se fardă cu grijă, sorbi din cana de ceai de lîngă ea şi muşcă dintr-o felie de pîine. Cînd se dădea cu ruj, mama ei apăru în bucătărie şi turnă ceai în două căni, făcînd ca oglinda să cadă pe masă.

– E şi acum aici? întrebă Cathy cu o voce scăzută.

Madge o privi.

– Şi ce dacă e? E casa mea, scumpo, nu a ta. Ai uitat?

– Cum aş fi putut să uit? Apropo, doamna Carter de alături se plînge din nou proprietarului. Mi-a spus cînd am ieşit să iau laptele.

Madge căscă şi limba îi semăna cu un şarpe galben.

– S-o ia dracu'! zise ea, după care se duse la uşă şi strigă: Ceaiul e gata! La fel şi micul dejun!

Bărbatul înalt şi slab intră în bucătărie doar cu pantalonii pe el. Bretelele îi atîrnau pe lîngă picioare şi ochii îi erau încă urduroşi. Cathy simţi că îi vine să verse cînd se uită la el.

– Bea-ţi ceaiul şi cară-te! spuse ea nonşalantă.

Madge rîse.

– Te place, Ron. De obicei, nu vorbeşte cu nimeni!

Bărbatul zîmbi şi Cathy îi răspunse tot cu un zîmbet, dar era atît de plin de ură, încît el fu luat prin surprindere cîteva clipe.

– Eşti aşa de prostuţă, Cathy, mereu faci boacăne, zise Madge. Dacă le vorbeşti frumos oamenilor, vei fi răsplătită. Adu-ţi aminte de tipul ăla care ţi-a dat o jumătate de coroană! zise ea. Apoi, uitîndu-se la Ron, spuse exasperată: I-a zis să şi-o bage-n fund. Direct!

În vocea lui Madge se simţea şi mîndrie şi supărare în acelaşi timp.

– Este o fată grozavă. Nimeni n-o s-o stăpînească vreodată.

Cathy îşi aprinse o ţigară şi trase cu poftă din ea. Apoi spuse cu dulceaţă în glas:

– Deci, Ron, ia spune, ai o nevastă şi copii şi unde lucrezi? Asta vrei de la mine, mamă? Adolescenta care face conversaţie?

Madge rîse cu poftă.

– Ar trebui să te faci actriţă, Cath. Eşti teribilă, ascultă-mă pe mine.

– Vrea o palmă după ureche, Madge, şi, dacă i-aş fi tată, ar primi-o imediat.

Madge se întoarse spre el furioasă.

– Ai grijă, amice, pentru că, dacă ridici mîna la ea doar, îți vîr un cuțit în inimă fără să stau pe gînduri.

Bărbatul o privi îndelung.

– O să țin minte treaba asta, cucoană.

Madge își aprinse o țigară.

– Ia-ți haina și cară-te, ne vedem mai tîrziu, spuse ea fără asprime în glas.

După ce plecă Ron, puse din nou ceai în căni și zise cu tristețe:

– Altă zi, alt dolar.

– Cît ai cîștigat? o întrebă Cathy sincer interesată.

– Vreo două lire. N-am cu ce să mă laud. Ce mai face tînărul Eamonn?

Cathy ridică din umeri.

– Ca de obicei, mamă. A zis că tatăl lui e bine, înainte să mă întrebi.

Cînd Madge încuviință, scrumul îi căzu pe furoul cu care era îmbrăcată și ea îl scutură indiferentă.

– L-am iubit, Cathy, spuse ea cu o voce stinsă.

Cathy o privi cu tristețe. Rimelul întins și rujul șters o făceau să semene cu un clovn. Strîngîndu-i mîna, Cathy spuse:

– Știu, mamă. Știu că l-ai iubit.

Madge își trase nasul.

– Aseară am obținut o slujbă nouă. O să lucrez într-un bar din apropiere de Soho.

Cathy zîmbi, chiar dacă nu avea chef.

– Atunci de ce ești tristă? În definitiv, ai fost promovată.

Madge rîse forțat.

– Ești sarcastică, nu?

Cathy își trecu peria prin părul blond și des.

– De ce nu-ți iei o slujbă ca lumea, mamă? La fel ca toată lumea.

Madge scutură din cap și spuse furioasă:

– Nici vorbă! Hai să nu-ncepem iar cu aiureala asta. Ne-am descurca de minune cu trei lire pe săptămînă. Te-ai gîndit la asta?

– Alții se descurcă.

– Eu nu sînt alții. Oricum, îmi place munca mea.

Punîndu-și paltonul de școală, Cathy o sărută și zise:

– Ăsta-i necazul, îți place prea mult. Pe diseară.

Madge se răsuci în scaun repede.

– Înainte să pleci, spune-mi, ce părere ai despre Ron?

Cathy ridică din umeri.

– De ce?

– Cred că vrea să se mute aici. El mi-a făcut rost de slujba cea nouă.

Pe chipul lui Cathy se putea citi groaza.

– Ah, mamă! Doar n-ai de gînd să-l lași să se mute cu noi, nu? E oribil.

– Ba nu-i adevărat. E bărbat, atîta tot. Sigur n-o să-l condamni pentru asta. Oricum, nu e nimic sigur. S-ar putea să mă răzgîndesc.

– Ai face foarte bine, mamă. M-am săturat ca tot felul de indivizi să se plimbe prin camera mea și știi care o să fie rezultatul. E același întotdeauna.

Mama ei zîmbi.

– Ai putea să cîștigi o avere, Cathy. Ești tocmai bună pentru asta.

Fata păli îngrozitor.

– Sigur nu vorbești serios.

– Bineînțeles că nu, prostuțo. Te necăjeam doar.

Cathy ieși din casă trîntind ușa în urma ei și inima îi bătea cu putere. Mama ei făcea din ce în ce mai des glume pe care ea nu le găsea amuzante. În adîncul sufletului, știa că erau adevărate amenințări; noaptea recunoștea acest lucru în sinea ei, pentru că, oricît de mult ar fi iubit-o Cathy, știa că Madge era o nerușinată.

Mergînd spre școală, Cathy se gîndea la ce îi spusese mama ei și, pentru prima oară după mult timp, Eamonn nu se afla în gîndurile ei.

– Bună, scumpa mea! zise Eamonn Senior cu o voce tunătoare și Junie roși cînd o văzu pe Cathy în bucătăria lor.

– Bună, Junie, Eamonn, îi salută Cathy cu o voce

politicoasă şi, fără să vrea, femeia îi zîmbi cu bunătate. Ai făcut ceaiul deja?

– Da, o să bem amîndouă cîte o ceaşcă.

– Eu o să beau o sticlă de bere. Eh, fata mea, unde mi-e băiatul?

– S-a dus pînă la domnul Burrows. Zice că există şansa să găsească de lucru la docuri.

Eamonn Senior făcu ochii mari.

– Bravo lui!

Cathy încuviinţă solemn.

– Ce mai face mama ta?

Cathy ştia că întreba doar din politeţe. Îşi dădu părul blond după urechi şi îl privi cu o expresie de adult.

– E bine, mulţumesc. A obţinut o slujbă nouă într-un bar şi pare destul de mulţumită. E un pas înainte în ceea ce o priveşte.

Pe chipul lui nu se citea nimic.

– Într-un bar, ziči? Ei bine, sper să reziste cît mai mult, spuse el pe un ton dispreţuitor, dar Cathy nu-i mai răspunse, pentru că veni Eamonn Junior.

– Totul e-n regulă, Cath? Credeam că te duci la lucru astăzi, îi spuse el tatălui său cu un rînjet pe faţă. Dacă-ţi mai iei multe zile libere, or să te dea afară, amice.

– Nu pot să se lipsească de mine, ţi-am mai spus. În momentul ăsta, nu pot să se lipsească de nici un irlandez. Ai face bine să nu uiţi asta.

Tînărul Eamonn stătu drept şi zise calm:

– Ţi-am spus de nu ştiu cîte ori, tată, eu nu sînt un afurisit de irlandez, sînt englez!

Înainte ca tatăl său să apuce să răspundă, el o trase pe Cathy de pe scaun şi ieşiră pe uşa din spate, pornind pe potecă.

– Uneori îl urăsc pe ticălos.

Cathy zîmbi.

– Dacă ne gîndim la el şi la mama, e de mirare că noi doi am ieşit cît de cît normali.

Eamonn o trase la piept şi îşi vîrî mîna pe sub fusta ei.

– Dă-mi un sărut, Cathy.

Ea îl sărută, simţind mirosul de săpun *Coal Tar* şi de ţigări *ParkDrive*.

– Am un prieten care a zis că putem să mergem la el în seara asta.

Ochii lui Eamonn erau de un albastru ca acela al mării adînci. Privind în ei, ea simţi că se îneacă. El zîmbea uşor, dar pe chipul lui se vedea deja că începe să se înfurie. Era la fel de întunecat ca ţiganii din care se spunea că s-ar fi tras.

Văzîndu-i expresia de pe chip, zise cu blîndeţe:

– Haide, Cathy. Ce ai de pierdut? Te vreau.

Scuturînd din cap, ea oftă adînc.

– Nu, Eamonn. Îmi pare rău, dar încă nu sînt pregătită. Ţi-am spus – mi-e frică.

Îl rugă din privire. Eamonn se uită la ea cu lăcomie şi simţi că nu mai rezistă. Închizînd ochii, zise printre dinţii încleştaţi:

– Pentru Dumnezeu, Cathy, ai treişpe ani şi mergi pe treizeci! Nu mai eşti un copil, nici unul din noi nu e. N-am avut niciodată şansa să fim! Îţi promit, o să fiu foarte atent cu tine. O să-ţi placă.

Cathy simţi ceva înăuntrul ei cedînd. Luînd o hotărîre, zise:

– Bine, Eamonn.

El o strînse la piept cu putere, simţindu-i bătăile puternice ale inimii în coaste. Era atît de firavă şi, totuşi, atît de feminină. Îi plăcea mirosul ei, senzaţia pe care i-o dădea ea. Fură întrerupţi de zgomotul unor paşi grei care înaintau pe alee.

– Eamonn! Vino puţin, amice.

Titchy O'Mare era un băiat scund şi grăsuţ de şaisprezece ani. Avea rotunjimile mamei lui şi trăsăturile aspre ale tatălui. Cu răsuflarea tăiată, puse mîinile pe genunchi şi îşi trase sufletul.

Îi zîmbi scurt lui Cathy înainte să spună:

– O să fie o bătaie tare în seara asta, Bethnal Green împotriva lui Bermondsey Boys. A fost un scandal monstru azi! Harry Clark a fost bătut nasol în piaţa Bermondsey – e la *Old London* ca să fie cusut şi, mă rog, ce-o

mai fi nevoie. Au făcut-o lată de data asta. La zece în seara asta mergem acolo, dar înainte trebuie să luăm tot ce avem nevoie. Vii sau nu?

Pe chipul lui Eamonn se citea o furie teribilă.

– Harry Clark? Dar e un puşti, n-are mai mult de cinşpe ani. Ticăloşi nenorociţi! Le-ai spus şi celorlalţi din bandă?

Titchy încuviinţă.

– Bineînţeles. Trebuie să vină toţi. Îţi spun eu, o să fie groasă de tot, amice. Trebuie să le venim de hac nenorociţilor odată pentru totdeauna.

Eamonn încuviinţă, uitînd complet de Cathy.

– Vin. Aşteaptă puţin aici să mă duc să-mi iau echipamentul.

Ea îşi dădu ochii peste cap cînd îl văzu dispărînd pe poarta din spate. Titchy îi zîmbi timid. O plăcea pe Cathy Connor, aveau multe în comun. Şi mama lui era prostituată la docuri.

Cinci minute mai tîrziu, Eamonn apăru îmbrăcat de luptă: pantaloni negri, cămaşă neagră şi geacă din piele neagră. Îşi dăduse părul cu *Brylcreem* şi avea un lanţ de bicicletă şi o rangă de fier într-o geantă de scule.

Sărutîndu-l pe obraz, Cathy privi în urma lui cum se depărta cu Titchy şi răsuflă uşurată pentru că inevitabilul fusese amînat cu cîteva zile din cauza băieţilor din Bermondsey.

Eamonn era cel mai înalt dintre tovarăşii săi şi aceştia îl priveau ca pe un lider. Chiar şi băieţii mai mari îl priveau cu respect, pentru că Eamonn avea pasiune. Spre deosebire de tovarăşii săi, cărora doar le plăcea să se prefacă, Eamonn era cu adevărat dur. El nu se bătea doar, era hotărît să schilodească. Numele lui era sinonim cu spaima în East End. Acest lucru se datora nu numai staturii sale impunătoare, ci şi detaşării lui pe care ceilalţi se străduiau să o copieze.

La cincisprezece ani îl bătuse pînă îl lăsase fără cunoştinţă pe un tip din nodrul Londrei pe nume Teddy Spinelli, un cămătar de oricine italiană.

Pe vremuri, Teddy fusese respectat, ba chiar temut. Dar, de cînd cu bătaia pe care i-o trăsese Eamonn, nimeni nu îl mai văzuse şi nu mai auzise nimic de el. Pînă şi ticăloşii mai în vîrstă îi recunoşteau talentul lui Eamonn, fiind impresionaţi de acel tînăr, de acel luptător. Se vedeau în el cînd erau mai tineri.

Eamonn era conştient de acest lucru şi îl folosea fără ruşine pentru a-şi atinge scopurile.

Totuşi, exista un dezavantaj: orice bandă cu visuri de mărire îşi dorea să fie cea care îl învingea pe Eamonn Docherty. El ştia acest lucru şi de aceea era atît de hotărît să scape odată pentru totdeauna de acea bandă din sudul Londrei. Totul pentru a-l răzbuna pe sărmanul Harry, desigur. Dacă reuşea asta, intrarea în rîndul adevăratelor bande londoneze îi era asigurată. Nu avea decît şaisprezece ani.

Începu să împartă armele pe care le ţineau ascunse pentru asemenea ocazii. Atîrnîndu-şi lanţul de bicicletă de gît şi vîrînd ranga la spate, scoase din geacă un pistol mic, pe care îl verifică ostentativ de gloanţe.

Ceilalţi se uitară la el stupefiaţi.

– De unde dracu' l-ai luat?

Eamonn zîmbi.

– E al bătrînului. Să zicem că l-am împrumutat.

Titchy se uita la el cu ochii mari.

– Doar n-ai de gînd să-l foloseşti, nu? zise el cu o voce piţigăiată şi speriată, care lui Eamonn îi plăcea la nebunie.

– Cine nu se simte în stare să facă asta, ar face bine să renunţe acum, pentru că, în seara asta, n-am de gînd să mă joc. Harry Clark e în spital bătut măr. În seara asta o să-l răzbunăm şi o să intrăm în istoria Londrei.

Le zîmbi, dar zîmbetul lui îi înspăimîntă.

– Sudul Londrei o să primească tot ce merită şi noi o să fim numărul unu. Într-o săptămînă o să fim egali cu cele mai tari bande. Cine are nevoie de docuri, cînd o să putem avea bani destui ca să facem ceea ce ne place cel mai mult? Să-i înspăimîntăm pe oameni.

Titchy rîse nervos.

– Eşti nebun.

Eamonn Junior zîmbi.

– Fiindcă ai spus-o tu, o iau ca pe un compliment.

Toţi rîseră, dar se simţi o notă de isterie. În seara aceea nu era o simplă joacă. În seara aceea avea să curgă sînge – indiferent dacă le plăcea sau nu.

Eamonn fusese întotdeauna un dur şi toţi ştiau acest lucru. Acum nu mai exista cale de întoarcere.

4

– Bună, Cathy scumpo. Am văzut-o pe mama ta plecînd aranjată. Iar eşti singură în seara asta?

Vocea doamnei Fowler era blîndă şi Cathy, aflîndu-se în holul de la intrare al blocului, îi zîmbi.

– Da, sînt singură în seara asta, doamnă Fowler. Şi, vă rog să mă credeţi, e mult mai bine!

– Nu face bine deloc, spuse femeia. Totuşi, aşa cum am zis mereu, fiecare cu treaba lui, fetiţo. Dacă vrei să bem un ceai mai tîrziu, bate la uşă, da?

Cathy încuviinţă şi apoi urcă scările în grabă pînă la etajul doi. Unii oameni erau foarte drăguţi.

Descuie uşa a cărei vopsea veche şi zgîriată era neschimbată din ziua în care intrase prima oară acolo.

Cathy intră în apartamentul sărăcăcios. Scoţîndu-şi haina, privi în jur dezolată. Madge dăduse iarăşi totul peste cap în bucătărie şi în living room în graba de a pleca la lucru. Canapeaua uzată era plină de rochii cu paiete şi ciorapi, majoritatea cu fire deşirate sau găuri prost cusute. Pe jos erau o mulţime de pantofi şi poşete pe care ea trebuia să le pună la loc. Ducîndu-se la bucătărie, scoase un geamăt. Farduri în diverse stadii de descompunere acopereau toate suprafeţele. Periuţe de rimel acoperite de salivă erau împrăştiate pe masă lîngă vasele murdare. Pămătufuri pentru fard de obraz

erau lăsate peste tot şi cutiuţele cu farduri de pleoape în culori stridente, fără capace, zăceau lîngă scrumiera arhiplină.

Punînd ceainicul pe foc, Cathy se apucă să facă ordine. Ducînd lucrurile mamei ei în dormitor, strîmbă din nas din cauza mirosului de aer închis. Deschise geamul larg şi aruncă o privire în stradă, la copiii care se jucau şi la femeile care bîrfeau, şi trase aer în piept. Lăsînd geamul deschis luă trusa de farduri a mamei ei şi se duse înapoi în bucătărie. Strînse toate fardurile la un loc şi desfăcu trusa. Înăuntru erau cîteva pliculeţe cu prezervative. Închizînd ochii, respiră adînc, şi, luînd unul, îl puse în poşeta ei.

Dacă tot avea să-şi piardă virginitatea, măcar să o facă luîndu-şi toate precauţiile.

Îşi făcu un ceai, după care se apucă să facă ordine în camera din faţă punînd toate rochiile pe umeraşe şi aşezînd pantofii pe lîngă pereţii dormitorului. Înghesui poşetele în dulap, controlînd mai întîi să vadă dacă erau ceva bani în ele, aşa cum făcea întotdeauna. În cele din urmă, trase cuvertura pe pat şi dădu cu aspiratorul.

După aceea îşi făcu o cafea, aprinse o ţigară şi ascultă Beatles la radio, întrebîndu-se dacă ea avea să aibă ocazia vreodată să facă parte din dezlănţuiţii ani '60 – deşi, recunoscu ea cu tristeţe, mama ei practicase, dacă nu chiar amorul liber, cu siguranţă, amorul întîmplător, de ani de zile. În mod ciudat, îşi invidia mama. Pentru Madge, totul era foarte clar. Ori făceai ceva, ori nu făceai. Nu exista cale de mijloc.

Cathy oftă. Îşi spălă ceaşca şi, apoi, începu să sorteze lucrurile din coşul de rufe în timp ce visa cum ar fi fost să spele rufele într-o bucătărie frumoasă, ca aceea din reclama la *Tide*, şi să gătească tot soiul de mîncăruri delicioase pentru soţul ei Eamonn. În vis, mama ei şi Eamonn Senior erau, ca prin minune, morţi şi îngropaţi, lăsîndu-şi cei doi copii să trăiască liniştiţi, fără amintirile dureroase din trecut.

Gîndindu-se la Eamonn, şi-l închipui posedînd-o sexual şi acest lucru făcu să i se înteţească bătăile inimii.

În sinea ei, recunoscu faptul că el avea dreptate. Era pregătită pentru asta. Nu era pregătită, însă, pentru un copil, pentru un apartament ca acela şi pentru viaţa grea pe care o duceau femeile din jurul ei: îmbătrînite înainte de vreme şi scoţînd copii ca pe bandă.

Zîmbind, hotărî că ea, Cathy Connor, avea să aibă o viaţă mult mai bună.

În timp ce spăla, cînta fericită odată cu Crystals.

– Ce naiba e *aia* care stă la capătul barului meu?

Jessie Houston era scandalizată, iar chipul lui Madge se înăspri cînd auzi cuvintele acelea menite să-i ajungă la urechi.

– Ţi-ai pierdut minţile, Ron? Am văzut femei care arată mai bine în case bombardate!

El îşi şterse cu mîna faţa asudată şi încercă să-şi calmeze cumnata.

– Termină, Jess.

Jessie, cincizeci şi cinci de kilograme de pură răutate, îl privi în ochi şi ţipă:

– Mai degrabă, termină cu *ea!* Dă-o imediat afară. Ştiu că unele din fetele noastre nu sînt tocmai grozave, dar cel puţin nu sînt prostituate la docuri. Şi asta e prostituată la docuri din cap pînă-n picioare. Am mirosit-o dinainte să intre pe uşă.

Îi aruncă o privire lui Madge şi spuse puţin mai încet:

– Fără supărare, scumpo, dar nu pot să te ţin aici, îmi pare rău. Celelalte fete or să vină în curînd şi or să facă gălăgie.

Madge înghiţi umilirea şi se uită la Ron.

– Rămîne aici şi ăsta e ultimul meu cuvînt, zise el.

Jessie bătu cu pumnul în bar şi, întorcîndu-se spre Ron, strigă:

– Atunci, ocupă-te tu de locul ăsta! Eu n-am chef să mă fac de rîs. Chiar dacă am angaja-o, cine ar vrea s-o aibă? Uită-te la ea, Ron, pentru Dumnezeu!

Obişnuit să o lase pe femeia din faţa lui să facă tot ce voia, Ron spuse printre dinţi:

– Rămîne, Jessie – clar? Jumătate din clubul ăsta e

al meu, în caz că ai uitat cumva.

Jessie era albă la faţă de furie. După moartea soţului ei, începuse să se ocupe de acel bordel şi, atît ea cît şi Ron răsuflaseră uşuraţi cînd văzuseră că avea adevărate aptitudini pentru conducerea lui. Neavînd nici copii, nici scrupule, Jessie îşi descoperise vocaţia. Singura problemă era faptul că îşi condusese soţul şi, acum, îi conducea şi pe Ron şi micul imperiu pe care îl creaseră.

Chiar şi bărbaţilor mai solizi le era teamă de Jessie. Numai văzînd-o, îţi dădeai seama că era capabilă de orice. Putea să dea afară un individ de aproape o sută de kilograme fără prea multă gălăgie, să toarne în pahare şi să ţină fetele sub observaţie fără să facă nici cel mai mic efort. Fratele lui Ron, Danny, fusese pe vremuri creierul acelei afaceri. Jessie preluase conducerea cu foarte mare uşurinţă după moartea lui.

Acum era prima oară cînd Ron încercase să se impună şi adevărul era că tot ceea ce o deranja pe Jessie nu era atît prezenţa lui Madge, cît faptul că el încercase să ia o hotărîre. Ea trebuia să fie şefa.

– Haide, Jess, fă onorurile, scumpo, zise Ron pe un ton de glumă.

Ea trase aer în piept şi, îndreptîndu-se, spuse:

– O fi jumătate al tău, Ron, dar dacă ai munci şi tu puţin pe-aici din cînd în cînd, aş fi mai dispusă să fiu de acord cu tine...

Continuă astfel cîteva minute şi el îi zîmbi lui Madge, ridicînd din sprîncene în semn de triumf.

Madge se uită cînd la el cînd la Jessie şi ţinu minte insultele pentru a le folosi mai tîrziu. Jessie ar fi trebuit să ştie că nu trebuia să insulte niciodată o fată de la docuri, pentru că fetele de la docuri nu uitau niciodată.

Jessie se duse în camera din spate, unde aveau să se desfăşoare jocurile de noroc şi Ron îi puse lui Madge un pahar de rom.

– E-n regulă, Madge. N-o băga în seamă. Totdeauna e aşa, dar nu trebuie să-i dai atenţie. Cînd or să vină şi celelalte fete, o să vezi că am dreptate. Principalul lucru aici e să-i faci pe pontatori să parieze. E mai mult un

club de jocuri de noroc decît un bordel. Nu uita că trebuie să ai tot timpul foaia de hîrtie la tine, pentru că, deşi Jessie ţine totul sub observaţie, dacă nu ştii cît ai făcut, ea nu-ţi spune.

Madge încuviinţă.

– Parcă ziceai că e clubul tău.

Ron se uită la ea şi oftă adînc.

– Este. Pe jumătate. Uite ce e, Madge, dacă nu-ţi place aranjamentul, cară-te, scumpo. Sînt o mulţime acolo de unde vii tu.

Madge îşi trecu limba peste buzele de un portocaliu aprins şi încercă să zîmbească.

– Nu fi aşa, Ron. Credeam că sîntem prieteni.

Atunci, el se mai înmuie şi îi zîmbi slab.

– Sîntem, cu condiţia ca tu să faci ce-ţi spun eu.

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, uşa se deschise larg şi două din celelalte gazde îşi făcură apariţia. Madge văzu că nu erau cu mult diferite de ea.

Speranţele i se spulberară într-o clipă. În loc să jupoaie marinari, avea să jupoaie localnici care, spre deosebire de marinari, puteau să-i dea uşor de urmă. Golind paharul dintr-o înghiţitură, privi în jur şi oftă. Într-un fel, reprezenta un pas înainte şi principalul era că îl avea pe Ron. Pentru că, lucrul cel mai important pentru ea era să aibă un bărbat în pat.

Era cu puţin trecut de unsprezece cînd băieţii apărură. Păreau să aducă necazuri, ceea ce era exact impresia pe care voiau să o dea. Unii mergeau pe jos, alţii pe scutere *Vespa* ale căror motoare zumzăiau în întuneric. Toţi erau pregătiţi pentru necazurile pe care urmau să le creeze.

– Mai arată-ne pistolul, Eamonn. Haide, zise Doughal Feenan care era fascinat de armă, iar Eamonn i-o dădu, rîzînd de incredulitatea băiatului.

Doughal, un băiat roşcat şi cu pistrui, se uită la prietenul său şi spuse cu seriozitate:

– N-o să împuşti pe nimeni cu adevărat, nu?

Eamonn simţi teama amestecată cu respect din glasul

băiatului şi ridică din umeri nonşalant.

– Ba bine că nu. Ticăloşii ăştia trebuie să primească o lecţie şi un glonţ în fund o să fie tocmai bun!

Rîse şi ceilalţi rîseră împreună cu el, gîndindu-se că doar aveau să-i sperie pe băieţii din sudul Londrei. La urma urmei, deoarece cel mai mare dintre ei nu avea decît şaisprezece ani, nu erau ca marii ticăloşi, deşi toţi ar fi vrut să fie consideraţi astfel. Cel puţin de către cei de vîrsta lor.

Eamonn luă pistolul şi îl vîrî la loc în buzunarul gecii. Îi plăcea mult atenţia care i se acorda. Îi plăcea sentimentul de a fi şeful tuturor, de a fi personajul principal. Lui Eamonn Docherty îi plăcea să se afle în reflector. Tînjea să fie cineva important şi pistolul îi garanta acest lucru.

Nimeni n-ar fi îndrăznit să se poarte necuviincios cu el cînd ţinea pistolul îndreptat spre capul persoanei respective. Absolut nimeni.

Uitîndu-se la banda lui, simţi un moment de fericire intensă. Îi plăcea la nebunie să-i conducă pe oameni, să fie cel care le spunea ce trebuiau să facă şi unde trebuiau să meargă. Toţi îl priveau ca pe un tip deosebit. Hotărîse că, într-o bună zi, curînd, toată lumea avea să-l cunoască şi avea să priceapă că era un tip periculos, o forţă de temut.

Arma şi aptitudinile lui de lider aveau să-i garanteze acest lucru. După seara aceea, numele său avea să fie cunoscut în toată Londra.

Aşteptase prea mult seara aceea. Acum nu mai voia decît să se termine odată cu povestea aceea ca să-şi poată începe cariera, adevărata viaţă.

Dixon avea să-i dea o slujbă; le plăceau tipii cu curaj şi el avea din belşug. Nu mai trebuia să asculte aiurelile tatălui său, nu mai trebuia să suporte viaţa alături de un irlandez beţiv şi o nebună obsedată de casa ei. Nu mai trebuia să se chinuiască să facă rost de bani de ici-de colo.

Dacă totul mergea conform planului, avea să dea lovitura, în sfîrşit. De-acum înainte avea să fie un ade-

vărat ticălos, şi asta însemna cea mai scurtă cale spre bani, maşini şi prestigiu.

În seara aceea, avea să fie momentul lui de cumpănă, mînjirea lui cu sînge. Abia aştepta să înceapă.

Nu trebui să aştepte prea mult. Banda din sudul Londrei îi aştepta.

James Carter era un băiat din Bermondsey din cap pînă în picioare. Fiind de origine irlandeză, avea multe lucruri în comun cu Eamonn Dochert, deşi nici unul din ei nu voia să recunoască.

Îi privi pe cei din banda adversă cu ochii săi verzi şi reci. Scoţînd pieptenele de oţel, şi-l trecu prin păr cu grijă, după care îl puse la loc în buzunar. Pe buzele lui groase se vedea un zîmbet crud şi, în interiorul hainei, avea un brici extrem de tăios. Eamonn Docherty avea să aibă cel mai mare şoc din viaţa lui în seara aceea şi James Carter era cel care avea să i-l provoace.

În spatele lui, tovarăşii săi stăteau complet nemişcaţi. Fiecare avea chipul încordat. Fiecăruia îi tremura mîinile. Nu de teamă, ci de emoţie. Cînd cei din East End se apropiară, cele două bande se priviră timp de cîteva clipe. Apoi, ca la un semn, toţi scoaseră armele.

O maşină care trecu pe lîngă ei mări viteza, îndreptîndu-se spre Westminster. Bătăile între bande erau ceva obişnuit, dar nu se întîmpla prea des să le vezi înfruntîndu-se pe o arteră circulată a oraşului.

Zona aceea era liniştită la unsprezece şi jumătate seara; majoritatea trecătorilor se duseseră în alte locuri sau se aflau deja acasă. Singurul zgomot care se auzea era lipăitul Tamisei pe peretele digului.

Eamonn atinse lanţul de bicicletă din jurul gîtului şi ranga. Aşteptară răbdători să se înarmeze toţi. Era o regulă nescrisă. În clipa în care pistolul străluci în lumina felinarului în mîna lui Eamonn, cei din sudul Londrei îşi ţinură respiraţia şocaţi.

Vocea lui James Carter era groasă şi avea un accent irlandez.

– Du-te dracului, Eamonn Docherty. Nimeni nu foloseşte pistoale.

Chiar dacă glasul lui era ameninţător, toţi sesizară o umbră de teamă.

Fiindcă toţi o simţeau. Eamonn zîmbi leneş şi spuse cu o voce înspăimîntător de normală:

– Ar fi trebuit să te gîndeşti la asta cînd l-ai snopit în bătaie pe sărmanul Harry. Am auzit că au fost opt împotriva lui. Aşa că m-am gîndit să echilibrez situaţia.

Fulgerul care ţîşni din ţeava pistolului îi luă pe toţi prin surprindere. Băieţii din East End închiseră ochii speriaţi, în timp ce cei din sudul Londrei îi deschiseră şi mai bine pentru a vedea dacă glonţul le era destinat.

James Carter păru să se prăbuşească la pămînt cu încetinitorul. Jumătate din faţă îi zbură în aer, fărîme de piele şi glob ocular împroşcîndu-i tovarăşii, care se dădură înapoi fără să vrea.

Rîsul gros al lui Eamonn fu auzit cu claritate de toţi. Se lăsă o tăcere încărcată de uimire, senzaţia de şoc fiind aproape palpabilă.

Uitîndu-se la băiatul prăbuşit la pămînt, Eamonn avu senzaţia că glonţul îl nimerise pe el. Simţi o strîngere în piept şi se chinui să respire. Era din ce în ce mai conştient de ceea ce făcuse.

Unul din băieţii din sudul Londrei îngenunche lîngă prietenul său. Văzîndu-i singurul ochi lipsit de viaţă şi poziţia trupului, se uită la Eamonn. Cu lacrimi în glas, strigă isteric:

– Eşti nebun de legat, Docherty! E irlandez ca şi tine. Nu se poate să împuşti oamenii aşa, să omori...

Glasul i se frînse cînd auzi sirena maşinii de poliţie în depărtare.

Toţi o luară la fugă speriaţi.

Titchy îl trase pe Eamonn de geacă.

– Haide, Eamonn, poliţia o să fie aici într-o clipă. Haide, omule, pentru Dumnezeu!

Eamonn auzi teama din glasul lui. După ce îi mai aruncă o privire lui James Carter, se întoarse şi o rupse la fugă. Inima îi bătea cu putere şi sîngele îi îngheţă în vene.

O făcuse.

„Domnul să mă ajute, îşi spuse el. Chiar am făcut-o. Am omorît un om."

Madge era în elementul ei. Un jucător beat cîştigase o partidă şi îi dăduse zece lire. După ce îi spusese că îi purta noroc, îi mai oferise zece lire „ca să facă treabă". Astfel că, în mai puţin de o oră, cîştigase douăzeci de lire şi se şi simţise bine. Îi plăcea atmosfera din sala de joc şi, de asemenea, confortul neobişnuit din camera de „afaceri". În ceea ce o privea, era ceva nemaipomenit să-şi facă meseria avînd o saltea sub ea.

După ce hotărî că avea să suporte tachinările lui Jessie pentru a păstra slujba aceea, sorbi dintr-un pahar de rom cu Cola, privind în jur.

Sala de joc era relativ mică şi fără ferestre. Raziile poliţiei păreau inevitabile. În club se intra pe o uşă îngustă şi, în caz că izbucnea un incendiu, riscai să arzi de viu din cauza panicii create în graba de a ieşi pe aceeaşi uşă. Oricum, jucătorii nu aveau nevoie de lumină naturală. Cea electrică era foarte bună, căci nu aveau nevoie să ştie ce oră era. Se ştia că oamenii se duceau acolo joia şi plecau sîmbăta dimineaţă, întrebîndu-se cînd trecuse ziua de vineri. De joi pînă sîmbătă, clubul era deschis, practic, non-stop.

Aducea bani frumoşi şi Jessie avea grijă să fie exploatat la maximum. Majoritatea poliţiştilor erau mituiţi, cu excepţia celor conservatori, jucătorii erau mulţumiţi şi băuturile nu erau botezate niciodată – trei motive bune pentru a frecventa localul.

Fetele erau toate de o anumită vîrstă, garantînd că nu aveau să le facă necazuri bărbaţilor. Tinerele stîrneau adevărate scandaluri în cluburile de jocuri, vîrsta lor distrăgîndu-le atenţia bărbaţilor de la joc. Jessie ştia că aceştia s-ar fi culcat şi cu Papa dacă lumina era bună. Jocurile de noroc le stimulau dorinţele sexuale, nu un chip frumos sau un picior superb. Sexul era doar un alt drog, un alt gen de distracţie.

Ascultînd zgomotul din jur şi respirînd aerul mizerabil, Madge cunoscu un moment de fericire. După un început slab, seara se dovedise a fi mai bună decît se aşteptase. Una din fete îi zîmbi şi ea îi răspunse dînd din cap prietenește. La urma urmei, orice ar fi spus Jessie, tîrfele se apărau între ele.

Erau nevoite.

Cînd un bărbat veni lîngă ea şi se oferi să-i dea de băut, ea îi zîmbi cu cochetărie şi îşi înăbuşi un căscat. Alcoolul, sexul, atmosfera din jur şi căldura îi făcuseră somn. Zîmbind, acceptă oferta, ca să se învioreze. Ar fi putut să fie un client bun, aşa că trebuia să fie în formă.

Cathy stătea pe canapea şi asculta radioul, cînd auzi o voce scăzută prin uşa de la intrare.

– Tu eşti, Eamonn? întrebă ea şi ducîndu-se în hol, îi auzi vocea din nou.

– Deschide, prostuţo! Nu vreau să mai ştie cineva că sînt aici, Cathy. Vorbeşte mai încet.

Descuind, ea îl lăsă să intre. Imediat cum îi văzu chipul alb ca varul ştiu că avea necazuri. Necazuri mari.

– Ce s-a-ntîmplat? îl întrebă ea cu o voce scăzută.

Eamonn se uită la ea, dîndu-şi seama cît de mică era. Fără tocuri abia dacă avea un metru şaizeci. Pe chipul ei micuţ, nu se vedeau decît ochii mari şi albaştri şi gura în formă de boboc de trandafir. Văzîndu-i teama, el zîmbi, ştiind ce reacţie avea să aibă cînd va auzi.

– Am făcut-o, Cathy. Am făcut-o, în sfîrşit. Sînt acolo, fetiţo, acolo sus! zise el arătînd spre tavan şi rîzînd uşor.

Ea îl privi stupefiată.

– Ce-ai făcut, Eamonn?

Coborîndu-şi faţa la nivelul ei, el şopti răguşit:

– L-am împuşcat pe afurisitul de James Carter! L-am omorît pe nenorocit, spuse el şi văzu cum ochii ei se făcură imposibil de mari.

– Glumeşti! Dumnezeule, spune-mi că glumeşti!

Ducîndu-se în camera din faţă, el se trînti pe canapea, întinzîndu-şi picioarele mulţumit.

– Nu-i nici o glumă, scumpa mea. El şi-a căutat-o cu

lumînarea şi ce-a căutat a găsit.

Îndreptînd degetele ca un pistol spre ea, zise:

– Bang, bang. Aşa de uşor a fost. Ca atunci cînd mă pieptăn, aşa de uşor a fost.

Cathy se uita la el, sigură că visa.

– Cred că eşti nebun. Faci bancuri cu mine? Dacă o faci, să ştii că nu-i deloc amuzant, Eamonn. E o porcărie. Să împuşti pe cineva... Şi, mai departe?

Încercă să rîdă, dar ştia că el spusese adevărul. Cu toate acestea, nu îi venea să creadă că ar fi putut să facă aşa ceva. Eamonn rîse atunci, rîse cu adevărat.

– Acum sînt acolo, Cath, nu pricepi? Am mîinile pătate de sînge. Sînt un om important. Viaţa mea e aranjată, zise el şi, ridicîndu-se în capul oaselor repede, o privi în ochi. Am pornit, Cath.

Ea scuturâ din cap atît de tare, încît părul îi şfichiui faţa.

– N-ai ajuns nicăieri, prostule, şi nu te îndrepţi decît spre o frînghie în jurul gîtului, poate. James Carter avea cinşpe ani! Cinşpe, pentru Dumnezeu. Sîntem încă nişte copii, Eamonn – *copii*. Oricît de multe credem că ştim habar n-avem ce e viaţa adevărată. Îmi spui că i-ai luat viaţa şi, pe urmă, rîzi ca şi cum ar fi o glumă? spuse ea şi glasul i se frînse căci se chinui să-şi reţină lacrimile. James Carter o ducea şi mai prost decît noi – era cel mai mare dintre cei nouă copii şi mama lui se baza pe el pentru a aduce bani în casă. Crezi că le ştii pe toate, dar nu ştii absolut nimic! Totdeauna ai contat numai *tu*, Eamonn, numai ce ai vrut *tu* era important. Numai ce vrei tu. Şi uite ce-a ieşit. L-ai împuşcat pe bietul James Carter, care e mort acum. Şi vrei să-ţi ofer un alibi. De asta ai venit aici, nu?

Eamonn se uită la fata din faţa lui. Nici o clipă nu îşi închipuise aşa ceva. Ah, se aşteptase ca ea să fie puţin supărată, dar sigur avea să înţeleagă de ce făcuse ceea ce făcuse.

– Nu ştiu nimic? spuse el cu disperare în glas. Ba ştiu destule. Ştiu că tot ceea ce vreau n-o să obţin descărcînd vapoare la docuri. Vreau ceea ce are lumea

adevărată. Ce au toţi oamenii adevăraţi. Vreau maşini, haine şi bani. Vreau să merg pe stradă şi să fiu recunoscut ca fiind un om care trebuie respectat, nu fiul unui docher irlandez beţiv. Vreau să pot merge cu capul sus. Vreau ca oamenii să se uite la mine cu respect, Cathy. Vreau ceea ce alţii au încă de la naştere – vreau *să fiu* cineva. Cineva important. Să-l ia naiba pe James Carter! Aş fi putut să fiu eu cel împuşcat. Voia ceea ce voiam eu, scumpo, şi, la fel ca mine, ar fi făcut orice pentru asta.

Cathy se uită la chipul pe care îl adora. Văzu petele mai deschise la culoare din ochii lui şi începutul unei umbre întunecate pe obraji. Văzu hotărîrea sprîncenelor şi bărbiei lui. Clătină din cap cu tristeţe şi renunţă să-i mai spună cuvintele pe care ar fi vrut să i le spună. Să strige la el.

Eamonn se lăsă din nou pe spate, trăgînd nervos de mica ruptură din braţul canapelei şi scoţînd ghemotoace de roshar, tremurul mîinilor lui fiind foarte vizibil acum.

– Ce vrei, Cathy? Vrei să ajungi ca maică-ta, să te culci cu tot felul de indivizi pentru două lire? Pentru că asta o să fie viaţa ta, dacă nu eşti atentă. Cîte femei de pe-aici nu fac treaba asta, eh? Aşa-zise femei respectabile măritate şi cu copii o privesc cu dispreţ pe Madge, dar nici ele nu sînt mai presus. Nici una din ele. Aşa o să ajungi şi tu dacă nu facem ceva. Cei ca noi sînt murdăria de pe pantofii altora. Noi sîntem pungaşii, tîlharii, spărgătorii. Trebuie să fim recunoscători pentru că avem un acoperiş deasupra capului şi suficientă mîncare. De o viaţă întreagă aud asta, întîi la şcoală şi, pe urmă, la Forţele de Muncă. Ei bine, vreau să am prea mult din toate, nu doar suficient. Vreau bunuri, Cathy. După ce a murit mama, am rămas cu el, cu ratatul ăla nenorocit! A trebuit să-i suport escapadele. Trebuie să fiu foarte atent dacă nu vreau ca noua lui nevastă să mă azvîrle afară din casă. Trebuie să-i ascult seară de seară cum se regulează. Pe urmă trebuie să ascult aiurelile lui de om beat.

Îşi trecu mîinile prin păr şi oftă.

– Singura cale e în sus, Cath. Şi cei ca noi nu pot să urce decît fiind fie ticăloşi, fie în armată – şi eu în nici un caz n-am de gînd să intru în armată! Dacă este după Madge, o să-ţi pui fundu' la bătaie înainte ca anu' ăsta să se sfîrşească. Amîndoi ştim asta foarte bine. Îţi ofer o cale de scăpare alături de mine. Amîndoi, scumpo, împreună. Am venit încoace în seara asta pentru că mi-eşti cea mai apropiată. Eşti singura persoană de care îmi pasă cu adevărat. Nu doar pentru alibi. Aş putea să găsesc o mulţime de oameni care să facă asta.

Aproape că plîngea şi, aşezîndu-se lîngă el, Cathy îl luă pe după umeri. Ascunzîndu-şi faţa în gîtul ei, el rămase aşa pînă cînd ruşinoasele suspine încetară. Durul de şaisprezece ani era acum un băieţandru speriat. Ştergîndu-şi nasul cu dosul mîinii, şopti:

– Aş fi putut fi eu cel împuşcat în seara asta, Cathy, şi ştii asta foarte bine.

Ţinîndu-l strîns, ea închise ochii. Eamonn făcuse ceea ce simţea că trebuia să facă şi nimic nu l-ar fi putut convinge de contrariul. Cînd mîinile lui îi atinseră sînii, ea nu încercă să-l împiedice.

Eamonn avea nevoie de ea şi, indiferent de ce făcuse, de ce gîndea ea cu adevărat, loialitatea faţă de el fu mai puternică. Era cel mai stabil element din viaţa ei. Îl venera. Fără el, nu avea nimic.

Sărutîndu-l în creştet, îi simţi degetele cercetătoare şi uită complet de James Carter, de arme şi de poliţişti. Eamonn avea nevoie de ea. Acest lucru era suficient.

5

Eamonn se uită la tatăl său şi zîmbi încrezut.

– Tu ai făcut-o, nu? întrebă bătrînul cu o voce scăzută şi încordată.

Eamonn încuviinţă încet. Înnebunitor de încet.

– Şi? spuse el cu un amestec de bravadă copilărească şi insolenţă.

Eamonn Docherty se uită la fiul său şi simţi dragoste. În viaţa lui nu iubise decît un singur lucru: pe copilul lui, pe fiul lui. Femeile şi bătăile fuseseră cele mai mari păcate ale lui. Dar fiul lui, sînge din sîngele lui, era cu totul altfel.

– Nu-ţi dai seama ce-ai făcut, fiule?

Băiatul ridică din umeri cu nonşalanţă.

Mîna aceea mare care îl lovi, făcîndu-l să cadă de pe scaun, îl luă cu totul prin surprindere. Imediat, băiatul se făcu ghem, primind loviturile şi mişcîndu-se pe podea pentru a minimaliza efectul.

În cele din urmă, vlăguit, Eamonn Docherty se rezemă de peretele sufrageriei şi îşi şterse cu mîna faţa asudată.

– Or să te spînzure pentru asta, băiete. Eşti prost? Eşti chiar atît de idiot, încît să-ţi închipui că o să scapi nepedepsit?

Băiatul se ridică încet, ţinîndu-se de masă, şi amprentele lui rămaseră vizibile pe suprafaţa lustruită.

Se priviră amîndoi, fiecare fiind atent la celălalt.

– Asta a fost ultima oară cînd ai ridicat mîna la mine, tată. Data viitoare o să dau şi eu.

Se priviră fix, fiecare luptîndu-se cu furia din el. Eamonn fu încîntat cînd văzu că tatăl său îşi coborî privirea primul.

– Eşti prost dacă-ţi închipui c-o să scapi nepedepsit, băiete.

Eamonn rîse.

– Dar am scăpat, tată. A trecut o săptămînă şi poliţiştii n-au mirosit nimic. Puţin le pasă de cei de genul lui Carter, aşa cum nu le pasă nici de cei ca noi. S-a scris despre asta în *Evening Standard* şi, de atunci, nimic. De fapt, mi s-a oferit o slujbă.

Sunetul ironic scos de tatăl lui îl făcu pe Eamonn să se încordeze tot.

– O slujbă, eh? Ce fel de slujbă ar putea să fie? Să le dai în cap bătrînelor ca să le iei pensia mizerabilă? Atac armat? Sau să omori un dur de şaişpe ani? Dumnezeule, acum le-am auzit pe toate.

Eamonn se uită la tatăl său care se trînti într-un fotoliu, părînd deodată un bătrîn. Arăta ca un om înfrînt şi, în loc să fie încîntat de acea schimbare, băiatul fu îndurerat. Tatăl său, în ciuda defectelor, reale sau închipuite, păruse să fie întotdeauna întruchiparea bărbatului dur. Acum, descoperi că acel bărbat dur era un om ca toţi oamenii şi acea imposibilitate de a înţelege acţiunile fiului său îl dureau profund.

– Dixon mi-a oferit o slujbă. Trebuie să strîng banii pe chirie, dar e un început. Pot să ajung departe de-aici, ştiu asta.

Eamonn Docherty se uită la fiul său şi îi văzu statura impresionantă, trăsăturile frumoase şi lipsa de inteligenţă.

– Să strîngi banii de chirie, eh? O afacere profitabilă. Dacă nu eşti prins, bineînţeles, sau dacă nu pici în ghearele nimănui.

Apoi se aplecă în faţă şi, cu disperare în glas, îi spuse fiului său:

– Asta vrei? Eu mi-am dorit să fii cineva, o persoană normală, fiule. N-am vrut să ajungi ca mine. Credeam că disprețuieşti ceea ce sînt eu, ceea ce am devenit. Credeam că vrei ceva mai bun.

– Chiar asta şi vreau, tată. De aceea accept slujba. N-o să ajung ca tine, să trăiesc de pe urma unei văduvioare, încercînd să-i şutesc şi ultimul bănuţ. Să trăiesc doar pentru băutură şi o cină decentă. Tu ai făcut ceea ce ţi-ai pus în cap să faci, tată. Tu m-ai făcut să vreau mai mult şi ăsta e singurul mod în care pot să obţin asta.

– N-ai nici un fel de remuşcări, fiule? Pentru faptul că i-ai luat viaţa copilului ăluia?

Eamonn ridică din umeri din nou.

– Nu prea, nu. De ce aş avea? Nici el n-ar fi avut dacă s-ar fi întîmplat invers. Am aproape şaptesprezece ani, tată, sînt bărbat. N-are nici o importanţă pentru mine ce crezi tu. Chestia e că niciodată n-a avut. Nu însemni nimic pentru mine. Nu însemni nimic pentru nimeni, în afară de tine însuţi. Ai o părere foarte bună despre tine, întotdeauna ai avut. Dar eu am văzut ce erai – un irlandez ratat. Ai trăit pe spinarea lui Madge. Banii cîştigaţi de ea te-au ţinut în baruri. Ea se culca mereu cu alţi bărbaţi şi tu te culcai cu ea, ştiind asta. Eu am o părere mai bună despre ea decît despre tine, tată. Pentru că ea, în ciuda defectelor ei, n-a pretins niciodată că e altceva decît era. Dacă ai muri mîine dimineaţă, n-aş vărsa nici o lacrimă. Acum ştii.

Tatăl său îşi lăsă capul în jos şi fixă cu privirea linoleumul. Simţi înţepătura lacrimilor şi clipi pentru a le alunga înainte să se uite din nou la fiul său.

– Am făcut tot ce-am putut, Eamonn băiete. Nu facem decît ce putem.

– Exact asta vreau să-ţi spun. Pentru unii mumă, pentru alţii ciumă, eh? Pînă la sfîrşitul săptămînii mă mut.

Privindu-şi fiul care ieşea din cameră, bătrînul se simţi îngrozitor de singur şi de înfrînt. Dorise ca fiul său să aibă o altfel de viaţă şi aşa părea să fie. Deşi fusese un beţiv, un ratat şi un afemeiat, el nu recursese niciodată la gesturi criminale – cu excepţia unor găinării mărunte la docuri. Acum, la şaisprezece ani, fiul său începuse o carieră criminală ucigînd un adolescent ca el. Şi omorurile nu aveau să se sfîrşească acolo, ştia asta. De acum încolo, Eamonn Junior avea să ducă o viaţă de criminal şi avea să moară ca un criminal. Acela avea să-i fie destinul şi nimic nu îl putea salva.

Madge era fericită, ceea ce însemna că fiica ei ar fi trebuit să fie extaziată. Dar Cathy era închisă în sine şi nervoasă. Uitîndu-se la ea cum făcea ceaiul şi pîinea prăjită, Madge îi observă cearcănele şi obrajii supţi.

– Eşti sigură că totul e-n regulă, scumpo?

Cathy zîmbi uşor.

– Pentru a nu ştiu cîta oară, mamă, n-am nimic. Nu-mi mai pune atîtea întrebări. Sînt doar obosită, atîta tot.

– E din cauza lui Eamonn, nu? E în legătură cu el. Toată săptămîna a fost aici. Oricine ar zice că e ceva între voi.

Cathy făcu un efort să nu se uite la mama ei, pentru că aceasta i-ar fi ghicit gîndurile imediat. Adevărul era că Madge îşi ignora fiica îngrozitoare uneori, dar, cînd voia să afle ceva, avea un anumit fel de a o face.

– Nu ştiu la ce te referi, mamă. Întotdeauna am fost apropiaţi.

– Ei bine, te vezi cu el prea mult şi nu-mi place. Ştiu cum stă treaba, aşa că nu încerca să mă duci. Dacă el l-a omorît pe Carter, o să înfunde puşcăria. Nu te implica, scumpo.

Cathy aruncă fulgere din priviri cînd se uită la mama ei.

– Ce ştii tu? A fost cu mine şi, dacă poliţiştii or să vină aici, o să le spun acelaşi lucru. La naiba, mamă, mă aşteptam la oricine altcineva, nu la tine! Ţi-a fost ca un fiu. Dacă tatăl lui ar fi avut un asemenea necaz, te-ai fi dat peste cap să-l ajuţi.

Madge sorbi din ceai şi zîmbi, enervînd-o şi mai tare pe fiica ei.

– Tatăl lui, în ciuda afurisitelor lui de defecte, n-ar fi dat de un asemenea necaz, aşa cum ai zis foarte frumos. Băiatul ăsta e un criminal înnăscut. Cu cît accepţi asta mai curînd, cu atît o să ai o viaţă mai uşoară. Te rog să mă crezi că ştiu ce vorbesc. Nu mai e un puşti care se ocupă de găinării, scumpo, e un răufăcător şi răufăcătorii o păţesc rău de tot prin părţile astea. Nu uita treaba asta. Toţi sînt cu el acum, dar asta se poate schimba peste noapte. Ştii doar cum e în East End. Carter era irlandez şi irlandezii sînt uniţi. Nu ca londonezii.

Cathy îşi trosni degetele, semn de nervozitate.

– Şi el e irlandez, mamă, ai uitat? N-ar fi trebuit, ţinînd cont că te-ai regulat destul timp cu taică-su.

Madge zîmbi, căci era bine dispusă.

– Sîntem furioasă astăzi, nu, scumpo? Cui îi pasă, de fapt? Dacă poliţiştii or să vină pe-aici, o să-i iau apărarea băiatului, doar ştii foarte bine. Numai că nu vreau să te implici prea tare, scumpo. Ştiu că nu sînt o mamă nemaipomenită, dar te iubesc în felul meu.

Cathy sorbi din ceai.

– Eşti o femeie tare ciudată, mamă. Ar trebui să te urăsc. Chiar o fac, uneori, dar nu durează prea mult niciodată. Întotdeauna mă faci să rîd. Cîteodată am senzaţia că eu sînt mama şi tu, copilul.

Madge se uită la fiica ei şi zîmbi. Era un zîmbet adevărat care îi înmuie trăsăturile înăsprite şi îi făcu obrajii să pară rotunzi şi rumeni – singura ei trăsătură irlandeză.

– N-ai avut parte de cea mai minunată copilărie, scumpo, înţeleg asta, dar asta sînt. Cum zicea mama: „N-o să mă schimb atîta timp cît o să am o gaură-n fund". Vreau numai să ştii că viaţa e un lucru foarte complicat. Nu e totul limpede şi clar.

Acum, Cathy izbucni în rîs, un sunet zgomotos născut din nervi şi pur amuzament.

– Aici ai dreptate, mamă. Cum ar putea să fie, cînd trăiesc cu tine?

Rîseră amîndouă, dar, pentru prima oară, Madge se temu pentru fiica ei şi sentimentul acela era ciudat. Îşi dădu seama că niciodată nu trebuise să-i poarte de grijă propriului ei copil. Cathy Connor, care, peste puţin timp, avea să împlinească paisprezece ani, îşi purtase singură de grijă întotdeauna.

Era un gînd care o trezea la realitate.

Eamonn Junior se uita la bărbatul din faţa lui cu teamă. Mirosul apăsător de camfor plutea în aer şi simţea că i se întoarce stomacul pe dos. Bărbatul îşi curăţă gîtlejul şi, scoţînd capul de sub prosop, scuipă într-un mic recipient de lîngă el.

– Mă simt oribil! Asta-ţi face fumatul, băiete, să nu cumva să uiţi. De cîteva luni, scot tot felul de mizerii.

Eamonn încuviinţă, făcînd un efort teribil să nu dea afară ce mîncase la micul dejun. Apa fierbinte se vărsă peste marginile castronului cînd bărbatul îl împinse la o parte pierzîndu-şi răbdarea.

– Se zvoneşte că tu l-ai omorît pe James Carter. E adevărat?

Eamonn se uită la bărbatul din fața lui şi se gîndi bine la ceea ce avea să spună, după care încuviință încet.

– Da, domnule Dixon.

Bărbatul rîse. Şi, ştergîndu-şi fața cu o batistă de un alb strălucitor, zise:

– Ticălos mic! Eşti curajos foc, nu? Ei bine, oferta e încă valabilă. M-am mirat cînd am auzit că n-ai nici şaptesprezece ani încă, dar o să trec cu vederea treaba asta, pentru că eşti bine dezvoltat. Îmi place să fiu atent la chipuri noi, la oameni noi. Banda se extinde şi trebuie să am mai mulți oameni. Un lucru, însă...

Se aplecă amenințător peste masă.

– Să nu cumva să vrei să pui mîna vreodată pe ceva ce-mi aparține, ai înțeles? Dacă-ți spun să fugi, fugi. Dacă-ți spun să verşi şi să te uşurezi pe masă, o faci, e limpede? Faci tot ce-ți spun. Dacă ai probleme cu disciplina, spune-mi de-acum. Nu pot să sufăr proştii.

Eamonn încuviință, încîntat că se afla în lumea adevăraților răufăcători şi că era unul din membrii bandei lui Dixon. Un om cunoscut.

– Un ultim lucru, băiete. Poliția o să-ți dea bătăi de cap în următoarele cîteva zile. Blufează. Celebrul zid de tăcere e de partea ta acum fiindcă te afli sub protecția mea. Să nu mă faci să regret. Fii politicos cu polițiştii, amabil. Spune-le toate aiurelile care-ți trec prin minte. Dar neagă tot ce spun ei.

Dixon îşi aprinse o țigară şi tuşi pînă cînd se făcu roşu la față.

– O să-ncepi cu datoriile. Înțelegi logica din spatele cumpărării datoriilor?

Eamonn scutură din cap.

– Nu, domnule Dixon.

Omul zîmbi şi fumul se ridică pe lîngă dinții îngălbeniți, spre peruca nepotrivită.

– „Domnule Dixon", eh? Îmi place respectul. Respectul se cîştigă, băiete, să nu uiți asta niciodată. Îl cîştigi cu ăsta, zise el şi încleştă pumnul agitîndu-l în aer. Nici un individ întreg la minte nu-i ia în rîs pe cei mai puternici decît el, atît fizic cît şi psihic. Fereşte-te de unii din ticăloşii mărunți, pentru că, uneori, sînt nebuni, zise el arătînd spre cap înainte de a continua cu o voce melodioasă, de parcă ar fi discutat despre vreme sau despre vreun eveniment monden. Deci, cum spuneam, despre datorii. Să zicem că datorezi cuiva cinci mii şi, indiferent de cîte ori îți spune persoana respectivă să-i înapoiezi banii, tu îi zici să se ducă dracului. El se satură şi vine la mine. Eu cumpăr datoria pentru, să zicem, două mii. Tipul e bucuros, pentru că două mii în buzunar tot e mai bine decît nimic. Am pus două mii pentru tine. Deja, m-ai făcut să pierd ceva. Pe urmă, îți cer şapte mii – cele cinci pe care i le datorai tipului şi cele două pe care am fost atît de drăguț şi le-am dat pentru tine. Aşa că trimit pe cineva să-ți spună că, dacă primesc cele şapte mii în paisprezece zile, e perfect. Dacă nu, îți cer o dobîndă de o sută pe săptămînă, înțelegi? Aşadar e în avantajul tău să-mi plăteşti, pentru că, după două săptămîni – şi aici apari tu, băiete – încep să mă enervez. Trimit un prieten la tine ca să negocieze. S-ar putea să ți se ceară să rupi o mînă sau un picior. În cazuri extreme, s-ar putea să vreau să-l împuşti pe nenorocit. Zic extreme, dar a început să fie ceva obişnuit. Nu-mi place s-o fac, dar trebuie să dau un exemplu, nu? În definitiv, tipii m-au costat bani şi asta mă supără teribil. Banii sînt Dumnezeu. Nu uita asta, băiete. De asemenea, sînt şi originea tuturor relelor, slavă Domnului, altfel am fi săraci lipiți! zise el rîzînd, ceea ce îl făcu să tuşească din nou. Eh, ce zici, crezi că ai înțeles cum stă treaba?

Eamonn încuviință.

– Da, domnule Dixon.

Omul zîmbi.

– Bine, ştim cu toții că ştii să foloseşti o armă, aşa că, măcar, în privința asta, nu trebuie să-mi fac griji. Te pun în echipă cu Marcus Devlin. E un nebun de irlandez care o să-ți arate toate şmecheriile. Începi lucrul peste paisprezece zile. Să le dăm o şansă polițiştilor să rezolve problema. Mai corect de- atît nu se poate, nu?

Eamonn încuviință iarăşi, copleşit de siguranța şi

bunăvoința lui Danny Dixon, proxenet, proprietar de bordel şi colector de datorii, pentru a numi doar cîteva din afacerile lui profitabile.

Scoțînd portofelul, Dixon luă trei bancnote de cîte douăzeci de lire şi le puse în fața băiatului, zicînd:

– Banii ăştia înseamnă că eşti proprietatea mea, băiete. Gîndeşte-te la asta înainte să-i iei. Eşti al meu din toate punctele de vedere.

Luînd banii cu mîini tremurătoare, Eamonn se uită în ochii lui.

– Vă mulțumesc, domnule Dixon.

Acesta zîmbi.

– Respect şi bune maniere, o combinație bună, zise el şi apoi arătă spre bani. Asta se numeşte avans şi înseamnă că lucrezi numai şi numai pentru mine, ai înțeles? Du-te şi distrează-te, regulează-te, fă ce vrei. Dar ai grijă să fii disponibil cînd am nevoie de tine.

– Cum o să ştiu că aveți nevoie de mine, domnule Dixon?

Omul rîse din nou.

– O să ştii. Acum pleacă şi aşteaptă să te chem. După ce ți- am dat şaizeci de lire, asta o să se-ntîmple destul de curînd.

Eamonn se ridică şi îi întinse mîna.

– A fost o adevărată plăcere să facem afaceri împreună, domnule.

Danny Dixon scutură din cap.

– Încă n-am făcut nici o afacere, băiete. Tot ce-am făcut a fost să-ți dau o parte din banii mei cîştigați cu greu, zise el împungîndu-l cu degetul în piept. Tu eşti cel care o să facă afacerile, băiete. Afacerile mele. Acum, hai, du-te, şi ținem legătura.

Eamonn ieşi din încăpere amețit şi mîndru. În sfîrşit, era cineva.

Zîmbind fericit, ieşi din căsuța din Bethnal Green, conştient de sentimentul care pusese stăpînire pe el. Grație lui James Carter, acum făcea parte dintre cei importanți şi avea de gînd să rămînă acolo cît putea de mult.

Carter fusese rampa lui de lansare spre viața bună. Acum nu avea nici un fel de remuşcări. După părerea lui, nu se putea întîmpla într-un moment mai bun.

Madge era la lucru şi Cathy se bucura de o odihnă binemeritată cînd, deodată, auzi nişte bătăi puternice în uşă. Zgomotul era asurzitor în liniştea aceea şi Cathy sări speriată.

– Deschide, Cathy! Dă-mi drumul, scumpo!

Ea răsuflă uşurată cînd îi auzi vocea lui Eamonn. Se duse repede şi îi deschise, zîmbind larg.

– Am crezut că e poliția cînd am auzit bătăile alea în uşă!

Luînd-o în brațe, împinse uşa cu piciorul şi o strînse la piept, inhalîndu-i parfumul de apă de trandafiri şi de *Max Factor*. O duse apoi în camera din față şi o aşeză pe canapea, despărțindu-i buzele cu limba şi explorîndu-i gura în acelaşi timp. Cathy simți mirosul de whisky şi bere cînd răspunse sărutărilor lui. Trăgîndu-se puțin în spate, protestă:

– Eşti beat, Eamonn!

Depărtîndu-i picioarele cu genunchiul, el se aşeză între ele şi o strînse în brațe din nou, sărutînd-o cu pasiune. Sugîndu-i buzele şi fața, acoperind-o cu gura şi cu mîinile.

– Ah, Cathy, scumpo... Cathy.

Cuvintele lui erau scăzute, venind din adîncul sufletului. Erau o rugăminte şi o poruncă în acelaşi timp.

Trăgîndu-i sutienul în sus, începu să-i frămînte sînii febril, în timp ce ea încerca să se dea la o parte de sub el.

– Eamonn, pentru Dumnezeu! Mă doare.

Stînjenită să i se ofere sub lumina aceea puternică, ea încercă iarăşi să se depărteze de el.

– Ah, nu, Cathy, nu în seara asta, zise el cu o voce îngreunată de băutură şi de energie sexuală. În seara asta n-o să mă respingi, zise el şi, vîrînd o mînă între picioarele ei, îi sfîşie chiloții şi o penetră cu degetul, nefiind deloc afectat de faptul că era complet uscată şi

îşi încorda muşchii. Relaxează-te, Cathy, bucură-te. Relaxează-te, scumpo.

Dîndu-se puţin în spate, îngenunche între picioarele ei şi-şi lăsă capul în jos, căutîndu-i clitorisul cu limba şi udîndu-l. Cînd ea încercă să-l dea la o parte apucîndu-l de păr, el îi ţinu braţele pe lîngă trup, ţinînd-o cu o forţă născută din hotărîre. În timp ce el o sugea, ea simţea cum ochii i se umplu de lacrimi. Arcuindu-şi şoldurile, încercă încă o dată să-l înlăture.

– Încetează, Eamonn, mă sperii. Mă doare.

Ridicîndu-şi capul, el îi zîmbi.

– Îţi place la fel de mult ca mie. Te iubesc, Cathy, ştii asta. Acum relaxează-te şi lasă-te în voia sentimentelor.

Desfăcîndu-şi pantalonii, şi-i trase în jos pînă la genunchi. Cathy îl privea ca şi cum nu îl mai văzuse niciodată. Acela era alt Eamonn. Unul înspăimîntător.

– Te rog...

Şirul cuvintelor îi fu întrerupt cînd el o penetră cu brutalitate. Mişcîndu-se ritmic acum, nu o mai simţea zbătîndu-se sub el; durerea pe care o simţea ea era incredibilă. El intensifică ritmul şi, cînd începu să geamă zgomotos, Cathy îl zgîrie pe faţă cît putu de tare.

Ţintuind-o din nou, el îi privi chipul alb ca varul în timp ce împingea cît putea de tare, concentrîndu-se asupra ochilor ei care îl implorau să se oprească. Îl rugau să-i dea drumul. Cînd el ajunse la orgasm, ea îi simţi trupul devenind rigid şi încheieturile mîinilor o dureau îngrozitor, căci el le strîngea din ce în ce mai tare. Acum se mişca în ea mai încet. Ea simţi lichidul cald şi vîscos lunecîndu-i între picioare şi, cînd el se prăbuşi deasupra ei vlăguit, scoase un suspin şi îl împinse.

Începu să plîngă, aproape isterică din cauza durerii şi spaimei. Senzaţia arzătoare dintre picioare era aproape insuportabilă şi încheieturile mîinilor îi erau amorţite.

Îngenunchind, Eamonn se uită la ea cîteva secunde ca şi cum nu îi venea să creadă ce făcuse. Cathy stătea ghemuită pe canapea. Văzu cît de mică şi de fragilă era. Sîngele care îi păta pulpele contrasta puternic cu pielea ei albă. Punîndu-i mîna pe umăr, zise încet:

– Cathy... Îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău.

Uitîndu-se la el peste umăr, ea spuse şuierător:

– Pleacă, Eamonn. Nu vreau să te mai văd.

El dădu să-i mîngîie faţa, dar ea se feri, acoperindu-şi capul cu braţele. Atunci îşi dădu seama el de enormitatea a ceea ce făcuse. Groaza întipărită în fiecare fibră a trupului ei îl trezi la realitate imediat. Luînd-o în braţe ca pe un copil, încercă să o mîngîie, să o facă să se simtă mai bine, dar ea răbufni, zgîriindu-l, muşcîndu-l, lovindu-l cu picioarele şi cu pumnii.

– Ticălosule! Ticălos nenorocit şi mizerabil ce eşti! Pleacă, să nu te mai văd, strigă ea desprinzîndu-se din braţele lui şi fugind spre dormitor.

Cînd el o apucă de braţ, ea ţipă.

Bătăile din perete îi făcură pe amîndoi să se liniştească brusc.

– Mai încet. Încerc să dorm draculuil

Trăgînd-o la piept, Eamonn o ţinu strîns şi îi murmură vorbe drăgăstoase în păr, mîngîindu-i faţa şi încercînd să o calmeze. Încercînd să clarifice atît pentru ea, cît şi pentru el ceea ce se întîmplase.

În timp ce ea plîngea, el îşi dădu seama că îi luase ceva ce era numai al ei. Realiză acest lucru imediat, chiar şi aşa ameţit de băutură cum era. Şi ea nu avea să-l ierte niciodată pentru asta.

În cele din urmă, o luă în braţe şi o duse în dormitor, unde o puse în pat uşor.

– Cathy, scumpa mea, nu mai plînge, te rog. Îmi pare rău, iubito, bine? Îmi pare nespus de rău. Nu ştiu ce s-a-ntîmplat, am avut o zi atît de minunată.

Vorbea aiurea şi ştia acest lucru.

– Am obţinut o slujbă astăzi, Cathy, uite.

Scoţînd banii care îi mai rămăseseră din cei pe care i-i dăduse Dixon, îi puse pe pat.

– Păstrează-i tu. Uite, sînt peste cincizeci de lire. Păstrează-i tu, Cathy, cumpără-ţi ceva frumos...

Suspinînd incontrolabil, ea aruncă banii de pe pat.

– Pleacă, Eamonn. Pleacă, te rog. Lasă-mă-n pace.

Ochii îi erau roşii şi umflaţi acum, faţa umflată, pînă

şi părul îi era lipsit de viaţă parcă. Buzele, umflate şi iritate de sărutările lui, păreau deformate. Ea părea urîtă pentru prima oară şi el ştia că era singurul vinovat. El o făcuse pe micuţa lui Cathy să fie urîtă şi pe dinăuntru şi pe dinafară.

– Vreau doar să fiu singură. Te rog, lasă-mă singură.

El îşi încheie cureaua pantalonilor şi se apucă să adune banii de pe jos. Ştergîndu-şi faţa cu mîna, observă urme de sînge pe dosul ei şi simţi un moment de iritare. Cînd se uită în oglindă, văzu patru dîre lungi şi roşii pe obraji şi înjură printre dinţi.

– Pentru Dumnezeu, Cathy, nu e ca şi cum am fi nişte necunoscuţi? Am zis că-mi pare rău. Ce mai vrei?

Ştia că nu era decît bravadă, că încerca să-şi justifice gestul şi pentru el, nu numai pentru ea, şi, totuşi, se auzi continuînd:

– O să fie mai bine data viitoare, scumpo, o să ştii la ce să te aştepţi. Totdeauna e greu prima oară, dar o să te obişnuieşti...

Glasul i se frînse.

– Te rog, Cathy. Te rog...

Nu mai putea să se prefacă. Făcuse ceva de neiertat, o rănise pe Cathy. Dar ea trebuia să-l ierte, trebuia, altfel triumful lui nu valora nimic. Fără ea, era din nou băiatul bătut şi neglijat.

– Nu ştiu ce să fac, Cathy. Te rog, scumpa mea, spune-mi ce să fac, zise el şi, îngenunchind lîngă patul ei, începu să plîngă.

Îşi afundă faţa în cuvertură şi lacrimile îi şiroiau udînd-o.

În cele din urmă, după o veşnicie parcă, ea îi puse mîna pe cap. Uitîndu-se la faţa ei albă, fu uluit cînd o auzi spunînd:

– Nu plînge, Eamonn. Du-te acasă.

Îl atinsese. Mai avea puţin şi o cucerea din nou, amîndoi ştiau acest lucru. Îi cuprinse mijlocul cu braţul şi se întinse lîngă ea, ţinînd-o strîns şi plîngînd împreună cu ea. Cînd, la un moment dat, ea îl cuprinse cu braţele, agăţîndu-se de el, Eamonn cunoscu un moment de ne-

maipomenită uşurare.

Stătură îmbrăţişaţi astfel, iar lacrimile li se uscară încetul cu încetul, singurul zgomot care se mai auzea fiind cel al bătăilor inimilor şi al răsuflărilor lor. În cameră se făcu din ce în ce mai întuneric, dar ei erau tot îmbrăţişaţi. Traversaseră o punte în seara aceea şi, între ei, se crease o legătură şi mai puternică. Doi copii îndureraţi, perfect conştienţi că, în realitate, nu se aveau decît unul pe altul.

Cathy avea să-i ierte orice, acum Eamonn era sigur de acest lucru. Ţinînd-o în braţe, simţi bucuria unui bărbat care poseda o altă persoană în întregime. Aşa cum Dixon îl poseda pe el, el o poseda pe Cathy. Din toate punctele de vedere.

6

– Eşti sigură că ţi-e bine, scumpa mea? o întrebă Madge cu o voce îngroşată de prea multe ţigări şi prea multă băutură, cînd intră în dormitorul lui Cathy mai tîrziu în seara aceea.

Cathy dădu din cap afirmativ, închizînd ochii din cauza luminii şi a radioului care se auzea tare din camera din faţă. Auzind şi glasuri de bărbaţi, oftă.

– Mamă, du-te înapoi la partenerul tău. Mi-e bine. Zău.

Madge se uită la faţa albă ca varul a fiicei sale şi o întrebă cu blîndeţe:

– Ai cumva ciclu, scumpa mea?

Cathy scuturâ din cap.

– Mă doare burta, mamă, atîta tot. Mi-e bine.

Madge o privi timp de cîteva secunde făcînd ochii mici.

– Sper că n-ai făcut nimic cu Eamonn, nu?

Ridicîndu-se în capul oaselor în pat, Cathy strigă:

– Nu, n-am făcut nimic! Şi, chiar dacă aş fi făcut, cine

eşti tu să mă critici, oricum? Hai să fim sincere, mamă. E de mirare că nu ies cu tine la treabă. Oricum, multă lume asta îşi închipuie.

Furia îi trecu la fel de repede cum o cuprinsese şi, întinzîndu-se din nou, zise obosită:

– Te rog, lasă-mă-n pace, mamă. Mă simt atît de groaznic. Probabil că am răcit sau ceva de genul ăsta.

Madge se ridică, dar spuse:

– Numai să nu fie ceva cu ochi.

– Of, mai lasă-mă, mamă. Mă enervezi atît de tare uneori.

Cathy spuse aceste cuvinte cu atîta înflăcărare, încît Madge rămase şocată timp de cîteva secunde.

– Mie să nu-mi vorbeşti aşa, domnişoară! Orice ai crede despre mine, sînt, totuşi, mama ta...

– Păcat că nu te gîndeşti la asta şi atunci cînd te duci cu unul şi cu altul şi cînd aduci acasă jumătate din muncitorii de la docuri.

Palma care îi lovi obrazul lui Cathy deodată le şocă pe amîndouă. Cînd fata începu să plîngă, păru că nu avea de gînd să se mai oprească. Lacrimile îi scăldau faţa, prelingîndu-se pe cearceaf şi udîndu-l. Uitîndu-se la fiica ei din nou, Madge se trezi cuprinsă de nişte emoţii neobişnuite. Incapabilă să o înţeleagă pe Cathy copil fiind, femeia în care se transforma îi era ca o soră, o prietenă, şi o durea sufletul că se certau.

– Iartă-mă, scumpo. Îmi vine să-mi tai mîna, spuse ea şi îşi strînse fiica în braţe.

Se ţineau una de alta şi plîngeau. Madge, purtîndu-se ca o mamă pentru prima oară, îi mîngîie spatele îngust, şoptindu-i vorbe de alinare în păr.

– Îmi pare rău, Cathy. Îmi pare nespus de rău, scumpo.

Plăcîndu-i senzaţia pe care i-o dădeau braţele mamei ei în jurul trupului, îi strînse şi mai tare mijlocul.

– Te iubesc, mamă. Îmi pare rău că am fost arţăgoasă.

Madge zîmbi printre lacrimi. „Arţăgoasă" era cuvîntul pe care Cathy îl folosea încă de cînd era foarte mică.

– Nu eşti, scumpo. Ai avut dreptate. Sînt o nesuferită. Aşa m-a lăsat Dumnezeu, dar te iubesc, Cathy. În felul meu, te iubesc foarte mult.

În clipa aceea, uşa se deschise brusc şi Ron îşi făcu apariţia în cameră.

– Ce se petrece aici, eh? O afurisită de întîlnire între mamă şi fiică? Mişcă-te înapoi în camera din faţă că mă plictisesc.

– Taci din gură, Ron. Nu vezi că fata nu se simte bine?

– Ce-a păţit? întrebă el şi, apropiindu-şi faţa de a lui Cathy, urlă: Ce-ai păţit, prostuţo?

Ea închise ochii şi oftă.

– Ia-l de-aici, mamă.

Ron, beat şi furios, strigă:

– „Ia-l de-aici"? Despre mine vorbeşti, domnişoară? Pentru că, dacă-i aşa, va trebui să-ţi aduc aminte că datorită mie ai un acoperiş deasupra capului zilele astea şi n-ar strica să nu uiţi treaba asta.

Ducîndu-se lîngă pat, o împunse în piept şi strigă:

– Eu am luat-o pe maică-ta de pe străzi şi am făcut din ea o profesionistă. Nimeni nu-mi vorbeşte mie aşa, cu atît mai puţin o puştoaică mucoasă care ar trebui să-şi ţină fleanca şi să nu-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala!

Ridicîndu-se, Madge îşi săltă pieptul cu braţul.

– Ai terminat? îl întrebă ea calmă, semn sigur că era gata să explodeze dintr-o clipă în alta.

Pe de altă parte, Ron, care nu îi cunoştea ticurile încă, zise la fel de furios:

– Nu, n-am terminat. Cînd o să termin, tu o să afli prima, da? Acum mişcă-ţi fundu' în camera ailaltă şi pune-mi să beau ceva.

Cathy se uită cu ochii mari la mama ei care nu ştia dacă să-l omoare sau să-l sărute.

Văzu cu groază că sărutul învinse.

Luîndu-l pe Ron de braţ, îl trase afară din cameră, zicîndu- i cu o voce veselă:

– Hai să mergem să dăm ceva pe gît şi o să rîdem

de toată povestea asta, eh?

Îndreptîndu-se, Ron zîmbi încîntat şi se lăsă luat din camera lui Cathy. Peste umăr, Madge îi făcu cu ochiul fiicei ei, după care îşi dădu ochii peste cap.

Întinzîndu-se din nou în pat, Cathy se înconjură cu braţele şi oftă. Dacă aşa avea să fie viaţa ei mereu, poate că nu merita efortul.

Ron începu să o bată la cap pe Madge în camera de alături.

– Te porţi cu ea de parcă ar fi o păpuşă de porţelan. Ar trebui să iasă la treabă, să cîştige ceva bani. Cu părul şi cu ochii ei ar aduce o avere. O afurisită de avere.

Avea o voce scăzută acum cînd se gîndea la sumele imense de bani pe care ar fi putut să i le aducă fetiţa aceea cu ochi albaştri, imenşi, şi cu părul acela bogat şi blond. Nu s-ar fi supărat dacă ar fi avut-o chiar el primul; numai dacă nu cumva o avusese ticălosul acela de Docherty. Gîndul îl înfuria teribil.

După ce îi umplu paharul cu whisky, Madge închise ochii strîns. Ron se uitase de cîteva ori cu jind la fiica ei şi ea îl ignorase. Acum, însă, cînd el spusese acele lucruri, Madge nu era deloc încîntată.

– Nu mai vorbi aşa, Ron, spuse ea din nou cu răceală în glas.

Era o anumită răceală, o anumită duritate, care i se strecura în voce, şi oricine o cunoştea mai bine renunţa la subiectul care o deranjase. Dacă mai şi bea ceva, Madge era ca o nebună. La fel ca majoritatea prostituatelor, nu uita cînd i se făcea rău şi, cînd răbufnea, din cînd în cînd, făcea un scandal monstru.

– Termină, Ron, îl avertiză ea acum. Fata era tulburată. La urma urmei, e fata mea.

El pufni batjocoritor pe nas.

– Păcat că nu te gîndeşti la asta cînd se plimbă ca o tîrfă în miniatură. Fardată, cu hainele alea lipite de ţîţe... Sigur e fata ta.

Madge se uită la el, văzîndu-i părul rar, buzele umede, unghiile murdare. Fără să stea pe gînduri, îi

aruncă whisky-ul în faţă.

– Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre copilul meu? N-oi fi eu mama ideală, ştiu, dar e fata mea. Sînge din sîngele meu. Nimeni nu vorbeşte aşa despre copilul meu. Nimeni, auzi?

Îşi apropie faţa de a lui foarte mult şi strigă:

– Nenorocit împuţit ce eşti! Uită-te la tine, eşti un rahat. Tu şi amicii tăi, vă e frică şi de umbrele voastre. Eşti un laş, amice, un laş nenorocit. Acum o vrei pe fata mea, nu? O vrei pe fetiţa mea. Nu-ţi ajunge că mă foloseşti pe mine. Vrei să curvăsărim amîndouă pentru tine, nu? Ei bine, fii atent aici, chiar dacă aş vrea să lucreze şi ea, nu te-aş lăsa s-o atingi nici cu un deget măcar. Fata mea valorează cît cincizeci... nu, cît o sută ca tine, amice. O să ajungă cineva.

Rîzînd disprețuitor, îi spuse apoi:

– Cine dracu' te crezi, cu clubul tău nenorocit şi cu scula ta de doi centimetri? Ce să facă o femeie cu tine? Chiar şi o curvă bătrînă ca mine? Cel puţin Eamonn mă făcea să simt ceva, amice, mă făcea să mă înfierbînt toată.

La un moment dat, în mintea ei înceţoşată de alcool, Madge îşi dădu seama că mergea prea departe. Dar alcoolul părea să fi declanşat ceva în ea. Toată furia şi frustrarea răbufniră şi îşi vărsă asupra lui Ron toată ura faţă de sine, faţă de viaţa ei şi faţă de toate lucrurile oribile pe care fusese nevoită să le îndure.

– Un pas înainte, clubul tău? strigă ea cu o voce piţigăiată acum. La docuri am avut clienţi mai buni, amice. Cît despre tine – am fost regulată de tipi mult mai mari. Tu cu nenorocita ta de sculă şi cu gemetele, mormăielile tale... şi cum transpiri... Mi se face greaţă cînd mă gîndesc la tine. Eh, acuma ştii.

Ron se uită la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată pînă atunci. Nici o tîrfă nu îi vorbise aşa vreodată. Cu atît mai puţin una din tîrfele lui. Era îngrozitor de furios şi rămaseră amîndoi şocaţi cînd o plesni cu dosul mîinii. Atunci începu adevăratul scandal.

Fiindcă era mult mai solidă, Madge era o adversară

serioasă. Apucîndu-l de păr, îl trase de pe canapea. Toată viața se bătuse cu bărbații, era o parte din meseria ei, așa supraviețuise. De data aceasta, însă, era ceva personal. Era vorba de răzbunare. Toată viața bărbații abuzaseră de ea; acum, individul acela voia să abuzeze de fata ei. Simți un val de furie oarbă și gelozie crescînd în ea. Se simți copleșită de ura față de el și față de toți bărbații. Își înfipse unghiile în gîtul lui și îl scuipă în ochi.

Ron își dădu seama că femeia nu se mai controla. Ochii ei umezi, mînjiți de rimel și fard de pleoape albastru, erau ochii unei nebune. Madge își pierduse mințile. După atîția ani în care se abuzase de ea, răbufnise, în sfîrșit.

El îi întruchipa pe toți bărbații care o posedaseră cu brutalitate, le întruchipa pe toate femeile cinstite care rîseseră de ea, îi întruchipa pe toți jucătorii, buni, răi sau indiferenți, care îi dăduseră bani disprețuitori.

Adunîndu-și puterile, o împinse, făcînd-o să-și piardă echilibrul. Se izbi de perete cu o bufnitură. Cînd el se ridică, ea îl privi cu teamă, tremurînd din tot corpul acum.

– Îți rup gîtul, femeie, zise el ducîndu-se spre ea fără să o vadă pe Cathy care urmărea totul din ușă.

Fata se repezi și îl trase de păr disperată.

– Las-o-n pace pe mama! Las-o-n pace. Du-te acasă, Ron, pentru Dumnezeu!

El o dădu la o parte fără să stea pe gînduri.

– Du-te acasă, omule. Mama e beată și tu ești la fel. Vino mîine dimineață, strigă Cathy cu o voce pițigăiată, îngrozită.

Vecinii de alături bătură iarăși în perete. Obișnuiți cu zgomotele și cu țipetele, nu luară situația în serios atît de mult, încît să facă neapărat ceva. La fel ca nevestele maltratate, prostituatele trebuiau ignorate sau, în cel mai bun caz, tolerate. Celor ca ele nu li se dădea atenție niciodată.

Ron începu să o bată pe Madge cu calm și metodic. Șocul fusese înlocuit de furie deja. Madge se ghemui pe

jos și își acoperi capul cu brațele, impunîndu-și să se relaxeze, așa cum învățau să facă toți cei obișnuiți cu violența. Loviturile sînt absorbite ușor de un trup relaxat; numai încordarea mușchilor provoacă durere.

Madge era obișnuită cu durerea, trăia cu ea în fiecare zi, își risca viața tot timpul la lucru. O bătaie nu era ceva atît de groaznic pentru ea.

Pentru Cathy, însă, era. Luînd cuțitul de pîine de pe masă, se duse lîngă Ron, implorîndu-l să nu mai dea în mama ei. Vedea trupul lui Madge încasînd loviturile și, cum era aproape vlăguit, Ron își trase piciorul în spate pentru a-i da o ultimă lovitură.

În clipa aceea, Cathy îi înfipse cuțitul în ceafă. Fu un gest reflex. Nu voia decît să-l împiedice să-i mai facă rău mamei ei. Fata văzu îngrozită cum pielea îi plesnea centimetru cu centimetru. Era ca o imagine filmată cu încetinitorul. Se uită absentă la cuțitul pe care îl ținea în mînă, realizînd pentru prima oară ce făcuse. Stupefiat, Ron se uită la fată și îi văzu ochii mari și îngroziți și mîna tremurătoare înainte să se prăbușească în genunchi, ducîndu-și mîna la ceafă.

După cîtva timp, sîngele începu să țîșnească din rană. Din carotidă, țîșnea vreo șaizeci de centimetri în aer. Mîinile lui fură acoperite în cîteva secunde. Cu fiecare bătaie a inimii și mai mult sînge ieșea din trupul lui. Abia cînd fu stropită de lichidul cald, Cathy începu să țipe. Sunetul părea să vină de la altcineva și volumul era copleșitor în încăperea aceea mică.

Madge își privi iubitul murind și, în cele din urmă, după o veșnicie parcă, începu să țipe și ea.

DI Richard Gates îi împinse cu brutalitate pe cei adunați în hol, strigînd:

– Gata, gata, ați văzut tot? Acum duceți-vă în casele voastre și păstrați liniștea. O să vă luăm declarațiile mai tîrziu tuturor.

Tocmai îi îndepărta cînd DC Fuller intră în apartamentul familiei Connor. Doi polițiști stăteau lîngă ușă pentru a-i ține pe curioși la distanță, în timp ce Gates,

trecîndu-şi mîna peste părul rar, intră în hol.

Priveliştea pe care o văzu era incredibilă.

– Fir-aş al naibii! Ce s-a-ntîmplat aici? întrebă el instantaneu.

Pereţii erau roşii, iar fata din faţa lui părea îmbibată de sînge. Petele de un roşu-închis de pe cămaşa ei de noapte păreau oarecum obscene. Avea un cuţit în mînă. Scoţînd o batistă din buzunar, el se duse şi i-l luă uşor.

Doi ochi albaştri înspăimîntaţi îl priviră implorator. În clipa aceea, poliţistul ar fi vrut să o ia în braţe şi să o liniştească. În schimb, puse cuţitul pe masă şi se uită încă o dată în jur.

– Bine, Madge. Ia spune ce s-a-ntîmplat aici?

– Te rog, mamă, spuse fata cu un glas subţire, dar toţi auziră nota rugătoare.

Gates oftă adînc. O cunoştea pe Madge de ani de zile. Acum, la douăzeci şi nouă de ani, era cel mai tînăr detectiv din East End şi mulţi ani avusese de-a face cu oameni de genul lui Madge. Aveau un fel de prietenie ostilă, care, uneori, era reciproc avantajoasă. Prostituatele erau nişte informatoare înnăscute şi întotdeauna gata să-şi apere propria piele. Gates îi zîmbi mohorît.

– Asta ce e? întrebă el împungînd cadavrul lui Ron cu piciorul. Sigur nu-i un cartofor. Un peşte? Ştiu că Ronnie era muncitor.

– Acum n-o să mai muncească, zise DC Fuller.

Rînjetul de pe chipul lui dădu tonul pentru seara aceea. Era vechea poveste. Mortul era un ratat. Aveau să termine totul repede şi să plece acasă. Totul era foarte limpede. Nimeni respectabil, nimeni pentru care să-şi facă cineva griji şi, cu excepţia sîngelui, care era atît de mult peste tot, nu era o crimă diferită de majoritatea celorlalte din East End. Cuţitele erau la ordinea zilei, doar dacă nu cumva puteai să-ţi permiţi un pistol.

Cathy stătea neclintită ca o statuie şi toţi cei din încăpere vedeau cum îi tremurau picioarele.

– De ce nu stai jos, scumpo?

Vocea lui Gates era neaşteptat de blîndă. Luînd-o de braţ, o ajută să se aşeze pe canapea. După aceea se

duse în dormitor, de unde luă o haină de pe pat şi i-o puse pe umeri.

– E şocată. Şi nu mă mir deloc. Sărmanul copil.

Cathy suspina acum. Bunătatea neaşteptată pe care i-o arăta poliţistul acela rupsese zăgazul emoţiilor încă o dată.

– Ea l-a înjunghiat, spuse Madge arătînd spre fiica ei cu o mînă tremurătoare.

Gates o privi dezgustat.

– Ăsta e adevărul, domnule Gates. Ne certam, ea a ieşit din dormitor şi l-a omorît. Întotdeauna a avut un temperament nestăpînit copilul ăsta! A luat cuţitul şi l-a înjunghiat. Nu cred c-a făcut-o intenţionat, probabil c-a vrut să mă ajute.

– Urcă-le în maşină, Bernie. Medicul legist e aici. O să clarificăm povestea asta la secţie.

Cînd Fuller ieşi din cameră, Gates îi şopti:

– Eşti o adevărată căţea, Madge, ştiai asta? Astea ca tine nu se schimbă niciodată. Să aduci nenorociţi din ăştia în casă cînd ai o fată adolescentă...

Glasul i se frînse plin de dispreţ.

Madge lăsă capul în jos ruşinată.

– Urcă-n maşină, tîrfă, şi gîndeşte-te la ce-ai spus, zise el cu o voce scăzută, care părea obosită şi dezgustată.

Apoi o luă pe Cathy în braţe fără nici un pic de efort şi coborî scările cu ea, aşezînd-o pe scaunul din faţă al maşinii sub privirile curioase ale vecinilor. Sîngele care o acoperea din cap pînă în picioare se vedea foarte bine şi doamna Sullivan, care era o femeie cu suflet bun, îl trase lîngă ea pe fiul ei cel mai mare şi îi spuse încet:

– Du-te acasă la irlandez. Spune-i ce s-a-ntîmplat şi zi-i de Cathy că are nevoie de el.

După aceea, îşi adună copiii în jurul ei şi urcară scara spre apartamentul lor.

La poliţie, lui Cathy i se dădu un ceai fierbinte şi fu înfăşurată într-o pătură. Părul îi era năclăit de sînge, iar degetele îi erau maronii. Gates intră în celula în care o

duseseră şi o spălă cu apă caldă dintr-un castron pe care îl adusese.

Ea îl privi tot timpul fără să spună nimic. I se părea înspăimîntător cu faţa lui mare şi rotundă şi cu ochii lui albaştri şi pătrunzători. De obicei, el avea o expresie prietenoasă pe care cei care îl vedeau o găseau captivantă; acum, însă, datorită faptului că trebuia să-şi reţină furia, chiar părea formidabil şi înfricoşător. Cathy crezu în mod greşit că era furios pe ea, în ciuda atenţiei pe care i-o dădea el.

Un bărbat solid, cu păr blond foarte rar şi bicepşi imenşi, el era un necunoscut pentru ea. Ea îi simţi burta caldă prin pătură. Cînd el dădu să-i şteargă faţa, ea tresări involuntar.

Gates se uită la adolescenta aceea fragilă şi oftă adînc. Fata îi atinsese o coardă sensibilă pe undeva. O cunoştea pe Madge, cunoştea problemele cu care se confruntau prostituatele şi copiii acestora şi, deşi n-ar fi recunoscut în faţa nimănui, îi era milă de Cathy Connor. Madge avea să o lase baltă şi el ştia ce o aştepta pe fată. Avînd aproape paisprezece ani, avea să fie reţinută o perioadă nelimitată la Discreţia Majestăţii Sale, gînd care îl umplu de indignare.

Femeile de teapa lui Madge nu se gîndeau decît la ele însele. Spre deosebire de majoritatea prostituatelor, care se vindeau pentru a-şi întreţine copiii, lui Madge chiar îi plăcea ce făcea. Acum avea să-şi lase fiica să suporte consecinţele propriului ei stil de viaţă fără să stea nici o clipă pe gînduri.

– Cathy? spuse Gates cu o voce scăzută şi liniştită, trăsătura lui cea mai distinctivă. Haide, scumpo. Povesteşte-mi ce s-a-ntîmplat şi o să vedem dacă putem rezolva lucrurile într-un fel, da?

Luînd-o pe după umeri, o trase lîngă el şi ea îşi puse capul pe pieptul lui lat.

– Aşa, plîngi, zise el văzîndu-i lacrimile mari care îi şiroiau pe obraji. Descarcă-te şi, pe urmă, o să stăm de vorbă ca să vedem cum rezolvăm aiureala asta.

O ţinu astfel pînă cînd ea adormi şi, atunci, o aşeză

cu grijă pe pat, punîndu-i o pernă sub cap şi învelind-o cu o pătură. Fuller, care se uita prin vizetă, era de-a dreptul stupefiat.

Madge parcă era nebună: cu părul răvăşit, cu fardurile întinse pe faţă. Obrajii îi erau umflaţi şi iritaţi de atîta plîns – din cauza situaţiei în care se afla, nu din cauza morţii lui Ron. Stînd pe patul ei îngust din celulă, se uita fix la pereţii galbeni plini de graffiti, simţind cum o podidesc lacrimile din nou.

Ce avea să se facă?

Întrebarea aceea nu-i dăduse pace în ultimele cîteva ore. I se dăduseră o ceaşcă de ceai şi cîteva ţigări, dar, în afară de aceste lucruri, nu mai avusese contact cu nimeni. Agitată, se ridică în capul oaselor şi încercă să-şi aranjeze părul. Tot timpul se gîndea. În adîncul sufletului, ştia că ar fi trebuit să-şi apere fiica, dar adevărul era că, toată viaţa, dorise să o ducă mai bine şi nu se putea opri acum.

Madge nu putea să facă puşcărie. Cele cîteva ocazii cînd fusese închisă la Holloway în adolescenţă îi ajunseseră. Ştiind ce ar fi aşteptat-o, nu suporta gîndul de a fi închisă din nou.

Şi chiar pentru mult timp. Toată viaţa.

Se convinse încă o dată în sinea ei că fiica ei era tînără, avea să iasă repede şi avea să se descurce destul de bine. În timp ce ea, care depăşise patruzeci de ani şi era obişnuită cu viaţa de afară, n-ar fi putut.

Oricum, Cathy fusese cea care ţinuse cuţitul.

Cathy îl înjunghiase pe Ron. Cathy era suficient de mare pentru a suporta consecinţele propriilor acţiuni. Însă nu putu să ignore un licăr de ruşine din adîncul sufletului. Ridicîndu-se, începu să se plimbe încoace şi încolo prin celulă. Inima îi bătea cu putere şi respiraţia îi era sacadată. Frica pusese stăpînire pe ea şi o ştia foarte bine. Îi simţea gustul amar.

Gates se uită la superiorul său, DCI Bannister, cu o expresie de resemnare pe chip. Bannister făcea parte

din şcoala veche. Filozofia lui era: găseşte un suspect şi închide-l.

Lipsa aerului din încăpere îi făcea pe amîndoi nervoşi, iar Bannister, privindu-şi subalternul, îşi înăbuşi antipatia.

Încă de cînd Gates apăruse în viaţa lui, nu se simţise comod. Individul părea mai degrabă un criminal decît un poliţist, cu părul său rar şi tuns foarte scurt, cu ceafa sa lată şi cu ochii săi albaştri şi reci. De asemenea, Gates avea o ciudată filozofie de viaţă, care devenise cunoscută datorită apropierii lui evidente de mulţi din delincvenţii cu care avea de-a face.

Născîndu-se în East End, străbătuse un drum ocolit pînă la respectabilitate. Tatăl său fusese proprietarul unei cîrciumi unde îşi făceau veacul cei mai renumiţi criminali ai perioadei respective. DI Richard Gates era o anomalie pentru toţi cei care îl cunoşteau şi el profita foarte mult de acest lucru. Vocea lui calmă îi speria şi pe oamenii săi şi pe criminali. Cu braţele sale musculoase şi cu burta sa proeminentă, părea blînd într-o zi şi ameninţător în alta.

Acum, uitîndu-se în ochii şefului său, ştia ce efect avea asupra lui şi se bucura teribil. În adîncul sufletului său, nu avea nici un pic de respect pentru nimeni şi nimic. Acest lucru îl deosebea de alţi poliţişti şi se folosea de el foarte mult.

– Eu unul cred că mama a făcut-o. Fata n-a avut nici o legătură.

Bannister încuviinţă, după care spuse:

– Am înţeles că Madge Connor a spus că fiica ei e vinovată.

Gates ridică din umeri.

– Madge e o tîrfă şi tîrfele spun orice ca să-şi apere pielea. Sigur ştii asta, nu?

Bannister reţinu insulta avînd de gînd să o folosească ulterior. Intenţiona ca, într-o bună zi, să se descotorosească de Gates pentru totdeauna.

– Deci, ce ai de gînd să faci?

Gates zîmbi. Ştia că bătălia era cîştigată; nu mai

rămăsese decît războiul.

– O să stau puţin de vorbă cu Madge să văd dacă pot să-i bag mînţile în cap. Să-i arăt greşelile pe care le face, mai precis.

Bannister încuviinţă.

– Bine. Deci, contez pe tine, nu?

Gates dădu din cap afirmativ şi ieşi, lăsîndu-şi şeful să se gîndească la faptul că detectivul trebuia transferat cît mai curînd la altă secţie.

7

Richard Gates îşi trecu o mînă peste frunte şi oftă. Madge se uită la el cum îşi aprinse o ţigară şi trase din ea.

– Deci tu spui că fata, fiica ta, l-a înjunghiat pe Ron în timp ce voi doi vă certaţi?

Ea dădu din cap afirmativ, toată numai nevinovăţie şi rimel întins.

– N-a vrut, domnule Gates, dar are un temperament îngrozitor. El mă bătea, ea a venit în cameră şi, pur şi simplu, şi-a pierdut controlul. În viaţa mea n-am văzut aşa ceva, zise Madge închizînd ochii şi prefăcîndu-se îngrozită.

Gates rîse uşor.

– Ţi-ai greşit meseria, Madge. Ar fi trebuit să fii o afurisită de actriţă. Acum hai să terminăm cu aiurelile. Poţi să semnezi o declaraţie frumoasă în care să-mi spui cum l-ai omorît pe Ron, după care putem să ne ducem cu toţii acasă să dormim puţin, eh? Toţi în afară de tine, bineînţeles.

Vocea lui era scăzută şi ameninţătoare acum.

Madge îşi aprinse o ţigară şi oftă adînc.

– Îmi pare rău, domnule Gates, dar nu pot să te mint. Ştiu foarte bine ce s-a-ntîmplat. Eu am fost acolo, dum-

neata, nu.

Ocolind masa, Richard Gates se uită fix la chipul bătrînei prostituate din fața lui.

– Mai ții minte acum cîțiva ani, Madge, cînd marinarul ăla a fost înjunghiat la docuri?

Ea încuviință vag.

– Parcă-mi amintesc ceva. Dar ce legătură are asta cu mine?

Gates stinse țigara şi zîmbi.

– Te-am interogat atunci împreună cu prietena aia a ta slăbănoagă, şi cu negrul ăla solid.

– Fugi de-aici, Gates. Dacă-ți închipui că am avut vreo legătură, trebuie să fii nebun. Nu-l cunoşteam pe tip, nici unul din noi nu-l cunoştea. Nu poți să-mi pui în cîrcă aşa ceva. Nu-i drept!

Gates îşi trecu o mînă peste părul rar şi zîmbi.

– Dacă e după mine, Madge, tot o să cazi, la un moment dat. Sînt cunoscut ca prieten al ticăloşilor. Sînt perfect conştient de poreclă şi mi-am cîştigat-o pe merit. Bag la răcoare pe oricine vreau, înțelegi? Pentru că pot. Pot să le fac necazuri oamenilor; pot să-i fac chiar să şi dispară. Dacă aş spune cuiva că ai început să te droghezi, ți-aş face viața un coşmar. Acum, o fată e închisă la nici trei metri de noi. E fiica ta şi eu vreau să aibă măcar o şansă-n viață. Scoate-o de-acolo, să fie departe de tine. Poate atunci o să aibă o şansă.

Madge îl privi uluită.

– De ce ți-ar păsa de ea sau de altcineva? Îți cunosc reputația, amice – prietenul tîrfelor şi al ticăloşilor. Nu te dai în lături de la o lucrătură orală din cînd în cînd. Sperii tîrfele şi le aduci în stare să facă tot ce vrei tu. De ce, aşa, deodată, îți faci griji pentru fata mea?

Se sprijini de masa de lemn. Zîmbind strîmb, clătină din cap.

– N-o fac. Nici pentru ea şi, cu siguranță, nici pentru tine. Nu pot să mă las închisă, pur şi simplu, nu pot. Sînt prea bătrînă pentru aşa ceva. O să iasă repede şi lucrurile or să revină la normal. Nu că n-aş vrea s-o fac, dar nu pot. Pur şi simplu, nu pot, zise ea şi glasul i se

frînse, după care lăsă capul în jos ruşinată.

– Cunosc tîrfe care sînt gata să omoare pentru copiii lor, tu nu, zise el şuierător. Eşti un gunoi pe pămîntul ăsta. Or s-o mănînce de vie acolo şi ştii asta foarte bine. N-ar nici paişpe ani. E prea mică pentru a primi pedeapsa care să dă pentru crimă, dar e destul de mare ca să fie închisă mulți ani prin tot felul de instituții. Asta vrei pentru copilul tău? Reținută la Dispoziția Majestății Sale? Închisă undeva şi uitată acolo? Pentru că asta o să pățească. O să fie la cheremul tuturor. Cunosc treburile astea, Madge. N-o să-i fie deloc uşor. Ție, însă, ți-ar fi. Acolo ai fi o criminală şi asta ți-ar garanta o anumită poziție. O să scapi în cinci sau şapte ani. De ce îngreunezi situația pentru toată lumea, inclusiv pentru tine însăți? Pentru că, dacă vreau să pici, o să pici, fata mea.

Ea scutură din cap din nou.

– Îmi pare rău, dar nu pot s-o fac.

Gates închise ochii şi încercă să se stăpînească.

– Gîndeşte-te la ce ți-am spus şi ia hotărîrea care trebuie.

Ieşind din încăpere, îşi aprinse altă țigară şi trase adînc din ea. Noaptea era pe sfîrşite şi răbdarea lui la fel.

Deschizînd vizeta celulei lui Cathy, se uită la ea cum stătea ghemuită într-o pătură şi se întrebă de ce naiba îi păsa ce se întîmpla cu ea.

– Vă caută un irlandez, domnule Gates – Docherty –, tipul ăla mare de la docuri. Zice c-a venit pentru fată.

Gates încuviință.

– Lasă-l să intre şi adu două ceaiuri.

Polițistul zîmbi. Nici unul din superiori nu îl agrea pe Gates, dar subalternii săi îl plăceau şi îl respectau în felul lor.

Avea un simț al fair play-ului care le plăcea şi, de asemenea, un talent neobişnuit de a ține minte tot felul de amănunte despre ei: numele soțiilor, bolile mamelor şi copiilor şi reuşitele acestora din urmă. Richard Gates ştia totul despre toți. Acest lucru îi speria pe superiorii

săi mai mult decît orice altceva şi, adesea, îl punea în avantaj cînd trata cu ei.

Tocmai îşi termina raportul cînd uşa se deschise şi Eamonn Dochtery intră în birou însoţit de poliţistul care aducea două căni de ceai.

Cei doi se priviră cu prudenţă. În cele din urmă, zîmbind uşor, Gates sorbi din ceai şi spuse:

– A trecut mult timp, ticălos irlandez ce eşti. Ce mai faci?

Eamonn Senior rîse, dar era un sunet care şi lui i se păru forţat.

– Mi-e bine cu soţioara mea. Dumneata?

Gates ridică din umeri.

– Bine, zise el cu o voce care nu mai era ameninţătoare, ci chiar prietenoasă.

Eamonn bău din ceai şi aşteptă să vorbească primul celălalt. I se părea ceva neobişnuit să fie mai scund decît altcineva şi acest lucru îi dădea o senzaţie de nepotrivire. Gates trase de timp aprinzîndu-şi o ţigară.

– Ai auzit, deci.

Eamonn încuviinţă.

– Doamna Sullivan a trimis la mine unul din copii – e o vecină de-a lor. Le cunoaşte de ani de zile. Cum suportă fata? În felul ei, o iubeşte pe Madge. Oricît de groaznică ar fi Madge, de cele mai multe ori, fata a fost o prioritate pentru ea. Şi eu o iubesc pe puştoaică. O iau cu mine acasă şi puţin îmi pasă ce zice nevastă-mea. Cathy e ca şi fata mea.

Gates îşi muşcă buzele înainte să spună:

– Păi, şi băiatul tău a fost cît pe ce să fie acuzat de crimă cu puţin timp în urmă, nu?

Eamonn se încruntă, dorindu-şi să nu fi băut atît de mult mai devreme în cursul serii. Încercă să înţeleagă ce voise să spună poliţistul. Văzîndu-i expresia mirată, Gates bătu cu degetele în birou.

– Ţi-a picat fisa, nu? Madge o lasă pe puştoaică să ia vina asupra ei.

– Glumeşti.

– Aş fi vrut eu. De fapt, e sigur că fata a făcut-o. Din

cîte am înţeles ca s-o scape pe maică-sa. Doar o cunoşti pe Madge, ai trăit cu ea destul. E o tîrfă din cap pînă-n picioare. E chiar bucuroasă s-o lase pe fată să intre în puşcărie şi ea să scape. Am încercat s-o ameninţ, i-am zis că tot o să pice, dar ea tot n-a cedat. Deci, ce-aş putea să folosesc contra ei?

Eamonn se apucă să-şi ruleze o ţigară încet, pentru a avea timp să se gîndească. Lingînd hîrtia, spuse:

– O să rămînă între noi, nu?

– Bineînţeles. Ce crezi c-o să fac – să dau un anunţ la ziar?

Eamonn îl ascultă cu inima grea. Gates era renumit printre borfaşi, nu ca un poliţist corupt, ci ca unul cu fair play şi o tendinţă de a se lăsa înduplecat de un argument logic. Era bine ştiut faptul că avea multă putere. Eamonn spera doar că avea să o scape pe fată de necazuri. Cînd se gîndea la ea, cum ar fi putut să stea speriată şi singură într-o celulă la închisoare, i se făcea greaţă.

– Tot ce pot să spun, fără să creez probleme altcuiva e: aminteşte-i lui Madge cum a lucrat cu Susan P cu cîtva timp în urmă. Asta ar trebui s-o sperie suficient de mult ca să facă orice.

Gates îşi înălţă sprîncenele surprins.

– Susan P? Nu e deloc de teapa lui Madge. Ce-ar putea să vrea Susan de la ea? Cred că va trebui să fac nişte investigaţii – ca să aflu ce mi-a scăpat.

Eamonn închise ochii şi oftă adînc.

– Te rog să mă crezi, n-ar fi bine să faci săpături prea adînci. Nu ştiu care-i treaba, dar, din cîte mi-am dat seama, sînt implicaţi nişte oameni grei.

– Curiozitatea, curiozitatea, cum a spus pisica, zise Gates a cărui voce deveni iarăşi scăzută şi ameninţătoare.

– Ei bine, curiozitatea a omorît afurisita de pisică, ştii bine, Gates.

El zîmbi, dezvelindu-şi dinţii albi.

– O să ţin mine, nu-ţi fie teamă. Acum, domnule Docherty, bea-ţi ceaiul şi povesteşte-mi. Trebuie să ştiu

totul. Şi cred că eşti exact omul potrivit pentru asta.

– Înainte să spun ceva – dacă Madge tot n-o să cedeze, iau eu vina asupra mea. O să zic că am intrat şi l-am văzut acolo, o aiureală de genul ăsta. Oricum, tot o scot pe fată de-aici.

Richard Gates îl privi timp de cîteva clipe, după care clătină din cap admirativ.

– Tocmai ai crescut în ochii mei, Docherty. Credeam c-o să te duci cît mai departe de Madge.

– Nici nu m-ar fi interesat dacă ar fi fost numai ea implicată. Am trăit pe spinarea ei ani de zile, toată lumea ştie asta, dar am ţinut la ea într-un mod ciudat. Bătrîna Madge poate să fie foarte simpatică. Totuşi nu mi-aş pune pielea în saramură pentru ea. Cu Cathy e altceva. N-aş vrea să-i văd viaţa distrusă. A suferit şi aşa destul. Dar e o luptătoare.

Zîmbi cînd spuse acest lucru şi Gates răspunse zîmbind la rîndul său.

– O să găsim noi o rezolvare, sînt sigur.

Eamonn îşi aprinse din nou ţigara şi îl întrebă:

– De ce faci asta? Ce ai de cîştigat?

Gates ridică din umeri.

– Tocmai asta e ciudat – n-am nimic de cîştigat. Bănuiesc că doar mi-e milă de puştoaică. E prea tînără şi prea vulnerabilă ca să fie aruncată în mizerie şi exact asta o să păţească dacă noi nu facem nimic, te rog să mă crezi.

Eamonn clătină din cap încet.

– Nu vreau să fiu implicat decît dacă e absolut necesar. Fă presiuni asupra lui Madge, o să trăncănească, sînt sigur.

– O să fac altceva, zise Gates. O s-o întreb pe Susan P. Ne cunoaştem de multă vreme, sîntem prieteni vechi.

Eamonn nu se miră. Gates era un poliţist căruia chiar îi plăceau delincvenţii cu care avea de-a face. Existau şi excepţii. Timp de ani de zile, circulase o poveste despre Gates şi un suspect de viol. Se părea că acesta căzuse pe nişte scări şi apoi murise în spital.

Asemenea povestiri îi sporeau reputaţia, atît la serviciu, cît şi în afara acestuia. Judecătorii erau precauţi în privinţa lui şi, totuşi, îl respectau, fiindcă nu încercase niciodată să însceneze ceva unui om nevinovat. Toate cazurile lui erau reale, chiar dacă acuzaţiile erau fabricate uneori. Dacă nu putea să-i spînzure pentru o oaie, Gates îl spînzura pentru un miel. Pînă la urmă, tot punea mîna pe ei.

– Cathy pare un copil bun, zise el.

Eamonn Senior încuviinţă viguros.

– Este un diamant, cum spuneţi voi, englezii. Inteligenţă, isteaţă, prea bună pentru Madge, deşi fata ar fi în stare să meargă şi pe cărbuni încinşi pentru ea, domnule Gates, asta e clar.

– Da, văd şi eu. Şi am de gînd să fac tot ce trebuie pentru ea. Hai să fim sinceri, zise el făcînd o pauză pentru a-şi aprinde o ţigară, cineva trebuie s-o facă. Să zicem că e pentru a face o noapte plictisitoare să fie mai interesantă.

Amîndoi ştiau că mintea, dar nici unul nu menţionă acest lucru.

Susan P îşi urmărea cea mai bună fată în exerciţiul funcţiunii. Zumzetul micii camere de luat vederi se auzea în încăpere şi, cînd onorabilul Dennis Crumb, membru laburist al Parlamentului şi un stîlp al comunităţii miniere din Ţara Galilor, începu să facă sex oral cu fata care stătea întinsă în faţa lui, Susan P izbucni în rîs.

– Aşa, fetiţo, fă-i tot ce trebuie.

Geamul acela, prin care putea să se uite fără să fie văzută, era principala ei distracţie. O interesa să-i urmărească pe oameni cînd făceau sex plătit. Îi plăcea să vadă diversele moduri în care bărbaţii credeau că le excitau pe femei şi felurile în care reacţionau fetele în situaţiile respective.

Întotdeauna o uimea faptul că majoritatea bărbaţilor erau nişte amatori. Chiar credeau că o femeie pe care nu o mai văzuseră niciodată, pentru care plătiseră şi care nu avea absolut nimic în comun cu ei, era încîntată

de ceea ce îi ofereau. Chiar își închipuiau că, răsucindu-i sfîrcurile fetei ca pe niște butoane ale unui aparat de radio și făcînd sex oral ca un aspirator *Hoover* cu peria udă îi produceau o cît de mică plăcere? O privi pe Naomi cum se zvîrcolea și gemea. Fata se pricepea extraordinar de bine să joace teatru! Chiar în clipa aceea, prostituata se uită în ochii madamei și îi făcu cu ochiul, după care începu să geamă din nou, de data aceasta, mai tare și mai teatral. Onorabilul sugea și mai tare, extrem de încîntat de sine. Susan P zîmbi. Probabil că, de ani de zile, avea parte de același tratament și din partea soției.

Auzi ușa deschizîndu-se, dar continuă să urmărească lacomă scena. După cîteva minute, timp în care îl văzu pe bărbat ejaculînd pe sînii fetei, stinse lumina de deasupra geamului și spuse:

– Richard Gates, întotdeauna apari în cele mai interesante momente.

După aceea se întoarse și se duse spre el cu brațele deschise, strîngîndu-l atît cît îi permise burta lui.

– Nici un pic de grăsime, ca de obicei.

Gates zîmbi.

– Și îți aparține în întregime, oricînd ai vrea.

Susan își dădu din ochi părul castaniu și spuse:

– Mulțumesc pentru ofertă, dar prefer să fiu spectatoare.

După ce turnă whisky pentru amîndoi și își aprinseră țigările, se așezară pe canapeaua din biroul ei.

– Deci, ce dorești?

Richard o privi o clipă. Ochii ei erau de un verde ca acela al mării adînci și avea o structură osoasă perfectă. Înaltă și subțire, era mama a doi copii mari, deși nimeni n-ar fi crezut acest lucru. Trăia cu cafea, cocaină și țigări, avea un gust excelent în ceea ce privea vestimentația și un simț al umorului și mai grozav. Ochii adînciți dădeau impresia unei firi extrem de senzuale; mișcările ei erau reținute și aveau o grație animalică.

Niciodată nu se culcase cu un bărbat pentru bani sau prestigiu, pur și simplu, avea talentul de a descoperi

femeile care erau dispuse să facă acest lucru și să o facă bine. Se bucura de cel mai mare succes în Londra și avea grijă de fetele ei cu un zel protector care le garanta nu numai respectul, ci și o trecere sigură a pragului de treizeci de ani – lucru de care puține alte prostituate puteau să se bucure.

– Am nevoie de ajutor, Sue, și cred că ești singura persoană care mi-l poate acorda.

– Oare de ce am mai puțină încredere în tine cînd ești mai drăguț, Richard?

– Pentru că mă cunoști atît de bine și atunci cînd vreau ceva important, sînt mai drăguț ca de obicei.

– Ești într-o mulțime de feluri și am auzit spunîndu-ți-se în multe feluri, dar „drăguț" nu face parte din ele.

El se prefăcu distrus și amîndoi izbucniră în rîs.

– Oh, Doamne! spuse Susan P ridicîndu-se și aprinzînd din nou lumina de deasupra geamului. Uită-te la ăsta! Zău așa, bărbații sînt niște copii, de fapt. Răsfățați, copilăroși și îngrozitor de proști. Cei de față se exclud, bineînțeles.

– Bineînțeles. Ei bine, eu unul n-aș vota pentru el oricum, dar am auzit că majoritatea femeilor casnice îl plac.

Onorabilul parlamentar îi povestea acum unei Naomi plictisite despre extraordinara sa potență sexuală și ea asculta dînd impresia că e cît se poate de atentă.

– Fata e bună. Cum o cheamă?

Susan P zîmbi, arătîndu-și dinții albi.

– Te-ar mirosi de departe. Taică-su face optsprezece ani. Îl iubește la nebunie. N-ar face-o cu un polițist nici din dragoste, nici pentru bani, scumpule. L-a refuzat chiar și pe șeful poliției.

Gates scuturâ din cap prefăcîndu-se disperat.

– Voiam doar s-o regulez, nu să mă-nsor cu ea.

Susan zîmbi din nou.

– Mă tem că n-ai nici o șansă nici pentru una, nici pentru alta. N-o să înghită, scuză-mi expresia.

Gates rîse împreună cu ea.

– Stinge lumina, Susan. Mă tem că nu mi-au plăcut

niciodată fundurile păroase. Şi acum să trecem la treabă. Vreau s-o închid pe Madge Connor şi am auzit că ai putea să-mi dai informaţia necesară pentru asta.

Expresia lui Susan P se schimbă vizibil şi pleoapele i se lăsară în jos, ceea ce o făcu să pară somnoroasă.

– Eu nu torn, Gates, ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine, spuse ea cu o voce plină de răceală.

El îşi bau whisky-ul.

– O s-o faci cînd o să-ţi spun motivul. Fiica ei a înjunghiat un tip azi-noapte şi Madge vrea s-o lase să facă puşcărie. Eu nu vreau să se-ntîmple asta. E o puştoaică şi ceea ce a făcut e destul de grav şi fără să fie nevoie să suporte consecinţele. Îmi trebuie ceva contra lui Madge ca să fiu sigur că face ce trebuie şi o salvează pe fată. Nimic din ce o să-mi spui n-o să fie folosit în alt fel, îţi dau cuvîntul meu.

– De ce te interesează atît de mult fata? Ce dacă face puşcărie? De ce mi-ar păsa?

Gates clătină din cap.

– Închipuie-ţi că ar fi fiica ta, Susan. Ce ai face tu ca mamă? O să-ţi spun eu ce ai face – ai mişca munţii din loc ca s-o salvezi. Ei bine, fie că e corect, fie că e greşit, vreau ca Madge Connor să facă acelaşi lucru. O să joc murdar, dacă va fi nevoie. Aşa că, hai să trecem la treaba pentru care am venit. Vorbeşte-mi, femeie.

Susan coborî garda şi se aşeză din nou pe canapea.

– Mi-o amintesc pe puştoaică. Am văzut-o cînd am fost la ele acasă. Ca să fiu sinceră, am crezut c-o să ajungă la fel ca maică-sa. Ba chiar m-am gîndit s-o iau la mine. Arată bine micuţa, cu ochii ăia mari şi cu părul ăla blond. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş fi tentată să cred că de-asta te interesează atît de mult.

Gates păru supărat şi Susan vru să-l liniştească.

– Adică, dacă ar fi fost vorba de altcineva... Doamne, omule, sînt o mulţime. Ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine.

Privi în paharul gol, gîndindu-se cît de mult să spună. După cîtva timp zise încet:

– Am folosit-o la o treabă aranjată. Ştii, cînd iei o tîrfă

şi foloseşti o alta pentru operaţiunea în sine... Madge, îmbrăcată şi dichisită, a livrat un pachet pentru mine. Ea era complice, deşi pe atunci nu ştia treaba asta. A dus pachetul acasă la un judecător. Era începutul unui şantaj. Madge a dus cîteva fotografii. Am folosit o prostituată mai tînără pentru a duce filmul la tribunal. Ştii cum e treaba. Nevastă-sa vrea să ştie ce caută o tîrfă bătrînă să-i aducă nişte scrisori, iar el ia foc cînd îşi dă seama că, în acelaşi timp, un film în care el apare regulînd o fetişcană soseşte la locul lui de muncă. Le-am folosit pe amîndouă pentru eventualitatea că vreuna din ele ar fi fost urmărită de poliţie. Dacă una nu poate să-i închidă gura ticălosului, două vor putea. Doar cunoşti scenariul, Gates. Am folosit-o pe Madge o dată.

El ascultă cu atenţie, după care întrebă:

– Cine era judecătorul?

Susan P scutură din cap.

– Nici măcar ţie nu pot să-ţi spun asta. O fac dacă-mi dai cuvîntul că o scoţi pe Molly a mea de la Holloway.

Gates îşi dădu ochii peste cap şi încuviinţă.

– Întotdeauna trebuie să ai ceva de cîştigat, nu?

– Molly e bună în meseria ei, dar face urît la băutură, explică Susan. A fost închisă pentru tulburarea ordinii publice. Cazul ei o să fie discutat marţi.

– Treaba e ca şi aranjată, îi spuse Gates. Deci, cum îl cheamă pe nenorocit?

Susan, mai veselă acum, spuse în glumă:

– N-o să-ţi vină să crezi.

– Pune-mă la-ncercare.

– E chiar judecătorul Curţii de Apel. Are o slăbiciune pentru fetele în uniformă de şcoală – deloc original, dar asta e. Suficient pentru cei de la *News of the World*. Suficient pentru o criză văzînd fotografiile pe birouri.

Gates clătină din cap şi rîse uşor.

– Ticălos bătrîn!

Susan P zîmbi.

– Exact asta e şi părerea mea. Ce zici, mai bei un pahar?

– Nu, draga mea. Trebuie să mă întîlnesc cu cineva.

8

Cathy era consultată de către medicul poliției și Richard Gates asista impasibil. Doctorul era agitat, ca întotdeauna cînd se afla în compania lui Gates, și mîinile îi tremurară ușor cînd încheie nasturii cămășii de noapte a lui Cathy. Înfășurînd-o din nou în pătura aspră, se întoarse spre polițista care era de față și spuse:

– E în stare de șoc.

Gates îl întrerupse repede.

– Deci nu poate să dea o declarație?

Doctorul Angus Miller se uită în ochii lui.

– Nu, dacă ești de părere că e nerecomandabil... spuse medicul.

Gates zîmbi.

– Sînt. Mulțumesc, domnule doctor Miller, ești o comoară.

Ironia din glasul lui fu evidentă și doctorul își strînse lucrurile în geanta neagră, plecînd grăbit.

– Ceva trebuie făcut cît de curînd, domnule, zise polițista.

Gates încuviință ușor.

– Bine, Doreen. Spal-o și piaptăn-o, eu mă duc să mă ocup de maică-sa.

Madge era uimită și supărată. Era zece și un sfert dimineața și nu i se dăduse nici ceai, nici cafea, nici ceva de mîncare de cînd stătuse de vorbă ultima oară cu ticălosul de Gates. Știa că el ordonase acest lucru și, acum, însetată, înfometată și speriată, se întreba care avea să fie următorul lui pas. De un lucru era sigură: el nu avea să cedeze fără să lupte mai întîi și ea nu mai era sigură că putea să-i țină piept.

Gates o urmări pe ascuns cum se plimba agitată prin

celulă și zîmbi în sinea lui. Era perfect conștient de avantajul psihologic pe care îl cîștigase ținînd-o astfel. Pînă și o ceașcă de ceai ar fi putut fi considerată un cotnact cu lumea de afară și ar fi făcut-o să spere și să fie și mai hotărîtă. Dacă ar fi avut timp, ar fi lăsat-o două zile fără toaletă, mîncare sau apă. Acest lucru dădea rezultate întotdeauna. Și dezbrăcarea la pielea goală ajuta, mai ales cînd era vorba de femei. Dar, din păcate, timpul nu era de partea lui. Cineva trebuia acuzat sau era obligat să le dea drumul. Și avea s-o acuze pe Madge.

Cînd auzi ușa descuindu-se, ea nu știu dacă să se teamă sau să se bucure. Văzîndu-l pe Gates, se hotărî asupra primei variante.

– Bună, Madge. Pari foarte îngrijorată. Oare de ce?

Vocea lui avea o tentă melodioasă care o sperie mai mult decît dacă ar fi strigat la ea. Dar Gates rareori striga. Vocea lui scăzută era o trăsătură distinctivă și el avea o vorbă: „Poți să faci mai multe cu o voce blîndă decît cu un băț mare."

Uitîndu-se la chipul lui hotărît, la buzele strînse și la răceala îngrozitoare din ochii lui, Madge începu să șovăie.

– Uite ce e, domnule Gates...

El o întrerupse, însă.

– Începi să mă calci pe nervi, Madge. De cînd sînt polițist n-a trebuit să alerg atît pentru o prostituată bătrînă. Am senzația că-mi scoți sufletul, zise el ridicînd mîinile expresiv. Am impresia că-ți bați joc de mine.

Madge clătină din cap, murmurînd:

– Nu, nu, domnule Gates.

Împingînd-o cu brutalitate pe patul îngust, el zise:

– Am aflat de chestia pe care ai făcut-o cu Susan P. Acum e supărată foc. Vrea să știe cine a turnat-o. Afară n-ai rezista nici cinci minute, dacă i-aș spune că ai trăncănit despre faptul că l-a șantajat pe judecătorul Curții de Apel. Are o afacere foarte profitabilă. Închipuie-ți ce s-ar întîmpla dacă s-ar închide sau dacă ea ar fi arestată. Susan P nu-i o femeie cu care să te pui rău. Are un

tratament teribil. De asemenea, îi plac copiii. Dar tu ştii asta foarte bine.

Madge păru îngrozită. Reţinîndu-şi un zîmbet, Gates îşi continuă presiunile psihice.

– Cînd am stat de vorbă cu ea, a întrebat de fata ta. Voia să ştie dacă o să aibă cineva grijă de ea cît timp tu o să fii închisă. S-a oferit s-o facă ea. Ce frumos din partea ei, nu, Madge? Susan P să aibă grijă de micuţa Cathy. Nu-i aşa că asta te face să te simţi mai bine? Ia gîndeşte-te. Şi eu şi Susan P o să avem grijă de ea. O să se bucure de mai multă protecţie decît regina şi grecul ăla cu care s-a măritat!

Ştiind că era înfrîntă, Madge se uită la bărbatul din faţa ei şi acceptă inevitabilul. Dacă el îi spunea lui Susan P că ea fusese cea care vorbise, era ca şi moartă. Susan P era foarte dreaptă, dar şi foarte violentă, cînd era cazul.

Exact ca Richard Gates.

Amîndoi aveau felul lor de a privi şi de a face lucrurile şi de a obţine ceea ce îşi puneau în gînd.

Un val de ură o cuprinse cînd se gîndi la fiica ei. Cathy avea tinereţea, frumuseţe şi prieteni. O combinaţie excelentă.

O lacrimă mare îi apăru din colţul ochiului şi şi-o şterse cu un deget pătat de tutun.

– Vrei o ceaşcă de ceai, Madge, şi ceva de mîncare?

Vocea lui Gates era mai caldă, mai prietenoasă. Obţinuse ceea ce dorise, aşa că nu mai avea de ce să continue cu presiunile.

Ea încuviinţă cu tristeţe şi el îi zîmbi, un zîmbet sincer care îi schimba toată înfăţişarea.

– Înveseleşte-te, fetiţo. În puşcărie se-ntîmplă lucruri şi mai rele, cel puţin aşa am auzit!

Reuşise ceea ce îşi pusese în cap. Ca de obicei, odată ce îşi atingea scopul, se plictisea şi voia să treacă la punctul următor de pe agenda lui. Cînd ieşi din celulă, îi spuse unui subaltern de-al său:

– Du-i micul dejun şi un formular de declaraţie. După ce-o semnează, aresteaz-o. Pe urmă, cheamă Asistenţa Socială pentru puştoaică. Eu mă duc acasă să mă bărbieresc şi să fac un duş.

Imediat după aceea ieşi din clădire. Fuller privi în urma şefului său şocat. Păruse că femeia nu avea să cedeze nici un ruptul capului, dar, după puţin din tratamentul lui Gates, gata, mărturisea totul. Da, altă noapte interesantă la secţia de poliţie din Bethnal Green.

Puteai să arunci la gunoi *Dixon of Dock Green* şi *Z Cars!*

Cathy era spălată şi îmbrăcată. Aflîndu-se în camera de interogatoriu, îşi roti privirea în jur uluită. Pereţii murdari şi masa zgîriată erau dovezi clare ale numeroaselor ore pe care oamenii le petrecuseră acolo. Petele întunecate de pe pereţi şi podea arătau, de asemenea, că mulţi fuseseră aduşi acolo împotriva voinţei lor, pentru a fi siliţi să dea declaraţii. Chiar şi la vîrsta ei, Cathy ştia acest lucru.

Povestirile despre brutalitatea poliţiştilor erau ceva obişnuit în cartierul în care locuia ea şi erau relatate cu un fel de mîndrie. Ca şi cum, în ziua în care luai prima bătaie la poliţie, deveneai cu adevărat infractor. Era o zi foarte importantă pentru bărbaţii tineri, ca prima experienţă sexuală sau prima spargere.

Uitîndu-se la petele acelea, Cathy se cutremură cînd îşi închipui lucrurile care se petreceau în încăperea aceea. Instinctiv, ştiu că bărbatul acela de treabă, Gates, trebuia să fie unul din principalii călăi. Mai mult ca sigur că nu se purta cu toată lumea aşa cum se purta cu ea. Închizînd ochii, îşi închipui unde avea să se ducă acum. Nu ştia decît că mama ei fusese arestată şi că ea avea să fie luată de o asistentă socială pentru a fi dată în grijă ulterior. Cuvintele acelea erau înspăimîntătoare.

Grijă. Ştiind ceea ce ştia deja de la colegii de şcoală, cuvîntul „grijă" era folosit de cei de la Asistenţa Socială într- un sens foarte larg. Uşa se deschise. Cathy se uită cu ochii mari la femeia înaltă din faţa ei care avea o pălărie verde şi un ruj portocaliu.

– Ea e copila?

Poliţista încuviinţă tăcută. Îi era milă de fată. Zgripţuroaica aceea părea la fel de prietenoasă ca Vrăjitoarea cea Rea din Vest. Era numai colţuri, de la pometii înalţi pînă la încheieturile mîinilor şi gleznele osoase. Cînd se aşează, poliţista se gîndi că femeia aceea avea genunchii asemeni unei pungi cu ciocane.

– Numele, fetiţo?

Cathy se uită la ea mută.

Poliţistei îi fu milă de ea şi spuse uşor:

– Este încă în stare de şoc.

Femeia o privi cu răceală şi zise muşcător:

– Cînd o să vreau părerea dumitale, o să ţi-o cer.

Cathy privi drept înainte. După ce oftă, femeia spuse tăios:

– Nu e bine deloc să fii posomorîtă, domnişoară. Sfatul meu e să cooperezi cu mine. Pot să-ţi fac viaţa uşoară sau grea. N-ar fi rău să ţii minte asta, spuse ea, după care se uită la poliţistă. Adu nişte ceai.

Aceasta ieşi şovăitoare.

Doamna Mary Barton, asistenta socială, o studie pe fata din faţa ei. Gura şi sprîncenele ei arcuite o iritau. De fapt, fata aceea părea mai degrabă adultă. Sînii care îi împungeau deja rochia de împrumut o enervau. De fapt, totul în legătură cu fata o călca pe nervi. Fetele din rîndul clasei muncitoare erau femei din naştere. Se dezvoltau mult mai devreme, se uitau la bărbaţi mult mai devreme şi, după cum ştia foarte bine, făceau copii mult mai devreme.

Fata aceea cu părul ei blond şi cu ochii ei mari şi albaştri trebuia ţinută din scurt, iar Mary Barton ştia şi care era persoana cea mai potrivită pentru a o face. Dar nu acum. Se gîndise să dea fata familiei Henderson din Totteridge.

Cathy îşi dădu din ochi şi şi-l aşeză pe un umăr. Era un gest graţios şi complet inconştient, dar o făcu pe doamna Barton să strîngă din dinţii ei falşi.

Categoric, era o stricată în formare. Eh, după cîteva luni la Şcoala de Fete din Benton, avea să ştie să se poarte. Nu avea nici un rost să-şi piardă timpul cu

ceaiuri şi compătimire.

– Haide, feiţo, ne aşteaptă un drum lung.

– Aş putea s-o văd pe mama înainte să plec?

Doamna Barton scutură din cap cu vehemenţă.

– Nu poţi. Aici e o secţie de poliţie, nu o tabără. Mama ta e acuzată de crimă şi trebuie să se îndrepte spre Holoway deja. Răul trebuie uitat, cum spun eu mereu. Pînă la urmă, o s-o vezi. Dacă o să fii cuminte.

Cuvintele acelea erau o ameninţare şi Cathy ştia acest lucru, chiar dacă în mintea ei era o harababură. Uitîndu-se la doamna Barton care îşi strîngea hîrtiile şi dosarele, încercă din nou.

– Nu pot nici măcar să-mi iau la revedere?

Doamna Barton reacţionă ca şi cum în viaţa ei nu auzise ceva mai absurd. Lăsîndu-şi capul în jos, Cathy îşi înghiţi lacrimile.

Poliţista îi spusese mai devreme că Madge luase vina asupra ei şi că ea trebuia să tacă şi să nu sufle o vorbă despre acel lucru nimănui. După aceea o îmbrăţişase şi Cathy îi simţise mirosul plăcut de levănţică şi pastă de dinţi. Cathy voise să o îmbrăţişeze şi ea, dar nu îndrăznise.

Nu ştia decît că mama ei o salvase şi gîndul acela era ca un balsam. Crezuse că mamei ei nu-i păsa, dar nu era adevărat.

Ochii i se umplură de lacrimi din nou, dar şi le şterse repede. O voce slabă o îndemna să spună adevărul. Însă nu putea. Poliţista îi spusese că bărbatul acela solid cu voce caldă şi chelie s-ar fi supărat foarte tare dacă ar fi spus ceva. Că mama ei îi datora acest lucru şi era lucrul cel mai bun pe care putea să-l facă.

Totuşi, chiar dacă mama ei voise să facă acest lucru, acum, Cathy era speriată pentru ea. Îşi iubea mama foarte mult şi o înţelegea.

Urmînd-o pe doamna Barton la maşină, aruncă o ultimă privire spre secţia de poliţie. Apoi, îndreptîndu-şi spatele, urcă în maşină. Indiferent unde o duceau, Eamonn avea să vină după ea. Şi totul avea să fie bine atunci.

Se agăță de acel gînd în timp ce se îndreptau spre Kent şi, în cele din urmă, epuizată şi speriată, îşi căută refugiul în somn.

Fiind cercetată, Madge avu voie să primească vizita lui Eamonn Docherty Senior şi zîmbi stins cînd îl văzu.

– A fost nevoie de aşa ceva ca să mă vizitezi fără să izbucnească un scandal, eh? îl întrebă ea cu o voce aspră, dar chipul îi era tras şi obosit.

– Cei de la Asistența Socială au luat-o pe Cathy. Am încercat să te văd mai devreme, am venit cît am putut de repede.

Madge încuviință înmuiată.

– Deci, pînă la urmă, ai luat vina asupra ta? Ai făcut un lucru extraordinar, zise el.

Ea îşi aprinse o țigară şi pufni ironică.

– Constrînsă, Eamonn. Să nu crezi cumva că aş avea ceva sentimente nobile, pentru că n-am. Dacă aş vedea-o acum, i-aş rupe gîtul! Ea l-a înjunghiat şi, la aproape paişpe ani, ar fi trebuit să suporte consecințele. Totul ar fi trecut foarte repede. Aşa, o să stau închisă cine ştie cît. Cît despre ticălosul ăla de Gates, o să mă răfuiesc eu şi cu el. Cu amîndoi.

Eamonn Senior clătină din cap cu amărăciune.

– Şi eu care credeam că ai devenit, în sfîrşit, o persoană demnă de laudă. În definitiv, dacă tu nu l-ai fi adus pe nenorocitul ăla în casă, nu s-ar fi întîmplat nimic. Numai vina ta a fost. Fata asta era un lucru minunat pentru tine, numai că tu nu ți-ai dat seama. I-ai arătat puțină afecțiune şi cînd ai avut chef. Pe măsură ce a crescut, ai lăsat-o să preia din ce în ce mai multe responsabilități care ar fi trebuit să fie ale tale. Te-ai folosit şi ai abuzat de ea. Ei bine, dă-mi voie să-ți spun ceva. Mă bucur că Gates a pus capăt chestiilor astora. Mă bucur că o să stai închisă mult timp, Madge, pentru că o meriți. Orice mamă şi-ar fi ocrotit fiica, tu nu. Ah, nu. Tu ai fi fost în stare s-o iei pe străzi cu tine. Asta era intenția individului, orice ai spune tu. Ei bine, te las să fierbi în suc propriu. Dumnezeule, sper să-ți facă o gaură în

inimă, zău. Habar n-am de ce-am venit.

– De ce-ai venit, Eamonn? îl întrebă ea cu o voce scăzută acum în care se simți o notă rugătoare, iar el îi răspunse în ciuda furiei.

– Am venit pentru că am fost împreună cîțiva ani, Madge, şi fata aia era ca şi copilul meu. Am venit sperînd să găsesc o altă Madge Connor. O femeie spăşită, care a făcut, în sfîrşit, ceva demn de laudă în viața ei mizerabilă. De asta am venit, zise el uitîndu-se în ochii ei umezi şi speră să vadă în ei o urmă de omenie.

– Ei bine, ai făcut drumul degeaba, nu? zise Madge rîzînd disprețuitor, după care se ridică şi îi întoarse spatele, chemînd gardianca să o conducă înapoi în celulă.

Privind în urma ei, el fu uluit de acea duritate care pusese stăpînire pe ea în decurs de douăzeci şi patru de ore. Îi era frică de închisoare. Cui nu-i era? Dar sigur trebuia să-şi dea seama că era mai bine să fie închisă ea şi nu fata. Clătinînd din cap mirat de ciudățeniile femeilor, Eamonn Senior ieşi din Holloway şi se duse în prima cîrciumă, unde bău pînă îşi pierdu cunoştința.

Cathy se trezi cînd ajunseră pe faleza din deal. Luminile şi marea erau atît de diferite de tot ceea ce văzuse pînă atunci, încît privi fascinată pînă cînd îşi aduse aminte încotro se îndrepta şi de ce.

Oamenii se plimbau pe faleză ținînd în mîini cornete cu cartofi prăjiți şi peşte. Copiii alergau în jurul lor. Femeile arătau minunat cu veşmintele lor viu colorate şi cu coafurile lor la modă.

Cathy văzu cum un bărbat îşi ridică fiica deasupra capului. Soția lui îi privea fericită. Cathy îi invidia pentru exuberanța şi viața lor stabilă.

După aceea îşi continuară drumul pe o şosea şerpuită. Din cînd în cînd se vedeau case frumoase, cu grădini îngrijite şi maşini scumpe pe aleile din față. Casele erau puternic luminate şi păreau pline de căldură. Abia cînd intrară pe o alee, Cathy simți primele semne de neliniște.

– Aproape că am ajuns, zise doamna Barton scurt.

Cînd se apropiară de o poartă imensă de fier forjat, ea opri maşina şi, coborînd, trase de o frînghie lungă ce activa un clopoţel. Frigul pătrunse în maşină şi Cathy se cutremură. Era un frig umed, care o îngheţă pînă în măduva oaselor. Spre deosebire de casele pe care le depăşiseră în drumul lor, aceea era departe de a fi veselă şi ademenitoare. Avea un aer rece şi ostil. La ferestre nu se vedeau perdele albe ca zăpada, ci gratii. Nu era nici urmă de ziduri decorative din cărămidă, ci doar un gard împrejumuitor din fier şi sîrmă ghimpată. Semăna mai degrabă cu o fortăreaţă.

Un bărbat în vîrstă deschise poarta. Cînd trecură pe lîngă el, se uită în maşină cu ochi urduroşi. Rămase nemişcat pînă cînd cotiră.

Cathy fu şocată cînd văzu cît de imensă era casa. O construcţie victoriană, clădită pentru prestigiu, nu pentru confort. Cînd coborîră din maşină un vînt îngrozitor de rece îi pătrunse prin hainele subţiri.

Uşa masivă de la intrare fu deschisă şi li se dădu drumul înăuntru. Holul era înalt şi incredibil de rece. Femeia care le ieşi în întîmpinare avea un piept imens şi o faţă ca de uliu. Nasul îi semăna cu un cioc şi îşi şterse o picătură de apă de pe el cu o batistă murdară.

– Cine-i asta?

Doamna Barton făcu un gest dispreţuitor în loc să răspundă, împingînd-o pe femeie cu putere.

– Unde e domnişoara Henley? Spune-i că am venit. Pe urmă, du fata şi dă-i ceva de mîncare şi adu-mi o ceaşcă de ceai fierbinte. Crezi că poţi să ţii minte toate astea, Deirdre?

– Da, doamnă Barton, spuse femeia încuviinţînd şi nasul de uliu îi fremătă de o indignare reţinută.

Apucînd-o pe Cathy de braţ, o trase după ea pînă într-o încăpere micuţă. Cînd deschise uşa, căldura dinăuntru le învălui imediat.

– Doamna Barton a adus-o pe domnişorica asta, spuse Deirdre pe un ton jignit şi femeia scundă şi plinuţă din spatele biroului se uită la Cathy uluită. Vrea ceai şi să vă vadă, adăugă ea.

– Du fata la bucătărie şi adu ceaiul. Mă duc la doamna Barton.

Cathy auzi acel ton tăios şi zîmbi în sinea ei. Iată o persoană care nu se temea de asistenta socială.

– La ce te uiţi, fetiţo?

Vocea era aspră şi nu lăsa loc nici unei discuţii.

Cathy clătină din cap speriată.

– Aici vorbeşti cînd eşti întrebată ceva. Răspunde-mi, fetiţo.

Ea clătină din cap şi încercă să explice, dar nu reuşi să scoată nici un cuvînt.

– Du-o de-aici, Deirdre. E limpede că e retardată sau ceva de genul ăsta.

Tonul acela dispreţuitor fu prea mult pentru Cathy care simţi cum i se umplu ochii de lacrimi.

– Ba nu sînt o afurisită de retardată, izbucni ea pînă să-şi dea seama ce face.

Cuvintele ei răsunară strident în încăperea aceea supraîncălzită şi pe chipul femeii plinuţe se citiră şoc şi neîncredere.

– Ia-o de-aici, Deirdre. Du-o în camera tăcerii. Fără hrană, fără nimic, pînă cînd n-o să spun altceva.

Deirdre o apucă pe Cathy de braţ cu brutalitate şi o trase în jos pe nişte scări. Ea încercă să se zbată şi fu ciupită cu răutate.

– Tu o ceri, domnişorico. Domnişoara Henley nu permite aşa ceva aici. Tu plesneşte de-ţi ţiuie urechile. Şi n-are nici un rost să plîngi şi să urli, pentru că pe ea n-o mişcă lucrurile astea, zise femeia tîrînd-o prin bucătărie şi, apoi, deschizînd o uşă grea de metal, o împinse în întuneric.

Un întuneric rece.

Dîndu-şi seama ce se întîmplase, Cathy încercă să iasă înainte să se închidă uşa, dar fu împinsă cu putere şi căzu pe podeaua umedă.

Uşa se trînti cu un zgomot înspăimîntător şi Cathy rămase acolo, în timp ce inima îi bătea cu putere şi mintea îi funcţiona cu repeziciune.

Suspinele ei de spaimă şi furie erau isterice, dar ni-

mic nu se auzea prin uşa aceea metalică şi, chiar dacă s-ar fi auzit, n-ar fi interesat pe nimeni.

Un astfel de loc era acela.

Leona Henley ascultă cu atenţie povestea doamnei Barton, umplîndu-i din nou ceaşca de ceai şi servind-o cu biscuiţi, sandvişuri micuţe şi felii de chec fraged cu fructe.

– Am ştiut că fata asta aduce necazuri încă din clipa în care am văzut-o. Acum înţelegi de ce am adus-o aici, încheie asistenta socială.

Domnişoara Henley ascultă cu interes, după care spuse:

– N-ar trebui s-o primesc. În definitiv, aici e o şcoală corecţională pentru delincvente. Fetele de-aici sînt prea tinere ca să fie trimise la închisoare. După cum ştii foarte bine, sînt, în cea mai mare parte, hoaţe şi vagaboande. Aş avea nevoie de un ordin judecătoresc ca s-o primesc.

Fu întreruptă de doamna Barton.

– Pot să fac rost de toate documentele necesare. Fata asta m-a atacat, practic. O să fac o plîngere şi la fel ar trebui să faci şi dumneata. Doar n-o s-o dau unei familii, nu? A văzut cum tîrfa de maică-sa a omorît un om şi, fie vorba între noi, domnişoară Henley, cred că avea aceeaşi ocupaţie. În raportul medicului scria că întreţinuse relaţii sexuale cu puţin timp în urmă.

Domnişoara Henley îşi înălţă sprîncenele scandalizată.

– Bănuiesc că mama a prins-o în fapt, ca să zic aşa, şi astfel s-a petrecut tragedia. Îţi spun eu, e o mică prostituată. Are nevoie de puţină fermitate. De aceea m-am gîndit la dumneata. Dacă nu pot s-o dau unei familii, dumneata eşti cea mai potrivită ca s-o ţii şi întotdeauna te vorbesc de bine în faţa tuturor.

Domnişoara Henley ştia că era între ciocan şi nicovală. Femeia aceea voia să scape de fată şi acest lucru avea să se întîmple. Era inevitabil. O văzuse bătînd un copil recalcitrant pînă cînd îl făcuse să-şi piardă cunoştinţa, cu o ferocitate care o uluise pînă şi pe ea,

care fusese vinovată de acelaşi lucru. Doamna Barton era o femeie şi mai periculoasă, pentru că îi cunoştea pe toţi cei importanţi. Putea să închidă un loc peste noapte, dacă voia; avea multă putere şi se folosea de ea fără ruşine.

Soţul ei era domnul judecător Barton, iar fratele ei, şeful regional al Serviciilor Sociale pentru Londra şi comitatele din jur.

– Sînt sigură că o să-i găsim un loc aici. Şi dumneata o să aduci actele necesare, da? spuse domnişoara Henley.

Doamna Barton zîmbi încîntată.

– Bineînţeles, draga mea. Acum ce-ai zice de încă o felie din checul ăsta delicios? Cine l-a făcut – una din fete?

Mulţumită că îşi atinsese scopul, se relaxă şi începu chiar să se simtă bine. Era atît de minunat cînd reuşeai să rezolvi o problemă dificilă, cum avea să-i spună soţului ei mai tîrziu.

– O treabă bine făcută, draga mea. Cum ai fi putut să dai asemenea copil unei familii atît de cumsecade ca Henderson?

Cathy se trezi pe podeaua cumplit de rece. Era întuneric beznă şi, în aer, se simţea un miros de mucegai. Amintindu-şi unde se afla, deschise ochii larg, sperînd să desluşească vreun obiect, orice, în acel întuneric total. Era o linişte mormîntală, cu excepţia unor rîcîieli vagi şi Cathy ştiu instinctiv că erau şoareci. Nu îi era frică de şoareci; toată viaţa trăise în condiţii mizere.

Podeaua era umedă sub mîinile ei, aşa că se ridică în capul oaselor, rezemîndu-se de perete, cu genunchii strînşi la piept şi cu braţele în jurul lor pentru a încerca să se încălzească.

Cu ochii minţii văzu din nou cadavrul lui Ron şi chipul lui Eamonn în clipa în care îi furase virginitatea. Ambele evenimente erau combinate în mintea ei şi făcu un efort disperat pentru a se concentra asupra altui lucru. Inima îi bătea prea tare şi luptă contra isteriei care o cuprindea

încetul cu încetul. Ştia că nu rezolva nimic dacă plîngea. Trebuia să încerce să se concentreze asupra altui lucru şi se gîndi la mama ei, încîntată că aceasta făcuse, în sfîrşit, ceva pentru ea, după atîția ani.

Îi mulțumi în gînd. În întunericul acela, crezu că Madge avea să o audă şi să ştie cît de recunoscătoare îi era. Era singurul lucru care o făcea să nu îşi piardă mințile.

Domnişoara Henley îşi aminti, în sfîrşit, să-i dea drumul lui Cathy după cincisprezece ore. După ce plecase doamna Barton, se dusese la culcare, gîndindu-se că fata avea să fie mai docilă după o noapte petrecută în camera tăcerii. Dar, în cursul dimineții, două din fete se luaseră la bătaie şi îşi amintise de Cathy abia după-amiază.

Deschizînd uşa, domnişoara Henley fu mirată cînd o văzu pe Cathy stînd în şezut, rezemată de perete şi destul de calmă. Ochii ei imenşi şi albaştri erau goi, dar acest lucru nu era neobişnuit după un prim contact cu camera tăcerii.

– Sus.

Cathy se ridică şi aşteptă alte instrucțiuni. Haina ei subțire era verde de la mucegaiul de pe pereți, iar picioarele i se învinețiseră de frig. Totuşi nu spuse nici un cuvînt. Doar îşi urmă temnicera afară din încăpere, puțin cam nesigură din cauza frigului şi a faptului că nu se mişcase atîta timp.

În bucătărie era cald şi Cathy observă două gemene care o priveau cu prudență.

– Dați-i nişte ceai şi pîine cu gem. După aceea, aduceți-o la mine în birou.

Fetele încuviințară şi priviră în urma femeii.

Gemenele aveau un păr des şi negru şi ochi mari, căprui; fiecare din ele avea cîte un punct albăstrui pe față, deasupra pometului drept. Erau semnele caracteristice unei case de corecție pentru delincvenții minori, de acest lucru Cathy îşi dădu seama imediat şi ştiu în ce fel de loc se afla.

– Eu sînt Maureen, ia ea este Doreen. Sîntem aici pentru incendiere. Am dat foc casei mamei noastre.

Îşi zîmbiră apoi de parcă ar fi spus o glumă bună.

– Tu de ce eşti aici?

Cathy scutură din cap.

– Nu ştiu.

Cele două fete se priviră şi ridicară din umeri.

– Ține secret, dacă vrei, dar tot o să aflăm.

După aceea scoaseră pîine şi margarină şi umplură o cană cu un ceai negru şi fierbinte.

– Mănîncă şi spune-ne cum te cheamă.

Cathy mîncă lacom şi bău din ceaiul fierbinte începînd să simtă cum se dezgheață.

– Sînt Cathy Connor. Din East End.

– Pentru ce eşti aici? Locul ăsta-i pentru delincvenți minori. Trebuie să fi făcut ceva.

Cathy scutură din cap.

– N-am făcut nimic, zise ea amintindu-şi ce îi spuseseră polițistul cel bun şi polițista aceea drăguță.

Maureen o privi şi apoi zîmbi.

– Cum vrei, ține-ți gura. Dar te previn, Denise o să vrea să ştie şi o să afle.

Chiar în clipa aceea, Deirdre intră în bucătărie, iar Cathy şi cele două gemene tăcură imediat.

Cathy avea să afle despre Denise mult mai tîrziu.

Domnişoara Henley se uită la fata din fața ei şi cunoscu un neobişnuit sentiment de vinovăție. Părul ei blond şi des era încurcat, ochii îi erau încercănați, iar picioarele îi erau vineții din cauza podelei reci.

Aceste lucruri nu o deranjară atît de mult, cît faptul că fata aceea n-ar fi trebuit să se afle acolo. Nu făcuse nimic rău.

– Ei bine, fetițo, ce ai de spus?

Cathy clătină din cap uşor.

– Nimic, domnişoară. N-am nimic de spus.

Domnişoara Henley văzu nedumerirea de pe chipul ei.

– Atîta timp cît te afli aici, trebuie să ştii că nu permit

răspunsurile necuviincioase, bătăile şi vocabularul murdar. Înţelegi ce-ţi spun? Dacă nu, o să repet. Dacă mă înţelegi şi, totuşi, încalci regulile, e vai şi amar de tine.

Domnişoara Henley zîmbi cînd spuse aceste lucruri şi Cathy simţi că i se face rău.

– Acum o să te las în grija lui Deirdre, care îţi va da uniforma şi un loc de dormit. Îţi dau un sfat, însă: fereşte-te de fetele de-aici. Sînt, în cea mai mare parte, nişte tinere cu o tendinţă spre un comportament violent. Nu tolerez acest lucru, dar ştiu că poate să fie, să zicem, dificil pentru unele fete să se controleze. Ăsta nu e un avertisment, ci constatarea unei realităţi. Ai grijă şi nu-mi încălca regulile, aşa vei supravieţui. Acum, vrei să mă întrebi ceva?

– De ce mă aflu aici? Înţeleg că e un loc pentru delincvenţi, spuse Cathy politicoasă.

Văzu cum privirea femeii se întunecă şi îşi ţinu respiraţia.

– Asta o să ţi se explice la timpul potrivit. Deirdre, du-o în cameră.

Cathy ştia că tocmai îşi făcuse un duşman, dar nu vedea cum ar fi putut evita situaţia. Dacă tot ce spuseseră gemenele era adevărat, ea n-ar fi trebuit să se afle acolo.

Deirdre îi dădu o rochie cu şorţ albastru, care era mult prea lungă, şi trei perechi de ciorapi negri, groşi. Îi mai dădu, de asemenea, trei batiste şi două perechi de chiloţi. (Una pe ea şi una spălată, cum îi explică Deirdre.) Erau mari şi de un albastru-închis, tiviţi cu gri. La urmă, îi dădu două maiouri. Papucii şi pantofii de stradă avea să i se dea în seara în care domnişoara Henley deschidea magazia de încălţăminte.

Cathy fu condusă apoi prin mai multe culoare vopsite în verde pînă cînd ajunseră la ultimul nivel al casei, unde fuseseră pe vremuri camerele servitoarelor. Deirdre o împinse cu blîndeţe într-o cameră micuţă cu o fereastră înaltă de fronton şi două paturi.

– O să stai cu o fată pe nume Sally Wilden. Şi ea e micuţă. Cred c-o să vă înţelegeţi foarte bine. Sally face necazuri şi am senzaţia că şi tu o să faci la fel. Toată viaţa am avut grijă de fete. Aici sînt de zece ani şi ştiu cînd o fată e rea din fire. Îţi dau un sfat: nu te pune rău cu domnişoara Henley. Poate să fie de o cruzime îngrozitoare şi deja ţi-ai făcut un duşman din Barton. Ai grijă, fetiţo. Ai mare grijă. Ai grijă de tine, pentru că-ţi spun, nimeni altcineva n-o să aibă.

Cathy o privi în ochi.

– N-ar trebui să mă aflu aici, locul ăsta e pentru delincvente. Eu nu sînt o delincventă.

Deirdre zîmbi.

– Dacă Barton vrea să fii aici, aici o să stai. Ţine capul plecat şi gura închisă şi o să-ţi fie bine. Odată ce ajuns aici, nimeni de afară n-o să se mai apropie de tine. Te rog să mă crezi, pentru că ştiu foarte bine.

Tulburată, Cathy îşi lăsă lucrurile în cameră şi o urmă pe Deirdre jos. Mirosul de acid fenic era copleşitor, combinat cu cel de varză exagerat de mult gătită. Era de-a dreptul greţos.

Cathy nu dorea decît să facă o baie şi să mănînce ceva ca lumea. La aceste lucruri se gîndea cînd intră în clasă. Vreo treizeci de perechi de ochi se aţintiră asupra ei curioşi şi Cathy simţi că roşeşte. Deirdre o lăsă acolo fără un cuvînt şi Cathy rămase în faţa clasei, aşteptînd să fie prezentată.

Fu o aşteptare îndelungată. Profesoara, o femeie înaltă şi solidă, o ignoră, continuîndu-şi lecţia despre igiena personală.

Cathy stătea nemişcată şi privea totul, dar pe chipul ei nu se citea absolut nimic.

Se uită la fete şi la profesoară şi hotărî în sinea ei că avea să plece de acolo cu prima ocazie.

Cathy Connor ştia că trebuia să se concentreze numai şi numai asupra evadării.

Cel puţin una din acele persoane părea prietenoasă şi acesta era un lucru bun.

Avînd grijă să rămînă impasibilă, ascultă şi privi încă o oră şi jumătate.

9

Nimeni nu vorbi cu Cathy după lecție, nici măcar profesoara, doamna Daggers[1] – un nume care le făcuse pe fete să zîmbească atunci cînd îl auziseră prima oară. Totuşi, zîmbetele acelea se stinseseră curînd. Doamna Daggers era cunoscută ca fiind cea mai dură profesoară de acolo; nici chiar legendara Denise nu îi făcea necazuri doamnei Daggers.

Urmîndu-le pe fete afară din clasă, Cathy se îndreptă încet spre sala de mese. Una din fete rămase în urmă şi îi şopti:

– E ora ceaiului. Să mănînci cît poți de mult. După aceea ni se dă o ceaşcă de cacao şi asta o să fie tot pînă mîine dimineață.

Cathy îi zîmbi în semn de mulțumire şi intrară în sala de mese, unde se aşeză în spatele fetei la coadă, aşteptînd să fie servită. Atunci o cunoscu pe Denise.

Aceasta era neobişnuit de grasă, cu un chip oriental drăguț. Mîinile şi picioarele îi păreau prea mici în comparație cu restul trupului, iar ochii îi erau de un albastru-verzui, nu căprui, aşa cum s-ar fi putut aştepta oricine. Avea un aer jovial şi Cathy zîmbi cînd ea i se adresă pentru prima oară.

– Cine eşti?

Accentul îi era pur sud-londonez şi Cathy îi răspunse încrezătoare.

– Cathy Connor. Din Bethnal Green.

1. Pumnale

Denise zîmbi.

– Deci nu eşti din nord?

– Categoric, nu, zise Cathy cu asprime. N-am şi aşa destule necazuri?

Sudistele rîseră şi Denise zîmbi.

– Bănuiesc că eşti bună. Pentru ce eşti aici?

Cathy era vicleană. Nu degeaba trăise alături de Madge în toți acei ani.

– Îți spun mai tîrziu, cînd n-o să avem spectatori, zise ea cu un glas scăzut.

Denise o privi cîteva clipe. Era în încurcătură. Fata aceea trebuia să se afle acolo pentru ceva grav, altfel n-ar fi fost atît de sigură pe ea. Lucru care însemna că Denise avea să vrea să fie în echipa ei. Majoritatea fetelor strigau în gura mare ce făcuseră imediat ce treceau pragul. Aceasta cerea intimitate, lucru la care celelalte renunțaseră demult.

Denise se hotărî să fie mai îngăduitoare de această dată.

– Destul de corect. Vino şi stai cu mine şi o să discutăm.

Astfel avea să afle fără să piardă din prestigiu. Fata cea nouă o intriga şi ea voia să afle tot înainte să ia o hotărîre în privința ei.

Cathy încuviință şi, în timp ce ele se serveau cu Spam, pîine şi muştar, toate celelalte se uitau.

Aşezîndu-se în fața lui Denise la o masă lungă, Cathy aşteptă răbdătoare ca aceasta să înceapă să vorbească.

– Mă numesc Denise Wong, spuse ea în cele din urmă. Probabil că ți-ai dat seama că sînt o corcitură după fața mea. Eu conduc locul ăsta în felul meu. Domnişoara Henley se bazează pe mine, înțelegi? Dacă n-aş fi eu, aici ar fi anarhie. Ea acceptă asta şi avem o relație de lucru destul de bună. E o bătrînă proastă şi eu ştiu asta. Fac multe din treburile ei murdare, aşa că mă respectă. Toată lumea o face. Sînt aici pentru că am cerut bani prin amenințări şi prostituție. Acum ştii povestea vieții mele, spune-mi-o şi tu pe a ta.

Cathy luă o înghiţitură din mîncare, întrebîndu-se cît de mult să-i spună lui Denise. Se hotărî să-i spună adevărul.

– Am omorît un tip, peştele maică-mi. L-am înjunghiat. Maică-mea a luat vina asupra ei ca să mă scape de puşcărie. O babetă pe nume Barton m-a adus aici de la poliţie. Dar n-am fost acuzată de nimic.

Denise zîmbi.

– O să fii. Barton e o ticăloasă. Aceeaşi poveste a fost şi cu Sally. Barton a adus-o aici şi n-a făcut decît să trăncănească puţin. De obicei zice că ai atacat pe cineva şi că nu poţi să apari în instanţă pentru că eşti ţicnită. Ei rezolvă treaba în absenţa ta şi eşti condamnată. Pe-aici circulă o glumă, că şcoala asta-i atît de bună, încît trebuie să fii trimisă aici de un judecător. Trebuie să afli ce condamnare ai şi cînd ai putea să fii eliberată. Pot să fac eu asta pentru tine. Contra cost, bineînţeles.

Părea destul de corect.

– Care-i preţul?

– Vreau să fii în echipa mea. Eu conduc porcăria asta şi am nevoie de cît mai multe ajutoare. Aici a fost pe vremuri un cămin pentru mamele nemăritate. Acum este un fel de închisoare pentru fete. Eu sînt braţul forte aici. Ceea ce spun eu contează. Poţi să faci faţă? Dacă nu, spune-mi acum şi nu-mi mai pierd timpul. Terminăm imediat.

Cathy ştia că fata nu vorbea aiurea.

– Îmi convine, spuse ea calmă. Trebuie doar să aflu cum stau treburile. Trebuie să ştiu ce se-ntîmplă cu maică-mea şi cu ceilalţi. Tipul meu se întreabă probabil unde sînt. Ne-am certat puţin – trebuie să-l văd ca să lămurim problema.

Denise încuviinţă.

– O să fie în regulă. Acum du-te şi mai ia-ţi de mîncare. Spune-i lu' Urîta că am zis să-ţi umple farfuria ca lumea. În afară de o ceaşcă de ceva fierbinte mai tîrziu, asta e tot pînă mîine dimineaţă. Mîncarea e îngrozitoare aici – niciodată nu-i de-ajuns. Frigul este destul de groaznic, dar foamea şi frigul împreună sînt cumplite.

Am auzit că ai făcut cunoştinţă deja cu camera tăcerii. Asta nu-i nimic. Legarea e oribilă. Asta e departamentul domnului Hodges şi te previn, fereşte-te de ticălos! E un nenorocit bătrîn. Nu-şi ţine la locul lor mîinile şi limba. Ţine-te departe de el.

– Ce-i aia legarea? întrebă Cathy speriată fără să vrea.

Denise ridică din umeri.

– O să afli. N-are rost să-ţi explic, pentru că e altfel pentru fiecare. E felul lui preferat de a-şi petrece timpul. Hodges e directorul oficial, dar o lasă pe Mama Henley să conducă şcoala în locul lui. Naiba ştie ce face în cea mai mare parte a timpului, pentru că nu-l vedem săptămîni în şir, pe urmă apare din senin şi începe bîlciul. În curînd o să te obişnuieşti cu toate. Vei fi nevoită. Sinceră să fiu, îmi pare rău pentru tine. E destul de rău cînd eşti trimisă aici în mod oficial. L-ai înjunghiat pe tipu' ăla pentru c-a vrut să pună mîna pe tine?

Cathy scutură din cap.

– O bătea pe maică-mea.

– Şi ea a luat vina asupra ei?

Cathy încuviinţă.

– Ce chestie! Eu nici măcar nu ştiu cine-i maică-mea, zise Denise cu sinceritate şi fără pic de autocompătimire.

– A mea nu-i un înger, dar e maică-mea, înţelegi? spuse Cathy zîmbind.

– Ai făcut treaba? o întrebă Denise şi, văzînd-o nedumerită, izbucni în rîs. Ai gustat puţin?

Cathy roşi şi încuviinţă.

Denise rîse din nou, făcîndu-le pe toate celelalte să le privească.

– Du-te şi ia-ţi de mîncare. Eşti o figură, Connor. Cred c-o să ne-nţelegem bine amîndouă.

Fata care servea mîncarea la încuviinţarea lui Denise, îi puse lui Cathy pe farfurie o felie de chec mare şi o ceaşcă de ceai cu lapte şi zahăr. De asemenea, îi spuse că putea să ia cîtă pîine şi Spam voia.

Întorcîndu-se cu farfuria la masă, Cathy încercă să

hotărască în sinea ei ce avea să facă şi, mai important, cum avea să scape din locul acela.

Să scape şi să se întoarcă la Eamonn.

În clipa aceea, Eamonn era cu încă doi bărbaţi într-o cafenea de pe Commercial Road. Aşteptau pe cineva care trebuia să le aducă nişte bani şi ajunseseră mai devreme. Bînd cafea şi mîncînd sandvişuri cu costiţă, vorbeau despre tot felul de lucruri.

– Trebuie să fi fost o lovitură pentru tine cînd fata a fost luată aşa, nu Eamonn? întrebă Marele Joe McCarthy.

Joe era tot irlandez şi, la fel ca Eamonn, voia să ajungă mai bine decît tatăl tău.

Eamonn îl privi şi răspunse cu precauţie.

– Da, aşa e.

– Am auzit că fata a făcut-o şi că mama a luat vina asupra ei. Am aflat asta de la una din fetele lui Susan P. Se pare că micuţa era cît pe ce să ajungă la puşcărie, dar Gates a forţat-o pe maică-sa să ia vina asupra ei. E frumuşică fata asta. Ca o icoană, cum zicea maică-mea.

Eamonn se uită la el. Paddy Clark avea patruzeci şi ceva de ani şi arăta ca un ucigaş plătit, dar era un tip simpatic, care avea două fiice şi o nevastă pe care le iubea foarte mult.

– Cathy e drăguţă.

Vocea lui Eamonn fu aspră acum şi cei doi ştiură că trebuiau să renunţe la subiect. Se duse apoi şi mai comandă un rînd de cafele, iar în acest timp, Marele Joe McCarthy spuse încet:

– A fost iubita lui. Ar trebui să urnească munţii din loc ca s-o ajute, nu?

Bărbatul mai în vîrstă încuviinţă.

– E un tip rece.

Eamonn ştia exact ce vorbeau şi îi convenea. Mai bine să-l creadă un ticălos egoist şi fără inimă decît să-şi dea seama de adevăr: şi anume că, fără Cathy, se simţea derutat şi la fel de neputincios ca un copil. Nu putea să-şi înece durerea decît într-un singur fel: devenind cel

mai dur şi mai nemilos individ din East End.

Uşa se deschise, lăsînd să pătrundă înăuntru un val de aer rece, şi cel pe care îl aşteptau se îndreptă spre masa lor.

– Ne-a tras clapa. Am dat telefon şi trebuie să ne ducem după el, zise el şi se uită la Eamonn. Şeful a zis că ştii ce să faci.

Eamonn încuviinţă.

– Bea o cafea şi pe urmă mergem să-l căutăm pe ticălos. Şi-a primit ultimul avertisment. N-o să mai vadă răsăritul soarelui mîine.

Toţi rămaseră tăcuţi, gîndindu-se la acele ultime cuvinte, iar Eamonn Junior era încîntat de atmosfera pe care o crease.

Viaţa era plăcută, cu excepţia faptului că îi era dor de iubita lui. Dar, odată ce ea avea să se întoarcă, totul avea să revină la normal. Indiferent ce însemna „normal". Zîmbi în sinea lui, gîndindu-se la Cathy sub el, la el posedînd-o. Era o dulceaţă, în toate privinţele, şi el abia aştepta să o revadă.

Instituţia în care se aflau fetele fusese construită în 1890 şi, pe vremuri, fusese locuinţa unui bogat om de afaceri din zonă. Fusese numită Nebunia lui Blake, deoarece, după ce o construise pentru ea, soţia lui Blake murise în timpul naşterii şi casa aceea atît de imensă nu fusese bună pentru el.

Cîţiva ani mai tîrziu, el s-a îmbolnăvit şi familia lui a închis casa. Aceasta a stat neocupată mulţi ani. În cele din urmă, a devenit un adăpost pentru tinerele femei aflate în situaţii dificile, aşa cum erau descrise pe atunci mamele nemăritate, pînă cînd, la un moment dat, a fost transformată într-o şcoală-închisoare pentru fetele care erau prea mici sau care nu aveau capacitatea mentală necesară ca să fie trimise la o închisoare normală pentru delictele lor.

Edward Blake proiectase o casă spaţioasă, dar în care nu pătrundea prea multă lumină. Ferestrele care, acum, aveau gratii, împiedicau razele soarelui să pă-

trundă, iar încăperile erau întunecoase şi reci chiar şi în toiul verii. Iarna era atît de frig, încît geamurile îngheţau pe dinăuntru în mod frecvent şi ţevile se spărgeau foarte des.

Cathy sosi acolo la începutul lui octombrie, cînd vremea abia începea să se răcească. Uneori se făcea focul în sala de mese, dar numai de Crăciun sau cu ocazia altor sărbători. De regulă, erau ţinute în frig, înfometate şi obosite.

Ziua începea la şase dimineaţa, de cînd aveau cîte ceva de făcut, pînă la şapte şi jumătate, cînd trebuiau să se culce. Iarna le plăcea acel program, dar vara erau distruse.

Ţipetele pescăruşilor şi zgomotele făcute de cei veniţi în vacanţă, care se aflau dincolo de gard, le chinuiau îngrozitor şi ele ascultau şi visau că făceau parte din lumea de afară din nou şi că erau libere să se bucure de viaţă.

Cathy nu ştia că erau cîteva fete din cercul lui Denise care descoperiseră o modalitate prin care să împiedice plictiseala să devină prea acută. De fapt, aveau un sistem şi, în curînd, avea să i se propună şi lui Cathy să-l folosească. Nu se ştia, însă, dacă avea să aibă curajul să pună în aplicare planul lor îndrăzneţ de acţiune, aşa cum o făceau celelalte fete în mod frecvent.

Numai timpul avea să spună.

Denise voia să se asigure că e de-a lor înainte să-i divulge secretul. Cathy era deja trecută în categoria „A" datorită faptului că se afla la ultimul etaj şi nu într-unul din dormitoarele de la etajele inferioare. Acestea erau dormitoarele iniţiale, transformate în încăperi mai mari, şi aveau doar cîte o chiuvetă ca obiect sanitar. Fetele defecau în găleţi pe care le goleau dimineaţa. Urina era vărsată direct în chiuvetă şi aceasta era spălată apoi. De asemenea, se şi spălau în chiuvetă, sub supraveghere, bineînţeles. Cele cu ciclu nu era tratate altfel. Îşi spălau „cîrpele lunare" după fiecare folosinţă şi le uscau cît puteau mai bine pe suportul pentru prosoape.

În anii '60 şi începutul anilor '70, nu se discuta despre asemenea instituţii. Majoritatea oamenilor nici nu ştiau măcar de existenţa lor. Multe din fete erau condamnate pentru delicte mărunte, cauzate adesea de condiţiile în care trăiau acasă, după care ceilalţi uitau de ele, chiar şi propriile lor familii. Copiii problemă erau îndepărtaţi şi gata.

Cathy se simţea într-o oarecare măsură ca acasă în acel mediu. După ce trăise atîţia ani alături de o prostituată, discuţiile fetelor despre violenţă, furturi şi activitatea lor sexuală prematură nu erau şocante pentru ea. De fapt, îşi dădu seama foarte repede că tot ceea ce îi făcuse Eamonn nu era deloc atît de şocant cum crezuse ea în momentul respectiv. O iubea în felul lui şi era liber să o facă. Unele dintre fete fuseseră tratate mult mai rău de către fraţii, taţii sau unchii lor. Adesea, le foloseau toţi în acelaşi timp. Denise făcea felaţie pentru bani încă de la şapte ani şi, cum se afla în grijă de foarte mult timp, beneficiarii talentelor ei aducătoare de bani erau cei care ar fi trebuit să o îndrume şi să o supravegheze.

În timp ce îşi beau ceaşca de cacao, ea se lăudase că putea să aducă un bărbat la orgasm în mai puţin de două minute, folosindu-şi doar limba. După ce le ascultase pe Madge şi pe Betty, acest lucru i se păru aproape firesc lui Cathy, ceea ce fu observat şi respectat de Denise, care urmărea să o impresioneze.

Mica blondă cu chip angelic, dar călită, o intriga pe Denise. Îşi dădu seama că existau multe lucruri în legătură cu fata pe care ea încă nu le descoperise. Denise o crezuse cînd îi spusese că ea îl înjunghiase pe acel individ. Nu se simţea nici un pic de ferocitate în Cathy Connor şi ea voia să profite cît mai mult de asta, dacă putea. Deşi era micuţă, avea aerul că ştia ce se petrece şi, în instituţii precum Şcoala de Fete din Benton, asta se întîmpla foarte rar.

Majoritatea fetelor erau nişte proaste. Cîteva erau viclene, cu adevărat viclene, şi acestea erau şefe.

Denise avea senzaţia că, odată iniţiată, Cathy avea să fie o comoară şi ea voia să o utilizeze cît mai curînd posibil.

Regimul acela sever, în loc să le cumințească pe fete, le făcea să fie şi mai violente unele cu altele. Umilințele, atît fizice cît şi psihice, le făceau foarte abile. Erau smerite în fața supraveghetorilor, dar îşi vărsau năduful unele asupra celorlalte.

Supraviețuiau cele mai rezistente, ca în orice închisoare, şi mintea folosea muşchii tot timpul.

Toate sufereau, toate simțeau durere, toate voiau să le provoace durere celorlalte. Era un mediu brutal şi înspăimîntător şi fiecare din ele se adaptase, ca orice copil, şi se descurca în felul ei. Unele erau mai slabe, astfel că deveneau sclave, chiar oferindu-le favoruri sexuale celor mai mari şi, de asemenea, lucruri de-ale lor. Cele mai puternice luau ce voiau fără să stea prea mult pe gînduri. În definitiv, era dreptul lor.

De fapt, multe din ele înfloriseră în cămin. Simțeau că acolo aveau un loc al lor, un adăpost, că erau cineva. Erau importante în propria lor lume. Pentru multe din ele, îndeosebi pentru Denise, acest lucru era suficient.

Cathy înțelese aceste lucruri din prima zi şi, după evenimentele din ultimele patruzeci şi opt de ore, aproape că se bucura că avea altceva la care să se gîndească.

Deja, Ron devenise o amintire neplăcută şi îndepărtată, în timp ce incidentul cu Eamonn se transformase într-o întîlnire romantică. Învăța deja, aşa cum făcuseră toate celelalte fete, că trebuia să se adapteze. Dacă nu o făcea, era ca şi moartă.

Cathy fu condusă în camera ei în cea de-a doua seară de Sally Wilden; Denise o chemase pe aceasta la masă şi făcuse prezentările. Cathy o recunoscu pe fata care îi făcuse cu ochiul la coadă, în sala de mese. Sally semăna foarte mult cu Cathy şi cele două se simpatizară din prima clipă.

La şapte şi jumătate, cele două fete fură încuiate în camera lor şi făcură cunoştință cum trebuia.

Sally era înaltă şi slabă, cu un trup ca al unui băiat. Avea un păr des de culoarea mierii – cea mai frumoasă trăsătură a ei – şi ochi căprui-verzui. Era veselă şi vocea

îi era joasă şi muzicală. Ea şi Cathy se potriveau perfect. Sally era încîntată să împartă camera cu fata cea nouă, fiindcă era drăguță, inteligentă şi simpatică. Ceea ce nu se putea spune despre unele din fetele cu care locuise în ultimii cîțiva ani.

– Şi, pentru ce eşti aici? o întrebă Sally cu o voce prietenoasă şi liniştitoare în semiîntuneric, iar Cathy îi explică toată situația.

Sally clătină din cap cu tristețe.

– Eşti terminată. Îmi pare rău că-ți spun asta, dar eu am fost în aceeaşi situație. Mama Barton n-a putut să mă sufere de cînd m-a văzut. Ştia că nu eu fusesem de vină pentru cele întîmplate...

Făcu o pauză, după care îi explică exact ce se întîmplase.

– Am asistat la o bătaie între fratele meu şi tatăl meu vitreg. Tatăl meu vitreg e un ticălos. E ca lumea cînd e treaz, dar cînd e beat, e un nenorocit. Fratele meu l-a bătut măr şi i-am dat şi eu o mînă de ajutor, cum s-ar zice. Oricum, doamna Barton a fost trimisă la noi şi eu i-am spus cîteva. A urmat o reclamație la poliție şi eu am fost arestată pentru că aş fi amenințat-o c-o omor. Ştiu că sună aiurea, dar e adevărat. La tribunal, s-a spus că eu aş fi fost de vină pentru bătaia de acasă, pentru toate relele din lume, chiar şi pentru afurisitul de al doilea război mondial! Doamna Barton a jucat atît de bine, că pînă şi mie mi-a fost milă de ea! M-a făcut praf. Oricum, am luat trei ani, pentru că judecătorul a spus că sînt un pericol pentru societate şi că o femeie ca doamna Barton n-ar trebui amenințată şi înspăimîntată atunci cînd îşi face meseria. Aşa că am fost trimisă aici şi, în prima săptămînă, am stat în camera tăcerii. Acum îmi dau seama că a fost o chestie psihologică. Locul ăla poate să le dea gata pe unele fete. Întunericul şi frigul sînt nişte lucruri cumplite. Adesea, cele mai cumplite pentru oamenii care vin aici. Pînă la urmă, am ajuns să ling condens de pe afurisiții de pereți ca să-mi astîmpăr setea.

Rîse cînd spuse acest lucru, dar era un sunet plin de amărăciune.

– Totuşi, am supravieţuit şi, uite, pot să-ţi povestesc. O fată a fost găsită moartă şi ce mai gălăgie a fost după aia. Oficial, a murit de pneumonie. Dar, de fapt, a murit de frică. Toate ştiam asta, iar Henley şi Hodges au lăsat-o mai moale timp de cîteva luni după aceea. Nu voiau să ne împingă la răzvrătire. Ne-am folosit de moartea bietei Mary la fel cum ei se folosiseră de ea. Deci, într-un fel, sîntem la fel de rele ca ei. Dar trebuie să supravieţuieşti. În curînd, o să împlinesc şaptesprezece ani şi o să ies de-aici. Ca să fiu sinceră, au fost momente cînd am crezut că n-o să mai plec niciodată de-aici. Acum folosesc sistemul. E tot ce poţi să faci.

Cathy tăcu după ce auzi acele lucuri şi amîndouă se gîndiră la fata care murise. După aceea, Sally îşi continuă sfatul.

– Am auzit de ce se zice că ai fi aici şi nu pot să-ţi spun decît să profiţi de asta cît poţi. Lasă-i să ştie că eşti criminală. Asta îţi dă putere, chiar şi faţă de Hodges şi Henley. N-or să aibă încredere-n tine şi exact asta şi vrei. Fii drăguţă în faţa lor, dar şi puţin insolentă. Înţelegi ce vreau să spun, nu? Să nu le dai motiv niciodată să se plîngă, să nu aibă de ce să te acuze. Să ţi se citească doar pe faţă, în ochi, şi ei n-or să-ţi dea prea multă bătaie de cap. Denise e în regulă, puţin cam într-o ureche, dar corectă. Păstrează prietenia cu ea. S-ar putea să-ţi fie de folos. Nu le lua apărarea celor mai slabe. Eu am făcut greşeala asta. Învaţă ori să înghiţi, ori să riposteze; oricum, supravieţuiesc fără să te amesteci tu. Acum o să te rog ceva şi îţi jur că nu există nici un motiv ciudat. Ia păturile de pe patul tău şi pune-le pe al meu.

Zîmbi cînd văzu expresia de pe chipul lui Cathy şi spuse jovială:

– Pe urmă, urcă-te în pat cu mine. Crede-mă, nu e vorba de sex, deşi ar fi fost, dacă ţi-ar fi spus-o Denise sau Harriet. E doar din motive practice. Două trupuri se încălzesc mai bine decît unul singur şi, te rog să mă crezi, după o noapte petrecută în camera asta, o să înţelegi perfect ce vreau să spun. Eşti drăguţă, dar nu suficient de bărbat pentru mine!

Amîndouă chicotiră şi, în scurt timp, erau vîrîte într-un singur pat.

Pînă dimineaţă, Cathy o înţelese perfect pe noua ei prietenă. Chiar şi ghemuite una în alta, le fusese frig în camera aceea care era ca un congelator.

Micul dejun consta în porridge rece, pîine şi margarină. Lui Cathy i se dădu şi zahăr şi miere odată cu porridge-ul şi i se puse zahăr şi lapte în ceai. Noile ei haine îi erau foarte mari şi izbucni în rîs cînd Denise îi strigă:

– Să mă ia dracu', dacă nu arăţi ca un pui de bogdaproste!

După ce mîncară, li se trasară sarcinile, iar Cathy fu informată că trebuia să spele pe jos în holul de la intrare împreună cu Denise. Era greu, dar, cel puţin, mişcările le încălzeau şi apa fierbinte era ca un balsam pentru mîinile lor îngheţate. În timp ce munceau, sporovăiau plăcut şi Cathy intră în ritm foarte repede.

Denise era o companie agreabilă, spunîndu-i tot soiul de povestiri şi anecdote despre şcoală, care o şocară, dar o şi intrigară.

Deodată, Denise tăcu brusc. Cathy se uită la ea şi îşi dădu seama că ceva nu era în regulă deloc.

O umbră trecu peste ele şi Cathy îşi ridică privirea, văzînd cel mai înspăimîntător chip din viaţa ei.

Bărbatul era înalt şi îngrozitor de slab. Avea în jur de şaizeci de ani, deşi era greu de apreciat, deoarece avea o barbă imensă care îi acoperea trei sferturi din faţă. Era de culoare roşcată şi avea multe fire albe. Chiar şi în lumina aceea slabă, Cathy văzu ca ochii îi erau de un cenuşiu lipsit de strălucire şi sprîncenele i se întîlneau la mijloc, dîndu-i un aer ameninţător.

Cel mai oribil lucru era, însă, faptul că avea nişte buze roşii şi moi. Văzu salivă în colţurile gurii lui şi el o linse într-un fel inconştient.

– Cine eşti?

Vocea îi era îngroşată, de parcă ar fi suferit de o răceală flegmatică, dar, într-un fel, ea ştia că aşa era

întotdeauna. Îi făcu scîrbă şi înghiţi în sec înainte să răspundă. Ceva îi spunea să se ferească de acel bărbat, că era periculos pentru ea. Cu toate acestea, se ridică. Ştergîndu-şi mîinile pe şorţul aspru, îl privi în ochi şi spuse cu fermitate:

– Sînt Cathy Connor şi n-ar trebui să mă aflu aici.

Denise închise ochii şocată şi aşteptă explozia care era sigură că avea să urmeze.

Spre surprinderea ei, însă, îl auzi pe domnul Hodges rîzînd uşor.

– Din cîte am înţeles, doamna Barton o să remedieze în curînd această situaţie. Să vii la mine în birou diseară la şapte.

După aceea trecu intenţionat prin locul pe unde ele spălaseră şi Denise răsuflă uşurată după ce dispăru.

Cathy se uită la ea şi spuse cu o voce plăcută:

– Domnul Hodges?

– Domnul Ticălos Hodges în persoană, zise Denise. Să-i spui că ai impresia că eşti la ciclu. Pentru că-i place să le încerce pe noile venite. Ciudat, nu se atinge de cele ca mine. Are o slăbiciune pentru astea mici aşa ca tine. Slăbănoage, cu ochi albaştri şi un pic de ţîţe.

După aceea zîmbi şi încercă să alunge din tensiune.

– Totuşi, ai ceva de aşteptat, nu? E ca un fel de întîlnire, dacă stai să te gîndeşti.

Izbucni în rîs şi, apoi, continuară să frece pe jos în linişte.

Lui Cathy i se făcu greaţă de teamă cînd realiză situaţia în care se afla. Căzuse din lac în puţ. Ochii i se umplură de lacrimi şi, pentru prima oară după mulţi ani, ar fi vrut ca mama ei să fie acolo. Gîndul la ceea ce făcuse Madge pentru ea o tulbură şi mai mult şi îşi dori s-o fi avut alături.

Spera că Madge se descurca mult mai bine decît ea, indiferent unde o trimiseseră.

Domnul Hodges trecu pe lîngă ele puţin mai tîrziu, iar Cathy privi în urma lui şi scoase limba. Era un gest copilăresc şi ştia că nu îi foloseşte la nimic, dar, în cele cîteva secunde, o făcu să se simtă mult mai bine.

10

Harold Peter Hodges era un om secretos. Era o trăsătură conştientă ce îi fusese de folos toată viaţa. Ajunsese directorul Şcolii de Fete din Benton după ce lucrase la o şcoală pentru tinerii delincvenţi din Dartmouth unde îi terorizase pe băieţii de acolo atît de rău, încît, aproape de pensie, fusese răsplătit cu o slujbă mai uşoară, la conducerea unei şcoli de fete.

Pentru el, era un vis împlinit.

Îl interesau fetele şi băieţii de o anumită vîrstă şi constituţie. Se amăgea cu gîndul că era ca un tată pentru ei şi că avea doar un interes filantropic, dar de cîteva ori de-a lungul anilor fusese cît pe ce să dea de necazuri. Un tînăr se sinucisese după o întîlnire cu Hodges şi izbucnise un scandal. Mama lui, o femeie băgăcioasă, făcuse valuri înainte ca Hodges să apuce să se ocupe de cel care investiga acel caz.

Îşi scuza gesturile faţă de sine, spunîndu-şi că, uneori, se simţea foarte singur şi, poate, se „juca" puţin cu copiii, dar acest lucru nu însemna că era rău la suflet. Acei copii ştiau multe de la o vîrstă foarte fragedă. Nimic din ce le făcea el nu putea fi la fel de rău ca tot ce trăiseră în casele lor sordide şi sărăcăcioase.

Îşi impusese să creadă acest lucru şi, după un atac, sau după unul din „jocurile" lui, cum spunea el, se ducea la o mînăstire catolică pentru a se împăca acolo cu păcatul lui şi pentru a se căi.

Nu că acest lucru l-ar fi făcut să se oprească. Acum, fata cea nouă îl intrigase. Trupul ei micuţ îi atrăsese atenţia. Înţelegea că avea aproape paisprezece ani, dar părea mult mai mică.

Privirea ei directă fusese o provocare pentru autoritatea lui, deşi îl amuzase şi îl excitase, în acelaşi timp.

Era evident că trebuia tratată cu o mînă de fier şi el era omul potrivit pentru acest lucru. Domnişoara Henley îi spusese că fusese adusă de Barton. Trebuia să aştepte pînă cînd fata avea să fie legal în custodia lor. Dar putea să o facă.

De fapt, aşteptarea avea să facă totul şi mai interesant. Iar, în seara aceea, avea să înceapă jocul... Respiraţia îi deveni sacadată gîndindu-se.

Avea să fie atît de dulce – fetele aveau întotdeauna un gust dulce –, deşi el prefera băieţii în multe privinţe. Erau mai uşor de supus. Teama şi vulnerabilitatea copiilor îi dădeau acel sentiment dorit de putere absolută. Îl făceau să se simtă puternic şi capabil să-şi împlinească fanteziile sexuale.

Niciodată nu putuse să ducă pînă la capăt un act sexual cu o persoană adultă, oricît încercase. Acest lucru îl făcuse să lucreze cu copiii. Pe dinafară părea un profesor atent şi grijuliu, fiindcă predase la şcoli particulare la început, deşi acest lucru fusese periculos într-o oarecare măsură, deoarece colegii săi îşi dăduseră seama, în cele din urmă, că era ceva nu tocmai în regulă cu el. Că lipsea ceva. Abia în urma unei discuţii cu un amic care gîndea la fel ca el îşi îndreptase atenţia asupra şcolilor de corecţie. Acolo, copiii erau captivi şi maleabili. În cea mai mare parte, oricum.

După masa de seară, fetele beneficiau de o oră de recreere. Atunci jucau cărţi sau stăteau de vorbă. Denise se folosea de ora aceea pentru a rezolva orice problemă se ivise în cursul zilei cu diversele fete de care avea grijă.

Cele mai mici sau mai slabe îi dădeau o parte din banii pe care îi aveau în schimbul protecţiei. Unele aveau familii care le trimiteau bani sau le aduceau cînd veneau în vizită; aceştia erau folosiţi pentru a le face şederea la Benton mai uşoară şi mai suportabilă.

Una din acele fete se numea Cynthia şi semăna cu un şoricel. Era foarte, foarte aristocrată şi i se spunea Lady C. Le dăduse foc surorilor ei intenţionat. Luîndu-le

la plimbare, le turnase benzină pe ele şi le dăduse foc, uitîndu-se la ele cum erau cuprinse de flăcări. Toată lumea se temea de ea; Denise o urmărea îndeaproape, spunîndu-le celorlalte că pînă şi cel mai într-o ureche individ trebuia să cedeze atunci cînd întîlnea un om complet nebun. Iar Lady C era nebună.

Micuţă de statură, avea nişte crize teribile care le uimeau pe celelalte fete prin violenţa lor. Apoi, luni de zile, era extrem de docilă şi de maleabilă. Acum căuta o cutie de chibrituri, lucru obişnuit la Lady C, dar nici una nu era atît de proastă, încît să îi dea aşa ceva. Nu aveau chef să ardă de vii într-o cameră încuiată şi, cînd era vorba de ea, acela ar fi fost finalul.

Lady C se apropie de Cathy şi-i zîmbi. Aceasta, prevenită deja în privinţa ei, îi zîmbi şi ea prietenoasă. Pe chipul lui Lady C se citea o fericire copilărească şi, timp de cîteva secunde, Cathy o văzu aşa cum ar fi putut să fie sau cum fusese înainte să fie cuprinsă de nebunie şi să-şi ucidă surorile.

– Am auzit că te duci la Hodges.

Cathy încuviinţă şi ea se întunecă la faţă. Trăsăturile frumoase i se urîţiră, ochii i se îngeţoşară puţin şi buzele i se strînseră cam prea tare. Părea o femeie foarte bătrînă într-un corp de copil. Trăgea de şorţ cu unghiile excesiv de lungi care păreau să fi fost folosite de mai multe ori ca arme, mai ales cînd intra în criză.

– Îmi place părul tău, zise ea.

Cathy duse mîna la cap fără să-şi dea seama.

– Mulţumesc.

Lady C încuviinţă bucuroasă.

– Îmi place de tine.

Cathy zîmbi şi îi mulţumi din nou. Denise urmărea scena cu interes. Nu era ceva obişnuit ca Lady C să iniţieze o conversaţie care să nu aibă legătură cu chibriturile. Aşteptă ca acest lucru să apară în discuţie, gata să intervină.

– Domnul Hodges nu-e un om bun. Trebuie să fii foarte atentă, o preveni fata pe Cathy foarte serioasă, după care, desfăcînd pumnul, puse pe masă o lamă

micuță de cuțit. Ia asta cu tine. S-ar putea să-ți fie de folos cînd o să-şi înceapă jocurile.

Toate privirile erau ațintite asupra lamei. Denise făcuse ochii cît cepele.

– De unde naiba ai asta?

Lady C zîmbi.

– Am furat-o de la omul care a venit să repare uşile.

Denise se încruntă.

– Bine, dar asta a fost demult. Ai avut-o tot timpul ăsta?

Lady C zîmbi iarăşi.

– Dar o vreau înapoi. Am şi eu nevoie de ea, zise ea cu o voce dură, deloc ca a unui copil. O vreau pentru doamna Barton. Îi sînt datoare.

Toate fetele erau uimite. Era prima oară cînd ea iniția o conversație. Lama de cuțit era atît de şocantă, încît majoritatea o priveau fix ca şi cum s-ar fi aşteptat să dispară.

Denise lua lama şi fluieră uşor.

– A dracului să fiu, da' eşti nemaipomenită!

Lady C răspunse cu tristețe:

– Ai un vocabular îngrozitor, Denise.

Aceasta rîse.

– Ştiu. Şi tu eşti de speriat, madam. Ai ținut lama asta ascunsă luni de zile.

– Mai am una. Omul le schimba tot timpul şi, cînd le arunca, eu le luam din coşul de gunoi de la bucătărie. A fost foarte uşor. Nimeni nu stă cu ochii pe mine. Mai ales dacă nu sînt chibrituri în preajmă.

Era extrem de încîntată că le lăsase cu gura căscată.

– Fă-i un semn, dar să nu se vadă, îi spuse ea lui Cathy. Nu pe față. Poate pe burtă sau pe mîini. Să ştie că nu-i faci jocul, spuse Lady C cu o voce scăzută. Să nu-l laşi să pună mîna pe tine.

Cathy luă lama şi se uită la ea fascinată.

Lady C zîmbi.

– Ai rămîne cu gura căscată dacă ai şti cîte aud şi văd.

Denise, care era numai urechi, îi zîmbi cuceritor.

– Stai jos şi hai să discutăm ca lumea.

Dar Lady C scuturâ din cap şi se întunecă la față.

– Nu sînt proastă! spuse ea răstit. Îți închipui c-o să afli ce ştiu şi, pe urmă, o să-ncerci să scoți totul de la mine.

Uitîndu-se la Cathy o clipă, zise cu blîndețe:

– Foloseşte-o. Fă-l să plătească.

Apoi se îndepărtă şi fetele priviră în urma ei tăcute.

– Ce nebună! spuse Denise printre dinți.

Cathy se uită iarăşi la lamă şi Denise i-o luă din mînă.

– Oricum, n-o să ai nevoie de ea. Eşti în siguranță pînă te bagă aici legal. Adică, pînă cînd tribunalul o să semneze documentele. Azi o să se joace cu tine doar. O să te sperie. Ştiu asta pentru că la fel a făcut şi cu Sally. Nu îndrăzneşte să facă mai mult de teamă că ar putea să apară cineva care să te ia în altă parte. Un ultim sfat: pute. Stai cît poți mai departe de el.

Cathy încuviință, încercînd să țină minte totul şi să facă puțină ordine în mintea ei. Era greu şi, văzîndu-i expresia de pe chip, Denise îi luă mîna într-a ei.

O privi înțelegătoare şi îi spuse cu blîndețe:

– Nu-l lăsa pe ticălos să te sperie, nu merită. Nici unul nu merită. Se poartă ca şi cum noi am fi nişte rahați pe pantofii lor, cînd, de fapt, noi sîntem mai bune ca oricare din ei. Noi sîntem copii, ei sînt adulți. Ştiu că sîntem captivele lor, că nu putem să mergem nicăieri sau să spunem cuiva. Dar ripostăm în felul nostru şi trebuie să înveți şi tu s-o faci. Spune-i că tu eşti criminala, nu mama ta, dar să nu o recunoşti de la bun început. Sperie-l pe nenorocit. Foloseşte lama dacă te face să te simți mai bine, dar nu uita că, dacă îi faci vreun semn, are ceva contra ta şi poate să te țină aici şi mai mult.

Cathy se gîndi la acest lucru şi încuviință. În ultimele zile, viața i se întorsese pe dos şi, cîteodată, îi era foarte greu să înțeleagă ceva şi să încerce să supraviețuiască celor ce se petreceau. Cu fiecare zi era din ce în ce mai greu.

– Prietenul meu o să vină după mine, spuse ea cu o bravadă patetică. Eamonn o să vină după mine, sînt sigură.

Denise ridică din umeri şi zîmbi.

– Bineînţeles c-o să vină, scumpo, şi zînele trăiesc în grădina noastră.

Cathy se încruntă. Oftînd adînc, Denise spuse:

– Trezeşte-te, pentru Dumnezeu. Există o cale de scăpare, dar e dezgustătoare. Dacă o să vrei să încerci, o să vin cu tine. Dar asta o să fie mai tîrziu. Deocamdată, mulţumeşte-te să supravieţuieşti serii ăsteia şi următoarelor cîtorva săptămîni.

Înainte ca Denise să primească vreun răspuns de la Cathy, Deirdre intră în încăpere cu alte două supraveghetoare. De fapt, nu li se spunea supraveghetoare, ci asistente, deşi amîndouă erau solide şi autoritare. Domnişoara Brown şi domnişoara Jones erau respectate de toate fetele pentru forţa lor şi corectitudinea de care dădeau dovadă. Femeile îşi făceau treaba şi îşi vedeau de ale lor. Nu erau chiar prietenoase, dar erau imparţiale şi niciodată nu abuzau de puterea lor ca domnul Hodges, domnişoara Henley sau chiar Deirdre.

Acum, domnişoara Brown îi făcu semn cu degetul lui Cathy, zicînd:

– Domnul Hodges te cheamă.

Cathy ieşi din încăperea care, acum, era cufundată în linişte, şi o urmă cu teamă. Domnişoara Brown avea nişte picioare imense, încălţate cu nişte ghete maron. Gambele groase i se vedeau prin dresul negru şi Cathy se uită la ele cum erau strînse de nylon, ca doi pepeni, legănîndu-se cu fiecare pas. Cînd femeia se opri, Cathy fu cît pe ce să se ciocnească de ea. Întorcîndu-se, domnişoara Brown o întrebă cu blîndeţe:

– Ţi-e frică?

Cathy încuviinţă. Chipul îi era de un pămîntiu bolnăvicios. Se uită la faţa femeii, care părea rusoaică. Braţele imense abia dacă îi erau acoperite de bluză şi şal. Parcă era un bărbat îmbrăcat în haine femeieşti. Deodată, zîmbi, dezvelindu-şi dinţii strîmbi.

– Să nu-ţi fie. O să veghez asupra ta, scumpo.

Bătînd în uşa domnului Hodges, o deschise şi o împinse uşor pe Cathy înăuntru.

– A venit domnişoara Connor, domnule Hodges.

El le privi timp de o secundă pe amîndouă, după care spuse:

– Poţi să pleci, Brown.

Domnişoara Brown se întoarse şi, înainte să iasă, zise:

– O să fiu chiar lîngă uşă, domnule, ca s-o iau s-o duc în cameră cînd terminaţi.

Cathy îl văzu închizînd ochii, după care îl auzi spunînd printre dinţi:

– O să te chem cînd o să am nevoie de tine, îţi mulţumesc foarte mult.

Domnişoara Brown se întoarse să-l privească şi zise:

– Scrie în regulament: „Trebuie să aştept la uşă ca să duc în camera ei pe oricare dintre fete după o întîlnire cu un membru al conducerii." Este atît pentru protecţia dumneavoastră, domnule, cît şi pentru cea a copilului.

Sublinie cuvîntul „copilului" şi Cathy simţea tensiunea dintre cei doi adulţi din faţa ei.

– Domnişoară Brown, replică domnul Hodges cu o voce aspră acum şi ameninţătoare, trebuie să stau de vorbă cu fata, să o evaluez.

Domnişoara Brown zîmbi.

– Nici n-ar trebui să se afle aici, domnule. Fără documentele necesare e de datoria mea şi a domnişoarei Jones să avem grijă ca totul să fie în regulă. În definitiv, nu cred că vreţi să fiţi anchetat din cauza unor lucruri pe care ar putea să le spună un copil, nu?

Le zîmbi amîndurora.

– O să aştept afară. Strigaţi, dacă aveţi nevoie de mine.

Cathy ştia că acele ultime cuvinte îi erau destinate şi ei, nu numai domnului Hodges, şi se simţi mai bine. Avea prieteni şi aliaţi în văgăuna aceea oribilă şi acest lucru o consola.

Femeia ieşi închizînd uşa încet în urma ei.

Cathy strîngea lama în mînă, uitîndu-se la bărbatul care stătea la birou.

El îi aruncă un zîmbet lasciv. Cathy văzuse acelaşi zîmbet pe chipurile bărbaţilor pe care mama ei îi aducea acasă. Întotdeauna însemnase că ea avea să aibă necazuri, aşa că nu zîmbi. În schimb, îşi aţinti privirea asupra unui punct de deasupra capului lui şi aşteptă ca el să vorbească.

Hodges tăcu, plăcîndu-i teama ei. O măsură din cap pînă în picioare şi, cînd se ridică brusc, o făcu să tresară.

Zîmbi.

– Nu-ţi fie teamă. Nu-ţi fac nici un rău, draga mea. Vreau doar să-ţi pun cîteva întrebări.

Lama îi ardea mîna. Cînd el se apropie de ea, Cathy simţi cum i se întetesc bătăile inimii. Gura i se uscă şi inima îi bătea asurzitor.

Făcu un pas înapoi.

Încruntîndu-se, Hodges se opri în faţa ei şi înălţimea lui o intimidă. Îi simţea deja mirosul urît al respiraţiei şi al trupului.

Spre deosebire de incidentele cu prietenii mamei ei, cînd putea să fugă din apartament sau să ţipe cît o ţinea gura, aici nu avea nici o scăpare. Ştia că, dacă domnişoara Brown n-ar fi fost în faţa uşii, ar fi avut necazuri mari. Omul acela ar fi putut să facă orice voia, cît de des voia, fără să-l împiedice ceva.

– Stai liniştită, fetiţo. N-am de gînd să te fugăresc prin birou.

Cînd îi puse mîna pe umăr, ea scînci. Lui îi plăcu acest lucru. Îi plăcu la nebunie. Frica unui copil făcea parte din distracţie. Apoi îi zîmbi prietenos.

– Stai jos, fetiţo, spuse el arătîndu-i un scaun şi Cathy se duse spre el împleticindu-se şi aşezîndu-se bucuroasă, înainte să i se înmoaie picioarele de tot.

Aşezîndu-se din nou la birou, el o privi un moment îndelungat.

– Ştii de ce te afli aici?

Ea scutură din cap.

– N-ar trebui să fiu aici. N-am făcut nimic. Mama a luat vina asupra ei.

Cathy era conştientă de ce trebuia să facă şi, pe măsură ce vorbea, vocea îi devenea din ce în ce mai puternică şi mai clară.

Domnul Hodges se încruntă, nesigur de ce voia să spună.

– Vrei să repeţi, te rog?

Cathy spuse atunci clar şi răspicat:

– Am zis că mama a luat vina asupra ei.

Îi veni să zîmbească în clipa aceea, căci el părea de-a dreptul şocat.

– Îţi dai seama ce-ai spus? întrebă el aproape jovial.

Cathy îşi luă inima în dinţi şi scutură din cap.

– N-am spus nimic. N-am spus absolut nimic, domnule.

Mijindu-şi ochii, de fapt, schimonosindu-şi toată faţa, el se uită la fată. Ar fi putut să jure pe un teanc de *Biblii* că n-ar fi avut curaj să riposteze, dar era ceva mai mult în legătură cu ea decît se putea vedea.

Bărbătoasa Brown era de cealaltă parte a uşii şi el nu putea să se distreze cu adevărat şi, în plus, fetiţa aceea îl ameninţa. Chiar îndrăznea să-l ameninţe! Trebuia să facă neapărat ceva chiar în clipa aceea, altfel avea să piardă avantajul. Ridicîndu-se de la birou, fu lîngă ea în cîteva secunde şi palma care îi izbi urechea fu extrem de dureroasă, aproape trîntind-o de pe scaun.

Cathy simţi lama pătrunzîndu-i dureros în palmă cînd încleştă pumnii şi sîngele începu să curgă. Ştia că nu trebuia ca el să vadă arma decît dacă era absolut nevoită să o folosească. Era o probă ce ar fi putut fi folosită împotriva ei.

Cînd el ridică mîna din nou, ea se surprinse nu numai pe sine, ci şi pe bărbatul din faţa ei cînd spuse:

– Numai să îndrăzniţi, domnule, şi o să vedeţi ce-o să primiţi.

El fu atît de şocat de tonul ei vehement, încît lăsă mîna în jos.

– Poftim?

Vocea lui era aproape comică din cauza şocului şi confuziei.

– Amantul maică-mi a-ncercat treaba asta. Ştiu ce urmăriți şi am ucis o dată ca să evit asta. Aş face-o din nou. Indiferent cît de mult o să stau aici, într-o zi tot o să ies. Şi, atunci, o să te caut, amice. Însoțită. În cartierul meu, cei ca dumneata sînt disprețuiți. Cunosc mulți care m-ar ajuta să-ți vin de hac.

Vocabularul de stradă îl şocă, deşi îl auzise tot timpul. Ceea ce îl speria cel mai tare era faptul că fata aceea cu chip angelic vorbise. Practic, putea să simtă ura şi animozitatea pe care ea le emana.

– Ticălos bătrîn! spuse ea şuierător şi printre dinți, iar forța cuvintelor îi şocă pe amîndoi. Toată viața am avut de-a face cu indivizi ca dumneata, continuă Cathy. Ei bine, m-am săturat. Acum vreau să mă duc la culcare, singură.

Insinuarea aceea nu-i scăpă lui Hodges, care clătină din cap uluit. În acea clipă, Brown vîrî capul pe uşă. Pe chipul ei nu se vedea nici o expresie, dar, din atitudinea ei, puteai să-ți dai seama că ascultase fiecare cuvînt care fusese rostit în încăpere.

– Pot s-o iau acum, domnule? Trebuie s-o duc în cameră cu Wilden.

Hodges încuviință, privind în urma lor grav. Brown trînti uşa cu un zgomot care îl enervă.

Nimeni, absolut nimeni, nu îl învingea. Cu atît mai puțin o puştoaică.

Cathy Connor îşi făcuse un duşman periculos şi o ştia foarte bine.

Domnişoara Brown o conduse spre camera ei.

– Îți aduc un bandaj pentru mînă, îi promise ea.

Cathy se uită surprinsă la pumnul însîngerat. Uitase chiar şi că lama era acolo. Domnişoara Brown îi desfăcu pumnul şi îi luă lama, vîrînd-o cu grijă în buzunarul de sus al bluzei.

– Rămîne totul între noi, da?

Cathy încuviință.

– Te-ai descurcat bine acolo, draga mea. Ține-o tot aşa. Să sperăm c-o să ieşi repede de-aici.

Luînd-o pe scara din spate, se duseră la bucătărie. Deirdre şi domnişoara Jones beau ceai, iar Deirdre întrebă supărată:

– Ea ce caută aici? Henley o să se-nfurie.

Domnişoara Brown o împinse la loc pe scaun, zicînd:

– N-o să afle decît dacă-i spui tu. Adu trusa de prim ajutor, fata are o tăietură-n palmă. Ocupă-te de ea, în timp ce noi ne ducem să le închidem pe fete.

Domnişoara Jones îşi urmă prietena afară din bucătărie cu o expresie întrebătoare pe chip. Cathy ştia că aveau să vorbească despre cele petrecute şi speră să nu hotărască să o pedepsească pentru lamă.

– Cum ai reuşit să faci asta? o întrebă Deirdre cu obişnuita-i voce pițigăiată şi strîmbă din nas, iar Cathy îşi reținu un zîmbet.

Femeia aceea era o proastă şi, acum, exact de acest lucru avea nevoie Cathy.

– Pune-ți o ceaşcă de ceai cu mult zahăr. E bun pentru şoc, continuă Deirdre.

Luînd un castronel de metal, îl umplu cu apă fierbinte şi apoi turnă puțin dezinfectant.

– O să te usture, dar n-o să faci infecție. Hai, bagă mîna înăuntru, iar eu o să rup niște cîrpe să te bandajez.

Vîrînd mîna cu grijă în apa fierbinte, Cathy oftă cînd aceasta îi alină durerea, dar îşi ținu respirația în clipa în care începu usturimea. Uitîndu-se în jur, se întrebă dacă era chiar atît de rea, încît să merite toate acele necazuri. Cadavrul lui Ron îi apăru din nou în fața ochilor şi cuvintele mamei ei – „Ce-ai mai făcut acum?" – îi răsunară în urechi.

Oare ea făcea să i se întîmple acele lucruri? Chiar şi ceea ce se petrecuse cu Eamonn – ea fusese de vină?

Ochii i se umplură de lacrimi şi trase adînc aer în piept, conştientă că, în acel mediu, lacrimile erau semn de slăbiciune, iar slăbiciunea era echivalentă cu şi mai multe necazuri.

– Bătrînul Hodges n-o face intenționat. Nu poate să

se abţină, spuse Deirdre cu o voce scăzută şi plină de amărăciune.

Cathy o privi, nevenindu-i să creadă.

– Mai sînt şi astfel de oameni.

Cathy nu răspunse nimic, nefiind sigură că ar fi putut să răspundă cineva.

– Ţine-te departe de el şi o să te lase-n pace.

Răsucindu-şi mîna în apa fierbinte, Cathy închise ochii şi se rugă să găsească în curînd o cale de scăpare din infernul acela.

În Denise se avea suficientă încredere pentru a fi instalată într-un dormitor mic împreună cu alte fete. Aceasta era o mişcare foarte vicleană din partea lui Hodges şi Henley. Ea avea grijă să nu existe probleme între fete şi menţinea lucrurile în ordine. Spre deosebire de multe alte fete, care tînjeau după o cămăruţă numai pentru ele, Denise prefera compania altora, deşi nu ar fi recunoscut niciodată. Îi plăcea să aibă multă lume în jur. De fapt, îi era frică de întuneric.

Acum stătea în pat şi se întreba cum se descurcase Cathy, ştiind în sinea ei că ar fi trebuit să se răzvrătească toate într-un fel, dar neştiind cum să facă acest lucru.

Deşi avea putere, ştia că ar fi fost inutil chiar să încerce să se răfuiască vreodată cu Hodges, dacă nu puteau să fugă imediat după aceea. Exista o cale de scăpare, deşi era înfricoşătoare şi dezgustătoare. Dar, poate, poate aveau să reuşească, dacă fata cea nouă era dispusă...

Auzind cum erau încuiate uşile de cele două domnişoare, cum li se spunea, se dădu jos din pat şi se uită la uşă.

– Fata cea nouă e bine? întrebă ea cu o voce agresivă şi auzi nişte hohote de rîs.

– Foarte bine. I-a arătat ticălosului ăluia bătrîn cîte ceva.

Zgomotul paşilor care se îndepărtau fu aproape absorbit de rîstele celor două femei.

Lipindu-se de uşă, Denise răsuflă uşurată, după care se întoarse spre celelalte fete, care stăteau în paturi şi aşteptau ca ea să vorbească, şi zise:

– E bună. Fata cea nouă e bună.

Toate tăcură atunci, căci ceea ce suferise Cathy suferiseră aproape toate la un moment dat. Erau încîntate că, indiferent ce făcuse, le stîrnise rîsul celor două domnişoare, ceea ce însemna că îi arătase ea bătrînului. Acest lucru nu era uşor şi, fără să ştie, Cathy îşi cîştigase reputaţia în cămin în seara aceea.

Sally nu dormea cînd Cathy veni, în sfîrşit, la culcare.

– Cum a fost? întrebă ea cu amărăciune în glas. Ai stat atît de mult, încît mi-am făcut griji pentru tine. Ţi-am păstrat nişte apă, în caz că trebuie să te speli.

Cathy se aşeză pe patul prietenei sale şi zîmbi.

– Sînt bine. Eu...

Fu întreruptă de un ţipăt scurt al lui Sally, cînd îi văzu mîna bandajată.

– Ce ţi-a făcut ticălosul? Ce-ai păţit la mînă?

– N-am păţit nimic la mînă, prostuţo. L-am învins, dar mai rău e faptul că el ştie asta. O să vrea să mi-o plătească la un moment dat, dar eu o să fiu pregătită. Într-o bună zi o să ies de-aici, dar, înainte, o să-i dau ticălosului bătrîn o lecţie pe care n-o s-o uite în veci.

Vehemenţa cu care rostise acele cuvinte şi hotărîrea din fiecare fibră a trupului ei fură o revelaţie pentru Sally. Cathy păruse atît de tăcută, ca o lady chiar, încît schimbarea aceea o sperie pe cealaltă.

– Lumea e plină de oameni care vor să se folosească de tine, să profite de pe urma ta, să te împingă să faci ceea ce vor ei, chiar dacă te dezgustă. Ei bine, Sal, m-am săturat de toate astea. Întîi maică-mea s-a folosit de mine, pe urmă, amanţii maică-mi şi, acum, bătrînul ăsta nenorocit. Gata, m-am hotărît să ripostez. Nimeni n-o să mai profite de mine vreodată – şi asta-i valabil şi pentru Eamonn!

Dezbrăcîndu-se, Cathy se strecură în pat lîngă Sally. Ghemuindu- se în ea ca să se încălzească, continuă să

vorbească. De data aceasta, vocea ei era mai scăzută, mai gravă.

– Toți bărbații pe care i-am cunoscut au urmărit ceva, au avut un fel al lor de a se folosi de femei. Cu tipii maică-mi era limpede – ea era o prostituată. Majoritatea se foloseau de ea pentru banii sau trupul ei. Mai mult pentru bani. Trăiau de pe urma ei, înțelegi? Singurul tip pentru care am avut timp a fost Eamonn și chiar și el s-a folosit de mine în multe feluri – deși e tot ce am. Nu pot să trăiesc fără el. O să ies de-aici și o să mă-ntorc în East End, la Eamonn al meu. Dar, de data asta, o să fie cum zic eu.

Sally o ascultă fără să scoată un cuvînt.

Pe măsură ce în cameră se făcea din ce în ce mai întuneric, pleoapele celor două fete se îngreunau.

În curînd adormiră și visară toate lucrurile de care fuseseră lipsite prea multă vreme: hrană, căldură și, îndeosebi, dragoste.

11

Văzînd chipul zîmbitor al lui Denise la micul dejun, Cathy își dădu seama că se aflase deja despre experiența ei cu Hodges. Așezîndu-se la masă cu un castron de porridge și o felie de pîine în față, zîmbi încîntată. Mîna ei bandajată atrăgea atenția tuturor fetelor.

– Cum a fost, deci?

Cathy, o povestitoare înnăscută, le relată totul într-un mod amuzant, cum numai ea știa să o facă, pînă rîseră cu lacrimi. Toate știau, într-un fel sau altul, cum era să te afli în fața lui Hodges și admirară felul în care fata cea nouă făcea ca totul să pară amuzant. Era un semn de forță, o forță pe care Cathy nu știuse că o poseda pînă în clipa aceea.

Cînd Lady C se apropie de masă, Cathy îi zîmbi cuceritor.

– Mă tem că am pierdut lama.

Fata ridică din umeri.

– Nu-i nimic, mai am destule.

Din tonul ei reieșea că avea la dispoziție o colecție întreagă de arme și celelalte începură să se îngrijoreze.

– Poți să-mi dai pîinea ta?

Părea să nu mai aibă gînduri violente și toată lumea răsuflă ușurată.

– Deci, care-i următorul pas, Cathy? o întrebă Denise curioasă.

Cathy oftă.

– Următorul pas e să ies de-aici. Din cîte mi-a spus Sally deja, chiar dacă n-ar trebui să mă aflu aici, ticăloasa aia de Barton poate să mă închidă oficial. N-o să aștept asta cu mîinile-n sîn. Să-i ia dracu' pe ea și pe Hodges. Am de gînd să mă car.

În clipa aceea, Deirdre apăru lîngă masa lor și îi spuse lui Cathy că trebuia să meargă în cameră.

Urmînd-o, Cathy intră în dormitor și ușa fu închisă. Hodges o aștepta cu obișnuita lui expresie. Numai ochii îi licăreau din cauza răutății care îi mocnea în suflet. Zîmbi leneș, părînd înfricoșător, iar Cathy simți că i se face greață cînd își dădu seama ce avea să i se întîmple.

Pe pat se aflau o mulțime de frînghii și sfori.

Cînd Hodges se apropie de ea, Cathy începu să riposteze. Și el și Deirdre fură uimiți de forța cu care lovea atît cu mîinile cît și cu picioarele. Hodges începu să rîdă. Asta voia, cu cît ea se zbătea mai mult, cu atît el simțea mai multă plăcere. Era partea cea mai bună a meseriei lui – să înfrîngă fetele, să le facă mai maleabile. Era încîntat cînd le vedea neputincioase în mîinile lui. Legată de pat, Cathy văzu cum Deirdre fu expediată din încăpere. Hodges îi zîmbi și fața îi era o adevărată mască de ură.

– Plec acum, îi șopti el, dar o să mă-ntorc. În timpul ăsta, gîndește-te la ce o să pățești. Un lucru e sigur,

domnişorico. Nimic din ce-ţi trece prin cap n-o să fie pe măsura realităţii. Rîse din nou şi ieşi din cameră.

După ce uşa se închise în urma lui, Cathy trase de legături, dar le simţi strîngîndu-se şi mai mult. Nu putea decît să aştepte, să încerce să se relaxeze. Nu putea să-l lase să o înfrîngă, nu avea să-i dea satisfacţie.

Acum ştia cum era să fie complet singură şi îşi permise luxul de a plînge. Deşi nici ea nu ştia dacă erau lacrimi de neputinţă sau de furie.

Fetele vorbeau despre legarea lui Cathy. Toate fuseseră victimele lui Hodges într-un moment sau altul. Ceea ce le şoca, de fapt, era că ea nici nu fusese primită încă oficial şi Hodges îşi începuse deja jocul. Era ceva neobişnuit. Se gîndiră că, poate, ticăloasa aceea de Barton obţinuse hîrtiile mai repede şi, deci, îi dăduse undă verde pentru a începe ceea ce el numea procesul de înfrîngere.

Ora ceaiului sosi şi trecu.

Nici urmă de Cathy.

Ora cinei sosi şi trecu.

Tot nici urmă de Cathy.

Sally Wilden fu trimisă să doarmă cu Denise şi cele două fete se priviră cu teamă. Amîndouă ştiau că legăturile lui Cathy trebuiau să fie strînse; amîndouă ştiau că nu avea să primească nimic de mîncare sau de băut – amîndouă ştiau că acea combinaţie ar fi putut fi fatală.

Spre deosebire de legăturile de la alte cămine, cele ale lui Hodges erau adevărate acte de înrobire. Se auzise că folosea chiar şi cătuşe. Legăturile strînse întrerupeau circulaţia sîngelui, iar membrele deveneau inerte destul de repede. O fată trebuise dusă la spital după optsprezece ore de asemenea chinuri. Sigur nu aveau să o ţină pe Cathy Connor şi toată noaptea, nu?

Hodges nu avea să îndrăznească, se consolară ele.

Nu avea să aibă curajul.

Betty Jones îl găsi pe Eamonn într-o cămăruţă de pe Bethnal Green Road, care era a unei tinere prostituate

pe nume Sylvia Darling. Eamonn folosea camera frecvent şi îi dădea cîteva lire ca să i-o lase liberă. Sylvia putea să-şi facă meseria oriunde exista un perete, aşa că aranjamentul le convenea amîndurora.

O bătaie în uşă îl făcu pe Eamonn să scoată capul de sub păturile urît mirositoare şi înjură furios.

Betty oftă şi bătu în uşă din nou.

– Deschide odată, pentru Dumnezeu, Eamonn. Îmi îngheaţă fundu' aici.

Recunoscîndu-i vocea, el se dădu jos din pat şi, neavînd pe el decît izmenele, deschise uşa.

– Ştii cît e ceasu', femeie? Pentru mine e miezul nopţii.

Betty rîse.

– Credeam că ai mai urcat în societate.

Aruncă o privire în jur şi Eamonn scoase o ţigară dintr-un pachet de pe noptieră, zicînd repede:

– Spune-mi ce vrei şi cară-te, Betty, sînt frînt de oboseală.

Îşi aprinse ţigara, dar aceasta îi fu smulsă din gură de femeia înfuriată.

– Cu cine crezi că vorbeşti, rahat cu ochi? Te-am şters la fund şi, oricît de tare te-ai crede sau oricît de mare ai ajunge, ăsta o să fie mereu avantajul meu, pricepi? Acum, pune-ţi pantalonii, fă-mi un ceai şi o să-ţi spun de ce-am venit.

Eamonn aproape că zîmbi. Întotdeauna îi plăcuse de Betty şi, deodată, îşi aminti cum îi dădea cîţiva bănuţi ca să-şi ia o ciocolată cînd era mic. Hotărînd în sinea lui că putea să-i arate puţin respect, făcu ceea ce îi spusese ea, în timp ce Betty îi fuma ţigara.

Cinci minute mai tîrziu, cu o ceaşcă de ceai fierbinte în faţă, începu să vorbească.

– E-n legătură cu Cathy. Mi-am vîrît nasul pe ici pe colo ca să aflu ce-a făcut Asistenţa Socială cu ea.

Ochii lui Eamonn prinseră viaţă pentru prima oară de cînd îi dăduse drumul înăuntru.

– Şi? Haide, Betty – unde e? Pot s-o vizitez, să-i scriu o scrisoare?

Betty se uită la chipul lui frumos şi entuziasmat şi aproape că i se făcu milă de el, deşi ştia că avea o reputaţie teribilă ca mîna dreaptă a lui Danny Dixon.

– Mă tem că nu-i chiar atît de uşor, dragul meu. Ştii doar cum sînt funcţionarii ăştia – nu spun absolut nimic şi, cum noi nu sîntem rude cu ea, ei nu sînt obligaţi să ne dea nici o informaţie. Dar m-am împrietenit cu unul din ei şi i-am zis că-i fac un serviciu, dacă-mi face şi el unul în schimb. A aruncat o privire în dosarul lui Cathy şi a văzut că fusese dată unei familii adoptive pe termen lung. N-a vrut să-mi spună unde exact, dar a zis că familia asta – Henderson – sînt nişte oameni cu suflet foarte bun. Şi înstăriţi, din cîte mi-am dat seama. Cathy o s-o ducă foarte bine la ei, Eamonn. Nu trebuie să ne facem griji pentru ea, deşi o să-i simţim lipsa. Poate chiar o să se-ntoarcă aici plină de fumuri. Închipuieşte-ţi – fata lui Madge Connor transformată într-o adevărată doamnă!

Eamonn se încruntă.

– Nu cred că-mi place. N-au nici o treabă s-o ia pe Cathy din Bethnal Green. E iubita mea şi ar trebui să fie aici, cu mine.

Betty îi zîmbi cu tristeţe.

– Nu-ţi dai seama ce spui, băiete. Nu are nici paişpe ani încă. N-or să i-o dea în grijă unui cunoscut delincvent..., spuse ea şi ridică mîna repede ca pentru a-şi cere scuze, după care adăugă, şi nici unei bătrîne prostituate. M-am oferit s-o iau eu. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decît să-i ofer fetei un cămin. Dar ei nici n-au vrut s-audă. Mai bine să fim realişti, Eamonn – Cathy o să fie departe de noi o perioadă. Nu cred că vreunul din noi o s-o vadă pînă cînd n-o să aibă şaişpe ani şi o să le spună unde să-şi bage familiile adoptive.

Îl văzu încleştînd pumnii şi ochii lui albaştri se întunecară.

Betty se ridică plină de tact.

– Trebuie să plec, dragul meu. Ai grijă de tine. Încearcă să rămîi întreg pentru că, mai devreme sau mai tîrziu, Cathy tot o să se-ntoarcă, poţi să fii sigur.

Se duse spre uşă. Eamonn stătea aplecat deasupra mesei, cu capul în mîini. Dacă n-ar fi ştiut că era un ticălos plin de răceală, ar fi putut să jure că plînge.

Cathy delira, încheieturile mîinilor şi gleznele fiindu-i atît de umflate şi acoperite de răni, încît durerea nici nu se mai simţea acum, după douăzeci şi patru de ore. Bătăile inimii îi erau neregulate, iar părul transpirat îi era lipit de cap. Domnişoara Henley fu îngrozită şi pînă şi domnul Hodges începea să se îngrijoreze, deşi, o parte din el se bucura văzînd scena aceea.

Dar, poate că mersese prea departe de data aceasta...

Legarea fusese introdusă pentru prima oară în instituţiile de boli mintale la sfîrşitul anilor 1800. Oficial. De fapt, se utiliza dintotdeaua. Nebunii puteau fi trataţi oricum, ca şi deţinuţii. În cămine şi în şcolile de corecţie, era folosită adesea ca ultimă metodă; la Şcoala de Fete Benton era folosită înaintea altor pedepse. Legarea trebuia utilizată în cazul epilepticilor, ca să nu cadă din pat şi să se lovească. Era o formă de a-i ajuta pe sărmanii nefericiţi care aveau crize în timpul nopţii – aceea era motivarea oficială, cel puţin. În alte locuri, se folosea pentru fugari, cei care ar fi fugit cînd erau nesupravegheaţi.

În cazul lui Cathy, era o pedeapsă.

Era legată în aşa fel încît să fie obligată să nu facă nici o mişcare şi, de asemenea, să i se provoace maximum de durere.

Laţurile din jurul gîtului, mîinilor şi picioarelor garantau că, dacă se zbătea, să se stranguleze singură. Pe băieţi, Hodges obişnuia să-i lege cu faţa în jos. Aşa putea să-i aibă mai uşor, dacă ar fi avut cumva chef. Cunoştea toate sistemele de legare, le folosise pe toate de-a lungul anilor şi chiar se considera un expert în domeniu. Ar fi discutat la nesfîrşit despre asta cu cei care aveau aceleaşi concepţii ca şi el şi, de obicei, simţea un val de căldură cînd povestea ce făcuse.

Acum, cînd se uită la fata din faţa lui aflată în

suferință și la ochi ei îngroziți și la membrele ei umflate, simți puțină teamă. Încă nici nu aveau documentele necesare pentru reținerea ei. N-ar fi trebuit să se afle acolo. Tăind sforile care îi pătrunseseră adînc în carne, auzi respirația sacadată și tematoare a colegei lui.

– Trebuia să facem asta, chiar tu ai spus.

Domnișoara Henley nu răspunse, căci nu știa dacă ar fi putut să vorbească.

– E o fată rea și asta o s-o pună la punct, ascultă-mă pe mine.

Masîndu-i încheieturile mîinilor, se rugau să nu le moară în brațe. Două decese în optsprezece luni erau de neconceput. În tăcere, îi dădură îngrijiri fetei, știind că se mersese prea departe, dar neavînd curajul să recunoască acest lucru cu glas tare.

Amîndoi aveau secrete și amîndoi cunoșteau slăbiciunile celuilalt, amîndoi erau îngroziți de consecințele unei eventuale descoperiri. Era o alianță păgînă. Nu aveau să se trădeze niciodată unul pe celălalt.

Fetele erau tăcute la ore și doamna Daggers știa de ce. Abia venise acolo și micuța Connor provocase neplăceri. Doamna Daggers lucrase la închisori și de femei și de bărbați; cunoștea semnele și, dîndu-și seama că, în curînd, avea să aibă loc o răzvrătire, le puse să lucreze ceva și plecă din clasă.

Urcînd pînă la ultimul etaj, aruncă o privire în camera în care se afla cauza tuturor necazurilor: Cathy Connor.

– Cum e? întrebă doamna Daggers cu o voce scăzută.

Domnișoara Henley ridică din umeri neputincioasă.

– Bine, cred.

Domnul Hodegs îi freca gleznele lui Cathy, respirînd agitat în camera aceea mică.

– De cînd e fără cunoștință?

Vocea domnișoarei Henley fu încordată cînd răspunse:

– N-am idee.

Pînă și doamna Daggers fu șocată.

– Adică, n-a supraveghet-o nimeni? Ar fi putut să moară, femeie proastă ce ești.

Domnul Hodges întoarse capul brusc.

– Uite că n-a murit. Acum, dacă n-ai nimic interesant de adăugat la această conversație, poate vrei să ieși dracului mai repede.

Vocabularul lui le dădu de înțeles celor două femei cît de îngrijorat era și ele schimbară o privire speriată.

– Într-o bună zi, o să mergeți prea departe.

Privirea lui rece ca gheața o reduse la tăcere, dar doamna Daggers era în pragul isteriei și toți știau acest lucru.

– Dacă o să se afle ceva..., zise ea înspăimîntată.

Domnul Hodges se îndreptă și spuse cu demnitate:

-... o să dăm cu toții de necazuri. Acum apucă-te și masează și roagă-te să nu fie nevoie să chemăm un doctor.

– Fetele sînt foarte tăcute și cred că ar putea să iasă scandal. Sfatul meu ar fi să le dați ceva bun de mîncare diseară și orice fel de activitate. Dacă fata asta pățește ceva, o să fie moarte de om aici – și nu mă refer la ea.

Imediat după aceea, doamne Daggers se apucă să maseze membrele torturate ale lui Cahty.

Deși nu i se răspunse, știa că sfatul ei fusese înregistrat. Ea își făcuse datoria. Acum nu putea decît să aștepte să vadă ce avea să se mai întîmple.

Denise se strecură afară din clasă și o aștepta pe domnișoara Brown pe coridor, fiindcă știa că aceasta își făcea rondul.

– Vă rog, domnișoară, cum se simte Cathy Connor?

Domnișoara Brown păru să nici nu o recunoască pe Denise.

– Nu e bine, dar o să supraviețuiască, zise ea în cele din urmă. Îmi vine să-l omor pe Hodges cu mîna mea. Idiotul! Aș vrea să fie mutat sau să iasă la pensie, ceva...

După cîteva secunde, adăugă cu tristețe:

– Am crezut că a ieșit învingătoare, Denise, zău.

Adevărul e că, şi dacă m-aş duce să spun ce am văzut, sînt atîţia implicaţi, inclusiv ticăloasa de Barton, că nimeni nu m-ar crede. Toată lumea îl tratează pe Hodges ca pe un rege. Toţi cred că e un director bun. Dar, ascultă-mă pe mine: dacă fata asta ar fi murit, m-aş fi dus la ziare. Poate că n-aş mai fi lucrat niciodată, dar aş fi riscat.

Denise încuviinţă, arătîndu-i că îi înţelegea dilema. Aceea era şi casa ei, nu numai serviciul ei. Făcea parte din acele femei, din ce în ce mai numeroase, care, lucrînd ani de zile într-o astfel de instituţie, era ca şi cum ea însăşi ar fi fost închisă. Dincolo de zidurile şcolii era pierdută. Şcoala aceea era viaţa ei şi se folosea de picătura de influenţă pe care o avea pentru a le uşura cît de cît existenţa fetelor. Denise ştia că o domnişoară Brown sau o domnişoară Jones făceau cît o mie de Hodges şi, totuşi, cele ca ele erau puţine.

Persoanele bune erau întotdeauna o excepţie de la regulă. Deoarece trăise în cămine toată viaţa, Denise era o expertă în ceea ce privea personalul.

– Deci, e bine? întrebă ea emoţionată.

Domnişoara Brown încuviinţă, după care o luă pe după umeri şi spuse:

– Nu le lăsa să facă scandal. Asta ar crea şi mai multe necazuri. Trataţi-l prin tăcere. Asta îi sperie şi mai tare.

Denise zîmbi fără să vrea şi încuviinţă.

Gemenele, Doreen şi Maureen, erau uluite şi încîntate cînd văzură că urmau să servească un adevărat ospăţ, după standardele fetelor de la Benton: supă de roşii şi sandvişuri cu şuncă, urmate de ruladă elveţiană cu cremă de ouă.

Vestea nu fu primită în acelaşi fel de celelalte fete care, conform ordinelor lui Denise, boicotau cantina şi stăteau împietrite şi lihnite de foame în sala de recreere.

Acest lucru îi înspăimîntă pe Hodges şi pe Henley mai mult decît o răzvrătire. Însemna că fetele aveau să stea şi să aştepte rezultatul prostiei lor. Temîndu-se să

le provoace şi mai mult, le dădură voie, în cele din urmă, să rămînă în sala de recreere toată noaptea. Ele stăteau de vorbă, aşteptînd să afle veşti despre starea prietenei lor.

Danny Dixon era încîntat de protejatul său şi voia să-i spună acest lucru. Eamonn fusese chemat şi, acum, stătea neliniştit în faţa celui care îl plătea. În faţa celui care ţinea în palmă viţele tuturor celor din zonă.

Lui Dixon nu îi era frică de nimeni. Nici în copilărie nu se temuse de tatăl său violent sau de mama sa alcoolică. Joanie Dixon era legendară în East End. Putea să doboare un bărbat dintr-un singur pumn. Se zvonea că şi soţul ei o evita cînd era furioasă.

Crescînd într-un asemenea mediu, era inevitabil ca tînărul Dixon să devină un bandit, dar nimeni nu şi-ar fi închipuit că avea să ajungă atît de mare. Indivizi duri, care lucrau pentru el, mutilau pentru el, înspăimîntau lumea pentru el, erau precauţi în prezenţa lui.

Dixon ştia că teama pe care o înspira oamenilor se datora faptului că nimeni nu ştia cît de departe avea să meargă. Violenţa lui era controlată. Nu le făcea rău oamenilor pentru că îl supărau, era în stare să suporte o insultă, totuşi, putea să atace aceeaşi persoana fără nici un motiv aparent. Faptul că era imprevizibil era cea mai bună calitate a lui în acel domeniu şi ştia acest lucru. Îi plăcea notorietatea lui.

Îi făcea plăcere să le asculte pe bătrîne trăncănind despre durii din East End. Îl amuza teribil să audă cum se vorbea despre el cu respect. Dixon ştia cum stăteau treburile. Spre deosebire de ceilalţi, el ştia că aiurelile acelea făceau parte din viaţa din East End. Se mîndrea cu faptul că nu făcea altceva decît să joace jocul. Dăduse piept cu viaţa de la o vîrstă fragedă şi avea impresia că ştia un mare secret de care nu mai avea nimeni cunoştinţă. În multe privinţe avea dreptate.

Băiatul din faţa lui îi amintea lui Danny foarte mult de sine. Eamonn Docherty Junior, cum era cunoscut, trăia cu dorinţa de a cîştiga bani şi de a-i cheltui. Voia numai

ce era mai bun şi îl voia cît mai repede cu putinţă. De asemenea, ar fi făcut orice pentru a-şi împlini visul. Spre deosebire de mulţi dintre oamenii lui Dixon, băiatul acela nu avea să se oprească niciodată. Nu cunoştea limite.

Dixon admira acest lucru, chiar dacă ştia că tînărul avea să fie periculos într-o bună zi tocmai datorită acelor calităţi.

Într-o bună zi, Eamonn avea să vrea ceea ce avea el. Asta era realitatea. Cînd avea să vină ziua aceea, el avea să rezolve treaba. Pînă atunci, însă, avea să-l folosească, să-i fie mentor.

Dixon credea în vechea zicală potrivit căreia numai un ticălos putea să recunoască un alt ticălos. În acest caz, era destul de sigur că îşi întîlnise, dacă nu egalul, atunci pe cel care era cel mai aproape de a-i fi egal.

Eamonn plecă după zece minute cu două sute de lire mai bogat şi neştiind exact ce făcuse pentru a-i merita, în afară de faptul că aproape că omorîse un om în bătaie. Bătaia aceea fusese cumpărată şi plătită deja.

Puţin mai tîrziu avea să priceapă că acel dar neaşteptat nu fusese decît publicitate pentru el şi Dixon.

Avea să se vorbească despre bătaie, bineînţeles, dar despre cele două sute de lire avea să se discute peste tot, în fiecare cîrciumă, în fiecare bar.

Pînă şi oamenii lui aveau să discute despre asta.

Era o logică sănătoasă. Aveau să se înveţe lecţii.

Deocamdată, Dixon putea să doarmă mai liniştit în patul său, iar Eamonn Docherty putea să se bucure de poziţia pe care i-o oferise generozitatea lui.

Mary Barton era profund îngrijorată. Aruncîndu-i o privire fetei din pat, se întoarse spre Hodges furioasă.

– Adu doctorul, prost ce eşti!

După ce el ieşi din cameră ameţit, ea se uită la prietena şi colega ei dîndu-şi ochii peste cap.

Domnişoara Henley clătină din cap cu tristeţe.

– N-a fost nimeni aici cu ea. Credeam c-o s-o ţină vreo două ore doar. Habar n-am avut că a ţinut-o aşa toată noaptea.

Era o minciună şi amîndouă ştiau. Totul făcea parte din jocul pe care îl jucau. Toţi se prefăceau că tot ceea ce făceau era cît se poate de normal. Nimeni nu recunoştea cu glas tare că se purtau îngrozitor cu copiii pe care îi aveau în grijă.

Nici nu avea să recunoască cineva vreodată că banii pe care îi sustrăgeau de la căldură, hrană şi îmbrăcăminte erau folosiţi în cu totul alte scopuri decît pentru cea mai nobilă dintre cauze. Era un joc crud şi cinic pe care îl cunoşteau cu toţii la perfecţie.

– Ce naiba o să spunem? întrebă domnişoara Henley speriată.

Doamna Barton ridică din umeri ca şi cum ar fi fost o zi normală într-o casă normală.

– Adevărul, bineînţeles. Că una din fete i-a făcut asta şi aţi găsit-o aşa. Ce altceva?

Vocea lui Brown se auzi din fundul camerei.

– Sau am putea să spunem că ticălosul ăla sadic care e directorul şcolii a legat-o, a fost cît pe ce s-o omoare şi a venit în timpul nopţii să-şi vadă opera. Pentru că puteţi fi sigure c-a făcut-o, doamnelor. Şi pun pariu că i-a plăcut la nebunie! Mai ales cînd ea era încă lucidă şi ştia ce se petrecea. Ar fi putut să-i facă orice! Sau am putea să spunem că ea nici n-ar trebui să se afle aici, pentru că, de fapt, n-a făcut nimic rău – dacă nu punem la socoteală faptul că i-ai aruncat o privire şi ai hotărît că ar trebui închisă, doamnă Barton. De asta se află aici, nu?

Cele două femei mai în vîrstă se uitară uluite la June Brown.

– Ţi-ai pierdut minţile, femeie? o întrebă doamna Barton scandalizată.

Femeia solidă din faţa lor ridică din umeri.

– Nu vă fie frică, o să-mi ţin gura, dar vă previn: eu şi Jonesey ne-am săturat de locul ăsta. Sarcina noastră este să le păzim pe fete, nu pe nenorociţii de angajaţi. Uitaţi-vă la voi două! O babetă stafiditâ şi o lesbiană nebună. Cît despre Hodge... el e un pervers bolnav! Dumnezeule, habar n-am cum puteţi să dormiţi noaptea.

Domnişoara Henley era roşie ca focul şi asudase toată de nervi.

– Auzi ce absur...

June Brown o întrerupse.

– Eu şi Jonesey ne cunoaştem de ani de zile, cucoană. Nu ne plac fetiţele. Uită-te la tine şi Denise... crezi că nu ştim! Descrie totul cu lux de amănunte ca să le facă pe celelalte să rîdă şi tu crezi că nu ştie nimeni? Eşti chiar atît de proastă? Vorbesc despre orice şi, cînd pleacă, iau informaţiile cu ele, în inimile şi minţile lor. Într-o bună zi o să se afle totul şi eu nu pot să aştept să izbucnească scandalul.

Apoi ieşi din încăpere, o femeie fundamental decentă care, din cauza preferinţelor sexuale, era redusă la o viaţă de ruşine şi umilinţe într-o instituţie în care aşanumita ei ciudăţenie era mai mult sau mai puţin normală în comparaţie cu păcatele şefilor. Aşa cum îi spusese prietenei sale de viaţă, Gillian Jones:

– Preţul pe care l-am plătit pentru prietenia noastră e mult prea mare. Dacă noi sîntem nefireşti, atunci cum darcu' sînt nenorociţii ăştia?

Viaţa putea să fie foarte nedreaptă, aşa cum cele Două Domnişoare ştiau din proprie experienţă. Dacă spuneau ceva, ar fi fost cuvîntul lor împotriva tuturor celorlalţi şi nu aveau nici o şansă să fie crezute vreodată. După ce bău o cafea tare cu whisky, domnişoara Brown îi dădu drumul doctorului, jucîndu-şi rolul aşa cum trebuia. Adică, minţind.

12

Doctorul fu şocat şi dezgustat cînd văzu tratamentul la care fusese supusă fata din pat. Era pe punctul de a o lua la spital, cînd i se atrase atenţia că era o delincventă violentă şi trebuia ţinută tot timpul sub pază.

Doctorul, care cu numai cîteva luni în urmă fusese

chemat acolo pentru a salva o fată care se automutilase şi pe colega ei de cameră, nu era atît de şocat cum se arătase. Cînd se ducea la petreceri sau în vizite povestea despre şcoala aceea şi adevărul era că ar fi dorit să fie chemat acolo mai des.

O legare adevărată avea să fie o poveste bună atît pentru prieteni, cît şi pentru colegi.

Într-o săptămînă, o făcu pe fată să fie lucidă şi să-şi revină suficient de mult pentru a se putea vorbi cu ea şi a înţelege – lucru de care era foarte mîndru şi care îi cîştigă profund recunoştinţa autorităţilor de la Benton.

Cu toate acestea, după aceea, uşile rămăseseră închise pentru el şi se întrebă ce se mai întîmplase cu fata respectivă, aşa cum făcuse în legătură cu celelalte pe care le tratase acolo. În adîncul sufletului, ştia că făcea parte dintr-o conspiraţie oarecare, dar, în mod eronat, credea că era pentru a păstra nepătat numele unei zone de vacanţă. Doamna Barton cunoştea natura umană şi îl îndepărtă pe doctor, în timp ce acesta se felicita pentru faptul că, dacă n-ar fi fost el, fata şi-ar fi pierdut cel puţin un membru.

Aşa, avea braţele şi picioarele întregi şi îşi revenea excelent.

Cathy era o pacientă tăcută şi stoică.

El puse tăcerea ei pe seama chinurilor prin care trecuse. Nici o clipă nu-i trecu prin cap că prezenţa domnişoarei Henley o făcea pe fată să nu scoată nici o vorbă.

Fu nevoie să treacă douăzeci de ani şi ca oamenii din conducerea şcolilor de corecţie să admită că foloseau metoda legării ca să pună cap la cap exact ceea ce se petrecuse chiar sub nasul lui. Pînă atunci, însă, se felicita pentru că făcuse o treabă bună.

Lui Denise i se dădu voie să viziteze bolnava în mod regulat. Frica pe care o simţiseră toţi în faţa morţii aproape iminente a lui Cathy se transmisese şi fetelor care erau conştiente că, pentru prima oară, ele deţineau controlul.

Mîncarea era din belşug, căldura era ceva obişnuit,

iar pedepsele aspre erau ceva de domeniul trecutului. Toată lumea ştia că aceste lucruri nu aveau să dureze şi se bucurau de ele cît mai puteau. Nimeni nu se bucura, însă, mai mult ca Denise.

Uitîndu-se la fata din pat, simţi o strîngere de inimă şi îşi dădu seama că era o formă de dragoste.

Domnişoara Henley şi ceilalţi ştiau că Denise era elementul de legătură al întregului cămin. Că, în felul ei, conlucra cu ei pentru a menţine un fel de ordine; un cuvînt din partea ei şi se făcea moarte de om chiar sub ochii lor. Deodată, rolurile se inversaseră şi, dîndu-şi seama de acest lucru, Denise profita cît putea de mult.

Ceea ce nu ştia ea, însă, era faptul că membrii vinovaţi din conducere conspirau deja între ei pentru a le înlătura din cămin atît pe Cathy, cît şi pe ea cît mai curînd posibil.

Cathy deschise ochii şi zîmbi uşor.

– Mîinile mă dor încă îngrozitor.

Denise se strîmbă.

– Sînt convinsă. Arată rău chiar şi acum.

Legăturile strînse opriseră circulaţia sîngelui dincolo de încheieturi astfel că, în cele din urmă, mîinile se umflaseră extrem de mult şi, acum, o săptămînă mai tîrziu, Cathy îşi pierdea unghiile. Ciudat era faptul că aceasta era cel mai dureros lucru.

– Nu pot să sufăr să mi se dea să mănînc, mă simt oribil, zise Cathy a cărei voce era mai aspră decît înainte.

Ochii îi erau mai temători, dar trupul ei mărunt avea un aer nesupus pe care îl remarca oricine.

Trecuse prin atîtea într-o perioadă atît de scurtă, încît orice i-ar mai fi oferit viaţa de-acum încolo, nu însemna nimic. Fără să ştie, Şcoala de Fete Benton îi conturase restul vieţii.

Denise simţi acest lucru şi era şi bucuroasă şi tristă.

– Cît crezi, deci? întrebă ea cu o voce scăzută.

Chiar dacă erau singure, nici una nu voia să rişte să fie auzită.

– Încă o săptămînă şi o să fiu din nou pe picioare.

După aceea vreau s-o şterg, spuse Cathy cu nostalgie în glas, căci dorinţa de a pleca devenise extrem de puternică.

– Vezi tu, spre deosebire de mine, tu n-o să fii adusă înapoi, pentru că nici n-ar trebui să te afli aici, şopti Denise. Va trebui să plec cît mai departe. Nu pot să mă duc în sudul Londrei. Mă gîndeam să mă duc în vest sau în nord. Gemenele alea, Maureen şi Doreen, sînt de părere că m-aş descurca foarte bine într-un loc numit Lumb Lane din Bradford. Se pare că e foarte profitabil şi toate femeile care lucrează acolo sînt bine îngrijite şi au peşti buni.

Vocea îi era puternică şi fericită cînd îşi închipuia acele imagini minunate. Gîndul de a cîştiga o mulţime de bani şi de a se afla din nou în compania unor prostituate adevărate era ca un vis care se împlinea. Denise ştia că asta era tot ce putea să aştepte de la viaţă. Şi cînd era mică acceptase ideea că, pentru ea, viaţa avea să fie o luptă îngrozitor de grea. Aşa fusese întotdeauna.

– Îţi dai seama ce trebuie să facem ca să ieşim, nu? întrebă ea.

Cathy încuviinţă, chipul întunecîndu-i-se pentru moment, dar apoi zîmbi trist.

– O s-o fac, şi tu la fel. O să fac orice ca să scap de aici.

După aceea tăcură amîndouă, ca şi cum enormitatea a ceea ce le aştepta le făcuse să amuţească.

Şi cam asta se întîmplase.

Pentru prima oară în viaţa ei, Mary Barton se confrunta cu o situaţie dificilă.

O femeie pe nume Betty Jones tot întrebase de Connor. Reuşise să afle cumva de planul iniţial de a o plasa unei familii şi, după aceea, tot întrebase de ce nu se primeau scrisori de la ea şi de ce nu se mai ştia nimic de fată. Pentru prima oară în viaţa ei, Mary simţea teamă adevărată.

Pînă la Cathy Connor făcuse cam tot ce voise, atît cu oamenii cu care lucrase, cît şi cu copiii pe care îi plasa

în cămine, la familii sau în diverse instituții. Acum erau oameni care voiau să știe ce se întîmpla cu copiii din grija ei și ea trebuia să se justifice. Era ceva ce o aducea la realitate.

În esență, la fel ca toți tiranii, Mary Barton era o lașă. Era fericită cînd deținea controlul și distrusă cînd cineva îi punea puterea sub semnul întrebării.

Catherine Connor n-ar fi trebuit dusă la Școala de Fete Benton și toți știau acest lucru. Fata avusese chiar obrăznicia să o întrebe în legătură cu situația ei. Ceva nemaiauzit! Nimeni nu o întreba ceva pe Mary Barton. Era ca o a unsprezecea poruncă, o lege nescrisă. Acum, însă, toți cei de la serviciu îi puneau la îndoială deciziile și ea nu suporta.

Cum să le explice de ce dusese fata acolo în loc să o dea unei familii? Întocmise un raport în care spunea că fata le atacase și pe ea și pe domnișoara Henley. În mod normal, nu era nevoie de mai mult. Acum, deodată, judecătorul voia să vadă el însuși fata.

Acea Betty Jones crea probleme, de asemenea, cerînd să ia fata acasă la ea. De parcă doamna Barton ar fi lăsat un copil să stea în casa unei femei cu proastă reputație, care își vindea trupul pentru bani!

În general, situația era îngrijorătoare.

O antipatiza pe fata aceea din ce în ce mai mult. Nu o plăcuse din clipa în care o văzuse prima oară, și acum, se părea că începe să o urască.

Era numai vina fetei, bineînțeles. Nu mușcai mîna care îți dădea să mănînci și te îmbrăca. Avea să fie o lecție pe care Connor avea să o învețe pe calea cea grea. De acest lucru Mary Barton era sigură.

Odată ce avea să se rezolve toată povestea aceea, fata avea să fie închisă într-unul din cele mai obscure spitale de nebuni. Acest lucru avea să-i mai taie din elan.

Betty Jones era complet nefardată și își strînsese părul într-un coc, lucru total neobișnuit. La început, încercase să fie ea însăși, dar, văzînd că nu ajungea

nicăieri, hotărîse în sinea ei, că, dacă arăta mai puțin a tîrfă, avea mai multe șanse să fie luată în serios. Era ceva în neregulă cu Cathy; cei de la Asistența Socială nu erau sinceri cu ea, simțea asta.

Se hotărîse să-i ceară ajutorul lui Richard Gates, dar cînd o văzu, el izbucni în rîs.

– Știam eu că mi-e cunoscută fața, dar nu-mi dădeam seama de unde. Ce naiba ai pățit, femeie? Arăți chiar mai rău decît de obicei. Nu te-ai înscris în Armata Salvării, nu? zise el și, dîndu-și capul pe spate, izbucni iarăși într-un hohot de rîs.

Uitînd de ce se afla acolo, Betty zise atunci pe un ton răstit:

– Du-te naibii, Gates. Cum îndrăznești să-ți bați joc de mine?

Se ridică, apoi, și dădu să iasă din încăpere, dar el o trase cu brutalitate înapoi.

– Calmează-te, Betty. Să fim sinceri – și tu ai fi șocată dacă m-ai vedea cu un păr des și vîlvoi și un zîmbet Colgate, așa că-i același lucru, nu? Deci, cu ce te pot ajuta?

Spre deosebire de colegii săi polițiști, Gates asculta pe oricine și pe toată lumea. Niciodată nu știai unde se ascundea o informație de valoare și era de părere că trebuia să-și ia toate sursele în serios. Discuțiile din pat îi aduseseră mai multe informații decît orice sumă de bani. „Ticăloșii se laudă și în fața curvelor", era o zicală preferată a lui și, drept urmare, le asculta pe toate.

Betty era tot întunecată la față. Simțindu-se mărinimos, el ceru să li se aducă amîndurora cîte un ceai și îi zîmbi. Ea se lăsă înmuiată.

– E vorba de fata lui Madge – am auzit că a fost dată unei familii adoptive, dar, acum, mi-a ajuns la urechi cu totul altceva. Că au închis-o într-o școală de corecție sau așa ceva. Se pare că e una foarte severă. Ei bine, ea n-are ce căuta acolo, pentru că n-a făcut nimic. Nu-mi dau voie s-o văd, am întrebat peste tot, zise ea și ridică din umeri. Ești ultima mea speranță.

Sorbi din ceai și se uită cu prudență la bărbatul

masiv din fața ei. Dacă nici el nu o băga în seamă, nu îi mai rămînea nimic de făcut.

El o privi cîteva momente.

– Arăți teribil, Betty, Nu erai tu prea grozavă nici vopsită în culorile războiului, dar acum...

Betty simți cum încep să i se umple ochii de lacrimi, iar Gates își dădu seama că mersese prea departe.

– Am glumit și eu. Liniștește-te, da? Acum, în legătură cu micuța Cathy Connor... care-i treaba? A plecat de la poliție însoțită de o femeie a dracului și uscată care ar fi trebuit s-o ducă la o familie adoptivă. Cum naiba a ajuns să fie închisă într-o casă de corecție?

– Habar n-am, domnule Gates. Asta vreau să aflu și eu. Nu suport gîndul că e într-un asemenea loc – nu-i drept, după atîtea lucruri prin cîte a trecut, nu?

Betty simți că el era interesat. În cele din urmă, avea să fie ajutată, chiar dacă și numai cu un sfat și, după alergătura din ultimele săptămîni, era ceva.

Pe chipul lui Richard Gates nu se citi nimic, dar ascultă cu atenție ceea ce i se spunea despre fata pe care o ajutase deja să iasă dintr-o situație foarte urîtă.

Cathy fu uimită cînd o văzu pe Denise lîngă patul ei la ora nouă seara.

– Cum ai ajuns aici?

Denise clătină din cap și o trase în sus apucînd-o de brațe.

– Îmbracă-te, plecăm de-aici.

Cathy făcu ochii mari de uimire.

– Poftim?

– Domnișoara Brown mi-a spus. Mîine vor să mă trimită-n altă parte. Dacă mă mută de-aici, mă-nchid pentru multă vreme. O să urmezi tu, imediat cum o să poți să călătorești. Trebuie să fugim în seara asta!

Cathy era înspăimîntată și acest lucru se vedea. Degetele o dureau încă și abia putea să-și țină echilibrul cînd se dădu jos din pat.

– Haide, Cathy, te ajut eu. Hai mai repede.

Denise o ajută să se îmbrace, graba din mișcările ei

oferindu-i lui Cathy imboldul de care avea nevoie.

– Am cheile de la ușile din spate și de la intrare. Nu trebuie decît să ne ocupăm de nenorocitu' ăla de la poartă. Am discutat asta deja și contez pe tine. Ține minte de ce o facem și o să ai putere să faci față oricărei situații. Bine?

Cathy încuviință și așteptă cu nerăbdare ca prietena ei să-i lege șireturile de la pantofi.

– Pune-ți haina și ia-ți ce lucruri personale vrei. Avem cam o oră la dispoziție.

Cathy își puse cu grijă cîteva lucruri într-o pungă de hîrtie, după care se uită la prietena ei.

– Mi-e frică, recunoscu ea.

Chipul oriental al lui Denise părea grav, de parcă în el s- ar fi adunat toată înțelepciunea lumii.

– Și eu fac pe mine de frică, dacă vrei să știi, dar e acum sau niciodată vorba lu' Elvis. Hai să mergem. Cele Două Domnișoare au promis că n-or să circule pîn' la zece. Deci avem o oră în fața noastră. Coborîm pe scara din spate pentru că e calea cea mai ușoară. Ești sigură că faci față?

Cathy încuviință.

– Nu prea am încotro, nu?

Se furișară pe scara din dos și întunericul se adăugă stării de frică ce pusese stăpînire pe ele. Cînd ajunseră, însă, în bucătăria puternic luminată, le găsiseră pe gemene care le așteptau.

– V-am pregătit niște sandvișuri, spuse Maureen căreia îi tremura vocea de emoție. Aș vrea să am curajul să merg și eu cu voi.

Doreen făcuse ochii mari.

– O să-ncepem scandalul la zece în dormitor. O să ridicăm tot căminul în picioare. Știți doar cum e cînd ne certăm noi. Nu se amestecă nimeni.

Cele două gemene își zîmbiră încîntate. Certurile lor erau legendare, deși nu se certau decît între ele.

– Vă mulțumim, fetelor. Căutați-mă cînd ieșiți, da? Să ne vedem cu bine, mai zise Denise cu sinceritate și gemenele încuviințară.

– la astea, Cathy, or să-ți protejeze mîinile, spuse Doreen dîndu-i o pereche de mănuşi de lînă. Le-am şterpelit de la Henley.

Toate izbucniră în rîs.

– Acum luaţi-o din loc mai repede. O să vă ia cineva cu maşina, n-o să aveţi probleme. Aveţi grijă.

Se îmbrăţişară şi Cathy se sperie deodată de ceea ce o aştepta dincolo de zidurile şcolii Benton. Ca un om ţinut în închisoare ani în şir, tînjea după celula sa şi îi era frică să o părăsească. În definitiv, ceea ce era afară putea fi şi mai rău...

Aerul rece le izbi ca o palmă peste faţă. După ce închiseră ultima uşă în urma lor, traseră aer în piept. Erau afară acum, ceea ce însemna că, oficial, erau deja fugare.

Amîndouă ştiau că nu aveau nici o şansă să sară gardul. Nu puteau să iasă decît pe poarta din faţă – iar acest lucru însemna că trebuiau să se ocupe de Temnicer. Aceea era porecla lui Barney Jennigs. Era bătrîn după părerea fetelor, avînd aproape şaizeci de ani. De asemenea, era al doilea ticălos după Hodges, fiind un desfrînat incorigibil. Cînd avea ceva de lucru în incinta căminului, avea un obicei neplăcut de a încerca să le atingă pe fete, deşi cel mai mult le necăjea verbal. Putea să scoată o mulţime de aluzii şi insinuări murdare.

Ceea ce le dezgusta cel mai mult la el era faptul că avea cîte şase degete la fiecare mînă. Fiind grădinar şi om la toate, spunea adesea că acelea erau degetele lui verzi şi făcea remarci dezgustătoare cu privire la ce puteau să facă acele degete pe care le avea în plus. Dar, vara, fetele mai mari trebuiau să se dea pe lîngă el. Cînd ştia că nu mai aveau decît cîteva săptămîni, în schimbul unui mic serviciu sexual, le lăsa să iasă seara.

Şi cele Două Domnişoare le dădeau mai multă libertate fetelor care urmau să plece şi, dacă acestea erau dispuse să-l mulţumească pe bătrîn pentru cîteva ore pe faleză, cele două femei închideau ochii. În felul acela se răzbunau pe şefii lor şi închideau ochii destul de des pentru a-l face pe Temnicer fericit. Totuşi, în seara aceea, nu avea să fie atît de uşor de mulţumit.

Denise era conştientă că Hodges şi Barton trebuiau să-i fi explicat situaţia deja şi că el avea să se teamă să nu îşi piardă slujba, chiar dacă îi ofereau sex.

Temnicerul era în căsuţa lui, aşa cum se aşteptau. Cînd intrară ele, el tocmai îşi bea ceaşca de cacao şi citea *Evening Standard*. Expresia şocată de pe chipul lui le spuse tot ce aveau nevoie să ştie.

Ridicîndu-se, începu să facă gălăgie.

Denise îl împinse la loc cu o forţă generată de frică.

– Tacă-ţi pliscu', idiot bătrîn.

Barney, un bărbat destul de puternic datorită muncii fizice pe care o făcuse atîţia ani, se întrebă dacă să riposteze, cînd, deodată, Denise scoase un cuţit.

Cathy se făcu albă ca varul din cauza şocului.

– Te spintec ca pe un porc afurisit, amice. Încearcă numai să mă împiedici şi o să vezi ce primeşti!

Chipul ei oriental era aspru şi ochii i se adînciră în orbitele lor oblice cînd se uită furioasă la bătrînul din faţa ei.

– N-or să-mi dea drumu' oricum, aşa că n-o să mă deranjeze dacă o să stau şi din cauza ta, amice. Acum, dă-ne cheile de la poartă ca s-o ştergem.

Nu se gîndise că era genul de individ care nu suporta să i se spună ce să facă. Nimeni nu-i ordona lui Barney şi el se mîndrea cu acest lucru. Nici în război nu fusese învins. Faptul că plătise pentru certificatul prin care fusese declarat inapt nu îl deranja cîtuşi de puţin. În timp ce alţi bărbaţi îşi dădeau viaţa pentru ţară, el îşi găsise o slujbă bună în Kent, fără să se teamă de razii, raţionalizări sau de chemările sub drapel.

Dacă Denise l-ar fi judecat cum trebuie, el ar fi făcut imediat un aranjament cu ele. Acum, însă, simţea că trebuie să facă neapărat ceva. Puştoaica aceea îl ameninţa!

– Nu te enerva, fetiţo, spuse el zîmbind. Stai să-mi amintesc unde am pus cheile...

Ridicîndu-se, jucă la perfecţie rolul bătrînului care nu ştia sigur unde pusese ceva. Lăsîndu-şi ochelarii de citit

pe brațul fotoliului, își scărpină bărbia.

Denise și Cathy îl priviră prudente.

– Știu, sînt în buzunarul hainei mele din dormitor, zise el și porni spre Denise ca pentru a se duce în dormitor, dar se repezi la fată.

Fără să stea pe gînduri, Cathy luă o statuetă grea în mîna înmănușată și reuși să-l lovească în cap cu ea. Denise văzu privirea șocată a bătrînului înainte ca acesta să se prăbușească la podea. Clătinînd din cap, se uită la fata mărunțică din fața ei și, rîzînd isteric, zise:

– Ești bună.

Cathy dădu drumul statuetei, căci mîna o durea îngrozitor.

– E teafăr? întrebă ea cu un glas stins.

Denise încuviință.

– Leșinat, atît tot. Eu l-aș fi înjunghiat pe nenorocit, zău. Numai ca să ies din cloaca asta!

Isteria lăsă loc lacrimilor mult timp reținute. În cele din urmă, adunîndu-se, aruncă o privire în jur. Căsuța era complet mobilată, iar lumina roșiatică a focului care ardea în cămin făcea ca locul să pară vesel chiar. Parcă ar fi fost locuită de doi bătrînei, care își petreceau ultimii ani ai vieții sporovăind lîngă foc și mîncînd pîine de casă. Era ca o căsuță din povești.

Fetele scotociră peste tot după bani și lucruri de valoare care să le asigure hrana pînă cînd aveau să cîștige ele însele ceva.

Cathy găsi ascunși niște bani într-o cutie de metal de pe un raft în bucătărie. Zece bancnote de cîte cinci lire prinse cu un elastic.

– Ia uite aici, Den.

Împărțiră banii între ele.

– Aștia or să ne ajute foarte mult, scumpa mea, zise Denise radiind.

Barney gemu.

Luînd statueta, Denise îl lovi din nou.

– Denise, pentru Dumnezeu!

Lovitura fu foarte puternică și, cînd bătrînul se prăbuși din nou pe covor, Cathy se sperie.

– Ai fi putut să-l omori!

Denise îl întoarse pe spate cu vîrful piciorului. Se uită la el cîteva clipe, după care privi spre prietena ei.

– Să-l ia dracu'. Să-i ia dracu' pe toți. Nimeni nu mi-a dat niciodată nimic. Nu vreau nimic de la ei. Am cîștigat asta de fiecare dată cînd îi făceam servicii domnișoarei Henley, de fiecare dată cînd l-am lăsat pe Hodges să mă călărească. N-am învățat prea multe, dar un lucru tot am învățat: toți vor să te reguleze, fetițo, ori fizic, ori pshihic. Trebuie să pui o limită porcăriilor pe care vrei să le înghiți și să nu te uiți înapoi. Puțin îmi pasă dacă moare nenorocitu' ăsta bătrîn. De ce naiba ar trebui să-mi pese? Ei nu dau doi bani pe noi, nu? Hai să mergem. Am pierdut destul timp și așa.

Cinci minute mai tîrziu erau afară și o rupseră la fugă mîncînd pămîntul.

Luminile de pe faleză erau îmbietoare. Începu să plouă cînd ajunseră la dig. O aromă de pește și cartofi prăjiți se simțea atît de puternic, încît Cathy porni spre locul respectiv, ducînd mîna automat spre buzunarul în care ținea banii.

Trăgîndu-și prietena repede, Denise îi spuse răstit:

– Ce, ești proastă? Dacă intrăm acolo și dăm o hîrtie de cinci lire, o să se știe în tot Deal-ul în juma' de oră. Nu, o să mergem pînă la șosea, ne urcăm într-un camion și abia pe urmă ne gîndim la chestii ca mîncatul, dormitul și ușuratul, clar?

Sarcasmul lui Denise fu usturător. Simțindu-se mică, măruntă, Cathy o urmă pe lîngă ruinele castelului și se îndreptară spre șoseaua care ducea la Londra. Își dădu seama că nu se pricepea prea bine la viața de stradă. Dar, se consolă ea, nu fusese niciodată o fugară, așa că nu era de mirare că totul era nou pentru ea.

Nu spera decît că nu avea să mai facă și alte greșeli la fel de stupide ca aceea. Apropiindu-se de șosea, se gîndi la Eamonn și simți o strîngere de inimă. Cînd el avea să o vadă, cînd ea avea să-i explice totul, avea să fie în siguranță.

Protejată.

lubită.

Deodată, mîinile nu o mai dureau atît de tare, iar vîntul rece şi ploaia nu îi mai sfichiuiau faţa. Simţi un val de căldură generat de nerăbdare şi, grăbindu-se, îşi prinse prietena din urmă.

Ţinîndu-se de mîini, merseră amîndouă la adăpostul tufelor de pe marginea şoselei, uitîndu-se după maşini de poliţie şi camioane. Mergeau tăcute prin noroi. Fiecare era preocupată de propriile gînduri şi amîndouă ştiau că, pînă cînd nu se urcau într-un camion, erau în pericol.

Hodges, Henley şi Barton aveau să le jupoaie de vii rîzînd dacă aveau să le mai vadă vreodată.

Derek Salmon fluiera odată cu cei de la „Freddie and the Dreamers", cînd deodată, se gîndi la soţia sa, Abigail, şi sunetul acela vesel încetă brusc. Deodată, „Cum faci ceea ce-mi faci?" căpătă o altă semnificaţie. Închise radioul şi privi încruntat la drumul învăluit în întuneric.

Abigail îl părăsise cu şase săptămîni în urmă pentru un marinar. Era o femeie sănătoasă de treizeci şi nouă de ani. Mai mare decît el cu şapte ani, fusese genul de femeie mămoasă şi, totuşi, îi plăcuse sexul. Ar fi făcut orice lucru de natură sexuală şi îi plăcea fiecare clipă.

Derek era mărunt – vînos, cum îi plăcea să spună – şi avea acnee de cînd se ştia. Abigail nu îi fusese numai soţie: îi fusese şi amantă, şi prietenă şi confidentă. El se spetise muncind pentru ea, iar acum el era pe drumuri şi marinarul era bine mulţumesc în patul lui Derek, cu soţia lui Derek.

Viaţa era o porcărie.

Cînd ieşi în şosea, văzu două fete care făceau autostopul. În mod normal, nu le-ar fi dat atenţie. Mulţi şoferi avuseseră necazuri pentru că luaseră fete în maşini, ameninţaţi cu poliţia şi alte asemenea lucruri. Dar, în seara aceea, vremea, gîndurile lui şi cîntecul grupului „Freddie and the Dreamers" îl făcuseră să se simtă singur.

Opri camionul şi, aplecîndu-se pe geam, le strigă:

– Miroase a peşte, fetelor, dar o să vă duc pînă unde vreţi.

Într-o clipă, fetele erau în cabină şi el le zîmbi.

Denise îi observă imediat chipul blînd şi, strîmbînd din nas din cauza mirosului, îl întrebă cu dulceaţă în glas:

– Ai o ţigară, amice?

13

Richard Gates clocotea de furie.

Era zece şi un sfert şi tocmai închisese telefonul cu asistenta socială, o anume doamnă Mary Barton, care nu voise deloc să-i vorbească despre Cathy Connor. După ce, mai întîi, îşi pierduse zece minute explicîndu-i că era poliţist, ea îi vorbi timp de alte zece minute despre aşa-zisa purtare agresivă a fetei. Pînă la urmă, el îi spusese direct că, dacă nu îi divulga adevăratul motiv pentru care Cathy se afla la Benton, avea să se ducă acasă şi avea să o facă să vorbească, zguduindu-i pe ea, pe bărbatul ei şi pe copiii care ieşiseră din acea combinaţie ciudată. Acest lucru o adusese în pragul apoplexiei, iar tînăra poliţistă care era în birou şi Betty rîseseră cu lacrimi.

În cele din urmă, femeia îl informase ofensată că, dacă voia să aştepte lîngă telefon, ea avea să pună pe cineva de la şcoală să îl sune pentru a-i explica situaţia.

Trîntind receptorul fără să spună măcar „Bună seara", el se uită la poliţistă şi apoi la Betty şi zise:

– Nu-mi miroase a bine. Ceva nu-i în regulă aici. Şeful acestei femei a spus că fata trebuia dusă la familia Henderson, indiferent cine or mai fi şi ăştia. Potrivit vorbelor lui Mary Barton, însă, Cathy a atacat-o din senin, aşa că a fost închisă. Eh, oi fi eu tîmpit, dar fata era în stare de şoc cînd am văzut-o ultima oară şi, totuşi,

afurisita asta de asistentă socială zice că a atacat-o pe drum.

Betty părea stupefiată.

Poliţista oftă adînc.

– Aş vrea să-mi fi exprimat îngrijorarea atunci, dar ca să fiu sinceră, vedem astfel de lucruri tot timpul, nu? Copii luaţi fără voia lor. Barton părea cam afurisită, dar credeam c-o s-o ducă pe fată la o familie adoptivă. Nici o clipă nu mi-am închipuit c-o s-o închidă într-o şcoală de corecţie. Chiar dacă fata ar fi atacat-o – şi am îndoieli în privinţa asta – Barton n-ar fi putut să o ducă într-un asemnea loc fără o hotărîre judecătorească. Cathy Connor ar fi trebuit să fie condamnată ca să poată fi dusă la o şcoală de corecţie, nu?

Gates încuviinţă.

– Exact. Atunci, cum a ajuns acolo în aceeaşi seară? Ceva nu-i deloc în ordine aici şi o să aflu ce e, chiar dacă ar trebui să mă duc personal la Deal, în seara asta.

Betty era şi speriată şi bucuroasă în acelaşi timp. Voia să facă numai ce era cel mai bine pentru Cahty, care era un copil bun, iar acum, că era sprijinită de Gates, se simţea mult mai bine. Era un om care reuşea să facă ce îşi punea în cap – chiar dacă arăta ca o lepădătură dintr-un film de Bela Lugosi!

Denise pufăia din ţigară şi trăncănea vrute şi nevrute cu şoferul camionului. Cathy stătea tăcută şi fuma o ţigară *Senior Service*, bucurîndu-se că Denise era atît de vorbăreaţă. Furată de propriile gînduri, încercă să ignore durerea, lăsînd-o pe Denise să îl monopolizeze pe şofer şi să converseze. Mirosul de peşte nu mai era atît de intens acum, căci se obişnuiseră cu el şi, în timp ce camionul se îndrepta spre Londra, Cathy îşi simţi ochii îngreunîndu-se.

Denise îi era profund recunoscătoare bărbatului de lîngă ea şi nici chiar acneea şi respiraţia lui urît mirositoare nu o reţinură. Fiind pe jumătate chinezoaică şi foarte grăsuţă, ştia că nu avea să îl aibă niciodată dată pe bărbatul visurilor ei, iar acela, cu felul lui plăcut şi cu

inîma lui bună, o atrăgea foarte mult.

Ştiu instictiv că avea să fie în siguranţă cu el. Şi, venind de unde veneau, era un sentiment plăcut. Le oferea ţigări şi sporovăia bine dispus, de parcă ele i-ar fi fost prietene vechi. Ba mai mult, nu le puse nici o întrebare stînjenitoare.

Denise era foarte mulţumită de felul cum evoluează lucrurile şi, cînd se încălzi şi se relaxă, începu să se simtă chiar fericită. Plecaseră şi erau în siguranţă.

Şi Derek era încîntat. Chinezoaica îi plăcea foarte mult; avea un aer vulnerabil, în ciuda masivităţii ei, iar sporovăiala ei era interesantă şi amuzantă. Vedea privirile pline de admiraţie pe care i le tot arunca ea şi îi zîmbi, ştiind că întîlnirea aceea avea să ducă la mult mai mult şi mulţumi stelelor că avusese prezenţa de spirit să oprească şi să le ia pe fete.

Viaţa era plăcută din nou şi o alungă pe Abigail din gîndurile lui pentru totdeauna.

– Mai ia o ţigară, scumpo, o îndemnă el pe Denise.

Avea o inimă bună şi era generos – exact ce aveau nevoie cele două fugare.

Domnul Hodges fu îngrozit cînd auzi nu numai că două din fete fugiseră, dar şi că un detectiv de la Londra făcea cercetări prin telefon. Domnişoara Henley primise un telefon de la Mary Barton, care păruse în culmea isteriei şi, acum, ea şi Hodges îngheţaseră de spaimă.

Cele Două Domnişoare urmăreau totul zîmbind şi bucurîndu-se de spectacol. Nici una din ele nu avea necazuri, pentru că nici una nu făcuse ceva rău vreodată; le intersa mai mult să vadă cum aveau să iasă protagoniştii acelei drame din încurcătura aceea urîtă.

Pînă la urmă, seara aceea părea bună.

Richard Gates primi telefonul de la Benton la puţin după ora unsprezece şi jumătate. Atît poliţista, cît şi Betty ascultară cu interes cînd el ridică receptorul.

– Detectiv Richard Gates la telefon. Cu cine vorbesc? întrebă el cu o voce încordată şi agresivă... Dom-

nul Hodges, spuneți? Puteți să-mi spuneți pe litere, vă rog? Aș vrea să am totul foarte limpede pentru raportul pe care îl voi întocmai mîine dimineață.

Le zîmbi celor două femei și continuă:

– Ce raport? Păi, cel pentru tribunal, bineînțeles. Îmi dau seama că s-a făcut o greșeală și, cum această fată a fost, întîi și întîi, în grija mea, doresc să mă asigur că greșeala va fi îndreptată cît mai curînd posibil.

Oftă teatral și continuă:

– Micuța Cathy era o fată foarte drăguță. O cunosc de cînd era copil. Am înțeles că a fost trimisă la familia Henderson, așa că nu pricep ce caută la o școală de corecție. Chiar și dumneavoastră trebuie să vi se pară ciudat, nu? Doar dacă nu cumva, bineînțeles, puteți să faceți puțină lumină în acest caz, cum ar fi, de exemplu, hotărîrea judecătorească etc... Nu? Ei bine, atunci o să vin personal să o iau. S-o scutesc pe doamna Barton de un drum.

Ascultîndu-l pe Hodges cum bîiguia scuze și încerca să-și justifice acțiunile, Gates își aprinse o țigară și se rezemă de spătarul scaunului, complet relaxat.

Hodges era extrem de agitat. Cathy putea fi luată oricînd dorea Gates.

Zîmbind fericită, Betty se întrebă cînd aveau să o poată lua pe micuță. Abia aștepta să o aibă din nou acasă.

Cathy se trezi cînd intrară în North London. Denise chicotea și Cathy îi zîmbi.

– Unde sîntem? întrebă ea somnoroasă.

Expresia de pe chipul lui Denise se schimbă și Cathy își dădu seama că prietena ei rîdea cu șoferul camionului, nu cu ea.

– Uite ce e, Cathy, știu că nu așa ne-a fost vorba, dar o să te las în Soho. E bine?

Cathy o privi stupefiată.

– Cum adică?

Denise închise ochii și înghiți în sec înainte să răspundă:

– Păi, Derek zice că ar putea să-mi facă rost de o slujbă ca lumea. Așa că, mai bine, pentru tine, ar fi să te duci în Soho. I-am explicat toată tărășenia și amîndoi sîntem de părere că ar trebui să nu te apropii de East End cel puțin cîteva zile. Să fim serioși, o să fie primul loc unde or să caute, nu? Adică, indiferent dacă ar fi trebuit să fii închisă sau nu, nu putem să ne relaxăm pînă nu știm ce-a făcut scorpia aia de Barton, nu? Lasă să treacă cel puțin cîteva zile și, pe urmă, du-te la fosta ta locuință. Vezi cum stă treaba. Poliția trebuie să țină sub observație locurile pe care le frecventai înainte. Știu treburile astea. Am trecut prin ele.

Cathy se uită la prietena ei fără să înțeleagă prea bine.

– Tu unde te duci?

Mîinile o dureau, îi era frig și se simțea obosită.

– Cum ți-am zis, mă duc cu Derek.

Denise părea timidă, iar Derek Salmon era deschis și zîmbitor. Nu pricepea care era problema. Conducînd, se uită cînd la una, cînd la alta, zîmbindu-le pînă Cathy se simți obligată să-i zîmbească și ea.

– Bine, dar unde te duci? insistă ea.

Denise oftă.

– În nord, cu el. O să lase aici încărcătura și, pe urmă, o să ia din nou pește dintr-un loc numit Grimsby, așa e? Ce ești, de la poliție?

O spuse în glumă, dar Cathy înțelese aluzia. Denise își găsise un tip și acum nu o mai interesa decît de sine.

– Dar ce-o să fac în Soho? întrebă ea cu o voce pierită. Nu cunosc pe nimeni.

Denise rîse cu poftă.

– Ai douăzeci și cinci de afurisite de lire sterline, prostuțo! Poți să te duci unde vrei.

Denise își dădea toată silința să o binedispună, dar văzu cît de confuză și speriată era. Avea ochii plini de tristețe cînd spuse:

– Îmi pare rău că te las așa, scumpo, dar mi se oferă o șansă, știi, ca un nou început. Poți să vii și tu, dacă vrei.

Cathy scutură din cap. Ştia că oferta fusese făcută din prietenie şi loialitate, iar ea ar fi profitat prea mult de acest lucru, dacă ar fi acceptat. Închise ochii şi încercă să zîmbească.

– Am uitat de bani.

Denise zîmbi.

– Cum ai putut să uiţi? E o mică avere.

Cele două fete sporovăiră vesele după aceea şi, o oră mai tîrziu, Cathy stătea singură pe Oxford Street, cu douăzeci şi cinci de lire în buzunar şi cu inima grea. Făcîndu-i cu mîna prietenei sale, se simţi mai singură ca oricînd.

Pornind agale, văzu un indicator pe care scria Dean Street şi apucă pe strada aceea. Ar fi trebuit să ajungă în Soho; orice stradă din zona aceea ajungea în Soho, îi spusese Denise.

Ţinîndu-şi în braţe puţinele lucruri, Cathy mergea în întuneric şi frig spre locul unde spera să găsească lumini strălucitoare, mîncare şi băutură şi un pat pentru noaptea aceea.

Mîinile o dureau, inima la fel, dar oricît de frig i-ar fi fost şi oricît de deznădăjduită ar fi fost, ştia că se îndrepta spre o viaţă mai bună. Orice, absolut orice pe lume, era mai bun decît Şcoala de Fete Benton.

Domnul Hodges tăcea îngrozit şi numai un pahar mare de coniac şi trăncăneala agitată şi continuă a domnişoarei Henley îl mai reducea la realitate.

– Sîntem terminaţi cu toţii. Acest poliţist, acest detectiv Gates, vine încoace mîine dimineaţă s-o ia pe Connor.

Domnişoara Henly clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Bine, dar ea a plecat, nu i-ai explicat asta? Poliţia de- aici a fost anunţată, o să afle şi el...

Sărind de pe fotoliu, Hodges strigă:

– La dracu', sînt perfect conştient de asta, femeie, dar ce altceva aş fi putut să fac? Fata aia n-ar fi trebuit adusă aici de la-nceput, toţi ştim asta. Acum, Barton

trebuie să rezolve treaba asta şi să repare totul. Dacă nu, sîntem terminaţi. Cu toţii.

De obicei, soţul lui Mary Barton era un om liniştit, blestemat să aibă o soţie tiranică, dar care considera că merita să-i dea libertate de acţiune pentru a avea o viaţă plăcută acasă.

Domnul judecător Justice Barton era poreclit Nedreptul Barton – poreclă cu care se mîndrea în secret. Se mai mîndrea şi cu mustaţa sa în formă de ghidon, cu părul său de un gri argintiu periat cu grijă şi, mai presus de toate, cu fermittea cu care se purta cu delincvenţii. Putea să intimideze un martor sau un procuror cu aceeaşi uşurinţă şi eficacitate.

Întreaga lui viaţă era un joc, un mare joc minunat, şi pe toţi ceilalţi îi considera nişte simpli pioni. Chiar şi pe nevastă-sa, care era o scorpie cu pieptul plat.

În seara aceea, după ce se delectase din belşug cu un whisky vechi de doisprezece ani şi se bucurase de atenţiile unui tînăr prieten, un băiat blond şi frumos cu o gură ca un aspirator, nu voia decît să doarmă. Soţia lui, însă, nu îl lăsa.

Telefonul suna întruna şi vocea ei piţigăiată îi tulbura somnul. Acum, afurisita îi spunea să se trezească şi avea tonul ferm pe care, de obicei, îl rezerva servitorilor.

– Mai lasă-mă-n pace, femeie. Am o zi grea mîine. Lasă omul în pace, da? spuse el tunător şi ea tresări.

Expresia de groază de pe chipul ei îl făcu să se ridice în capul oaselor. Mary era în multe feluri, dar timidă şi speriată nu-ţi veneau automat în minte atunci cînd te gîndeai la ea. În seara aceea, totuşi, arăta groaznic.

– Ce e? E vorba de unul din copii? întrebă el alarmat. Pentru Dumnezeu, femeie, ce s-a-ntîmplat?

Mary Barton începu să plîngă şi acest lucru fu de ajuns pentru ca soţul ei să se dea jos din patul lui şi să se ducă la ea.

– Ah, am fost o fetiţă foarte rea, dar am încercat numai să-i ajut pe soţii Henderson, care sînt atît de drăguţi...

Domnul Justice Barton se uită la soția sa ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară. Apoi, oftînd, o luă în brațe.

– Haide, Mary, spune-mi despre ce este vorba şi o să-ncerc să rezolv lucrurile pentru tine.

Aşteaptă cu răsuflarea tăiată ca ea să-i explice ce era cu toată tevatura aceea, în timp ce se gîndea la tînărul lui prieten blond. Doamne, numai să nu fi aflat de asta.

Dar, cînd ea se apucă să vorbească, el începu să se relaxeze. Nu avea nici o legătură cu el, slavă Domnului. De fapt, în adîncul sufletului, în timp ce asculta problema soției sale, simți un licăr de satisfacție. Dacă o ajuta să iasă din necazul acela, poate că ea avea să fie mai maleabilă pe viitor.

Mary Barton, o scorpie de femeie, o soție cicălitoare şi o îngrozitoare asistentă socială, o făcuse latră.

Avea multe de cîştigat din acea situație şi chiar avea de gînd să facă acest lucru.

Mary îl privi cu fața umflată de plîns şi fiecare ştia ce gîndeşte celălalt.

Cu toate acestea, continuară jocul. Aceea era noțiunea lor de căsnicie civilizată.

Cathy intră într-o cafenea micuță din Soho. Găsind o masă cît mai aproape de sobă, ceru o cafea şi nişte pîine prăjită, după care se aşeză şi începu să se gîndească.

Mîinile o dureau îngrozitor şi, scoțîndu-şi mănuşile, îşi privi degetele înspăimîntată. Majoritatea unghiilor îi căzuseră şi pielea îi era crăpată.

Cînd grecul din spatele tejghelei văzu în ce hal erau mîinile ei, clătină din cap cu tristețe.

– Stai acolo, draga mea. Îți aduc eu comanda. Ce s-a-ntîmplat – ai avut vreun accident? Aş zice că ai nevoie de un doctor. Hai, stai acolo şi încălzeşte-te.

Ea se relaxă recunoscătoare în timp ce el îi aduse cafeaua şi pîinea prăjită.

– Lasă-mă să mă uit puțin, nu-ți fac nici un rău.

Ea era singura persoană din cafenea şi era neliniştită din această cauză. Omul îşi dădu seama de acest lucru şi rîse, avînd un chip prietenos.

– Nu-ți fie teamă, nu mai mănînc fetițe – doar le rontăi degetele.

Cahty nu putu să nu zîmbească şi el făcu acelaşi lucru, dezvelindu-şi dinții inegali, dar foarte albi. El îi examină mîinile şi scoase un țîțîit. Ținînd-o uşor de încheieturi, o întrebă:

– Ai fost legată, fetițo?

Ea simți înțepăturile lacrimilor şi scuturâ din cap:

– Nu, sigur că nu. Nu m-am simțit bine, atîta tot.

Omul o privi un timp îndelungat.

– Nu cred că ar fi bine să le bandajezi, se vindecă mai repede dacă sînt în contact cu aerul, dar trebuie să ai grijă să fie foarte curate, ai înțeles?

Cathy încuviință.

– Miroşi ca un pescar, fata mea. Ai nevoie de o baie, de nişte haine curate şi de multă odihnă, după cîte-mi dau eu seama. Bea-ți cafeaua şi mănîncă, vorbim mai tîrziu.

În clipa aceea, uşa se deschise şi intrară două femei. Cathy îşi dădu seama imediat că erau prostituate. Aveau acelaşi aer ca Madge. Ele îi aruncară o privire, după care se aşezară la o masă şi începură să sporovăiască vesele.

Cathy îşi mîncă pîinea prăjită liniştită şi îşi sorbi cafeaua fierbinte, simțind cum începea să se încălzească încetul cu încetul. Însă mîinile o dureau aproape insuportabil.

Grecul îi aduse două pastile albe şi îi spuse să le înghită, că aveau să-i aline durerea. Ea le luă fără să întrebe măcar ce erau. Durerea era atît de cumplită, încît ar fi luat orice.

De asemenea, îi mai aduse o cafea şi ea îi zîmbi recunoscătoare. Scoțînd banii, îi dădu o hîrtie de cinci lire. El închise ochii mustrător, observînd că prostituatele îi priveau pe furiş.

– Ce naiba faci, fetițo? Pune banii la loc, pentru

Dumnezeu. Parcă ceri să fii jefuită. Astea două ar fi în stare să-şi omoare şi mamele pentru cîteva lire.

Văzînd-o cît de speriată era, el se mai îmbună şi, aşezîndu- se la masă lîngă ea, îi spuse cu blîndeţe:

– Uite ce e, te afli în Soho şi pari o fugară. Tot timpul văd copii ca tine. Vin aici crezînd că or să ducă o viaţă mai bună, că lucrurile or să meargă mai bine pentru ei aici. Ei bine, foarte rar se întîmplă aşa ceva. Eşti o fată tînără. Tot ce poţi să faci ca să-ţi înmulţeşti banii e să te culci cu bărbaţi. Înţelegi? Bine, indiferent de ce fugi, nu poate fi mai rău decît ceea ce o să găseşti aici. Aşa că, bea-ţi cafeaua, ţi-o ofer eu, şi, pe urmă, întoarce-te de unde ai venit. Ascultă-mă pe mine: ştiu ce vorbesc.

Cathy îl auzi şi ridică din umeri. Era evident că vorbea foarte des aşa pentru că părea să repete nişte cuvinte învăţate pe de rost.

– Nu stau decît cîteva zile, după care o să mă duc la nişte prieteni, zise ea.

Proprietarul cafenelei zîmbi cu tristeţe.

– Am auzit asta. Stai aici şi încălzeşte-te. Eu ţin deschis toată noaptea, nu mă deranjează dacă stai aici. Nu te rog decît să te gîndeşti la ce ţi-am spus, da? zise el zîmbind şi Cathy îi zîmbi la rîndul ei. Am o prietenă pe care ţi-ar face plăcere să o cunoşti, o doamnă care are o pensiune mică. Pot s-o sun dacă vrei, draga mea. Mi-e datoare, oricum.

Cathy zîmbi larg.

– Vă mulţumesc foarte mult, domnule...

Bărbatul dădu din cap vesel.

– Tony Gosa – aşa mă cheamă, Tony Gosa.

– Vă mulţumesc, domnul Gosa. Vă sînt recunoscătoare pentru ajutor.

El se ridică brusc în clipa în care uşa se deschise iar şi intrară alte cîteva prostituate şi un african solid îmbrăcat în costum alb şi cu o pălărie *Stetson* de piele.

Cathy îşi bău cafeaua; durerea mai scăzuse în intensitate şi, în cele din urmă, se relaxă, privindu-i cu interes pe cei din jurul ei. Femeile sporovăiau şi rîdeau. Parfumul lor îi aminti de felul cum trebuia să miroasă şi să

arate ea după drumul pe care îl făcuse în camionul cu peşte. Dacă ar fi găsit un pat pentru noaptea aceea, dacă ar fi făcut o baie, ar fi făcut rost de nişte haine curate şi s-ar fi odihnit, ar fi putut, după aceea, să înceapă să-l caute pe Eamonn. Aceea era principala ei prioritate.

Ştia că trebuia să se ţină departe de East End cîteva zile, aşa cum o învăţase Denise, dar banii din buzunar aveau să-i asigure un loc unde să poată sta.

Tony Gosa, întruchiparea gazdei binevoitoare, îi aduse o a treia ceaşcă de cafea şi nu vru să primească nici un ban. Părea trist şi supărat pentru ea, iar ea era bucuroasă că întîlnise o persoană atît de înţelegătoare.

Fiind singură şi speriată, un prieten era exact ceea ce îi trebuia.

Duncan Goodings avea cincizeci şi şapte de ani şi era un bărbat gras, cu un zîmbet permanent pe faţă şi ochi albaştri. Pe cît de gras era el, pe atît de slabă era sora sa, Mary Barton. De asemenea, el era mai dîrz decît ea şi chiar şi părinţii lor recunoscuseră că acest lucru îi oferea o personalitate puternică şi iritantă.

Fusese chemat acasă la sora sa de către soţul acesteia şi venise îmbrăcat în obişnuitul său costum din trei piese, făcîndu-l pe domnul Justice Barton să se întrebe dacă era adevărat ceea ce se zvonea şi anume că tipul nu dormea niciodată. Părea la fel de treaz şi de aranjat ca orice om normal la nouă dimineaţa, în drum spre City.

Din fericire pentru Mary, soţul ei era, probabil, singura persoană care îl putea intimida pe Duncan Goodings.

Acesta nu ştia dacă era din cauza staturii impunătoare a judecătorului sau a talentului său neobişnuit de a sesiza adevărul în orice situaţie. Nu ştia decît că dorinţa cumnatului său era de a-şi ajuta sora, şi încă într-un timp record.

Luînd paharul mare de whisky oferit de sora lui cu faţă de cal, Duncan încercă fără succes să zîmbească.

Avu senzația că îi crăpa fața din cauza efortului. Nu îl amuza deloc faptul că fusese chemat acolo în toiul nopții trebuind să-şi lase tînăra soție singură în pat. Nu că s-ar fi rîs prea mult în casa aceea.

Copiii surorii sale plecaseră de acolo imediat cum terminaseră facultatea. Duncan îi înțelegea foarte bine. Orice ar fi fost mai bun decît să trăiască în casă cu cei doi.

– Deci, care-i treaba?

Expresia de înfumurare de pe chipul cumnatului său spunea multe şi Duncan ascultă povestea din ce în ce mai neliniştit. Ştiuse că ar fi trebuit să rămînă în pat cu Bibi, tînăra, slăbănoaga, dar mlădioasa lui soție euro-asiatică.

Pusese tot sufletul în avansarea sa pînă în vîrful profesiei sale din domeniul asistenței sociale şi acum ştia cu certitudine că i se cerea să facă un lucru şi ilegal şi imoral. În ciuda tuturor defectelor sale, şi ştia că erau foarte multe, în viața lui nu abuzase de poziția pe care o deținea. Ba chiar se mîndrea cu integritatea şi corectitudinea sa față de subalterni.

Totuşi, ascultînd povestea lui Mary despre abuz de putere, întrezări o modalitate de a întoarce totul în avantajul său. Ar fi putut fi lucrul de care avea nevoie pentru a scăpa de sora lui. Uneori îi era foarte greu să facă tot ceea ce îi cerea ea, ca, de exemplu, să vină la cină fără iubita sa Bibi şi să se poarte ca şi cum ea nici n-ar fi existat.

Da, dacă stătea să se gîndească, totul ar fi putut să fie spre bine. Zîmbind acum, conştient că ei aveau mai multă nevoie de el decît el de ei, şi întrebă:

– Cum ați zis că-l cheamă pe polițistul ăsta?

Atît sora sa cît şi soțul ei ştiau cînd erau încolțiți şi avură bunul simț să se arate măcar puțin ruşinați.

Duncan Goodings îşi spuse că trebuia să se descotorosească de principalii vinovați ai acelei drame repede şi fără nici un fel de publicitate, mai ales de Hodges, Henley şi de propria sa soră. În definitiv, nu era o noapte chiar atît de îngrozitoare.

Zîmbind din nou, întinse paharul pentru a i se mai pune whisky şi fu încîntat cînd văzu că, atît sora lui cît şi soțul ei săriră să-l servească.

Cathy îi era recunoscătoare lui Tony Gosa şi era atît de bucuroasă că îşi găsise un prieten din primele ore în care se afla în West End, încît îl urmă pînă la pensiune fericită. Străbătînd un labirint de străzi, se simțea obosită, dar încîntată, iar cînd el opri un taxi, îl urmă fără să stea pe gînduri.

La patru fără un sfert dimineața, intră într-o clădire dărăpănată din apropiere de Fulham Broadway. O grecoaică imensă îi primi cu brațele deschise şi îi luă lucrurile şi haina.

Mama Gosa era imensă. Grăsimea tremura pe ea la fiecare mişcare şi guşile ei se legănară cînd exclamă bucuroasă şi o mîngîie pe Cathy.

– Ce mică e, Tony! Are nevoie de mîncare şi căldură, nu?

Cathy mîncă o farfurie mare de friptură la cuptor, după care fu dezbrăcată şi vîrîtă într-o baie fierbinte pînă să îşi dea seama ce se întîmpla cu ea. Mama Gosa fu surprinzător de blîndă cînd îi spălă mîinile cu grijă şi o ajută să se spele.

După alte două pastile şi după ce i se dădu o cămaşă de noapte curată, fu aşezată în fața unui foc care ardea vesel într- o cameră micuță din față. Mama Gosa o lăsă acolo, spunîndu-i să se relaxeze şi, poate, să doarmă puțin. Ea avea să se întoarcă mai tîrziu.

Cathy se întinse pe canapeaua destul de murdară, gîndindu-se la norocul pe care îl avea. Mîinile nu o mai dureau atît de tare, iar ea era curată şi mîncase pe săturate. Grație lui Madge şi vieții pe care o dusese pînă atunci, Cathy ştia că trebuia să fie prudentă, cunoştea pericolele care o pîndeau cînd era singură şi, totuşi, avea încredere în acei doi necunoscuți.

Aruncînd o privire în jur, văzu tapetul de un maron decolorat şi mobila din lemn de stejar masiv. Pe pereți erau pozele unui bărbat cu ochii negri încruntat şi cu o

pălărie neagră. Simți că era ceva religios în legătură cu el, căci avea acea expresie pioasă pe care o aveau toți. În scurta ei existență, majoritatea celor care arătaseră așa încercaseră să o ajute.

Mulțumită că își dăduse seama de situație, Cathy se lăsă legănată de luxul libertății și căldurii.

Pastilele o făcură să adoarmă încet-încet. Ultimul ei gînd înainte de a adormi complet se îndreptă spre Eamonn și bucuria de pe chipul lui cînd avea să își dea seama că ea era acasă, în sfîrșit. Că venise acasă pentru el.

Pînă cînd avea să îndrăznească să meargă în căutarea lui, avea să se bucure de ceea ce îi ofereau cei doi Gosa. Nici nu-i trecu prin cap să se întrebe unde îi erau lucrurile și, mult mai important, banii.

14

Richard Gates se trezise și se întrebă dacă să mănînce un mic dejun în toată regula sau să bea doar o cafea și să mănînce cîteva felii de pîine prăjită. La fel ca în fiecare dimineață, se hotărî asupra micului dejun complet. Frecîndu-și inconștient cele două cicatrici mari de pe burtă, porni gol pușcă spre bucătărie.

Cicatricile aminteau în permanență cît de aproape de moarte fusese odată. Înjunghiat pe vremea cînd era un simplu polițist, supraviețuise împotriva tuturor așteptărilor. Cel care îl înjunghiase nu sfîrșise la fel de bine, dar Gates încetase să se mai gîndească la el de mulți ani.

Avea mîini și picioare puternice și musculoase, iar burta îi era surprinzător de tare. Din moment ce mușchii îi fuseseră tăiați, știa că nu avea să mai arate niciodată ca Johnny Weissmuller. Dar ce naiba? Așa cum își

spusese întotdeauna – din moment ce avea înfățișarea pe care o avea, nu mai conta.

Înfășurîndu-se într-un prosop, puse ceainicul pe foc și își luă corespondența, aruncînd-o imediat într-un sertar. Se uita pe scrisori o dată la cîteva luni. În definitiv, de ce să își facă probleme? Rareori primea ceva interesant, în cea mai mare parte fiind reclame și facturi. Nu era suficient de apropiat de cineva pentru a primi scrisori personale.

În timp ce costița și roșiile sfîrîiau pe foc, el se duse în camera din față și deschise radioul. Îi plăcea să audă zgomote în jurul lui dimineața.

Apartamentul lui era foarte bine îngrijit și acest lucru îi uimea pe oameni. Era de o curățenie extraordinară, aproape ca o sală de operații. Pereții erau zugrăviți în alb, avea cîteva cărți bune, iar colecția lui de discuri era considerată ciudată de către cei cîțiva prieteni ai săi, conținînd totul de la Burt Bacharach la Stones. Covorul era de un maron-închis și în cameră se mai aflau două canapele pentru două persoane îmbrăcate în velur maron cu brațe Perspex. Pe o masă mare de cafea din sticlă nu era decît o scrumieră.

Nici o fotografie sau un memento personal care să arate cine locuia acolo. Părea o cameră care încă aștepta ca proprietarul să-și pună amprenta personală asupra ei. Numai bucătăria părea cît de cît locuită. Lui Gates îi plăcea foarte mult să gătească, întotdeauna îi plăcuse, iar oalele și cratițele lui, cărțile de bucate și borcanele cu condimente erau singurele lucruri care ofereau un pic de caracter apartamentului.

Avea un aragaz electric Belling cu patru ochiuri mari. Era cel mai scump obiect din casă și cel mai folosit. Spre deosebire de cei de aceeași vîrstă cu el, nu simțea nevoia să se entuziasmeze în legătură cu „Beatles" sau cu celealte grupuri bune la ora aceea. Îi plăcea ce îi plăcea și faptul că avea de-a face în fiecare zi cu „drojdia societății" îl făcea să fie persoana deosebită care era.

Micul lui apartament era singurul loc unde se refugia

de tumultul caracteristic muncii sale. Îl proteja, deci, ca atare.

Celălalt lucru de preț pe care îl avea era mașina, un *Zephye* mare și negru pe care îl adora.

Singura concesie pe care o făcea modei erau cravatele late, dar pînă acestea se demodau rapid. Gates, însă, se încăpățîna să le poarte. Avea sute de cravate și îi plăceau foarte mult.

Fiind un om închis în sine, știa că toți ceilalți îl considerau un tip ciudat. Dar nu îl deranja acest lucru și se bucura de viața sa solitară.

Își trecea mîna peste părul foarte scurt și aștepta buletinul meteo, cînd sună telefonul. Înjurînd printre dinți, se uită cu tristețe la micul dejun și ieși în hol.

Nimeni din cei care îl cunoșteau bine nu îndrăznea să îl sune acasă înainte de ora zece. Însemna că era de la serviciu, ori se comisese o crimă ori se încercase acest lucru. Cel puțin putea să fie vorba de un jaf armat pentru că nimic altceva n-ar fi avut voie să-l deranjeze de la micul dejun.

De fapt, cel care îl sunase era Duncan Goodings și era mai bine că aceasta nu știa cu ce fel de om avea de-a face, căci nervii nu fuseseră niciodată punctul forte al lui Duncan.

Cathy se trezi și se întrebă unde se afla. Un miros puternic de costiță invadase încăperea și ei îi chiorăiră mațele. Era moartă de foame.

Focul ardea și ploaia lovea în geamuri cu un răpăit constant care era ciudat de liniștitor. Întinzîndu-se, se ridică în capul oaselor și aruncă o privire în jur. La lumina zilei, încăperea aceea arăta jalnic, mobila și pereții zgîriate, covorul rărit pe alocuri; dar focul care ardea vesel făcea ca lucrurile să nu arate atît de rău. Trăise în condiții și mai rele.

Tocmai își dădea părul la o parte din ochi cu degetele care o dureau mai puțin, cînd ușa se deschise și Mama Gosa intră cu o ceașcă de ceai.

– Arăți mult mai bine. Bea asta și o să-ți aduc și ceva de mîncare. Sînt sigură că vrei să te îmbraci și să-ți vezi de drum, nu?

Cathy zîmbi și luă ceașca de ceai recunoscătoare.

– Arăți chiar foarte bine în dimineața asta. Un somn bun și o baie fierbinte au fost exact lucrurile de care aveai nevoie ca să te pui pe picioare, așa-i? Ia arată-mi mîinile să văd dacă mai pot să te ajut cu ceva.

Cathy puse ceașca jos și întinse mîinile. Deși erau roșii și păreau încă nevindecate, starea lor se îmbunătățise, iar ea și grecoaica își zîmbiră.

– E mult mai bine, așa-i? Ți-am pregătit un mic dejun consistent ca să-ți țină de foame pe drum, așa că, haide, bea ceaiul și vino să mănînci.

Cathy fu nedumerită pe moment.

– Chiar trebuie să plec astăzi? Pot să vă plătesc – am bani.

Mama Gosa zîmbi.

– Mai vedem, da?

După aceea ieși din cameră, iar Cathy își bău ceaiul, gîndindu-se la situația ei. Lucrurile îi conveneau. Dacă putea să stea acolo cîteva zile, își lăsa mîinile să se vindece și se bucura de o odihnă binemeritată, putea să înfrunte lumea arătînd și simțindu-se mai bine decît în ultima vreme.

Se gîndea că douăzeci și cinci de lire aveau să-i prindă foarte bine.

Deodată, își dădu seama că, de fapt, era o fugară și nedreptatea acelei situații o duru. În mai puțin de patru săptămîni trecuse prin mai multe lucruri decît majoritatea oamenilor într-o viață. Totuși, se consolă ea, era încă în picioare. Trăia și se descurca. Categoric, era foarte greu să își cîștige existența uneori, dar era sigură că avea să reușească.

Viața alături de Madge o pregătise pentru ce era mai rău și, dacă te aștepți la ce era mai rău, orice altceva era minunat – ca acea casă, de exemplu. Și Denise cu cunoștințele ei fusese ceva minunat, și, bineînțeles, Eamonn era cel mai minunat lucru pe care i-l putea oferi viața.

Luîndu-se după aroma costiței şi ouălelor, ajunse la bucătărie. Odată cu puterile îşi recăpătă şi prudența şi îi trecu prin cap că, de fapt, cei doi greci nu aveau de ce să-i acorde atenție şi găzduire. Poate avea să i se ceară ceva în schimb? Nu avea importanță. La momentul respectiv, avea să se descurce ea cumva. Spera doar ca ei să nu vrea altceva decît bani.

Zîmbind, intră în bucătărie şi se apucă să mănînce. Mîncarea era bună şi caldă, dar bucătăria era murdară. Acest lucru nu o deranja pe Cathy cîtuşi de puțin. Ştia că trebuia să-şi recapete puterile şi spera să o facă în acel adăpost ciudat din Fulham.

Eamonn încă dormea şi sforăia cînd Patsy Fullerton se dădu jos din pat. Trecuse de treizeci şi cinci de ani şi, cu sînii ei imenşi şi cu părul decolorat şi pieptănat pe spate, arăta ca un personaj din filmul *Carry On*.

Punîndu-şi lenjeria intimă şi o rochie *Mary Quant* mini şi foarte murdară care nu îi venea tocmai bine pentru că avea picioarele scurte şi groase, se uită la tînărul din pat şi clătină din cap mirată. De trei ori la rînd şi nu-i spusese nici un cuvînt măcar. Era un tip foarte ciudat.

Totuşi, îşi zise ea, se descurca binişor, avea bani şi nu îşi pierdea jumătate din noapte povestindu-şi necazurile. Ea glumea adesea spunînd că meseria ei semăna mai mult cu cea a unui psihiatru. Majoritatea clienților doreau mai mult pe cineva să le asculte păsurile decît o femeie adevărată.

Dacă plăteau pentru sex oral, nu tăceau nici o clipă, nici înainte, nici în timpul, nici după treaba respectivă. Ceea ce o enerva teribil.

Totuşi, avea banii în geantă şi petrecuse o noapte plăcută cu tînărul din pat. De obicei, nimerea cu cîte un boşorog cu părul slinos, cu un zîmbet scîrbos şi cu bani mizerabili – care, de cele mai multe ori, nu erau suficienți pentru a acoperi toate serviciile ei.

Ceea ce nu o deranja prea mult, pentru că, la urma urmei, dacă îi satisfăceai pe nenorociți, ei se întorceau şi

de asta depindea meseria ei.

Peştele ei era un tip solid şi negru căruia îi plăcea să trăiască bine. Ea şi alte cîteva fete îi ofereau acel stil de viață şi îi plăcea să facă acest lucru. Nu se cunoştea bine nici pe sine şi încetase de multă vreme să încerce să dezlege acel mister.

Nu îşi făcea nici un fel de iluzii în legătură cu faptul că tînărul din pat avea să apeleze la serviciile ei în mod regulat, deşi auzise că le lua pe rînd pe toate tîrfele din Londra. În plus, ştia că fusese văzut de multe ori cu o tipă pe nume Caroline Harvey, fiica unui binecunoscut gangster al anilor '50.

Era ciudat, totuşi, că atunci cînd se cufundase în uitarea pe care i-o oferise Patsy, strigase numele unei fete, dar ea auzise foarte clar numele de „Cathy". Iubită sau nu, Caroline Harvey nu era chiar atît de importantă pentru Eamonn Docherty, de acest lucru Patsy era convinsă.

Caroline Harvey era scundă şi plinuță şi avea ochii cei mai mari de un violet albăstrui pe care îi văzuse cineva vreodată, la o femeie. Oamenii spuneau adesea că ochii ei le aminteau de Elizabeth Taylor. Îşi rimela genele cu regularitate, ştiind că acest lucru îi scotea în evidență trăsătura cea mai frumoasă. Sînii îi erau mici, dar plini şi talia groasă; avea picioarele lungi şi şi le acoperea întotdeauna cu ciorapi negri pentru a-şi ascunde semnele lăsate de o sarcină pe care o avusese la paisprezece ani.

Părul de un şaten-închis era tuns după ultima modă şi purta haine care o avantajau. Ştia ce i se potriveşte, ştia ce să spună şi ştia exact ce se petrecea în jurul ei. Avea mare grijă în privința acestui lucru.

În general, era mulțumită de sine, foarte mulțumită de sine. Şi mai mult de cînd pusese mîna pe Eamonn Docherty. Acesta era un gangster în devenire iar ei îi plăcea notorietatea de care se bucura cînd era văzută cu el. Totuşi, acum, era foarte supărată pe el. O lăsase într-un bar în seara precedentă şi ea aranjase repede să

stea la o prietenă. Nu ar fi recunoscut niciodată ceea ce bănuia, de fapt: că Eamonn uitase, pur şi simplu, de ea. Caroline nu putea să admită acest lucru nici în faţa ei înseşi. Se întoarse acasă, întîlnind-o pe Patsy pe scările casei în care locuia.

Cele două se priviră. Patsy, ştiind cum stăteau lucrurile, zîmbi degajată.

– E un amator, scumpo.

Caroline rîse amuzată.

– Ştiu, dar nu aşa sînt toţi?

Zîmbea cînd intră în casă. Eamonn putea să se ducă foarte bine cu cine voia. Atîta timp cît îşi cheltuia banii cu ea, ei nu-i păsa. De la viaţă nu voia decît suficienţi bani pentru a cheltui, o sculă grozavă şi puţină distracţie. De asemenea, era destul de deşteaptă pentru a pune bani deoparte, lucru care o învăţase mama ei cu mulţi ani în urmă.

„Să nu depinzi niciodată de nimeni altcineva decît de tine însăţi", fusese un lucru pe care i-l repetase mereu, ca şi: „Dacă un bărbat nu poate să-ţi ofere mai mult decît poţi să-ţi oferi tu, lasă-l".

Ambele zicale se dovediseră corecte de nenumărate ori. Schiţînd un zîmbet, Caroline îl întrebă:

– Ce naiba ai păţit aseară?

– Iartă-mă, scumpo, am avut o treabă, zise el cu o voce care implora iertare, dar care, în acelaşi timp, dădea impresia că îl supăra întrebarea ei.

Caroline ridică din umeri.

– Ei bine, să nu se mai întîmple, zise ea bosumflîndu-se.

După ce luă micul dejun, Eamonn îi spuse că aveau să meargă împreună să caute un apartament. În ceea ce îl privea, era un aranjament temporar doar. Dar nu se osteni să-i spună lui Caroline acest lucru şi fericirea ei fu totală.

Apartamentul lui Betty era micuţ şi foarte curat, lucru care îi surprindea întotdeauna pe oameni cînd intrau pentru prima oară. Spre deosebire de majoritatea femeilor de felul ei, îi plăceau ordinea şi curăţenia. Considera că trebuia să suporte destule porcării în fiecare zi la lucru; nu avea nevoie de mizerie şi acasă. În timp ce majoritatea prostituatelor îşi petreceau timpul liber făcînd tot soiul de cumpărături şi bînd ca să se simtă mai bine, Betty era foarte mulţumită cînd făcea ordine în micul ei apartament, gătea o masă gustoasă şi asculta radioul. Victor Sylvester era unul din preferaţii ei şi asculta emisiunea „Alegerea gospodinei" în fiecare zi. Duminica era „Scrisoare din America" şi seara încerca să fie acasă pentru „Glasul misterului".

În afară de faptul că era curat şi îngrijit, apartamentul era relativ elegant. Mobila, deşi cumpărată la mîna a doua, era bună. Cele două dulapuri mari de haine erau lucrurile cu care se mîndrea cel mai mult. Le luase de la Camden Market pentru cinci lire. Erau din lemn de tisă şi conţineau totul de la o oglindă mare pînă la rafturi pentru încălţăminte. Hainele ei arătau minunat în ele şi Betty deschidea uşile adesea numai ca să-şi privească lucrurile.

În dimineaţa aceea, îi deschise uşa lui Richard Gates şi zîmbi cînd observă uimirea de pe chipul acestuia cînd privi în jur.

– Ai o locuinţă foarte frumoasă, Betty.

Ea zîmbi şi se umflă în pene de satisfacţie.

– Îţi mulţumesc foarte mult. Nu mi-am adus niciodată de lucru acasă, dacă mă-nţelegi. Bei un ceai, o cafea?

În mod normal, n-ar fi acceptat nimic în casa unei prostituate, dar ziua aceea făcea excepţie de la regulă.

– O cafea ar fi foarte bună, mulţumesc.

O urmă la bucătărie. Betty călca uşor cu papucii ei de casă, mergînd cu spatele foarte drept. Acest lucru îl făcu să se întrebe cum fusese, oare, în copilărie. Ea era încîntată că avea un oaspete atît de ilustru şi nu mai contenea cu sporovăiala.

– Eu am aranjat totul. De-a lungul anilor, m-am tot uitat ici, colo şi am găsit cîteva lucruri drăguţe. Dar punctul meu forte, dacă vrei, e să colecţionez degetare, spuse ea rîzînd, dar Gates nu putu să rîdă cu ea.

– Eşti o femeie simpatică, Betty, ştii? Probabil că ai fi putut să fii o soţie bună.

Ea scuturâ din cap imediat.

– Nu cred, domnule Gates. Mă prostituez de la doişpe ani – chestia asta stricâ tot. Sînt destul de mulţumită de viaţa mea. Acum muncesc ca să trăiesc, amice. Închid uşa şi mă bucur de căsuţa mea, de radioul meu şi de gîndurile mele. Toate astea îmi ajung, spuse ea sorbind din cafea stînjenită pentru o clipă după acele dezvăluiri, după care îşi aminti scopul vizitei lui.

– Ce se-aude cu Cathy? Cînd mergem s-o luăm?

Gates se duse în camera din faţă şi, aşezîndu-se pe unul din scaunele Queen Anne, zise:

– Cathy a fugit de la şcoala aia aseară. M-a sunat un tip mare şi tare de la Asistenţa Socială. După spusele lui, a fost agresivă şi violentă, ceva ce eu nu cred, dar n-are nici o importanţă. Asistenta socială care a dus-o acolo – cotoroanţa aia de Barton – ei bine, e măritată cu un judecător. De parcă mie mi-ar păsa! Judecători, măturători, pentru mine, toţi sînt la fel. Dar, ideea era că toţi sînt protejaţi şi noi nu putem să facem absolut nimic. Am primit un telefon chiar şi de la comisar, care mi-a zis politicos să las lucrurile aşa. Se petrecea ceva la nivel înalt şi, la un moment dat, tot o să aflu despre ce e vorba şi o să-i iau pe rînd. Dar asta o să fie mai tîrziu, cînd o să-ncep investigaţiile. Deocamdată ştiu că toţi fac pe ei şi îmi convine. Oficial, Cathy a dispărut aseară împreună cu o altă fată. Denise nu mai ştiu cum, pe jumătate chinezoaică. S-a anunţat la Persoane Dispărute şi atîta tot. Mă aflu aici şi oficial şi neoficial, pentru că sîntem rugaţi frumos de către poliţia din Deal să fim cu ochii-n patru în East End. Ei cred că ea o să vină încoace. Îmi miroase ca o balegă de cal pe covorul ăsta. O să aflu eu despre ce e vorba, cucoană, îţi promit. Şi, cînd o să se-ntîmple asta, cineva o să vrea ca maică-sa să fi avut acces la nenorocite de anticoncepţionale în seara cînd l-a conceput!

Nu îl auzise niciodată vorbind atît de mult şi nu mai auzise niciodată nişte cuvinte atît de pline de înflăcărare.

Uitîndu-se în jur, la mulţimea de degetare aşezate frumos pe rafturi, şi la cele cîteva cărţi legate în piele, Betty simţi cum o podidesc lacrimile. Lui Cathy i-ar fi plăcut foarte mult acolo. Întotdeauna se înţeleseseră bine. Betty o iubise de cînd o văzuse prima oară. Acum, cînd Madge era închisă, se şi văzuse moştenind statutul de mamă şi aşteptase cu nerăbdare acel moment. Însă, fata dispăruse şi i se putea întîmpla orice.

– O să am grijă ca toată lumea să fie cu ochii-n patru după ea, continuă Gates. Cred c-o să vină aici, nu, Betty?

Ea încuviinţă cu tristeţe.

– Dacă nu pentru altcineva, pentru Eamonn Docherty. Îl iubeşte la nebunie pe băiatul ăsta.

Gates se încruntă.

– Proasta! Nu-şi dă seama că este mai rău decît taică-său? Doamne, trebuie să aibă mai mult din maică-sa decît mi-am închipuit. Apropo, ai idee cine este tatăl fetei?

Betty rîse atunci, rîse cu adevărat.

– Madge obişnuia să-i spună „Heinz cincizeci şi şapte". Aiurea, ştiu, dar destul de adevărat. Nici Madge nu ştia. Habar nu avea ce culoare o să aibă copilul. N-a ştiut că era însărcinată decît cînd avea cinci luni jumate aproape. Atunci n-a mai avut nici o şansă să găsească pe cineva care să-şi asume răspunderea. Şi n-a avut la cine să apeleze. Fata n-are la cine să se ducă, în afară de Eamonn Docherty, la tatăl lui sau la mine.

Gates încuviinţă.

– Ei bine, ceva nu-i în regulă, oricum. Toată lumea e pe capul meu şi e ceva cam exagerat pentru o fetiţă de treisprezece ani. O mulţime de oameni s-au chinuit să aplaneze lucrurile şi, eu unul, vreau să ştiu de ce.

– Şi eu la fel, domnule Gates, spuse Betty cu sinceritate. Şi eu la fel.

Mama Gosa se uită la fata care căuta discret printre puţinele ei lucruri. Zîmbetul rămase întipărit pe faţa grecoaicei.

Cînd fata pipăi din nou căptuşeala hainei, sperînd că cele douăzeci şi cinci de lire aveau să apară din nou ca prin farmec, femeia se duse încet spre uşă.

– Ce e?

Zîmbetul ei era sumbru acum, iar Cathy oftă cînd văzu acest lucru. Fusese prădată.

Uitîndu-se la femeie, o întrebă tăioasă:

– Unde sînt banii mei?

Mama Gosa făcu ochii mari.

– Ce bani? Nu ştiu nimic de nici un ban.

Cathy o privi furioasă.

– Cele douăzeci şi cinci de lire ale mele. Am avut douăzeci şi cinci de lire şi acum nu-i mai am şi îi vreau, clar?

Pentru prima oară, femeia simţi puţină teamă. Fata păruse ameninţătoare pentru o clipă.

Deodată, Cathy realiză totul. Ultimele patru săptămîni o sleiseră de puteri. Dar nu avea de gînd să se lase jefuită doar pentru o mîncare caldă şi nişte zîmbete înşelătoare.

– Unde-mi sînt banii, vacă bătrînă? Îmi vreau banii! Şi dacă nu-i am mai repede, o să scol pe toată lumea. Deci, unde sînt?

Instinctiv, puse mîna pe un cuţit de pîine de pe masă. Se uită la el şi, apoi, la chipul înspăimîntat al femeii şi furia îi trecu imediat.

Aruncînd cuţitul din mînă, se aşeză, îşi luă capul în mîini şi începu să plîngă. Amărăciunea suspinelor ei o făcu chiar şi pe femeia care o jefuise să simtă o umbră de regret pentru ceea ce făcuse.

Cathy îşi luă lucrurile, se duse înapoi în camera din faţă, îşi scoase cămaşa de noapte şi îşi puse hainele ei. Întorcîndu-se la bucătărie, se uită la Mama Gosa şi clătină din cap cu tristeţe.

– Sper că o să primeşti ceea ce meriţi, cucoană, zău. Într-o bună zi o să oferiţi găzduire cui nu trebuie şi o să-ţi plătească. Cînd o să-i spun iubitului meu ce-ai făcut, o să se supere foarte tare – şi o să-i spun exact unde locuieşti, mă auzi, şi o să-l duc la cafeneaua fiului tău. Oricum, o să am grijă să se facă dreptate.

Luîndu-şi lucrurile, ieşi încet din cameră. Aproape că se aştepta să primească o lovitură în cap sau în ceafă, dar femeia o lăsă să plece fără să scoată nici un cuvînt.

Cînd femeia ajunse la uşă, Cathy se întoarse şi spuse:

– Au fost o găzduire şi o mîncare foarte costisitoare şi chestia este că, oricum, ţi-aş fi dat banii, doar ca să pot să stau. I-ai furat degeaba. Ai făcut totul degeaba.

Ieşind în frigul de afară al zilei de noiembrie, îşi înfăşură haina mai strîns în jurul trupului şi porni la drum. Oamenii treceau grăbiţi pe lîngă ea, fiind ocupaţi cu vieţile normale şi avînd scopuri clare. Merse aiurea pînă cînd ajunse la piaţa de la North End Road. Îi era frig şi îi era greu să-şi care lucrurile în punga de hîrtie. Fură două pulovere şi o sacoşă.

Orice s-ar fi întîmplat, trebuia să ajungă în East End cît mai repede. Nu putea să-şi permită să se mai ascundă: cei doi Gosa făcuseră ca acest lucru să fie imposibil.

Cînd începu să plouă, simţi cum o podidesc lacrimile şi şi le şterse repede. Nu rezolva nimic dacă plîngea. Plînsese destul. Asta făceau cei care aveau destui bani şi destul timp pentru a-şi permite luxul. Ea nu avea nici una, nici alta, aşa că am trebuia să aştepte. Apoi avea să plîngă toată ziua şi toată noaptea în faţa unui foc frumos, oprindu-se din cînd în cînd pentru a bea ceva fierbinte şi a asculta cuvintele de alinare. Acel gînd o făcu să zîmbească uşor.

În sfîrşit, învăţă cum era viaţa şi, deşi o durea, era ceva liniştitor. Pentru că, acum, aflase că lucrul cel mai îngrozitor era să înfrunţi necunoscutul. Acest lucru se întîmplase la Benton şi în seara precedentă pe străzile din Soho. Îl înfruntase şi cîştigase. Şi, acum, că necunoscutul nu o mai înspăimînta atît de rău, era liberă să se întoarcă la lumea pe care o ştia, la străzile din East End pe care ea le numea acasă. Nu avea importanţă că poliţia o căuta. Acolo avea prieteni şi un iubit căruia trebuia să-i fie foarte dor de ea.

15

Eamonn Senior stătea pe scaun în apartamentul lui Betty şi privea în jur uluit. Venise pentru că primise un mesaj de la ea pentru a-i face o vizită cît mai curînd posibil. Pentru prima oară în viaţa lui trecuse pragul casei femeii pe care o detesta şi, după expresia de pe chipul ei, Betty era încîntată.

– Dumnezeule, Betty, ai o casă minunată, spuse el cu o admiraţie reţinută şi femeia zîmbi.

– Lui Madge îi plăcea foarte mult aici. Dar mie nu mi-a plăcut niciodată să am alţi musafiri, dacă mă-nţelegi.

El înţelese şi zîmbi în semn de răspuns.

– Deci, ce se-ntîmplă cu Cathy? întrebă el deodată.

Betty îşi aprinse o ţigară. Dînd fumul afară, zise:

– A fugit şi nici măcar Gates nu ştie unde e sau de ce a fugit. Din cîte mi-am dat seama, o zgripţuroaică de la Asistenţa Socială a dus-o la şcoala de corecţie. Acum toţi scot tot felul de aiureli cum că ar fi fost violentă şi periculoasă, chestii din astea, dar problema e că, acum, ea e pe străzi pe undeva şi noi trebuie să aşteptăm un semn de la ea. Şi cei de la Asistenţa Socială o vor înapoi şi, din cîte am înţeles, dacă apucă să pună mîna pe ea, o închid şi aruncă cheia, aşa că, dacă o vedem, trebuie să o ajutăm şi s-o facem să dispară de-aici cît mai repede.

Eamonn ascultă din ce în ce mai uimit.

– Ce naiba e chestia asta cu violenţă şi periculoasă? Sînt siguri că e vorba de aceeaşi persoană?

Betty dădu din cap afirmativ.

– E o nebunie, ştiu, dar se pare că ele – ea şi încă o fată cu care a fugit – au atacat un individ care lucra la

Şcoala de Fete Benton. Are necazuri, Eamonn, chiar dacă Richard Gates caută s-o protejeze. Ştiu că-i vrea binele, dar cel mai bine e să păstrăm tăcerea, totuşi. Eu nu-i spun dac-o văd pe Cathy şi nici tu n-ar trebui s-o faci. Trebuie să-ncercăm s-o ajutăm să fugă. Asta dacă apare, bineînţeles. Ar putea fi oriunde. Sper că e teafără, doar.

Cei doi se priviră mult timp. Se gîndeau la acelaşi lucru, dar nici unul nu îl exprimă în cuvinte.

Cathy se întorsese în Soho. Mersese toată după-amiaza şi se hotărî să se ducă înapoi la cafenea pentru a vedea dacă nu putea să recupereze măcar o parte din bani de la Tony Gosa.

Acum era seara devreme şi străzile erau aglomerate. Magazinele erau pline şi traficul era îngrozitor. Ea privi în jur cu interes. Fete nu cu mult mai mari decît ea plecau de la birourile unde lucrau şi se îndreptau spre casă. Erau îmbrăcate modern şi aveau ochii rimelaţi şi conturaţi cu negru. Lui Cathy i se părea că arătau fantastic.

Îşi închipui ce avea să zică Eamonn cînd avea să o vadă arătînd astfel – dar acest lucru nu se putea întîmpla decît dacă îşi recupera cele douăzeci şi cinci de lire. Deodată, i se păru important să arate bine pentru el, fiindcă ştia că înfăţişarea era importantă pentru Eamonn. Îşi petrecea mult timp pregătindu-şi părul şi uitîndu-se în oglindă. Ea voia să-i fie egală cînd avea să-l revadă, să fie o persoană la care el să se uite cu plăcere şi admiraţie. Nu ca o zdreanţă cu hainele şi faţa murdare.

Tony Gosa nu păru şocat cînd o văzu; de fapt, dădu impresia că ar fi aşteptat-o.

– Ce doreşti? o întrebă el tare, aşa încît toată lumea se uită la ea.

În cafenea erau o mulţime de tineri îmbrăcaţi modern şi cu rînjete la fel de moderne. Două fete de vreo şaisprezece ani îşi zîmbiră şi arătară spre ea ca şi cum ar fi fost o arătare de carnaval.

– Vreau să-mi dai banii înapoi! spuse Cathy la fel de

tare şi agresivă, astfel încît toţi cei de faţă încetară orice activitate şi se uitară la ea. Mi-ai furat banii, amice, şi acum am venit să-i iau înapoi.

Tony Gasa era uimit, dar nu arăta nici un fel de emoţie. Ieşi din spatele tejghelei zîmbindu-le clienţilor, după care o apucă de braţ şi o aruncă afară pe uşă.

Aplecîndu-se deasupra ei, îi spuse printre dinţi:

– Dacă te mai văd vreodată, îţi iau gîtul, fetiţo. Acum cară-te şi să nu mai calci pe-aici.

Chipul prietenos din seara precedentă dispăruse. Cînd el se întoarse în cafenea, ea îl auzi spunînd:

– Îi ajuţi pe oameni şi uite cum îţi mulţumesc.

Cathy era roşie de furie şi ruşine. Simţea cum lacrimi de neputinţă stăteau să-i ţîşnească din ochi şi rămase cu privirea aţintită asupra cafenelei, întrebîndu-se ce să facă. Nu mai putea decît să se urce în tren şi să se întoarcă în East End; toate visurile ei de mai înainte, de a se întoarce arătînd bine, zburară pe fereastră. Şi, pe deasupra, îi era şi foame.

Mergînd pe Old Compton Street, simţi cum vîntul rece îi biciuia faţa. Îi era foame şi frig şi era speriată. Se temea că nu o aşteaptă nimic bun nici în East End, nici în West End. Habar nu avea ce făceau poliţiştii – dacă o dăduseră în urmărire, dacă lovitura pe care i-o dăduse Temnicerului era de-ajuns pentru a fi închisă în toată regula acum.

Era atît de derutată.

Rezemîndu-se de un zid din apropierea unui bar cu spectacol de striptease, îşi strînse lucrurile la piept şi se uită la oamenii care treceau.

Îşi dădu seama pentru prima oară în ce bucluc intrase. Mai bine ar fi recunoscut că îl omorîse pe Ron, pentru că, după cum stăteau lucrurile, nu îi era deloc mai bine.

Frigul se lăsa peste toată Londra şi începu să se lase ceaţă cînd se trezi, în sfîrşit, din reverie. Era tîrziu dar lumea tot mai trecea grăbită pe lîngă ea. Se auzea muzica răsunînd din spatele ferestrelor şi uşilor, iar străzile erau pline de bărbaţi şi femei în căutare de distracţii.

Palidă din cauza oboselii şi durerii, porni din nou la drum. Situaţia ei devenea din ce în ce mai gravă pe măsură ce trecea timpul. Acum îşi dădu seama ce voise să spună Denise cu cuvintele: „Nu mai există cale de întoarcere".

Din clipa în care îl atacase pe acel individ de la şcoală, era în ghearele sistemului. Dacă o prindeau acum, aveau toate motivele să o trimită înapoi la Benton sau în vreun alt loc şi mai groaznic.

Nu ştia de ce îi trecuse acel gînd prin cap. Tot ce ştia era că avea necazuri mari şi că nimănui nu-i păsa îndeajuns pentru a o ajuta.

Caroline şi Eamonn se aflau într-un mic bar din Wintchapel; ea era îmbrăcată cu tot ce avea mai frumos şi Eamonn o privea cu mîndrie. Caroline nu arăta urît şi avea nişte ochi superbi.

Un alt lucru care îl atrăgea la ea erau legăturile familiei ei. Tatăl lui Caroline, Jack Harvey, lucrase pentru un gangster maltez pe nume Victor Messon.

Victor era un tip imens care angaja indivizi ca Jack Harvey ca să facă diverse lucruri pentru el. Se zvonea că Jack fusese, de asemenea, un prieten. Toate fuseseră bune şi frumoase pînă cînd cei doi se îndrăgostiseră de aceeaşi femeie. Aceasta era o evreică micuţă de statură pe nume Rita Goldfinch, uluitor de frumoasă, cu nişte ochi mari, căprui. Cel puţin, aşa spusese Jack întotdeauna. Ca şi cei ai lui Caroline, ochii Ritei atrăgeau oamenii, dar, din nefericire pentru ea, atrăsese doi bărbaţi violenţi, fiecare la fel de hotărît să o aibă.

Amîndoi erau deja căsătoriţi, deşi aceasta nu era o problemă. Ei voiau o amantă, nu încă o soţie, deşi erau unii care spuneau că Victor ar fi vrut să-şi lase nevasta şi să o ia pe micuţa evreică.

Nu a mai apucat, însă.

Jack Harvey i-a omorît pe amîndoi lîngă barul „Dean Swift". Acum el era la Bradmoor, reputaţia sa fiind sporită de acel gest de violenţă. Îl bătuse pe Victor cu un levier pînă îl omorîse şi îi tăiase gîtul Ritei, care, de fapt,

nu îl voise pe nici unul din ei.

Fiica lui Jack crescuse acceptînd respectul pe care i-l aducea numele de „Harvey". Tatăl ei era închis, dar încă mai avea prieteni afară – aşa se spunea. Pe ea nu prea o interesase de el. Mama ei era cea care încă îl mai vizita şi vorbea despre el ca şi cum ar fi fost o combinaţie între Papă şi Charlton Heston, păstrîndu-i vie amintirea în East End.

Caroline avea de cîştigat de pe urma acestui lucru, plăcîndu-i notorietatea. Cît despre tatăl ei, ea îi trimitea cîte o felicitare de Crăciun în fiecare an şi cîte un rînd din cînd în cînd, atunci cînd o obliga mama ei. Caroline voia – de fapt, avea nevoie de respectul celor din jur. Şi, dacă putea să cîştige respectul unui tip ca Eamonn, fericirea ei era totală.

În timp ce stăteau în barul „Blind Beggar" şi ascultau muzică, intră un tînăr înalt şi brunet, cu părul tuns în stilul băieţilor de colegiu. Purta un costum de mohair, observă Caroline, care îşi aţinti privirea asupra lui în mod automat. Îi zîmbi şi el fetei cu ochi mari şi albaştri din colţul barului.

– Îl cunoşti? o întrebă Eamonn cu o voce încordată.

Caroline ridică din umeri.

– Nu. Ar trebui? spuse ea cu o voce plină de sarcasm şi ceva în plus.

Ceva ce Eamonn nu avea de gînd să permită. Era ceva ce aducea a înfumurare şi sfidare.

Ridicîndu-se, se duse la necunoscutul de la bar şi zise:

– I-ai zîmbit iubitei mele.

Tînărul se întoarse spre el şi zîmbi cuceritor.

– E o ţară liberă. Fata e drăguţă. Ia-o ca pe un compliment, amice. Am zîmbit doar.

Era chipeş şi ştia acest lucru. Eamonn simţi că tînărul cîştiga mult cu zîmbetul şi farmecul lui. Avea cheile maşinii în mînă şi înfăţişarea unuia care primise o educaţie bună. Care avusese tot ce ar fi trebuit să aibă un copil.

Toate acestea îi trecură lui Eamonn prin minte în

fracţiunea de secundă care îi trebui pentru a sparge un pahar pe tejghea şi a-i tăia obrajii tînărului. Se întrebă chiar ce aveau să spună părinţii lui iubitori cînd aveau să-i vadă cicatricile pe chipul zîmbitor.

Nu era un client obişnuit, altfel Eamonn l-ar fi cunoscut. Era unul din cei care începuseră să frecventeze barurile din East End numai pentru că acest lucru îi oferea puţină prestanţă. Ei bine, acum avea ceva care să-i amintească de seara aceea tot restul vieţii.

– Numele meu e Eamonn Dochtery şi te desfid să le spui asta poliţiştior, zise el înainte să iasă.

Rîzînd, părăsi barul trăgînd-o pe Caroline după el. Nimeni nu se duse să-l ajute pe tînăr şi nimeni nu cheamă ambulanţa pînă cînd nu fură siguri că Eamonn ajunsese destul de departe. Tînărul îşi ţinea pielea tăiată cu mîinile, uitîndu-se în jur şocat şi nevenindu-i să creadă.

Caroline îl urmă pe Eamonn pînă acasă tăcută. Intrară în apartament împreună. Tot fără să spună nimic, îşi scoase paltonul şi se uită la bărbatul alături de care hotărîse să trăiască şi pe care se decisese să-l iubească. Pumnul lui o lovi în faţă şi ea simţi o durere fierbinte în clipa în care încheieturile degetelor lui intrară în contact cu pometii ei.

O trînti la pămînt şi îi cără lovituri unde nimerea.

Ea tot nu spuse nimic.

Făcîndu-se ghem, îşi relaxă trupul şi primi ceea ce i se oferea.

În cele din urmă, sleit de puteri, îi depărtă picioarele şi o posedă cu brutalitate şi în tăcere acolo, pe podea, unde rămăsese ea.

Cînd îl văzu închizînd ochii şi îşi simţi sămînţa ţîşnind fierbinte înăuntrul ei, ea simţi un moment de euforie.

El era gelos. O lovise. Deci, trebuia să o iubească.

Nimeni nu îi spusese lui Caroline Harvey care era marele secret al iubirii şi nici nu avea să-i spună cineva vreodată.

După aceea, o strînse la piept ca pe un copil, şop-

tindu-i vorbe de alint la ureche. În acele cîteva minute, ea se simți mai în siguranță ca oricînd.

Cathy îl văzu pe bărbat apropiindu-se de ea şi se dădu într-o parte pentru a-l evita. Amîndoi făcură aceleaşi mişcări de cîteva ori în încercarea de a trece unul pe lîngă altul. În cele din urmă, ea se opri şi aşteptă ca el să treacă.

Dar el nu o făcu.

Ridicîndu-şi privirea, ea văzu un bărbat solid, cu o barbă mare. Părea să fie străin, poate rus. Dar asta s-ar fi putut să fie din cauza căciulii de blană. Avea un palton gros şi un fular alb, părînd elegant, dar, într-un fel, amenințător.

– Bună, domnişoară.

Vocea lui era groasă şi, categoric, londoneză. Cathy încercă să treacă pe lîngă el.

– Haide, fetițo, ce s-a-ntîmplat? Ți-a mîncat pisica limba?

Lumea trecea pe lîngă ei ca şi cum nici n-ar fi existat şi Cathy se uită furioasă la bărbatul din fața ei.

– Îmi stai în drum, omule.

El se uită la ea şi rîse:

– Haide, vino cu mine.

El o apucă de braț şi, strîngînd-o cu putere, o trase pe o străduță lăturalnică. Cathy încercă să se elibereze, dar el îi zîmbi doar. Era foarte puțină lumină şi mirosea îngrozitor a gunoi. O lipise de perete. Scoțîndu-şi mănuşile, luă două bancnote de cîte o liră din portofel.

Cathy îl privi complet mută pentru o clipă. Cînd încercă să o rupă la fugă, el o pocni cu putere peste față, amenințîndu-o.

– Nu fi proastă, fetițo. Fă ce-ți spun eu şi o să cîştigi două lire, bine?

Vocea lui era îngroşată de emoție. Îşi deschise paltonul şi se chinui să-şi desfacă pantalonii. Cathy închise ochii cînd îl văzu scoțîndu-şi membrul flasc şi începînd să-l maseze.

– Hai, fetițo, ia-l în gură..., spuse el mai blînd acum,

iar ea îşi simți mîna pe ceafă forțînd-o să lase capul în jos.

În clipa aceea, îl lovi cu brațul. A doua lovitură a lui peste cap o duru foarte tare.

Omul îşi pierdea răbdarea şi, tremurînd în fața lui, Cathy simți că era inutil să încerce să fugă. El îşi masa membrul din nou şi îi lăsa capul în jos, vorbind tot timpul.

– Haide, fetițo, n-am eu două lire pentru tine? Ia-l în gură şi totul o să fie minunat. O să fie foarte bine. De obicei, nu durează decît cîteva secunde. Aşa, fii o fetiță cuminte...

Cathy simți gustul sărat al penisului şi se înecă în clipa în care el îl împinse pînă în străfundul gîtlejului ei. Nu putea să se mişte, nu putea să facă absolut nimic. El era imens şi puternic. Era forțată din nou să facă ceva ce nu voia.

Cînd încercă să se retragă, el împinse şi mai tare, din ce în ce mai adînc. Vorbea tot timpul şi tonul hipnotic al vocii lui o speria şi mai mult.

– Aşa, fii fetiță cuminte. E bine, vezi? Nu-i aşa, că e bine? Odată ce dai de gust îți place. Tuturor fetițelor le place, nu?

O altă voce răsună deodată din întuneric. Auzind-o, Cathy îşi înfipse dinții cît putu de tare în penisul întărit al individului.

– Bătrîn nenorocit! Lasă fata-n pace. Ar trebui să-ți fie ruşine.

Omul încercă să se acopere şi, în acelaşi timp, să o împiedice pe femeia aceea înaltă şi foarte guralivă să îl lovească cu geanta.

– Hai, întinde-o, pînă nu chem poliția. În viața mea n-am văzut aşa ceva... şi fetița asta n-are mai mult de doişpe ani. E o ruşine națională.

Strigătele femeii îl făcură pe individ să dispară imediat în întuneric, luîndu-şi şi cele două lire.

Cathy rămase lipită de perete şi încercă să verse, dar nu avu ce să scoată, căci nu mai mîncase de dimineață. Femeia îi frecă spatele, simțindu-i fragilitatea, ceea ce o înfurie şi mai tare.

– Sărmana de tine. Hai, vino, vino cu Desrae, o să am grijă de tine o vreme. Numai Dumnezeu ştie că am ajuns exact la momentul potrivit. Cum îţi împingea căpşorul... Mă mir că nu ţi-a făcut nici un rău.

Cathy simţi cum femeia o luă de braţ şi se lăsă condusă. Încă mai simţea gustul acelui individ şi horcăi în timp ce ieşeau de pe alee.

Se temea ca femeia aceea să nu o lase singură din nou şi se tot uita în jur după bărbatul care o atacase.

– Cred că ar trebui să existe nişte legi pentru nenorociţii ăştia, zău, scumpa mea. Ce nemernic, oh? Pun pariu că a fost cît pe ce să te înece. Am întîlnit şi cu cîţiva din ăştia la viaţa mea şi, te rog să mă crezi, scumpo, e o senzaţie oribilă. Perverşii sînt cei mai nenorociţi, dar, în ziua de azi, şi unii bătrîni apelează la porcăriile astea. Cel puţin aşa am auzit.

Desrae, cum spusese că se numea, vorbi astfel pînă cînd ajunseră la apartamentul ei de pe Gruk Street. Deschizînd o uşă, o împinse pe Cathy într-un hol întunecos.

– La etaj, prima pe dreapta, scumpo. Ai grijă la trepte – sînt atît de abrupte că ai senzaţia că urci pe Everest. Pînă şi Chris Bonnington ar avea nevoie de crampoane aici!

Rîse de gluma pe care o făcuse şi imediat o apucă tusea.

Urcînd scara murdară, plină de hîrtii şi prezervative folosite, Cathy simţi mirosul de gunoi şi fum de ţigară. Apoi Desrae deschise o altă uşă şi aprinse lumina.

Cathy fu uimită cînd văzu un hol foarte drăguţ decorat în bej şi cu plante agăţătoare şi, imediat, fu dusă într-o încăpere unde se afla o canapea şi două fotolii din piele şi o vitrină mare plină de porţelanuri şi pahare.

– Lasă-ţi lucrurile jos pînă mă duc să-ţi pun ceva de băut, scumpo. Ştiu că nu eşti suficient de mare pentru asta, dar o picătură de whisky e singurul lucru care poate să facă să dispară gustul de sculă.

Desrae izbucni iarăşi într-un hohot de rîs şi se apucă să aprindă veioze, după care turnă de băut pentru amîndouă. Cînd îi puse paharul în mîna lui Cathy, aceasta o privi mirată. Părul lui Desrae era decolorat şi strîns frumos în coc. Ochii îi erau rimelaţi şi fardaţi cu verde, iar buzele îi erau de un roşu-închis. Trăsăturile îi erau aspre şi, totuşi, ciudat de rafinate, iar zîmbetul, sincer şi prietenos. Cu un licăr de neastîmpăr în ochi, Desrae spuse:

– Da, scumpa mea, ai ghicit bine. De fapt, sînt bărbat, spuse ea şi rîse din nou. Dar nu te speria, draga mea. Nu mănînc fetiţe. Şi, foarte rar, vreau ca ele să mănînce anumite părţi din mine!

Zîmbi iarăşi într-un hohot de rîs şi, făcîndu-i semn cu paharul, o îndemnă pe Cathy să-l golească pe al ei dintr-o înghiţitură.

– Are un gust oribil, dar face o treabă foarte bună, nu?

Cathy goli paharul şi, imediat, o apucă tusea. Un braţ musculos îi cuprinse umerii şi Desrae o sărută pe frunte.

– Sărmana de tine. Dar nu-ţi fie teamă, bătrîna Desrae o să aibă grijă de tine acum. Eşti în siguranţă.

Aşezînd-o pe capanea, îi luă lucrurile din braţe şi se apucă să o descalţe.

– Mă duc să-ţi pregătesc baia şi să-ţi fac ceva de mîncare. Pe urmă, o să stăm puţin de vorbă. N-am nici o treabă în seara asta. Ai avut noroc că a fost seara cînd nu trebuia să mă duc la bar, altfel nu te-aş fi găsit.

Continuă să sporovăie aiurea tot timpul cît îi pregăti baia.

Cathy stătea pe canapea, ascultînd, dar nereceptînd nimic. Vocea bărbatului-femeie avea un efect liniştitor asupra ei şi ea descoperi că îi plăcea să o audă. Instinctiv, îşi dădu seama că, într-adevăr, era în siguranţă şi nu i se mai părea ciudat că salvatorul ei era un bărbat în rochie şi dres de culoarea pielii. Nimic nu o mai putea şoca acum.

Cinci minute mai tîrziu, se afla într-o cadă de un roz aprins, înconjurată de spumă şi faianţă roz, sorbind dintr-un grog cald care Desrae o asigurase că alină orice durere.

– Uite, leagă-ţi părul cu asta.

Cathy luă elasticul şi îşi strînse părul.

– Ai un păr foarte frumos, scumpo, şi nişte umeri uimitor de delicaţi. Se vede că ai clasă. Eu am nişte umeri de zidar nenorocit – ceea ce nu-i deloc de mirare, din moment ce asta am fost.

Izbucni din nou într-un hohot de rîs şi Cathy se trezi rîzînd şi ea.

– Îţi mulţumesc foarte mult, nu ştiu ce m-aş fi făcut..., zise ea, dar, deodată, începu să plîngă.

Bunătatea salvatorului ei fusese prea mult pentru ea. Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji şi, apoi, suspinele, multă vreme reţinute se dezlănţuiră.

Desrae, tulburat el însuşi, o luă pe după umeri aşa cum stătea în cadă şi spuse, deodată.

– Gata, gata. Mă faci şi pe mine să plîngă şi-mi stric afurisitu' de machiaj.

Pe jumătate rîzînd şi pe jumătate plîngînd, cei doi se îmbrăţişară după care trăncăniră în baie vreo oră. Cathy îi povesti tot ce i se întîmplase în ultima lună, eliberîndu-se, astfel, şi punînd lucrurile în ordine în mintea ei. În cele din urmă era vlăguită.

Desrae se uită la ea şi clătină din cap cu tristeţe.

– Ei bine, tot ce pot să spun, Cathy Connor, e slavă Domnului că ai dat de mine! Există o mulţime de oameni ciudaţi pe străzi, ascultă-mă pe mine. Şi cînd aşa o spune un bărbat îmbrăcat cu haine de damă e şi mai ciudat, nu?

Spunînd aceasta, îi întinse un prosop mare de culoarea cireşei în care să se înfăşoare.

Prosopul era clad şi moale şi, înfăşurîndu-se cu el, lui Cathy îi veni ameţeală din cauza oboselii; Desrae o luă în braţe cu uşurinţă şi o aşeză pe canapea.

– Stai aici, scumpo, şi eu o să-ţi aduc nişte supă fierbinte. Pe urmă, o să discutăm ce o să facem mai departe.

Lăsînd-o în faţa focului, Desrae se duse la bucătărie, unde puse nişte supă de roşii într-un castronel şi tăie cîteva felii de pîine pe care le unse cu unt. În tot acest timp se gîndi la situaţia lui Cathy. Fata din sufrageria lui era minoră, nehrănită şi neglijată, după părerea lui.

Desrae, el însuşi un produs al şcolilor de corecţie, nu voia să ia legătura cu poliţia. Oricum, mulţi oameni nu făceau deosebire între cei care molestau copiii şi homosexuali. Mai ales poliţiştii. Ar fi putut să dea el însuşi de necazuri. Dar nici nu avea s-o arunce înapoi în stradă.

Cît despre acel Eamonn în care îşi punea fata speranţa... după părerea lui Desrae, nu era nimic de capul lui. Şi, nu numai atît, dar imediat cum ar fi pus piciorul în locurile pe unde trăise înainte, poliţia avea să pună mîna pe ea.

Nu, fata nu trebuia să ajungă acolo şi el avea să-i explice acest lucru.

Frecîndu-şi mîinile mari şi admirîndu-şi opera, duse tava în sufragerie şi o puse pe o măsuţă. După aceea, îi dădu lui Cathy să mănînce cu mîna lui, gîndindu-se tot timpul ce să facă în privinţa ei. Deodată, îi veni cea mai grozavă idee.

– Tocmai mi-a venit o idee, scumpo.

Cathy ridică dintr-o sprînceană şi zîmbi.

– Ce idee?

– Poţi să stai aici şi să munceşti ca să-ţi cîştigi existenţa.

Ea se încruntă.

– Ce – să fac curăţenie şi alte chestii de-astea?

Desrae încuviinţă, după care adăugă important:

– O să te-nvăţ o afurisită de meserie, fetiţo.

Cathy era perplexă.

– Ce fel de meserie?

El zîmbi larg.

– O să te-nvăţ cum să fii cameristă, Cathy Connor. Cum să fii camerista unei femei de o anumită categorie.

Cathy înţelese imediat ce voia să spună şi rîseră amîndoi.

– Maică-mea n-a avut niciodată o cameristă, dar eu mă ocupam de curăţenie şi chestii din astea.

Desrae făcu un gest cum că nu o interesa de Madge.

– Eu vorbesc de o adevărată profesionistă, draga mea. Eu am tot felul de costume şi alte lucruri pe care le folosesc în meseria mea. O să-ţi arăt cum ai grijă de ele,

şi de mine. Şi, între timp, o să te-nvăţ cum să ai grijă de tine însăţi. S-a făcut?

Ea zîmbi.

– Mi se pare grozav.

Se uită la persoana ciudată din faţa ei şi spuse uşor:

– Mulţumesc, Desrae. Îţi mulţumesc că mă ajuţi.

Cuvintele acelea erau nepotrivite, Cathy ştia acest lucru, dar erau rostite din inimă. Strecurîndu-şi un deget lung sub bărbia lui Cathy, Desrae îi dădu capul puţin pe spate.

– Cu multă plăcere, draga mea. Acum, ascultă ce-ţi spune unchiul Desrae: trebuie să stai cît mai departe de East End, cel puţin pentru o vreme, da? Poliţiştii or să te prindă imediat cum o să te duci acolo, ai înţeles? Te ascunzi aici un timp şi, peste cîteva săptămîni, o să regîndim lucrurile, bine?

Cathy încuviinţă recunoscătoare.

– Nici n-am cuvinte să-ţi mulţumesc.

Desrae chicoti vesel.

– Aşteaptă numai să-mi fii cameristă o vreme. Pe urmă, s-ar putea să nu mai ai aceeaşi părere. Acum hai să mergem la culcare şi mai vorbim mîine dimineaţă, eh? Pari moartă de oboseală.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Cathy era instalată în patul pentru o singură persoană din camera de toaletă a lui Desrae. La fel ca restul apartamentului, aceasta era supraîncărcată şi excesiv de feminină, iar mirosul de parfum era sufocant. Lui Cathy îi plăcea foarte mult. Era cea mai frumoasă cameră în care dormise vreodată.

Demachiindu-se şi pieptănîndu-se, Desrae se întrebă ce îl făcuse, oare, să o ia la el pe fetiţa aceea. Oare era ca o aducere aminte a zilelor cînd venise prima oară în West End, ca adolescent, cu atîţia ani în urmă? Sau era din cauza nevoii de companie pe care începuse să o simtă din ce în ce mai acut odată cu trecerea timpului?

Indiferent ce era, fata avea să stea acolo cît voia. Şi Desrae spera că acest lucru să dureze mult, mult timp. Era ceva în Cathy, în atitudinea şi comportamentul ei,

care satisfăcea o nevoie a lui.

Era vulnerabilă şi, totuşi, avea curaj. Trecuse prin atîtea şi, totuşi, mai avea puterea să aibă încredere. El nu voia să abuzeze de acest lucru. O adora deja, de la ochii ei mari şi albaştri pînă la mîinile mici şi delicate.

Spera numai că, atunci cînd avea să-şi dea seama ce presupunea munca pe care i-o oferise, nu avea să se sperie.

Oftînd, îşi cremui faţa şi gîtul şi, ţuguindu-şi buzele încă o dată, zîmbi în oglindă şi spuse:

– N-arăţi deloc rău, tipo, chiar şi la cei douăzeci şi nouă de ani pe care îi ai.

Desrae – Desmond Raymond – Smith avea treizeci şi cinci de ani, dar n-ar fi recunoscut acest lucru nici în sinea lui.

În cele din urmă, erau amîndoi în paturi, fiecare conştient de prezenţa celuilalt în apropiere şi încîntat de acest lucru.

Exact cînd Desrae era gata să adoarmă, uşa dormitorului se deschise Cathy apăru în cameră în cămaşa de noapte prea mare pe care i-o împrumutase el.

– Ce s-a-ntîmplat, scumpo? Nu te simţi bine?

Ea se duse şi, dînd la o parte pătura, se vîrî în pat lîngă noul ei prieten.

– Mi-a fost puţin frică acolo, singură, spuse ea cu un glas stins.

Desrae zîmbi.

– Culcă-te, scumpo. Eşti în perfectă siguranţă acum. Ţi-am mai spus asta şi Desrae nu zice ceva care nu-i adevărat, ai înţeles?

Cathy încuviinţă. După cinci minute, respiraţia ei regulată îi dădu de ştire bărbatului că adormise. Ascultînd acel zgomot, se miră că Dumnezeu împlinea dorinţele unui travestit homosexual. Avusese nevoie de cineva în viaţa lui şi acea persoană îi fusese trimisă în micuţa Cathy Connor.

Stînd aşa în pat, avu impresia că, într-adevăr, cupa lui se umplea. Zîmbi cînd se gîndi la acel lucru. Cunoscuse cîţiva preoţi la vremea lui, profesional vorbind, şi

aceştia aveau un fel ciudat de a vorbi. Erau puţin cam ciudaţi, în general, îşi spuse el, dar nu avea să se gîndească la asta acum!

Trase pătura peste umerii fetei şi închise ochii. Dormiră amîndoi neîntorşi pînă dimineaţă.

16

Cathy se trezi în zgomote de farfurii şi pahare şi auzi radioul. Totul era atît de ciudat pentru ea şi, cîteva secunde, nu ştiu unde se afla. Apoi deschise ochii şi văzu razele slabe ale soarelui de iarnă pătrunzînd printre perdelele de un roz- închis, ceea ce o făcu să îşi aducă aminte de întîmplările serii precendente. Închise ochii din nou ca să nu se mai gîndească la bărbatul acela, la aleea aceea întunecoasă, la duhoare oribilă din jurul lor.

Totuşi, amintindu-şi de bărbatul-femeie pe nume Desrae, se trezi zîmbind larg şi o cuprinse un sentiment de euforie. Chiar şi după lucrurile îngrozitoare care i se întîmplaseră în ultimele cîteva săptămîni, tot mai simţea că putea să aibă încredere în persoana care o salvase.

Zîmbi cînd îl auzi cîntînd odată cu cei de la „Monkees". *East Train to Clarksville* nu mai sunase niciodată aşa! Dînd buzna în cameră, îmbrăcat cu un capot lung şi albastru şi avînd părul pe bigudiuri, el continuă să cînte cît îl ţineau plămînii.

– Trezeşte-te, Cathy, şi haide să mănînci, zise el apoi. Am pregătit mîncarea mea preferată: somon afumat şi smîntînă pe pîine prăjită. Happy Harold o să se supere cînd o să vadă că n-a mai rămas, dar ce naiba, viaţa e pentru cei vii, cum obişnuia să spună un prieten de-al meu, zise el şi se încruntă, după care adăugă cu tristeţe: Asta înainte să moară, bineînţeles. A luat o supradoză, intenţionat. Un prost. Adică, viaţa poate să fie o porcărie, ştiu, dar şi un rahat de viaţă e mai bună decît deloc, nu?

Fără să aştepte un răspuns, îi puse un capot pe pat şi ieşi din cameră înfăşurîndu-se în materialul dulce-mirositor. Cathy îl urmă. Îşi dăduse seama deja că multe din lucrurile pe care le spunea el nu necesitau un răspuns.

Intrînd în bucătărie, se uită la farfuria din faţa ei cu interes. Erau, într-adevăr, felii de somon afumat şi smîntînă. În plus, erau şi ouă prăjite şi felii de pîine prăjită cu unt. Cathy se apucă să mănînce lacom. Simţi o mînă pe braţ şi zîmbi cînd Desrae spuse:

– Pentru Dumnezeu, fetiţo, nimeni nu-ţi ia mîncarea din faţă. Mai încet.

Cathy îi ascultă sfatul, uitîndu-se la Desrae cum mînca delicat şi se ştergea cu un şervet la gură. O făcu să-i fie ruşine de cît de repede mîncase ea.

– Bea-ţi ceaiul, scumpo. Încă nu ţi-am pus zahăr. Pune-ţi tu cît vrei. Şi să ştii că mai e mîncare, aşa că, la naiba, nu te mai grăbi aşa. O să faci indigestie.

Dar Cathy terminase şi acum privea în jurul ei.

La fel ca restul apartamentului, bucătăria era curată şi modernă. Pînă şi rafturile erau frumos vopsite. În scurta ei viaţă, Cathy văzuse numai rafturi din lemn şi îngrozitor de murdare. Îşi dădu seama că, dacă voia să fie o bună cameristă, avea foarte multe de învăţat. Ideea de curăţenie a lui Madge nu avea să fie acceptată acolo. Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, Desrae zîmbi.

– Arată minunat, nu? Eu însămi am zugrăvit pereţii. Îmi place galbenul, e o culoare luminoasă şi prietenoasă, deşi mă face să par ştearsă. Nu mi se potriveşte tenului deloc. Totuşi, la naiba! Îmi place să mănînc aici, mă face să mă simt mai bine. Culoarea e importantă, să ştii. Eu încerc să aleg culori vesele, dacă pot. Roz, galben, albastru – mă rog, albastru-deschis – şi verde. Verdele este o culoare foarte relaxantă. Te calmează. O să te învăţ toate astea, draga mea. Cînd o să termin cu tine, o să poţi să fii camerista lui Danny la Rue.

– Tot continui cu ideea asta? întrebă Cathy şovăitoare.

Cu cît îl vedea mai mult pe acel bărbat neobişnuit, cu atît voia să-şi petreacă mai mult timp cu el, deşi habar nu avea de ce. În realitate ar fi trebuit să-i fie groază de el. Un bărbat, un bărbat în toată firea, îmbrăcat în haine femeieşti şi purtîndu-se ca o femeie mai mult decît oricare alta din cîte văzuse Cathy vreodată.

Ah, auzise vorbindu-se despre cei ca el: ridicători-de-cămăşi, împungători-de-rahat, şi copite de fier fuseseră poreclele folosite în East End pentru homosexuali. Li se mai spunea în o mulţime de alte feluri şi erau trataţi cu o foarte mare lipsă de respect. Nu erau mulţi cei care îndrăzneau să meargă pe străzile din Bethnal Green, deşi cîţiva lucrau la docuri şi erau atacaţi şi de bărbaţi şi de femei. Homosexualii, bărbaţi care arătau ca nişte bărbaţi, erau cît de cît toleraţi, îşi ţineau preferinţele sexuale pentru ei şi nu strigau în gura mare ce erau.

Nu, Cathy auzise de homosexuali, dar acesta era primul travestit homosexual pe care îl văzuse şi era surprinsă că erau oameni atît de drăguţi. Totuşi, putea să-şi închipuie de ce primire s-ar fi bucurat Desrae în cartierul din care venise, bănuind corect că era de origine din East End şi se mutase rapid într-o zonă unde oamenii erau mai toleranţi.

Era evident că se descurca bine din punct de vedere financiar; apartamentul lui era ca un palat în ochii lui Cathy, conţinînd obiecte pe care ea nu le mai văzuse decît în filme. Era chiar şi un televizor într-un colţ al living-room-ului, care era ceva uluitor pentru fată. Deşi cîştigase suficient de-a lungul anilor pentru a le oferi ceea ce majoritatea oamenilor ar fi numit o viaţă bună, Madge cheltuise toţi banii pe băutură, bărbaţi şi haine de proastă calitate.

Ridicîndu-şi privirea, văzu că Desrae se uita la ea.

– Dacă mai continui cu ideea ca tu să-mi fii cameristă? Bineînţeles, draga mea. Singura problemă e că nu vreau să te şochez. Adică, ştiu că e greu de crezut, spuse el bătînd din gene într-un mod exagerat, dar, în caz că n-ai observat, eu sînt bărbat, de fapt.

Cathy rîse încîntată.

– Serios, scumpo – mai dă-mi o ceaşcă, te rog, aşa – nu vreau să te apuci de chestia asta pînă cînd nu eşti sigură că poţi să te descurci. Dacă ţi-e teamă, putem să ne gîndim la altceva, da?

Cathy îi umplu ceaşca şi scuturâ din cap.

– Nu mi-e frică, Desrae. Maică-mea e prostituată. Adică, am văzut multe lucruri şocante la viaţa mea.

Desrae păru foarte serios o secundă, după care spuse:

– Aseară ai fost şocată, scumpo, cînd te-am ajutat să scapi de tipu' ăla.

Cathy ridică din umeri.

– Asta a fost altceva, nu? Adică, n-o să fie nevoie să fac aşa ceva, nu?

Era o întrebare şi o rugăminte şi lui Desrae i se făcu milă de fată.

– Bineînţeles că nu, scumpa mea. La naiba, şi eu mai fac asta doar din cînd în cînd şi numai cu clienţii obşinuiţi. Trebuie să-ţi fixezi anumite standarde, pentru Dumnezeu.

– Deci, ce am de făcut? întrebă Cathy nerăbdătare.

Desrae îşi strînse capotul în jurul trupului şi îşi aprinse o ţigară *Sobranie*. Avea aceeaşi culoare cu capotul.

– Ascultă, scumpo. Să clarificăm de la bun început, nu m-aş atinge niciodată nici măcar de un fir de păr din capul tău. Ai avut o mulţime de necazuri şi cred că ai nevoie de o ascunzătoare, nu-i aşa? Ei bine, eu sînt dispus să ţi-o ofer. Numai pentru vreo săptămînă, două, pînă se mai potolesc lucrurile. În timpul ăsta, o să-ţi schimb înfăţişarea puţin. O să te-nvăţ cîte ceva despre machiaj, o să-ţi aranjez părul. Am stabilit c-o să te ţii departe de East End o vreme. Eu unu' aş zice să-ţi iei adio de la locurile alea pentru totdeauna, dar tu iei hotărîrile. Cît despre iubitul tău, eu aş zice să-i dai papucii. Dar, cum am mai spus, faci ce vrei.

Sorbi din ceai cu delicateţe şi continuă să vorbească.

– Fiecare lucru la timpul său, da? Eu am lucrat ani întregi pe post de cameristă cînd am ajuns în West End.

Ah, am lucrat pentru un individ îngrozitor. Un adevărat ticălos. Dar avea şi părţile lui bune... dar m-am luat cu vorba. De ani de zile n-am mai avut o cameristă. Majoritatea sînt fete care vin şi pleacă. Ştii, de fapt, vrei să-ţi faci meseria cum trebuie, numai că ele nu ştiu ce să facă. Le iei în casă, te îndrăgosteşti de ele şi ele te lasă baltă. Îţi iau totul, clienţii, aurul şi chiar şi respectul de sine, dacă nu eşti atent. M-am descurcat singur ani de zile. Acum, însă, am senzaţia că am găsit persoana cea mai potrivită. O să te-nvăţ cum să ai grijă de lucrurile mele. Cum să te porţi cu clienţii şi cîteva trucuri folositoare. Nimic aiurea, doar nişte treburi fundamentale în Soho. De unde să faci cumpărături, ah, o mulţime de lucruri. Totuşi, sînt foarte multe de făcut. Întîi şi-ntîi, va trebui să-ţi fac rost de nişte haine şi lenjerie de corp. Poţi să împrumuţi fardurile mele pînă cînd o să-ţi poţi cumpăra tu. Trebuie să ai o anumită imagine, nu? Eşti o fată foarte drăguţă şi cred că o să dai lovitura. Între timp, o să te-nvăţ cum să fii cameristă. Majoritatea clienţilor mei sînt obişnuiţi. Am păstrat relaţiile ani de zile. Şi, apoi, mai e şi iubitul meu, bineînţeles.

Rîse în hohote cînd văzu expresia şocată de pe chipul lui Cathy.

– Ah, am un iubit, scumpo, şi zău dacă ştiu ce-o să spună de tine! Eh, asta o lăsăm pe mai tîrziu, totuşi. Întîi o să mă îmbrac, o să-ţi iau măsuri şi o să mă duc să-ţi iau nişte haine ca lumea. Nu se poate să am o cameristă care arată ca naiba, nu? Ce ar spune celelalte fete?

Cathy clătină din cap uluită. Desrae făcea ca totul să pară amuzant, uşor şi interesant. Spera numai ca felul lui degajat şi vesel să nu se schimbe niciodată. În clipa aceea avea nevoie de relaxare. Voia să se ascundă în acel apartament frumos, cu acel bărbat minunat, să-şi lingă rănile şi să se pună pe picioare atît fizic, cît şi psihic.

Acolo, cu Desrae, ar fi putut să aibă şansa unui nou început. Nu se putea duce la Eamonn pînă cînd nu era pregătită. Pînă cînd nu îl putea întîlni de pe o poziţie de egalitate. Lui Eamonn nu-i plăcea să fie împovărat cu problemele altora, avea prea multe el însuşi.

Nu, avea să fie camerista acelui bărbat ciudat şi să se ascundă de lume pînă cînd avea să fie pregătită să-şi facă apariţia triumfală. Abia aştepta să-i vadă faţa lui Eamonn cînd avea să se întîmple acest lucru! Cathy radia de fericire la acel gînd şi, văzîndu-i licărul din ochi, Desrae îşi ţuguie buzele îngîndurat.

Caroline se trezi cu o durere teribilă între picioare şi o alta surdă în tot corpul.

Braţele lui Eamonn erau în jurul ei şi ea se ghemui instinctiv lîngă trupul lui cald. Strîmbîndu-se de durere, îşi dădu seama că ochiul îi era vînăt şi aproape închis. Îl simţea prea mare pentru faţa ei. Încercîndu-l încă o dată, îl deschise încet şi îl văzu pe Eamonn uitîndu-se la ea. Pe chipul lui era o expresie de ruşine combinată cu una de încîntare.

Îi sărută sprînceana uşor, printre sărutări strecurînd cuvinte de dragoste şi afecţiune.

– Îmi pare rău, Caroline. Nu ştiu ce m-a împins să fac asta. Ştii doar că te iubesc. Întotdeauna o să te iubesc. Nu există nimeni altcineva pentru mine.

O strînse la piept, provocîndu-i alte dureri – deşi nici pe jumătate atît de mari ca acelea pe care le-ar fi simţit dacă ar fi ştiut că, în timp ce o alina şi o liniştea astfel, gîndul lui era la o cu totul altă fată. Cathy... Cathy a lui... scăpată de necazuri şi liniştită în sînul înstăritei familii Henderson.

O parte din Eamonn voia să-i caute şi să le arate ce părere avea despre stilul lor de viaţă. Dar o altă parte – cea care întotdeauna îi invidiase pe copiii curaţi şi bine hrăniţi de la şcoală – ştia că îi era mai bine acolo unde era. Cel puţin decoamdată.

Totuşi, cînd ea avea să împlinească şaisprezece ani, el avea s-o caute. Atunci avea să fie liberă să hotărască singură; liberă să-l iubească aşa cum ştia el că o iubeşte. De fapt, era în stare să şi omoare pentru ea. Pînă atunci, trebuia să se mulţumească, însă, cu proasta aia care părea să creadă că pedeapsa pe care i-o dădea

era un semn de afecțiune.

– Te iubesc, Eamonn.

Spunea adevărul. Seara precedentă, Caroline se îndrăgostise de primejdie şi avea să o venereze toată viața. Cînd se uită la chipul lui frumos şi întunecat, la ochii lui sclipitori şi la buzele lui groase şi senzuale, se îndrăgosti şi mai mult, crezînd că acel băiat-bărbat chipeş o iubea şi el.

Mutilase un alt bărbat pentru ea. Ar fi fost în stare să şi omoare pentru ea, atît de puternice îi erau dragostea şi devotamentul. Zîmbind în ciuda durerii, Caroline îşi lăsă mîna să lunece pe trupul lui şi îi întîlni penisul în erecție. Simțindu- se cuprinsă de căldură, îşi desfăcu picioarele aşteptîndu-l udă.

Nu fu dezamăgită. Era cel mai bun sex pe care îl făcuse vreodată şi era ca un drog. Nu se sătura niciodată de Eamonn Dochtery.

Cathy, îmbrăcată cu o cămaşă care lui Desrae îi era prea mică şi cu o pereche de colanți negri, se uita uluită la el cum îşi punea „fața". Chiar şi după ce văzuse ani de zile cum se sulemenise mama ei, nimic nu o pregătise pentru acea privelişte.

Acoperindu-şi fața cu un strat gros de fond de ten, Desrae îl întinse apoi peste pometi, schimbînd subtil contururile şi liniile. Uitîndu-se la ea încîntat, el ridică de cîteva ori din sprîncene.

– Sînt deşteaptă, nu?

Apoi, făcînd-o să rîdă, căci se strîmbă în oglindă de cîteva ori şi-şi dădu ochii peste cap, el îşi trasă conturul buzelor cu un creion de un maron-închis.

– Asta le face să pară mai groase, vezi? Ale mele sînt puțin cam subțiri. Buze de bărbat.

După aceea îşi dădu cu un ruj de un roz aprins, întinzîndu-l prin presarea buzelor sugestiv, şi îşi împunse obrazul cu limba.

Cathy rîdea în hohote.

– Acum patru ochi. Asta chiar e o treabă extraordinar de periculoasă. Prima oară cînd am văzut pe cineva

făcînd-o, mi-a venit rău.

Trăgînd de genele de jos, trasă o linie în interior cu un dermatograf negru, ceea ce imediat îi făcu ochii să pară mai mari. Bătu din gene, după care se apucă să îşi dea cu fard de pleoape albastru. Trecură cinci minute pînă cînd se declară mulțumit.

După aceea, clipi de cîteva ori şi, uitîndu-se la ea, zîmbi din nou.

– Încep să semăn cu o femeie, nu?

Apoi, urmară genele false pe care le aplică la fel de atent şi de concentrat ca un chirurg într-o sală de operații. Le lipi de cele de sus şi de cele de jos, după care, lăsîndu-se pe spate, îşi admiră opera cu mîndrie.

Sugîndu-şi obrajii, se privi în oglindă cu o expresie gravă.

– Acum, un fard de obraji maroniu, cred – îmi scoate în evidență pometii.

Luă un pămătuf mare pe care îl vîrî într-o cutie cu pudră.

– Să te porți întotdeauna ca şi cum te-ar privi cineva. Nu ştiu cine a spus asta, dar e o regulă pe care o respect de ani de zile. Persoana a avut mare dreptate. Acum a mai rămas doar Barnet Fair. Nu port niciodată peruci în timpul zilei decît dacă lucrez.

Scoțîndu-şi bigudiurile, îşi perie părul şi apoi şi-l răsuci în jurul capului, fixîndu-l la ambele capete.

– Să mori de invidie, Mandy Rice-Davis! Cine mai are nevoie de o femeie cînd sînt eu în preajmă?

Cathy continua să rîdă.

– Arăți superb, nu semeni deloc cu un...

Tăcu brusc, însă.

Acoperindu-i mîna cu a lui, Derase spuse vesel:

– Nu-ți face griji pentru ceea ce ai fost cît pe ce să spui, scumpa mea pentru că eu iau chestiile astea ca pe un compliment. Mi-am petrecut ore întregi încercînd să arăt ca o femeie. De ce m-aş supăra cînd zici că nu semăn cu un afurist de bărbat?

Cathy clătină din cap, neputînd să răspundă.

– Ai mai văzut vreodată o sculă de bărbat?

Ea dădu din cap afirmativ, neştiind ce avea să urmeze. Desrae îi văzu expresia şi rîse.

– Oi fi tu drăguță foc, dar cred c-am stabilit deja că nu eşti genul meu, nu? Nu, scumpo, nu-ți fie teamă. Acum o să-mi pun corpul. Nimic mai mult. O s-o vezi o fracțiune de secundă doar.

Scoțîndu-şi cămaşa de noapte, rămase gol puşcă în fața ei pentru o clipă, după care, luînd o pereche de chiloți micuți şi-i puse, ascunzîndu-şi pensiul cît putu de mult între picioare. Cathy îl văzu în oglindă dispărînd complet cînd Desrae îşi trase repede chiloții. Apoi, arcuindu-şi spatele, luă o poziție de balernină şi zîmbi larg.

– Intelingetă mişcare, nu?

Cathy chicoti încîntată.

– Acum, falsurile şi, pe urmă, putem să plecăm!

Zece minute mai tîrziu, era îmbrăcat cu un pulover roşu, împungîndu-l cu sînii falşi, şi cu o fustă neagră pînă la genunchi. Un dres negru şi o pereche de pantofi cu tocuri înalte completau toaleta.

– Eh, ce zici?

Cathy se lăsă pe spate în pat şi clătină din cap uluită.

– Arăți superb, Desrae. Eşti răpitoare.

El se privi în oglindă prefăcîndu-se admirativ.

– Nu-i rău pentru o bătrînă chiar dacă o spun eu însumi, zise el, după care, zîmbind larg, strigă: Hai să mergem să cumpărăm nişte haine ca lumea pentru tine.

Ieşind cu el din dormitor, Cathy se gîndi că mai fericită ca atunci nu fusese niciodată. Se simțea în siguranță, iubită şi la adăpost.

De asemenea, îşi dădu seama că oamenii nu aveau nevoie de prea mult ca să fie fericiți. Oricum, nu atît de mult cum îşi închipuiau.

Desrae intră în cafeneaua lui Tony Gosa cu un zîmbet larg pe față şi cu o privre hotărîtă. Observîndu-l imediat, Tony zîmbi precaut.

– Bună ziua, ce să vă aduc?

Desrae spuse atunci cu vocea lui cea mai suavă:

– O cafea, te rog. Dulce şi caldă ca tine.

Tony încuviință şi îl privi cum se aşează. Desrae era cunoscut în Soho; era de-al locului. Nu pentru că era un travestit, ci pentru că iubitul lui de multă vreme nu era nimeni altul decît Joey Pasquale.

Joey era un gangster, un gangster adevărat.

Ținea West End-ul în groază şi teroare. Joey era renumit pentru duritatea lui; nu dur, dar corect, ca majoritatea bandiților de renume, doar dur. Singurele slăbiciuni ale lui Joey era Desrae, cu care erau de ani de zile, soția şi fiul lui.

Tommy Pasquale avea optsprezece ani şi numai de puțină vreme fusese introdus în lumea afacerilor tatălui său. Îşi cîştiga repede reputația. De asemenea, se mai zvonea că îi spunea lui Desrae „mătuşă" de ani de zile deşi nimeni nu avusese curajul să întrebe vreodată dacă era adevărat.

De obicei, Desrae nu frecventa localuri ca acela al lui Tony Gosa, ci cele mai de lux din Piccadilly, unde era cunoscut şi tratat cu respect. Nu, acum se afla în cafeneaua lui Tony cu un anumit motiv şi Tony avea senzația că, oricare ar fi fost acel motiv, avea să-i aducă necazuri.

Cînd Tony îi puse cafeaua în față, Desrae îi aruncă un zîmbet larg.

– Ați mai găzduit ceva fetițe în ultima vreme?

Lui Tony îi îngheță zîmbetul pe buze.

– Maică-ta pregăteşte un mic dejun excelent, cel puțin aşa mi-a spus nepoata mea. A venit să mă caute şi am auzit că a petrecut o seară minunată cu tine şi cu maică-ta.

Tony nu spuse nimic, căci nu putea să mai scoată nici un sunet.

– O chemă Cathy. O mai ții minte, nu? Numai că am impresie că i-ai luat douăzeci şi cinci de lire. Da, parcă asta e suma. Sau nu, dacă stau să mă gîndesc bine, s-ar putea să fie fost cincizeci, zise el şi, prefăcîndu-se că se concentra, se încruntă. Da, cred că au fost cincizeci de lire. Cel puțin aşa ne-a spus mie şi lui Joey. Şi Joey a fost foarte supărat. Îi place foarte mult puştoaica.

Tony se simți cuprins de o sudoare rece.

– N-a fost pe-aici? întrebă Desrae. Presupun că mă caută la ora asta.

Tony scuturâ din cap. Ducîndu-se în spatele tejghelei, scoase cincizeci de lire cît putu de repede şi le puse în mîna întinsă a lui Desrae, cerîndu-şi scuze.

– Dacă ar fi spus că e nepoata ta, îți jur pe ochii maică-mi că...

– Mai tacă-ți gura, grec nenorocit, îl întrerupse Desrae. Ai fi în stare să vinzi şi ochii maică-ti pentru cîteva lire, şi ea pe ai tăi. Termină cu prostiile şi ascultă-mă cu atenție. Deocamdată, Joey nu ştie nimic, dar, dacă aud că s-a discutat undeva despre nepoată-mea, o să-ți fac atîtea necazuri încît o să-ți doreşti ca maică-ta să nu-şi fi desfăcut picioarele în seara în care ai fost conceput. Pricepi?

– Da... Ascultă, Desrae, dacă zici că e nepoata ta, e nepoata ta. Poate să-ți fie şi fiică, numai să nu afle nimic domnul Pasquale.

Desrae rîse încîntat.

– Fiică ar fi prea mult chiar şi pentru mine, dragul meu. Nepoată e perfect. Ai grijă să pomeneşti de ea pe-aici, da? Ți-aş fi recunoscător. Poate o s-o aduc într-o zi să mai stăm de vorbă.

Tony înghiți în sec.

– Nepoata ta e întotdeauna bine venită aici, ca şi tine.

Desrae se ridică şi se uită la bărbatul mai scund din fața lui.

– Ți-e frică, nu? Ți-e atît de frică, încît ai fi în stare să-mi sugi şi scula dacă te-aş ruga frumos, nu?

Tony era îngrozit. Desrae era capabil de orice, toată lumea ştia asta. Reputația lui era la fel de înfiorătoare ca şi cea a prietenului său. Nimeni nu îşi bătuse joc de el fără să plătească după aceea cu vîrf şi-ndesat. Spre deosebire de mulți alți homosexuali din Soho, el nu era genul de victimă. În ciuda vocii lui de femeie şi manierelor exagerate, Desrae putea să tragă un pumn ca un docher şi nu se temea să folosească un cuțit. Tony intrase în bucluc şi ştia asta. De asemenea, mai ştia şi că, dacă Desrae insista să-i sugă scula, trebuia să o facă.

Desrae rîse din nou.

– Nu te speria, sînt foarte pretențios în ceea ce priveşte persoanele cu care mă regulez. Întotdeauna am fost. Dar ai grijă, amice. Ai jefuit pe cine nu trebuia. Probabil că-ți pierzi flerul, bătrîne.

După ce el ieşi din cafenea, Tony Gosa răsuflă uşurat. Ar fi trebui să-şi dea seama că fata avea să-i aducă necazuri. După felul cum venise înapoi să-i ceară banii.

Ei bine, dacă se bucura de protecția lui Desrae şi a lui Pasquale, era o fată norocoasă. Sincer, Tony spera să nu o mai vadă niciodată.

Desrae se plimba prin Soho, fiind tratat ca un rege oriunde se ducea. Trecînd prin piață, le făcea cu mîna prostituatelor şi peştilor, salutîndu-i cu vocea lui subțire şi cu rîsul lui mult prea feminin.

– Nepoata mea stă la mine. Aşteptați numai s-o vedeți, e o păpuşă.

Toți se prefăceau bucuroşi pentru el şi îi făceau cu îna veseli.

Dar Desrae ştia foarte bine ce făcea cînd spunea acel lucru. Odată ce Cathy era acceptată ca fiind nepoata lui, oricît de ciudat ar fi părut acest lucru, ea avea să devină rudă cu el în mințile tuturor. Orice întrebări s-ar fi pus despre ea ar fi fost întîmpinate de un zid de tăcere, ceea ce el şi voia.

Îi plăcea să aibă grijă de oameni şi, acum, găsise o persoană la care să țină, care nu îi cunoşta deja reputația şi stilul de viață. Voia să se asigure că, atunci cînd avea afle despre ele, Cathy avea să-l iubească pentru el însuşi.

Îndreptîndu-se spre Oxford Street cu cele cincizeci de lire în geantă şi cu măsurile lui Cathy în cap, îi veni o idee amuzantă. Avea să o îmbrace ca pe o mică regină. Avea să fie mica prințesă a unei mari regine!

Rîse cînd se gîndi la gluma aceea.

Desrae habar nu avea ce reacție avea să aibă Joey cînd o vedea, dar, cunoscîndu-l, nu avea să spună prea multe. Lucru care îi sporea farmecul. Joey avea încredere în el. Aveau încredere unul în altul. Relația lor însemna mai mult decît şi-ar fi închipuit cineva vreodată şi acest lucru le convenea de minune amîndurora.

Ochii i se înceţoşară cînd îşi aminti prima întîlnire a lui cu Joey Pasquale. Întotdeauna îi plăcea să creadă că destinul fusese cel care făcuse să li se unească drumurile.

Cu cincisprezece ani în urmă, într-o seară ploioasă, el era îmbrăcat cu cele mai bune haine şi colinda străzile din Soho în căutarea unui tînăr. Un client. În schimb, fusese tras într-o maşină şi dus într-un loc pustiu de pe drumul spre Nottingham Hill. Un loc unde odată căzuse o bombă. Acolo aflase ce era violul în grup.

Cînd îşi dăduseră seama că nu era femeie răpitorii săi se înfuriaseră foarte tare şi, trăgîndu-l de penis, i-l crestareră cu cuțitele. În cele din urmă, după ce făcuse sex oral cu fiecare din ei, fusese violat de toți în cele mai aspre feluri, iar în tot acel timp, ei rîdeau şi se amuzau copios.

Desrae fusese uluit cînd văzuse cît de tineri erau, cam de aceeaşi vîrstă cu el. Probabil că făceau parte din familii respectabile şi aveau să uite tot ce se întîmplase în seara aceea, văzîndu-şi mai departe de viețile lor perfect normale. Ştia deja că mulți din aşa-zişii bărbați respectabili erau unii din cei mai înrăiți homosexuali. Atîția oameni duceau o viață dublă. Barurile pe care le frecventa îl învățaseră tot ce trebuia să ştie despre acest lucru.

Acum fusese agresat şi umilit de cinci tineri care, fără îndoială, credeau că gesturile lor erau justificate pentru că Desrae nu era un bărbat normal. Se ridică în genunchi, simțind înțepăturile lacrimilor în ochiul pe care i-l învinețiseră cînd încă mai credeau că era femeie.

Unul dintre tineri îşi trăgea fermoarul la pantaloni. Briceagul pe care încă îl mai ținea în mînă îi îngreuna mişcările, însă.

Sîngele îi şiroia lui Desrae pe pulpe şi, simțind rănile de pe testicule deschizîndu-se din cauza mişcării bruşte, se repezi la cuțit. Smulgîndu-i-l din mînă, i-l înfipsese cu toată puterea în gît.

Lama lungă îi străpunse pielea, retezîndu-i traheea.

Ceilalți priveau îngroziți.

Un şuierat se auzi puternic în noapte, acoperind zgomotul trenurilor care treceau în depărtare. Băiatul căzu pe spate, cu privirea ațintită spre cer.

Unul dintre tineri, cel mai mic de statură, cu un păr des şi uleios şi cu o geacă de piele ieftină, spunea întruna:

– Dumnezeule mare! Dumnezeule mare!

După ce se uită la cuțitul pe care îl ținea în mînă, Desrae îi privi pe ceilalți. Un gîlgîit se auzi din gîtlejul băiatului căzut la pămînt şi toți ştiură instinctiv că era mort.

În cîteva secunde, Desrae rămase singur.

Toți ceilalți fugiră, îngroziți şi ruşinați de ceea ce văzuseră şi făcuseră.

Aranjîndu-se cît putu mai bine, Desrae încercă să se ridice în picioare. Anusul îl durea îngrozitor şi sîngera abundent. Ştia că trebuia să ajungă la un doctor şi să se depărteze de băiatul mort din fața lui. Plecă împleticindu-se, dar pantofii cu toc cu care se plimbase atît de mîndru cu cîteva ore în urmă, îl împiedicau, aşa că se opri şi se descălță.

În clipa aceea văzu un bărbat venind spre el. Spaima lui fu atît de mare încît se prăbuşi în genunchi şi începu să urle. Fusese prins, fusese descoperit. Viața lui se sfîrşise. Odată ce aveau să-şi dea seama ce făcuse, aveau să-i transforme viața într-un calvar. Nimeni nu avea să creadă nici un cuvînt pe care l-ar fi spus în apărarea lui. Avea să fie descris ca un anormal sexual care ucisese cu sînge rece un băiat nevinovat.

Toate acestea îi treceau prin minte în clipa în care simți o mîngîiere astupîndu-i gura. Ar fi vrut să țipe de groază, dar nu putea. Apoi, o voce îi şopti la ureche:

– Dacă n-o să te mai zbați o secundă, o să-ncerc să

te ajut, scumpule. Deci, unde ți-e peruca şi ai avut o geantă?

Desrae îşi ridică privirea şi se uită la cel mai frumos chip pe care îl văzse vreodată. Înghiţindu-şi lacrimile, răspunse:

– Le-am pierdut. Te rog, ajută-mă! Te rog...

Bărbatul era cumsecade. Îl ajută pe Desrae să se ridice şi îi adună pantofii de pe jos.

– Ascultă, fiule, am văzut cadavrul şi mi-am închipuit ce s-a-ntîmplat. Acum, încearcă să te liniştești, iar eu o să te duc acasă. Bine?

Desrae încuviinţă. Omul îi spusese „fiule"; ştia ce era şi nu îi păsa.

Zece minute mai tîrziu, stătea deloc confortabil într-o maşină frumoasă sîngerînd pe tapiţerie. Bărbatul continua să vorbească, încercînd să-l calmeze, iar vocea lui groasă avu efectul dorit.

Salvatorul său îl duse la un doctor în Barnes. Mergînd pe alee, Desrae se întrebă ce avea să-l mai aştepte. Omul trebuia să-i fi ghicit gîndurile pentru că spuse cu blîndeţe:

– E un doctor serios, aşa că nu-ţi mai fie teamă. Face avorturi. Îl folosesc uneori în munca mea, bine? N-o să se cheme poliţia, aşa că relaxează-te.

Desrae nu avea încotro.

Rămase la doctor trei zile, după ce fu cusut şi injectat cu sedative. Salvatorul lui veni în fiecare zi şi, după ce se prezentă, îi făcu băiatului o propunere.

Avea să aibă grijă de el, să-i fie prieten, dar, cînd şi cînd, avea să-i ceară ceva în schimb. Amîndoi ştiau despre ce era vorba şi erau încîntaţi de aranjament. De atunci, Desrae îi era recunoscător lui Joey Pasquale.

Asemenea prietenii erau rare pentru bărbaţii de genul lui şi el era destul de deştept ca să ştie acest lucru – pentru că prietenia lui Joey era ceea ce aprecia mai mult decît orice altceva. I se dăduse un apartament şi fusese prezentat în cele mai bune baruri de homosexuali din Londra. Avea o clientelă de foarte bună calitate şi se bucura de protecţie.

Relaţia sa cu Joey îi garanta aceaste lucruri. Viaţa lor sexuală era reciproc satisfăcătoare, iar, acum, o legătură profundă de afecţiune şi respect îi ţinea împreună. Desrae ştia cît de norocos fusese şi îi mulţumea lui Dumnezeu pentru Joey în fiecare zi a vieţii lui.

Îşi adora prietenul şi protectorul. Spera numai că şi micuţa Cathy avea să simtă la fel.

Cînd se întoarse, în sfîrşit, acasă, zîmbi auzind rîsete din bucătărie. Cathy îl cunoscuse pe Joey şi era limpede că se plăceau. Desrae avusese bănuiala că aşa avea să se întîmple. Dacă era cineva care avea să-i înţeleagă sentimentele pentru fată şi motivul pentru care o luase la el acea persoană era Joey. În definitiv, şi el făcuse acelaşi lucru, practic.

Încărcat de cumpărături, Desrae intră în bucătărie şi întrebă vesel:

– Ce-i aici, o întîlnire între mamă şi fiică?

Cathy şi Joey se uitară unul la altul şi zîmbiră.

Joey îşi dădu ochii peste cap şi spuse pe acelaşi ton vesel:

– Să nu-mi spui că iarăşi ai făcut cumpărături, Des! Ce magazin ai mai golit de data asta?

Uitîndu-se la Cathy, clătină din cap cu tristeţe.

– Nu pot să mă-nţeleg cu el în privinţa asta.

Chicotind, ea se apucă să facă un ceai şi atmosfera din bucătărie deveni aproape festivă.

După ce îl sărută pe Joey pe obraz, Desrae îl privi în ochi şi zise:

– Nu puteam s-o las pe străzi, nu?

Joey scuturâ din cap.

– Bineînţeles că nu. Dar, sper că, pentru binele vostru, o să-mi pregătiţi un mic dejun. Sînt mort de foame.

Desrae îi făcu cu ochiul şi zîmbi. Joey zîmbi la rîndul lui. Cathy se uită la ei şi îi mulţumi Domnului că o îndrumase spre Desrae şi prietenul său. Dacă ar fi ştiut ce reputaţii aveau, tot i-ar fi mulţumit lui Dumnezeu, dar avea să mai treacă ceva timp pînă cînd avea să afle ceva.

17

Eamonn era alb la față din cauza şocului şi ştia că are necazuri mari. Tot timpul ştiuse că ar fi fost cea mai mare prostie de a se lăuda că nu îi păsa.

Eamonn ştia că acela era cel mai mare păcat pe care ar fi putut să-l comită şi o blestemă pe Caroline şi alcoolul, căci acestea erau cauzele care duseseră la situația aceea. Se dăduse mare în fața ei, dar, dacă n-ar fi băut, nici prin cap nu i-ar fi trecut să spună ce spusese.

Şi anume că şeful lui era ticălos bătrîn şi prost care avea nevoie de Eamonn mai mult decît avea el de Dixon. Cuvintele acelea, rostite cu înfumurare şi într-un bar plin de lume, fuseseră transmise imediat şi, mai mult ca sigur, mult mai umflate.

Ştia că, în ultimele şapte luni, îşi făcuse destui dușmani din cauza gurii lui mari şi cruzimii lui. Făcea pe durul în permanență, din momentul în care se trezea dimineața pînă în clipa în care se ducea la culcare seara. Ştia acest lucru şi îl cultiva. Voia să fie gangsterul cel mai de temut din East End şi, încetul cu încetul, dorința i se împlinea. Alte bande încercaseră să-l ia în serviciul lor. Era renumit ca fiind un nebun, un individ în ascensiune în lumea violenței.

Acum era îngrozit. Văzîndu-i pe cei doi bătăuşi cunoscuți în pragul uşii sale, simți că face pe el de frică. Danny Dixon era în multe feluri, dar prost nu era. Acum trebuia să-i dea o lecție lui Eamonn. Dacă nu o făcea, îşi pierdea credibilitatea imediat.

Simțind groaza pînă în adîncul sufletului, se uită la Caroline, care făcuse ochii mari, şi spuse:

– Mă-ntorc repede.

Cei doi indivizi rîseră.

– Nu-l aştepta, scumpo. O să avem noi grijă să ajungă înapoi cu bine.

Ea se uită cum cei doi îl luară cu ei şi abia apoi izbucni în plîns. Eamonn era totul pentru ea şi acum avea nevoie de el mai mult ca oricînd, pentru că bănuia că este însărcinată.

Asta îi mai trebuia, ca Dixon să-l aranjeze; în East End, „aranjat" nu însemna neapărat ucis. Dixon ar fi putut doar să pună să fie schilodit; mai făcuse acest lucru cu alții. Dacă cineva fura bani de la el, punea să li se taie degetele cu foarfeca de grădină sau să li se vîre în apă fiartă. Nu era un om cu care să te pui rău şi, pînă şi ea înțelegea că tot ceea ce spusese Eamonn era echivalent cu revolta.

Stătu lîngă foc şi aşteptă.

Nu avea ce altceva să facă.

Danny Dixon era furios.

Îi plăcuse de Docherty şi se bucurase să-i fie mentor. Era ciudat faptul că se ataşase de Eamonn, pentru că, de obicei, nu se ataşa de nimeni. Nici de propriii săi copii, pe care îi iubea, bineînțeles, nu se ataşase astfel. Bănuise că avea acele sentimente față de tînărul irlandez pentru că se văzuse în el aşa cum fusese în tinerețe. Se văzuse reflectat în ochii albaştri şi lacomi ai băiatului şi în mersul lui legănat. Era plin de sine şi de bravadă. În definitiv, nu avea decît şaptesprezece ani. Da, Eamonn îi amintea atît de mult de sine la aceeaşi vîrstă, încît lăsase sentimentele să-i întunece rațiunea.

Se mai întîmplase de cîteva ori ca băiatul să vorbească aiurea şi Dixon îl iertase. Totuşi, acum, Eamonn mersese prea departe.

Dixon ştia că băiatul o regula pe fiica lui Harvey. Se mai ştia şi că îi trăgea cîte o mamă de bătaie în mod regulat. Acest lucru îl deranjase pe Danny. Poate că nu fusese cine ştie ce de capul lui, dar niciodată nu lovise o femeie la furie, nici chiar pe soția lui, care putea să-i pună răbdarea la încercare şi bunului Dumnezeu uneori.

Trebuia să i se dea o lecție lui Eamonn Docherty şi

acest lucru trebuia să se întîmple curînd.

Oamenii vorbeau despre el, despre ceea ce spusese şi cum o spusese. Pe Dixon îl deranja că unii din bătăuşii lui se purtau ca nişte mahalagioaice bîrfind pe seama băiatului şi a stilului său de viaţă. Spunîndu-i lui Dixon tot felul de lucruri pe care considerau că ar fi trebuit să le ştie. Îşi dăduse seama de multă vreme că, în general, Eamonn nu era simpatizat. Ei bine nu era îngrijorat de acest lucru; ştia foarte bine că nici el însuşi nu era mai agreat. Rolul său nu era de a fi plăcut, ci de a înspăimînta. La fel şi al băiatului.

Acum Dixon trebuia să-l înspăimînte şi, sincer vorbind, în momentul acela nu prea avea chef.

Încălcase o regulă de bază: începuse să-i placă unul din angajaţi.

Trosnindu-şi degetele, aruncă o privire prin micul depozit. Era plin de lucruri furate şi mirosea a tutun şi whisky. Deschise o cutie şi scoase o sticlă de *Johnnie Walker*. Desfăcînd-o, luă o înghiţitură zdravănă.

Cele două gorile ale lui schimbară o privire. Cu siguranţă, Danny nu avea nevoie de o tărie înainte să facă treaba aceea măruntă, nu? El observă privirea şi o ţinu minte pentru mai tîrziu. Cei doi erau la fel ca toţi ceilalţi: aveau pretenţia să-i ia locul lui Danny Dixon. Ei bine, ca şi în cazul celorlalţi, el avea să facă alegerea.

Poate că acea întîlnire cu Eamonn Junior avea să rezolve acel lucru. Avea să-i dea băiatului o lecţie şi avea să aibă grijă să afle toată lumea.

O bătaie avea să-l facă să-şi ştie locul, ca şi pe ceilalţi, de altfel. Mulţumit de sine, mai luă o înghiţitură de whisky. Se şterse cu dosul mîinii şi le strigă celor doi:

– V-aţi săturat de privit? Staţi acolo ca două muieri şi-mi urmăriţi fiecare mişcare.

Cei doi îşi coborîră privirile în pămînt şi tăcură. Cînd Danny era aşa, cel mai bine era să ţii capul plecat şi gura închisă.

Cinci minute mai tîrziu, îl aduseră pe Eamonn şi priviră înfumuraţi cum acesta era bătut măr de Dixon. La urmă, Dixon ceru să i se aducă bîta de baseball din

maşină şi îl lovi cu ea peste picioare pînă cînd fu sigur că i le fracturase cel puţin. Lăsîndu-l pe Eamonn plin de sînge şi fără cunoştinţă pe podeaua depozitului, ieşi clătinîndu-se uşor.

– Duceţi-l la doctor şi, cînd o să-şi revină, explicaţi-i că n-a fost nimic personal, doar simple afaceri. Dacă aud de la el ceea ce vreau, slujba e a lui în continuare.

Unul din indivizi încuviinţă. După aceea, îi puse pe băiat în partea din spate a unei camionete şi îl duse la doctor, în tot acest timp fluierînd pe o melodie de la radio şi întrebîndu-se ce îi pregătise nevasta la ceai.

Clientul era mic de statură, atît de mic încît pînă şi Cathy părea uriaşă pe lîngă el. Dîndu-i un pahar de gin cu lămîie, ea îi zîmbi plăcut şi spuse că avea să vadă dacă domnişoara Desrae era pregătită să-l primească. Bărbatul îi zîmbi, dezvelindu-şi dinţii albi şi falşi şi limba trandafirie.

Intrînd în dormitor, Cathy îi spuse lui Desrae în şoaptă:

– E domnul Middleton. I-am dat ceva de băut şi i-am luat paltonul. Plăteşte cu cec, nu-i aşa?

Desrae, care tocmai îşi punea ciorapii şi portjartierul, încuviinţă.

– Da, dă-i un pahar mare, te rog. Poate s-o lungească la nesfîrşit şi e groaznic de plictisitor. Hainele îl excită. Îi place să-mi vadă scula atîrnînd pe lîngă partea de sus a ciorapilor.

În clipa aceea, membrul îi era ascuns de o pereche de bikini de mătase. De asemenea, domnului Middlenton îi plăcea să-i scoată acel articol de lenjerie cu dinţii săi foarte precari.

Desrae ştia că vinde iluzii şi îşi făcea meseria la fel de bine ca orice actor sau actriţă. Clienţii săi credeau că se simţea minunat chiar. Ceea ce, după părerea lui, făcea din el un artist în toată puterea cuvîntului.

Cathy se duse înapoi în living-room şi îi umplu din nou paharul, zîmbind şi sporovăind tot timpul.

Domnul Middleton era bancher, unul care se bucura

de succes chiar. De asemenea, era căsătorit şi avea patru copii mari, două fete căsătorite la rîndul lor şi doi fii, care aveau slujbe foarte bune în City. Soţia lui era o femeie minionă a cărei viaţă se axa pe familie, cumpărături şi gospodărie. Pentru ea, o viaţă sexuală regulată consta din o dată la cîteva luni, indiferent dacă era nevoie sau nu. Habar nu avea că soţul ei prefera bărbaţii. Bărbaţii maturi, dacă se putea, nu băieţi tineri ca mulţi din cei care veneau în Soho. O vizita pe Desrae de aproape doisprezece ani şi îşi făceau chiar şi cadouri de Crăciun.

Erau prieteni, confidenţi şi, mai mult şi mai mult, erau doi bărbaţi cărora le plăcea să se distreze şi să se bucure de o companie plăcută. Lucrurile mergeau bine între ei.

Două minute mai tîrziu, Cathy îl conduse în dormitorul roz şi auriu al lui Desrae. Închizînd uşa în urma ei, se duse în living-room şi luă paharul folosit. Munca de cameristă era cea mai uşoară din lume şi, în cele şase luni de cînd se afla la Desrae, învăţase o mulţime de lucruri. Ca de exemplu: să nu discute niciodată ceva personal cu vreun client. Şi să nu li se adreseze pe nume decît dacă îi cereau ei. Şi niciodată, absolut niciodată, să nu facă vreo referire la motivul pentru care se aflau acolo.

Erau trataţi întotdeauna ca şi cum ar fi fost nişte oaspeţi de vază, nu nişte clienţi care plăteau. Cathy lua banii, sau remuneraţia, cum trebuia să spună. Desrae lua cecurile, deşi numai de la clienţii vechi. Cecurile erau completate pe numele unui magazin pe care Joey Pasquale îl deschisese în Soho, astfel că numele lui Derase nu apărea absolut nicăieri.

Clienţii puteau să le pună liniştiţi cecurile în mîini contabililor, fără să se teamă că cineva ar fi putut să afle vreodată ce cumpăraseră în realitate.

Cathy auzi rîsete din dormitor şi zîmbi în sinea ei. Desrae era o adevărată profesionistă. Ce bine ar fi fost dacă şi mama ei ar fi avut inspiraţia să-şi ia meseria ca pe o afacere.

Se uită pe geam la vînzoleala de pe stradă. Soarele firav de aprilie făcea ca împrejurimile să pară mai plăcute, dar lui Cathy îi plăcea cel mai mult cum arată Soho seara. Era atît de strălucitor, de plin de viaţă, de muzică şi rîstete. Bineînţeles că ea nu îl văzuse decît din acel apartament. Prima ei ieşire singură nu făcuse deloc încununată de succes şi era conştientă că mai avea multe de învăţat.

Chiar şi spălatul rufelor lui Desrae îi deschisese ochii. Toate lucrurile erau spălate individual, fără să se gîndească la cost sau la timp.

„Obţii lucruri pentru care plăteşti" era o expresie preferată a lui Desrae şi Cathy vedea în fiecare zi că erau nişte vorbe foarte adevărate. Propriile ei haine erau frumoase.

Desrae avea grijă să fie îmbrăcată ca o adevărată domnişoară bine educată. Îi plăcea să o vadă arătînd atît de bine, admirată tot timpul, lucru care o ajuta să-şi recapete mult-dorita încredere în sine. Acum se simţea suficient de puternică pentru a se aventura mai departe.

Trebuia să se ducă în East End pentru a afla ce se mai întîmplase cu mama ei şi cu Eamonn.

Privindu-se în oglinda de deasupra căminului, fu încîntată de felul cum arăta. Se împlinise exact pe unde trebuia, arătînd mai degrabă ca o tînără de douăzeci de ani decît ca o fată de paisprezece. Desrae o învăţase cum să se fardeze, cum să-şi scoată în evidenţă trăsăturile cele mai frumoase, şi acest lucru dădea rezultate. Era acostată. I se făceau propuneri de fiecare dată cînd ieşea din casă, ceea ce era măgulitor, chiar dacă nici prin cap nu-i trecea să accepte vreuna din ele.

Toţi proxeneţii ştiau că era cu Desrae şi o tratau cu respect datorită acestui lucru. Cathy era destul de deşteaptă ca să ştie că n-ar fi rezistat nici cinci minute singură în Soho şi că Desrae şi Joey erau paşaportul ei pentru viaţa bună pe care o ducea. În schimb, Cathy îl iubea foarte mult pe Desrae pentru bunătatea pe care i-o arăta şi pentru că simţea în el aceeaşi nevoie de a fi iubit pe care o simţea ea însăşi.

Ştia că lui Desrae îi era teamă că, odată ce se întorcea în East End, nu avea să mai vină înapoi. Oamenii pe care îi cunoştea, viaţa pe care o dusese odată aveau să o facă să vrea să rămînă acolo definitiv. Cathy ştia că nu era aşa, dar nu o putea convinge pe Desrae de contrariul. Sîmbătă dimineaţă avea să se aranjeze şi să se ducă în locurile pe unde copilărise. Pentru a-şi dovedi sieşi că lăsase totul în urmă, în afară de Eamonn. Mai avea trei zile de aşteptat pînă cînd avea să-l revadă. Ardea de nerăbdare să vadă în ochii lui admiraţia pe care o vedea la toţi ceilalţi.

Merita acest lucru.

Luîndu-şi poşeta, aruncă o privire în jur şi oftă mulţumită. Totul arăta imaculat. Acum avea să se ducă pînă la piaţă să facă nişte cumpărături pentru Desrae, după care avea să treacă pe la magazinul italienesc de delicatese de pe Old Compton Street ca să ia nişte paste pentru masa de prînz.

Cînd ieşi din apartament era o fată foarte fericită. În sfîrşit, viaţa era bună cu Cathy Connor.

Caroline fu şocată cînd îi revăzu pe Eamonn. Faţa îi era umflată în asemenea hal încît, pur şi simplu, era de nerecunoscut, un ochi îi era cusut şi el şchiopăta îngrozitor. Bine cel puţin că nu avea picioarele rupte şi el fusese atît de bucuros pentru asta încît aproape că plînsese. Cînd se aşeză cu grijă pe pat, ea exclamă:

– Oh, Doamne, uită-te la faţa ta!

El clătină din cap încet.

– Dă-mi să beau ceva tare şi tacă-ţi gura aia afurisită.

Caroline îi umplu un pahar mare cu whisky şi i-l dădu tăcută. El îşi roti privirea în jur scîrbit.

– Uită-te în ce hal arată casa asta nenorocită. Uită-te! E un rahat. După toţi banii pe care ţi-i dau, stau într-o cocină, zise el şi, după ce goli paharul, strigă: Fă imediat curat aici.

Fiind certăreaţă din fire, Caroline se răţoi:

– Ce bani, Eamonn? Ce-mi dai tu se duce pe mîncare şi haine. Tu trebuie să te ocupi de facturi. Dacă ai fi avut puţină minte, nu l-ai fi supărat pe Dixon. Acum de unde or să vină bani, hm?

Chiar în clipa în care vorbea ştia că nu spunea ceva bun, dar nu se putu abţine.

Eamonn făcu ochii mici şi Caroline se simţi cuprinsă de teamă. El o privi cu coada ochiului. Furia creştea din ce în ce în el, furişîndu-i-se în minte şi, ar fi vrut să o bată, să-i care la pumni pînă cînd o trîntea pe jos, pînă cînd o desfiinţa. Pentru că cineva îi provocase lui durere şi nu suporta o asemenea jignire.

Ochii lui Caroline se înmuiară şi ea zise cu timiditate:

– Te rog, Eamonn, lasă-mă să am grijă de tine.

Încercînd să se întoarcă pe pat, el îşi dădu seama că, în starea în care era, n-ar fi făcut rău altcuiva decît sieşi. Se forţă să zîmbească şi spuse cu o voce scăzută:

– Fă puţină ordine pe-aici şi adu-mi ceva de mîncare. Trebuie să mă odihnesc.

Caroline răsuflă uşurată, dar simţi puţină dezamăgire. Îi plăcea cînd se certau. Era interesant şi o făcea să se simtă mai plină de viaţă.

– O să-mi revin peste vreo două zile, trebuie doar să mă odihnesc puţin atîta tot, spuse el.

Îşi zîmbiră apoi ca doi conspiratori. Caroline deschise o cutie de supă şi se apucă să facă puţină ordine în apartament. În tot acest timp, Eamonn o privea gîndindu-se ce avea să facă de atunci încolo.

A doua zi avea să se dea jos din pat şi să se ducă la Dixon. Avea să-şi ceară scuze. Ceva îi spunea că, dacă făcea acest lucru, îşi recăpăta slujba înapoi. Dacă nu, cel puţin nu aveau să mai existe resentimente. În cazul în care Dixon îi dădea papucii, avea să se gîndească încotro să apuce.

Avea o mulţime de oferte, dar înainte să se decidă asupra uneia din ele avea să vadă cum stăteau lucrurile.

Danny Dixon era în biroul său şi fuma un trabuc. Era mahmur după ziua precedentă, iar ochii îi erau injectaţi şi îl dureau. Vocea stridentă a soţiei lui care îl bătuse la

cap toată dimineața nu îl ajuta deloc să se simtă mai bine. Uneori se întreba de ce nu o arunca în stradă ca să-şi poată lua o tipă mai tînără cu sîni mari şi fără gură. Ştia de ce, bineînțeles. În ciuda tuturor defectelor ei, Jean a lui era o dulceață cînd venea vorba de afaceri.

Dacă poliția venea să-l ridice chiar în clipa aceea, Jean avea să jure că fusese cu ea la ora şi în ziua în care se presupunea că ar fi comis fapta. Era o comoară în privința aceea. De asemenea, era bună şi pentru publicitate. Se ducea în East End, căuta oamenii şi îi aducea lui la cunoştință diverse lucruri. Era o mamă exemplară şi gătea foarte bine. Iar cînd el se ducea cu alta din cînd în cînd, ea închidea ochii, ştiind că întotdeauna avea să fie regină atîta timp cît el purta coroana.

Uşa biroului se deschise şi el stinse repede trabucul în scrumieră. Jean îi spusese că, dacă îl prindea fumînd, îi dădea o bătaie soră cu moartea.

Era unul din oamenii lui, Jake Jacobs.

– Vă caută cineva, domnule Dixon.

Danny clipi nerăbdător.

– Ei bine, cine e? Spune odată.

Jacobs îşi drese glasul.

– E tînărul Docherty, domnule. Vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Danny Dixon zîmbi.

– Spune-i să intre.

Un minut mai tîrziu, Eamonn intră în birou şchiopătînd. Dixon îl lăsă să stea în picioare.

– Deci, ce aş putea să fac pentru tine? De parcă n-aş fi făcut deja destul.

Eamonn repetase în gînd toată dimineața ce avea să-i spună. Acum, stînd în fața acelui om care îl rănise grav, nu mai era sigur că era o idee bună.

Trăgînd aer în piept, începu:

– Am venit să-mi cer scuze, domnule Dixon. Alcoolul din mine a vorbit, nu eu. Nu ştiu ce m-a apucat să fiu atît de nerespectuos față de cineva care întotdeauna mi-a arătat numai bunătate şi considerație. Ştiu că n-o să mai lucrez pentru dumneavoastră acum şi accept acest lucru

ca pe o pedeapsă, deşi mă doare mai mult decît loviturile primite. Am simțit că trebuia să vă vorbesc personal ca să ştiți cît de sincer sînt şi, de asemenea, să vă dovedesc cît de mult înseamnă pentru mine bunăvoința şi prietenia dumneavoastră.

Danny Dixon era impresionat, şi nu numai de cuvintele acelea înflorite. Era mai impresionat de faptul că băiatul venise acolo după o bătaie care pe alții i-ar fi ținut la pat cel puțin o săptămînă. Ştia că îl judecase corect şi că îi plăcea să aibă dreptate în ceea ce privea acele lucruri.

– Stai jos pînă nu te prăbuşeşti.

Eamonn se aşeză cu grijă pe un scaun. Dixon îl privi cîteva secunde.

– Am schilodit oameni şi pentru mai puțin decît ai făcut tu, fiule. Ai scăpat uşor, sper că-ți dai seama, nu?

Eamonn încuviință.

– Îmi dau seama, domnule Dixon. Nu pot decît să vă mulțumesc că ați fost atît de îngăduitor cu mine.

Dixon rîse atunci, un sunet fericit.

– Terminã, linguşeala nu ți se potriveşte, băiete. Deci, ia spune-mi, ce vrei?

Eamonn se forță să nu zîmbească. Ştia că avea să i se mai dea o şansă şi era încîntat. Ştia cum să joace şi o făcea cu toată priceperea.

– Aş dori o şansă să vă dovedesc că a fost o prostie. Dacă puteți să-mi mai dați o şansă, nimeni n-o să se poarte cu mai mult respect, n-o să dea mai multă atenție detaliilor şi n-o să fie mai dispus să facă orice treabă i-ați da. Vreau o şansă de a vă dovedi o dată pentru totdeauna cît de mult înseamnă pentru mine bunăvoința dumneavoastră.

Exagera acum şi ştia asta, dar trebuia să încerce să-i transmită omului din fața lui mesajul corect şi făcea tot ce putea ținînd cont de împrejurări.

Dixon îl privi mult timp, avînd grijă ca băiatul să simtă greutatea acelei priviri. Dacă îl primea pe Eamonn înapoi, nu trebuia să se arate prea dornic să o facă.

– Lasă-mă să mă mai gîndesc. Scuzele ți-au fost

acceptate. O să-ți aduc la cunoștință decizia mea peste cîteva zile. Acum du-te acasă și odihnește-te. Te admir pentru faptul că ai venit încoace astăzi și asta o să fie pusă în balanță împreună cu toate celelalte lucruri pe care le-ai spus. Dar nu pot să las să-și bată joc cineva de mine, mai ales un angajat. Sigur înțelegi asta, nu?

Eamonn încuviință. Știa că se descurcase bine și că îl impresionase și verbal și fizic. Spera doar că se descurcase suficient de bine pentru a i se acorda o a doua șansă.

Jake Jacobs se uită după el cum se depărta șchiopătînd. Pînă și el se vedea nevoit să-l admire pe tînăr, deși nu-i plăcuse de el niciodată. Eamonn luase bătaie și acum venise să-și ceară slujba înapoi. Pentru asta era nevoie de mult curaj. Dar Jacobs spera că șeful lui îi trăsese un șut în fund, pentru că Eamonn Docherty Junior aducea necazuri și Dixon trebuia să-și fi dat seama de asta pînă acum.

Sîmbătă era o zi frumoasă de aprilie care promitea să fie caldă. Cathy renunță la palton în favoarea unei jachete de un albastru-deschis de la „Biba". Arăta superb. Cînd coborî din taxi lîngă stația Bethnal Green, trase în piept mirosul specific East End-ului: aroma de pîine caldă combinată cu mirosul de pește. Văzu băieți îndreptîndu-se spre sinagogi și alții cărînd surcele pentru aprins focul și chibrituri, ducîndu-se să aprindă lumini pentru ortodocșii evrei în schimbul cîtorva bănuți. Văzu femei cu bigudiuri și baticuri viu colorate pe cap ducîndu-se spre Roman Road pentru a-și face cumpărăturile și măturători care adunau hîrtiile și sticlele lăsate pe străzi cu o seară în urmă.

Cu inima debordînd de fericire, se îndreptă spre Vallence Road, unde locuise Madge, dar, deodată, se opri. Nu putea să se ducă la foștii vecini. Sigur fuseseră vizitați de poliție și, în definitiv, ea era tot o fugară. Se întoarse și porni spre Code Street, în Shoreditch. Cel mai bine era să se ducă la Betty; ea trebuia să știe tot ce se întîmpla și avea să păstreze secretul vizitei lui Cathy.

Cathy știa că oamenii o observau și că avea să li se pară cunoscută, dar mai știa și că, acum, nu mai semăna cu fiica lui Madge, așa cum o știau toți.

Mergînd, privea în jur, uitîndu-se după chipuri familiare. Văzu cîțiva cunoscuți, dar trecu pe lîngă ei, știind că, dacă s- ar fi oprit să stea de vorbă, ar fi putut să aibă necazuri. Cei din East End voiau întotdeauna să știe tot. Nu putea să le spună nimic, nu pentru că n-ar fi avut încredere în ei, ci pentru că doar ceea ce nu știau nu putea să le facă rău.

Dacă erau întrebați de ea, puteau să spună adevărul: că nu o văzuseră.

Urcînd treptele spre apartamentul lui Betty, simți o emoție puternică. Dar, după ce bătu la ușă și prietena mamei ei îi deschise uluită, începu să zîmbească.

– Eu sînt, Betty. Cathy Connor.

Pe chipul lui Betty apăru un zîmbet larg. Trăgînd-o înăuntru, trînti ușa repede și o îmbrățișă strîns. O strînse la piept atît de tare, încît ar fi zis că era fiica ei pe care nu o mai văzuse demult, nu fiica altei femei.

– Scumpa mea, era să înnebunesc de atîta grijă pentru tine.

Cathy se desprinse din brațele ei și spuse veselă:

– Atunci, nu mă servești cu un ceai?

Betty o luă de mînă și o trase spre bucătărie, tot timpul exclamînd cît de superb arăta, cît de matură și de prosperă. Punînd ceainicul pe foc, zise cu sinceritate:

– Stai jos și spune-mi cu ce te ocupi de arăți atît de minunat.

Admirația din glasul ei o încîntă pe Cathy, dar înțelese insinuarea.

– Nu fac ceea ce s-ar crede, dacă asta-ți închipui.

O spuse în glumă, dar Betty sesiză nota din glasul ei.

– Sper din tot sufletul că nu! zise ea zîmbind. Totuși, ce faci, scumpo? Nimeni n-a auzit nimic de tine de șase luni. Așează-te ca lumea și povestește-mi tot.

Cathy își scoase jacheta și cînd avu, în sfîrșit, ceașca de ceai în față începu să-i povestească. Îi vorbi lui Betty despre Școala de Fete Benton, după care zise:

– Nu ține, Betty. Nu pot să mă concentrez pînă cînd nu-mi spui ce s-a-ntîmplat cu mama. Nimeni altcineva nu mă poate ajuta în privința asta. Mă simt îngrozitor știind că e închisă și că nu pot s-o văd. Nu pot s-o vizitez, nu?

Betty sorbi din ceai, gîndindu-se cum s-o mintă mai bine pe fată, pentru că asta trebuia să facă. Dacă ar fi fost după Madge Connor, ar fi făcut în așa fel încît micuța – ei bine, recunoscu Betty în sine ei, nu prea micuță acum, dar tot vulnerabilă – să fie închisă împreună cu ea. Simțea că fata îi făcuse rău și ar fi vrut să i-o plătească. Numai intervenția lui Gates o făcuse pe Madge să tacă.

Dacă ar fi văzut-o pe Cathy, ar fi convins-o să se predea și să facă pușcărie. Nu numai pentru uciderea lui Ron, dar și pentru atacul care avusese loc cînd Cathy fugise de la școala de corecție.

Astfel, foarte serioasă, Betty începu să spună o poveste care o încîntă pe fata din fața ei și îi diminuă sentimentul de vinovăție.

– Mama ta e foarte fericită, scumpo. Crede-mă, nu e încîntată că e închisă, dar acceptă asta pentru că te-a salvat pe tine. Nu vrea să te vadă și pe tine închisă. Cînd a auzit că ai fugit, nu i-a venit să creadă că ai lovit pe cineva, a zis că fata cu care erai trebuia s-o fi făcut. Doar o cunoști pe maică-ta, scumpo. Are o mulțime de defecte, dar, în felul ei, te iubește. Acum știi ce s-a-ntîmplat cu ea, așa că poți să-mi povestești despre tine. Pari atît de matură și, dacă nu te superi că-ți spun, arăți ca și cum ai duce-o foarte bine.

Cathy zîmbi și îi povesti pe scurt despre doamna minuată pentru care lucra. Vorbind despre Desrae ca și cum ar fi fost o femeie adevărată, se simți neloială. Totuși, ceva în sufletul ei o făcea să fie prudentă în legătură cu ceea ce spunea. Oricît de mult ar fi iubit-o pe Betty, prostituatele discutau între ele și, dacă încă mai era căutată de poliție, Cahty nu voia să fie prinsă din cauza gurii mari a lui Betty.

Betty ascultă și zîmbi. Știa ce se întîmpla și o admiră pe fată pentru faptul că ținea adevărul pentru ea.

În cele din urmă, Cathy întrebă ce se întîmplase cu Eamonn, lucru de care lui Betty îi era cel mai groază. Îi vorbise deja despre Eamonn Senior că fusese la poliție în seara în care Cathy și Madge fuseseră arestate și cum îl ajutase pe Gates. Acum trebuia să mintă din nou pentru a proteja sentimentele fetei.

– Ah, e bine, scumpo. Îngrijorat din cauza ta, bineînțeles. Te-a căutat peste tot.

Văzu încîntarea din ochii lui Cathy și oftă în sinea ei. Fata ar fi suferit îngrozitor dacă ar fi știut adevărul despre Eamonn.

Apoi, uitîndu-se la tînăra aceea frumoasă care o privea zîmbind fericită, nu putu să continue cu minciuna.

– Uite ce e, scumpo, spuse ea cu emoție, căci știa că avea să o rănească, acum are pe altcineva. O mai ții minte pe Caroline Harvey? Tatăl ei e închis de mulți ani.

Încercă să pară degajată, ca și cum totul ar fi fost normal.

– Ei bine, Eamonn se vede cu ea, cel puțin așa am auzit.

Durerea de pe chipul lui Cathy fu ca un cuțit înfipt în inima ei. Betty încercă din nou.

– Ascultă-mă pe mine, scumpo, au trecut șapte luni. Foarte mult pentru un tînăr ca el.

Cathy tăcu un timp.

– Unde locuiește? întrebă ea în cele din urmă.

Betty închise ochii și spuse încet:

– Cu Caroline. Pe lîngă Vallance Road. Într-unul din apartamentele bătrînului Mogg.

Cathy încuviință. După aceea, schimbînd subiectul, spuse veselă:

– Atunci, cum facem să ținem legătura? O să vreau să știu ce mai face mama, nu?

– Ai telefon?

Cathy rîse sincer.

– Bineînțeles că avem.

Betty își aprinse o țigară. Trăgînd un fum, îi zîmbi fetei.

– Da. Lasă-mi numărul şi o să te sun eu. Tu poţi să-mi laşi oricînd mesaje la „Two Puddings", pe-acolo îmi fac veacul zilele astea. Or să mi le transmită, nu-ţi fie teamă.

Mai sporovăiră puţin după aceea, despre Madge şi viaţa lui Betty fără prietena şi confidenta ei. Nu se mai pomeni nimic despre Eamonn, dar în momentul plecării lui Cathy, amîndouă ştiau că pe el avea să-l viziteze fata acum.

18

Caroline rămase încremenită cînd o văzu la uşă pe Cathy Connor. Amîndouă se cunoşteau puţin şi fiecare era conştientă de relaţia celeilalte cu Eamonn. Stînd în uşă, cu o ţigară între buze şi un rînjet pe chip, Caroline se uită la tînăra bine îmbrăcată din faţa ei.

– Orice ai vinde, nu ne interesează, să ştii.

Cathy zîmbi stins. Era uimită de schimbarea petrecută cu fata aceea. Caroline Harvey fusese întotdeauna ca o icoană pentru ea. Ochii ei violeţi, hainele ei moderne şi pieptul ei mare i se păruseră lui Cathy, mai mică pe atunci, a fi semnele unei femei sofisticate. Acum arăta exact ca aceea ce era: o tîrfă. Ceea ce o încînta nespus pe Cathy.

– Dă-te la o parte, am venit să-l văd pe Eamonn.

Caroline rămase pe loc, cu ţigara în gură mirosind a parfum prost.

– E casa mea şi n-o să intri.

Vocea ei spunea că era gata să se şi bată, dacă era cazul, şi lui Cathy îi era puţin teamă, deşi nu era atît de speriată cum ar fi fost cu cîteva luni în urmă. Toată lumea ştia despre Caroline Harvey că se putea apăra singură, dar, după toate lucrurile prin care trecuse, Cathy nu se mai speria atît de uşor acum. Trecu pe lîngă

adversara ei şi intră în apartament.

În hol, se întoarse şi spuse cu o voce scăzută:

– Nici măcar să nu te gîndeşti, altfel mătur podeaua cu tine, mă auzi?

Caroline fu şocată cînd o auzi. Toată lumea o cunoştea pe Cathy Connor ca fiind o fată liniştită, puţin cam guralivă, dar de treabă. În ultima vreme, poliţia răscolise tot East End-ul în căutarea ei şi, acum, ea îşi făcuse o reputaţie. Nu fugeai de la o şcoală de corecţie dacă nu aveai curaj din belşug şi se părea că, în ultimele cîteva luni, micuţa Cathy Connor căpătase foarte mult curaj.

Cele două fete se priviră.

Caroline era uimită de transformarea rivalei ei. Eamonn pomenise de Cathy din cînd în cînd, dar Caroline nu fusese prea îngrijorată. Acum, însă, vedea o tînără stilată şi cu aplomb, şi acest lucru o deranja.

Ştia că, în ultimele şase luni de cînd era cu Eamonn, intrase în declin în timp ce Cathy Connor, afurisita, se transformase într-o frumuseţe.

Cathy se duse în dormitor şi Caroline o urmă tăcută. Eamonn dormea, dar chipul lui care, odată, fusese atît de frumos, acum abia mai putea fi recunoscut. Cathy privi în jur nevenindu-i să creadă. Văzu mizeria aceea şi clătină din cap dezgustată. Era un miros oribil. Caroline ştia ce trebuia să gîndească şi o duru. Nu voia să fie judecată de fata aceea, nu suporta să fie găsită astfel.

Deschizînd ochii cu greu, Eamonn se chinui să se ridice în capul oaselor şi se uită la Cathy ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Bună, Eamonn. Văd că te descurci foarte bine.

Vocea ei era sarcastică şi plină de insinuări. Eamonn nu se mai simţise niciodată atît de groaznic. Să fie surprins astfel, cînd întotdeauna îşi închipuise că la întîlnirea lor, aveau să fie o mulţime de inimi şi flori, iar Cathy, în vîrstă de şaisprezece ani, tremura de emoţie şi plăcere pentru că îl revedea... Acum, totul mersese îngrozitor de prost şi el se simţea înşelat.

– Bună, Cathy. Ce mai faci?

Pînă şi lui i se păreau nişte cuvinte slabe. Îşi dădu seama, de asemenea că era murdar, groaznic de învinețit şi că, în casă, mirosea oribil. Era mai mult decît putea suporta orgoliul său şi, deodată, deveni morocănos şi defensiv.

Caroline stătea tăcută, conştientă de faptul că trebuia să arate oribil în comparație cu tînăra lor musafiră. Părul îi era murdar, machiajul era cel din seara precedentă şi capotul îi era pătat. Se simțea cu douăzeci de ani mai bătrînă decît cei optsprezece pe care îi avea şi îi urî pe Cathy şi pe Eamonn pentru că o făceau să se simtă astfel.

– Mă duc la bucătărie, murmură ea şi plecă pentru a evita alte comparații.

Cathy se uită la Eamonn, fără să facă nici o mişcare pentru a se apropia de el.

– Nu te-ai întrebat ce am pățit?

Vocea ei păru rănită, dar fermă, de parcă s-ar fi hotărît deja cum să facă față acelei situații. Eamonn era conştient că, pentru prima oară de cînd se ştia, Cathy era în avantaj.

Niciodată nu i se păruse atît de frumoasă. Niciodată nu o văzuse atît de bine îmbrăcată, atît de sigură de sine. La paisprezece ani, era femeie. Desrae avusese grijă de asta.

Netezindu-şi fusta, Cathy se aşeză pe balansoarul vechi de lîngă pat şi se uită cu atenție la băiatul pe care îl iubise întotdeauna. Chipul îi era de nerecunoscut. Părul negru îi era lipit de cap din cauza sîngelui închegat şi transpirației. Tot trupul îi părea inert, ca al unui cîine bătut.

– Arăți îngrozitor! spuse ea, încercînd să glumească pe seama acelui lucru. Cine te-a supărat de data asta?

Din cauza orgoliului său rănit şi neputinței de a-i plăti cu aceeaşi monedă marelui om, Eamonn explodă furios:

– Ce vrei să spui? Vii aici îmbrăcată ca o tîrfă de lux şi mai ai tupeu să mă iei la întrebări! N-am auzit nimic de la tine de luni de zile şi, pe urmă, vii nepăsătoare şi te aştepți să mă port cu tine ca şi cu o afurisită de regină!

Ei bine, ai venit degeaba, iubito. Stau foarte bine aici cu Caroline.

Cathy zîmbi, dar ochii i se întristară cînd auzi acele cuvinte dureroase.

– N-am venit să te iau, aici te-nşeli, amice. Am venit să te văd, atîta tot. Nici mai mult, nici mai puțin. Acum am pe altcineva, pe cineva care ține la mine foarte mult.

Se gîndea, bineînțeles, la prietenul ei Desrae, dar Eamonn nu avea să afle acest lucru. Pe chipul lui se citeau durerea şi uimirea, şi lui Cathy îi veni să rîdă, chiar dacă lucrurile pe care le spusese el o dureau îngrozitor.

– Cine-i tipu'? Are un baston alb şi un cîine, nu? spuse Eamonn răutăcios, după care îşi puse un pahar de whisky din sticla de lîngă pat şi îl goli dintr-o singură înghițitură.

– Aşchia nu sare departe de trunchi, nu? zise Cathy. Ce mai face tatăl tău, apropo? E tot cu nevestica lui – sau i-a luat banii şi a întins-o?

Insinuarea nu-i scăpă lui Eamonn. Ea îi văzu chipul înăsprindu-se.

– Vorbeşti foarte mult deodată.

Cathy zîmbi.

– Ah, pot să-mi permit s-o fac. Am pe cineva care are foarte mare grijă de mine. E minunat, ți-ar plăcea – sau, cel puțin, l- ai respecta, zise ea uitîndu-se la rănile lui recente.

Eamonn privi la ea uimit, extrem de umilit, şi vru să-i arunce cea mai dureroasă insultă care îi veni în cap. Chiar şi furios, nu s-ar fi gîndit niciodată să folosească violența împotriva ei. Nu cu Cathy. Niciodată.

– Înseamnă că-i place personalitatea ta, zise el încet şi rar. Eşti cea mai proastă zdreanță pe care am avut-o vreodată.

Cathy închise ochii o clipă. Apoi, deschizîndu-i, îşi luă poşeta şi se ridică, spunînd cu o voce scăzută:

– Şi tu ai fost primul ticălos pe care l-am avut. Să nu uiți asta, Eamonn. Eu n-o să uit, cu siguranță.

El nu putu să o privească în ochi, deoarece amintiri

ruşinoase îi veniseră brusc în minte.

– Dar te-am iertat – Dumnezeu ştie de ce, continuă ea. Tot timpul cît am fost în şcoala aia nenorocită...

Nu putu să mai continue. Ştergîndu-şi lacrimile repede, se duse spre uşă.

– Cathy, nu pleca! strigă el. Iartă-mă, Cathy...

Ascultînd totul din bucătărie, Caroline închise ochii îndureratâ cînd auzi dragostea din glasul lui Eamonn. Ştia că, dacă ar fi aşteptat un milion de ani, el n-ar fi simţit niciodată acelaşi lucru pentru ea.

Cathy se uită la el şi clătină din cap.

– N-o să rămîn, am aflat tot ce-am vrut să aflu, mulţumesc. Nici măcar nu m-ai întrebat ce mi s-a-ntîmplat în ultimele şapte luni. Cum m-am descurcat, cum am reuşit să scap din afurisita aia de şcoală ca o puşcărie unde m-au trimis. Nu m-ai întrebat nimic despre mine, pentru că, încă de cînd eram mici, numai tu ai contat. Întotdeauna. Tu ai fost cel important. Fă-mi o favoare, Eamonn, ia-ţi un serviciu şi fă-ţi o viaţă ca lumea. Ai grijă de Caroline, zise ea arătînd spre bucătărie, pentru că e singura care ar putea să te suporte. Eşti un ticălos încrezut şi egoist şi nu-mi doresc decît să-mi fi dat seama de asta cu mulţi ani în urmă. L-ai disprețuit pe tatăl tău, dar dă-mi voie să-ţi spun ceva – e mult mai bărbat decît o să fii tu vreodată, amice.

Se duse spre uşa de la intrare. Eamonn era stupefiat de cuvintele ei legate de o şcoală, cînd el ştia că fusese în sînul unei familii adoptive înstărite. Totuşi, nu o opri să o întrebe. Vocea lui răsună aspră.

– Foarte bine, pleacă, nesuferito ce eşti! Pleacă de-aici. Cine are nevoie de tine? Tu ai fost cea care a avut nevoie de mine. Toţi aveţi nevoie de mine.

Se dăduse jos din pat deja şi Caroline dădu fuga, încercînd să-l potolească, dar el o împinse cu brutalitate.

Cathy se uită la amîndoi şi clătină din cap.

– Uită-te la tine, Eamonn. Priveşte-te în oglindă. Eşti un gunoi. Doar că nu mi-am dat seama de asta pînă azi.

Deschizînd uşa, ieşi din apartament. Coborî scara, auzind cum el îi striga tot felul de obscenităţi, şi ea îşi

strînse umerii, de parcă acele cuvinte ar fi putut să o rănească fizic.

Ieşind în stradă, trase adînc aer în piept şi se depărtă, cu capul sus şi cu ochii arzîndu-i de umilinţă şi de lacrimi reţinute. Oprind un taxi, porni înapoi spre Soho, Desrae şi o viaţă de linişte, dacă nu de fericire. Făcuse ceea ce îşi pusese în gînd să facă şi, acum, trebuia să continue de acolo.

Chiar dacă a-l lăsa pe Eamonn în urmă era ca şi cum şi-ar fi smuls inima din piept.

Eamonn făcuse scandal şi urlase aproape o jumătate de oră şi Caroline se cam săturase. Văzînd-o pe Cathy cu părul ei frumos şi hainele îngrijite îşi dădu seama exact ce lăsase să se întîmple cu ea.

Eamonn o transformase în ceea ce voia el: o copie ştearsă a lui Madge şi a altor prostituate de la docuri în preajma cărora crescuse. La fel ca tatăl său, avea nevoie de o femeie care să-l întreţină, nu financiar, nu încă, dar să-l ţină în vîrf. Ca pe un stăpîn. Aşezîndu-se pe scaunul de pe care se ridicase şi ascultîndu-l cum înjura toate femeile, Caroline se cutremură.

Puse o mînă pe burtă. Dacă avea dreptate, în pîntecul ei prindea viaţă un copil şi ştia că, din cauza acestuia, nu mai putea să facă nimic.

Pînă în ziua aceea, cînd o văzuse pe Cathy Connor şi o auzise spunîndu-i lui Eamonn tot ce avea pe suflet, Caroline avusese impresia că avea totul. Îl avea pe Eamonn, bărbatul dur, cel care muncea. Avea o casă împreună cu el şi un copil care urma să vină pe lume. Acum ştia că are un băiat tulburat, cu o tentă violentă şi o gelozie aproape nebunească.

Stînd pe scaun, se întrebă cum naiba i se întîmplase aşa ceva. Se uită în oglinda de pe măsuţa de toaletă şi clătină din cap. Arăta groaznic. Grețurile matinale îi goliseră chipul de orice culoare şi trebuia să se spele pe cap. Da, Eamonn o trăsese în jos cu el şi el ajunsese foarte jos. La fund. Îşi făcuse problme şi la locul de muncă. Dixon îl bătuse cu sălbăticie şi, acum, ea se

aştepta ca el să se ducă înapoi pentru a fi un strîngător, vrînd să aibă bani din nou.

Caroline devenea mama ei.

Acel gînd o înspăimînta mai mult decît orice altceva. Mama ei rămăsese alături de Jack pentru că nu îndrăznea să facă altceva. El îşi omorîse amanta şi pe şeful său. După aceea, soţia lui nu mai avusese încotro şi trebuise să rămînă cu el. Dacă l-ar fi părăsit pentru un alt bărbat, Jack ar fi pus să fie desfigurată pentru toată viaţa. Încă mai avea cunoscuţi care ar fi făcut treaba respectivă pentru el.

Ridicîndu-se, Caroline se apucă să-şi strîngă lucrurile. Avea să se ducă la mama ei pentru a încerca să se gîndească ce să facă de atunci încolo. Lui Eamonn îi trebui ceva timp pînă cînd îşi dădu seama ce făcea. La început, crezuse că se apucase, în sfîrşit, să facă puţină ordine. Dar, cînd începu să-şi facă bagajul, se apucă să strige la ea.

– Ai face bine să te opreşti chiar acum! N-am chef de istericale, fato. Adu-mi ceva de băut şi nişte mîncare, mai repede.

Caroline îl ignoră, însă, şi îşi văzu de treabă mai departe.

Eamonn se aşeză pe marginea patului.

– Vorbesc serios, Caroline. Îţi spun, nu te juca aşa cu mine azi, că te omor în bătaie. Nu mă mai enerva, femeie, şi fă ce ţi- am spus. Vorbesc serios.

Ea se dezbrăcă de capot şi îşi trase un pulover pe cap. Trăgîndu-l în jos peste sînii umflaţi, zise:

– Prostii, Eamonn. Plec.

Vocea ei era fermă. El o privi stupefiat.

– Ce-ai spus? întrebă el făcînd ochii mici, de parcă asta l- ar fi ajutat să audă mai bine.

– Ai auzit, zise ea cu o voce puternică.

Parcă s-ar fi transformat într-o altă persoană.

– M-am săturat, mă duc la maică-mea.

Eamonn scutură din cap.

– Ba n-o să te duci nicăieri, domnişoară. O să rămîi aici.

Zîmbind plină de sine, Caroline zise:

– Nu eşti stăpînul meu, Docherty. N-ai fost niciodată. Du-te după iubita ta, fiindcă mi s-a părut că te interesează mai mult decît mine. Aşa că, în loc să-mi pierd timpul, plec. Există o mulţime de bărbaţi în lumea asta şi cred c-o să-i urmez exemplul lui Cathy Connor şi o să-mi găsesc unul.

Voia să-l rănească la fel de mult cum o rănise el. Pumnul lui o trimise în partea cealaltă a camerei împleticindu-se. O mulţime de luminiţe îi explodară în cap şi fu cît pe ce să-şi pardă cunoştinţa, atît de puternic fusese pumnul.

Trîntită în pat, ea îşi înălţă capul. Continuînd să zîmbească, deşi sîngele îi şiroia din gură, Caroline spuse:

– N-o să mă opreşti. Am plecat de-aici, amice.

Eamonn se uită la ea şocat. Buza îi era plesnită şi partea din interior semăna cu o bucată de ficat crud. Era sînge peste tot: pe pat, pe faţa ei, pe haine. Totuşi, ea insista să plece, să-l părăsească.

Îi trase un pumn în ureche. Inelul lui greu cu sigiliu îi plesni pielea. Mai mult sînge. Foarte mult.

Apoi începu să-i care la pumni, punîndu-şi toată forţa în lovituri, plăcîndu-i felul cum trupul ei ceda sub pumnii lui. Numai din vina ei o pierduse pe fata pe care o iubea cu adevărat. Dacă ea n-ar fi fost acolo, defilînd în faţa lui Cathy, ar fi putut s-o convingă, ştia că ar fi putut. Cathy trebuia să-şi fi dat seama că el avea să-şi ia o femeie în timp ce ea era plecată, dar a-şi da seama şi a vedea erau două lucruri complet diferite. Numai din cauza lui Caroline se enervase Cathy şi spusese toate acele lucruri îngrozitoare. Şi acum o pierduse, o pierduse pe Cathy a lui, din cauza acelei ticăloase fără valoare...

Încă mai dădea în Caroline cînd uşa se deschise brusc şi cei doi bărbaţi de deasupra intrară şi îl traseră de lîngă ea.

– La dracu', amice, ai omorît-o!

Vocea vecinului său era piţigăiată din cauza spaimei şi groazei. Eamonn se uită la grămada însîngerată de pe pat, după care îşi roti privirea în jur, stupefiat. Pumnii îi

erau plini de sînge şi bucăţele de oase.

Caroline Harvey era de nerecunoscut. Mîinile îi erau încă încrucişate peste burtă. Murise încercînd să-şi protejeze copilul, nu pe sine.

Cei doi bărbaţi înregistrară privelişte şi unul din ei vărsă, acela fiind singurul zgomot din încăpere.

Acest lucru îl readuse pe Eamonn brusc la realitate. Luîndu-şi capul în mîini, şopti:

– Ce-am făcut? Oh, Doamne, ce am făcut?

Jimmy Salter îl împinse spre chiuvetă şi îi spălă mîinile. Apoi, împingîndu-l afară din apartament, îl puse pe celălalt să încuie uşa. Îi spuse haina pe umeri lui Eamonn şi îi spuse prietenului său, Barry Callard:

– Îl duc la Dixon. Nu spune nimănui ce s-a-ntîmplat. Lumea o să creadă că e una din certurile lor obişnuite.

Barry Callard era îngrozitor de şocat. Încuviinţînd, se duse înapoi în apartamentul de deasupra. Nu vedea decît chipul lui Caroline Harvey, sau mai degrabă, locul unde ar fi trebuit să fie chipul ei.

Acest lucru avea să-l obsedeze tot restul vieţii.

Cathy intră într-o cafenea de pe Brewer Street şi ceru o cafea mare şi o prăjitură. Aşezîndu-se lîngă geam, se uită la oamenii care treceau pe stradă. Toţi păreau grăbiţi, fiecare părînd să aibă o destinaţie precisă. Era o zi frumoasă de aprilie şi soarele continua să strălucească, deşi era frig.

Sorbind din cafea, se întrebă cum avea să-şi tăiască viaţa de acum încolo.

Eamonn fusese atît de mult în gîndurile ei, mai mult chiar decît mama ei; întotdeauna fusese cel mai important pentru ea. Cînd se gîndi la sărmana Madge, închisă la Holloway, şi la faptul că ea îşi făcuse mai multe griji pentru Eamonn, simţi că i se frînge inima. Totuşi, el fusese totul pentru ea odată.

Văzîndu-l cu Caroline în camera aceea oribilă, cu faţa tumefiată, cu hainele murdare, i se deschiseră ochii. Totdeauna avusese impresia că avea nevoie de el – că, fără el, ar fi trăit doar pe jumătate. Bănuise că el simţea

acelaşi lucru pentru ea. Fusese raţiunea ei de a trăi atîta timp, iar acum îl vedea aşa cum îl văzuse mama ei, cum îl văzuse Betty, cum îl văzuse propriul lui tată.

Se gîndi la minciunile pe care i le spusese şi era bucuroasă că el credea că îşi găsise pe altcineva. Că avea pe cineva care ţinea la ea, care o dorea, care avea nevoie de ea. Partea tragică era că ea se îndoia că acest lucru avea să se întîmple vreodată. Acea parte a vieţii ei, capacitatea ei de a avea încredere într-un bărbat, dispăruse pentru totdeauna. Eamonn era singurul bărbat cu care se culcase vreodată şi, în clipa aceea, simţea că avea să fie şi ultimul. Ea nu avea să fie niciodată o Caroline pentru cineva. O umbră trecu pe deasupra ei şi ea zise absentă, crezînd că era chelneriţa.

– Mai aduceţi-mi o cafea, vă rog.

– E-n ordine, scumpo, am comandat deja.

Cathy îşi ridică privirea şi îl văzu pe Desrae. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni şi un pulover negru pe gît. Părul îi era prins într-o coadă şi era foarte puţin machiat. Îmbrăcat astfel într-o sîmbătă seară? Acest lucru îi dovedea cît de îngrijorat era pentru ea.

– Am anulat toate întîlnirile, zise el. M-am gîndit să petrecem seara între noi fetele. Ce zici?

În acest timp, o femeie de la o masă din apropiere îşi luă poşeta şi haina şi, uitîndu-se la ei furioasă, se duse în partea cealaltă a cafenelei.

Desrae privi spre ea şi zîmbi, spunînd destul de tare:

– Ah, ce bine că s-a mutat. Mirosul era de-a dreptul oribil!

Ştergîndu-şi lacrimile, Cathy îi aruncă un zîmbet de care ar fi putut să jure că nu era capabilă.

– Of, Desrae, lucrurile nu pot fi atît de rele dacă te am pe tine.

– Joey o să vină pe la noi mai tîrziu, aşa că o să ne amuzăm cu el. Viaţa e aşa cum ţi-o faci tu, fata mea, să nu uiţi asta. E aşa cum ne-o facem eu, tu sau cotoroanţa aia de colo cu faţa ca un fund pălmuit, pricepi?

Cathy rîse din nou şi sunetul acela păru al unui om rănit.

– L-am iubit, Desrae. L-am iubit atît de mult.

– O să mai ai cîțiva iubiți pînă cînd o să fii pregătită să te măriți, ascultă-mă pe mine, scumpo, spuse el cu blîndețe. Cu frumusețea ta și cu felul tău plăcut de a fi, o să ai de unde să alegi.

Cathy îl privi în ochi și spuse foarte serioasă:

– Niciodată, Desrae. Absolut niciodată.

Vocea ei era atît de sigură și atît de serioasă, încît, pentru o clipă el uită că nu era decît o fetiță. Părea o femeie bătrînă, bătrînă.

Eamonn Senior era pe jumătate beat și nu înțelegea ce i se spunea. Jimmy Salter încerca să-i spună că fiul lui intrase într- o belea și mai mare.

– Belea? O afurisită de belea? Al doilea nume al lui e belea, zise el ametit și rîgîi. Acum pleacă de la ușa mea și lasă-mă-n pace.

Jimmy Salter era gata să explodeze de nervi. Danny Dixon îi spusese să i-l aducă pe bătrîn și asta trebuia să facă. Nu voia să se implice și totuși, era implicat. Cît se putea de mult.

Impingîndu-și capul spre irlandez, îi spuse printre dinți:

– Băiatul tău a ucis-o pe Caroline Harvey. Acum Danny Dixon vrea să te vadă și o să mergi. Mi-a zis să te duc la el și exact asta o să fac.

Într-un fel, Eamonn înțelese că problema era atît de gravă, încît l-ar fi îngrijorat pînă și pe Dumnezeu. Luîndu-și paltonul, îl urmă și urcă într-o camionetă. Jimmy Salter se bucură să vadă că șocul îl dezmeticise pe uriașul de lîngă el.

– A omorît-o pe micuța Caroline, deci?

Jimmy încuviință.

– A bătut-o pînă a făcut-o praf, amice. Nici n-o mai recunoaștem.

Eamonn clătină din cap, uluit de ceea ce auzea.

– Era o dulceață de fată, de ce să fi făcut așa ceva?

Jimmy își văzu mai departe de condus. La întrebarea aceea nu exista răspuns.

– Dumnezeule mare! Oare băiatul ăsta a înnebunit? Ești sigur că asta a făcut, nu doar i-a tras un pumn în falcă?

Jimmy trase pe dreapta. Se uită la bărbatul de lîngă el și spuse foarte serios:

– Eu l-am tras de pe sărmana fată. O făcuse praf în bătaie. Acum mă lași să ajung la Dixon și, pe urmă, să mă duc acasă să beau un ceai? Nu că aș avea cine știe ce poftă, știind că fata aia e moartă chiar sub bucătăria mea.

Eamonn Senior nu mai scoase nici un cuvînt tot restul drumului. Acum era cît se putea de treaz.

Danny Dixon se afla într-un impas.

Eamonn o omorîse pe fiica unui om cunoscut în întregul East End ca fiind nebun. Chiar și din Bradmoor, Harvey avea o reputație înfiorătoare. Ținea legătura prin vizite și scrisori. Îi plăcea foarte mult să scrie scrisori și încă se mai considera un individ de temut.

Dacă Danny îl ajuta pe băiat, Harvey avea să afle și o mulțime de alți oameni s-ar fi întors împotriva lui din această cauză. Un bărbat putea să omoare alți bărbați, să-i mutileze, să-i arunce în aer. Dar, dacă același individ făcea rău unei femei sau unui copil, opinia publică se întorcea imediat împotriva lui.

După părerea lui, Caroline o căutase cu lumînarea, probabil. Majoritatea femeilor ca ea o făceau. Se folosise de numele ei și de notorietatea tatălui ei pentru a obține tot felul de lucruri și pentru a deschide uși. Era o stricată, la fel ca multe din fetele din East End. El unul prefera femeile din tinerețea lui, care fuseseră fete cuminți, trăiseră curat și nu se cuplaseră cu orice individ care avea scula mare și cîștiga niște bani.

Dar aceea era caracteristica vremii. Morala mai puțin severă atrăgea un comportament desfrînat. Dacă ar fi fost soția lui Eamonn, ar fi avut respect pentru ea. Așa, fusese doar o tipă cu care se distrase, drept pentru care, Danny nu simțea nimic.

Era limpede pentru el.

Acum avea să îl dea pe băiat în grijă tatălui său. Avea să-i dea şi nişte bani, spunîndu-i să plece cît de departe putea înainte ca Harvey să-şi facă simţită prezenţa. În nici un caz, nebunul acela nu avea să lase nerăzbunată uciderea fiicei lui.

În nici un caz.

Părintele Seamus Jensen ascultase spovedania lui Eamonn şi, acum, bea un whisky mare în timp ce tatăl băiatului trăncănea despre ţara lor natală şi legăturile lor cu ea. Preotul nu voia să i se amintească faptul că provenea dintr-o familie mai mare de ticăloşi şi de rebeli. Nu voia să i se amintească faptul că erau veri din partea mamei lui şi, cu siguranţă, nu avea chef să i se amintească de vremurile cînd se îmbătau împreună în tinereţe.

Seamus Jensen se făcuse preot pentru că fusese silit. Tatăl său era un binecunoscut membru al IRA şi, înainte să fie executat de către englezi în închisoarea Montjoy, avusese grijă ca fiul său cel mai mic să apuce pe un drum cu totul diferit. Astfel că se dedicase bisericii şi, după cîteva luni, îi mulţumise Domnului în fiecare zi că îi oferise şansa de a-l servi. De asemenea, se servea şi pe sine, dar nu se gîndea prea mult la acest lucru.

Acum, la peste şaizeci şi cinci de ani, îi plăcea foarte mult viaţa pe care o ducea. Îşi avea băutura lui, menajera lui – o femeie cumsecade care se pricepea să gătească budinca la fel ca o originară din Cork – şi îşi avea casa parohială în care locuia. Mai mult decît orice, se bucura de respect.

Nu voia un gunoi irlandez în casa lui. Îi plăcea să se gîndească la compatrioţii săi ca la nişte poeţi, cîntăreţi şi muncitori greu încercaţi. Cei doi Docherty şi cei de teapa lor erau asemeni unui cancer în corpul societăţii. Totuşi, ştia că trebuia să-i ajute.

Chiar dacă băiatul omorîse o fată sărmană, părintele Seamus ştia că cei doi Docherty erau cu banii, în timp ce cîntau cîntece despre fetele irlandeze şi vechile războaie împotriva englezilor, înarmîndu-i, astfel, pe soldaţii

moderni ai Irlandei. Avea să izbucnească un mare scandal în curînd şi ticăloşii de genul lui Docherty aveau să aibă grijă să se plătească pentru el.

– Trebuie să dau nişte telefoane. Puneţi-vă ceva de băut şi o să văd ce pot face, bine? le spuse părintele Seamus.

Eamonn Junior încuviinţă şi spuse:

– O să ajungi în rai, părinte Jensen.

Seamus Jensen îşi dădu ochii peste cap.

– Nu-i nevoie să ajung atît de departe, încă n-am murit!

Eamonn Senior oftă uşurat cînd ieşi preotul. Acesta avea să-l ajute pe fiul său, la fel cum avea să o facă şi el. Totuşi, o parte din el striga: De ce?

De ce să-l ajute după tot ce făcuse?

Nu putea să se gîndească decît la vechea zicală potrivit căreia sîngele apă nu se face.

19

Lui Seamus Jensen nu îi trebui mult ca să facă aranjamentele necesare. Se întoarse apoi să stea de vorbă cu cei doi, dezgustul său fiind limpede pentru amîndoi.

– În seara asta plecaţi. Am luat legătura cu cîţiva prieteni şi o să plecaţi cu un vapor la miezul nopţii.

– Unde?

– La New York, amîndoi. O să vă coste mia de lire de la domnul Dixon, dar o să merite. O să vi se facă rost de acte, de tot ce aveţi nevoie ca să trăiţi şi să munciţi acolo. Dar se va aştepta un ajutor din partea voastră la un moment dat.

Eamonn Senior încuviinţă. Ştia suficient de multe lucruri pentru a se fi aşteptat la asta.

– Se pare că băiatul îi interesează. Poţi să-ţi închipui de ce.

Eamonn Senior încuviință din nou. Săriseră din lac în puț. Cu mîinile tremurînd, își puse ultimele picături de whisky în pahar.

– Spune-le că sîntem dispuși să tratăm cu ei.

Preotul încuviință.

Indivizii ca Eamonn Junior erau foarte rari. Era o ciudată anomalie a naturii umane. Cei cu care trata Seamus cunoșteau deja numele lui Eamonn, îi cunoșteau reputația și voiau să-l convingă să gîndească la fel ca ei. Ar fi putut fi foarte util Cauzei.

Preotul văzu tristețea din ochii tatălui și, pentru prima oară, îl compătimi.

– Or să aibă grijă de el, Eamonn, îți pormit asta.

Eamonn Senior își trase nasul și își trecu o mînă peste față.

– Eh, zise el aruncînd o privire în jur, se pare că au avut grijă și de tine. Și tu ești preot.

Sensul acelor cuvinte nu-i scăpă celuilalt și nimeni nu mai spuse nimic pînă cînd veni mașina să-i ia pe cei doi. La ușă, Eamonn Senior se uită la preot și spuse cu o voce întretăiată:

– O să te duci la soția mea peste cîteva săptămîni, să-i spui ce s-a-ntîmplat? Spune-i că ai primit o scrisoare. Că am murit sau ceva de genul ăsta.

Preotul încuviință.

– O să fac tot ce pot pentru ea.

Nu mai rămăsese nimic de spus, așa că Eamonn urcă în mașină lîngă fiul său și își luă adio în gînd de la Londra. Știa că nu avea să o mai vadă niciodată.

Fiul său stătea lîngă el, tăcut și șocat. Respirația lui părea grea, ca și mișcările lui. Ceilalți doi bărbați din mașină sporovăiau între ei, vocile lor scăzute auzindu-se vag printre gîndurile lui Eamonn Senior.

New York. Doamne, ce bine ar fi dacă să găsească puțină liniște acolo. Dacă fiul lui avea să mai cunoască vreodată liniștea, bineînțeles.

Se simțea vinovat de comportamentul băiatului, avea impresia că, dacă ar fi fost un tată mai bun, mai sever, băiatul ar fi putut să aibă o șansă în viață. Însă el fusese

un nimic, un nimeni, fiul depravat al unui bețiv notoriu.

Înțelegea nevoia fiului său de respect – era forța motrice care îi conducea pe majoritatea bărbaților. Eamonn însuși îi luase fiului său respectul de sine cu ani în urmă, cînd era mic. Acum nu putea decît să încerce să i-l redea. Dacă nu cumva era prea tîrziu deja.

Cathy și Desrae se întoarseră în Soho chicotind și rîzînd ca niște școlărițe.

Cînd se apropiară de Old Compton Street, totuși, Desrae înjură printre dinți.

– De ce nu le-or lăsa în pace pe bietele femei?

Se opriră și se uitară cum un bordel era percheziționat de poliție. Femei și fete de toate vîrstele stăteau afară în frig și rochii subțiri și cu sandale cu tocuri înalte. Polițiștii le strînseră la un loc și le urcară în dubițe. Bărbaților care frecventau locul li se dădu voie să plece acasă. Teoretic, nu făcuseră nimic rău.

Dînd să plece mai departe, Cathy îl apucă pe Desrae de braț și îl opri. Apoi, spre marea lui uimire, o voce binecunoscută spuse:

– Bună, Desrae, cine e micuța ta prietenă?

Vocea lui Richard Gates era la fel de scăzută ca întotdeauna și Cathy se uită speriată în ochii lui.

Desrae zîmbi.

– E nepoata mea, Cathy Duke. Salută-l pe acest domn cumsecade, scumpo.

Cathy nu scoase nici un cuvînt.

Gates se uită la ea și zîmbi cu blîndețe.

– Arăți bine. Desrae are grijă de tine, nu?

Cathy încuviință.

Desrae se uită la Gates și zise:

– Ascultă, nu se-ntîmplă nimic rău. E doar cameristă, atîta tot. Nu mi-au plăcut niciodată femeile și tu ar trebui să știi asta foarte bine.

Gates rîse ușor.

– Asta mi-a plăcut la tine întotdeauna, Desrae. Nu ți-a fost frică niciodată să deschizi gura aia mare a ta. Vorbește mai încet dacă nu vrei să vină jumătate din

polițiștii de-aici să audă ce discutăm. Eu cercetez cu totul altceva, n-are nici o legătură cu asta. O cunosc pe fata asta și, din întîmplare, îmi place de ea. Clar? Așa că poți să nu mai pari atît de speriat.

Îi puse o mînă pe umăr lui Cathy și zîmbi.

– Ești bine, într-adevăr?

Cînd ea dădu să răspundă, se declanșară sirenele și zgomotul fu asurzitor. Așteptară pînă cînd se opriră, înainte să-și continue discuția.

– Am venit aici să-l caut pe un vechi prieten al tău, de fapt. Poate mă ajuți. Eamonn Docherty Junior – l-ai văzut cumva astăzi?

Cathy scutură din cap. La fel ca majoritatea londonezilor, se gîndi că era mai bine să nu spui nimic polițiștilor pînă cînd nu-ți citeau drepturile.

– Și-a ucis prietena astăzi, a omorît-o în bătaie, zise Gates imperturbabil.

– Poftim, pe Caroline? Pe Caroline Harvey? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

– Da, pe Caroline Harvey. Ai văzut-o cumva astăzi?

Cathy scutură din cap.

– N-am văzut pe nimeni, domnule Gates. Rareori plec undeva fără Desrae. Are grijă de mine.

Gates se uită la ea cîteva clipe înainte să spună:

– Sînt o mulțime de lucruri mai rele pe lume decît bătrînul Desrae, scumpa mea.

– Nu chiar atît de bătrîn, ai grijă!

– Ai fost în East End astăzi, Cathy? Spune-mi adevărul.

Ea scutură din cap iarăși.

– Toată ziua am fost cu Desrae, nu-i așa?

Desrae încuviință, știind ce să spună.

– Sîntem împreună de cînd ne-am trezit. Întreabă-l pe Joey dacă nu mă crezi.

– Nu-i nevoie, spuse Gates bătînd-o pe Cathy pe umăr din nou. Ai grijă de tine, da? Și, dacă ai nevoie de vreun ajutor, de orice, caută-mă, bine?

Îndepărtîndu-se cu Desrae, Cathy se uită peste umăr la omul acela care fusese atît de bun cu ea. Îi dăduse

drumul, știind ce făcuse la școala aceea.

Desrae merse grăbit pînă acasă. Închizînd ușa în urma lor, zise:

– Dacă-l ai pe Gates de partea ta, scumpo, este aproape sigur că o să obții orice vei vrea în viață. Nu-i rău pentru un polițist. E un tip de treabă. Acum, hai să stăm jos și povestește-mi ce naiba s-a-ntîmplat astăzi. Absolut tot și cît se poate de grafic.

Cathy se așeză pe canapea și începu să plîngă, gîndindu-se la sărmana Caroline. Desrae o trase lîngă el și ea își deschise inima și mintea. Ținînd-o strîns, el își șopti dragostea pentru ea și îi spuse că totul avea să fie în regulă acum, pentru că el avea să aibă grijă să se întîmple acest lucru. Cathy Duke, așa cum își spunea acum, îl crezu. Desrae era cel mai bun lucru care i se întîmplase vreodată și îi mulțumi Domnului pentru că o scosese în calea lui.

Stînd în pat o oră mai tîrziu, asculta zumzetul conversației lui Desrae cu Joey și își lăsă gîndurile să se îndrepte spre Eamonn.

Și-l aminti cum era cînd erau mici, cînd crescuseră împreună. Își aminti cum trecuseră împreună prin orice, pentru că nu se avuseseră decît unul pe altul. Plînse atunci, plînse pentru băiatul care fusese și pentru cel în care se transformase. Plînse pentru că îl iubise, îl iubise cu adevărat, și el dăduse cu piciorul acelei iubiri.

Dintre toate lucrurile care i se întîmplaseră, respingerea lui Eamonn fusese cel mai cumplit.

Tatăl și fiul simțiră legănarea vasului cînd ieșiră din portul Tilbury. Căpitanul îi dusese în cabina lor și le lăsase niște mîncare și o sticlă de whisky. Eamonn Junior nu scosese o vorbă toată ziua și tatăl său îl privi îngrijorat, întrebîndu-se dacă știa, oare, ce se petrecea în jurul lui.

Băiatul acela, fiul său, ucisese o fată lipsită de apărare, la fel cum, altădată, luase viața unui băiat de vîrsta lui. Acum, rezultatul era că se aflau la bordul unui vas comercial mizerabil, îndreptîndu-se spre America. Poate

că era spre bine. Dumnezeu avea planurile Lui şi te făcea să trăieşti după ele.

Punîndu-i fiului său un pahar de whisky, i-l strecură în mîinile tremurătoare. Eamonn Junior îl goli dintr-o înghiţitură şi i-l întinse să-i mai pună. Cel mai mult avea nevoie de uitare. Voia să se îmbete şi să nu mai ştie de nimic. Trebuia să înceteze să mai gîndească.

Ciudat, nu se gîndea la sărmana Caroline, ci la Cathy şi la cît de prost fusese că nu îşi dăduse seama ce comoară neprețuită avea în ea. Revăzînd-o, realizase tot ce pierduse. Tot ce abandonase. O urîse în clipa aceea, crezînd că ea era de vină pentru toate necazurile lui. Acum ştia că nimeni altcineva nu era de vină decît el însuşi.

Cathy avea dreptate: era lacom, egoist şi se folosea de oameni. Acum omorîse pentru a doua oară, o fată care îl iubise din tot sufletul. Biata Caroline! Niciodată nu ţinuse la ea cu adevărat – fusese un simplu lucru pe care în posedase. O persoană de care abuzase, aşa cum abuza de toată lumea.

Aşa cum abuzase chiar şi de Cathy Connor.

Se iveau zorii cînd plînse, în sfîrşit, dar, nedezmințindu-se, plîngea mai mult pentru sine. Cea mai bună parte a tinereții lui se dusese şi, odată cu ea, orice şansă de a o revedea pe fata pe care o iubea.

CARTEA A DOUA

„America e o vastă conspirație pentru a te face fericit"

John Updike, 1932

„Adevărul este cel mai de preț lucru pe care-l avem. Să nu-l risipim"

Mark Twain, 1835-1910
(Samuel Langhorne Clemens)

„Virginitatea – cea mai nefirească dintre toate perversiunile sexuale"

Aldous Huxley, 1894 – 1963

20

1971

– Doamne, băiete, nu poți să lași un om să doarmă? întrebă Eamonn Senior cu vocea îngroșată de băutură și oboseală.

Fiul său îl privi cu dispreț cum încerca să se îmbrace în dormitorul lor mic.

– Trezește-te și hai să mergem la lucru, tată, la naiba. Știi ce-a zis O'Halloran ieri și, dacă pierzi slujba asta, adio, eu nu te întrețin.

Bătrînul se uită la chipeșul său fiu și oftă adînc. Băiatul făcea erforturi extraordinare pentru a încerca să aibă o viață ca lumea. Ce luau pe mere dădeau pe pere și, după atîta muncă și atîtea griji, apartamentul lor se afla într-o clădire din Bronx în care se aflau doar irlandezi, negri și gîndaci.

În viața lui nu întîlnise un miros mai îngrozitor și, pur și simplu, i se făcea greață. Era destul de rău în toiul verii, dar iarna, cu zăpezile și gerurile ei cumplite, era și mai insuportabil. Dacă băiatul l-ar fi ascultat, ar fi putut să o ducă foarte bine. Dar nu voia să asculte, voia să facă totul cum trebuia de această dată. Voia să aibă o slujbă și o viață normală. Era oribil.

Scărpinîndu-și burta, bătrînul așteptă pînă cînd auzi aprinzîndu-se focul sub ibricul de cafea și abia atunci își puse pantalonii. Punîndu-și cămașa, își începu plîngerea zilnică, strigînd ca să fie auzit la bucătărie.

– Măcar dacă ai asculta, băiete, am duce o viață ca-n sînul lui Avram.

Eamonn Junior își dădu ochii peste cap. Spălînd

ceştile la robinet, încercă să nu bage în seamă cuvintele tatălui său. În fiecare zi, acelaşi lucru. Începuse să se sature. Bătrînul ar fi vrut ca el să devină replica americană a lui Ned Kelly şi să asigure o viaţă bună pentru ei. În Anglia, tatăl lui îi spusese că nu era bine ceea ce făcea. Acum, însă, în Statele Unite, ar fi vrut ca băiatul să profite de reputaţia sa de criminal şi să se alăture mafiei irlandeze.

Se uita pe fereastră la vînzoleala de pe stradă şi îşi bea cafeaua. Pretutindeni vedeai numai chipuri negre; la început, acest lucru îl uluise. În Anglia erau foarte puţini negri, dar America era plină de ei. I se păruse ciudat să vadă că făcea parte dintr-o minoritate cînd veniseră prima oară acolo şi timpul nu schimbase acest lucru. Pe etajul lor era o negresă frumoasă şi Eamonn vorbise cu ea de cîteva ori înainte să-şi dea seama că era prostituată. Zîmbi cînd îşi aminti cum îi dăduse întîlnire şi ea începuse să discute de preţ! În Anglia se crezuse atît de experimentat în toate domeniile. Aici era un mic copil.

Le fusese mai uşor să găsească de lucru la docuri decît se aşteptaseră dar munca era îngrozitor de grea şi tatăl său fusese primit numai datorită cunoscuţilor săi irlandezi. Amîndoi ştiau acest lucru şi se foloseau de el în felul lor. Ciudat, lui Eamonn nu îi era dor de vechea lui slujbă în serviciul lui Danny Dixon.

Îi plăcea foarte mult New York-ul. Era un oraş cu o mulţime de locuitori, culturi şi necazuri. Primăria era centrul guvernamental important pentru provincia respectivă. Oamenii vorbeau despre ea ca şi cum ar fi fost o combinaţie între Camera Lorzilor şi cea mai îngrozitoare juntă militară care exista. Era coruptă, era extraordinară şi era acolo.

Totuşi, oricît de captivant i s-ar fi părut oraşul uneori, îi vedea urîţenia cît se putea de clar. Simţea tensiunea dintre clasele inferioare şi auzea felul în care oamenii vorbeau, vorbeau fără ca, de fapt, să spună ceva. La urma urmei, New York-ul era la fel ca orice alt oraş mare: era un loc bun, dacă aveai bani. Acolo avea nevoie de bani mai mult decît avusese vreodată la Londra.

Îşi dădu seama că tatăl său stătea în picioare lîngă el, bîndu-şi cafeaua şi exprimîndu-şi obişnuita nemulţumire.

– Dacă i-ai asculta pe Mahoney, am trăi ca nişte împăraţi. Am avea tot ce e mai bun. Irlandezii conduc afurisitul ăsta de oraş, deşi nimeni nu şi-a dat seama încă. Încasările pentru Irlanda aduc o avere şi oricine face treaba asta ia cel puţin douăzeci şi cinci la sută pentru osteneală. Se fac bani, bani frumoşi, şi tu ar trebui să vezi asta mai bine ca oricine. Dumnezeule, era o vreme cînd erai în stare să omori pentru cîteva lire...

Tăcu brusc. Ştia cînd mersese prea departe.

– Doamne, fiule, îmi vine să-mi tai limba, zău.

Urmă un moment de tăcere încordată. În cele din urmă, Eamonn o întrerupse, spunînd:

– Îmbracă-te bine, tată că e frig afară.

Ieşiră din casă în linişte. Eamonn Senior era încă abătut din cauza cuvintelor pe care le spusese şi, cînd coborîră scara, îi strînse afectuos umărul fiului său.

– Vremea asta îţi distruge plămînii. Nu-mi amintesc să fi văzut un asemenea frig vreodată.

În timp ce se îndreptau spre staţia de autobuz, o maşină opri lîngă ei şi Petey Mahoney îi fluieră.

– Urcaţi. Vă duc cu maşina. Oricum, n-aveţi de lucru azi.

Accentul lui puternic din Cork contrasta cu hainele elegante.

Eamonn Junior se uită la el fără nici o expresie. Mirosul de benzină era puternic în aerul acela rece. Tată său îl împinse uşor spre maşină şi Petey scoase un teanc de bani din buzunar, dîndu-i bătrînului o bancnotă de cincizeci.

– Jupoaie cîinele care te-a muşcat. De cel mai mic mă ocup eu, zise el rîzînd de propria-i glumă şi Eamonn, ştiind că nu avea încotro, urcă. Nu-i aşa că-i o maşină grozavă? îl întrebă Petey şi el zîmbi.

Era, într-adevăr – un *Pontiac Firebird* negru şi strălucitor, care se alătură celorlalte maşini torcînd.

– Şi tu ai putea să conduci una dacă n-ai fi atît de

căpos, spuse Petey ridicînd mîna ca şi cum ar fi fost contrazis, însă Eamonn nu spusese nimic.

Niciodată nu spunea.

– Nu începe! Am spus doar adevărul. Avem nevoie de tineri ca tine. Ai deja o reputaţie bună de acasă. De ce refuzi întotdeauna să lucrezi pentru noi?

Întrebarea fu pusă cu un sincer interes. Erau o mulţime de irlandezi care se băteau ca să lucreze pentru Mahoney. Indiferenţa lui Eamonn era cea care îl făcea să iasă în evidenţă.

Ştiau că omorîse de două ori. Cazul fetei fusese ceva trist, dar aşa era viaţa. Prima crimă, pe care o comisese cînd era mai tînăr, fusese bine executată şi exact cu cantitatea de cruzime necesară pentru a-şi cîştiga respectul în rîndul celor de vîrsta lui.

Eamonn ar fi putut să-l placă, dacă Petey nu ar fi ţinut-o întruna cu alăturarea lui la grupul Mahoney. Clătină din cap şi oftă.

– N-am putea doar să ascultăm radioul?

Petey, întotdeauna amabil, deschise radioul şi spuse încîntat:

– Cel puţin ştiu că vorbeşti, e ceva. Eu îţi zic Tăcutul. Spune-mi un singur lucru şi, pe urmă, nu mai scot o vorbă – ce te-a făcut să te schimbi atît de mult? Adică, de ce eşti aşa, după tot ce-ai făcut la Londra, ei?

Opriseră la un semafor şi Petey se uită în ochii tînărului, sincer curios în legătură cu ce avea să spună.

Oprind radioul, Eamonn spuse foarte serios:

– Am omorît o fată, o fată foarte drăguţă care ar fi trebuit să aibă o viaţă lungă înaintea ei. Am omorît şi un băiat. Probabil că şi el ar fi făcut acelaşi lucru în locul meu, dar realitatea e că am luat viaţile a doi oameni în cîţiva ani doar. Am rupt mîini şi picioare pentru bani şi mi-a făcut plăcere. Mi-a plăcut puterea pe care mi-o dădea treaba asta, îmi plăcea să fiu şef. După moartea lui Caroline, m-am gîndit bine. Voiam să fac parte din nou din lumea reală. Am încetat să mai vreau să controlez totul. Eram o persoană bolnavă, o persoană diabolică şi nu mai suportam.

Petey se uită la el, dar, atunci, se schimbă lumina semaforului şi spuse cu blîndeţe:

– Asta-i tot? Credeam că ai un motiv cu adevărat întemeiat.

Radioul se auzi din nou după aceea şi ei îşi continuară drumul în tăcere spre sediul firmei familiei Mahoney, din inima cartierului Queens.

Jack Mahoney era un bărbat masiv, avînd un metru nouăzeci şi cinci înălţime şi o burtă imensă. Soţia lui încerca să-l menţină în formă, dar cu toate *fast-food*-urile din America, aceasta era o bătălie pierdută. Burta lui era urişă, o structură masivă, care se bălăgănea şi pe care ea refuza să o aibă deasupra. Acest lucru îi convenea lui Jack, deoarece îi plăceau negresele cu părul foarte scurt care făceau cel mai bun sex oral din partea aceea a Atlanticului, după părerea lui. Cele şapte fiice ale lui îşi adorau tatăl imens, care se ducea la biserică în fiecare dimineaţă la şase jumătate, indiferent de vreme. Mîncarea şi suptul sculei în mod regulat erau principalele hobby-uri ale lui Jack. Munca lui era cu totul altceva.

Jack conducea firma *Mahoney* cu ajutorul fricii şi al banilor. Era de părere că, dacă plăteai un om suficient de bine, îi cumpărai loialitatea. Pînă atunci, teoria aceea fusese valabilă. *Mahoney* nu avusese niciodată un informator sau un dezertor.

De asemenea, lui Jack îi plăcea să-i menţină fericiţi pe irlandezii din jurul său. Ştia că aveau să fie multe probleme acasă, în nord, şi, chiar dacă el însuşi era din sud, născut şi crescut în Cork, îşi dădea seama că se puteau cîştiga mulţi bani de pe urma ajutorului acorda compatrioţilor din nord.

Foarte mulţi irlandezi din New York trăiau din amintiri, vorbind tot timpul de Ţara Mamă şi mîncînd cîrnaţi şi carne de vacă conservată, ca un fel de ritual sacru. Nu avea deloc gustul bun al mîncării din Irlanda, dar ei nu ştiau asta, deoarece majoritatea erau dintr-o a doua sau a treia generaţie de irlandezi. În timp ce le alimenta

nostalgia pentru Țara Mamă, Jack făcea o forță din barurile sale, care erau pline de bărbați și femei ce cîntau cîntece ale rebelilor, mîncau pîine irlandeză și beau whisky *Jameson's*. Mai avea și alte afaceri și, pentru acelea, avea nevoie de tineri puternici.

Se părea că Eamonn Docherty era exact genul de angajat pe care îl căutau. Lui Jack nu-i trecuse niciodată prin cap că cineva ar fi putut să nu vrea să lucreze pentru el. Dacă s-ar fi gîndit la așa ceva, ar fi dat un ultimatum: lucrezi pentru mine sau o să am grijă să nu mai lucrezi nicăieri altundeva. Din cîte știa el, era un organizator bun. Odată ce punea mîna pe ei, se ocupa de ei în așa fel încît avea garantate pentru totdeauna loialitatea și recunoștința lor.

Potrivit tatălui, Eamonn Docherty era un strîngător înnăscut. În plus, nu avea convingeri, nici politice, nici alt fel. Cînd fusese întrebat despre situația Irlandei, el răspunsese: „Cui îi pasă?", care era exact părerea lui Jack Mahoney, deși n-ar fi recunoscut acest lucru decît în fața familiei. Astfel că aranjase ca fratele său mai mic, Petey, să-l aducă la el pe tînărul rătăcitor.

Jack Mahoney se bucura de o asemenea reputație, încît era agreat și în Mica Italie și în Cartierul Chinezesc – ceva aproape neauzit pentru un irlandez – dar el era un adept al crimei organizate și vremurile se schimbau. Italienii și chinezii erau oameni de afaceri în adîncul sufletelor și era momentul potrivit pentru a se împrieteni cu irlandezii, care veneau puternic din urmă în toate domeniile.

Îl văzu pe fratele său parcînd mașina și coborînd împreună cu tînărul Docherty. Jack îl privi îndeaproape pe tînărul acela cu aer arogant și clătină din cap, zîmbind trist. Tînărul era un specimen deosebit, dar și tatăl lui fusese un bărbat bine la viața lui. Eamonn Senior ar fi putut să fie cineva, dar viața ușoară îl atrăsese întotdeauna. Prea mult. Bărbații care trăiau de pe urma femeilor erau niște gunoaie pentru Jack, dar bătrînul era irlandez și trebuia să pari, cel puțin, că aveai grijă de ai tăi.

Instalîndu-se la biroul mare din lemn de stejar, Jack se prefăcu ocupat și important cînd tînărul intră în încăpere însoțit de Petey.

Eamonn Senior stătea într-un bar din apropiere de Broadway. Era al unui irlandez, băuturile nu erau „botezate" și oamenii din jur erau veseli. Cu o bancnotă de cincizeci de dolari, fu primit imediat cu plăcere în mijlocul celorlalți și începu să discute cu un anume Willie McLaughlin despre avantajele și dezavantajele unei Irlande unite. După trei pahare mari de *Jameson's* se simțea excelent cînd, deodată, îl zări cu coada ochiului pe Jackie O'Malley, un parior căruia îi datora mai mult de două sute de dolari.

– Avem bani, hm? îl întrebă Jackie sarcastic.

Eamonn Senior, influențat de alcool și de buna dispoziție, nu era prea îngrijorat.

– Ah, mi i-a dat Petey Mahoney. Acum e cu băiatul meu.

Jackie știa că era o amenințare mascată și, uitîndu-se la individul acela cu nasul roșu din fața lui, se înfurie foarte tare deodată. Cei ca Docherty erau profitori și O'Malley știa că, dacă îl lăsa nepedepsit, alții aveau să se aștepte la același tratament. Se uită în jur, la trifoiul alb și la imitațiile steagurilor irlandeze, la cristalul *Waterford* din spatele barului și la fotografiile lui Brendan Behyan de pe pereți. Copleșit de inutilitatea încercărilor de a-și ține capul deasupra apei, spuse cu vehemență:

– Puțin îmi pasă cu cine-i fiu-tău, vreau doar banii pe care mi-i datorezi și-i vreau chiar acum!

Eamonn Senior, plin de whisky și bravadă, răspunse degajat:

– Atunci o să știi cum e să vrei ceva, nu?

Jackie O'Malley își îngropase soția cu trei zile în urmă. Căuta să-și recupereze banii de cîteva săptămîni; tratamentul soției sale îl costase o avere și, sincer vorbind, nici nu meritase. Singurul său fiu venise la înmormîntare, după care se întorsese la colegiu, fără să-i adreseze nici un cuvînt. Fiica lui nu voia să aibă de-a

face cu Jackie şi el era căutat de cămătari, pentru că nimeni nu-i dădea banii pe care i-i datora, astfel că, la rîndul lui, nu putea să returneze împrumuturile.

Şi, acum, acel rahat, acel individ lipsit de orice urmă de decenţă, îi spunea, într-un fel, să-şi ia adio de la bani. Ceilalţi urmăreau scena. Jackie era umilit în public şi devenea din ce în ce mai furios.

Aşa se întîmplase mereu, toată lumea se folosise de el şi abuzase de el. Nu se bucura de nici un pic de respect, nu-i arăta nimeni nici măcar o minimă politeţe. De zile întregi căuta să-şi recupereze banii şi nimeni nu-i dădea atenţie. Era un individ mărunt, nu avea oameni ca „Mahoneys" sau „Murphys" care să-i recupereze datoriile şi se părea că, din ce în ce mai mulţi oameni apelau la grupurile mai mari, după ce îl jecmăniseră pe Jackie.

Pocni din degete spre barman.

– Două mari, te rog.

Barmanul puse cele două pahare pe tejghea şi Jackie bău unul dintr-o înghiţitură, după care îl goli repede şi pe celălalt. Toţi priviră fascinaţi cum îşi descheie haina şi scoase un pistol cu ţeavă lungă. Era o armă veche care fusese folosită cu mulţi ani în urmă de „Moustache Petes". Era, pratic o antichitate.

Îl împuşcă pe Eamonn Docherty Senior în piept, zgomotul împuşcăturii făcîndu-i pe toţi cei de faţă să fugă la adăpost şi acoperind meciul de baseball care se transmitea la televizor. Apoi, întorcînd arma spre sine, Jackie o vîrî în gură şi apăsă pe trăgaci.

Tînărul barman se uită la creierii împrăştiaţi pe tricoul lui, repetînd iar şi iar „Iisuse Cristoase!" în aşteptrea poliţiei.

Vestea ajunse pe străzi aproape imediat şi un poliţist plătit de Mahoney i-o dădu lui Petey în timp ce Eamonn se afla încă în biroul lui Jack. Eamonn se uită la bărbatul din faţa lui.

Jack era imens, gras şi cu o aură de cruzime greu de ignorat. Eamonn îşi dădu seama acum de ce îl venerau

oamenii. Deşi era atît de gras, se mişca surprinzător de uşor. Pentru Emonn era o extraordinară revelaţie să îl întîlnească personal pe acel om care vorbea atît de blînd. Auzise atîtea lucruri despre el, încît a-l întîlni era ca şi cum ar fi obţinut o audienţă la Papă. Odată ce ajungeai acolo, nu mai ştiai ce să spui.

Jack îi explică liniştit ce voia. Nu folosea niciodată forţa decît dacă era nevoit, deoarece credea foarte mult în puterea cuvîntului rostit.

– Înţeleg că acţionezi foarte curat. Am primit nişte informaţii foarte bune de la Londra despre tine. Cred că acel accident nefericit cu fata a avut loc, probabil, din vina ei, în parte. Femeile pot fi îngrozitor de enervante uneori cu vorbăria lor şi crizele lor de isterie. Ştiu asta foarte bine, fiindcă am o soţie şi şapte fiice. Deci, am nevoie de priceperea ta, am nevoie de tineri pe care să-i pot pregăti şi cărora să le ofer poziţii importante în cadrul firmei. Pot să-ţi ofer recompense mari şi respectul întregii comunităţi. De asemenea, pot să te fac să ajungi mai bogat decît ţi-ai închipuit vreodată.

Vocea i se schimbă apoi. Camaraderia dispăru cînd încheie:

– Nu-mi ofer prietenia cu uşurinţă şi nici nu-mi place să fiu batjocorit. Nu fac această ofertă decît o dată. Dacă nu este acceptată, atunci consider că persoana respectivă mi-e duşman.

Eamonn ştia că i se spunea că, dacă nu accepta slujba, era un om mort.

Mahoney putea să facă în aşa fel încît să nu mai poată lucra niciodată. Sau putea să aibă grijă să nu mai respire niciodată. Era o situaţie fără ieşire. Forţîndu-se să zîmbească, întrebă încet:

– Ce puteţi să-mi spuneţi despre salariu?

Uriaşul rîse. Îl avea în mînă şi îşi permitea să fie mărinimos. Chiar dacă amîndoi ştiau că pusese mîna pe Eamonn pentru că acesta nu avea altă soluţie, legară o prietenie ciudată în ziua aceea. Bazată pe respect reciproc.

Eamonn se aşteptase să nu-i placă individul şi,

totuşi, descoperi că îl admira, ba chiar că voia să facă parte din firma lui. Jack Mahoney luase Visul American şi îl transformase în realitate. Chiar şi numai pentru acest lucru trebuia respectat. În adîncul sufletului, recunoscu că era bucuros să facă din nou ceea ce făcea cel mai bine. Ceea ce îi plăcea!

Simţi vechiul şuvoi de adrenalină curgîndu-i prin vene. Revenise în locul care îi plăcea atît de mult: stăpîn pe sine, stăpîn pe alţii. Ştiuse tot timpul că se amăgea. Se născuse pentru viaţa aceea, fusese crescut pentru ea. De ce să i se mai împotrivească?

Cînd ieşi din birou îl văzu pe Petey, care îl aştepta. Acesta părea grav şi, cînd îi dădu vestea, simţi o imensă părere de rău pentru el. Membrii familiei Mahoney ştiau cît de mare putea fi influenţa unui tată. Propriul lor tată fusese mult mai groaznic decît Eamonn Docherty Senior şi, totuşi, ei avuseseră grijă de el.

Era vorba de familie, de sînge. Asta făcea lumea să se învîrtească şi oameni să se chinuie să fie mai buni.

La urma urmei, familia era tot ce aveai.

Eamonn Senior era întins pe o placă la morgă. Chipul său aspru părea mai îmbătrînit acum.

Fiul său se uită la omul pe care îl iubise şi îl urîse şi simţi o mare durere în suflet. Uită toate dăţile cînd se certaseră, uită dăţile cînd, copil fiind, stătuse nemîncat pentru ca bărbatul de pe placă să aibă ce bea. Uită bătăile primite cînd se îmbăta.

Îl vedea pe omul care îşi însoţise fiul într-o ţară străină, pentru că ştia ce necazuri mari avea acesta. Îşi aminti cum tatăl lui încercase, cel puţin atunci, să aibă grijă de el.

Înghiţindu-şi lacrimile, încerca să şi-o amintească pe mama lui. Fusese o femeie micuţă de statură, cu un zîmbet permanent pe faţă, care îşi adorase soţul şi fiul. Murise repede şi dureros de cancer cînd era încă foarte tînără. Chipul ei, frumos odată, fusese desfigurat de durerea provocată de tumoarea la sîn.

Îşi aminti mirosul din camera în care murise. Pînă în clipa aceea, uitase toate aceste lucruri. Durerea fusese prea mare pentru a putea fi suportată.

Acum putea să vadă galbenul-pal al cuverturii de pe pat, albul aşternutului, în timp ce ea era întinsă acolo, palidă şi îngrozitor de slabă, spunîndu-i cu accentul ei irlandez să fie băiat cuminte şi să-şi asculte tatăl.

Fusese prea mic ca să priceapă că, de fapt, ea îşi lua adio.

Angajaţii spitalului fuseseră drăguţi cu el după aceea. Asistentele îi dăduseră ceai şi pîine prăjită şi îşi aminti că tatăl său plînsese. Lacrimile acelea îl speriaseră. Eamonn nu îşi amintea să-l fi văzut bînd pînă atunci. Uitîndu-se la mort, îşi dădu seama că tatăl său fugise de amintirea aceea tot restul vieţii, o alungase cu whisky. Făcuse tot ce putuse pentru fiul său şi, fără să-şi dea seama, îl modelase ca pe un adult.

În anumite privinţe, bănuia că ar fi trebuit să-i fie recunoscător tatălui său – recunoscător pentru faptul că făcuse din Eamonn acel ucigaş cu sînge rece şi violent care era astăzi.

21

Eamonn îl urmă pe Petey în căldura din *Lennox Bar* de pe Lennox Avenue. Era un loc frecventat de scursurile pieţei pariurilor – indivizi care, fie îşi depăşiseră limita de credite, fie nu mai primeau credite din diverse motive.

La *Lennox Bar*, indivizi care, altfel erau trecuţi pe liste negre, puteau să joace. Toate privirile se îndreptară spre uşă în clipa sosirii lor şi un bărbat înalt şi slab, cu părul roşcat şi nişte ochi uluitor de albaştri se dădu jos de pe scaunul de la bar, îndreptîndu-se spre toaletă. Fără să mai zăbovească în bar, Petey şi Eamonn îl urmară.

Străbătură toaleta şi ieşiră pe fereastră. Pe aleea din spate, roşcovanul era ţinut de doi din oamenii lui Petey, Paddy şi Seamus O'Connor, care primiseră ordin să aştepte acolo tocmai în eventualitatea unei asemenea manevre.

Petey îşi şterse faţa cu mîna şi oftă adînc, un sunet teatral plin de supărare şi orgoliu rănit.

– Dumnezeule, Jonjo, mă faci să înnebunesc. Adică, zise el uitîndu-se la Eamonn pentru confirmare, te-am căutat toată ziua, picioarele mă dor îngrozitor şi, acum, a trebuit să mă caţăr printr-o nenorocită de fereastră dintr-un nenorocit de bar ca să pun mîna pe tine, un nenorocit! Vrei să mori sau ce?

Jonjo nu răspunse.

Clătinînd din cap, Petey îi făcu semn lui Eamonn, după care se rezemă de zid şi îşi aprinse o ţigară. Eamonn înaintă şi îi trase un pumn individului trîntindu-l la pămînt. Jonjo nu opuse nici un fel de rezistenţă.

Eamonn continuă să-i tragă la picioare aşa cum stătea ghemuit pe pămîntul murdar. Sîngele curgea pe faţa şi din capul lui Jonjo. Ochii îi erau închişi, îngrozitor de umflaţi şi braţele îi atîrnau în poziţii ciudate.

Fără să fi obosit vreun pic, Eamonn începu să se ocupe de picioarele omului. Chipul îi era impasibil, senzaţia de euforie provocată de accesele de violenţă punînd din nou stăpînire pe el. Fraţii O'Connor priveau fascinaţi, ştiind că vedeau un adevărat maestru la lucru. Avea să fie o poveste grozavă. De cînd venise în grupul lor, Eamonn devenise un personaj de mare interes. Deşi violenţa făcea parte din activităţile tuturor, omul acela făcuse din ea o adevărată artă.

În final, Eamonn scoase un cuţit şi, aplecîndu-se asupra trupului inert, îi tăie urechile. Din fericire, Jonjo îşi pierduse cunoştinţa deja şi sîngele îi şiroia pe pămîntul prăfuit. Îndreptîndu-se, Eamonn se depărtă, ştergînd cuţitul pe o cîrpă în timp ce mergea.

– Ce-ai zice să bem o bere înainte de următoarea oprire? spuse Petey, conştient că propria lui voce sunase cam piţigăiată, aproape ca a unei fete.

Adevărul era că Eamonn îl speria.

Eamonn, însă, scuturâ din cap şi urcă în maşină. Oftînd adînc, Petey urcă lîngă el şi porni motorul. Atmosfera fu foarte încărcată pînă cînd, forţîndu-se să se relaxeze, Eamonn întrebă:

– Cine-i următorul pe listă?

Petey zîmbi.

– Asta o să-ţi placă. E o favoare pentru un tip pe nume Carmine, un frate italian. Fiica lui a fost măritată cu un anume Inglesias, care o snopea în bătaie. Acum a divorţat de el, dar tot îi mai place s-o intimideze, înţelegi? Oricum, chestia e că, săptămîna trecută, a luat copiii şi nu i-a mai adus înapoi. Am aflat unde locuieşte, aşa că o să-i facem o vizită. E un gunoi. Carmine nu e foarte important, dar e respectat, de aceea ne plăteşte bine ca să rezolvăm treaba asta. Nu vreau să se ducă la Don cu o problemă de familie, ceea ce e de înţeles, într-un fel, dar şi eu îl urăsc de moarte pe nenorocitul ăsta la care mergem acum. Este un peşte din vechea şcoală: bate fetele, le pune să se drogheze şi are chiar şi o agenţie.

Eamonn se încruntă.

– O agenţie?

Petey zîmbi într-un fel care îl făcu să pară şi mai urît decît era.

– Ascultă aici, Eamonn: tipul ăsta, Inglesias, aduce femei gravide pentru oameni de afaceri din afara oraşului cărora le plac chestiile de genul ăsta. Fii atent, o femeie, o portoricană de numai nouăsprezece ani, este dusă într-un apartament şi i se spune că nu trebuie decît să se dezbrace. Că un tip stă de pază chiar la uşă şi, cînd termină, o ia de acolo şi e mai bogată cu cinci sute de dolari. Proasta crede. La urma urmei, e gravidă. Are nevoie de bani.

Ridică din umeri şi, apoi, zise cu vocea îngroşată:

– Au violat-o! Era o femeie gravidă şi ei au violat-o. Şapte inşi, unul după altul, în toate felurile. Acum mă ocup de femei, ştii asta, toată lumea ştie asta. Dar sînt femei – nu copii, nu gravide – tîrfe care ştiu cum să

treaba. Au aruncat-o dintr-o maşină lîngă Central Park West, cînd deja începuse travaliul. Copilul a murit şi ea a rămas marcată pe viaţă. Nenorocitul ăsta trebuie pus la punct odată pentru totdeauna.

Eamonn clătină din cap.

– Şi acest Carmine şi-a lăsat fiica să se mărite cu el?

– N-a ştiut nimic pînă cînd nu i-a zis fiică-sa, îi explică Petey. După căsătorie, Inglesias a crezut că e-n siguranţă. O umpluse de groază. Acum crede că, dacă are bani şi relaţii, poate să iasă din orice rahat. Noi o să-i arătăm cît de mult se-nşeală. În ceea ce mă priveşte, e un om mort. Sau, cel puţin, un mort viu, înţelegi ce vreau să spun?

Eamonn încuviinţă.

– Deci, unde e acum şi care-i aranjamentul?

– Asta-i partea frumoasă, zise Petey rînjind. Crede că ne întîlnim în legătură cu o afacere. I-am spus tot felul de aiureli la telefon şi am vorbit cu frumosul de cîteva ori la bar. Carmine tot nu ştie totul în legătură cu activitatea lui, crede că-i un peşte obişnuit. Aşa că l-am făcut pe Inglesias să facă pe el la gîndul banilor pe care o să i-i duc. O să ne întîlnim cu el în intimitatea şi confortul propriei lui case. O să-l aranjăm pe nenorocit în mediul lui natural.

Eamonn rîse acum, relaxat şi fericit.

– Copiii unde sînt?

Petey dădu din mînă ca şi cum asta n-ar fi fost o problemă.

– I-a dus înapoi ieri. Asta a fost tot o porcărie, să-şi sperie fosta nevastă că nu-i mai dă copiii. De fapt, nu-i vrea. Face parte din planul lui „nu te vreau, dar al naibii să fiu acă o să te las să mă uiţi, cucoană". Ei bine, după asta, o să fie de domeniul trecutului.

Crussofixio Iglesias se uită la fata de lîngă el şi zîmbi. Încercă să zîmbească şi ea, dar era greu, din moment ce avea gura umflată. El era atît de frumos, atît de chipeş, încît ea tot mai încerca să creadă că era un tip de treabă, deşi, acum, ştia cu certitudine că nu era.

– Dacă ai fi făcut ce ţi-am cerut, nu s-ar fi întîmplat nimic din toate astea, nu? spuse el împungînd-o în piept cu un deget lung şi osos.

Ea încuviinţă. Pînă şi părul ei scurt şi şaten păru să tremure cînd ea încercă să fie ceea ce voia el.

– Poartă-te ca şi cum ţi-ar plăcea. Nimeni n-o să-mi dea bani buni pentru o tîrfă care arată ca tine. Arăţi urît şi ca un iepure speriat. Sînt momente cînd un bărbat ar putea să vrea aşa ceva, ca tu să pari speriată. Atunci e bine. Aduce bani. Eşti ca o actriţă. Chestia asta este o artă.

– Dar m-a făcut să mă doară. M-a făcut să mă doară înăuntru.

Aprinzîndu-şi o ţigară cu marijuana şi trăgînd adînc în piept, Crussofixio se încruntă la ea. Era unul din puţinii oameni care deveneau agresivi cînd se drogau. În loc să-l înmoaie, drogul îl făcea să se înfurie şi mai tare şi era un om care era furios din naştere. Un om care era convins că femeile existau pentru ca bărbaţii de genul lui să le exploateze.

Crussofixio stătea pe un scaun, cu picioarele depărtate, şi se uita la fată cu un zîmbet crud pe faţă. Sînii ei mici ieşiseră la iveală, dar ea încă nu ştia. Bluza i se desfăcuse şi îi atîrna în jurul mijlocului. Sînii îi erau foarte mici şi n-ar fi putut să intereseze un bărbat adevărat.

Arăta exact a ceea ce era: un copil. Cînd se ridică, Crussofixio păru să o domine ameninţător, avînd un metru nouăzeci înălţime şi fiind aproape gras.

– Uită-te la tine! strigă el. Arăţi ca o tîrfă, ca orice altă tîrfă nenorocită de pe străzile oraşului ăstuia. Te hrănesc, te îmbrac, am grijă de tine şi uite ce primesc în schimb. Mă iei drept prost, scumpo? Pentru că, dacă faci asta, ar fi bine să te mai gîndeşti, fetiţo.

Ea era îngrozită şi începu să-şi ceară scuze bărbatului care o bătuse, numai că, înainte ca el să apuce să ridice pumnul, se auzi o bătaie în uşă.

– Deschide, se răsti el. Aştept nişte parteneri de afaceri.

Se uită mîndru la fața ei învinețită. Cei cu care avea să facă afaceri aveau să vadă cît de bine se ocupa el de treburi. Aveau să vadă cît de bun era la ceea ce făcea.

Cînd Eamonn şi Petey intrară în apartament, Crussofixio le zîmbi. Fata, convinsă că erau nişte clienți, încercă şi ea să zîmbească, în ciuda durerii şi lacrimilor.

Petey rîse.

– Ce se petrece aici? E fata ta sau ce? spuse el uitîndu-se la ea. Acoperă-ți țîțele, scumpo.

După aceea se uită pieziş la Crussofixio, care îl privi uimit. Cei doi nu păreau să fi venit la el pentru afaceri; de fapt, amîndoi păreau furioşi. Îl recunoscu pe Eamonn ca fiind irlandezul nebun despre care vorbea toată lumea şi simți că i se face rău.

– E una din fetele mele, a-ncercat să mă tragă pe sfoară cu un client, explică el agitat. A trebuit să-i dau o lecție, ştiți doar cum e treaba.

Petey scutură din cap.

– Nu, nu ştiu cum e. Eu n-am angajat o fetiță în viața mea. De unde să ştiu cum e?

Crussofixio nu ştia ce să facă. În nici un caz nu se aşteptase să fie criticat şi intimidat.

– Hei, omule, spuse el încercînd să zîmbească. Trebuie să mă ocup personal de ticăloasele astea, să am grijă să-şi facă treaba ca lumea...

Petey îi trase o palmă.

– Să te ia dracu'. Să te ia dracu' cu toată afacerea ta murdară, cu toate tîrfele tale bolnave şi cu toate localurile tale nenorocite. Nu vrem să avem de-a face nicicum cu tine. Am venit pentru o problemă, omule, o problemă pe care o ai cu fostul tău socru, Carmine. I-am promis c-o să-ți tai nenorocitele de boaşe şi o să i le duc într-o batistă şi exact asta o să fac. Nu numai pentru că i-am promis lu' Carmine, ci pentru că ai întrecut măsura, omule, ai întrecut orice măsură cînd ai început să pui la bătaie femei gravide. Îi dezguşti pînă şi pe afurisiții de negri.

Crussofixio păru uluit şi foarte speriat. Se uită la fata de pe canapea. Privea totul cu nişte ochi mari şi albă ca varul. Încă mai tremura din cauza bătăii primite mai devreme. Petey o luă cu blîndețe de un braț şi o scoase din încăpere.

Crussofixio se uită la cei doi bărbați din fața lui cu ochii ieşiți din orbite. Ştia că urma să moară, sau şi mai rău, că avea să fie schilodit, şi îşi aminti de toate dățile cînd lovise pe cineva. În sfîrşit, avea să ştie cum era să fie în pielea celui care primea loviturile şi era îngrozit, pentru că ştia cît de mult îi plăcuse să-i facă pe oameni să se simtă înspăimîntați. Ridică brațele ca pentru a-i ține la distanță, deşi ei nu făcuseră încă nici o mişcare spre el.

– Hei, băieți, ascultați-mă – Carmine minte. Am fost însurat cu stricata aia de fiică-sa, la dracu'. Astea nu-s afaceri, e o chestiune de familie.

Eamonn vorbi pentru prima oară.

– Şi cu femeile gravide care-i treaba? Presupun că şi asta e tot rodul imaginației noastre, nu?

Accentul său londonez îl făcu pe individul din fața lui să tresară, atît de aspru păru în acel apartament luxos din Manhattna, atît de deplasat.

– Eşti băiat mare – mare şi cam gras. Dacă te-am lăsa în pace acum, ți-ar conveni, continuă Eamonn. N-ar fi trebuit să ne dai drumul în casă fără să ai un mijloc de apărare. Eşti un gunoi în toate privințele, domnule Inglesias, şi asta e ultima ta zi pe pămînt. Cum te simți, eh? Haide, spune-mi. Mă interesează.

Aşezîndu-se pe canapeaua de pe care se ridicase fata puțin mai devreme Inglesias începu să plîngă în mîinile cu degete lungi şi cu unghiile îngrijite.

Eamonn îl împuşcă în cap, din spate, de cinci ori, împroşcînd cu sînge, oase şi creieri husa albă din damasc. După aceea, Petey îi tăie testiculele şi, fluierînd, porniră amîndoi înapoi spre maşină.

După ce Petey porni motorul, Eamonn întrebă:

– Chiar ai de gînd să-i trimiți boaşele?

– Bineînțeles, zise Petey rînjind. Astea, adăugă el ridicînd batista însîngerată, valorează peste două mii de dolari. Am făcut o treabă al naibii de bună astăzi, în mai multe privințe. O să trimitem astea, o să luăm masa de prînz și, pe urmă, o să rezolvăm tot ce mai avem în program.

Eamonn încuviință mulțumit.

– Totul într-o zi de muncă, eh?

Încă mai rîdeau cînd porniră.

22

Deirdra Mahoney era o fată de șaptesprezece ani, plăcut de plinuță, cu ochii verzi și un păr de un roșu-închis, acesta fiind cel mai frumos lucru al ei. Lung și des, ondulat natural, avea scînteieri aurii și îi cădea pe spate ca o perdea.

Știa că, dacă picioarele îi erau scurte și plinuțe, iar sînii îi erau cam prea mici, părul ei superb compensa aceste neajunsuri.

Spre deosebire de celelalte șase surori ale ei, își cunoștea defectele și căuta să-și scoată în evidență părțile bune. Era politicoasă și tăcută în fața mamei ei, respectuoasă cu tatăl ei, Jack, așteptînd răbdătoare pînă cînd Eamonn Docherty avea să-i ceară mîna. Lucra pentru tatăl ei de un an deja și ajunsese într- o poziție foarte bună. Ea era sigură că așa avea să se întîmple. Dăduse de înțeles foarte clar că la asta se aștepta; de asemenea, spusese că, dacă el nu se conforma în acea privință, ea avea să se ducă la tatăl ei și avea să-l lase pe acesta să aibă ultimul cuvînt.

Odată ce avea să aibă bărbatul ei, Deirdra avea să aibă, în sfîrșit, o viață. O viață adevărată, una în care

putea să fie stăpînă în casa ei, să aibă o mașină și să se distreze puțin.

Jack Mahoney își supraveghea fiicele cu foarte mare severitate și acest lucru o supăra foarte tare. Toate celelalte fete de la școală avuseseră cît de cît o experiență sexuală deja; toate în afară de ea. Ea trebuise să se prefacă – să născocească mereu ceva. Nu se gîndise că, poate, multe din fete făcuseră exact același lucru.

Își trecu mîinile ușor peste sîni și simți furnicături. Voia, simțea nevoia să o atingă un bărbat. Tot timpul se gîndea la sex; era ca un drog și era obsedată de el.

– Deirdra, ce naiba faci?

Fu readusă la realitate de vocea mamei sale. Încrucișînd degetele, răspunse degajată:

– Mă uitam pe fereastră, mama. La lumea care trece.

Maire Mahoney intră în camera fiicei ei mai mari. Îndreptă o pernă de pe pat și netezi cuvertura din mătase roz.

– Aș vrea să nu mai stai pe pat, fetițo, șifonezi cuvertura.

Era o mustrare pe care o primea în fiecare zi și mereu o ignora.

– Nu vrei să vii jos să te joci cu celelalte? întrebă Maire cu o voce șovăitoare.

Deirdra rîse ușor.

– Mamă, am șaptesprezece ani, nu vreau să mă mai joc. L-ai întrebat pe tata dacă mă lasă să mă duc la film cu Eamonn?

Maire zîmbi atunci, lucru care făcu să i se lumineze chipul îmbătrînit înainte de vreme.

– Sigur, știi că-ți dă voie, tatăl tău e încîntat de voi doi. Este un bun catolic irlandez. Dumnezeule, sînt o mulțime din aceștia în New York, recunosc, dar el e mai mult genul nostru, spuse ea și ezită cîteva clipe înainte să adauge: Mă rog, mai mult genul tatălui tău. Lui îi place foarte mult băiatul ăsta. Tot timpul vorbește numai de el. Dumnezeule, ai zice că Jack e îndrăgostit de el, nu tu.

Deirdra rîse împreună cu mama ei. Tocmai faptul că tatălui ei îi plăcea atît de mult de el o făcuse să se hotărască asupra lui Eamonn, mai mult decît farmecul lui. Avea o şansă ca Eamonn Docherty pentru că tatăl ei îl cunoştea şi avea încredere în el.

Un lucru îşi promitea: după ce avea să fie al ei, nu avea să existe nimic roz în casa ei. Totul avea să fie numai din piele şi sticlă, ca în revistele la care se uita.

– Voiam numai să fiu sigură că tata e de acord înainte să plec, atîta tot, spuse ea.

Chipul lui Maire se înmuie cînd privi la fiica ei.

– Eşti o fată bună. Sînt o femeie norocoasă, chiar dacă n-am nici un băiat.

Deirdra se uită pe fereatră şi Maire ştiu că, de fapt, i se dădea de înţeles că trebuia să iasă, aşa că părăsi încăperea şi pe fiica ei ciudat de închisă în sine. Numai în momentele ei cele mai negre recunoştea în adîncul sufletului că măritişul şi plecarea ei din casă erau, de fapt, o perspectivă plăcută. Deirdra speria oamenii, mai ales pe surorile ei, şi, cel mai rău, îşi speria propria mamă.

Maria Castellano asculta ceea ce spunea soţul ei doar pe jumătate. O plictisea cînd insista să-i povestească tot ce făcea. Preparîndu-şi un şpriţ, încuviinţă din cap, ceea ce îi făcu părul lung pînă în talie să se unduiască. Soţul ei o privi cu dragoste. Era perfectă. Perfectă.

O iubea atît de mult.

John Castellano era un mic Capo în comunitatea italiană din New York. Socrul lui era un „om aranjat", ceea ce însemna că depusese jurămîntul în Cosa Nostra. Pe John îl supăra foarte tare faptul că el nu fusese propus pentru a fi „aranjat", accepta acest lucru pentru că ştia că aşa trebuia. Tatăl Mariei era Paul Santorini. Avea cîteva şantiere de construcţii de care avea grijă, ca să nu fie nevoie de un „şef de echipă" care să supravegheze muncitorii. Îşi primea preţul şi făcea afaceri cu

heroină. Nu iubea decît două lucruri în viaţă: soţia şi fiica.

Maria ştia că tatăl ei fusese uluit şi puţin supărat cînd auzise pe cine îşi alesese de soţ, dar, din moment ce, întotdeauna obţinuse ceea ce dorise, îl obţinuse pe John. Îi trebuise doar o săptămînă ca să se sature de şoarecele musculos de care se legase. Însă părinţii ei nici nu voiau să audă de divorţ, aşa că rămăsese cu el. Cel puţin deocamdată. Tatăl ei făcuse o aluzie cum că, la un moment dat, căsătoria ei avea să se încheie şi ea avea să fie o văduvă îndurerată.

Maria avea aptitudini înnăscute siciliene pentru stilul de viaţă al mafioţilor. Moartea nu însemna nimic pentru ea; era o credincioasă catolică ce credea că orice era mărturisit era imediat iertat şi i se asigura un loc în rai. Folosea acest lucru pentru a-şi linişti conştiinţa şi ca o bună metodă de a face ceea ce voia, cînd voia.

De asemenea, se folosea de tatăl şi de mama ei, de oricine altcineva despre care credea că i-ar fi fost util în atingerea scopurilor.

Problema Mariei era că îi plăceau bărbaţii prea mult, lucru care îl îngrijorase pe tatăl ei cînd ea fusese mai tînără. În prezent era încurcată cu un irlandez – un gangster solid şi chipeş din sudul Cartierului de Est. Ştia că tatăl ei s-ar fi înfuriat foarte tare dacă ar fi aflat şi că soţul ei, John, l-ar fi omorît pe respectivul individ fără să stea o clipă pe gînduri.

Era o situaţie foarte palpitantă şi Maria profita cît putea de pe urma ei.

Ba chiar îşi invitase amantul la *Ravenite Club* din Mica Italie. Era un local frecventat de mafioţi şi ea voia să fie văzută acolo. Amantul o însoţise şovăitor, după care o regulase cu brutalitate, spunîndu-i tot timpul că era o ticăloasă răsfăţată.

Cu toate acestea, Maria se îndrăgostea de el şi era şi speriată şi încîntată în acelaşi timp. Era primul bărbat care trezise ceva în ea. Primul care atinsese o coardă sensibilă în sufletul ei. Primul care îi spusese să tacă.

Primul care o posedase fără să o întrebe dacă era în regulă. Primul care nu se temea de tatăl ei.

Uitîndu-se la soțul ei și așteptînd ca el să plece la clubul unde lucra, îi veni să rîdă. Era un prost, un țăran sicilian ignorant. *Dio!* Ce naiba văzuse la el, oare?

Înainte ca John să iasă din apartament, ea îl sărută pe buze. Era un sărut conjugal și îndelung care știa că avea să-l excite. Știa cît de mult o dorea și o iubea el, cîtă nevoie avea de ea și tocmai asta era problema. Odată ce avea un bărbat, Maria nu-l mai voia. Îi plăcea vînătoarea, simțea nevoia să cucerească. Dar, acum, aștepta un musafir.

Eamonn Docherty o găsi goală și dornică, la fel ca întotdeauna. Intră în apartament cu cheile lui și se duse direct în dormitorul mare, unde ea stătea întinsă în pat, așteptîndu-l, sorbind dintr-un pahar cu șampanie rece și mîngîndindu-se singură. Rîzînd, el o posedă pe loc. Maria îl înnebunea. De asemenea, îi înnebunea scula – o îndeletnicire care le plăcea amîndurora.

Maria sforăia ușor și părul răsfirat în jurul ei o făcea să pară neobișnuit de vulnerabilă. Eamonn se uită la ea cu admirație. Era superbă. Oftă și se îmbrăcă repede, mișcările fiindu-i sigure și îndemînatice după luni de zile de cînd vizita acel apartament. Putea să se miște și pe întuneric dacă era nevoit.

Maria deschise un ochi cînd el o sărută ușor pe buze.

– Trebuie să plec.

Amețită de șampanie și sex, ea se uită la ceasul de pe noptieră și zise bosumflată:

– Dar e abia unsprezece, John o să vină abia peste cîteva ore.

– Am o treabă de rezolvat, spuse el cu fermitate.

Ea știu, după tonul vocii lui, că era inutil să mai insiste, așa că își țuguie buzele.

– Mîine? îl întrebă ea cu o voce slabă.

Eamonn știa cum să-i joace jocurile. Ridică din umeri.

– Cine știe?

Ieși liniștit din clădire, fără să-i vadă pe cei doi inși care îl urmăreau dintr-o mașină parcată vizavi, fiind prea preocupat de ceea ce avea de făcut mai departe. Uită deja de Maria.

Cei doi îl văzură cum opri un taxi și îl urmăriră pînă la *Brannigan's Bar* în Brooklyn. Oprind vizavi, își continuară supravegherea.

Intrînd, Eamonn fu salutat de toți, după care urcă o scară. Cei doi se pregătiră să aștepte mult.

Paul Santorini îi ascultă pe cei doi bărbați din fața lui cu un amestec de interes și plictiseală. Era un bărbat scund, care se îmbrăca bine, părea mai bătrîn decît vîrsta pe care o avea și mintea îi era foarte ascuțită.

Mîna lui dreaptă, Ralph Borgatto, asculta cu mai multă atenție. Știa că avea să i se ceară să comenteze și, pentru asta, avea nevoie de multă diplomație. Avea să fie nevoit să aprobe că Maria era o tîrfă, deși una care arăta ca o madonă. Avea să i se ceară sfatul și trebuia să încerce să își dea seama care era părerea șefului său din cele cîteva cuvinte pe care le rostea acum.

– E clar că are chei, domnule Santorini. Îngrijitorul l-a văzut descuind ușa. Dacă află John..., zise informatorul.

Paul Santorini ridică mîna și strigă cu asprime:

– Cînd o să vreau părerea ta, o să ți-o cer, bine? Spune-mi doar unde s-a dus ticălosul după aceea.

Omul păli cînd auzi acele cuvinte.

– S-a dus la *Brannigan's*, sus, la birourile firmei lui de cămătărie. De acolo, s-a dus acasă la logodnica lui. E Deirdra Mahoney, una din fiicele lui Jack Mahoney. A ajuns acolo destul de tîrziu, dar ea nu dormea și i-a deschis personal. Am impresia că era un fel de petrecere.

Paul le făcu semn celor doi că puteau să plece, după care se întoarse spre prietenul și confidentul său, Ralph.

– Eh, ce părere ai? Îi dau cea mai bună educație pe

care o pot oferi banii. Îi dau bărbatul pe care-l vrea. Îi dau tîrfei tot ce-şi doreşte. Şi acum, ea se regulează cu un irlandez. Dacă n-ar fi fiică-mea, îți dau cuvîntul meu că aş desfigura-o.

Ralph oftă. Avea un păr des şi creț, o piele măslinie şi un nas acvilin. Arăta ca şi cum ar fi trebuit să fie cioban pe munte, chiar şi în costumul lui de o mie de dolari. Mîinile îi erau imense şi, adesea, glumea că ar fi putut să strîngă de gît un om doar cu una din ele. Nimeni din cei care îl cunoşteau nu îl contrazicea.

– Pot, pot să fiu sincer?

Celălalt încuviință aproape imperceptibil, ceea ce însemna că Ralph putea să fie cît de sincer voia, atîta timp cît îi spunea şefului său exact ceea ce voia să audă acesta.

Trăgînd aer în piept, Ralph începu:

– Cred că ar trebui să lăsăm pe cineva să-i şoptească poate ceva soțului. Aşa, el ar rezolva lucrurile. E o chestiune de onoare. Poți să fii sigur că acest Docherty ştie cine e şi exact cu cine are de-a face. Se aude că e bun. Dacă ar fi fost unul de-ai noştri, ar fi fost „aranjat" pînă acum.

Paul încuviință.

– Ştiu ce vrei să spui. Dacă şi-ar fi găsit un italian ca el, aş fi fost încîntat. Adică, dacă ar avea un copil cu tipul ăsta, ar fi irlandez, pentru Dumnezeu! Dacă ar şti mama ei, i s-ar rupe inima.

– Să pun pe cineva să-i spună lui John sau ce? întrebă Ralph calm.

Santorini îşi aprinse o havană. Tuşind, spuse:

– Da, pune totul în mişcare. Totuşi, e un mare păcat. Din cîte am auzit, Docherty e bun de tot, zise el şi pufăi din trabuc de cîteva ori înainte să adauge: Pentru un ticălos irlandez.

Ralph se declară de acord şi puse pentru amndoi cîte un pahar mare de *Grappa*.

– O să avem necazuri cu Mahoney din cauza asta, îți dai seama? zise el. Doar e pe cale să se însoare cu una

din fiicele lui Jack.

Paul ridică din umeri.

– Ce-o fi o fi. O să explic care au fost împrejurările, dacă o să fiu nevoit. Un individ care are atîtea fiice o să fie înțelegător, ştiu sigur. Dacă nu, o să-i zbor creierii.

– Cum spui tu, Paul.

Santorini goli paharul dintr-o înghițitură şi zise gînditor:

– Ştii ce e ciudat? Aş fi lăsat-o să se mărite cu irlandezul ăsta, dacă l-ar fi întîlnit pe el întîi. Atît de mult o iubesc. Totuşi, după asta, o să-i găsesc un soț care s-o țină ocupată. O să-i găsesc un bărbat cu cele mai mari *cajones* din partea asta a rîului Hudson. O să fac în aşa fel încît să fie servită dimineața, la prînz şi seara, pînă cînd o să rămînă gravidă şi o să se potolească. Caută printre oameni şi găseşte-mi un tip ca lumea. Unul renumit pentru faptul că este fustangiu, fermecător şi tot tacîmul. O să-i dau tîrfei unul pe măsura ei, după care o să stau şi o să aştept nepoți.

Amîndoi rîseră de cît de uşor avea să fie totul şi de cît de deştepți erau că se gîndiseră la aşa ceva.

23

Ochii lui Eamonn erau injectați şi roşii. Se privi în oglinda de la toaletă şi se strîmbă. Avea un gust oribil în gură şi ştia că respirația trebuia să-i miroasă îngrozitor. Scoase nişte gumă şi mestecă puțin, încîntat de gustul mentolat şi de faptul că simțea din nou lichid în gură. Vîrîndu-şi fața sub jetul de apă rece, încercă să se trezească, simțind din nou o durere de cap îngrozitoare.

Nu avea s-o mai facă niciodată.

Zîmbi cînd se gîndi la acest lucru. De fiecare dată era la fel. Se îmbăta, se îmbăta rău de tot, de fiecare

dată cînd era cu Petey, şi seara precedentă nu făcuse excepţie.

După cîteva pahare şi o masă la restaurantul *Stakis* de pe Broadway, se duseseră la un bar „topless" la cîteva blocuri spre est. Fetele erau urîte, băutura din belşug şi ora discutabilă. Rezistase tentaţiei unei roşcate cu sîni ca nişte blocuri de beton şi, în cele din urmă, se prăbuşise înapoi pe scaun, pierzîndu-şi cunoştinţa.

Se trezise cu zece minute în urmă, cînd veniseră femeile de serviciu. Petey era pe jos, lîngă o negresă cu părul blond, cu sîni inexistenţi şi dinţi strîmbi. Întotdeauna rămînea fidel genului.

Aranjîndu-se cît putu mai bine, Eamonn se întoarse în bar. Puţea a fum de ţigară, testosteron şi răsuflare urît mirositoare. Petey dormea încă, avînd chipul relaxat şi zîmbitor. Eamonn observă dezgustat că femeia făcuse pe ea. Asigurîndu-se că portofelul său era la locul lui, ieşi din bar în lumina dimineţii. Aceasta făcu să-l doară ochii.

Luînd-o la dreapta, intră într-un local de pe Broadway, căutînd să bea o cafea şi să mănînce ceva înainte să se urce într-un taxi. Oamenii începuseră să iasă pe străzi la cinci şi jumătate dimineaţa. Comandă o cafea mare şi un pateu, cîteva ouă şi clătite. Simţea nevoia să mănînce zdravăn, pentru a-şi umple stomacul îmbibat de alcool care începuse să-i facă necazuri.

Mîncînd, se gîndea la Maria, la slujba lui şi la Deirdra. Asta pînă cînd o fată cu o fustă scurtă, fard de pleoape întins şi un caftan viu colorat intră în local. În cinci minute, el îi cumpără un mic dejun şi îi ascultă povestea vieţii.

Versiunea îngrijită, oricum.

El ştia că era o prostituată, chiar şi la optsprezece ani. Avea ceva în ochii tematori şi, totuşi, sinceri. De parcă ar fi ştiut ceva ce nu mai ştia nimeni altcineva. Mai ştiu şi că, imediat cum avea să o vadă, Petey avea să-i găsească un loc şi toţi aveau să aibă de cîştigat. Inclusiv el.

Eamonn nu avea nici un fel de mustrări de conştiinţă pentru ceea ce făcea, renunţase demult să mai spere că ar fi putut fi un om obişnuit. Nu cîştiga destui bani aşa.

John Castellano stătuse treaz toată noaptea, aşteptîndu-şi rivalul în apropierea casei acestuia din sudul Cartierului de Est cu un pistol, o pereche de cătuşe şi o durere în stomac atît de acută încît avea senzaţia că avea să-i sfîşie tot trupul.

De fiecare dată cînd şi-o închipuia pe soţia lui cu acel individ, simţea dorinţa de a ucide. Maria nu avea nici o vină, aşa îi spusese tatăl ei. Era vrăjită de irlandez, o fată catolică şi naivă, învăţată să aibă încredere şi să gîndească numai bine despre ceilalţi. Acum, acel individ îi luase nestemata şi i-o mînjise. Ea fusese prea neştiutoare ca să-şi dea seama ce se petrecea. Docherty o convinsese chiar să-i dea cheia de la apartament.

Socrul lui fusese surprins cînd soţul fiicei lui păruse să creadă tot ce îi spunea el şi o mică parte din mintea lui John înregistrase acest lucru. În adîncul sufletului, ştia cine era de vină, dar o iubea pe Maria şi era mult mai uşor să-l condamne pe acel irlandez nenorocit!

Acum, John strînse din dinţi furios. Sperase să dea imediat de prada lui dar Docherty se dovedea a fi greu de găsit.

Ei bine, John era un om răbdător, avea să aştepte. Avea să-l găsească pe ticălos chiar dacă ar fi fost ultimul lucru din viaţa lui. Aprinzîndu-şi o ţigară, se întoarse în maşină şi ţinu sub observaţie uşa casei duşmanului său. Avea să-i zboare rîzînd creierii irlandezului. Acel gînd îl făcu să se simtă mai bine.

Cara Bowman avea şaptesprezece ani, de fapt, nu optsprezece, şi practica prostituţia de aproape un an. Fugind dintr-un orăşel din Oklahoma, sosise la New York cu treizeci de dolari şi o valiză plină de haine nepotrivite. Avusese primul client la opt ore după ce coborîse din autobuz.

Luată în grijă de un peşte de culoare pe nume Alphonso, descoperise foarte repede cît de aspră era viaţa la New York cînd nu aveai bani, familie şi prieteni care să te sprijine.

Acel Eamonn pe care îl cunoscuse avea să schimbe toate aceste lucruri. Îi promisese o slujbă – una ca lumea, unde avea să cîştige bani în confort şi să-şi poată permite o locuinţă decentă. Era încă destul de tînără pentru a-şi încerca şansele la New York. Avea să strîngă bani, să studieze şi să încerce să ajungă cineva.

Cu siguranţă nu putea să se întoarcă acasă.

Vorbind cu bărbatul de lîngă ea, Cara se deschise ca o floare. Făcîndu-l să rîdă. Părea mai degrabă o întîlnire decît orice altceva şi acest lucru îi făcea plăcere. El îi vorbea cu respect şi o asculta atent. Ba mai mult, nu încerca să o atingă nici măcar o dată. Majoritatea bărbaţilor trebuiau să o atingă, chiar dacă şi numai pe faţă, pe braţ sau pe picior.

Omul acela era altfel. Chiar şi cu costumul şifonat, puţin nebărbierit şi cu ochii injectaţi, ea îşi dădu seama că era o persoană importantă. Ceasul lui de aur, părul tuns cu grijă şi pantofii confecţionaţi de comandă îi spuneau tot ce avea nevoie să ştie.

Ceea ce îi oferea el se numea tot prostituţie, dar, cel puţin, era o prostituţie practicată în nişte condiţii mult mai bune. Haine frumoase, o locuinţă plăcută şi o viaţă destul de bună. I se părea minunat.

Cînd ieşiră şi urcară într-un taxi, ea simţi pentru prima oară după multe luni că viaţa avea ceva să-i ofere. Îşi strecură mîna într-a lui şi îl simţi devenind rigid pe moment. Cînd îl privi, văzu durere pe chipul lui, o expresie de oboseală care o făcu să simtă milă pentru el.

– Te simţi bine? întrebă ea pe un ton perfect, liniştit şi cald.

El îi zîmbi cu tristeţe.

– Eşti o fată foarte drăguţă.

Atunci îşi dădu seama: îi amintea de Cathy, cu constituţia ei fragilă şi cu părul ei blond. Avea aceeaşi expresie prudentă în ochi şi aceeaşi atitudine de luptătoare. Închise ochii şi îi mîngîie părul. Chiar şi la pipăit era ca ea. Leită Cathy a lui.

Ea îşi puse capul pe umărul lui şi el simţi mirosul străzii emanînd din fiinţa ei: gustări reci, parfum ieftin şi fum de ţigară. Mirosea ca o tîrfă. Acel gînd îl făcu să nu se simtă în largul lui.

Oare ce mai făcea Cathy? Era în aceeaşi poziţie undeva de partea cealaltă a Atlanticului? Oare bărbaţi necunoscuţi îi foloseau trupul în orice fel voiau, pentru o plăcere de cîteva secunde? Se cutremură.

Oprind în faţa locuinţei lui de pe Third Avenue, lui Eamonn îi păru rău că o invitase pe fată la el. Îi amintea de tot ceea ce pierduse, de toate lucrurile de care se folosise şi de care abuzase. Îi amintea de cealaltă viaţă a lui de la Londra şi începuse să nu o mai placă din acest motiv.

Îi plăti şoferului şi, în clipa în care coborî, zări licărirea în soare a unei arme scoase prin fereastra deschisă a unui *Buick* decapotabil parcat lîngă hidrant.

Cînd arma se descărcă, Eamonn o trase pe fată spre el.

Totul se termină într-o fracţiune de secundă. Maşina se depărtă de bordură cu un scrîşnet de roţi şi dispăru după colţ, iar Cara Bowman îi zăcea în braţe, cu partea din spate a capului inexistentă.

Maria îşi privi soţul cum bău o ceaşcă de cafea şi fumă încă o ţigară.

– Ce-i cu tine? întrebă ea furioasă. Lipseşti toată noaptea de acasă şi vii dimineaţă mohorît, aşa încît nu pot să scot un cuvînt ca lumea de la tine. Dumnezeule mare, mă deprimi.

Vocea ei răguşită era mai subţire decît de obicei. Chipul ei nefardat îşi arăta defectele. Lumina zilei îi scotea la iveală vinişoarele sparte din obraji şi tenta gălbuie a pielii ei de siciliană. John îşi vedea soţia aşa cum era ea în realitate. Gura ei prea mare, dispoziţia ei atît de

schimbătoare, egoismul ei, le văzu pe toate pentru prima oară acum.

– Taci dracului, Maria.

Ea îl privi şocată.

– Ce-ai zis?

Soţul ei închise ochii şi spuse printre dinţi:

– Am zis să taci dracului. Te ascult tot timpul. Parcă ar fi un disc care nu se mai termină. Acum taci, Maria, dacă nu vrei să-ţi dau motiv să te plîngi.

John Castellano se uită la ea furios. Maria îl văzu deodată aşa cum l-ar fi văzut altă femeie. Dacă s-ar fi însurat cu persoana potrivită, ar fi fost un soţ bun. Un tată bun.

– Să te ia dracu', ticălosule! izbucni ea fără să se poată abţine. Dacă tata ar şti că-mi vorbeşti a...

El îi dădu o palmă care o făcu să cadă de pe scaun. Văzu că era goală pe sub capot şi, pentru prima oară, nu o dori.

Îl dezgusta.

– Să te ia dracu' pe tine, tîrfă, dar şi pe afurisitul de taică-tău la fel. Ştiu ce-ai făcut – mi-a spus chiar el. Mi-a spus despre irlandezul care are cheia nenorocitului meu de apartament. Care are o sculă pe placul scumpei mele aşa-zise soţii. Aşa că să vă ia dracu' pe toţi – şi pe maică-ta, pentru că te-a făcut tîrfa răsfăţată care eşti!

Acoperindu-se cu capotul, Maria se ridică. Pentru prima oară în viaţa ei îi era frică. Dăduse de necazuri şi tatăl ei, pe care obicei îl manipula pentru a obţine ce voia, era o parte din acestea.

John văzu cum i se schimbă expresia de pe faţă şi rînji.

– De fapt, ce eşti? Sînt o mulţime de prostituate în lumea asta care au mai mult respect de sine decît tine. M-am însurat cu tine şi eşti a mea acum, indiferent de ceea ce vrei. Vrei să te regulezi cu irlandezul? Ei bine l-am omorît azi-dimineaţă. L-am împuşcat pe nenorocit. Acum ştii ce-ai făcut. Ai obţinut ce-ai vrut. Şi ascultă-mă bine, Maria, or să se schimbe multe lucruri pe-aici. Pe

viitor o să te bat chiar dacă bănuiesc că te-ai uitat la alt bărbat. Sînt un afurisit de italian, un bărbat adevărat, iubito, şi ai face bine să nu uiţi asta.

Maria se uită la bărbatul cu care se măritase cu atîta pompă şi ceremonie cu opt luni în urmă şi cunoscu o ură atît de puternică, încît, practic îi simţea gustul.

– Nu se poate să-l fi ucis pe Eamonn! spuse ea cu înverşunare. Nu eşti destul de bărbat ca să omori pe cineva. Tata mi te-a dat – locuim în apartamentul lui, mîncăm din banii lui. Sîntem proprietăţile lui. Cînd eu şi Eamonn o să mergem la el, o să mi-l dea aşa cum mi-a dat întotdeauna tot ce-am vrut.

John se duse la ea în locul unde stătea, lîngă dulapurile din lemn de stejar din bucătărie. O lovi din nou, de data asta cu pumnul şi cu toată puterea. Maria ţipă cînd loviturile continuară să cadă asupra ei, temîndu-se pentru viaţa ei. Cînd el o trînti pe jos şi vru să o violeze, ea plînse îngrozită.

El se împinse în ea, strigînd:

– Cum e? E mai bună decît scula irlandezului, da? Îţi place şarpele cu un ochi cam prea mult, ar fi trebuit să-mi dau seama de la-nceput. Nici o trîfă de o sută de dolai n-ar putea să se mişte ca tine, scumpo.

Cînd simţi că era pe cale de a se elibera, se retrase şi ejaculă pe faţa şi părul ei.

– N-aş lăsa un copil în tine, tîrfă. Eşti o tîrfă nenorocită. O tîrfă împuţită şi nenorocită.

O scuipă în faţă şi se ridică. Se uită în jos la ea, simţind un moment de euforie pentru ceea ce făcuse. În sfîrşit, o pusese la punct.

Îşi încheie pantalonii şi strigă:

– Cînd vin acasă, diseară, vreau să găsesc mîncare pe masă, tu să fii îmbrăcată decent şi să fie ordine în casă. E ca o cocină.

Maria rămase pe jos, acoperindu-şi faţa cu o mînă. Nu se mişcă pînă cînd nu auzi uşa de la intrare închizîndu-se. O ustura faţa de la bătaie şi ochii i se umflau deja. Un firiciel de sînge amestecat cu spermă i se pre-

linse pe buză; îi simțea gustul.

Ridicîndu-se cu greu, se duse la telefon. Pe fereastra mare se vedea o priveliște superbă a Manhattan-ului, dar mobila albă, murdară din cauza neglijenței, părea gri în lumina dimineții.

Trîntindu-se pe covorul gros maron, ridică receptorul și formă numărul tatălui ei. Paul, trezit din somn de vocea isterică a fiicei lui, închise ochii la loc și oftă.

Petey era cu Eamonn în apartamentul lui, stupefiat de felul cum bărbatul din fața lui se ghemuise și plîngea ca un copil pentru o prostituată necunoscută din Oklahoma. Eamonn insistase să plătească pentru înmormîntarea fetei. Polițiștii, deja plătiți foarte bine de Mahoney, plecaseră de acolo și mai bogați și foarte puțin tulburați de moartea unei fete necunoscute. Povestea oficială era că fusese un atac din mașină, preludiul unui jaf. Avea să apară în interiorul ziarului *New York Times* și, pînă a doua zi, avea să fie uitată.

Petey îi turnă încă o cafea în care îi puse whisky din belșug.

– Bine, deci ai fost cît pe ce să fii omorît, zise el. O să aflăm cine-ți vrea moartea și îi aranjăm noi primii. Nu-i mare scofală.

Eamonn se uită la el și clătină din cap.

– Era un copil, Petey. Chiar nu-ți pasă c-a murit?

Celălalt ridică din umeri.

– Adevărul este că nu-mi pasă. Dumnezeule, era o prostituată. De fiecare dată cînd își făcea meseria își punea viață-n pericol. Tu n-ai avut nici o vină.

Eamonn se uită la prietenul lui și, vrînd să creadă ce spunea, încuviință aprobator. Numai el știa că o trăsese pe față în fața lui, pentru a primi glonțul destinat lui, și nu avea de gînd să recunoască acest lucru în fața nimănui.

– Trebuie să aflăm cine a tras, bine? spuse Petey. Asta e o prioritate acum, pentru că ești încă în viață. Ai vreo idee? Ai supărat pe cineva? Ai fost amenințat sau ceva de genul ăsta?

Eamonn își trecu degetele prin părul des și negru și scuturâ din cap.

– Poate să fie unul din doi: tatăl Mariei, Paul Santorini sau soțul ei, John Castellano. Sînt singurii care ar putea să vrea să mă omoare.

Petey fluieră printre dinți.

– Deci, italieni, eh? Ar fi bine să-i spun chestia asta lui Jack, îl știi doar. Dar o să-ncerce să rezolve treaba pentru tine. Pentru noi toți. Știi doar cum sînt italienii – iau totul atît de personal.

Eamonn trebui să aprobe, abia începînd să realizeze ce necazuri avea. Jack Mahoney avea să fie furios.

Jack era deja furios. La ora șase și patruzeci și cinci primise un telefon de la omul numărul doi al lui Paul Santorini, care îi spusese ce se petrecea. Acum era gata să-și piardă unul din cei mai buni oameni din cauza unei afuriste de femei. Acest lucru îl supăra pe Jack mai mult decît orice altceva. Faptul că Eamonn avea să se însoare cu fiica lui, la un moment dat, nu îl deranja, bărbații erau bărbați și orice femeie care se aștepta ca un bărbat să-i rămînă fidel era o proastă. Dar toate fiicele lui erau proaste, el însuși avusese grijă de asta. Dacă Santorini și-ar fi crescut fata cum trebuia, nimic din toate acestea nu s-ar fi întîmplat.

Totuși, nu spuse asta. Știa că nu trebuia să-i superi pe italieni. Ar fi putut să izbucnească un adevărat război.

Acum, fratele lui și idiotul de Docherty, se aflau în drum spre el și trebuia să facă lumină în tot ce se întîmplase. Acest lucru apăruse în momentul cel mai prost; FBI-ul își băga nasul și fiscul era pe urmele lor. Acum trebuia să lupte și cu italienii și cu afurisitul de guvern și, colac peste pupăză, ulcerul îi făcea și el probleme.

John Castellano se pregătea să urce în mașină, în fața clubului său de pe Broadway, cînd îl văzu pe socrul lui venind spre el.

Instantaneu știu că era de rău. Chipul socrului său

era aspru şi ochii îi erau ascunşi în spatele unor ochelari de soare – ceea ce era întotdeauna un semn rău. Nu îi răspunse la salut şi acest lucru îl sperie pe John.

Cînd Paul îl lovi cu putere peste faţă, John încercă să riposteze. Dar celălalt era mai puternic şi trebuia să dovedească un lucru. Începu să-şi bată ginerele în faţa tuturor celor din jur. Paznicii clubului priveau impasibili. Trecătorii se opriră să vadă ce se petrecea. Un grup de oameni se strînse în jur în timp ce Paul Santorini îşi omora ginerele în bătaie.

Chiar şi cînd victima lui era la pămînt şi îl implora să se oprească, Paul continua să-l lovească. Avînd box pe degete, îl lovi în faţă pînă cînd ajunse de nerecunoscut. La urmă, luă o rangă de la şoferul său şi termină treaba.

Apoi, respirînd greu, îşi netezi părul, îşi aranjă costumul şi se îndreptă nesigur spre limuzina care era oprită lîngă bordură. Imediat după ce urcă, maşina porni.

Mulţimea se răspîndi cînd sosi poliţia. Ca de obicei, nimeni nu văzuse nimic.

Paznicii ridicară din umeri şi îşi văzură de treabă mai departe. Bărbatul care era întins cu faţa în jos, într-o baltă de sînge, nu mai avea nici o legătură cu ei. Nu avea importanţă că, pînă în clipa aceea, John Castellano le plătise salariile, glumise cu ei şi se interesase de familiile lor.

Era terminat, regele murise.

Trăiască noul rege, oricare ar fi fost acesta.

Pe chipul lui Jack Mahoney se citi supărarea cînd primi telefonul de la omul său de pe stradă. Punînd receptorul în furcă, oftă adînc.

– Castellano e mort, socrul lui l-a omorît în bătaie pe Broadway acum o oră. Tot nu-mi vine să cred că ai fost atît de idiot încît s-o regulezi pe fata unui şef de mafie! Nu mai sînt femei de regulat în New York, de ai ales o prinţesă mafiotă?

Petey pufni în rîs, ceea ce îl făcu pe fratele său să-şi verse năduful asupra lui.

– Ţi se pare amuzant, eh? Crezi că e amuzant? Vrei să te pui rău cu Paul Santorini, asta e? Numai că o să te las să negociezi în povestea asta, dacă-ţi închipui că poţi, frăţioare. Numai să-mi spui. Pentru că trebuie să facem ceva pentru ca prietenul nostru comun aici de faţă să rămînă în viaţă. Santorini s-a făcut de rîs, proştilor. De asemenea, şi-a pierdut cumpătul, ceea ce înţeleg că e că mînia Domnului. Vă daţi seama cît de gravă e problema asta?

Simţindu-se ca un şcolar surprins de director făcînd ceva rău, Eamonn se ridică.

– Mă duc la el, să încerc să-i expl...

Jack Mahoney îşi luă capul în mîini şi rîse cu amărăciune.

– Auzi ce spune, idiotul ăsta? Eamonn, dacă a pus ochii pe tine, eşti ca şi mort. Să-ţi spun ceva: sper că fusta aia a meritat toate astea, zău, pentru că trebuie să aibă o păsărică plină cu diamante ca să-mi pun viaţa-n joc.

Cei trei bărbaţi se priviră. În cele din urmă, Petey fu cel care rupse tăcerea.

– Aşteptăm pînă cînd o să ia legătura cu noi, asta-i tot ce putem să facem. Jack are dreptate. Dacă te duci la el, s-ar putea să-l superi şi mai tare, Eamonn. Am ţinut oameni pe străzi toată ziua ca să afle ce se petrece şi asta nu-i uşor. Italienii sînt foarte secretoşi. Să vedem care-i următoarea mişcare a lui Santorini şi o să acţionăm în funcţie de asta.

Cinci minute mai tîrziu, primiră un telefon anonim prin care li se aduse la cunoştinţă că barul lor din Harlem fusese bombardat.

Zarurile fuseseră aruncate.

După mai puţin de jumătate de oră, fură informaţi că şaisprezece din camioanele lor erau scoase din funcţiune la garajul din Queens, iar şoferii fuseseră trimişi acasă. Atunci, cei trei bărbaţi părăsiră casa lui Jack şi se îndreptară spre garaj. Dacă aveau să fie ucişi, voiau ca acest lucru să se întîmple cît mai departe de familie şi

prieteni. Jack era extrem de furios, atît pe italieni, cît şi pe Eamonn.

– Toate astea din cauza unui regulat afurisit!

Acest lucru îl auziră în repetate rînduri. Petey începuse să ţină cu fratele său; era puţin cam prea mult de dragul unei femei – care nu era nici irlandeză, nici negresă.

Paul Santorini începuse să se calmeze, în sfîrşit. Se duse la *Ravenite Club*, unde băuse cîteva pahare de Grappa şi aşteptă să audă că prada sa fusese localizată. Ştia că toţi rîdeau de el, chiar dacă nu aveau să îndrăznească să facă acest lucru în incinta clubului. Mai ştia, de asemeni, că, acum era considerat un om slab; toată ziua se discutase despre activităţile fiicei lui în Mica Italie. Îşi făcuse o adevărată reputaţie, ba chiar îşi adusese amanţii la acel club, acest lucru îl aflase abia acum.

Numai pentru acest lucru îi venea s-o omoare.

Ştia ce se spunea şi, în felul lui, era de acord. Dar, Maria era văduvă acum şi el avea să aibă grijă să renunţe la comportamentul ei de tîrfă. Paul avea de gînd să o trimită la vărul său Carlos, un şef de mafie mai mărunt şi un familist convins. Acesta avea să o primească în casa lui din Las Vegas – în schimbul unui preţ. Paul nu voia să o mai vadă niciodată. Avea să iasă cu reputaţia neştirbită din această afacere, chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea.

Don-ul îl chemase în seara aceea la el. Paul ştia că nu avea să fie ceva bun şi faptul că ştia acest lucru îl făcea să fie şi mai nervos. Mafia era cealaltă familie a lui, iar Don-ul, capul acestei familii pentru Paul. Ştia că trebuia să-şi calce pe mîndrie şi să-i spună exact ceea ce voia să audă, dacă voia să fie privit bine în continuare şi, chiar mai mult, dacă voia să rămînă în viaţă. Încălcase o regulă principală – rezolvase o problemă personală pe stradă, de faţă cu martori.

Don-ul nu avea să ierte prea uşor acest lucru.

Paul închise ochii şi o văzu pe micuţa lui Maria aşa cum fusese cînd era mică: un copil cu ochi frumoşi şi păr splendid. Se transformase într-o femeie senzuală, o tîrfă, şi, acum, el trebuia să suporte consecinţele devotamentului pe care i-l arătase.

Don-ul lui Paul Santorini se numea Pietro DeMarco. Era un bărbat scund, de şaptezeci de ani, care se menţinea făcînd exerciţii într-o sală de gimnastică amenajată în biroul său de pe Eight Avenue. Se îmbrăca asemeni unui ţăran, purtînd şapcă şi fular. Pe stradă, se comporta ca un prost, vorbind cu toată lumea şi făcînd caz pentru lucrurile cele mai mărunte.

Se purta astfel ca să nu dea nimic de bănuit.

Spre deosebire de cei mai tineri, nu se îmbrăca asemeni unor figuranţi din filmul *Naşul*. Cunoştea importanţa unei atitudini modeste. Acest lucru îl ajutase să rămînă în viaţă în cei cincizeci de ani de cînd se afla în America şi făcuse să fie ales Don cu douăzeci de ani în urmă. FBI-ul încercase să-l acuze de multe ori că ar fi fost gangster, dar, de fiecare dată, trebuiseră să renunţe la acele acuzaţii.

Acum, Don Pietro era foarte supărat.

Unul din capii lui preferaţi comisese o eroare de raţionament atît de mare, încît trebuise să-l cheme pentru a sta de vorbă. Pentru a-l face să revină pe drumul cel bun. Numai acest fapt în sine îl supăra pe Don.

Întotdeauna îl respectase pe Paul Santorini, ba chiar îl plăcuse. Ştia tot ce se vorbea despre fiica acestuia. El, avînd numai băieţi, înţelegea cum putea un tată să iubească o fiică prea mult.

Aşa era natura umană.

Dar acea fiică, dacă tot ce se spunea era adevărat, nu era o femeie respectabilă.

Acum aveau necazuri cu irlandezii şi Don-ul nu voia aşa ceva. Irlandezii reprezentau o forţă de temut şi, în prezent, strîngeau bani pentru un război din ţara lor natală. Chiar şi armata britanică întîmpina dificultăţi în a-i

stăpîni; irlandezii erau un popor de luptători şi Don Pietro nu voia să aibă de-a face cu ei din cauza unei femei.

Pacea între toate naţionalităţile fusese benefică pentru toată lumea. Acum ar fi putut izbucni un război şi, dacă acest lucru se întîmpla pe străzile New York-ului, atunci şi chinezii şi alţi emigranţi ar fi putut să vrea să se amestece.

Paul ar fi trebuit să se ducă la el, aşa se făceau treburile în mod normal. Acum, însă, aşteptau să vadă dacă lumea, aşa cum o ştiau ei, era pe cale de a se cutremura. O situaţie şi tulburătoare şi supărătoare.

Don Pietro îşi luă pulsul, un obicei pe care îl căpătase cu cîţiva ani în urmă. Atunci, inima îi trăsese o sperietură; se dovedise, însă, că nu fusese decît o indigestie, dar sperietura fusese de ajuns pentru el. Trase de cîteva ori aer în piept şi îl aşteptă pe Paul. Don Pietro ştia că acesta avea să sosească în curînd. N-ar fi îndrăznit să nesocotească un ordin direct.

Se gîndise să îl lase pe Paul în locul lui; acum, însă, trebuia să găsească pe altcineva. Oamenii aveau să audă acest lucru şi să-şi piardă respectul faţă de el.

Dacă el nu lua măsuri să preîntîmpine acest lucru.

24

Jack Mahoney se resemnase cu pierderile suferite. Ştia că nu putea cere banii pe asigurare pentru vehiculele din garajul din Queens fără să amestece poliţia. Acestea trebuiau, pur şi simplu, înlocuite şi oamenii plătiţi chiar dacă nu lucrau.

Afacerile lui legale erau mîndria lui Jack şi faptul că una din ele îi fusese practic distrusă peste noapte îi rupea sufletul. Văzînd dezastrul, făcuse un efort ca să

nu plîngă.

Toate motoarele erau arse; vopseaua era umflată din cauza forţei pe care o avusese bomba cu benzină. Ştia că, dacă lucrurile nu se rezolvau în următoarele cîteva zile, avea să fie nevoit să le implice şi pe celelalte familii irlandeze.

Ceva ce nu prea voia să facă.

O'Neill şi McBride aveau să fie încîntaţi să-i dea o mînă de ajutor, dar cu un preţ. Fiind în prezent, prima familie din comunitatea irlandeză, Mahoney avea să aibă tot soiul de necazuri, dacă dorea ajutor.

Jack ar fi putut sfîrşi prin a pierde controlul asupra strîngerii de bani pentru IRA, un lucru pe care celelalte familii îl doreau foarte mult, pentru că fuseseră forţaţi să le dea banii celor din familia Mahoney. Acum aveau loc bombardamente în Aldershot, Anglia, şi Jack era în spatele acestui lucru sută la sută. Ştia că, din ce era mai mare războiul din Anglia, cu atît se făceau mai mulţi bani acolo. El trata direct cu membrii IRA prin vărul lui din Cork. Aveau încredere în el şi, dacă le-ar fi cerut ajutorul, ei i l-ar fi oferit cu mare plăcere.

Totuşi, de asemeni, cu un preţ.

El nu voia să li se îndatoreze şi mai mult, îi plăcea cum stăteau lucrurile în prezent. Ei aveau nevoie de el, aveau încredere în el şi acest lucru le ţinea pe celelate familii de irlandezi la respect. Era un aranjament bun în această privinţă.

Dar IRA le-ar fi făcut necazuri celor din mafie şi ar fi făcut-o rîzînd, dacă lucrurile se înrăutăţeau. Erau războinici care luptau pentru libertate; mafioţii erau vînat mărunt pentru ei. Ar fi putut să ducă la cel mai mare incident transatlantic de la Pearl Harbor încoace.

Să bombardeze în Anglia era una; să bombardeze în New York era cu totul altceva. Familiile, atît cele irlandeze, cît şi cele italiene, se temeau de FBI. Ştiau că zilele le erau numărate şi toţi încercau să facă lucruri cît mai legale cu putinţă. Acum avusese loc o crimă, se puseseră două bombe şi acesta era numai începutul.

Jack Mahoney trebuia să încerce să pună capăt acestor lucruri odată pentru totdeauna. Apoi, dacă totul se liniştea, el avea să se gîndească bine. Avea să vadă în cine putea să aibă mai multă încredere şi cine voia cel mai puţin de la el. Nu îşi făcuse afacerile ca să-i fie luate de sub nas de cîţiva irlandezi vînători de şanse.

Paul Santorini ajunse la locuinţa Don-ului său abia seara tîrziu. Acest lucru îl nemulţumi pe Don Pietro şi mai mult. Cînd fu condus în biroul Don-ului, Santorini îi văzu sclipirea rece din ochi.

– A fost o vreme cînd ai fi venit să mă vezi imediat. Cred că e o caracteristică a vremii. Nimeni nu mai are respect. Sînt bătrîn, mi-au mai rămas foarte puţine lucruri în viaţă, în afară de un creier bun şi o pasiune pentru publicitate.

Se ridică de pe scaun, statura sa scundă fiind înşelătoare.

– Îmi cer scuze, Don DeMarco, spuse Paul cu un glas stins. A fost o zi îngrozitoare. Am încercat să salvez onoarea familiei mele...

Don-ul îl întrerupse.

– la loc, pentru Dumnezeu. Ce onoare? Fiica ta, să mă ierte Dumnezeu că spun asta, e cauza, tuturor problemelor tale. Ştii ce obişnuia să-mi spună Don-ul meu: „Elimină cauza şi vei rezolva problema".

Paul Santorini simţi că i se face rău.

Bătrînul se plimbă prin încăpere ridicînd mîinile.

– Onoare, onoare. Numai asta aud în ultima vreme. Dar, printre hoţi, nu există onoare. Am şaptezeci de ani şi asta-i tot ce-am învăţat cu adevărat.

Paul ascultă cu respect; nu putea să facă altfel. Ştia că bătrînul avea să vorbească astfel cîtva timp, după care avea să spună ce avea de spus.

– Ascult pe toată lumea, aud tot ce se petrece. Ştiu că Mariei i-au plăcut bărbaţii întotdeauna, zise el ridicînd mîna ca şi cum Paul ar fi vrut să-l contrazică şi continuă să vorbească. Problema asta cu irlandezii – ea e de vină

pentru tot. Ai omorît un om cu mîna ta. Am înţeles asta: a fost violent cu copilul tău, a fost tot ce-ai putut să faci. Dar să comiţi o crimă cu sînge rece în mijlocul străzii? Sper că au trecut de mult vremurile cînd se făcea aşa ceva. Încă de cînd Al Capone a plecat din Bronx şi s-a instalat la Chicago, luptăm pentru respectabilitate. Cele cinci familii din New York sînt cele mai importante, ştii asta foarte bine. Trebuie să dăm exemplu. Astăzi am primit telefoane de la toţi ceilalţi Don. Vor să ştie ce se petrece. De ce atîta vărsare de sînge. Şi, mai important, vor să ştie ce poziţie trebuie să ia. Vor să ne întîlnim şi să discutăm despre treaba asta. Le înţeleg îngrijorarea. Şi eu aş simţi la fel. Astfel de lucruri pot lua amploare.

Vocea lui se modifică imperceptibil şi Paul îşi aminti cît de rău ar fi putut să-i facă acel om.

– Vreau ca treaba să fie rezolvată în următoarele douăzeci şi patru de ore. Dacă nu, va trebui să mă implic personal..., zise Don Pietro ridicînd din umeri şi lăsînd restul frazei nerostit.

– Acum, doreşti un pahar de Grappa? întrebă el turnînd băutura încet, pentru a-i da lui Paul timp să se gîndească la ce spusese el.

Punîndu-i paharul în faţă, Don Pietro zîmbi şi spuse:

– Cred că Las Vegas e locul cel mai potrivit pentru Maria.

Paul tresări cînd îşi dădu seama că omul acela ştia tot, întotdeauna ştiuse tot şi aşa avea să fie mereu.

– Trimite-o cît mai curînd, asta e cea mai importantă prioritate a ta. Asta şi să lămureşti lucrurile cu irlandezii. Mahoney e o forţă de temut în felul lui.

– Credeţi că ar trebui să mă întîlnesc cu ei şi să-ncerc să refac legăturile?

Don Pietro zîmbi.

– Cred că exact asta ar trebui să faci. Acest tînăr, Docherty, am auzit că e un luptător foarte bun. Mahoney şi fraţii lui par să-l considere un tip extraordinar. Le-ai stricat afacerea din Queens, le-ai aruncat în aer barul de noapte. Acum trebuie să-ncerci să repari răul făcut cît

poți mai bine. Nu vreau să avem un război, cel puțin nu cu irlandezii. Lasă-i să se bată între ei, le place. Noi avem şi aşa destule dificultăți în a menține ordinea în rîndurile noastre. N-avem nevoie să ne batem cu irlandezii – cel puțin nu din cauza unei femei. Chiar dacă ar fi fost fiica mea.

Rîse apoi, iar Paul zîmbi. I se spunea să repare totul şi să plătească prețul personal. Trebuia să-şi calce pe mîndrie şi să o facă.

Toți cei care auziseră de Docherty păreau să țină cu el în problema aceea. Italienilor le plăceau bărbații curajoşi. Docherty părea să fie aşa şi chiar mai mult. Era aşa cum ar fi vrut toți să fie fiii lor: dur, puternic şi plăcut.

Paul respectă ordinul şi se apucă să caute o modalitate de a ieşi din situația aceea cît mai puțin umilit.

Eamonn mergea prin Mica Italie cu mîna în buzunarul pardesiului. Învecinată cu Cartierul Chinezesc în partea de sud a Manhattan-ului, Mica Italie era o zonă unde se întîlneau mai multe culturi, fapt care îi dădea un aspect de carnaval. Magazinele şi clădirile erau din piatră de construcție cu ieşiri de incendiu vopsite în culori vesele; multe afaceri necurate se ascundeau în dosul fațadelor respectabile acolo.

Eamonn era cu inima la gură cînd se apropie de *Angelo's*, un restaurant de pe Canal Street, frecventat de cei mai importanți membri ai familiei DeMarco.

Ştia că, pentru a face să nu mai existe şi alte necazuri, trebuia să se ducă la cei implicați şi să-şi ceară scuze. Le datora acest lucru lui Jack şi lui Petey Mahoney. Dacă asta însemna să se sacrifice, atunci avea să o facă. Ştia că şansele lui, fie că fugea, fie că îşi înfrunta adversarii, nu erau deloc prea bune.

Cinci minute mai tîrziu, Eamonn urca scările pentru a intra în salonul unde Paul Santorini şi oamenii săi discutau problema. Toți ştiau ca Don-ul dorea să fie rezolvată cît mai curînd posibil. Toți ştiau că Paul pierdea deja destul din prestigiu. Cînd Eamonn intră în încăpere,

tăcură cu toții, privindu-l prudenți.

El fu percheziționat de doi indivizi şi apoi de un al treilea, înainte să i se dea voie să se apropie de masa la care stăteau cei zece oameni de încredere ai lui Paul Santorini. Cei doi bărbați uitară complet de Maria cînd se priviră în ochi.

Paul fu impresionat de străinul din fața lui. Îți trebuia curaj nu glumă ca să intri în ceea ce se numea bîrlogul leului şi recunoscu în sinea lui că acel tînăr avea curaj.

Eamonn stătea în fața lor respectuos, cu mîinile împreunate şi cu capul plecat suficient de mult pentru a arăta că se căia, fără să pară că era speriat. Înfățişarea lui plăcută şi fizicul solid fură remarcate de către cei din jurul mesei. Cu toate acestea, nu puteau să spună nimic pînă cînd şeful lor nu rostea primele cuvinte.

Paul nu se grăbi.

– Cărui fapt datorez plăcerea?

Eamonn îl privi în ochi şi spuse sincer:

– M-am gîndit să vin să salvez situația. Îmi dau seama că v-am jignit foarte mult pe dumneavoastră şi familia dumneavoastră. Îmi cer scuze pentru acest lucru şi vă rog respectuos să vă răzbunați pe mine personal şi să-mi lăsați în pace familia irlandeză. Ei nu sînt de vină cu nimic. Mă simt şi mai vinovat pentru faptul că, din cauza mea, au pierdut şi bani şi prestigiu.

Vorbi în felul înflorit al italienilor şi oamenilor le plăcu acest lucru. Avea o voce puternică; nu trăda teama pe care ei ştiau că trebuia să o simtă.

– Prietenia dintre cele două popoare ale noastre a fost un motiv de mîndrie pentru membrii familiei mele irlandeze. Trăim cu toții alături de mulți ani, fiecare văzîndu-şi de propriile interese. Egoismul de care am dat dovadă îndrăgostindu-mă de fiica dumneavoastră a fost ceva greşit şi, pentru aceasta, mă ofer să mă recompensez față de dumneavoastră şi de familia dumneavoastră. De aceea, vă întreb umil ce aş putea să fac ca să uitați ce s-a întîmplat şi să revenim cu toții la relațiile de dinainte?

Accentul lui englez îi surprinse pe toți. Nu vorbea deloc cu accentul irlandez la care se așteptaseră. Remarcară și tăria lui de caracter și o aprobară. Le amintea de ei înșiși.

Paul era încîntat. Faptul că Docherty venise și îi vorbise astfel îi salvase mult din prestigiu. Ceva foarte drag italienilor. În definitiv, toți erau oameni de afaceri care aveau mult de pierdut și stătea în puterea lui să facă un gest care ar fi mulțumit pe toată lumea, mai ales pe Don Pietro.

Ridicîndu-se, ocoli masa și se îndreptă spre Eamonn, care îl urmărea cu răsuflarea tăiată, așteptînd să vadă ce însemna acel lucru.

Paul Santorini stătu în fața lui cincizeci de secunde înainte să-l îmbrățișeze, un gest aplaudat de oamenii săi și care îl făcu pe Eamonn să răsufle ușurat.

Făcuse ceea ce trebuia; venise în bîrlogul leului și, cu prostiile lui înflorite, reușise să repare totul. Sudoarea de la subsori se uscă imediat și el îi zîmbi lui Paul Santorini. O regulase pe fiica acestuia luni de zile și, acum, prostul trecea cu vederea peste tot. Din cauza lui Eamonn muriseră două persoane și omul acela trecea cu vederea și peste asta. Nu-i venea să creadă ce noroc avea. Împunsătura cuțitului care îi sfîșie întîi hainele și apoi burta nu duru la început. Eamonn era prea șocat ca să-și dea seama ce se întîmpla.

Cînd se prăbuși în genunchi, simți sîngele șiroindu-i de sub mîinile cu care încerca să-și țină intestinele în abdomen, acolo unde le era locul. Cînd lama îi fu trecută peste obraz, el se prăbuși la podea, pierzîndu-și cunoștința. Ultimul lui gînd fu că italienii erau niște ticăloși vicleni și că el ar fi trebuit să-și dea seama demult de acest lucru. Venise pregătit să moară și se părea că exact asta avea să se întîmple.

Jack și Petey se aflau în sala de așteptare de la Lincoln Medical Center, așteptînd să audă rezultatul operației lui Eamonn. Amîndoi stăteau ca pe ghimpi;

amîndoi își dădeau seama că italienii merseseră prea departe. Dacă nu ripostau, dur și repede, celelalte familii irlandeze aveau să vadă în acest lucru o dovadă de slăbiciune.

Petey era pămîntiu de îngrijorare și Jack simți puțină părere de rău pentru fratele său mai mic.

– E-n regulă, Petey, spuse el cu o voce scăzută. Acum am aranjat totul.

Petey clătină din cap cu amărăciune.

– Eamonn era un om bun, Jack. Toate astea au mers prea departe, pentru Dumnezeu.

Jack încuviință și îl luă pe după umeri. Semănau, în ciuda faptului că arătau diferit. Jack, masiv și voluminos, mai păstra încă unele urme ale fostei frumuseți. Petey – mic de statură, cu ceafa lată și solid – arăta a ceea ce era: un bătăuș, un luptător. Dar, acum, părea doborît, cînd se gîndea că era posibil să-l piardă pe cel pe care ajunsese să-l considere un prieten.

– Am cerut ajutor în Irlanda. O să vină cineva la noapte.

Petey fu șocat, dar știa că nu trebuia să spună nimic. Amîndoi așteptară în tăcere să afle dacă Earnonn Docherty avea să trăiască sau să moară.

Nu erau mulți cei care știau unde locuia Don Pietro DeMarco pe Long Island. Puțin din capii lui îl vizitaseră acasă. Don-ul considera că locuința unui om era castelul acestuia; gîndea asemeni englezilor în această privință.

Își crescuse copiii și, acum, își îngrijea grădina pe proprietatea aceea, plăcîndu-i să bea cîte un pahar din vinul pe care îl făcea el însuși.

Pe proprietatea aceea nu mai era Don, ci doar un soț, tată și bunic bun și iubitor. Avea trei bodyguarzi care îl păzeau non-stop, dar, de la o vreme, nu prea mai avea nevoie de ei. În definitiv, acum era un om de afaceri respectabil.

Plimbîndu-se prin grădină, admiră plantele care se trezeau la viață după iarnă, rupînd cîte o fruză uscată și

smulgînd cîte o buruiană din loc în loc. Era un ţăran în adîncul sufletului, ştia acest lucru şi îi făcea plăcere. Îl amuza gîndul că fusese vinovat de multe crime şi multe ilegalităţi, totuşi, în adîncul sufletului, îl interesau numai lucrurile simple.

Cînd avea să vină momentul să-l întîlnească pe Dumnezeu, avea să o facă mîndru şi cu un licăr în ochi. Dacă Dumnezeul bisericii lui era la fel de corupt ca mesagerii Lui pe pămînt, Don-ul avea să o ducă bine.

Intră în casă pe uşa-fereastră, crezînd la început că acela care stătea pe fotoliu era fiul său cel mai mare, Salvatore. Dar nu putea să fie, pentru că, de cîţiva ani, se stabilise la Las Vegas, ocupîndu-se de afacerile lor de acolo. Abia cînd se duse la lumină, Don-ul văzu că bărbatul de pe fotoliu era un necunoscut – şi că ţinea în mînă un mic pistol Sten.

– Domnule DeMarco, numele meu este Daniel Connell şi îmi face plăcere să vă cunosc.

Accentul irlandez puternic îl şocă pe bătrînul Don pentru o secundă şi, deodată, îşi arătă vîrsta. Vocea nu îl ajută cînd încercă să vorbească.

Daniel Connell rîse.

– Sigur, nu vă faceţi griji, n-am venit să vă omor, domnule. Mă aflu aici doar ca să stăm puţin de vorbă. Înţeleg că sînteţi un om cu care se poate discuta. Ei bine, am venit tocmai de la Beirut ca să discut cu dumneavoastră. Antrenăm o armată acolo. Dar am înţeles că aveţi o mică problemă aici ce trebuie rezolvată. Aşa că..., zise el desfăcînd braţele larg, iată-mă.

Don Pietro aruncă o privire spre uşă şi irlandezul zîmbi.

– E încuiată. Vă cunosc toate mişcările, domnule. Treaba mea e să aflu asemenea lucruri, în orice fel pot. Acum, dacă sînteţi atît de bun să luaţi loc, aş vrea să vă spun cîteva lucruri care sper să lămurească problema asta odată pentru totdeauna.

Don Pietro se aşeză pe vechiul său fotoliu de piele de lîngă fereastră. Daniel Connell se ridică de pe fotoliul

pe care stătuse, încuie uşa-fereastră, trase draperiile grele şi, după ce puse pentru fiecare cîte un pahar de coniac, se instală confortabil din nou pe fotoliu, începînd să vorbească.

– IRA este o organizaţie ca a dumneavoastră, numai că noi avem orientări politice, luptăm pentru o cauză. Nu spun nimic împotriva dumneavoastră, fac doar o afirmaţie. Familia Mahoney strînge bani pentru noi şi îi considerăm nişte oameni de treabă. Înţelegeţi ce vreau să spun, nu-i aşa? Deci, aveţi ceea ce înţeleg că este un tip necontrolat pe nume Santorini. Scuzaţi-mă că vă spun fără ocolişuri, dar este mort deja. M-am ocupat de asta imediat cum am coborît din afurisitul de avion. Docherty e un tip bun şi omul dumneavoastră nu avea de ce să-l înjunghie. Ceea ce vreau să vă spun e următorul lucru: vă lăsăm în pace dacă totul se termină acum. Dar, dacă se va riposta, dacă se va face o singură mişcare împotriva irlandezilor, vă veţi trezi cu un război cum nu vă puteţi închipui. Vă puneţi cu noi şi, vă rog să mă credeţi, pînă şi afurisita de armată britanică reuşeşte cu greu să ne stăpînească, ce şanse aţi avea dumneavoastră? Avem legături cu Baader Meinhof, cu libienii, cu toate organizaţiile teroriste din lume. Ascultaţi-mă cu atenţie acum, pentru că nu vreau să vin să vă explic iarăşi. Avem deja războiul nostru, nu ne mai trebuie altul, dar nu asta e problema. Dacă am veni aici, la New York, v-am termina într-o săptămînă. Acum scăpaţi pentru că îi aveţi pe politicieni şi agenţiile guvernamentale în buzunar, dar aceştia n-ar mai sta mult acolo, dacă noi am declanşa o vendetă împotriva dumneavoastră. Sînt sigur că vedeţi logica spuselor mele, nu? Aşadar, vreau asigurări din partea dumneavoastră că totul va reveni la normal. Fără răzbunări, fără nimic. Dacă va trebui să mă întorc aici vă voi ucide încet şi atît de dureros, încît vă veţi dori să nu vă fi născut niciodată. Nu e o ameninţare făcută de dragul de a face ameninţări. Întrebaţi-vă oamenii de legătură din Europa despre noi – vă vor spune tot ce aveţi nevoie să ştiţi. Antrenăm oameni în Beirut,

America de Sud şi Libia. Sîntem peste tot şi, cum am mai spus deja, avem orientări politice, nu facem ceea ce de facem pentru bani sau vreun alt profit. Asta e diferența între noi.

Don Pietro DeMarco era un om inteligent. Ştia că fusese întrecut în viclenie şi, sincer vorbind, şi în inteligență. Omul acela ştia pînă şi care îi erau mişcările acasă şi exact unde să-l găsească. Părea să fie singur, dar chiar şi fără nici un ajutor, se afla în casa lui, unde soția sa se odihnea şi nepoții săi se jucau.

Don Pietro ştia cînd era învins şi acum era. Omul acela îl redusese la tăcere fără să ridice glasul măcar. Era o inversare de roluri care îl trezise la realitate pe cel care reprezenta forța Cosei Nostra de mai bine de douăzeci de ani.

– Cum l-ați omorît pe Satornini? întrebă el, chinuindu-se să-şi păstreze vocea calmă.

Connell zîmbi.

– A fost o execuție stil IRA. L-am țintuit de podea şi, după ce l-am răstignit, l-am împuşcat în genunchi şi coate. Am stat lîngă el pînă a murit – îmi place să duc o treabă pînă la capăt. Îl găsiți la el acasă, în sala de joc.

Don Pietro închise ochii şi încuviință.

– O să fac ce mi-ați cerut, pentru că eu n-am vrut o asemenea problemă de la bun început. De fapt, a fost o problemă de familie. Oamenii şi fiicele lor, înțelegeți?

Connell era impasibil.

– În IRA, ne lăsăm familiile deoparte. Sîntem nevoiți, doar sîntem soldați. Asta e diferența între noi, cum am mai spus. Avem femei în Cauză care v-ar face oamenii să pară nişte pisoi.

Don-ul îşi lăsă capul în jos tăcut, întrebîndu-se cînd avea de gînd individul acela să plece.

Connell dădu paharul de coniac pe gît şi se ridică. Îi întinse mîna mare şi păroasă şi zîmbi amabil.

– Fără resentimente, domnule, a fost doar o chestiune de afaceri.

Don-ul îi strînse mîna.

După plecarea lui Connell, se aşeză, îşi bău paharul de coniac şi se întrebă ce fel de viitor putea să aibă o lume în care asemenea oameni umblau liberi.

25

Eamonn deschise ochii şi privi în jur. Încăperea era plină de flori şi cărți de vizită. Încearcă să-şi limpezească privirea, dar îi fu greu.

Cînd făcu o mişcare, simți un furtun care îi ieşea din el într-o parte a trupului şi îşi dădu seama că trebuia să fie în spital. Apoi îşi aminti ce i se întîmplase şi simți lacrimi de bucurie că era încă în viață. Cînd acestea i se rostogoliră pe față, o asistentă intră în cameră şi îi zîmbi.

– Te-ai trezit?

Eamonn încercă iarăşi să-şi limpezească privirea, dar tot nu reuşi. Fata rîse.

– În ultima săptămînă ai fost cînd treaz, cînd adormit. Relaxează-te, peste puțin totul o să revină la normal.

Eamonn se simțea îngrozitor de slăbit, dar mintea îi era alertă. Se chinui să țină ochii deschişi, fiind sigur că trebuia să facă neapărat ceva, să cîştige o luptă.

Adormi din nou. Petey şi Jack fură informați prin telefon în legătură cu îmbunătățirea stării lui şi răsuflară uşurați.

Familia Mahoney încerca să înțeleagă ce se întîmplase. Moartea lui Santorini era atît de bizară încît se scrisese despre ea în toate ziarele. Cei din mafie discutau despre ea peste tot. Erau oameni care cunoşteau tot felul de modalități de a ucide care şocau şi dezgustau, dar atitudinea hulitoare a celor din IRA, care îl crucificaseră pe Santorini, îi uluise pînă şi pe ei.

Membrii familiei Mahoney erau priviți cu și mai mult respect și cu un fel de admirație șovăitoare, iar acest lucru era bun pentru irlandezi.

Nu se vorbi nimic despre vizita făcută lui Don Pietro acasă; acest lucru ar fi putut genera unele incidente neplăcute din partea unora mai impulsivi cărora acea vizită li s-ar fi păut o prea mare lipsă de respect.

În acest timp, Petey Mahoney alegea fetele pe care le voia în noul său club. Era hotărît să-i arate fratelui său de ce era în stare deschizînd un alt bar, asemănător cu acela din Harlem, dar mult mai curat.

Pentru Petey, acest lucru însemna că fetele trebuiau să fie curate, să aibă sînii mari și chipuri drăguțe. Avea banii și avea forța de muncă și priceperea necesare. Jack avea să considere că era o idee grozavă și avea să-l bată pe spate încurajator.

Petey și Jack își dăduseră seama deja că italienii erau alături de ei acum și viitorul părea lipsit de probleme. Noul bar, care urma să se numească *Petey's Place*, avea să se deschidă în mai puțin de o săptămînă. Autorizația pentru băuturi alcoolice era ca și obținută deja, iar localul, un fost salon de jocuri de noroc, fusese zugrăvit în auriu și se puseseră perdele noi din brocart. Pînă și barul fusese proaspăt vopsit, iar vechile mese și scaune fuseseră frecate și lustruite pentru prima oară după mulți ani. Cu o lumină slabă dată de niște becuri roz, se obținea o atmosferă aproape intimă.

Petey era mîndru de local.

Audia într-un mic bar „topless" al unui prieten numit *Lauterc's*. Se auzise că noul bar avea să fie pentru bărbații cu bani grei și, drept urmare, majoritatea fetelor de la barurile mai mici veniseră machiate și cu toalete noi. Rujurile și tocurile înalte se vedeau din beșug, iar mirosul de parfum ieftin era copleșitor.

Petey era în elementul lui.

Fetele, dîndu-și seama că el era șeful, erau pe el ca un roi de albine, iar Petey, fiind Petey, era pe ele. În timp

ce se uita la o fată din Houston, cu niște sîni imenși cu silicon și un chip înfrumusețat pe cale chirurgicală, fu abordat de unul din capii lui DeMarco.

Petey îl cunoștea din vedere. Era unul din italienii din școala veche. Purta costume decente, părul îi era scurt ca al unui soldat de la marină și întotdeauna avea cravata asortată cu batista din buzunarul de la piept.

Petey îl salută cu respect, dar prudent. Celălalt, Anthony Baggato, dîndu-și seama de ce, zîmbi degajat.

– Domnule Mahoney, sper că nu te-am întrerupt din lucru, nu? Voiam doar să stăm puțin de vorbă. Există un loc unde să putem discuta în liniște?

Petey încuviință. Continuînd să fie precaut, făcu rare caz din faptul că îl conducea pe Baggato în biroul prietenului său. Dacă i se întîmpla ceva, voia să aibă mulți martori.

Baggato nu era foarte solid, dar avea prestanță. Zîmbetul lui degajat și ochii plini de răceală îi făceau pe oameni să nu se simtă în largul lor. De la moartea lui Santorini, toată lumea bănuia că el avea să fie Don.

– Domnule Mahoney – sau pot să-ți spun Peter?

Petey stătea nervos lîngă ușă.

– Ascultă, domnule Baggato, spune ce ai de spus și, pe urmă, vedem noi cum ne zicem și alte aiureli din astea. Vii la mine în toiul zilei, cînd eu îmi văd de treabă în clubul prietenului meu. De curînd am avut niște probleme, așa că vreau să știu: ce dracu' vrei și dacă sînt necazuri?

Anthony Baggato zîmbi ușor. Vocabularul celuilalt lăsa de dorit, dar Anthony îi înțelegea sentimentele și încercă să-i alunge temerile.

– N-am venit aici cu o problemă de familie – ci în numele meu. Am nevoie de un furnizor pentru ceva și mi s-a spus că ar fi cel mai bine să tratez cu dumneata. Asta e motivul vizitei. Cerere și ofertă, asta face lumea să funcționeze.

Petey ascultă cu atenție.

– Mai exact, ce ai vrea să furnizez?

Baggato zîmbi acum, pe chipul său apărînd o expresie jovială.

– Vreau să-mi furnizezi mie şi oamenilor mei heroină.

Petey făcu ochii mari.

– Îţi înţeleg uimirea, dar vezi dumneata, domnule Mahoney, e vorba de o tranzacţie personală. Vreau să fiu un furnizor mare de heroină şi să le ofer marfă propriilor mei oameni de legătură din New York. Discuţia noastră trebuie să rămînă secretă, apropo. Este o afacere între noi doi. Nimeni altcineva nu mai trebuie implicat în afară de cîţiva din oamenii mei. După cum ştii, cei cinci Doni, şefii familiilor noastre, sînt împotriva drogurilor, dar ce nu ştiu nu poate să le facă rău, *capisce?* Deci, am nevoie de un furnizor bun şi care să păstreze secretul tranzacţiilor noaste. Am fost impresionat de familia dumitale în incidentul cu Santorini. Simt că o să ne înţelegem bine ca parteneri.

Se şterse la gură delicat cu o batistă imaculată.

– Mai ştiu, de asemenea, că eşti un traficant şi că ai relaţii cu cel mai mare furnizor. Mă refer la America de Sud. Îţi pot garanta o trecere sigură în Florida, Miami, şi un transfer sigur al drogurilor în orice loc din Statele Unite. Este o afacere mare, nu de doi bani. Am nevoie de răspunsul dumitale şi să-ţi dai cuvîntul că nimic din ce-am discutat noi acum n-o să se afle dincolo de aceşti patru pereţi.

Ochii lui Petey aproape că ieşiseră din orbite. Era vorba de bani mulţi, de sume mari de bani şi el vedea deja un şir nesfîrşit de semne ale dolarului şi de zerouri.

Heroina în valoare de un milion de dolari se plasa uşor pe stradă. Şi cea în valoare de zece milioane ar fi putut să se plaseze aproape la fel de uşor. Şi de ce să nu fie el omul care s-o facă? Era o cerere permanentă şi cel mai bun lucru în legătură cu heroina era faptul că, în fiecare zi, apăreau noi clienţi. Cea mai mare tranzacţie pe care o făcuse Petey vreodată fusese cînd vînduse şase uncii pentru treizeci de mii de dolari. Era prieten cu columbienii prin fratele unei foste iubite, Tito. Dacă profiturile erau suficient de mari probabil că Jack Mahoney ar fi putut fi convins.

Petey ştia că lui Tito nu i-ar fi fost greu să le furnizeze marfă italienilor prin intermediul lui şi, într-adevăr, ar fi fost o afacere extraordinară.

Era afacerea secolului. Simţindu-se în al nouălea cer, întinse mîna şi spuse degajat:

– Spune-mi Petey, aşa-mi zice toată lumea.

Acesta fu începutul unei alianţe prieteneşti care avea să dureze mulţi ani.

Eamonn ieşise din spital de şase săptămîni şi încă încerca să se pună pe picioare cînd primi veşti de la Maria Santorini. Aruncă scrisoarea, vrînd să pună capăt acelei părţi din viaţa lui şi să se revanşeze faţă de toţi cei implicaţi.

Avu grijă să se vadă numai cu Deirdra şi să încerce să o iubească, atît de mult cît putea iubi Eamonn pe cineva. Numai Cathy atinsese acel punct din inima lui şi, în absenţa ei, el se temea că acesta se închisese.

Cît despre Deirdra, aceasta asculta fascinată tot ce se vorbea despre frumosul bărbat cu care urma să se mărite şi era încîntată de atenţia pe care i-o acorda el. Ştia că era al ei fiindcă nu avea încotro, dar era decisă să nu-i mai dea drumul acum.

Efectele evenimentelor care avură loc după rănirea lui Eamonn făcuseră că lucrurile să meargă mai bine pentru familia Mahoney în ceea ce priveau afacerile. Nu numai că strîngeau bani pentru Cauză, dar erau implicaţi şi în cea mai mare afacere cu heroină din istoria Americii.

Eamonn se obişnui repede cu toate, iar Jack, după o ezitare iniţială, fu de acord cu Petey că o asociere cu italienii n-ar fi putut fi decît benefică.

Tocmai acea asociere le oferi şi mai multă credibilitate, făcîndu-i să devină cea mai importantă familie irlandeză din statul New York. Fură catapultaţi într-o lume a marilor bogăţii şi a sumelor mari de bani. Eamonn şi

Petey se ocupau de afacerea drogurilor cu o precizie militară. De asemenea, spălau banii şi acţionau aproape legal.

Eamonn se căsători cu Deirdra în primăvara anului 1974 în biserica Sf.Anton din Padova. Niciodată nu se mai văzuse o nuntă atît de ilustră la biserica aceea de pe Sullivan Street din Manhattan. Veniră toate familiile importante, iar invitaţii italieni dădură un plus de pompă.

Deirdra, ca o bună catolică, rămase însărcinată în noaptea nunţii şi Eamonn Docherty îşi dădu seama în curînd că luase o femeie care avea apetitul sexual al unui bărbat. Departe de a-i displăcea, acest lucru îl excita chiar.

Cel puţin, la început.

Numai timpul avea să spună ce avea să se întîmple cu ei în viitor, dar în ziua aceea, avură impresia că viaţa le oferise nişte cărţi bune.

Soarele strălucea, clopotele băteau de sărbătoare, iar mireasa era fericită.

Ce altceva ar fi putut dori cineva?

CARTEA A TREIA

„Bărbaţii sînt precum copiii
Încep de la sîn şi foarte rar se desprind de el"
veche zicală irlandeză.

„Dacă te duci la femei,
Nu uita biciul"
Friedrich Nietzsche, 1844-1900

„Cu o crimă eşti un ticălos -
Cu milioane, un erou"
Beilby Porteus, 1731-1808

26

LONDRA 1975

– Oh, du-te naibii! Nu ştii ce vorbeşti!

Vocea bărbatului nu semăna deloc cu cea a unei femei, dar el era îmbrăcat cu o rochie strîmtă, tocuri înalte şi avea o perucă blondă. Genele lui sfidau orice lege a naturii umane şi la fel făcea şi el.

Cathy oftă cînd îl văzu pe Desrae enervîndu-se. Bărbatul acela era un nou recrut şi atitudinea lui crease deja destule probleme, nu numai cu Desrae, dar cu toţi ceilalţi care lucrau pentru ei.

– Ascultă, Alfie, îi spuse Desrae, nu-i nimic personal, dar celelalte fete nu pot să te sufere. Şi, sincer vorbind, în clipa asta, sînt perfect de acord cu ele. Ai o atitudine care nu le deranjează numai pe colegele tale, dar îi enervează şi pe clienţi. Deci, ori te schimbi, ori va trebui să ne despărţim.

Alfie, altfel cunoscut sub numele de Gabrielle, ştia cînd era învins şi hotărî să se retragă delicat din situaţia aceea. Deschizînd ochii excesiv fardaţi, lăsă să-i curgă cîteva lacrimi şi clătină din cap cu tristeţe. Buzele rujate cu o culoare purpurie îi tremurau şi Desrae închise ochii enervat.

– Cu mine nu ţine, fetiţo. Nici toate lacrimile din lume n- or să mă facă să mă răzgîndesc, clar? Ori te dai pe brazdă, ori pleci. Nu pot să continui să le las pe fete să fie nervoase din cauza ta. Nici n-a trecut o săptămînă de cînd am deschis şi tu ai făcut să fie o atmosferă ca pe un cîmp de luptă.

Alfie ieşi din micul birou cu demnitatea intactă şi păstrîndu-şi cumpătul. Ştia că fusese înfrînt şi acceptă acest lucru cu graţie – sau cu cîtă graţie putea să posede un bărbat de aproape un metru nouăzeci pe nişte tocuri imposibil de înalte.

După ce plecă el, Cathy izbucni în rîs.

– Iartă-mă, Desrae, dar ce faţă avea! Ai fost cît pe ce să faci pe tine cînd a zis că, datorită unor circumstanţe independente de voinţa lui, nu putea să se culce cu bărbaţi sub un metru şaizeci.

Desrae izbucni într-un hohot de rîs atunci.

– Ce înălţime – nu ştiu de ce cei înalţi poartă întotdeauna tocuri îngrozitor de înalte. Chestia asta mă uluieşte, zău aşa. Multor bărbaţi le place s-o facă lipiţi de pereţi. Chiar dacă au un pat în cameră, ei preferă s-o facă aşa. Aşadar, cei foarte mari întrec măsura, dar celor mai scunzi le plac întotdeauna cei solizi. Viaţa e tare ciudată, nu?

Cathy încuviinţă. Dragostea homosexuală nu o deranja cîtuşi de puţin, pentru că făcea parte din viaţa ei de zi cu zi. Graţie iubitului şi confidentului lui Desrae, cum îi spunea el lui Joey Pasquale, deschiseseră de curînd un club select pe Wardour Street. Paravanul era obişnuita librărie erotică, acestea întîlnindu-se pretutindeni în Soho.

Era o afacere legală şi aducătoare de bani, revistele mai exotice fiind ţinute sub proverbiala tejghea. Mai aveau două asemenea locuri pe alte străzi din Soho. Dar, în partea din spate a magazinului din Wardour Street, erau două încăperi mari folosite acum ca bar şi loc de întîlnire pentru travestiţi, transsexuali şi homosexuali.

Era o uşoară deosebire între ei – Cathy învăţase acest lucru de cînd trăia în preajma lui Desrae. Alfie era un homosexual; purta cele mai ciudate haine şi se comporta exagerat de feminin, aşa încît era imposibil să nu fie luat drept ceea ce era.

Transsexualii erau adesea aproape ca nişte femei adevărate, astfel că erau mai greu de depistat. Mulţi îşi

trăiau viaţa de zi cu zi ca femei şi tînjeau după magica operaţie care le-ar fi împlinit visul de feminitate biologică.

Travestiţii erau adesea persoane care se îmbrăcau ca aceia de sex opus sau homosexuali care preferau să se îmbrace femeieşte din motive sexuale sau de altă natură. Cathy descoperi că erau simpatici. Fiind ei înşişi nişte persoane deplasate în cadrul societăţii, îi acceptau adesea pe ceilalţi datorită propriei lor situaţii.

La douăzeci şi doi de ani, Cathy era frumoasă, echilibrată şi, graţie lui Desrae, mai fericită ca oricînd.

Joey şi Desrae erau ca părinţii pe care nu-i avusese niciodată; amîndoi o iubeau şi o protejau. Desrae se agita ca o cloşcă şi toată lumea din Soho glumea în legătură cu fetiţa lui.

Singurul lucru care îl supăra era faptul că ea nu voia să aibă nimic de-a face cu băieţii de vîrsta ei, preferînd întotdeauna să stea cu el şi cu amicii lui. Era prea singuratică şi nu era bine.

Afacerile lui Joey mergeau bine. Cumpărase clubul în principal pentru a-l face fericit pe Desrae, ştiind că acesta avea să facă o afacere de succes. Acel gen de club era necesar în Soho, singurul loc unde homosexualii se puteau întîlni liniştiţi.

Soho era lumea moravurilor, prostituţiei şi oricărui aspect al industriei sexului – de la cărţi la filme şi la comerul cu oameni. De fapt, vînzarea de bărbaţi tineri era întotdeauna o afacere grozavă. Însă Desrae, care avusese parte de momente neplăcute în viaţa lui, nu voia să aibă de-a face cu acest lucru. Îi trata cu dispreţ pe cei care făceau comerţ cu tineri.

În ceea ce îl privea, clubul lui era destinat bărbaţilor maturi şi cei care lucrau acolo erau maturi. „Peste douăzeci şi unu de ani, legali şi frumoşi", era motto-ul lui.

Biroul mic pe care îl foloseau deasupra magazinului era o dezlănţuire de culori şi, fiind obişnuită deja cu stilul *Haut Bordello* al lui Desrae, Cathy nu vedea nimic neobişnuit la tapetul de un roz aprins. I se părea în regulă.

Odată, Joey intrase cu ochelarii de soare la ochi, făcînd o glumă, dar Desrae se simţise îngrozitor de jignit.

De atunci, nimeni nu mai glumise pe seama gusturilor lui decorative.

Clubul era decorat în bleumarin şi gri, cu accente roz pe alocuri pe covoare şi mobilier. Draperiile bleumarin făceau ca locul să pară aproape respectabil. Toţi cei care lucrau acolo sau frecventau clubul se simţeau bine, aşa încît Desrae avea impresia că făcuse ceva bun.

Micul bar era mîndria lui – o singură bucată din lemn de stejar în care erau sculptate figuri de bărbaţi în tot felul de poziţii, sexuale sau de alt gen. În faţa barului erau înşirate cîteva scaune înalte roz cu spătare şi picioare din crom. În general, localul arăta a ceea ce era: un club pentru homosexuali scump. Clientela reflecta acest lucru. Aveau orice fel de clienţi şi taxa de membru de o sută cincizeci de lire pe an îi ţinea departe pe cei pe care Desrae îi numea drojdia societăţii.

La o săptămînă de la deschidere, făceau deja trei sute de lire pe seară, iar sîmbăta, între cinci sute şi şapte sute de lire. Era un club mic, select şi profitabil. De la politicieni la oameni de afaceri, de la actori la poliţişti, clubul era plin în fiecare seară. Toţi ştiau că acest lucru se întîmpla nu doar pentru că era un local nou; erau conştienţi că umplea un gol pe piaţă şi, ca atare, era sigur că aveau să-şi recupereze banii.

Cathy îşi sorbi cafeaua şi îl privi neliniştită pe Desrae, care se uita pe ideea pe care o pusese pe hîrtie şi i-o prezentase. Era pentru prima oară cînd încercase aşa ceva şi era nerăbdătoare să afle ce părere avea el despre asta.

– E o idee grozavă, scumpo, zise el entuziasmat, dar unde o să facem chestiile astea?

Cathy se aplecă şi părul îi căzu ca o perdea în jurul feţei.

– Stripteuzele din bordeluri îşi fac numerele în spaţii mult mai mici. Am putea să facem numerele în mijlocul încăperii. Ştiu că o să fie strîmt, dar cred c-o să meargă, Des. În definitiv, muzica o să vină din spate, oricum, şi majoritatea fetelor or să mimeze, nu?

El încuviinţă şi Cathy văzu cum se gîndea, aşa că îşi

continuă prezentarea.

– O mulţime din bărbaţii pe care-i angajăm sînt artişti înnăscuţi. Adică uită-te la Alfie cînd se costumează ca Doris Day. Cînd cîntă *Move Over Darling* e hilar. L-am văzut făcînd chestia asta în cabină şi celorlalte fete le-a plăcut. Şi Georgina e fantastică atunci cînd o imită pe Diana Ross, seamănă atît de mult cu ea...

– Ah, da, dacă sărmana Diana ar avea nouăzeci de kilograme! o întrerupse Desrae.

Cathy zîmbi.

– Nu despre asta e vorba aici, nu? O asemănare cu persoana e suficientă. Şi tu eşti extraordinar cînd o imiţi pe Marilyn Monroe şi o ştii foarte bine.

Desrae rîse acum, încîntat de compliment.

– În nici un caz n-o să cînt în public.

– Trebuie doar să te costumezi şi să ai grijă de local. Putem să le lăsăm pe fete să se îmbrace ca femeile care vor să fie. Adică, e o idee, nu? O să avem ceva în plus faţă de celelalte cluburi. Cel de pe Greek Street e mizerabil, trebuie renovat şi are nevoie de o clientelă decentă. Trebuie să oferim ceva la care celelalte cluburi nu s-au gîndit. L-ai văzut pe politicianul de aseară? Ghici cine era cu el. Susan P, chiar ea. A vrut să vadă cum e la noi. Mi-a spus că localul nostru e cel mai reuşit din cîte a văzut şi îl va recomanda clienţilor cu mare plăcere. Deci, ce vrei mai mult? Susan e cea mai bună şi mai celebră madamă din Londra şi ştii foarte bine că foloseşte băieţi. Bărbaţii tineri sînt căutaţi şi a zis că o să trimită oameni aici, ba chiar că o să ne furnizeze bărbaţi despre care crede că ar lucra mai bine într-o atmosferă de club. Bineînţeles, că ar avea şi ea partea ei. Chestiunea e că am putea să facem din clubul ăsta o mare afacere. Să deschidem alte cluburi, fiecare cu cîte un specific...

Desrae ridică o mînă cu o manichiură perfectă şi spuse repede:

– Opreşte-te, scumpo, abia l-am deschis pe ăsta şi tu te gîndeşti deja să avem un lanţ întreg.

Cathy se uită la prietenul ei şi spuse serioasă:

– De ce nu – în toată țara! E mare nevoie de ele şi de ce n-am fi noi cei care să facem treaba asta? Cineva tot o s-o facă mai devreme sau mai tîrziu. Legile împotriva homosexualității sînt din ce în ce mai îngăduitoare. Aş vrea un club în care atît homosexualii, cît şi cei normali să vină şi să se simtă bine. La un moment dat, am putea să deschidem chiar şi un restaurant...

Desrae se lăsă pe spate în scaunul său din velur roz şi clătină din cap uimit.

– Te-ai gîndit mult la asta, nu? Un club unde să poată merge toată lumea şi să se simtă bine? Acum le-am auzit pe toate!

Cathy îşi avea argumentele pregătite.

– Uită-te la Valbonne, Desrae. Multă lume se duce acolo ca să se uite la televizor. Amîndoi ştim asta. În ziua de azi, e la modă să te uiți la oameni, fie că sînt indivizi de la Tower Hill şi de pe Carnaby Street, fie că sînt acei hippies din Camden Market. Cei din generația mea vor să aibă experiențe în toate domeniile. Homosexualii sînt acceptați acum mai mult ca oricînd. Fac parte din viața noastră de zi cu zi. Hai să profităm de asta. Clubul ăsta e unul de contact, ceea ce, de fapt, e ceva ilegal. Dar următorul pe care o să-l deschidem nu mai trebuie să fie aşa, nu?

– Bine, scumpo. O să stau de vorbă cu Joey, să văd ce părere are el.

Cathy zîmbi, ştiind că treaba era pe jumătate rezolvată dacă Desrae avea să discute problema cu prietenul lui.

– De fapt, unde e Joey?

Desrae ridică din umeri.

– Are nişte probleme cu agenția de primiri. A fost cît pe ce să-mi ia capul azi-dimineață cînd l-am sunat să-l întreb dacă vrea să luăm masa împreună la prînz.

Cathy se miră.

– Nu-i stă în fire. De obicei, e foarte bine dispus datorită primăverii.

Desrae zîmbi cu tristețe.

– Cred că e vorba de ceva mai mult şi nu-mi spune, ca să fiu sincer. Pînă şi băiatul lui, Tommy, se poartă ciudat.

– Tommy e mereu ciudat în ultima vreme.

Desrae nu răspunse. Ştia că Tommy era obsedat de Cathy şi îi era foarte greu să suporte gîndul că ea nu voia să ştie. Era obişnuit ca fetele să-i cadă la picioare.

– E după o ruptură cu o fată, scumpo. Ce-ar fi să încerci să-l bine dispui şi să ieşi cu el, eh?

Ea scutură din cap.

– Nici vorbă, Desrae. Nu vreau să ies nici cu el, nici cu altcineva. Sînt mulțumită aşa.

Desrae nu mai continuă subiectul, dar ar fi vrut să o facă pe Cathy să priceapă că nu toți bărbații erau interesați numai de sex. Şi, oricum sexul putea fi expresia minunată a iubirii dintre doi oameni. Chiar şi atunci cînd erau de acelaşi sex.

Se uită din nou peste planurile făcute cu grijă de Cathy, după care reveniră amîndoi la alte probleme.

Joey era acasă şi se uita pe pereți, încercînd să găsească o modalitate de a-şi rezolva problemele. Undeva, în casă, soția sa, Martha, care era deja beată, îi făcea scandal menajerei. El încercă să ignore vocea aceea supărătoare şi să se concentreze pentru a descoperi cea mai bună soluție.

Un mic grup de ticăloşi veniseră recent din Liverpool în West End şi încercau să pună stăpînire pe cartier. În mod normal, pe Joey nu l-ar fi îngrijorat acest lucru, dar nu erau erau nişte simpli ticăloşi. Departe de aşa ceva. Era o comunitate disciplinată cu relații irlandeze şi o pasiune pentru violență inutilă.

Lui Joey îi era greu să admită că era prea bătrîn pentru astfel de lucruri. De aceea ar fi vrut ca acel club al lui Desrae să aibă succes. Voia să se retragă şi să-i predea totul fiului său, Tommy, care era un ticălos înnăscut.

Dar era mai uşor de spus decît de făcut.

Şeful bandei era un anume Derrick O'Hare – un irlandez solid din Liverpool, cu o claie de păr de culorea

nisipului şi ochi albaştri. Nu avea nimic din finețea necesară unui şef din West End. Dacă avea să pună mîna pe putere acolo, în curînd avea să fie anarhie. Cei din West End se descurcaseră foarte bine în ulimii zece ani şi toți cei implicați cîştigau bani. Inclusiv poliția.

Acum, totul se dădea peste cap şi chiar repede. Chiar şi Richard Gates îşi vîra nasul şi numai asta îl făcea pe Joey să îşi dea seama cît de departe ajunseseră lucrurile.

Ar fi trebuit să-i distrugă pe cei din Liverpool de cînd veniseră, dar nu se sinchisise, crezînd, ca întotdeauna, că reputația şi prezența lui în West End aveau să-i descurajeze şi să-i facă să renunțe la ideea de a-i lua puterea.

Îi descurajase pe mulți înaintea lor şi ştia că încă mai putea să-i înspăimînte pe cei mai mulți. Însă, acei indivizi din Liverpoool erau altfel. Se ocupau de orice: de arme, de droguri, de sex. Vindeau femei şi băieți, chiar şi copii. Sex-shop-urile lor le aduceau mulți bani. Ofereau cele mai senzaționale reviste porno, lăudîndu-se în gura mare că le aduceau prin portul Harwich din Germania, Olanda şi Suedia. În nord erau deja o forță de temut şi, acum, veniseră şi în sud.

Îşi cunoşteau piața şi clientela. De asemenea, mai ştiau şi că trebuiau să scape de Joey Pasquale.

Îi oferiseră bani, încercaseră să-i cumpere proprietățile, dar el refuzase. Ba chiar îl amuza faptul că avuseseră tupeul de a-l aborda. Acum îşi dădea seama cît de periculoşi erau. Ştia că fiul său avea să vrea să se ocupe el de ei şi chiar avea să-i placă acea provocare. Dar, cu cît auzea mai mult de ei, cu atît Joey devenea mai îngrijorat. Tommy şi-ar fi creat necazuri cum nu mai avusese vreodată.

Dar n-ar fi dat înapoi.

Aşa îi era felul. Doar era fiul lui. Cu douăzeci de ani în urmă, Joey s-ar fi menținut pe poziție şi ar fi luptat. Acum, însă, nu suporta acel gînd. Erau alt gen de bandiți şi, în momentele lui cele mai sincere, recunoştea că îl speriau.

Nu violența, pentru că trăise în violența toată viață, dar el, ca şi toți ceilalți criminali de modă veche, consideraseră că violența trebuia să fie direct proporțională cu crima comisă. Acei indivizi din Liverpool, pe de altă parte, foloseau violența tot timpul, chiar şi pentru treburile mai mărunte, cum era, de exemplu, strîngerea banilor pentru protecție. Rupeau mîini şi picioare pentru cîteva lire doar. Îşi făceau deja o reputație de oameni de temut şi Joey ştia că îşi pierdea oameni în fiecare zi, aceştia preferînd să lucreze pentru ei.

Acum agenții lui de pariuri erau amenințați.

Tocmai fusese abordat în propria lui casă şi avertizat pentru ultima oară că, dacă nu le accepta oferta de bani, ei tot aveau să obțină ceea ce doreau şi aveau să-l ruineze. Închise ochii şi oftă adînc. Tommy avea să li se împotrivească. Dar Tommy era tînăr, plin de curaj – şi ticălos.

Nu se putea şti cine avea să învingă.

Tommy era în barul hotelului *Mortimer* din Piccadilly şi bea bere. Aşteptîndu-şi omul de legătură, asculta cum nişte turişti francezi vorbeau despre Regină şi Palatul Buckingam. Din grup făceau parte şi o fată micuță cu nişte ochi mari şi albaştri şi păr blond; asemănarea ei cu Cathy Duke era atît de izbitoare, încît nu putea să-şi ia ochii de la ea. Ştia că o făcea să se simtă prost, aşa că încercă să se concentreze asupra ziarului *Daily Mirror* pe care îl avea în față.

Fu încîntat cînd Dean Whiteside intră în bar şi ceru ceva de băut. Aşezîndu-se lîngă Tommy, Dean clătină din cap cu tristețe.

– Tot după blonde te uiți? Pe mine unul mă interesează țițele. Nu contează ce culoare are părul atîta timp cît tipa are țițe mari.

Tommy rîse, ştiind că Dean glumea. Se însurase la optsprezece ani cu iubita lui din liceu şi, chiar şi acum, după zece ani şi patru copii, tot era îndrăgostit de ea. Spre deosebire de mulți din cei din leatul lui, el nu simțea nevoia să demonstreze nimănui că era mare bărbat

şi să se culcase cu orice mişca. Soţia sa, Stella,îi era mai mult decît de ajuns.

– Eşti nebun, Whiteside!

Dean zîmbi.

– Tu eşti nebun după blonde, toată lumea ştie asta. Apropo, îmi eşti dator cu o mie. Atîta te costă informaţia pe care mi-ai cerut-o.

Tommy încuviinţă.

– Deci, care-i treaba?

Dean clătină din cap şi oftă.

– Lucrurile nu stau bine deloc, amice. Îţi spun eu, păzeşte- te, pentru că secăturile astea au de gînd să stea mai mult timp pe-aici. Vor totul. Azi-dimineaţă am vorbit cu un tip pe care l- au tăiat pe faţă pentru că îi datora agentului său de pariuri treizeci şi cinci de lire. Îţi vine să crezi? Treizeci şi cinci de lire nenorocite! E o prostie. Cum naiba or să facă afaceri aşa?

– Sînt maniaci, ei nu gîndesc, ca noi. Nu-i interesează decît să cîştige. Cine a fost tăiat?

Dean ridică din sprîncenele blonde şi spuse încet:

– Bătrînul Dicky Drake, cel care boxa fără mănuşi. Majoritatea oamenilor îl tolerau pentru că a fost un fel de gangster odată. Acum bea de stinge şi abia îşi duce zilele. Nici un pic de respect, Tommy. Tipii ăştia n-au nici un pic de respect.

Tommy fu şocat. Dicky Drake era o adevărată legendă; boxerul fără mănuşi din copilăria lui, cel mai celebru şi cel mai iubit. Dicky dăduse bani multora cînd fusese la apogeu. Acum cînd el avea şaizeci şi ceva de ani şi burtă, oamenii obişnuiau să aibă grijă de el. Ceea ce era foarte corect. Faptul că fusese tăiat avea să-i facă pe mulţi din East End şi South East să aştepte din partea lui Joey o ripostă pe măsură.

– Într-un fel, asta e bine pentru noi. Toată lumea îl iubeşte pe bătrînul Dicky şi nimănui n-o să-i placă faptul că a fost rănit, zise Tommy.

Dean, însă, păru neîncrezător.

– Nu ştiu. Tot azi-dimineaţă am auzit că aceiaşi tipi au cumpărat barurile de noapte din Essex şi Surrey. Au

pus ochii şi pe cîteva din East End. Necazul este că celor din generaţia noastră puţin le păsa de unul ca Dicky Drake. *Inner Coty Firm, National Front*, lumea se schimbă, prietene. În ziua de azi, oamenii nu se mai uită la foşti spunînd: „Arătaţi-i puţin respect, pentru că a fost gangster odată". Acum zic: „Dă-i nenorocitului una în cap şi la puţin din reputaţia lui". Ştii şi tu asta. Nici taică-tău nu-i mai sperie pe mulţi din tineri.

Faptul că Dean îndrăznea să vorbească astfel despre Joey Pasquale spunea ceva despre relaţia dintre el şi Tommy. Înainte ca acesta să apuce să răspundă, un bărbat solid şi cu chelie veni la masa lor cu o halbă de bere în mînă.

– Salut, Tommy băiete. Dean. Ce fac aici doi băieţi buni ca voi?

Tommy se uită la Richard Gates şi rîse.

– Şterge-o, domnule Gates. Întoarce-te la secţia dumitale de poliţie şi lasă-i pe oameni să-şi rezolve problemele singuri.

Gates sorbi din bere şi spuse cu o voce scăzută, dar ameninţătoare:

– Cum mai merge clubul cel nou al tatălui tău? Atrage clienţii potriviţi, nu? Am văzut cîteva chipuri celebre intrînd acolo aseară. Ar fi mare păcat să fac un control acolo, nu? Mai ales cu atîtea necazuri dinspre Liverpool.

Se aplecă spre Tommy şi continuă mai încet:

– Nu mă lua drept idiot, da? Ştiu ce se petrece şi vreau să-ncerc să evit izbucnirea unui război între bande, dacă pot. Puteţi să vă omorîţi între voi zi şi noapte, din partea mea. Nu vreau însă să aibă loc de suferit cei nevinovaţi. Dacă indivizii din Liverpool se decid să dea foc clubului sau vreunuia din chioşcurile de pariuri, atunci trebuie să-ncerc să rezolv lucrurile. Bănuiesc că sînteţi asiguraţi, aşa că, va trebui să mă chemaţi pe mine ca să vă luaţi banii. Ştiu de banda asta din Liverpool şi am putea să colaborăm în problema asta. Depinde numai de voi. Oricum, eu sînt dispus.

Tommy îl ignoră pe poliţist. Dean se ridică şi se duse

la toaletă, lasîndu-i singuri.

– Lasă-mă-n pace, Gates, zise Tommy. N-am nevoie de polițai, n-am avut niciodată şi nici n-o să am vreodată. Aşa că, ce-ar fii să dispari de-aici şi să dai nişte amenzi pentru parcare neregulamentară sau, mă rog, ce faci tu ca să-ți cîştigi existența.

Richard Gates era furios şi amîndoi ştiau asta. În felul lui, îi plăcea de Tommy şi întotdeauna îl plăcuse pe tatăl băiatului. Gates era de părere că era mai bine să-i cunoşti pe cei care conduceau lucrurile. Accepta că industria sexului din Soho avea să fie întotdeauna condusă de cineva şi acel cineva nu avea să fie niciodată guvernul.

El, ca şi bandiții de modă veche, considera că era mai bine ca un lucru să fie condus de o singură persoană, decît să fie fărîmițat şi împărțit de prea multă lume, fiecare vrînd o bucățică din profit. Nu voia ca banda lui O'Hare să se stabilească în Soho. Erau deja în Blackpool, Nottingham, Leicester şi în oraşul lor natal. Voiau totul şi asta nu avea să se întîmple.

Oricum, la fel ca majoritatea sudicilor, nu putea să-i sufere pe nordici. Aceştia foloseau mijloace de intimidare şi forță, arme, chiar dinamită pentru a-şi atinge scopurile.

Ştia că acest lucru s-ar fi putut transforma în cel mai mare război între bande care avusese loc vreodată în Soho şi, de asemenea, ştia şi că negrii şi chinezii nu se amestecau.

Irlandezii îşi dădeau seama că Gerrard Street şi Cartierul Chinezesc le erau inaccesibile şi erau destul de deştepți ca să accepte acest lucru. Chinezii nu aveau să se lase învinşi; nu o făcuseră niciodată şi nu aveau să înceapă acum. De fapt, chinezii erau cei mai buni locuitori din Soho în multe privințe. Îşi rezolvau problemele între ei şi nu se amestecau în ale altora.

Negrii se aflau în zonele lor şi nu veneau în partea de nord a West End-ului, decît ca să ia masa şi să facă afaceri. Şi asta îi convenea.

Negrii îşi cunoşteau limitele şi le acceptau. Uneori, erau angajați ca paznici la cluburi, ceea ce li se potrivea de minune. Comunitatea negrilor încă nu se ostenise să se unească. Se băteau între ei, dar şi cu alții. Teoria lui Bob Marley conform căreia toți erau frați era grozavă pe disc, dar în nici un caz dacă locuiai în Brixton.

Principala grijă a lui Gates în acel moment o reprezenta banda din Liverpool şi ştia mult mai multe lucruri despre ceea ce se petrecea decît avea să-i spună lui Tommy Pasquale.

Cînd părăsi barul, zece minute mai tîrziu, se simți mai îngrijorat ca oricînd.

Cathy arăta superb şi ştia acest lucru. Îmbrăcată într-o fustă din batist şi o bluză stil țigănesc, părea mult mai tînără decît cei douăzeci şi doi de ani pe care îi avea, friind întruchiparea tinerei moderne.

Era încă devreme, numai şapte şi jumătate, şi, la bar, erau deja clienți. Acest lucru îi făcea plăcere. Barul era mîndria lui Cathy care, zîmbindu-le şi făcîndu-le cu mîna clienților, era atentă la pahare şi scrumiere pentru a vedea dacă era ceva ce trebuia înlocuit.

Unul dintre clienți, un membru al Parlamentului, care locuia la Londra în timpul săptămînii şi în apropierea circumscripției sale electorale în weekend-uri, îi zîmbi, dezvelindu-şi dinții îmbrăcați.

– Bună seara, fetiță scumpă, ce mai faci?

Cathy rîse şi, bătînd din gene, spuse sugestiv:

– Arătați foarte bine în seara asta.

El se umflă în pene şi Cathy rîse în sinea ei de acel individ care, într-o bună zi, avea să ajungă în Downing Street, la numărul 11. Era un idiot şi ea era uimită de felul cum ducea o viață dublă. Îl văzuse îmbrăcat în femeie şi uniformă de şcoală, dar îl văzuse şi în *Panorama*, exprimîndu-şi nemulțumirea față de felul cum laburiştii iroseau resursele şi față de instabilitatea monetară. Totuşi, îşi spuse ea, nu se ştia ce anume îl excita cel mai tare. Îndreptîndu-se spre încăperea din față, îl văzu pe Tommy intrînd în magazin şi se duse spre el, salutîndu-l zîmbind.

– Bună, Tommy, ce mai faci?

El o privi fix, măsurînd-o din cap pînă-n picioare, după care răspunse:

– Trăiesc. Dar tu?

Roşind sub privirea lui intensă, Cathy zise ameţită:

– Nu prea rău. Să-ţi aduc ceva de băut? Tatăl tău e în birou cu Desrae.

– O să beau un whisky mare şi, pe urmă, o să te ling peste tot pînă cînd o să ţipi, zise el cu o voce scăzută, şi o privi cum roşea şi mai mult.

Rîse, dar apoi îi fu ruşine că o făcea mereu să se simtă stînjenită. Era un mecanism de autoapărare.

Cu ani în urmă, încercase să o sărute şi, cînd ea îl împinsese, el continuase, aşa cum fac bărbaţii şi băieţii, să o tragă mai aproape şi să-i caute buzele. Atunci, ea îl lovise atît de tare, încît lui îi dăduseră lacrimile, şi de atunci, era obsedat de ea. Ştia de la tatăl lui puţin din povestea ei, dar chiar dacă înţelegea motivul pentru care ea simţea ceea ce simţea faţă de sex şi de relaţiile cu bărbaţii, nu se putea abţine să nu o tachineze.

Îi intrase în sînge. Ar fi făcut orice pentru ea, ar fi fost în stare să şi moară pentru ea, atît de puternice îi erau sentimentele. Totuşi, ştia că ea nu simţea nimic pentru el, nici măcar o afecţiune de soră, şi acest lucru îl durea mai mult decît ar fi vrut să admită vreodată.

Ducîndu-se în birou, îşi surprinse tatăl îmbrăţişîndu-l pe Desrae – ceva ce îl făcea întotdeauna să se simtă prost, chiar dacă le acceptase relaţia cu mulţi ani în urmă.

– Bine, porumbeilor. Soldăţelul lu' tăticu' e aici, aşa că puteţi s-o lăsaţi mai moale cu pupatul în public?

Desrae rîse.

– Dacă aici e în public, scumpule, aş vrea să văd un loc privat, zise el, după care ieşi discret, deoarece ştia că aveau de discutat.

Tommy se uită la tatăl său şi spuse simplu:

– Mă duc după ei, tată. Trebuie. Acum e ceva personal. Au ajuns chiar să-l taie pe bătrînul Dickie Drake. Trebuie să-i oprească cineva.

Joey ştia că nimic din ce ar fi spus nu l-ar fi făcut pe Tommy să se răzgîndească.

– O să te sprijin cît pot, fiule, dar te previn: n-o să fie uşor să le vii de hac.

Tommy ridică din umeri, un gest nonşalant pe care îl făcea de mic copil. Era un alt mecanism de autoapărare.

– Deci, laşi totul în seama mea?

Joey rîse deodată.

– Asta vrei, nu?

Tommy încuviinţă grav. Tatăl lui îi preda totul. Era o zi mare în viaţa lui şi, totuşi, nu se simţea prea bine, de parcă tatăl lui ar fi dat bir cu fugiţii, într-un fel.

– Vreau, nu vreau, se pare că trebuie s-o fac, nu-i aşa, tată?

Joey nu răspunse.

Nu mai rămăsese nimic de spus.

27

Richard Gates stătea în maşina lui nemarcată şi privea oamenii care intrau şi ieşeau din micul club de pe Wardour Street.

Cluburile de homosexuali nu îl deranjau. Dacă erau toţi adulţi care o făceau de bună-voie, lui puţin îi păsa. Spre deosebire de mulţi din cei care lucrau pentru el, nu era contra homosexualilor, rasist sau misogin. El voia să pună mîna pe ticăloşii care comiteau crime în adevăratul sens al cuvîntului, nu care doar încălcau legile firii. Toată lumea ştia că el închidea ochii în faţa multor lucruri. De exemplu, pe cînd lucra la Moravuri, pusese capăt arestării femeilor mai în vîrstă pentru prostituţie. Nu vedea nici un sens în a le amenda pe Bow Street doar pentru ca ele să se întoarcă pe străzi ca să cîştige bani pentru amendă.

Voia ca oamenii foarte tineri să nu își piardă vremea pe străzi. Știa cît de repede se adaptau la viață și la bani. Mai ales tinerele. Necazul era că luau droguri pentru a face ca totul să fie mai ușor și sfîrșeau prin a fi dependente. Era un cerc vicios. Cel puțin, dacă lucrau pentru Susan P se bucurau de puțin prestigiu și puteau să pună un ban deoparte. Susan nu suporta toxicomanii și avea grijă ca fetele ei să știe acest lucru.

Gates mai ținu clubul sub observație vreo două ore, notîndu-și numele celor pe care îi recunoștea. Era impresionat de clientelă și știa că lui Susan P i-ar fi plăcut să-i aibă pe unii dintre ei în propriile registre. Acest lucru dovedea că Desrae făcuse un studiu de piață foarte bun. Nu lăsa să intre oricine; nici chiar cei care erau băuți nu aveau acces. Nici Laurence Olivier n-ar fi putut să intre, dacă băuse prea mult înainte.

Gates coborî din mașină și intră în club după un judecător de la Curtea Supremă și iubitul sau vechiul său iubit, un reporter de televiziune. Trecînd prin magazin, cei doi se feriră să se uite la reviste. *Barbusters* și *Big Jugs* nu erau deloc pe gustul lor; în schimb *Big Boys in Big Beds* da, și astfel de titluri erau vîndute la un preț ridicat chiar acolo. Gates știa acest lucru pentru că făcuse un control în magazin cu cîteva luni în urmă. Acum, că își schimbase proprietarul, era dispus să-i lase în pace, atîta timp cît putea să intre oricînd voia. Revistele porno nu îl deranjau, dacă nu conțineau minori sau animale.

Nici Gates nu închidea ochii în fața unor asemenea lucruri.

Desrae îi zîmbi frumos și îi făcu semn portarului să-l lase să intre. Imediat fu acostat de o femeie înaltă îmbrăcată într-o rochie vaporoasă de culoarea piersicii.

Desrae înaintă spre ei și spuse *sotto voce:*

– E polițist, scumpo, și nici nu e unul prietenos, bine?

Bărbatul oftă și se îndepărtă, iar Richard Gates rîse ușor.

– De unde știi că nu mi-am schimbat gusturile?

Desrae zîmbi.

– Dacă o să faci așa ceva vreodată, scumpule, eu o să fiu primul pe listă. Întotdeauna mi-au plăcut bărbații cu burtă. Ai ce să apuci. Acum, hai să bem ceva întîi și, pe urmă, stăm de vorbă. Sper că nu-i o vizită oficială, nu?

– O să beau un whisky mic, te rog. Nu, am venit să vorbesc cu prietenul tău, cu Joey.

În timp ce vorbea, o văzu pe Susan P intrînd în club îmbrăcată într-un costum de piele neagră. Părul ei aproape negru era pieptănat stil paj și machiajul ei era o adevărată operă de artă. Era pe jumătate femeie-pisică, pe jumătate rockeriță și îi stătea bine. Era cu doi cîntăreți de muzică pop, amîndoi fiind cunoscuți pederaști.

Gates luă paharul din mîna lui Desrae și îl urmă sus pe scară, spre birou. Cathy era înăuntru cu Joey, căruia îi spunea de planurile ei pentru următorul club. Ea zîmbi larg cînd îl văzu pe Gates.

– Bună, Richard, ce surpriză!

El o privi și simți aceeași strîngere în stomac pe care o simțea de fiecare dată cînd o vedea. Povestea ei îl făcuse să fie mult mai conștient de ceea ce se petrecea în lume și, acum, urmărea cît putea de mult cazurile copiilor. Văzînd-o în clubul acela îl deranja uneori, pentru că știa că era de-a homosexualilor acum. Se simțea liniștită în mijlocul lor, pentru că știa că aceștia o voiau doar pe ea, nu și trupul ei.

Și trupul lui Cathy fusese creat pentru a fi iubit de un bărbat, deși el știa că ea n-ar fi crezut asta niciodată. Pînă și o glumă murdară o supăra. Așa rămăsese. Asta îi făcuse așa-zisa dare în grijă.

– Am venit să stau de vorbă cu Joey într-o problemă, doamnelor, spuse Gates scurt. Ne puteți lăsa singuri puțin?

Extrem de încîntat de faptul că i se zisese „doamnă", Desrae o scoase pe Cathy din birou. Așezîndu-se, Gates aruncă o privire în jur.

– Dumnezeule, parcă aș fi în budoarul unui homosexual!

Joey rîse ușor.

– Doar îl ştii pe Desrae. Deci, cu ce te pot ajuta?

Gates spuse fără nici un preambul:

– O să izbucnească un război, dacă eu nu fac nimic ca să împiedic asta. Amîndoi ştim că irlandezii vor să pună mîna pe tot – pe tot ce ai tu şi chiar mai mult. Vreau să aflu ce ştii şi, dacă nu vrei să-mi spui, te duc la secţie.

Joey rîse.

– Haide, Richard. Trebuie să ştii că nu pot să vorbesc despre aşa ceva. Eşti poliţist de treabă, toată lumea ştie asta. Dar, la urma urmei, asta eşti şi asta o să rămîi: un poliţist. Nici un individ care i-ar turna pe irlandezi, n-ar mai trăi mult după aia.

Gates ascultă liniştit. Ştia că tot ceea ce spunea Joey era perfect adevărat, Dacă tipii din Liverpool erau turnaţi, atunci, cel care o făcea trebuia să se pregătească să moară.

– Orice s-ar întîmpla, eu sînt implicat, Joey şi, dacă, pentru asta, va trebui să te dobor, o voi face.

Joey ridică din umeri.

– O să faci ce va trebui să faci. Şi eu la fel.

Teama de banda din Liverpool era mai mult decît cea de poliţie.

Derrick O'Hare rîdea. Avea un rîs zgomotos care, în general, îi făcea pe toţi să i se alăture. În ziua aceea, însă, oamenilor săi le era greu să facă acest lucru.

În sinea lor, ştiau că şeful lor era, de fapt, un psihopat şi că îi plăcea să provoace durere. Îi plăcea puţin cam prea mult pentru gustul lor. De exemplu, Derrick omorîse personal un spărgător de optsprezece ani pe care îl angajase cu cîteva luni în urmă pentru a da cîteva spargeri şi a culege informaţii pe care Derrick le dorea foarte tare.

Băiatul îşi făcuse treaba bine, îşi ţinuse gura şi crezuse că avea să lucreze vreme îndelungată cu omul care îl angajase.

Dar, odată ce avu toate informaţiile pe care le dorea, atît despre criminali, cît şi despre oameni serioşi, O'Hare

îl împuşcase pe băiat în cap şi îl lăsase pe un drum de ţară din Essex. Acum, poliţia din Chelmsford era înnebunită, încercînd să facă legătura între băiat şi delincvenţii locali, dar nereuşind să găsească nimic.

Băiatul fusese un geniu în profesia lui; chiar şi la vîrsta lui putea să pătrundă în orice casă, oriunde, lucru pe care îl învăţase de la tatăl lui, un spărgător de seifuri de modă veche care fusese împuşcat în Marbella cu cîteva luni în urmă. Băiatul era demn de încredere. N-ar fi fost nevoie să fie ucis.

Derrick spusese că era vorba de siguranţă, dar toţi ştiau că, de fapt, pur şi simplu, nu-i plăcuse băiatul. Îl urîse pentru tinereţea şi talentul lui incontestabil. Aceea era mentalitatea lui Derrick O'Hare.

După ce oamenii lui îi părăsiseră locuinţa din Manor Park, el se dusese în seră, unde se aşezase pe un fotoliu de trestie pentru a se uita la cei doi dobermani care se jucau în grădină.

Prietena sa, Lottie, îi aduse ceva de băut. Avea treizeci şi nouă de ani şi era încă drăguţă şi bine făcută. Erau împreună de nouă ani. Lottie era nebună după banditul ei mare, iar Derrick era nebun după păpuşa lui blondă. Lottie făcea pe proasta, ştiind că el asta voia şi ea ar fi făcut orice pentru acel bărbat pe care îl iubea cu pasiune. Îşi părăsise soţul şi copilul pentru el şi nu regretase niciodată.

Acum, îngenunchind între picioarele lui, îl satisfăcu oral, ştiind că acest lucru îl calma întotdeauna după o întîlnire de afaceri. Era un bărbat cu o erecţie permanentă şi Lottie ştia că, pentru a-l păstra lîngă ea, trebuia să-l facă fericit. Acest lucru îi făcea o mare plăcere.

Cît despre Derrick, încă era obsedat de ea. Era convins că toţi bărbaţii din lume o doreau şi, drept urmare, o regula zdravăn pentru a o face să se gîndească numai la el. Era o relaţie ciudată şi bună, în felul ei. Lottie era proprietatea lui şi ea era fericită astfel.

Lee Bonham stătea în faţa sex-shop-ului de pe Wardour Street, unde aştepta de mai bine de o oră.

Lee era un bărbat scund, cu nişte ochi verzi agitaţi şi un păr negru dezordonat. Era întotdeauna pe fugă, amfetaminele fiind ca o hrană pentru el. Drept urmare, era foarte slab şi într-o permanentă stare de agitaţie. În ziua aceea, era îmbrăcat cu un tricou alb, blugi negri şi o geacă de piele. Pentru treaba pe care o avea de făcut, trebuia să nu bată la ochi.

Fiind un ucigaş plătit, era unul dintre indivizii fără nume şi fără chip din ce în ce mai numeroşi care îşi cîştigau bine existenţa în lumea interlopă londoneză. Poliţiştilor le era greu să-i învinuiască de ceva, pentru că erau bine protejaţi.

Totul se făcea într-un mod civilizat şi amical. Lui Lee i se spunea numele celui care trebuia lichidat şi locul, iar el îşi lua banii după ce termina treaba. Misiunea aceea avea să-i aducă douăzeci de miare şi el voia să termine totul cît mai repede cu putinţă.

Îşi văzu ţinta ieşind din magazin şi coborî din camioneta *Ford Escort* în care stătuse pînă atunci. Traversînd strada aglomerată, se duse spre omul lui, care îşi descuia maşina, un frumos *Daimler Sovereign*.

Îl bătu pe umăr şi îi trase patru gloanţe în piept în cîteva secunde. Îşi lăsă victima să lunece la pămînt şi traversă strada în fugă, strecurîndu-se cu îndemînare printre maşini. Urcă în camionetă şi plecă într-un timp record. Nimeni de pe strada aglomerată nu putea să arate cine comisese crima.

Ca de obicei, un martor era sigur că fusese un negru.

Poliţiştii şi ambulanţa ajunseră în cîteva minute, dar toţi ştiură că era o pierdere de timp.

Desrae avu nevoie de mai mult ajutor decît oricine altcineva. Îi făcură o injecţie cu sedativ, după care îl urcară în ambulanţă şi porniră cît putură de repede. Joey fu lăsat cu o haină pe faţă în aşteptarea medicului legist.

La toate buletinele de ştiri avea să se vorbească despre crima comisă în Soho şi poliţiştii ştiau că aveau să se facă multe presiuni asupra lor pentru a afla cine o

comisese. De asemenea, mai ştiau şi că mai degrabă ar fi găsit proverbialul ac în carul cu fîn.

Cathy tocmai ieşise din baie cînd sună soneria. Punîndu-şi un halat alb, se duse la uşă zîmbind. Îl aştepta pe Desrae; în prag îl văzu însă, pe Tommy Pasquale.

– Bună, Tommy, nu te aşteptam...

El intră repede şi o trase în sufragerie. Cathy se smulse din mîinile lui, alarmată.

– Ce s-a-ntîmplat? A păţit ceva Desrae? întrebă ea.

Tommy se prăbuşi pe canapea şi îşi luă capul în mîini. Cathy privi îngrozită şi stupefiată cum lacrimile îi şiroiau printre degete. Îngenunchind lîngă el, îl luă pe după umeri.

– Tommy, pentru Dumnezeu, spune-mi ce s-a-ntîmplat!

– Tata... tatăl meu. Cineva l-a omorît astăzi. În faţa magazinului de pe Wardour Street.

Cathy era uluită.

– Eşti sigur?

Tommy se răsti printre lacrimi:

– Bineînţeles că sînt sigur! Nu poţi să te-nşeli cînd e vorba de aşa ceva, proasto! L-au împuşcat, ca pe un nenorocit de cîine. Patru gloanţe... de patru ori, spuse el, după care începu să suspine.

Cathy duse mîna la gură şi Tommy simţi o dorinţă teribilă de a o lua în braţe. Avea nevoie de ea acum, mai mult decît avusese de cineva vreodată. Îşi iubise tatăl, îl iubise şi îl respectase.

– Desrae! Doamne, o să înnebunească...! zise Cathy în şoaptă gîndindu-se la bărbatul care îl iubise pe Joey din tot sufletul.

– I-au dat un sedativ, îi spuse Tommy. Deocamdată e în regulă. Trebuie s-o sun pe mama... Oh, Doamne, ce-o să le spun mamei şi surorilor mele?

Durul, ticălosul dispăruse. Tommy era un băiat pierdut, îndurerat de pierderea suferită, neştiind cum să le dea vestea celor rămaşi în viaţă. Îmbrăţişîndu-l, Cathy plînse împreună cu el. Şi ea îl iubise pe Jeoy. Fusese

atît de bun cu ea, o apărase, o ajutase să-şi împlinească visurile. Cînd îi simţi braţele lui Tommy în jurul mijlocului, se lipi de el, avînd nevoie de consolarea lui la fel de mult cum avea el de a ei. Cînd începu să o sărute, ea îi răspunse, plăcîndu-i senzaţia pe care i-o dădeau buzele lui pe faţă, plăcîndu-i cum îi atingeau trupul mîinile lui cînd îi lăsă halatul să alunece de pe umeri.

Pentru Cathy, sexul era nevoia de siguranţă, nu necesitatea principală care era pentru alţii. Voia tare mult să fie iubită acum, aşa că îl lăsă pe Tommy să o posede, conştientă că nevoia lui era la fel de mare ca a ei. Cînd el o trase uşor pe covor în faţa lui, ea desfăcu picioarele cu graţie, trăgîndu-l deasupra ei ca o adevărată profesionistă. Ştiu instinctiv ce voia el şi îi oferi, frecîndu-şi şoldurile de ale lui şi înălţîndu-se pentru a-l întîmpina, de parcă ar mai fi făcut dragoste de multe ori împreună pînă atunci. Lacrimile li se uscaseră, cînd pătrunseseră amîndoi în lumea crepusculară a satisfacţiei reciproce. Cînd el se eliberă în ea, Cathy îi mîngîie faţa şoptindu-i vorbe de iubire la ureche.

După aceea, rămaseră amîndoi înlănţuiţi în întunericul din ce în ce mai dens şi vorbiră aşa cum nu mai făcuseră niciodată pînă atunci. Vorbiră despre Joey, despre Desrae, despre copilăriile lor. Vorbind, reveniră la realitate, încercînd amîndoi să înţeleagă acel lucru îngrozitor care li se întîmplase.

Tommy îşi dădu seama că o iubea pe Cathy Duke, că întotdeauna o iubise. Îşi mai dădu seama şi că, odată ce noaptea aceea avea să se sfîrşească, ea avea să redevină fata independentă de dinainte. Admise în sinea lui că moartea tatălui său aproape că meritase sentimentul de apropiere pe care îl cunoscuse cu fata aceea cu ochi mari şi albaştri şi o atitudine ciudată faţă de sex şi bărbaţi. Dacă nu se obţinea nimic altceva de pe urma morţii lui Joey Pasquale, măcar o gustase pe Cathy, fusese mîngîiat şi iubit de ea. Trăise acea experienţă.

Cînd se iviră zorii asupra cartierului Soho şi primele raze de soare le atinseră trupurile goale, Cathy se ridică

şi se îmbrăcă.

Făcînd un ibric de cafea, îl duse în sufragerie şi îl trezi pe bărbatul de care se simţea atît de apropiată acum. În timp ce el îşi bea cafeaua, Cathy observă că băiatul speriat şi şocat dispăruse, fiind înlocuit de un bărbat înverşunat care voia să se răzbune pentru uciderea tatălui său.

– Ce ai de gînd să faci, Tommy? întrebă ea.

El zîmbi sumbru.

– O să-l caut pe nenorocitul ăla de O'Hare şi o să-l omor.

Era răspunsul la care se aşteptase, dar tot o întrista. Tommy se jucase de-a banditul pînă atunci; acum însă, trebuia să devină unul adevărat. Avea sentimentul că nu avea să-i fie deloc greu.

În definitiv, aşchia nu sărea departe de trunchi.

Desrae deschise ochii şi privi în jur, simţindu-se rău. În mintea lui înceţoşată de sedative, ştia că se întîmplase ceva rău, numai că nu îşi dădea seama ce anume. Simţind gustul amar din gură, îşi aminti, şi lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji. În timpul nopţii, una dintre asistente îl demachiase şi îi scosese genele false, astfel că ştia că, la lumina zilei, trebuia să-şi arate vîrsta şi, chiar mai rău, să arate exact ca un bărbat.

Încercă să se ridice. Aruncînd o privire în partea cealaltă a salonului, văzu un bărbat într-o pijama cu dungi albastre care îl privea nevenindu-i să creadă.

O asistentă scoţiană, micuţă de statură, veni lîngă patul lui şi îi spuse cu blîndeţe:

– Vrei să bei ceva, dragul meu?

Desrae încuviinţă, neputînd să vorbească din cauza lacrimilor care îi şiroiau pe faţă. Îi venea să urle de durere şi frică. Ca un animal închis în cuşcă, se uită în jur la ceilalţi pacienţi, care îl priveau pe travestitul care fusese adus cu o seară în urmă.

Era umilirea supremă.

– V-aţi uitat destul, urîţilor nesuferiţi? întrebă el. Aţi văzut monstrul acum, nu? Aveţi ce să discutaţi în timpul

vizitelor. Neisprăviților!

În timp ce Desrae vocifera astfel, un doctor îi făcu o injecție în braț și el se cufundă iarăși în plăcutul neant al uitării, ultimul său gînd fiind că Joey ar fi rîs dacă l-ar fi auzit pentru că, pentru prima oară în viața lui, vorbise ca un bărbat.

Ce avea să se facă fără Joey?

Cînd se trezi seara, văzu că se afla într-un salon micuț, iar Cathy stătea lîngă pat, ținîndu-l de mînă. Desrae îi zîmbi recunoscător.

– M-am făcut de rîs mai devreme, scumpo.

Ea îi zîmbi cu căldură.

– Am auzit. Uite, ți-am adus toate fardurile și niște haine.

Desrae îi strînse mîna și începu din nou să plîngă.

– L-au omorît – nenorociții ăia din Liverpool, l-au omorît. Ce-o să mă fac acum, Cathy? Ce naiba o să mă fac fără el?

El îl sărută pe bărbatul acela pe care îl iubea atît de mult și spuse cu o voce fermă:

– O să te îmbraci și, apoi, o să vii cu mine acasă. Joey n-ar vrea să te vadă atît de tulburat, știi asta. Polițiștii așteaptă să stea de vorbă cu tine și Gates e deja afară. Să-ți ții gura, Desrae, să le spui că n-ai văzut nimic. Tommy are totul sub control, bine?

Desrae încuviință, uluit de tonul serios al fetei.

– Vorbești atît de diferit, scumpo, cred că mi-e puțin frică de tine.

Cathy oftă și încercă să zîmbească.

– Sîntem cu toții în rahat, Desrae. Cei din Liverpool vor să ia tot ce avea Joey. Tommy mi-a povestit totul aseară. O să avem multe necazuri, așa că trebuie să fim stăpîni pe noi, bine?

Îl sărută pe obrajii acoperiți de un început de barbă.

– Cînd o să ajungem acasă, o să poți să-l plîngi în liniște și o să aflăm ce se petrece. Te simți destul de bine? Poți să te ridici? O să te ajut eu să te îmbraci și să te fardezi, bine?

El se ridică în capul oaselor.

– Arăt chiar atît de groaznic?

– Bineînțeles că da, doar ai pierdut cea mai importantă persoană din viața ta, zise ea cu tristețe.

Desrae îi apucă mîna și i-o sărută.

– Și tu ești importantă pentru mine, scumpo – să nu cumva să uiți asta vreodată.

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, Richard Gates intră în salon.

– Îmi pare foarte rău, Desrae. Mi-a plăcut de Joey, știi foarte bine, zise el și cei doi îl crezură. Acum trebuie să încerci să te gîndești și să-mi spui dacă ai văzut ceva neobișnuit. Orice.

Desrae se uită la el cu un aer inocent.

– Dar eu n-am văzut absolut nimic, domnule Gates, jur!

Richard Gates știa că minte și se forță să vorbească în continuare politicos, sperînd să-l facă să se răzgîndească. Cathy Duke, îmbrăcată în negru, arăta la fel de superb ca întotdeauna. Știa mai multe decît spunea. Gates mai înțelegea, de asemenea, că acei oameni trăiau după alte legi și că nu aveau să treacă în cealaltă tabără în acel moment.

Însă el avea să descopere totul, își promise în sinea lui. În final, îi conduse cu mașina pe Desrae și pe Cathy pînă acasă. Nici unuia dintre ei nu îi scăpă ironia acelei situații.

28

Richard Gates și Cathy beau ceva în timp ce Desrae se odihnea puțin și vorbeau despre diverse lucruri. La un moment dat, începură să discute despre Joey și Cathy îi spuse lui Gates cît de bun fusese acesta cu ea.

– Am avut mare noroc că tu, Desrae și Joey ați avut grijă de mine. El a fost foarte bun.

– Știu, draga mea, zise Richard încet. Te iubea

foarte mult. Nu mi-e greu s-o spun. Şi eu te iubesc foarte mult.

Era pentru prima oară cînd discutau despre relaţia dintre ei şi Cathy se simţi stînjenită. Îşi bău coniacul, după care îşi puse altul.

Gates se uită la ea. Cu ochii minţii o văzu pe fetiţa din celula de la poliţie, cu braţele şi picioarele slăbănoage şi cu ochii mari şi albaştri. Dacă te uitai bine, vedeai că fetiţa aceea pierdută, încă mai exista. Era în ochii lui Cathy.

El văzu cum lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji şi o strînse la piept. Ea îl lăsă, plăcîndu-i senzaţia pe care i-o dădea trupul lui masiv şi alinarea pe care i-o oferea. Ea îi mîngîie părul şi el o sărută uşor pe frunte, spunîndu-i tot timpul să se relaxeze şi să lase lucrurile să curgă, pentru că aşa avea să se liniştească.

Era în culmea fericirii că avea un motiv să o ţină în braţe. Cînd ea se desprinse de el pentru a-şi sufla nasul, el se simţi înşelat. Simţea, de asemenea, începutul unei erecţii şi se înjură pentru asta. Dar aşa îl afecta Cathy acum.

– Iartă-mă, Richard. Mai vrei un pahar?

El ştia că se terminase, că era momentul să plece, aşa că oftă adînc.

– O să plec acasă, trebuie să dorm şi eu cîteva ore.

Îşi zîmbiră şi, după alte cîteva minute, el plecă. Ea îl urmări cu privirea de la fereastra de la etaj şi se întrebă de ce, oare, o afecta atît de mult acel poliţist solid şi cu chelie. Ar fi putut să stea în braţele lui toată noaptea.

Îl auzi pe Desrae mişcîndu-se prin cameră şi se duse în dormitor. El stătea la măsuţa de toaletă şi se farda.

– Unde îţi închipui că te duci? întrebă Cathy surprinsă.

– Nicăieri, dar fetele or să vină în curînd să-şi exprime condoleanţele şi vreau să arăt cît mai bine, dacă nu te superi, zise el creionîndu-şi sprîncenele.

– Aş putea să le spun să lase pe altă dată, sugeră Cathy, dar Desrae scuturâ din cap.

– E mai bine să terminăm odată. Oricum, or să mă

înveselească, zise el dîndu-şi cu fard de obraz şi cu ruj. Un gin tonic mare mi-ar prinde foarte bine.

În timp ce ea îi prepara băutura, sună soneria şi apăru prima dintre „fete" – un negru scund, cu o perucă blondă şi pantaloni strîmţi pe şolduri. Era de la „valbonne" şi îl cunoştea pe Desrae de mulţi ani. Numele lui era Eugenie şi Cathy îl conduse în sufragerie.

Desrae semăna cu regina Victoria, în rochia ei neagră cu mantilă şi lui Cathy îi veni să rîdă. La Desrae, totul, chiar şi doliul, era mai exagerat.

În clipa aceea, se auzi din nou soneria şi sosiră alte două „fete", de zi, şi erau fardaţi foarte puţin. Amîndoi izbucniră în plîns cînd îl văzură pe Desrae şi Cathy se duse la bucătărie pentru a face cafea. Într-adevăr, avea să fie o zi lungă.

După ce duse gustările în sufragerie şi puse o sticlă de *Remy Martini* pe masă,îşi luă pardesiul şi ieşi puţin la aer.

Se duse la club şi deschise uşa. Cînd se întoarse să o închidă în urma ei, fu împinsă înăuntru de doi bărbaţi. Dădu să ţipe, dar o mînă înmănuşată îi astupă gura şi fu trasă în partea din spate a magazinului.

– Ţine-ţi gura şi totul o să fie în regulă.

Accentul era de Liverpool şi Cathy îngheţă. Individul o trase sus pe scări, pipăindu-i sînii în acelaşi timp. Cînd intrară în biroul decorat în roz, o împinse departe de el.

– Ce vreţi? îngăină ea.

Primul, un individ blond cu nişte braţe ca ale unui luptător de Sumo, rîse.

– Vrem toate registrele amicului Joey.

Cathy scuturâ din cap cu fermitate, revenindu-şi din şoc.

– Atunci n-aţi venit unde trebuia, spuse ea sfidător. Nu ţinem nimic aici. Ăsta e clubul meu, al meu şi al lui Desrae. Joey n-a avut nici o legătură cu el, în afară de faptul că a pus capitalul.

Era uimită de timbrul glasului ei şi de felul cum le ţinea piept. În adîncul sufletului era îngrozită, dar ştia că acei indivizi nu trebuiau să vadă nici urmă de slăbiciune.

Cel mai scund dintre ei începu să scotocească peste tot, iar ea stătea şi se uita. Din cîte ştia, nu era nimic acolo ce i-ar fi putut interesa.

Cinci minute mai tîrziu, individul ridică din umeri şi îi spuse tovarăşului său:

– Are dreptate.

– Unde-i seiful?

Cathy se gîndi dacă ar fi fost bine să blufeze, dar îşi dădu seama că n-ar fi avut nici un sens, aşa că se duse la perete şi dădu la o parte oglinda în care se uita toată ziua Desrae. În spatele ei era un seif în care se aflau bani, vreo mie de lire sterline, şi cîteva documente ale clubului. Cathy îl deschise.

Individul mai solid scotoci în el cu atenţie, după care, vîrînd banii în buzunar, spuse pe un ton neplăcut:

– Spune-i homosexualului c-o să ne-ntoarcem.

Cathy zise cu răceală atunci:

– Şi voi să-i spuneţi lui O'Hare că n-o să scape aşa uşor după asta.

Vocea şi cuvintele ei îi făcură pe cei doi să se oprească brusc.

– Şi puteţi să-i mai spuneţi că nu mi-e frică de el. Oamenii din Soho nu se sperie aşa uşor.

Individul mai solid rîse.

– Dacă aş avea timp, ţi-aş fi dat ceva la care să te gîndeşti, domnişoară.

Ea pufni cu dispreţ.

– Pe cine păcăleşti, băiete? Numai un bărbat ar obţine o reacţie din partea mea, şi eu nu văd nici unul aici, tu vezi?

Îl văzu pălind de furie şi ştiu că mersese prea departe, dar se menţinu pe poziţie.

Probabil că ei aveau ordine precise cu privire la ce puteau să facă şi ce nu. Plecară cu banii, iar Cathy se prăbuşi pe scaunul roz al lui Desrae încercînd să-şi potolească bătăile năvalnice ale inimii. Totul mergea prost. Odată cu moartea lui Joey, siguranţa lor părea să fi dispărut. Era un gînd ce te dezmeticea.

Revenindu-şi, Cathy coborî şi se încuie în club, după

care puse mîna pe telefon şi o sună pe Susan P, pentru a o pune în gardă.

În zece minute, Richard Gates era acolo; probabil că Susan P îl contactase.

– Ce au luat? întrebă el.

– Numai banii din seif – dar nu fac plîngere, dacă asta vrei, glumi ea.

Richard rîse.

– Am bănuit. Vreau să ştiu numai ce se petrece, atîta tot.

Cathy ridică din umeri.

– Şi eu la fel.

O privi cum făcu cafea pentru amîndoi cu mîini tremurătoare.

– Eu şi Desrae sîntem în pericol, nu-i aşa? întrebă ea.

El încuviinţă.

– Da, scumpo, sînteţi în pericol pînă cînd o să-i venim de hac ticălosului ăstuia din Liverpool.

Cathy se uită la el. Gates se ridică şi îi puse coniac în cafea.

– Bea asta, draga mea, şi, pe urmă, o să ne gîndim ce să facem, da?

Cathy sorbi lichidul fierbinte şi simţi căldura ajungîndu-i în stomac. De fiecare dată cînd i se întîmpla ceva rău, Richard Gates era lîngă ea. Îi era recunoscătoare pentru asta. Întotdeauna o făcea să se simtă în siguranţă – ca şi cum, atunci cînd se afla în preajma lui, nimeni şi nimic nu i-ar fi putut face vreun rău. Atunci îşi dădu seama că el chiar ţinea la ea şi zîmbi în sinea ei.

Alt bărbat care îi era ca un tată, ca Joey – fusese binecuvîntată în această privinţă.

Dar gîndurile lui Richard Gates în clipa aceea nu erau cîtuşi de puţin părinteşti.

Joscelyn Driscoll asculta tirada soţului ei împotriva poliţiei, structurilor sociale şi vecinilor lor asiatici, cînd Richard Gates intră pe uşa-fereastră. Soţii Driscoll tăcură şocaţi.

Zîmbind, Gates îl ridică pe Driscoll de pe scaun apucîndu-l de cămaşă şi începu să-l ia la palme. Joscelyn, deşi îi ura pe poliţişti, simţi un moment de euforie cînd văzu că bărbatul ei primea ceea ce îi dădea ei atît de des. Nu ştia nici acum ce o apucase de se măritase cu un bătăuş din Liverpool.

În timp ce Gates îl lovea cu picioarele pe soţul ei, care era ghemuit pe podea, ea se duse la bucătărie pentru a face un ceai. Lenny putea să se descurce singur, îşi spuse ea cu răceală. El era cel care le adusese pe cap toate necazurile.

– Unde-i O'Hare? întrebă Gates gîfîind, dar cu aceeaşi voce scăzută.

Lenny Driscoll scutură din cap.

– Nu-ţi uşurezi deloc situaţia, secătură de Liverpool ce eşti! Deci, pentru ultima oară, unde dracu' îl găsesc pe O'Hare?

Lenny primi loviturile din nou, tot fără să răspundă.

– Vă rog, domnule Gates, viaţa mea valorează mai mult.

– Viaţa ta nenorocită n-o să mai valoreze nici cît o ceapă degerată dacă nu-mi spui ce vreau să ştiu, amice. Unde-i ticălosul ăla de O'Hare?

Lenny stătea ghemuit pe jos şi scutura din cap. Luînd un scaun acoperit cu piele, Gates începu să-l bată cu el fără milă. Lenny accepta pedeapsa. Era tot ce putea să facă.

Singura întrerupere fu cînd Joscelyn vîrî capul pe uşă şi întrebă veselă:

– Vrea cineva un ceai?

Dînd drumul scaunului, Gates încuviinţă.

– Da, bine.

Aşezîndu-se pe braţul unui fotoliu, se uită la Lenny Driscoll cum se ridică de jos şi îşi aranjă hainele. Peste tot pe unde se ducea Gates, era la fel: frica de Derrick O'Hare era mult mai mare decît frica de poliţie. Lucru care începea să-l supere pe Gates.

Bîndu-şi ceaiul, se gîndi la individul acela care inspira atîta groază şi, evident, ucidea după cum avea

chef. O'Hare era o cantitate necunoscută şi asta îl îngrijora pe Gates, deoarece lui îi plăcea să ştie exact cu cine avea de-a face.

După ce îşi bău ceaiul, îi spuse lui Lenny:

– N-a fost nimic personal, băiete.

Lenny, bătut şi învineţit, rîse în ciuda durerii.

– Nici o supărare, domnule Gates.

Gates plecă aşa cum venise, prin spate, şi zîmbi în sinea lui. Nici o supărare, eh? Pînă cînd Lenny l-ar fi întîlnit într- o stradă întunecoasă. Avea impresia că, atunci, ar fi fost cu supărare – chiar foarte serios.

Cathy se întoarse acasă şi fu încîntată cînd o văzu pe Susan P cu Desrae. „Fetele" plecaseră.

– Doctorul a fost din nou şi i-a mai făcut o injecţie. Cred că ar fi mai bine să stea în pat. Mai devreme a făcut iarăşi o criză, îi spuse Susan.

Îl urcară în pat pe Desrae, care era ameţit şi ascultător din cauza sedativului, după care se duseră în sufragerie. Cathy îi povesti lui Susan P. ce se întîmplase la club. Nu voise să-i spună în faţa lui Desrae.

– Acest O'Hare trebuie pus la punct şi chiar foarte curînd, spuse Susan întunecată la faţă. Dacă e obişnuit să obţină tot ce vrea, pînă la urmă va trebui să-l înfrunt, dacă nu cumva îl omor, bineînţeles. Sînt în stare de asta, să ştii!

– Parcă a înnebunit lumea, nu? exclamă Cathy cutremurîndu-se. Dar îţi spun ceva – dacă se întîmplă ceva cu Tommy sau cu altcineva, eu îl omor.

Lui Susan P. îi veni să rîdă. Era absurd să-ţi închipui că micuţa Cathy ar fi putut să omoare pe cineva şi, totuşi, în adîncul sufletului ei, Susan ştia că fata ar fi fost capabilă de aşa ceva, dacă împrejurările o cereau.

– Ascultă, draga mea, omul ăsta e periculos cu P mare. Tu ai grijă de Desrae şi lasă restul în seama noastră. Tommy n-o să stea cu mîinile în sîn.

– Şi dacă nu poate să facă nimic? întrebă Cathy neliniştită. În definitiv omul ăsta l-a omorît deja pe Joey şi cine s-ar fi gîndit că o să facă cineva vreodată aşa

ceva? Dacă individul ăsta a putut să-l omoare pe Joey, îşi închipuie că poate să facă ce vrea şi asta mă sperie. Are nordul şi acum vrea sudul – cel puţin aşa mi-a zis Tommy.

Susan P. oftă.

– Ascultă, Tommy nu e un tăntălău, scumpo. O să rezolve problema, o să vezi. Tu ai grijă de Desrae şi lasă planurile în seama noastră. Ştim cu ce avem de-a face şi sîntem obişnuiţi cu rezolvarea problemelor de genul ăsta. E ceva normal în Soho.

Cathy aprobă din cap şi tăcu. Dacă acel O'Hare voia război, ea una era dispusă să-i dea război.

Flinty era un bărbat mic de statură, dar puternic, şi mai era, de asemeni, un cunoscut informator. Cunoştea pe toată lumea şi totul despre toţi. Nimeni nu ştia care îi era numele adevărat, fiindcă întotdeauna i se spunea Flinty. Nici el nu mai ştia care îi era numele dat la botez. Avea şaizeci şi cinci de ani şi era ciripitor. După ce toată viaţa fusese cînd în puşcărie, cînd afară, pentru diverse delicte mărunte, era cu urechile ciulite şi cu ochii în patru, cîştigînd bani dînd informaţii, atît poliţiştilor, cît şi bandiţilor. Dacă auzea o poveste, se ducea cu ea la persoana despre care ştia că ar fi fost mai interesată şi cîştiga cîteva lire.

Asta era lumea. Existau o mulţime de indivizi ca Flinty, numai că, în felul lui, el făcuse din ciripeală un soi de artă.

Deschise uşa cu chipul numai zîmbet. Cu douăzeci de minute în urmă, comandase o sticlă de whisky şi mîncare chinezească şi acum aştepta să i se livreze. Mai devreme în cursul zilei îi dăduse unui poliţist o informaţie în legătură cu un jaf care urma să aibă loc în Essex. Omul îi plătise douăzeci şi cinci de lire pentru informaţie, cu promisiunea de a-i mai da încă pe atît, dacă avea să fie arestat cineva.

În general fusese o zi bună.

Cînd îl văzu pe Gates în prag cu whisky-ul şi mîncarea chinezească, îi pieri zîmpetul de pe buze.

Intrînd în micul apartament, Gates zîmbi. Unul din rarele lui zîmbete sincere.

– Eşti bine, Flinty? Nu me-am mai văzut demult, nu-i aşa? zise el punînd mîncarea şi sticla pe măsuţa de cafea, după care se duse la chicinetă, unde umplu ceainicul cu apă şi îl puse pe foc.

Flinty îl urmări cu o privire temătoare. Nu încercă să se atingă de mîncare, dar se uită tînjind după sticlă.

Cînd apa începu să fiarbă, Gates stinse focul şi ceainicul fluieră uşor în liniştea din încăpăre.

– Asta vrei, domnule Gates, o ceaşcă de ceai?

Flinty ştia deja răspunsul.

Gates luă ceainicul cu un prosop murdar şi spuse ameninţător:

– Scoate-ţi pantofii şi ciorapii.

Flinty păli şi scutură din cap spunînd:

– Haide, domnule Gates, nu face asta. Doar n-o să-mi faci aşa ceva, nu? Întotdeauna am încercat să te ajut, ştii doar...

Glasul i se frînse cînd ceainicul fu trîntit din nou pe aragazul cu două ochiuri.

– Flinty, dacă nu-ţi scoţi ciorapii, ţi-i rup cu mîna mea, auzi? Deci, poţi să-ţi îngreunezi sau să-ţi uşurezi situaţia.

Omuleţul îşi scoase pantofii şi ciorapii, bolborosind:

– Ce vrei să ştii, domnule Gates? O să-ţi spun dacă o să pot, întotdeauna spun ceea ce aflu. Ştii asta doar.

Ştia că Richard Gates i-ar fi opărit picioarele fără să stea pe gînduri. Ţipetele în blocul acela nu erau ceva neobişnuit.

– Te rog, domnule Gates, spune-mi ce vrei şi-ţi jur pe ochii mamei mele că o să-ţi spun tot.

Se descălţase şi mirosul era îngrozitor în încăperea aceea mică.

– Dumnezeule, mirosul ăsta e suficient ca să mă facă să-ţi opăresc picioarele oricum! Nu te speli niciodată, Flinty?

El scutură din cap.

– Unde să mă spăl aici? Baia e ca o afurisită de zonă

de conflict, aproape tot timpul. Cada e împuțită. Mă descurc. Uneori, fac baie la un prieten.

– Stai jos și întinde-ți labele.

Cînd Flinty ezită, Gates își dădu ochii peste cap.

– Încep să mă enervez, Flinty. Fă ce ți-am spus și pe urmă, dă-mi informația pe care o vreau, după care totul o să fie în regulă.

Flinty se așeză pe scaun, pe chipul lui citindu-se spaima. Gates luă ceainicul din nou și se duse spre el rîzînd.

– Pe mine nu mă duci cu fața asta speriată, idiotule! Știu ce ești, și tu știi că știu. Ești un nenorocit, amice. Preferi băieții în locul bărbaților. Știu totul despre tine, așa că nu face pe inocentul cu mine.

Flinty își coborî privirea asupra ceainicului care era ținut deasupra picioarelor lui. Gates lăsă cîteva picături să cadă pe pantalonii lui. Îl opări chiar și prin materialul gros al pantalonilor pe care îi cumpărase de la un magazin cu articole la mîna a doua din Camden.

– Iartă-mă, amice, un mic accident. Am vrut să-ți torn pe labele picioarelor.

Flinty închise ochii. Era un laș. Fusese închis de multe ori și suferise umilințe peste umilințe, preferînd asta în locul durerii fizice. Acum se resemnă în fața soartei.

– Vreau să știu unde pot să-l găsesc pe Derrick O'Hare.

Gates îl văzu pălind și mai tare și zîmbi. Îl prinsese; dacă era cineva care știa pe unde își făcea veacul ticălosul din Liverpool, acela era Flinty.

Acesta răspunse cu lacrimi în ochi.

– Opărește-mă, domnule Gates. Viața mea valorează mai puțin decît asta.

Gates vărsă jumătate din ceainic pe picioarele lui și privi fascinat cum bășicile apărură instantaneu. Apoi, punînd ceainicul din nou pe aragaz, îi legă mîinile la spate cu propria lui cravată, în timp ce Flinty plîngea.

– Uite ce e, amice, știu că e dureros și îmi pare rău, dar trebuie să aflu unde e nenorocitul ăsta. Dacă o să fie nevoie, o să-ți torn apa asta pe organele genitale. Asta chiar o să fie dureros...

Flinty tăcu și, timp de cîteva secunde, Gates crezu că murise de frică. Uitîndu-se la el, îl văzu strîngînd din dinți și ținînd ochii închiși. Era gata să-l lase pe Gates să-l opărească, decît să-l înfrunte pe O'Hare.

Punînd ceainicul la loc și oprind focul, Gates oftă adînc. Picioarele lui Flinty arătau ca două bucăți de carne crudă și, un moment, îi păru rău pentru ceea ce făcuse. Starea aceea îi trecu, însă, aproape imediat, cînd se gîndi că O'Hare putea să scape nepedepsit indiferent ce făcea, în timp ce oamenilor le era atît de frică de el. Gates nu mai întîlnise un asemenea zid de tăcere de la Kray.

Se părea că nimeni nu voia să se pună rău cu irlandezul.

Punînd mîna pe ceainic din nou, Gates vărsă puțină apă pe organele genitale ale lui Flinty. Acesta urlă și Gates trînti ceainicul pe masă. Azvîrlind mîncarea chinezească pe jos și deschizînd sticla de whisky, spuse încet:

– Zvîrcolește-te în agonie, nemernicule, și nu uita – asta nu-i nimic pe lîngă ce-o să-ți fac peste cîteva minute, clar? O să te torturez toată noaptea, dacă va fi nevoie, dar tot o să aflu ceea ce vreau să știu.

Flinty era traumatizat, alb la față și cu buzele vinete. Mîinile îi tremurau din cauza șocului așa cum erau legate la spate, astfel încît părea să danseze pe scaun. Avea salivă pe buze cînd șopti:

– Te rog, domnule Gates, te rog, nu mă mai chinui.

Gates luă o înghițitură zdravănă din sticla de whisky și spuse mai calm:

– Spune-mi ce vreau să știu, Flinty, și o să am grijă să ajungi la spital. N-o să spun niciodată cine mi-a dat informația, știi asta.

Flinty scutură din cap, mormăind:

– E mai nebun decît dumneata, e mai nebun decît oricine. Dezleagă-mă și o să-ți spun ce-a făcut acum de curînd.

Richard îi dezlegă mîinile şi Flinty se lăsă pe spate, gîfîind. Durerea trebuia să fi fost cumplită şi Gates simţi o uşoară admiraţie pentru capacitatea celuilalt de a continua să tacă după toate acele chinuri. Îi dădu sticla de whisky şi Flinty bău lacom.

– Acum cîteva săptămîni, O'Hare l-a torturat pe Billy Wright pînă cînd a murit. Îl cunoşti pe bătrînul Billy, vagabondul de pe Berwick Street, nu?

Gates încuviinţă, neştiind unde voia să ajungă Flinty cu povestea aceea. Gemînd acum, Flinty continuă:

– O'Hare i-a făcut cinste şi l-a urcat în maşină. Eram cu ei. O'Hare a zis c-o să bem ceva şi, pentru asta, noi trebuia să-i dăm o informaţie. Fac treaba asta şi pentru banditi şi pentru poliţişti, ştii foarte bine. L-au jupuit de viu, domnule Gates, în faţa mea. El chiar nu ştia ceea ce voiau ei să afle de la el, altfel le-ar fi spus. Dar individul ăla, O'Hare, tot l-a jupuit. A fost oribil, e nebun de legat. Aşa că, domnule Gates, prefer să fiu torturat de dumneata decît de el. Opăreşte-mă, înjunghie-mă, împuşcă-mă chiar, puţin îmi pasă. Dar nu mă face să pic în mîinile lui.

Luă o înghiţitură de whisky şi Gates îl privi tăcut un timp.

– Presupun că tu aveai informaţia pe care o voia el, Flinty. La urma urmei trăieşti, nu?

– Sigur că i-am spus, domnule Gates, şi dumneata i-ai fi spus tot, numai că asta nu l-a împiedicat să-l omoare pe bătrînul Billy Wright. Am încercat să-l salvez, jur pe capul fii...

– N-ai nici o fiică, Flinty – e moartă, ai uitat? A luat o supradoză, dacă-mi amintesc eu bine.

Flinty îl ignoră.

– Pe mormîntul ei, atunci, unde o fi şi ăsta, dar îţi spun, domnule Gates, este nebun de-legat. I-am spus unde-şi făcea veacul Pasquale, pentru că asta o ştia toată lumea. Joey a fost bun cu mine, dar i-ar fi spus orice lui O'Hare. Da, chiar şi dumneata ai fi spus tot, domnule Gates, dacă ţi-ar fi plimbat cuţitul ăla prin faţa ochilor. Acum lasă-mă-n pace, zise el începînd să plîngă

de-adevăratelea.

Gates se uită la el şi spuse printre dinţi:

– Nu plec de-aici pînă nu obţin ceea ce vreau şi, te rog să mă crezi, Flinty, nenorocitul ăla nici nu se compară cu mine cînd îmi pierd cumpătul. Cred că ar trebui să te gîndeşti la asta, da?

Umplu ceainicul din nou, spunînd în acelaşi timp:

– Data viitoare o să-ţi torn asta în gură, după care n-o să mai spui nimănui nimic.

Flinty îşi luă capul în mîini şi spuse printre suspine:

– Obişnuieşte să bea într-un bar din apropiere de Camden Market. E locul de întîlnire pentru oamenii lui. Asta-i tot ce ştiu, jur.

Gates zîmbi atunci, unul din acele zîmbete luminoase ale lui care îl făceau să pară aproape chipeş.

– Vezi ce uşor a fost? Nu trebuia să-mi spui decît atît şi nu s-ar fi întîmplat nimic din toate astea. Acum o să chem o ambulanţă, bine?

După aceea părăsi apartamentul, uitînd imediat de Flinty.

Jumătate de oră mai tîrziu, luă doi fraţi din Tottenham – doi negri pe nume Lincoln şi Roosevelt. Cei doi puteau fi angajaţi ca bătăuşi pentru un anumit preţ şi, din cînd în cînd, Gates îi folosea pentru misiuni de „convingere".

Amîndoi ar fi fost în stare să-şi omoare şi bunica pentru cîteva lire – nişte referinţe perfecte în ceea ce îl privea pe Gates.

Înarmaţi cu „pulverizatoare" – amoniac în sticle cu pulverizator – boxuri şi ciomege mici, toţi purtau paltoane *Crombie* cu buzunare speciale în interior pentru a ascunde bîtele de baseball şi cozile de tîrnăcop. Lincoln folosea întotdeauna o bîtă de baseball care avea înfipte în capăt nişte cuie de douăzeci de centimetri, pentru maximum de efect.

Cînd ajunseră la barul din Camden, erau cu toţii înfierbîntaţi.

Lincoln se întoarse spre Gates şi spuse vesel:

– Cinci sute, da?

Gates încuviință.

– Bine, cine-i ținta?

Polițistului îi fusese groază de momentul acela şi, cînd spuse „Derrick O'Hare", aşteptă să audă un refuz, însă acesta nu veni.

– Irlandezul, nu? Grozav! Nu pot să-i sufăr pe nenorociții ăştia din nord.

Vocea lui Roosevelt era jovială şi Gates zîmbi.

– Atunci, haideți să punem mîna pe ei, nu?

Cei doi încuviințară.

Imediat cum intrară, muzica le atrase atenția. Era Gilbert O'Sullivan, care cînta *Clare* şi cei doi negri se strîmbară ca şi cum li s-ar fi făcut greață, ceea ce îl amuza pe Gates. Portarul se uită la ei.

Scoțînd o bancnotă de douăzeci de lire, Gates i-o vîrî în buzunarul de la piept. Omul zîmbi şi le făcu semn că puteau să intre. Gates avusese grijă să-şi pună o pălărie neagră menită să-i ascundă fața şi chelia care îl făcea să fie recunoscut.

În club era întuneric. Fete care mai de care mai bete şi mai dezbrăcate, se plimbau de colo-colo căutînd clienți. Îi ocoliră pe cei doi negri, fapt care le conveni celor trei. Jocurile de noroc nu erau în toi fiind încă devreme, cu puțin trecut de zece şi jumătate, şi principalele activități aducătoare de bani erau consumul de băuturi şi cumpărarea de droguri.

În aer plutea numai fum de canabis. Amfetaminele aveau să se înghită mai tîrziu, cînd oamenii voiau să fie mai alerți, din moment ce îşi jucau salariile.

Ducîndu-se la bar, cei trei cerură ceva de băut şi se uitară în jur. Nu se vedea nici urmă de O'Hare. Trăgînd una din fete lîngă el, Gates o întrebă în şoaptă:

– Unde e biroul lui Derrick? Ai zece lire, scumpo.

Fata îl privi suspicioasă, după care, luînd bancnota, spuse rar:

– În capul scărilor, pe dreapta. Dar nu-i acolo.

Gates goli paharul şi mai ceru unul. Se uitară la oameni încă vreo zece minute, după care se îndreptară spre scara ce ducea la toalete şi la birouri. Nimeni nu le dădu atenție cînd străbătură mulțimea. Lui Gates nu îi venea să creadă că nu era pază deloc. Parcă individul s-ar fi considerat indestructibil.

Uşa biroului era deschisă. Indiferent ce făcea O'Hare, nu plănuia nimic în încăperea aceea mică, îşi spuse Gates. Era mai degrabă un loc unde îşi ținea registrele.

În timp ce ei căutau prin sertare, uşa fu deschisă de un irlandez musculos care îi întrebă:

– Vă pot fi de folos cu ceva, domnilor?

Cei trei indivizi din spatele lui erau la fel de solizi şi musculoşi. Dar Gates întîlnise mulți asemenea lor care erau slabi ca nişte pisoi.

Lincoln şi Roosevelt erau de aceeaşi părere şi ceilalți trecură la acțiune într-un timp record. Însă, apariția subită a bîtelor de baseball şi a cozilor de tîrnăcop, le şterse de pe chipuri expresiile de înfumurare. Se aşteptară la o bătaie cu pumnii. În schimb, avură parte de un masacru.

În timp ce se bătea, Gates ştia, însă, că nu avea să pună mîna pe O'Hare în seara aceea. Totuşi, îi plăcu bătaia. Orice s- ar fi întîmplat, avea să-l oprească pe O'Hare înainte ca acesta să mai facă rău cuiva, mai ales lui Cathy.

Dacă O'Hare voia West End-ul împreună cu tot ce se afla acolo, trebuia să pună mîna pe el numai trecînd peste cadavrul lui Richard Gates.

29

Derrick O'Hare se afla în biroul de la *Café Central* şi bea un pahar de Chablis rece ca gheața. Purta un costum de in alb şi o cămaşă neagră. Pantofii săi negri erau confecționați de comandă, iar ciorapii erau de un verde aprins.

În materie de modă era un dezastru; dădea, însă, bacşişuri generoase.

Stătea la o masă mică, zîmbindu-le şi făcîndu-le cu mîna celor care treceau pe lîngă el şi care ori îi răspundeau cu acelaşi gest din mînă, ori îl ignorau pe acel individ care părea beat şi ţicnit.

Ochii lui îi făceau pe oameni să considere că nu era ceva în ordine. Păreau să privească prin tine. O'Hare ştia acest lucru şi îl folosea în propriul avantaj. Îi plăcea notorietatea sa şi, de asemenea, banii pe care îi obţinea prin intimidare. Pentru el, Londra era o Mecca a criminalilor. O dorea nespus de mult. Chiar îşi aducea oameni din Nottingham şi Leichester ca să lucreze cu el acolo, instalîndu-i în Bayswater şi plătindu-i bine pînă cînd avea nevoie de ei. Ştia că numai forţa avea să-l ajute să cucerească Londra. Oamenii din sud înţelegeau numai de forţă.

Un individ înalt cu o ţinută de militar veni la masa lui şi îi şopti ceva la ureche. Derrick se ridică de pe scaun şi îl urmă afară din bar, într-o mică anticameră. Cînd îl văzu pe cel care aştepta acolo, zîmbi larg.

– Docherty, ticălosule! De cînd nu te-am mai văzut!

Eamon se ridică de pe scaun şi îi strînse mîna celui cu care tratase în ultimele douăsprezece luni în chestiuni legate de IRA.

– Cum a fost zborul? îl întrebă O'Hare.

Eamonn ridică din umeri şi se aşeză din nou.

– Ca de obicei. E prima oară cînd vin acasă după mulţi ani, totuşi, şi mă simt cam ciudat.

Nu voia să se explice tocmai în faţa lui O'Hare.

– Ia spune-mi, ce se petrece? întrebă el. Am auzit că au loc nişte tulburări.

Derrick rîse zgomotos.

– Nu fac altceva decît să elimin o parte din vechii gangsteri. Ar fi şi timpul, nu? Hai să mergem să mîncăm şi, pe urmă, stăm de vorbă. Am auzit că stai pe Park Lane. Pot să-ţi fac rost de orice fel de tipă vrei. Numai spune-mi: blondă, brunetă, negresă, albă, cu ţîţe mari, cu ţîţe mici, picioare lungi... Spune-mi ce preferinţe ai şi eu ţi-o trimit la uşă.

Eamonn zîmbi, dar zîmbetul nu îi ajunse în privire.

– Nu-i nevoie să faci pe peştele pentru mine, Derrick, sînt capabil să-mi găsesc singur o femeie. Şi nu plătesc pentru aşa ceva – n-am făcut-o niciodată şi nici n-o s-o fac vreodată.

O'Hare ştiu că făcuse o mare greşeală. Ridicînd din umeri, zise:

– Plăteam eu, era un cadou. Fără supărare, da?

Eamonn nu se ridică de pe scaun. În schimb, îşi puse din nou un whisky din sticla aflată în faţa lui.

– O să sar peste cină şi o să trec direct la afaceri, dacă nu te superi. Contribuţiile pentru Cauză seacă şi irlandezii vor să ştie de ce. La fel şi eu. Vezi tu, avem nevoie de voi şi de ceea ce ne puteţi oferi aici, dar nu ne sînteţi chiar indispensabili. Rămînem fără case de siguranţă şi ne e din ce în ce mai greu să-i instalăm pe oamenii de care avem nevoie în comunităţile mai mici. Acum ştii pentru ce avem nevoie de lucrurile astea. Mutăm irlandezii care par respectabili pe proprietăţi ale primăriei. Vor trăi ca membri ai acestor comunităţi pînă cînd vom avea nevoie să facă eventual ceva pentru noi. Aceşti oameni sînt numiţi „adormiţi", iar oamenii tăi par a fi într-o afurisită de comă, pentru că n-am auzit nimic nici de la ei, nici despre ei de luni de zile. Ţi-am dat o grămadă de bani pentru treaba asta şi, deodată, nu mai merge. Vrem să ştim ce se petrece.

Derrick O'Hare nu se speria de multe lucruri, pur şi simplu nu-i stătea în fire, dar IRA îl speria pînă şi pe el.

Eamonn continuă să vorbească, ştiind că băgase frica în celălalt şi vrînd să menţină presiunea.

– Motivul pentru care am venit eu şi nu unul din mai-marii din IRA e pentru că accentul meu londonez va trece neobservat, în vreme ce un accent irlandez la Londra atrage atenţia acum. Dar, dacă vreunul din şefi va fi nevoit să vină încoace, eşti un om mort, O'Hare. Deci, unde sînt banii şi ce se întîmplă cu „adormiţii"?

În ultimele luni, Derrick nu se mai preocupase de Cauză, în mare parte pentru că se săturase. La început, totul fusese captivant şi profitabil. Le luase banii, încheiase afacerea, după care, trecuse la lucruri mai im-

portante şi mai bune – şi anume, finanţarea preluării puterii asupra Londrei. Acum trebuia să dea socoteală şi nu prea ştia cum ar fi trebuit să facă asta. Nu prea ştia nici ce voiau acum de la el irlandezii şi americanii.

– Am avut cîteva probleme, zise el încercînd să tragă de timp. Sînt în toiul unei afaceri aici şi trebuie să supraveghez totul personal. Dar, imediat după ce o să se rezolve, o să mă pun iarăşi pe treabă.

Datorită faptului că fusese crescut într-o familie anglo-irlandeză şi că nu fusese niciodată în sudul Irlandei, cu atît mai puţin în nord, întreaga idee a unei armate secrete i se părea nu numai juvenilă, dar şi nebunească. Armata britanică avea să-i distrugă odată pentru totdeauna, cu siguranţă. Pînă atunci, el avea să pară că era cu ei. Armata britanică avea tancuri, soldaţi. Era numai o chestiune de timp pînă cînd indivizii aceia aveau să fie ori omorîţi, ori închişi.

Eamonn luă un ziar şi îl puse pe masă între ei.

– Cum se face că n-ai ştiut de asta?

Derrick văzu o fotografie în care apăreau două persoane ce erau scoase dintr-o casă din cărămidă roşie. Îşi trăseseră hainele deasupra capetelor, iar în partea de sus a fotografiei scria mare: *Depozit de arme al IRA descoperit într-o casă din Liverpool.*

– E *Daily Mirror* de ieri. Chiar şi tu trebuia să fi auzit de asta. E ştirea cea mai senzaţională în momentul ăsta.

Era limpede că O'Hare era stupefiat; Eamonn nu putea înţelege cum de habar nu avea ce se petrecea chiar în ograda lui.

– Aşa cum am mai spus, am alte lucruri pe cap acum, zise el. Oricum, n-aş fi putut să împiedic aşa ceva. Chiar şi tu trebuie să-ţi dai seama.

Eamonn se aplecă peste măsuţa şubredă şi spuse printre dinţi:

– Ar fi trebuit să afli la cîteva minute după ce s-a-ntîmplat. Am fi pus avocaţii şi oamenii Cauzei să strige în gura mare despre corupţia din poliţie, despre înscenări şi orice altceva am fi putut să folosim. În schimb, am fost nevoiţi să citim, la fel ca toată lumea. Acum, ascultă-mă

cu atenţie, O'Hare! Sînt nişte funduri mari în joc şi al tău e cel mai mare. IRA poate să bage spaima şi în mafie. Ascultă-mă pe mine, pentru că ştiu asta din proprie experienţă. Un ticălos mărunt din Liverpool nu înseamnă nimic pentru ei. Absolut nimic.

Lui Derrick O'Hare îi era greu să-şi calce pe mîndrie. Ar fi vrut doar să-l ia pe Eamonn Docherty, cu chipul lui frumos şi cu părul lui negru şi tuns îngrijit, şi să-l strîngă de gît. Acela era răspunsul lui Derrick la toate. Dar în mintea lui exista amintirea celor şapte sute cincizeci de mii de lire sterline pe care i le dăduse IRA. Voia să păstreze acei bani cu orice preţ.

– Se mai întîmplă astfel de lucruri, zise el cu un glas stins. N-aş fi putut să împiedic poliţia să facă o razie în casa aia.

Eamonn clătină din cap nevenindu-i să creadă.

– Banii care ţi s-au dat erau ca să găseşti cîţiva informatori buni în rîndul poliţiei locale şi naţionale. Pe plan local, ai fi putut să afli ce se petrecea şi noi am fi putut să mutăm oamenii peste noapte – înainte ca vecinii să afle ceva, înainte ca treaba să ajungă la urechile poliţiei. Acum, pe oamenii ăia îi aşteaptă mulţi ani de puşcărie. Nu ştiu ce gîndeşti tu, dar genul ăsta de lucruri ne supără foarte tare pe mine şi pe ai mei. La New York, ai fi fost tras la răspundere pentru asta, la fel şi în Belfast. Acum se pare că acelaşi lucru o să se-ntîmple şi la Londra. Pentru că, dincolo de încăperea asta, sînt nişte oameni care aşteaptă să te conducă spre locul tău de odihnă veşnică.

Bătînd tare în masă, chemă doi indivizi solizi în încăpere.

Derrick O'Hare era în stare de şoc şi acest lucru se vedea. Gura îi rămăsese căscată.

– De azi înainte, eşti un fost criminal şi o fostă fiinţă omenească. Toate bunurile tale sînt ale noastre acum şi toţi oamenii tăi sînt ai noştri.

Derrick O'Hare, psihopat şi şef de bandă, se uită la Eamonn Docherty de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

– Glumeşti!

Eamonn rîse disprețuitor.

– Ce e de glumit în asta? Ai greşit enorm. Acum trebuie să plăteşti.

După aceea ieşi din *Café Central* în plin soare, dar Derrick O'Hare nu mai fu văzut o săptămînă. Şi atunci ieşiră la iveală doar capul şi mîna lui stîngă.

Lottie se sinucise la puțin timp după ce fură descoperite cele cîteva rămăşițe pămînteşti ale lui.

Lee Bonham era tot agitat şi tot nerăbdător. Ştia ce se vorbea pe străzi despre Joey şi, de asemenea, despre faptul că irlandezii trimiseseră cîțiva tipi tari în oraş şi îl eliminaseră pe O'Hare. Mai ştia şi că el avea acces la unele informații pe care nu le putea obține nici guvernul britanic. Era o chestiune ce ținea de profesie. Pontul îi fusese vîndut de un vechi prieten al lui care lucra în acelaşi domeniu.

Lee încălcase o regulă fundamentală şi aranjase o întîlnire cu omul de legătură al irlandezilor, cum îi spunea el lui Eamonn Docherty.

Se întîlniră într-un mic bar numit *Peterboat'in* de pe Leigh-on-Sea, în Essex, unde stătură de vorbă înconjurați de turişti şi localnici care veniseră să bea ceva în linişte în duminica aceea. Amîndoi erau îmbrăcați obişnuit şi nu păreau deloc deosebiți de cei din jurul lor. Dar conversația lor l-ar fi uluit pe cel care ar fi tras cu urechea.

– A trebuit să-l omor pe Joey pentru că am fost tocmit, începu Lee. N-a fost nimic personal. Am auzit că era un om de treabă. Dar aşa sînt toți. Asta mi-e meseria. Dacă ai avea nevoie vreodată de serviciile mele, ți-aş sta la dispoziție aşa cum i-am stat lui O'Hare. Numai că am auzit că O'Hare a supărat multă lume, inclusiv pe irlandezi. Nu pot să-ți spun cum am intrat în posesia acestei informații, dar faptul că eşti aici dovedeşte că am dreptate, nu? Vezi tu, n-am fost plătit pentru treaba aia. L-ai eliminat pe O'Hare prea repede pentru mine. Dar am auzit că te interesează orice e legat

de afacerile lui. Pot să-ți spun tot ce vrei să ştii, în schimbul unui preț, acesta fiind cele douăzeci de miare care trebuia să mi le dea pentru eliminarea lui Joey. Batem palma sau nu?

Eamonn fu impresionat de tipul slăbănog din fața lui. Ştia că Lee alerga mai repede decît un tren expres şi, totuşi, o mulțime de ucigaşi plătiți făceau acelaşi lucru. Spuneau că viteza făcea să li se pară totul mai captivant.

– Vreau să văd ce ştii înainte să hotărăsc dacă valorează douăzeci de miare, bine? Nu pot fi mai corect de-atît.

Lee ridică din umeri şi goli paharul de „lager shandy". Viteza cu care se mişca făcea întotdeauna să i se usuce gura. Apoi începu să vorbească.

– După cum probabil că ştii, O'Hare voia să pună mîna pe West End, de aia l-a vrut mort pe Joey. Acum Tommy Pasquale o să vrea să-ți strîngă mîna pentru că şi el voia să-l termine pe O'Hare şi aranjase deja o lovitură. Ceea ce se pare că a uitat Tommy pentru moment e faptul că tatăl lui a ascuns o grămadă de bani pentru hoții de lingouri – mai ții minte jaful ăla de la sfîrşitul anilor '60? Ei bine, toți tipii implicați sînt încă în puşcărie. Joey era un bandit de modă veche. Ştia unde erau ascunse lingourile, dar le ținea numai pentru el şi niciodată nu s-a atins de ele. Ştia că, odată ce piața avea să fie invadată de aur, aveau să se facă investigații serioase. Cînd cei din bandă aveau să fie eliberați, puteau să facă ce voiau şi să-l plătească pentru tăcere. Vezi tu, cînd au fost prinşi şi condamnați, au trebuit să trimită vorbă cuiva să ascundă marfa ca lumea. Crezi sau nu, lingourile au fost tot timpul într-o magazie din Norfolk.

Lee rîse de ironia acelei situații.

– O bătrînică le-a închiriat-o pentru cinci lire pe săptămînă. Puțin îi păsa ce era înăuntru, pe ea n-o interesau decît nişte bani în plus pe lîngă pensie. Oricum, Joey a primit mesajul şi a mutat marfa. Numai el ştia unde e. Nu avea încredere nici măcar într-un om de

legătură care să le transmită celor dinăuntru. „Vorbăria costă vieți", și alte aiureli din astea de pe vremea războiului, bănuiesc. Oricum, toți aveau încredere în el. Erau nevoiți. Ei bine, cînd unul din ei a fost mutat la Durham, după ce a băut puțin mai mult, i-a spus unui gangster. Ăsta i-a spus lui O'Hare și, după ce a pus totul cap la cap, O'Hare s-a hotărît să pună mîna pe Londra și pe lingouri. Totuși, n-a aflat de la Joey unde erau ascunse. L-a omorît pe Joey și, pe urmă, s-a dus la mlaștinile din Essex să le caute. Nu erau acolo. De fapt, sînt ascunse în apropiere. O'Hare era cam într-o ureche, dar l-a ascultat pe unul din tovarășii lui Joey, unul Hammings din Ilford. Crezînd că o să aibă ceva de cîștigat, i-a spus lui O'Hare că el crede că lingourile sînt în preajma mlaștinilor. Mulți credeau asta. Toată lumea știa că Pasquale le ascunsese. Apropo, banii mei sînt pe Averley Lakes din Tilbury. Dar, oricum, n-are nici o importanță, nu? Pentru că nimeni n-o să aibă curajul să se atingă de lingouri. Tipii care le-au furat nu sînt niște proști și or să iasă din pușcărie într-o bună zi, poți să fii sigur. Nu mi-ar plăcea să-i știu pe urmele mele, oricît de mult curaj aș avea. Să fim serioși, probabil că numai la asta se gîndesc, nu? Să iasă, să-și ia lingourile și să-și vadă mai departe de viețile tragic întrerupte de sistemul juridic britanic. Pun pariu că și afurisitul de judecător o să facă pe el în ziua cînd ăștia or să fie eliberați. Dar m-am luat cu vorba.

Luă o înghițitură zdravănă din pahar și își aprinse o țigară *Marlboro* înainte să continue.

– Singurul care știe acum unde e ascunsă marfa e Tommy Pasquale și idiotul ăla de O'Hare ar fi trebuit să se gîndească la asta. Credeam că Tommy o să fie ucis în aceeași zi, așa încît să fie înlăturați și tatăl și fiul. Se pare că O'Hare a hotărît altfel. Poate s-a gîndit că Tommy e un prost, nu știu. Ceea ce știu e faptul că Tommy Pasquale e un urmaș demn de tatăl lui și n-o să fie deloc încîntat că i-ai luat-o înainte omorîndu-l pe irlandez. Totuși, va vrea să-ți strîngă mîna, așa cred. Eu știu că așa aș face. Mai există o persoană care știe de ascun-

zătoare, un tip pe nume Desrae. Joey Pasquale, un tip însurat și cu copii, era, de asemenea, homosexual în timpul liber, iar Desrae era prietenul-și-prietena lui. De curînd au deschis un club pe Waldour Street pentru bărbații care au aceleași înclinații. Cu alte cuvinte, pentru ștabii cărora le plac bărbații cu peruci, zise Lee și rîse, după care continuă. Tommy nu era supărat pe prietenul tatălui său. Se pare că se înțelegeau bine. Ea, el sau cum vrei să-i spui, a luat pe lîngă sine o fetiță pe nume Cathy Connor acum cîțiva ani...

Cînd Eamonn îl apucă brusc de braț, Lee scăpă paharul din mînă, acesta spărgîndu-se și atrăgînd privirile tuturor asupra lor. Lui Eamonn i se păru să trecu o veșnicie pînă cînd fata de la bar adună cioburile, le umplu paharele din nou și se întoarse la locul ei pentru a începe să servească iarăși.

– Cathy Connor? Cum arată? Cîți ani are?

Vocea lui Eamonn era scăzută și tulburată. Lee Bonham își dădu seama că nimerise peste o informație care îl interesa cu adevărat pe celălalt.

– E blondă, are vreo douăzeci de ani. E frumușică, cu ochii mari, albaștri și niște țîțe mari și grozave. Dar ea nu e implicată în treburi murdare. Conduce barul împreună cu Desrae și e chiar respectabilă. Joey o iubea ca pe o fiică. Ca și cum Desrae i-ar fi fost mamă și el, tată. Ce chestie ciudată, nu? Dar, lăsînd gluma deoparte, au avut grijă de ea foarte bine. Locuiește împreună cu Desrae într-un mic apartament din Soho – parcă pe Greek Street. Am auzit că e un fel de madamă în felul ei. Nimeni nu avea nimic cu ea. Dar, avîndu-l pe Joey în spate, era și firesc, nu? Tipul era un greu.

Eamonn ridică din umeri, părînd să-și fi revenit.

– E limpede că lui O'Hare nu i-a dat impresia asta.

Lee zîmbi.

– Impresiile lui O'Hare nu mai au nici o importanță acum, nu?

– Cum de știi atît de mult despre toate?

– Asta mi-e meseria. Sîntem doar cîțiva și, de obicei, ni se spun multe. Trebuie să fim demni de încredere,

nu? Aşa că am descoperit că oamenii ne vorbesc mai mult decît altora. E ciudat, dar oamenii încearcă să justifice omorul atît pentru mine, cît şi pentru ei înşişi. N-am preferinţă pentru o bandă anume. Omor pe oricine, oriunde, oricînd.

Eamonn zîmbi.

– O să ţin minte. Şi o să am grijă să-ţi primeşti cele douăzeci de miare.

Lee încuviinţă încîntat.

– Mai vrei o bere?

Eamonn scuturâ din cap şi zîmbi.

– O să iau un whisky mare.

– Ia ce vrei, tu faci cinste de data asta, glumi celălalt. Eu mă duc pînă la toaletă.

Rîzînd, Eamonn se duse la bar şi ceru încă un rînd. Îi plăcea de Lee Bonham – avea o sinceritate reconfortantă.

Cathy îi făcu încă o cafea lui Desrae în care îi puse destul de mult coniac. În săptămînile care trecuseră de la moartea lui Joey, Desrae oscilase între melancolie şi fericire euforică încercînd să se convingă de faptul că Joey nu murise cu adevărat. Cathy ştia că numai înmormîntarea l-ar fi făcut să îşi dea seama de realitate.

Tot ce putea să facă era să asculte şi să încerce să fie un umăr pe care prietenul vechiului ei prieten să plîngă.

Îi gătea, îl făcea să mănînce şi îl forţa să se fardeze şi să-şi pună peruca. Poliţiştii şi ziariştii îi lăsaseră în pace, în sfîrşit, şi se bazau pe Tommy pentru ţinerea celorlalţi la distanţă.

Oamenii erau bine intenţionaţi, dar era obositor să-i asculte cum vorbeau cu entuziasm despre Joey şi, pe Desrae, care îl iubise cu adevărat.

Sună soneria şi ei se încordară.

– Nu le da atenţie şi or să plece. Şi să nu punem telefonul în funcţiune deocamdată, spuse Cathy enervată.

Soneria sună insistent încă vreo cinci minute, timp în

care Cathy şi Desrae stătură şi ascultară. În cele din urmă, Cathy se ridică şi, ieşind furioasă din cameră, zise:

– O să le spun să se ducă dracului şi să ne lase-n pace!

Cînd deschise uşa larg, văzu un chip din trecut pe care nu credea că avea să-l mai vadă vreodată.

– Bună, Cathy. A trecut mult timp.

Auzindu-i vocea lui Eamonn, îşi aduse aminte de toate atît de clar, încît avu impresia că se află din nou în Bethnal Green şi Madge striga din bucătărie. Era acelaşi Eamonn, bărbatul pe care îl visase, îl iubise şi în care avusese încredere în copilărie.

Şi, la fel ca Desrae, îşi dădu ea seama, avea să iubească numai o dată în viaţă şi, atunci, cu toată fiinţa.

– Ei bine, n-ai de gînd să mă inviţi înăuntru? Să-mi oferi o ceaşcă de „Rosie Lee"?

Atunci îi dădură lacrimile şi se aruncă în braţele lui. Ţinînd-o strîns, el îi murmură cuvinte de alinare la ureche şi ea avu impresia că, în sfîrşit, sosise acasă. Uitase de ultima lor întîlnire. El era ultima piesă de puzzle, persoana care se potrivea lîngă Desrae şi Joey. Prima ei iubire, singura ei iubire romantică, tovarăşul ei de suflet. Uită tot ce făcuse el în clipa în care îi auzi vocea.

Eamonn zîmbi şi Cathy nu mai ştiu de nimic altceva.

Primul lucru pe care îl remarcă la el cînd se dădu înapoi ca să-l privească, fu faptul că era un bărbat în toată regula. Imediat cum o atinse, ea deveni femeie. Era un efect pe care el avea să-l aibă asupra ei mulţi ani de atunci încolo.

Cathy îl vedea pe Eamonn într-o lumină roz; poseda un fel de strălucire orbitoare căreia ea îi răspundea. Nimic şi nimeni nu avea să o mai facă să simtă acel lucru vreodată.

Trăgîndu-l înăuntru şi închizînd uşa, ea zîmbi fericită, cu ochii plini de lacrimi şi de o bucurie cum nu mai simţise de la moartea lui Joey. Îi făcu semn să intre în living-room şi îl strigă bucuroasă pe Desrae. Era atît de fericită, încît nu observă un lucru crucial: Desrae şi Ea-

monn nu se plăcură din prima clipă. Fu ceva scurt şi subtil, dar amîndoi fură conştienţi de acel lucru din secunda în care se văzură.

Cathy, însă, fiind atît de încîntată că îl avea din nou pe Eamonn lîngă ea, nu observă nimic în neregulă.

La fel ca pe vremuri, nu îl vedea decît pe el.

30

Desrae era tăcut şi Cathy puse acest lucru pe seama faptului că era îndurerat de moartea lui Joey. Intrînd în dormitorul şocant de roz, Cathy puse o ceaşcă de cafea pe noptieră şi zîmbi fericită.

– Nu-mi vine să cred că Eamonn s-a întors, nu credeam c-o să-l mai văd vreodată.

Ridicîndu-se în capul oaselor în pat, Desrae îşi aprinse o ţigară şi trase adînc din ea.

– Eu credeam că n-o să mai plece, spuse el morocănos. În picioare aproape toată noaptea, vorbind şi rîzînd...

Lui Cathy îi părea rău şi ochii ei expresivi îl implorau pe prietenul ei.

– Te rog, Desrae, face parte din viaţa mea. N-am mai rîs aşa de... nu ştiu cînd. De cînd trăia Joey. Am depănat amintiri doar.

Desrae îşi pierdu cumpătul deodată.

– I-ai spus cum nu mai întrebi niciodată de maică-ta? I-ai spus că o să facă puşcărie ani de zile şi că, dacă n-ar fi Susan P, n-ai şti absolut nimic de ea? I-ai spus că au dus-o în aripa de psihiatrie, pentru că e nebună de legat – i-ai spus toate astea? Că a fost atacată de altă deţinută care a tăiat-o pe faţă...

Cathy era albă ca varul la faţă şi rigidă. Ochii ei păreau două ochiuri pline cu apă de mare, lacrimile sărate făcînd-o să pară vulnerabilă.

– E adevărat, Desrae? E chiar atît de rău pentru ea acolo?

Desrae înghiţi în sec, părîndu-i rău că răbufnise aşa. Fusese gelos pe sentimentele pe care le avea fata pentru Eamonn Docherty, despre care el ştia că nu aducea decît necazuri. Îi mirosea pe cei de teapa lui Eamonn de la o poştă. Ah, se îmbrăcau frumos şi arătau bine. Chiar prea bine. Adunau oameni în jurul lor cînd treceau prin viaţă, după care îi foloseau şi se descotoroseau de ei ca de nişte cîrpe murdare.

Da, îi ştia pe cei de genul lui Eamonn Docherty.

Desrae voise să o apere pe Cathy de el, pentru că îşi dădea seama că individul acela era ca un animal de pradă. Acum, de supărare, spusese toate acele lucruri despre Madge şi îi părea nespus de rău.

Tot timpul Cathy crezuse că mama ei era bine şi cît de fericită putea fi, ţinînd cont de împrejurări, şi că îi era uşor la Holloway.

Desrae o apucă de mînă, dar Cathy se smuci, îndepărtîndu-se de el.

– Cum ai îndrăznit, Desrae? Cum ai îndrăznit să hotărăşti ce ar trebui să ştiu şi ce nu? Acum sînt o femeie în toată firea şi am dreptul să ştiu ce se petrece cu mine şi cu ai mei. Îmi pare rău că nu-ţi place de Eamonn şi e păcat pentru că îl iubesc, întotdeauna l-am iubit. E fratele, iubitul şi soţul pe care n-o să-l am niciodată pentru că eu nu pot să trăiesc la fel ca fetele normale. Ştii asta, Desrae, de aceea sînt destul de fericită aici, în nenorocitul ăsta de apartament, cu ciucurii lui roz şi cu perdelele lui din şifon şi cu tine – o regină nebună care-şi închipuie că poate să-mi comande cu cine să vorbesc, cu cine să mă combin şi la cine să ţin. Ei bine, Desrae, ai mers prea departe de data asta. Mama e responsabilitatea mea. O să mă duc chiar acum la Susan P să văd cum stă treaba.

Desrae nu o văzuse pe Cathy niciodată atît de supărată. Nu o auzise niciodată ridicînd glasul astfel. Neputînd să retragă tot ce spusese, trebuia să suporte consecinţele. Nimic nu avea să o împiedice pe fată să

afle totul despre mama ei acum.

Ah, cît de mult ar fi vrut ca Joey să fie acolo. I-ar fi dat papucii lui Docherty din prima clipă. Dar Joey nu mai era acolo şi nici nu avea să mai fie vreodată – şi cu cît Desrae accepta mai curînd acest lucru, cu atît avea să fie mai bine pentru toată lumea.

Caitlin Moore era o femeie scundă, cu un păr lung, roşcat şi cîrlionţat şi cu nişte ochi verzi şi reci. Pielea ei albă ca porţelanul nu era pătată de nici un pic de trandafiriu şi era absolut imaculată. Într-un fel ciudat era frumoasă, în alt fel era frapantă. În toate privinţele, însă, era diabolică.

Caitlin era produsul unui tată nord-irlandez şi al unei mame sud-irlandeze. Mama ei era o rebelă în adîncul sufletului – acest lucru era limpede pentru toată lumea. Tatăl ei, pe de altă parte, era un omuleţ simpatic, căruia îi plăcea să muncească din greu şi care nu putea să sufere alcoolul şi slujbele religioase. Nu îl interesa decît ca nordul să revină la Statul Irlandez Liber. O Irlandă Unită. Dar era atît de cumsecade, încît oamenii aveau tendinţa să-l asculte, să zîmbească şi, apoi, să-l aprobe sau să-l dezaprobe, în funcţie de convingerile lor. Dacă cineva ar fi spus că el era lumina călăuzitoare din cadrul IRA, colegii săi de muncă şi prietenii ar fi rîs în hohote. Adevărul era că el era un om foarte important în Armata Irlandeză şi fiica lui era un discipol plin de zel.

Spre deosebire de tatăl ei, ea nu avea o fire plăcută.

Caitlin era o femeie aspră, şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Pusese două bombe deja, deşi nici una nu explodase, deoarece avertismentele erau auzite acum şi glasurile irlandeze ascultate. Abia aştepta ziua în care avea să pună una şi să explodeze, omorînd nişte ticăloşi englezi. Crescută din leagăn cu cîntece rebele şi cu ideea unei Irlande Unite, era acum la fel de activă cum fusese tatăl ei.

Locuind într-un apartament mizer şi cîştigîndu-şi existenţa pentru cîteva lire pe săptămînă, la fel ca vecinii ei, ea aştepta şi asculta.

Cînd avea să vină iarăşi momentul potrivit, avea să-şi ia lucrurile necesare şi să-şi facă treaba fără reproş, ca de obicei. După ce se pregătise trei luni în Beirut în arta confecţionării bombelor şi cea a autoapărării, era o membră valoroasă a Armatei Republicane Irlandeze.

Nu o interesau bărbaţii, viaţa socială sau băutura. Singurul ei viciu erau ţigările, pe care le fuma continuu, una după alta.

Cărţile ei preferate erau romanele de dragoste şi cele care conţineau informaţii legate de bombe. Citea cărţi despre orice de la tipul de bombă folosit în cel de al doilea război mondial pînă la bomba „A" de la Hiroshima. Bombele şi efectul lor devastator o fascinau. Pînă şi adepţii importanţi ai Cauzei îşi arătaseră dezgustul faţă de atitudinea ei.

Dar tocmai atitudinea aceea făcuse din ea ceea ce era; dacă ar fi fost mai sensibilă, ei ar fi încercat să o folosească drept purtătoare de cuvînt: vocea tineretului modern irlandez. Aşa, o ţineau ascunsă şi o foloseau numai cînd aveau nevoie de ea.

Oricît de mult le-ar fi displăcut, ea ca persoană, o femeie putea să se mişte prin Londra mult mai uşor decît un bărbat. Dar asta nu însemna că trebuia să o placă, deşi, atunci cînd le convenea, se prefăceau că o plac.

Dacă ar fi fost după Caitlin, ar fi aruncat în aer Parlamentul, regina şi chiar afurisitul de palat Buckingham. Nu era vorba numai de Cauză, deşi credea în ea cu pasiune. Mai era şi acel sentiment ameţitor de a se juca de-a Dumnezeu, de a avea vieţile oamenilor în mîinile ei. A ucide oameni era uşor.

A ucide englezi era culmea visurilor ei. Cînd auzi bătaia din uşă, vîrî repede sub saltea cartea pe care o citea şi întrebă cu accentul ei nord-irlandez:

– Cine e?

Mintea îi funcţiona rapid, pentru că nu aştepta pe nimeni şi o sudoare rece îi şiroi pe spate. Nu se temea de a fi prinsă; se temea doar că, dacă era prinsă, avea să piardă o ocazie de a schilodi şi de a ucide.

– Sînt omul de la bancă.

Se relaxă în clipa în care auzi parola. Deschizînd uşa, văzu un bărbat solid şi chipeş stînd în faţa ei. Era îmbrăcat bine, deşi simplu, şi avea nişte dinţi uluitori, albi şi egali, pe care îi dezveli cînd îi zîmbi prietenos.

Trecînd pe lîngă ea, intră în cameră.

– Caitlin? spuse el întinzîndu-i mîna. Eamonn Docherty. Am venit din Statele Unite şi am un mesaj pentru tine.Caitlin încuviinţă solemnă. Auzise de el, era unul din cei mai buni colectori din Statele Unite ai Cauzei şi se vorbea despre el cu respect. Fără el, nici unul din ei nu ar fi avut de lucru.

– Încîntată de cunoştinţă, spuse ea strîngîndu-i mîna, după care se aşează pe pat şi îi arătă spre singurul scaun din încăpere. Ia loc. Vrei o cafea?

Eamonn se aşează şi scutură din cap. Apoi începu să vorbească imediat.

– Vei fi folosită peste două săptămîni. E vorba de o bombă montată la maşina unui membru englez al Parlamentului. .O să afli mai multe amănunte în preajma zilei respective. Avem un om în Camerele Parlamentului. O să ia legătura cu tine pe căile obişnuite şi, atunci, o să afli numele victimei, maşina şi locul. Cred că totul o să se petreacă în faţa casei amantei lui, ca să iasă şi puţin scandal. Eşti de acord?

Caitlin încuviinţă, chipul fiindu-i la fel de inexpresiv ca întotdeauna.

– E vorba cumva de ministrul de interne, nu ştii?

Eamonn nu răspunse. În schimb, zîmbi degajat.

– Ai o cameră drăguţă.

Zîmbi şi ea, dar zîmbetul nu-i ajunse în privire, ceea ce nu-i plăcu bărbatului din faţa ei.

– E o porcărie, dar îmi satisface nevoile.

– Toate nevoile? Cine ţi le satisface pe cele personale?

Caitlin se ridică de pe pat, dînd de înţeles că vizita se încheiase.

– Mai ai ceva important să-mi spui?

Eamonn scutură din cap, continuînd să-i zîmbească în acel fel enervant.

– Atunci ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai pleca dracului, domnule Docherty. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, în sfîrşit. Am auzit atîtea despre dumneata.

– Numai lucruri adevărate, bineînţeles, spuse el ironic şi ea îi răspunse pe acelaşi ton.

– Bineînţeles. Am auzit că erai un ticălos afemeiat cu nişte pofte trupeşti care îl fac pînă şi pe Casanova să pară un novice. Dar aş vrea să-ţi dau un sfat, îmi dai voie?

Ţinea un deget îndreptat spre el în timp ce vorbea.

– Sînt respectată în cadrul Armatei pentru că fac o treabă de bărbat; absolut nimeni din Cauză n-ar avea vreo îndoială în privinţa asta. Poate că dumneata consideri că femeile sînt nişte jucării, domnule Docherty, numai că eu nu înţeleg jocurile astea şi, sinceră să fiu, m-ai dezamăgit enorm. În general, auzisem lucruri bune despre dumneata, dar acum văd că eşti la fel ca toţi englezii ăştia. Nu cunoşti deloc femeile, habar n-ai cum gîndesc şi ce simt. Asta o să te distrugă întotdeauna, domnule Docherty. Acum dispari de-aici cu zîmbetul ăsta înfumurat cu tot şi să nu mai discutăm despre asta.

Eamonn era uluit de reacţia ei. Ştia că, în mod normal, le putea fermeca pe femei cu zîmbetul şi cu tachinăriile lui. Pe majoritatea celor pe care le cunoscuse în Cauză, le interesa ca bărbat, îl plăceau şi bănuiau, în mod corect, că avea să le ofere o partidă de sex grozavă, puţină bună dispoziţie şi, a doua zi, avea să le uite. Se simţeau singure adesea, erau dornice de afecţiune şi le plăcea extrem de mult timpul pe care îl petreceau cu el. Auzise de acea Caitlin şi era sigur că avea să reuşească să o învingă, că nu avea să fie nevoie decît de cîteva pahare şi de nişte flatări. Cu toate acestea, se înşelase şi, acum, faptul că femeia aceea îl respinsese începea să-l deranjeze.

– Aici te înşeli. Nu m-aş culca cu tine nici dacă m-ai implora.

Fu rîndul lui Caitlin să zîmbească acum. Ştia că îl lovise unde îl durea. Îi plăcea situaţia aceea şi hotărî să profite cît mai mult de pe urma ei.

– Oare cine te-ar implora? Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme? Eşti un bărbat care îşi închipuie că îl plac femeile, dar numai un anumit gen de femei s-ar da în vînt după cei ca dumneata. Tîrfele sau proastele. O femeie adevărată nici nu s-ar uita la dumneata şi ştii asta. În adîncul sufletului, ştii că, dacă te-ai culca cu o femeie adevărată, ai rămîne cu ea, ai dori-o tot timpul, pentru că ar fi ceva cu care nu eşti obişnuit. Ar fi curată şi pe dinăuntru şi pe dinafară, ar fi cinstită şi nu s-ar dărui tuturor, oricărui individ cu zîmbet frumos şi o sculă între picioare. Să fim serioşi, dacă m-aş culca acum cu dumneata, aş face-o din cauza singurătăţii şi am prea mult respect faţă de mine însămi ca să fac aşa ceva. E mare păcat că n-ai un pic de respect – nici faţă de dumneata, nici faţă de alţii. Atunci, viaţa ţi s-ar părea mai uşor de suportat. Acum, pleacă şi sper să nu te mai văd niciodată.

Accentul ei era şi mai puternic decît înainte şi cuvintele acelea fuseseră rostite cu un grad de dispreţ pe care numai o femeie jignită ar fi putut să-l simtă.

Eamonn ieşi furios şi roşu la faţă.

Închizînd uşa în urma lui, Caitlin notă în gînd un punct în favoarea ei. Bărbaţii erau nişte nenorociţi cu toţii, în afară de tatăl ei, iar acesta era cu totul diferit de acel ticălos de Docherty.

Un mizerabil, care, pe deasupra, mai vorbea şi cu accent englezesc.

Sussan P tocmai se întorcea de la coafor cînd o văzu pe Cathy Duke îndreptîndu-se spre apartamentul ei din Kinghtsbridge. Îi spuse taximetristului să oprească şi o strigă:

– Ce e, s-a întîmplat ceva? o întrebă ea, căci văzu că era albă la faţă şi încordată.

– Putem să intrăm? Vreau să vorbesc cu tine.

Cinci minute mai tîrziu, se aflau în apartamentul lui Susan, avînd în faţă cafele irlandeze mari şi ţigări. Cathy aşteptă pînă cînd se aşezară amîndouă şi întrebă cu o furie controlată:

– De ce, nici tu, nici Desrae, nu mi-aţi spus adevărul despre mama? Ce drept aveţi să-mi ascundeţi asta?

Susan o ascultă în linişte. Sorbi din cafea şi se întrebă ce cale să adopte. Putea să se prefacă şi să spună că nu ştia nimic, dar vremurile prefăcătoriei trecuseră demult. Ar fi putut să aleagă soluţia mai uşoară şi să o atace, făcînd-o să-şi dea seama că tot ceea ce spunea era nedrept. Sar ar fi putut să-i spună să o lase în pace, pur şi simplu.

Cathy se uita în ochii acelei femei în care ajunsese să aibă încredere şi pe care chiar o iubea ca pe o prietenă. Văzînd expresia de durere de pe chipul fetei, Susan se hotărî. Pentru prima oară după mulţi ani, avea să vorbească din inimă.

– Aveam douăzeci de ani cînd am venit în Soho, începu ea. E mult după standardele din ziua de azi, ştiu, dar atunci, la începutul anilor '50, era epoca inocenţei pentru multe femei, inclusiv pentru mine. Cu cîteva săptămîni înainte dădusem naştere unui copil, unui băiţel. Fusese adoptat şi eu o luasem puţin razna, după care cei de acolo m-au expediat, spunîndu-mi că păcătuisem îngrozitor şi nu mai trebuia să o fac niciodată. Dar, vezi tu, copilul meu a fost rodul unui viol.

Se uită la fată şi trase iarăşi din ţigară înainte să continue:

– Tatăl copilului meu, era de asemenea, bunicul lui. Tatăl meu mă viola, încă de cînd aveam cincisprezece ani. Mama murise şi bănuiesc că el se simţea singur. Oricum, după ce a murit ea, el a început să se apropie de mine din ce în ce mai mult şi eu am acceptat asta, la fel ca tine. Pe atunci nu ştiam nimic în legătură cu lumea şi, cînd tata s-a urcat în pat lîngă mine, am crezut că avea nevoie de mîngîiere, ceea ce aşa şi era. Numai că mîngîierea pe care o voia el era sexuală. Undeva, în

subconştient, ştiam că nu era bine şi i-am spus. Nu ştiam absolut nimic despre sex, nu vorbisem niciodată cu un băiat, ca să nu mai zic de sărutat, spuse ea rîzînd cu tristeţe. De atunci, însă, am recuperat timpul pierdut. Oricum, principalul este că m-a forţat şi, după asta, a fost un lucru care se petrecea în fiecare noapte. Au trecut patru ani pînă am rămas însărcinată. Lucra la *Woolsworth's*, în Bath, unde m-am născut.Eram atît de naivă, încît nu mi-am dat seama că eram gravidă, decît în momentul în care una dintre femeile de serviciu m-a întrebat dacă aveam necazuri. Cînd a văzut cît de mirată eram, m-a întrebat dacă avusesem ciclu în ultma vreme. Pe scurt, eram gravidă în cinci luni şi numai propriul meu tată era de vină. S-a prefăcut surprins şi indignat cînd femeia m-a dus acasă şi şi-a exprimat bănuielile, iar eu am ajuns la un cămin pentru mame nemăritate. El a jurat că, dacă o să spun cuiva adevărul, o s-o dezgroape pe mama şi o să-i spună că eu îl ispitisem. Ah, apropo, amîndoi erau nişte fanatici în materie de religie. Mi-l băgaseră pe Dumnezeu pe gît dimineaţa, la prînz şi seara. Aşa am aflat cine erau adevăraţii păcătoşi. Nu criminalii şi hoţii, ci mincinoşii care se ascund în spatele unui paravan de respectabilitate – ca membrii Parlamentului şi ştabii pe care îi am clienţi acum. Dar asta-i altă poveste. Băiatul a fost adoptat. L-am văzut doar o săptămînă. Era frumuşel, dar nu simţeam nimic pentru el. Pînă atunci aflasem despre incest şi alte chestii din astea. Căminele alea erau adevărate mine de informaţii – dar bănuiesc că ştii asta din proprie experienţă. Aşadar, am plecat de la cămin şi m-am dus acasă la tată. Cu el locuiau acum o femeie şi cele două fiice ale ei şi ştiam, în sufletul meu, că şi lor le făcea rău. Prinsese gust pentru asta. Cînd le-am văzut privirile speriate, mi-am dat seama. O cunoştea pe femeia aia de cîtva timp, şi deodată, i-a venit să se însoare cu ea. Era la fel ca mama, o femeie rece şi foarte religioasă, dar am observat un lucru la fanaticii ăştia religioşi – le place la nebunie să pedepsească în numele Domnului. Ehm,

i-am lăsat cu viaţa lor şi am venit la Londra. Am intrat în joc într-o săptămînă şi în zece zile eram sub protecţia unui peşte care se numea Johnny O. M-am înţeles bine cu Johnny O şi el mă plăcea. Am pus pe picioare un bordel împreună cu el şi am făcut nişte bani, după care, cînd ne-am despărţit, eu am pornit pe drumul meu şi Johnny a fost omorît de un negru care s-a hotărît că voia ceea ce avea Johnny, adică o fată de şaptesprezece ani, care ar fi făcut orice pentru bani. Johnny O avea un talent de a descoperi genul ăsta de fete. Un an mai tîrziu am pus ca tata să fie omorît de un presupus şofer, care a fugit de la locul accidentului. A fost tot ce am putut să fac ca să mă răzbun şi să le protejez pe alte fete cu care ' ar fi putut să intre în contact. Ei, dacă ar fi apărut o persoană ca Desrae – ăsta e motivul pentru care ţi-am spus povestea mea, Cathy – aş fi fost cu totul alta. Nu-ţi vrea decît binele. Încearcă să te facă să fii o fată cinstită şi bună. În Soho, fetele nu au, de obicei, norocul pe care l-ai avut tu. Oamenii le folosesc şi abuzează de ele. Altcineva ar fi putut să te ia de pe stradă şi a doua zi te-ar fi trimis din nou pe străzi, dar ca să cîştigi un ban pentru el. Chiar şi tu ştii că este adevărat, nu? În ceea ce o priveşte pe maică-ta, el a încercat doar să te protejeze. Ştia că nu ţi-ar fi fost mai uşor dacă ai fi ştiut că Marge are probleme acolo. Şi tu ai fi făcut la fel pentru Desrae, sînt sigură. Să-i protejezi pe cei pe care îi iubeşti e ceva crucial în orice fel de relaţie, ca părinte, ca iubit sau ca prieten.

Cathy ascultă şi se uită la Susan P care îşi deschidea sufletul. Susan păruse întotdeauna persoana cel mai puţin vulnerabilă pe care şi-o putea închipui. Dar, văzînd-o cum stătea acolo acum, cu ochii ei mari şi expresivi plini de durere reînviată de amintirile evocate, Cathy simţi cîtă suferinţă îndurase.

– Desrae te iubeşte ca pe propriul lui copil. Nici un alt bărbat n-o să-ţi ofere vreodată aşa ceva – să nu uiţi asta niciodată! Dragostea fără limite e foarte greu de găsit. A crezut că face bine ascunzîndu-ţi adevărul. Nu-l con-

damna pentru asta, fii recunoscătoare că te-a scăpat de atîția ani de griji.

Cathy îşi bău cafeaua şi oftă. Chipul ei era atît de frumos în lumina după-amiezei, încît Susan P se gîndi imediat cît ar fi putut să-i ceară unuia din clienții ei pentru Cathy. Însă, goni acel gînd imediat. Era un obicei deja.

– Am iubit-o pe mama, spuse Cathy încet. Chiar dacă era ce era, Susan, am ținut la ea.

Susan P izbucni în rîs atunci, înveselind atmosfera.

– Bineînțeles că ai iubit-o, doar era mama ta!

Cathy îşi roti privirea prin încăperea de un alb imaculat. Îi dădea impresia de spital, peste tot numai sticlă, crom şi strălucire albă. Susan P în costumul ei roşu părea potrivită acolo. Era exact ca ea: rece şi clinică.

– O să-mi spui adevărul pe viitor?

Susan P încuviință.

– O să-ți spun totul chiar acum: ea nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine. Îmi pare rău, dar ăsta e adevărul, te consideră vinovată pentru tot. E o ticăloasă egoistă, dar bănuiesc că deja ți-ai dat seama de asta. Totuşi, am grijă să fie în regulă pentru că Desrae m-a rugat. Altfel, nici nu m-aş fi gîndit la Marge. E tratată cu puțin respect datorită mie şi poate să-şi ispăşească pedeapsa liniştită. A fost atacată de o deținută pe nume Barnes, Dilly Barnes, şi am rezolvat şi treaba asta. Mama ta e acum în aripa de psihiatrie, dar n-ar trebui să fie acolo. Am plătit printr-o prietenă care mi-e datoare ca s-o țină acolo. Regimul e mai puțin sever şi mîncarea e mai bună. Poate să stea îmbrăcată cu propriile ei haine şi să fumeze cît vrea, aşa că nu-ți mai face griji pentru ea. Mama ta e foarte bine, crede-mă.

Cathy se ridică şi se duse la fereastră, întunecată fa față.

– Cînd eram mică, o uram, mărturisi ea, acum doar o compătimesc. Simțeam că ar fi trebuit să mă ajute şi, pînă la urmă, a făcut-o. Ştiu că întotdeauna i-a fost frică să nu fie închisă. Dar a făcut-o pentru mine, aşa că

trebuie să-i fiu recunoscătoare pentru asta. Nu pot s-o vizitez totuşi, pentru că oamenii ar pune lucrurile cap la cap.

Se întoarse şi se uită la prietena ei.

– Ai putea să-i duci tu ceva din partea mea – o scrisoare? Bănuiesc că aş putea să-i scriu şi să folosesc un alt nume sau ceva de genul ăsta. Ai putea să-i spui că e vorba de mine...

Vocea îi era plină de speranță deodată, căci încerca să găsească diverse modalități prin care să se recompenseze față de femeia pe care simțea că o abandonase. În adîncul sufletului, recunoscu însă că era mai uşor să aştepte informații de la Desrae decît să caute să le afle singură. Ca adult, îşi dădea seama că persoanele de genul mamei ei te secătuiau pînă la urmă. Dacă ar fi putut, Marge ar fi făcut-o să plătească pentru fiecare zi pe care o petrecea în închisoare din cauza ei.

Ca femeie, Cathy îşi dădu seama că nu o plăcea pe mama ei. Marge nu ar fi înțeles că, dacă nu ar fi adus bărbați acasă pentru a cîştiga bani, toată povestea asta ar fi putut fi evitată. Nu s-ar fi considerat vinovată, pentru că Marge nu era capabilă să ia vina asupra ei. Pentru nimic.

Dar, chiar dacă nu îi plăcea de mama ei, tot o iubea. Într-un fel ciudat ştia că, oricît de rea ar fi fost Marge, făcuse tot ce putuse pentru copilul ei. Amorală, egoistă, Marge era o femeie care n-ar fi trebuit să aibă niciodată copii.

Sussan P văzu diferitele expresii care se perindau pe chipul frumos al fetei şi bănui la ce se gîndea aceasta.

– Mama ta e bine, nu-ți mai face griji pentru ea, spuse Sussan cu blîndețe. Acum, ce-ar fi să-ți chem un taxi, să te duci acasă şi să te împaci cu Desrae?

– Presupun că am fost un pic cam dură cu el, recunoscu ea mai veselă acum.

– Te simțeai vinovată, scumpa mea – pentru că nu ți-a păsat deloc de Marge. Ai o viață nouă, una bună. Şi n-ai de ce să te simți vinovată, crede-mă. La urma ur-

mei, oamenii îşi fac singuri viețile şi, dacă le dau peste cap zăpăcindu-le şi pe-ale altora în acelaşi timp, atunci nu merită nimic, mai ales de la copiii lor. Mi-am găsit băiatul. Eşti singura care ştie asta. E doctor generalist în Basingstoke. M-am dus pînă la el acasă şi am aşteptat pînă cînd l-am văzut. Seamănă cu tatăl meu. Dar n-am simțit nici o dorință să-l ating sau să-i vorbesc. Ce rost ar fi avut să-i spun care îi este originea? Lasă-l cu viața lui şi sper să fie fericit. Fă acelaşi lucru în legătură cu mama ta. Lasă-o cu viața ei acum, a avut o şansă. Tu o ai pe a ta şi nu uita lecțiile pe care le-ai învațat astăzi. La urma urmei, cum îți aşterni, aşa dormi.

Cathy o îmbrățişă.

– Îți mulțumesc, Susan. Îți mulțumesc pentru tot.

Susan P o dădu la o parte prefăcîndu-se supărată.

– Să ții pentru tine povestea legată de fiul meu. Nici Desrae nu ştie nimic despre asta. Numai tu şi Gates ştiți. Richard şi cu mine ne cunoaştem de multă vreme.

Cathy încuviință grav.

– N-aş spune nimănui nimic din ce mi-ai povestit, ştii asta.

Susan o privi gînditoare.

– Ştii că Richard Gates este îndrăgostit de tine, scumpo?

Cînd văzu uimirea din ochii lui Cathy, zîmbi.

– E nebun după tine, am văzut de mai multe ori. Fă-ți-l prieten, draga mea – s-ar putea să ai nevoie de el într-o bună zi. Richard e ciudat în multe privințe, dar e un prieten bun. Ştiu asta din proprie experiență. Cultivă-l. O să fie bine, ascultă-mă pe mine.

Cathy zîmbi atunci.

– Şi cînd o să deschideți următorul club, să mă anunțați şi pe mine – o să investesc şi eu în el. I-am spus deja lui Desrae. Cînd o să înceapă să se refacă de pe urma lui Joey, munca o să fie cel mai bun lucru pentru el. Şi, cum am mai spus, cultivă-l pe Richard Gates. Un polițist în buzunar face cît doi la secție.

– Te cred pe cuvînt, spuse Cathy şi rîseră amîndouă.

31

Eamonn şi Tommy se întîlniră într-un mic bar în apropiere de Roman Road. Era un local unde erau la adăpost de curioşi şi de poliție. Într-o mică încăpere din spate, cei doi se priveau cu prudență.

– Deci, cu ce pot să-ți fiu de folos? întrebă Tommy, a cărui voce nu trăda nici un pic de teamă față de mesagerul IRA şi Eamonn îl respectă pentru asta.

– Mai degrabă aş putea să-ți fiu eu de folos.

Aşezîndu-se la masă, Eamonn rupse sigiliul unei sticle de whisky şi turnă în pahare pentru amîndoi. Sorbiră puțin din băutură, cîntărindu-se reciproc, neştiind exact cum să continue.

În cele din urmă, Eamonn fu cel care rupse tăcerea.

– L-am eliminat pe O'Hare. Ne-a tras pe sfoară, aşa că a trebuit îndepărtat. Îți spun asta, pentru că, fiind succesorul tatălui tău şi moştenitorul de drept al West End-ului, aş vrea să lucrez cu tine. După ce o să auzi condițiile, cred că o să fii de acord. Totuşi, trebuie să înțelegi că, dînd nişte informații, risc. Dacă te hotărăşti să-ți bați joc de bunăvoința mea, s-ar putea să fiu nevoit să te elimin şi pe tine la fel ca pe O'Hare.

Tommy rîse sardonic.

– Deodată, toți sînt nişte duri.

Eamonn zîmbi.

– Ştiu ce vrei, dar încă nu m-ai ascultat, nu?

Dădu paharul pe gît şi îi explică situația. Văzu pe chipul lui Tommy şoc şi groază.

– Deja mă pregăteam să stau de vorbă cu tatăl tău, deşi, cu tot respectul, nu cred că era omul potrivit pentru treaba respectivă. Fiind de origine italiană, vedea IRA la

fel cum o văd englezii: ca pe niște teroriști și criminali. În timp ce noi ne considerăm o armată, cam la fel cum s-au considerat Arafat și OEP odată. Nu cerem decît un pic de dreptate în nord, atît.

– Și O'Hare era sub protecția voastră, făcea parte din așa- zisa armată a voastră?

Eamonn încuviință.

– O greșeală, îmi dau seama de asta acum, dar trebuie să lucrăm cu oameni despre care știm că nu se lasă intimidați ușor. O'Hare era oricum, dar nu un fricos. Nici cînd i-am spus c-o să moară nu i-a fost frică, deși a fost înspăimîntat. A fost o greșeală pe care n-o s-o mai fac niciodată, poți să fii sigur. Asta mă aduce la tine. Amîndoi am putea să stăpînim West End-ul și Liverpool-ul, chiar toată Marea Britanie, dacă vrem. Odată ce o să cucerim nordul, gîndește-te cîte ocazii ai avea să-ți extinzi operațiunile acolo. Tommy Pasquale ar putea să fie omul numărul unu – cu sprijinul nostru, bineînțeles. Pot să-ți garantez un venit anual de peste un milion și te rog să mă crezi că nu e o exagerare. Dacă O'Hare și-ar fi văzut de treaba lui, ar fi și acum în viață și ar trăi ca-n sînul lui Avraam, cum obișnuia să spună tata.

Tommy bău în liniște un timp, gîndindu-se la tot ce spusese Eamonn.

– Vrei să mă alătur Armatei Republicane Irlandeze?

– Pe naiba! Ai fi independent, ai lucra pentru noi în mod indirect. O să pun oameni în poziții cheie în Liverpool și alte orașe din nord. Tu o să supraveghezi operațiunile din Londra, deși toți ceilalți or să-ți raporteze direct. Crede-mă, după moartea lui O'Hare, nimeni n-o să facă nimic, doar or să mormăie în bărbi. Am putea să punem stăpînire pe toată țara.

Tommy clătină din cap uimit.

Eamonn rîse ușor.

– Ascultă-mă, știu că sînt multe lucruri deodată...

Tommy îl întrerupse brusc.

– Sînt de acord. nici o problemă.

Cei doi bărbați se priviră și apoi zîmbiră.

– O să mergem amîndoi la Liverpool să rezolvăm o problemă cu doi indivizi. Vreau să fii văzut și remarcat. Așa oamenii or să știe ce-i așteaptă dacă vreunul din ei s-ar hotărî să facă un pas greșit. Crezi că te descurci?

Tommy ridică din umeri.

– E destul de clar. Ce presupune treaba asta?

– Crimă, asta presupune, zise Eamonn, și dacă nu crezi c-o să faci față, trebuie să-mi spui acum.

– Aveam o bănuială că asta o să spui, zise Tommy. La ce oră plecăm?

Eamonn zîmbi apreciativ. De data aceasta, zîmbetul îi ajunse în privire, accentuîndu-i frumusețea.

– Bravo! Știam eu că pot avea încredere în tine. Cathy a vorbit foarte bine despre tine și despre tatăl tău și de aceea te afli aici acum.

Tommy zîmbi leneș, ochii lui căprui devenind deodată prudenți.

– Și despre dumneata a vorbit întotdeauna frumos, domnule Docherty! Înțeleg că vă cunoașteți de multă vreme, nu?

– Da. Dar între noi doi o să fie doar o relație de afaceri, Tommy. În legătură cu prietenia, o să mai vedem pe parcurs, bine?

Tommy își ciocni paharul de al lui Eamonn și încuviință.

– Mi se pare o idee foarte bună. Deci, ce avem de făcut la Liverpool...?

Terence Rankin nu era un bărbat solid. De fapt, era chiar scund pentru un dur. Abia dacă avea un metru șaizeci și șapte și era cam îndesat. Își cîștigase locul în lumea interlopă pentru că era un psihopat și un nebun de legat. Întotdeauna voia să se bată cu cel mai mare individ dintr-un bar, așa că se lua de ei și îi umilea pînă cînd onoarea îl făcea să se ia la bătaie cu omulețul acela. Cu omulețul acela treaz, pentru că Terence nu bea, nu fuma și nu se droga. Nu avea nevoie de nici un stimulent artificial pentru a fi agresiv.

Acum se afla în casa lui cu patru dormitoare din Wirral şi îşi asculta mama care îl bătea la cap din nou în legătură cu fosta lui soţie.

Livvy Rankin era pe atît de mare pe cît era fiul ei de mic, avînd o sută zece kilograme şi aproape un metru optzeci. Unicul ei fiu era lumina ochilor ei, dar şi un spin în coaste, cum le spunea ea tuturor celor care o ascultau.

– De ce naiba nu încerci să fii drăguţ cu Tracey? Zău dacă pricep. Vreau să am copiii aici în weekend-uri, de Crăciun, de Anul Nou şi tu tot timpul urli la ea şi o terorizezi, aşa că eu nu apuc să-mi văd nepoatele. Nu-i dai telefon să-i spui că-ţi pare rău? Cere-ţi scuze şi pentru că l-ai lovit pe taică-său. Sărmanul om, trebuie să aibă vreo şaizeci şi cinci de ani şi tu l-ai lovit, zise ea clătinînd din cap consternată.

Terence ştia cînd era învins. Avea să facă ce îi cerea mama lui. Întotdeauna făcea asta.

– O s-o sun dimineaţă, o să mă duc pe la ea şi, pe urmă, o să-ţi aduc nepoatele în vizită. Ce zici?

Livvy zîmbi.

– Ar fi grozav. Acum mănîncă. Pleci undeva?

Terence încuviinţă.

– Mă întîlnesc cu un prieten. Te duci la bingo?

– Da.

Livvy plecă la bingo împreună cu prietenele ei la şapte şi treizeci şi cinci. La şapte patruzeci, Terence se duse să viziteze o prostituată pe nume Mavis Henson. Era un client obişnuit al acesteia şi o vedea de trei ori pe săptămînă. Ajungea la ea la opt fix şi stătea trei ore. Era ca un ritual pentru el. Mavis îi oferea sex erotic, în schimbul unui preţ. Merita fiecare bănuţ.

Terence fluiera în timp ce conducea, fără să bage de seamă nimic din ce se petrecea în jur. Trebuia să se vadă cu cineva mai întîi, dar avea să termine repede. Nu îi plăcea să întîrzie la o întîlnire cu Mavis.

Davis Brewster se afla în salonul casei sale din Knowsley, urmărind sfîrşitul serialului *Cronation Street*.

Hilda Ogden şi Elsie Tanner se certau din nou şi el zîmbi cînd apăru genericul de la sfîrşitul filmului.

Soţia sa, Louisa, stătea cu copilul lor cel mai mic, Carrie, în braţe.

– Hilda Ogden e teribilă, nu Davie? spuse ea veselă. Cum a dat radioul mai tare ca s-o enerveze pe Elsie.

David zîmbi. Era un bărbat înalt şi solid, cu un păr ondulat, aproape negru şi barbă. Era destul de arătos şi ştia acest lucru. Soţia lui, însă, era superbă şi David o adora. Îi plăcea *Cronation Street*, deşi se prefăcea că îl urmăreşte doar pentru că îi plăcea soţiei lui. Însă nu o păcălea şi amîndoi ştiau acest lucru.

Carrie aţipi. David o luă în braţe şi zise:

– O duc eu la culcare, scumpo. Tu pune ceainicul pe foc să bem cîte un ceai. Mai tîrziu trebuie să ies puţin.

Louisa îi lăsă copilul în grijă şi, în timp ce el se ducea sus, ea merse la bucătărie şi puse ceainicul pe foc. Chiar atunci, Terence Rankin intră pe uşa din spatele casei lor de parcă ar fi fost la el acasă. Louisa dădu să protesteze, dar el o împinse cu dosul mîinii şi trecu pe lîngă ea. Ea se izbise de chiuvetă. Vîrînd capul în salon, văzu că nu era nimeni acolo, dar îl auzi pe David întrebînd de sus:

– Ce e zgomotul ăsta, scumpo?

Chipul lui Terence Rankin era o mască de ură. Urcă treptele două cîte două. Cei doi copii mai mari ai lui David, doi băieţi gemeni de doisprezece ani, văzură cum omul acela le atacă tatăl pe palier.

Acesta păru să dispară sub o ploaie de lovituri grele şi trecu ceva timp pînă cînd îşi dădu seama că intrusul avea ceva pe încheieturile degetelor. Boxul pe care Terence îl avea pe degete zdrobea oase şi cartilaje. Micuţa Carrie ieşi pe palier şi fu aruncată la pămînt de nebunul care le bătea tatăl.

În cele din urmă, loviturile încetară.

Tatăl lor zăcea într-o baltă de sînge pe covorul gros portocaliu cu maron nou-nouţ, iar mama lor stătea în capul scărilor şi plîngea isteric cu faţa ascunsă în mîini.

– De ce? De ce, Terry? Ce ţi-a făcut? întreba ea

clătinînd din cap uluită.

Terence Rankin se uită la ea îndelung şi apoi zise:

– A rîs de mine, Louisa, l-am văzut. A rîs de mine şi nimeni nu scapă nepedepsit dacă face asta. Spune-i că e terminat. N-o să mai primească nimic de lucru nici de la mine, nici de la altcineva.

După aceea ieşi calm din casă. Întîrziase cu un sfert de oră la întîlnirea cu Mavis şi asta îl supăra foarte tare. Ea îi aruncă o singură privire şi îşi dădu seama că avea să aibă de lucru mult în seara aceea.

Oftînd, îşi întipări un zîmbet pe faţă şi nu se mai gîndi la nimic altceva decît la bărbatul din faţa ei. Cu cei ca Rankin trebuia să fii lucid. Lucid şi viclean.

Era un client periculos şi şiret, dar plătea bine şi acesta era cel mai important lucru.

Spre deosebire de Rankin, Michael Duffy chiar era un bărbat solid.

Avînd peste un metru optzeci înălţime, era clădit ca un boxer de categorie grea, ceea ce chiar fusese odată, iar pe faţa, de altfel arătoasă, purta semnele zilelor petrecute în ring. Femeile îl adorau, dar era mare păcat, pentru că el prefera mai mult compania altor bărbaţi. Nu că ar fi fost homosexual, departe de aşa ceva. Dar îşi pierduse o parte din penis cu mulţi ani în urmă într-o bătaie şi, de atunci, nu mai putuse funcţiona fizic.

Totuşi, nimeni nu ştia de acest lucru şi din cauza acestui neajuns, din cînd în cînd, avea izbucniri de o violenţă sălbatică.

Cînd nu lucra pentru O'Hare, stătea mai mult singur. Numai aşa putea să evite întîlnirile inutile cu femeile pe care le dorea atît de mult, dar nu putea spera să le satisfacă.

Se afla în apartamentul lui cînd primi un telefon prin care fu anunţat că trebuie să-l întîlnească pe Eamonn Docherty. După ce îi dădu să mănînce dobermanului său, se îmbrăcă pentru întîlnire. Era seara tîrziu şi acest lucru îi convenea lui Michael. Îi plăcea seara.

Ca şi partenerul său, Terence Rankin, nu ştia absolut nimic despre moartea şefului său. Nu avea să se afle decît peste cîteva zile şi atunci avea să fie prea tîrziu pentru el ca să mai facă ceva.

Mavis stătea întinsă pe burtă încercînd să se odihnească. Fuseseră două ore haotice, dar chiar dacă Terence fusese brutal, ea se simţise bine. Îi plăcea brutalitatea uneori, iar Terence era un adevărat maestru în acea privinţă.

Cu toate acestea, în seara aceea urma să primească bani cum nici nu visase vreodată şi as fi fost timpul să înceapă să muncească pentru ei. Terence stătea în pat încercînd să reînceapă să respire normal.

– A fost excelent, Terry, absolut excelent.

El se întoarse să o privească şi încuviinţă, fiind întru totul de acord. Orgasmul lui fusese intens şi prelung. Acum se simţea relaxat şi ar fi vrut să doarmă.

Ea îl mîngîie pe faţă.

– Dormi puţin, dacă vrei, Tel. Să-ţi mai aduc ceva de băut?

El dădu din cap afirmativ. Îşi simţea membrele şi ochii grele ca plumbul. Cînd încercă să se mişte din nou, descoperi că nu putea şi se sperie. Simţi cum se mişcă patul cînd se ridică Mavis. Încercă să-şi limpezească privirea şi nu putu – totul era în ceaţă. Cînd ea îi puse cătuşele, el nu putu să opună rezistenţă. Mavi zîmbi.

– Culcă-te, Terry, în curînd o să te simţi mai bine.

El nu avu încotro; făcu ce îi spuse ea. Simţindu-se mai în siguranţă acum că era imobilizat, Mavis puse mîna pe telefon şi începu să formeze un număr. Era ciudat, dar avea să-i lipsească într-un mod straniu, deşi avea senzaţia că ea era singura care avea să simtă acest lucru.

La ora unsprezece şi jumătate, atît Michael Duffy cît şi Terence Rankin se aflau într-un mic depozit de lîngă Albert Dock. Michael venise singur, deşi Terence fusese adus, mai mult împotriva voinţei lui. După ce trecuse efectul drogului, nu fusese deloc încîntat şi ameninţările

lui începeau să-i calce pe nervi pe Eamonn şi Tommy.

În cele din urmă, Eamonn se sătură şi îi trase una peste cap lui Terence cu o scîndură pe care o găsi pe jos.

– Mai tacă-ţi gura odată!

Terence se uită la el cu o ură teribilă în ochi şi Eamonn ştiu că acel om trebuia să moară, altfel el nu avea să mai fie niciodată în siguranţă.

Cu Michael Duffy, fusese mai uşor decît se aşteptaseră; nu fusese nevoie de prea mult ca să-l doboare şi, acum, stătea ghemuit pe podeaua murdară, tăcut şi atent. Avea să încerce să vorbească pentru a scăpa din situaţia aceea, Eamonn ştia acest lucru şi îl admira pentru asta. Dar nici Duffy nu avea să iasă cu viaţă din depozitul acela. În nici un caz.

Cei doi aveau să fie daţi de exemplu tuturor celor care lucraseră pentru O'Hare. Moartea lor avea să arate exact ce se întîmplă cu cei care îşi închipuiau că puteau să-i înşele pe irlandezi.

Abia cînd Tommy şi Eamonn turnară benzină pe ei, cei doi îşi dădură seama cît de gravă era situaţia lor. Mirosul de banzină era insuportabil în încăperea aceea mică şi închisă şi cei doi erau îngroziţi. Tommy descoperi că în adîncul sufletului, îi era milă de ei, oricît de ticăloşi se presupunea că erau. Era o moarte oribilă. Dar ei o ceruseră, amîndoi, şi el înţelegea acest lucru; cînd conduceai o organizaţie de proporţii, aveai nevoie de disciplină. Aveai nevoie ca oamenii care lucrau pentru tine să ştie că trebuiau să-şi vadă de treabă, să asculte ordinele şi să le execute fără să crîcnească. Trebuiau să fie demni de încredere sută la sută.

Deşi unora le intra în cap că puteau să te învingă sau să ia ceea ce îţi aparţinea, atunci trebuia să dai un exemplu. Acesta era un exemplu deosebit de înfiorător, dar Tommy ştia că aveau să obţină ceea ce voiau.

Cei mai duri doi oameni din Liverpool aveau să ardă de vii pentru binele tuturor. Cînd vestea aceasta avea să se răspîndească pe străzi, împreună cu cea legată de descoperirea rămăşiţelor lui O'Hare, numai un nebun ar

fi încercat să facă un pas greşit.

Acest lucru însemna că irlandezii puteau să conducă şi de departe printr-un om plasat la faţa locului. Acest lucru îi liniştea nu numai pe Eamonn şi pe ascociaţii lui din IRA, dar şi pe cei de la nivelele inferioare ale imperiului.Trebuiau să ştie că totul era sub control; trebuiau să ştie exact cît de departe puteau să meargă.

Era bine pentru afaceri.

– Nenorociţilor! Nu mă speriaţi deloc.

Vocea lui Terence era puternică din nou şi încărcată de ură. Eamonn şi Tommy îl ignorară. Se aşezară la o masă şi deschiseră altă sticlă de *Black Label*.

Eamonn se uită la ceas. Cinci din oamenii lor urmau să asiste la execuţie. Era cel mai bun mod de a menţine ordinea.

Terence începu să strige şi să urle, făcînd spume la gură şi zvîrcolindu-se pe jos ca un şarpe.

Eamonn rîse.

– Uită-te la el! E nebun de legat.

Tommy rîse împreună cu el, adrenalina începînd să-i curgă prin vene. Era conştient că se afla în compania unei voinţe mai puternice decît a lui şi îi plăcea acest lucru. Dacă avea sprijinul irlandezilor, putea să rîdă liniştit. Cine ar fi îndrăznit să-i facă vreun rău acuma?

– Cît mai e? întrebă el.

Eamonn se uită la ceas.

– Încă vreo jumătate de oră. Vreau ca toţi să vadă asta.

Tommy se uită din nou la cei doi. Mirosul de benzină trebuia să fi fost îngrozitor pentru ei. Era destul de rău că ştiau că aveau să moară; faptul că erau ţinuţi atîta timp cu hainele îmbibate de benzină era o cruzime.

Eamonn îi ghici gîndurile şi spuse încet:

– Ştiu la ce te gîndeşti, dar pînă cînd or să vină ceilalţi, ei îşi vor fi acceptat soarta. Ştiu ce fac, crede-mă! Am multă experienţă în munca asta.

Vocea îi era nonşalantă. Nu trăda nici un sentiment pentru cei doi.

Tommy încuviinţă:

– Cum zici tu, doar e sectorul tău.

Eamonn se uită la el gînditor.

– O să te descurci, zise el în cele din urmă.

Tommy zîmbi şi ridică paharul ca pentru un toast.

– Crezi că putem să fumăm?

Eamonn rîse.

– Da, sîntem destul de departe de ei ca să nu păţească nimic. Încă.

O oră şi jumătate mai tîrziu, cei cinci martori apărură şi li se puse whisky să bea. Cu treizeci de minute în urmă, Eamonn le injectase celor doi condamnaţi o doză puternică de Demerol, astfel că erau teribil de ameţiţi. Dădu drumul beţelor de chibrit pe ei fără să stea pe gînduri.

Bine întăriţi de whisky, Eamonn şi Tommy urmăriră spectacolul impasibili. Însă, cei cinci martori nu erau atît de norocoşi. Ei văzură ceea ce nu aveau să uite niciodată şi, în ceea ce îl privea pe Eamonn Docherty, aşa şi trebuia să se întîmple.

Martorii priveau dezgustaţi cum cei doi se zvîrcoleau cuprinşi de flăcări. Mirosul de carne arsă era oribil şi ultima zvîcnire a trupurilor carbonizate fu obscenă. Eamonn turna benzina întruna, făcînd mici explozii şi flăcările începeau să ţîşnească. Rîdea cînd făcea acest lucru, iar Tommy trebui să admită că omul acela oferea o privelişte extraordinară.

Cînd spectacolul se termină, el se întoarse spre cei prezenţi, inclusiv Tommy, şi spuse încet:

– Asta să fie o lecţie pentru toţi. Aşa se întîmplă dacă vă jucaţi cu mine şi cu ai mei. Vă voi căuta pînă la capătul pămîntului dacă va fi nevoie şi mă voi distra, în timp ce vă voi termina. Pe viitor, îmi veţi da raportul mie sau omului meu de legătură. Ţineţi-vă gurile închise şi ambiţiile sub control. Vă voi da tot ce vreţi şi chiar mai mult, dar nu voi tolera să încerce cineva să mă înşele. Aţi priceput?

Toţi încuviinţară, chiar şi Tommy.

O oră mai tîrziu, el şi Eamonn se îndreptau spre hotel; aveau să plece înapoi spre Londra a doua zi de

dimineaţă. În maşină, Tommy spuse încet:

– Nu-mi vine să cred că ai făcut totul atît de calm.

Eamonn ridică din umeri.

– Trebuia făcut. Sînt multe în joc. Tebuie să înveţi asta sau nu ne eşti de folos.

Tommy îşi aprinse o ţigară, bucuros să vadă că mîinile nu îi mai tremurau.

– Nu vrei să mîncăm ceva înainte să ne retragem?

Tommy fu de acord. Nu voia să rămînă singur încă. Voia să fie beat turtă cînd se ducea la culcare.

– Nu cred c-o să mănînc friptură de porc în seara asta. Ce zici de nişte mîncare chinezească? îl întrebă Eamonn.

– Fără coaste? glumi Tommy îngreţoşat.

Eamonn zîmbi.

32

Cathy şi Desrae reveniră în curînd la normal. Amîndoi se ruşinau pentru felul cum se comportaseră şi, acum, îşi dădeau toată silinţa să fie drăguţi unul cu celălalt. Desrae îşi spuse chiar că avea să încerce să-l placă pe Eamonn Docherty, dacă de asta era nevoie ca să o facă fericită pe cea care îi era ca şi o fiică. De cînd cu vizita lui Eamonn, Cathy înflorise. Se trezea în fiecare dimineaţă devreme şi, pînă la şapte şi jumătate, era şi îmbrăcată şi fardată. Însă trecuseră trei zile de cînd nu îl văzuse pe irlandez şi Desrae spera că acesta o uitase.

Cu trecerea zilelor, Cathy încetă să se mai uite pe fereastră din zece în zece secunde în speranţa de a-l vedea pe Eamonn venind. Acum, cînd presa îşi îndreptase atenţia asupra ultimelor evenimente, se gîndea să redeschidă clubul.

Cathy avea impresia că acest lucru ar fi fost cel mai bun pentru Desrae, iar Desrae avea impresia că ar fi fost

cel mai bun lucru pentru Cathy. Amîndoi aveau nevoie de o ocupație, fiecare pentru motivele lui.

Cathy era îndurerată pentru că îl regăsise pe Eamonn, iar el o abandonase din nou. Se gîndi de nenumărate ori la seara petrecută împreună, încercînd să își amintească dacă nu cumva făcuse ceva de el o ignora astfel.

Sporovăiseră, rîseseră și depănaseră amintiri; vorbiseră despre copilăria lor, părinții lor și prin ce trecuseră de atunci. O sărutase la plecare și ea știa că o dorise atunci. Ar fi trebuit să cedeze, oare? În definitiv, se culcase cu Tommy cînd murise tatăl lui și pe Tommy nu-l iubea. Eamonn o dorea clar, dar ea îl refuzase, chiar dacă știa că el era singurul bărbat pe care avea să-l poată iubi vreodată.

Ieșind din casă și îndreptîndu-se spre club, fu salutată de cei care o cunoșteau. Ochii îi erau triști și inima grea, dar le zîmbea și le făcea cu mîna tuturor, oprindu-se să stea de vorbă cu una din fetele de la *Diamond Mine*, un club deosebit de rău famat.

În timp ce vorbea cu fata, continua să se gîndească la Eamonn Docherty. În mintea ei erau numai ochii lui albaștri și părul lui negru și des; gîndul la trupul lui musculos și puternic o chinuia.

Intră în magazinul care se afla pe partea din față a clubului și îi zîmbi lui Casper, administratorul. Acesta avea cincizeci și cinci de ani, niște ochi verzi strălucitori, o față ridată și cea mai proastă perucă pe care o văzuse cineva vreodată. O purta de mai bine de douăzeci și cinci de ani și nimeni nu își mai amintea cum arăta fără ea. Nici cînd plătea o prostituată pentru douăzeci de minute din timpul ei nu și-o scotea și aceasta era una din glumele ce rezistaseră cel mai mult în Soho.

Dar, în ciuda înfățișării lui ridicole și a atitudinii glumețe, Casper era un gangster respectat în West End. Toată lumea știa că putea să fie agresiv și periculos dacă era forțat și, drept urmare, era temut. Totuși, dacă exista o persoană pe care o plăcea cu adevărat, aceasta era Cathy. Imediat îi observă tristețea din ochi.

– Te simți bine, scumpo? Pari puțin cam supărată. Ce mai face Desrae? Se descurcă?

– Da. Îi e greu, dar era și de așteptat. Vrem să redeschidem clubul. M-am gîndit că ar fi bine să aibă o ocupație în loc să stea toată ziua abătut.

Casper dădu din cap aprobator.

– Bună idee. O mulțime de oameni au sunat să întrebe de club. Ați pierdut mulți clienți. De curînd s-a deschis un alt club, pe Old Compt Street deasupra unui magazin. Nu-i cine știe ce de capul lui, e în special pentru muncitori, dar e, totuși, concurență pentru voi. Dacă ar fi trăit Joey, n-ar fi înghițit așa ceva, eh?

Cathy ascultă în tăcere, dar mintea nu îi era la afaceri.

– Dar bănuiesc că nici tînărul Tommy n-o să stea cu mîinile în sîn, așa că ar fi bine să vă pregătiți pentru ceva probleme în curînd. Am auzit că proprietarul clubului e un maltez, Victor Bagglioni. Ce nume caraghios, nu? Nu pot să sufăr străinii. N-am nimic personal cu ei, dar nu mi se pare corect, nu?

Întotdeauna o făcea pe Cathy să zîmbească. Punîndu-i o mînă pe braț, ea îi zise:

– Să nu te schimbi niciodată, Casper, ești un adevărat tonifiant.

El roși. Îi plăcea să facă niște remarci cît mai neobișnuite, să șocheze oamenii și, totuși, știa că fata aceea, Cathy Duke, era unul din puținii oameni care vedeau prin el, care își dădea seama că, în adîncul sufletului, era un om singur, nefericit, dar incapabil să-și schimbe modul de viață.

– S-ar putea să avem necazuri, Cathy, o preveni el cu blîndețe.

Ea încuviință și intră în club, unde își puse un coniac. I se părea ciudat să se afle din nou acolo, fiindcă părea un loc cu totul diferit acum, cînd știa că nu o să-l mai vadă pe Joey apărînd, lăudîndu-se și punîndu-i la punct pe scandalagi cu o singură privire.

– Ar fi bine să iei legătura cu Tommy, o sfătui Casper.

Cathy încuviință, dar nimeni nu îl văzuse pe Tommy de cîteva zile. Deodată, după ce fu prevenită în legătură cu maltezul, i se făcu frică.

Eamonn era obosit, dar ştia că trebuia să o vadă pe Cathy. Acum, că totul era rezolvat, avea cîteva zile libere şi ea era prima pe agenda lui. Se îndreptă spre apartamentul ei fluierînd.

În clipa aceea o văzu.

Era îmbrăcată simplu cu o bluză subțire şi o fustă lungă de culoarea lămîii. Nu avea sutien şi văzu cum i se mişcau sînii pe sub materialul subțire. Părul îi era fixat în părți cu doi piepteni, iar mijlocul îi era încins cu o centură latã, galbenă. Arăta la fel ca orice fată a anilor '70 din Londra, numai că în viața lui nu văzuse alta mai frumoasă ca ea. Încă o dorea şi îi reînvia amintiri pe care le credea îngropate pentru totdeauna.

Privind-o, îşi aminti de locuința lor din Bethnal Green şi de senzația de linişte pe care o oferea atunci. Fusese bine, atîta timp cît se avuseseră unul pe altul. Se folosise şi abuzase de ea, ştia acest lucru. Dar Cathy avea o inimă atît de mare, încît îl iertase.

Cînd fuseseră copii, trecuseră prin mai multe probleme decît aveau de înfruntat alții toată viața. Totuşi, găsiseră ceva în ei ce îi făcuse rezistenți şi extrem de apropiați, destinați să se iubească, pentru că viețile lor erau atît de asemănătoare şi atît de pline de amărăciune, încît nu puteau să-şi găsească fericirea decît împreună. Numai împreună ar fi putut fi întregi vreodată.

Cînd Cathy îl zări, Eamonn văzu cum un zîmbet îi lumină fața superbă şi simți cum i se deschide inima. Alergă spre el, cu ochii strălucitori şi cu zîmbetul larg şi încrezător. Cum putuse să rănească o ființă cum era Cathy? se întrebă el. Ei bine, acum era cu totul altul, nu mai trebuia să dovedească nimic nimănui. De data aceasta, avea să se poarte cu ea cum trebuia, îşi promise în sinea lui.

– Veneai la mine? îl întrebă ea cu speranță în glas.

– Unde în altă parte aş fi putut să mă duc? Dar mai

bine am merge la mine la hotel. Acolo putem să stăm de vorbă ca lumea. Nu cred că Desrae mă place prea mult.

O spuse în glumă, dar Cathy îl înțelese şi încuviință. Ştia că ar fi trebuit să se ducă acasă să-i spună lui Desrae despre problemele de la club şi despre grijile ei în legătură cu dispariția lui Tommy. Ştia exact ce ar fi trebuit să facă, dar ca pe vremuri, cînd Eamonn fluiera, ea dădea fuga.

De data aceasta, avea să oțină orice voia de la ea.

Absolut orice.

Cathy fu impresionată de apartamentul lui Eamonn şi acest lucru se văzu. *Ritz* fusese doar un nume pentru ei cînd erau copii; cu siguranță, nici unul din ei nu visase vreodată că aveau să locuiască acolo într-o bună zi. Fu fermecată de ornamente, de culorile subtile şi de draperiile din brocart.

Şi patul imens i se părea fascinant, pentru că ştia că avea să sfîrşească în el şi se simțea şi speriată şi încîntată, în acelaşi timp. În ciuda încrederii căpătate de curînd, acum, cînd era din nou cu Eamonn, se simțea iarăşi ca o fetiță naivă.

Deschizînd o sticlă de şampanie, el îi zîmbi.

– *Dom Perignon* veritabilă, nu ca porcăria aia botezată pe care o serviți la clubul vostru.

Cathy luă paharul din mîna lui şi zîmbi.

– Şampania noastră n-are nimic, amice. E destul de veritabilă, doar că n-a auzit nimeni de denumirea ei.

Rîseră amîndoi.

Aşezîndu-se lîngă ea pe canapeaua de două persoane, o trase aproape.

– Mi-a fost dor de tine. Am încercat să te sun, dar am fost atît de prins. Am fost la Liverpool să rezolv nişte probleme.

Cathy goli paharul dintr-o singură înghițitură şi Eamonn începu să rîdă.

– Sînt impresionat. O sticlă costă douăzeci de lire. Văd că după-amiaza asta o să mă coste o avere!

Cathy era amețită după şampania aceea şi după

coniacul pe care îl băuse la club pentru a-şi calma nervii.

– De ce ai venit în Anglia, Eamonn? În seara aia ai trăncănit o grămadă, dar n-ai spus prea multe, de fapt.

Era şireată, el ştia asta deja. Acum se gîndi cît de mult să-i spună.

Cînd o privi în ochi, ea se întinse şi îl sărută uşor.

– Mi-a fost atît de dor de tine, Eamonn. Tot ce-am simţit înainte simt şi acum. Eşti singurul bărbat la care am ţinut vreodată, atît ca prieten cît şi ca iubit.

Cînd o sărută şi el, toate vechile sentimente prinseră viaţă în sufletul ei. Sentimentul de a face parte din cineva, de a fi în siguranţă. Cînd degetele lui îi atinseră sînii şi faţa, ea simţi un început de dorinţă şi se bucură.

Ducînd-o în dormitor, Eamonn trase draperiile grele şi o privi cum se dezbracă. Era atît de timidă, atît de lipsită de experienţă, încît îi fu şi mai dragă. Eamonn era obişnuit deja cu femei posesive. Soţia lui, care fusese educată la mănăstire şi care era o mamă devotată, era o amantă agresivă, iar Cathy, care lucra în Soho şi trăia zi de zi înconjurată de sex, era timidă.

Vîrîndu-se goală în pat, ea îl aşteptă. Aşternutul era rece şi simţi cum i se face pielea ca de găină, fiind mai conştientă de acest lucru decît în orice alt moment. Îl privi cum se dezbracă; şampania o făcea să se simtă mai relaxată, mai caldă pe dinăuntru.

Aproape sărind în pat, Eamonn o dezveli şi se uită la ea în lumina slabă.

– Eşti superbă, Cathy!

Îi atinse un sîn foarte uşor. Îngenunchiind lîngă ea în pat, o privi fascinat. Cathy îi privi chipul cînd o atingea şi, imediat, gura lui îi cuprinse un sfîrc. Ea scoase un geamăt. El o muşca acum, foarte uşor, făcînd-o să îl dorească şi mai mult.

Desfăcîndu-i picioarele, el se lăsă să lunece în jos pe trupul ei şi începu să o mîngîie cu limba.

Eamonn era expert în sexul oral, ştia acest lucru. Multe femei se zvîrcoleau sub el şi lui îi plăcea cînd le făcea să se elibereze, cînd le simţea orgasmul. Îşi folosi toată priceperea acum cu Cathy, excitînd-o la maximum

pînă cînd, în cele din urmă, o penetră. Îi privi sînii cum se mişcau cu fiecare împingere a lui. Datorită faptului că avea mijlocul subţire, păreau şi mai mari şi Eamonn simţi cum se excită şi mai tare văzînd-o cum se mişca sub el.

Ochii ei erau închişi, buzele întredeschise, iar părul lung îi acoperea faţa. El îi simţi orgasmul crescînd din ce în ce şi înconjurîndu-l şi, în cele din urmă, ajunse la o eliberare zguduitoare.

Cînd se prăbuşi deasupra ei, ea îl îmbrăţişă, ţinîndu-l strîns. El o sărută şi o muşcă uşor.

– Ah, Cathy, Cathy! A fost minunat... te doream atît de mult... nici nu ţi-ar veni să crezi.

Ea stătea cu faţa ascunsă în gîtul lui, cu trupul fremătînd încă.

Ridicîndu-se puţin, el o privi şi spuse încet:

– Ţi-a plăcut, nu?

Cathy zîmbi tremurător şi încuviinţă. El o strînse în braţe iarăşi şi stătură astfel în linişte în timp ce el aştepta să i se potolească bătăile inimii şi respiraţia să-i revină la normal. Nu era plină de viaţă, ca femeile cu care se culca de obicei, dar era Cathy a lui, fata pe care o iubea.

Îmbrăţişînd-o pentru o ultimă oară, se retrase în cele din urmă din ea şi, fiind Eamonn Docherty, fiul tatălui său, spera să o fi lăsat însărcinată. Ar fi fost grozav, ar fi făcut-o să-i aparţină chiar şi atunci cînd el nu era acolo. Trebuia să se întoarcă la New York şi asta cît mai curînd. Deirdra începuse să dea semne de nerăbdare şi îl ameninţa că avea să vină ea la Londra dacă el nu se grăbea să se ducă acasă.

După trupul greu şi pretenţiile sexuale ale soţiei lui, Cathy era ca o boare de aer curat. Îi plăcea mirosul ei, senzaţia pe care i-o dădea cînd o atingea, totul în legătură cu ea şi avea de gînd să vină la Londra cît putea de des ca să o vadă.

O ţinea strîns, întrebîndu-se cum avea să-i spună despre soţia şi familia lui şi, totuşi, să nu o supere.

Ea îi vorbise de ameninţarea din partea maltezului Victor şi, deodată, îşi dădu seama cum avea să o facă

pe Cathy să aibă în continuare o părere bună despre el. Avea un mic plan pe care avea să-l pună în aplicare cît mai curînd posibil. Astfel avea să se bucure mereu de dragostea şi afecţiunea ei.

Îşi spuse că avea să facă orice pentru a avea aceste lucruri.

33

Cathy era în al nouălea cer şi acest lucru se vedea. Parcă era luminată din interior şi, într-un fel, Desrae o invidia.

Îşi aminti cum era să fii tînăr, îndrăgostit şi, de asemenea, să ai pofte trupeşti. El îl avusese pe Joey, care fusese demn de acele lucruri. Nu era prea sigur de acel Docherty, care era mult prea viclean. Era convins că avea să iasă din viaţa lui Cathy la fel de brusc cum intrase şi el nu putea să facă nimic pentru a împiedica durerea aceea. Tot ce putea să facă era să-i fie alături cît mai mult posibil.

Deocamdată, era îngrijorat din cauza acelui ticălos maltez, din cauza lui Tommy care se părea că dispăruse şi din cauza ameninţărilor care planau asupra clubului.

– Crezi că i s-o fi întîmplat ceva lui Tommy, Desrae? întrebă Cathy cu o voce pierită.

– Nu ştiu, draga mea. Am sunat şi la mama lui, dîndu-mă drept un partener de afaceri. Dar nici ea nu l-a văzut, numai că nu părea deloc îngrijorată. Era beată, ca de obicei.

Cathy păru îngrijorată.

– Să trimit băieţii să vedem dacă află ceva?

Desrae scutură din cap.

– Nu, scumpo, nu încă. Nu ştim sigur dacă s-a-ntîmplat ceva şi, dacă ne apucăm să-l căutăm, o să se ducă vorba. Mai aşteptăm douăzeci şi patru de ore să

vedem ce mai apare, bine? O să-i spun lui Gates, poate află el ceva.

– E bine. Eamonn o să ştie ce să facă oricum. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

Desrae se forţă să zîmbească.

– Mă bucur pentru tine.

Cathy ştia cît efort făcuse ca să spună aşa ceva. Îl îmbrăţişă.

– Of, Desrae, îl cunosc de-o viaţă.

El clătină din cap cu tristeţe şi îi apucă mîinile.

– Scumpo, nu-ţi spun decît să fii atentă, atîta tot. Dar, dacă o să ai nevoie de mine, o să fiu aici.

Vocea lui dădea de înţeles că acest lucru avea să se întîmple mai curînd decît se aşteptau.

Victor Maltezul era încîntat de sine. Nimeni nu văzuse nici urmă de Tommy Pasquale de zile întregi, iar comunitatea din Soho era în debandadă, aşteptînd să vadă cine avea să fie noul şef.

Niciodată nu fusese atîta agitaţie şi nu se făcuseră atîtea speculaţii în West End. Moartea lui Joey şi dispariţia subită a lui Tommy, combinate cu moartea lui O'Hare, le făcuse pînă şi pe cele mai leneşe prostituate să se arate interesate de ce se petrecea în jurul lor.

Ieşind din clubul său de pe Old Compton Street, Victor salută doi indivizi care îi făceau reclamă. Cînd traversă ca să intre pe Dean Street, zîmbi gîndindu-se la respectul pe care i-l arătaseră.

Era seara devreme, cartierul se trezea la viaţă şi toate luminile se aprindeau. Lui Victor îi plăcea foarte mult Soho, fiecare colţişor al acelui cartier. Îi plăcuse bătrînul Joey, dar acum, că el nu mai era, locul lui putea fi luat de oricine care avea puţină isteţime. Iar Victor avea din belşug.

Cînd maşina opri în spatele lui şi el fu strigat, se întoarse fericit, deoarece cunoştea vocea şi se simţea în siguranţă. Vechiul lui asociat, Demetrious Scalpie, îi zîmbi şi Victor îi zîmbi la rîndul lui. Scalpie era un ticălos mărunt, un grec cu o nevastă malteză şi o mentalitate tot

malteză. Victor aştepta să-l salute.

Auzea melodia „Banner Man" a lui Blue Mink care cînta într-un bar din apropiere, simţea mirosul de ceapă şi peşte pe care le vindea un vînzător ambulant.

Viaţa era frumoasă şi Victor era fericit.

Cînd glonţul îl lovi în piept, crezu că îşi imaginase. Nu simţea nici o durere, doar o greutate care îl împingea pe spate. Al doilea glonţ îl lovi în umăr, aproape smulgîndu-i braţul. Sîngele începu să ţîşnească şi el se uită uluit. Apoi se uită la Scalpie. Acesta zîmbi şi îndreptă pistolul spre capul prietenului său.

Apoi Victor nu mai ştiu nimic.

Scalpie urcă în maşină şi dispăru pe Dean Street înainte ca animatoarea care văzuseră tot şi care ţipa cît o ţinea gura să intre înapoi în club şi să povestească.

Victor zăcea pe pavajul murdar, iar în ochii lui aţintiţi spre cer încă se mai citea şocul.

Cînd ajunseră poliţiştii, două cluburi din apropiere erau închise şi, în celelalte, nimeni nu văzuse nimic.

Nimeni nu auzise nimic.

Şi nimănui nu-i păsa cîtuşi de puţin.

Desrae îi zîmbi lui Eamonn şi el îi zîmbi lui. Nici unuia zîmbetul nu îi ajunse în privire, dar era tot ce puteau să facă. Cathy era destul de fericită. pentru că nu era o atmosferă încărcată. Punînd de băut în pahare, simţi o strălucire caldă în adîncul fiinţei. Eamonn era atît de frumos în seara aceea. Îl sorbi din priviri cînd discuta cu Desrae.

Cînd sună telefonul, răspunse Desrae şi făcu ochii mari, surprins de ceea ce auzea. Apoi puse receptorul în furcă şi se uită la Cathy clătinînd din cap uimit.

– Victor Maltezul e mort! Îţi vine să crezi aşa ceva?

Eamonn, omul important, încîntat de rolul lui în toate, zîmbi.

– Împuşcat pe Old Compton Street, acum vreo oră, nu?

Desrae se uită la el cu un respect silit.

– De unde ştii?

– Pentru că eu am pus să fie omorît. Am întrebat în jur despre tine, Desrae, şi ştiu că eşti de încredere, aşa că nimic din ce-o să spun n-o să părăsească încăperea asta, da?

Cathy şi Desrae încuviinţară.

– L-am eliminat pentru a-i face o favoare lui Cathy. Ştiu că moartea lui Joey a fost o lovitură şi că o să aveţi nevoie de puţină protecţie. Am aranjat asta. Am avut un amestec şi în moartea lui O'Hare, dar a fost ceva personal, n-a avut nici o legătură cu Joey. V-am făcut un serviciu fără să ştiu.

Era plin de sine, bucurîndu-se de atenţia lor.

Desrae era intrigat.

– Dar trăieşti la New York. Ce legătură avea O'Hare cu tine?

– Sînt implicat în multe acţiuni ale crimei organizate în Statele Unite şi aceste afaceri se extind pînă în Anglia. Mai am şi alte interese în New York, dar principala mea afacere e aici, în scumpa mea Anglie, zise el zîmbind pentru a mai scădea impactul următoarelor cuvinte. Lucrez cu IRA.

Cathy rămase cu gura căscată.

– Bine, dar sînt terorişti! Sînt nişte fanatici!... Ce dracu' cauţi cu ei? Nu putei să suferi că erai pe jumătate irlandez. N-ai fi recunoscut niciodată. Cînd taică-tău trăncănea despre ei şi-i ridica în slăvi, tu înnebuneai, pur şi simplu. Ce s-a întîmplat?

Eamonn privi în jos cînd răspunse.

– Aici sînt terorişti. La New York, în comunitatea irlandeză, sînt nişte afurisiţi de eroi, o adevărată armată. Eu strîng bani pentru ei, Cathy, e o afacere grozavă şi doar cei mai puternici sînt destul de buni ca să lucreze pentru ei.

Trebuia să se justifice şi nu-i plăcea deloc.

Cathy era albă ca varul la faţă; pînă şi buzele i se albiseră.

– Sînt nişte criminali, asta sînt! Cînd a explodat ultima bombă, au murit oameni nevinovaţi...

Eamonn rîse uşor.

– Ah, şi Joey şi cei ca el nu sînt tot criminali? Nu credeam să eşti o ipocrită, Cathy.

Ea se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere.

– Puţin îmi pasă ce spui. Joey şi cei ca el omorau numai de-ai lor; nu zic că e bine, dar Joey Pasquale n-ar fi pus niciodată o bombă într-un loc unde femei şi copii ar fi putut fi schilodiţi şi mutilaţi. N-ar fi făcut niciodată aşa ceva. A trăit ca un criminal şi, Dumnezeu să-l ierte, a murit ca unul, dar am fost mîndră că l-am cunoscut. Aş fi vrut să-mi fie tată, chiar dacă se spuneau atîtea despre el. Dar aşa ceva... în nici un caz nu pot să accept asta, Eamonn. Nu sînt o armată, sînt nişte terorişti şi poţi să le spui noilor tăi prieteni de la New York că, după părerea mea, sînt nişte nenorociţi! Ar fi trebuit să citeşti ziarele de aici acum cîtva timp, cînd au bombardat o cazarmă a armatei. A fost un masacru. Ăsta nu-i război, nu-i un război adevărat. Se ucide de dragul de a ucide şi chiar în numele Domnului – de parcă El ar avea vreo legătură cu asta!

Eamonn era uluit. Unde era adularea, mulţumirile pentru o treabă bine făcută? În America era tratat ca un rege – pînă şi Mafia îi arăta respect. Iar acolo, în Londra, Cathy a lui îi vorbea ca şi cum ar fi fost tot copii.

– Doamne, Cathy, eşti extraordinară! explodă el. Am omorît un om pentru tine azi, un om care reprezenta un pericol pentru tine, şi astea sînt mulţumirile pe care le primesc? Îmi face morală o fetiţă cu un creier de ameobă afurisită şi cu o minte de pisică moartă. Am pus să fie ucis un om pentru tine, ca să fii în siguranţă, şi tu te întorci împotriva mea aşa? Nu-mi vine să cred!

Cathy văzu stupefacţia din privirea lui şi simţi primele regrete. Pur şi simplu, nu îşi dădea seama ce făcuse. Aşa fusese întotdeauna. Eamonn nu îşi dădea seama niciodată că făcea ceva greşit. Aşa fusese şi în seara cînd ucisese prima oară. Nu îl interesase decît să facă rost de un alibi. Totdeauna îl interesase numai propria lui persoană.

– Mai ţii minte Crăciunul ăla, Eamonn, cînd taică-tău a părăsit-o pe mama pentru văduvioara aia şi eu şi

mama ne-am dus acolo...

Desrae o întrerupse:

– Ce legătură are asta cu toate?

Cathy se întorse spre el şi strigă furioasă:

– Dacă asculţi, s-ar putea să înveţi ceva. Eh, mai ţii minte, Eamonn?

El încuviinţă.

– Bineînţeles că ţin minte. Ce-i cu asta?

– Ei bine, cînd ne-am întors, am văzut că mîncasei tot puiul. Absolut tot, curăţaseşi toată carnea de pe oase.

Eamonn ridică din umeri.

– Şi?

Cathy îl privi în ochi îndurerată.

– Eşti neschimbat. Ai luat ce-ai vrut şi puţin ţi-a păsat de mine, de mama, de toată lumea. Aşa ai fost întotdeauna. N-o să te schimbi niciodată. Nu-mi vorbi mie de cauze şi armate, pentru că nu mă interesează. Dacă eşti amestecat în aşa ceva, o faci pentru cîştigul personal, pentru nimic altceva.

Desrae se uită la ea cu ochii mari.

– Ei bine, atunci ai nimerit-o. Nu sînt un fanatic al Cauzei, dar cîştig bani mulţi din asta şi o să continui s-o fac. Eu nu-ţi spun ţie ce să faci, cum să-ţi cîştigi existenţa, aşa că nici tu nu încerca să-mi spui mie. Nici nevastă-mea nu-mi spune, nici o femeie n-o să-mi spună vreodată, şi cîteva au încercat...

Brusc, îşi dădu seama ce spusese.

Cele trei persoane din încăpere amuţiră, şi atmosfera era extrem de încărcată.

Ridicîndu-se, Desrae îşi netezi fusta şi zise:

– Mă duc să fac nişte ceai, Cathy. Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine.

– Deci ai o nevastă? spuse Cathy cu o voce scăzută acum. Şi ea face parte din IRA? Aşa ai ajuns să fii implicat?

Eamonn scutură din cap.

– Ascultă, Cathy, scumpa mea, ştiu că totul e şocant, dar cel puţin îţi spun adevărul...

Ea rîse atunci, un sunet aspru, plin de amărăciune.

– Ah, du-te dracului, Eamonn! Nici n-aveai de gînd să-mi spui de doamna Docherty. Există şi nişte mici Docherty?

El îşi trecu mîna peste faţă şi oftă.

– Trei. Toţi băieţi. Jack şi gemenii, Declan şi Michael. Nu ţi-am spus pentru că n-am vrut să stric totul. N-am mai putut să iau legătura cu tine după ce am fost nevoit să fug...

Ochii lui Cathy erau aproape închişi cînd spuse:

– Ah, da, după ce ai omorît-o pe sărmana Caroline. Să n-o uităm, da?

– Cum aş putea s-o uit? Va trebui să trăiesc toată viaţa cu amintirea acestui lucru. O văd în fiecare zi...

Cathy îl împunse în piept.

– Asta nu te-a împiedicat să trăieşti liniştit, nu? Trei copii, o nevastă şi nişte proaste ca mine pe margine. Faptul că ai omorît-o, nu ţi-a tăiat deloc pofta de viaţă, nu-i aşa, ticălosule cu două feţe? Îţi arăt eu IRA...

Clătină din cap dezgustată.

– Pleacă şi lasă-mă-n pace.

– Deci nu vrei să afli despre Tommy? Despre mine şi Tommy?

Ea îl privi furioasă.

– Ce e cu Tommy, ce vrei să spui? Nu s-ar încurca niciodată cu nişte indivizi ca tine. E corect şi bun ca tatăl lui. Un gangster, recunosc, dar nu un criminal. Nu un fanatic irlandez. E pe jumătate italian, la naiba...

Eamonn zîmbi din nou şi Cathy ar fi vrut să-i tragă un pumn în dinţii aceia perfecţi şi să-i spargă pe toţi.

– Ei bine, l-a interesat foarte mult ce i-am spus.

– Ce frei să facă?

– Nu te priveşte. Să spunem doar că a fost cu noi în ultimele cîteva zile şi trebuie să se întoarcă acasă în după- amiaza asta.

– Eşti oribil, Eamonn. Tot ce atingi murdăreşti şi eu te-am lăsat să mă atingi.

Se cutremură, neputînd să suporte amintirea acelor momente.

– Te-am lăsat să mă atingi şi eşti un gunoi. Asta sînteţi tu şi tovarăşii tăi nenorociţi – nişte gunoaie irlandeze! Întoarce-te la New York, la nevasta şi copiii tăi, deşi îi compătimesc pentru că au un tată ca tine. Ai fi în stare să-i vinzi chiar, dacă ţi s-ar oferi ce ai vrea, nu? Du-te şi sper din tot sufletul să nu te mai văd niciodată.

Eamonn văzu dezgustul din ochii ei şi încercă să-i mai vorbească o dată:

– Cathy, te rog. Să nu ne despărţim aşa.

Ea părăsi încăperea, însă, trecînd pe lîngă el, îşi luă pardesiul şi îi strigă lui Desrae care era în bucătărie:

– Am plecat, mă-ntorc mai tîrziu.

Şi, fără să mai scoată un cuvînt, ieşi din apartament.

Cînd Eamonn dădu să plece după ea, Desrae i se aşeză în faţă. Cu tocuri, era la fel de înalt ca oaspetele lor, iar expresia lui sumbră îl făcu pe Eamonn să se răzgîndească.

– Ai dat-o-n bară, amice. Las-o în pace, las-o să plece. N- ai nici cea mai mică idee cîtă suferinţă au provocat oamenii tăi. O femeie care lucrează aici în apropiere şi-a pierdut fiul în Irlanda. Aici nu-i America, amice, e Londra şi pe noi vreţi să ne faceţi praf în numele Cauzei. Nu-mi vine să cred că, fiind un tip atît de deştept, nu te-ai gîndit la asta.

Eamonn îşi lăsă privirea în jos, dar continuă să se menţină pe poziţie.

– Voi sînteţi ipocriţi. Cunoaşteţi oameni care ucid, care fac rău altora, ştii la ce mă refer. Şi, totuşi, mă condamnaţi.

Desrae încuviinţă.

– Ştiu la ce te referi, dar e ralativ, nu? Poate Joey l-ar fi omorît pe O'Hare dacă s-ar fi gîndit el primul la asta, dar n-ar fi făcut altceva. Pentru Joey şi O'Hare şi chiar şi pentru Victor Maltezul, era un risc profesional, dacă vrei. Nici unul dintre ei n-ar fi pus o bombă într-un tren sau într-un bar ca să omoare un necunoscut. Nu vezi logica în ceea ce spun? Eşti chiar atît de înrăit, încît nu poţi să vezi decît punctul tău de vedere? Nu trăieşti într-o ţară unde peste tot în staţiile de metrou sînt indica-

toare pe care scrie: „Dacă vedeți un pachet suspect, lăsați-l și informați poliția"? Nu trăiești într-o țară unde orice individ care vorbește cu accent irlandez e suspect – unde oamenii încearcă să-și bată vecinii numai pentru că sînt irlandezi? Nu ți-ai trimis copiii să lupte într-un război de gherilă în Belfast și Armagh, să patruleze pe străzi și să aibă îndreptate spre ei grenade de mînă și puști cu lunete? Tu le dai bani maniacilor să facă lucrurile astea, să arunce în aer oameni nevinovați și să mutileze copii! Dacă ți-ai iubi copiii, ai înțelege ce spun. Ai înțelege ce încearcă să-ți spună biata Cathy.

– Englezii sînt niște ignoranți, mormăi Eamonn. Sînteți dinozaurii lumii. Ray-ul nu mai e, nu mai aveți un imperiu...

Desrae rîse.

– Irlanda de Nord este o parte din Marea Britanie, scumpule. Oamenii de acolo sînt britanici. Vă omorîți propriul popor. Ucideți oameni pe care nici nu-i cunoașteți: femei, copii, oameni nevinovați care cîștigă un ban pentru familiile lor. În ianuarie, au explodat cinci bombe în Londra, iar cea din Manchester a ucis nouăsprezece persoane. Sînteți niște criminali nenorociți, tu și toți așazișii tăi compatrioți. Recunosc că nu mi-ai plăcut din clipa în care te-am văzut, știam că e ceva în neregulă, ceva nu-mi inspira încredere și acum îmi dau seama ce era. Tu și cei ca tine – trăncăniți despre cauze și alte aiureli din astea, cînd, de fapt, nu e vorba decît despre pură lăcomie. Ești în siguranță în America, unde habar n-au de toate astea. Nu le este frică să se urce într-un tren sau într-un autobuz, știinde că o bombă i-ar putea arunca în aer. Ah, nu, acolo sînteți în siguranță, zdrăngănind cutiile de bani pentru glorioasa Cauză! Acum cred că mai bine ar fi să pleci de-aici și s-o lași în pace pe fata asta. Are destule probleme și așa, fără tine și concepțiile tale denaturate despre viață.

Eamonn era atît de furios, încît simți un nod în piept și își auzi sîngele vuind în urechi. Ar fi vrut să-i tragă un pumn individului din fața lui și să-l trîntească la pămînt.

Să facă să-l doară, așa cum îl durea pe el acum.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești de denaturare? Un bărbat îmbrăcat ca o femeie, cu perucă, gene false și țîțe din cauciuc. Ai un tupeu teribil, dacă-mi spui mie că sînt denaturat...

Desrae rîse disprețuitor.

– Chiar dacă mă îmbrac ca o femeie, amice, și-mi trăiesc viața ca o femeie, dorm liniștit. Tu poți? Gîndește-te la asta în drum spre casa ta din New York. Eu n-am nimic pe conștiință, absolut nimic.

Pe jumătate sufocat de furie, Eamonn ieși din apartament fără să mai scoată un cuvînt. Trase în piept aerul de afară. Erau cu toții niște ignoranți. Se bucura că pleca din Londra. Credeau că le știu pe toate, se credeau atît de sofisticați, dar habar nu aveau.

Nu găsi un taxi negru, așa că merse pe jos spre metrou. Dintr-o dată, își dădu seama că putea exista pericolul unei bombe. Cînd intră în cel mai apropiat bar simți cum începe să se calmeze. Chipuri albe și vorbărie despre IRA erau exact lucrurile de care avea nevoie acum.

Așezîndu-se într-un colț, se îmbătă în liniște. Avea să se întoarcă la New York și s-o uite pe Cathy, își promise în sinea lui.

Dar, în adîncul sufletului, știa că era mai ușor de spus decît de făcut.

Cathy îl văzu pe Tommy în aceeași seară. Era zece și jumătate cînd el o găsi la club. Stătea singură la o masă și bea coniac cu Cola. Observă că era pe jumătate beată.

Casper îl avertizase deja că era într-un hal fără de hal și că, după părerea lui, ar fi trebuit lăsată în pace. Tommy zîmbise doar și intră să o caute. Desrae îl pusese în temă în legătură cu evenimentele din ziua aceea, fără să-i spună că bănuia că se culcase cu Docherty. Acum, Tommy nu voia decît să fie lîngă ea, să-i vorbească, să încerce să o înveselească.

Cînd își ridică privirea și îl văzu, Cathy observă pentru prima oară că era un bărbat drăguț. Îi aruncă un

zîmbet strîmb, de om beat.

Tommy îi zîmbi la rîndul lui.

– Mă gîndeam c-o să te găsesc aici, Cathy.

– Pune-ți ceva de băut, Tom. Eu m-am cam amețit deja.

– Asta-i puțin spus.

Cathy rîse, dar era un sunet trist.

– Deci, şi tu faci parte din IRA acum, nu? îl întrebă ea cu o voce neclară, privindu-l cu tristețe. Se pare că toți cei pe care-i cunosc s-au transformat în nişte teroriști.

Se îndreptă în scaun, încercînd să pară demnă şi trează.

– Săptămîna viitoare trebuie să mă duc la Acton. Ai putea să-ți foloseşti influența ca să fii sigur că n-or să fie bombe pe traseu, te rog? L-aş ruga pe Eamonn, dar cred că el ar face să fie una în momentul respectiv.

Tommy închise ochii şi clătină din cap.

– Chiar ai putut să crezi că aş accepta să intru în aşa ceva? Fii serioasă! Docherty a vorbit prea curînd, scumpo. N-aş fi niciodată de acord cu aşa ceva.

Cathy îl privi cu ochii mijiți.

– Sincer? Juri că nu mă păcăleşti?

Tommy îi acoperi mîna cu a lui.

– Te-aş păcăli eu în legătură cu ceva atît de important? Te rog, Cathy, cu mine stai de vorbă, nu cu afurisitul de Docherty. Nici în ruptul capului n-aş vrea să am legătură cu aşa ceva. Tot timpul ăsta m-am chinuit să-i conving că n-o să spun nimănui despre ce voiau ei să discute. Te rog să mă crezi că au fost momente cînd am avut impresia că s-a terminat cu mine. Sînt nişte tipi foarte periculoşi, scumpo.

Cathy era atît de uşurată, încît se înmuie toată.

– Ah, Tommy, dacă aş şti că eşti amestecat în toate astea, te-aş urî pînă în ultima clipă a vieții mele. Ştiu că nu sîntem oameni corecți, dar toate astea sînt prea mult. Prea mult pentru toată lumea. Atîția morți, atîtea crime.

Era gata să izbucnească în plîns.

– Cum a putut Eamonn să se asocieze cu asemenea oameni? Cum poate să creadă că face ceva bun? Cîştigă bani din durerea altora, din suferința altora...

Luînd-o în brațe, Tommy o strînse cu putere.

– Eu nu sînt asasin, Cathy, ştii asta. Eu sînt un gangster obişnuit. Nici mai mult, nici mai puțin. La naiba, n-aş putea să iau parte la aşa ceva! Nu te mai gîndi la asta acum, da? Docherty a dispărut din viața ta acum. Călătorie sprîncenată!

Cathy chicoti.

– Te iubesc, Tommy Pasquale. Eşti un om bun.

Cuvintele ei, chiar dacă era beată, erau ca o muzică pentru urechile lui. O iubea şi noaptea care o petrecuse cu ea, cînd tatăl lui fusese ucis, fusese cea mai bună din viața lui, chiar dacă fusese umbrită de tristețe.

– Lucrurile or să meargă spre mai bine acum, Cathy. Ne avem unul pe altul, avem tinerețea noastră şi şansa de a ne croi o viață frumoasă împreună. Hai să uităm totul, da?

Ea se desprinse de el şi îşi trase nasul cu zgomot.

– Mai vreau un coniac, unul mare. Şi, pe urmă, vreu să rîd. Hai să mergem la unul din cluburi şi să ne îmbătăm. Sau, şi mai bine, să mergem la *Roxy* sau la *Vortex*...

Tommy rîse încîntat.

– Hai să te duc acasă, da?

Cathy se bosumflă.

– Nu vreau să merg acasă încă. Nu vreau să văd cîtva timp apartamentul, pe Desrae, nimic.

Deodată, chipul îi deveni serios.

– Crezi că ar trebui să-l sun pe Gates să-i spun de Eamonn?

– Nu, ăsta e ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci! spuse Tommy părînd alarmat. Nu te mai gîndi la lucrurile astea, scumpo, da?

Cathy, agresivă acum, îl întrebă cu o voce încordată:

– Ce spui? E băgat în rahat pînă-n gît. Cred că ăsta e un moment cînd e indicat să torni pe cineva. Gîndeşte-te la cîți oameni a făcut Eamonn să sufere, la uciderea sau schilodirea cîtor oameni a dat o mînă de ajutor.

Încercă să se ridice, ținîndu-se de marginea mesei.

– Îl sun pe Gates chiar acum şi-i spun unde e nenorocitul. Îi arăt eu *Ritz!* Criminal nenorocit!

Tommy o trase pe genunchi şi o ținu strîns.

– Cathy... Cathy, scumpo, nu fi proastă! Te-ar omorî cît ai clipi. Oamenii ăştia sînt fără milă. Ți-ai face rău doar. Pentru fiecare tip ca Eamonn Docherty sînt alți douăzeci pregătiți să-i ia locul. Las-o baltă... Acum, hai să mai bem cîte un pahar şi, pe urmă, mergem şi facem ce vrei, da?

Era speriat acum şi încerca disperat să o potolească, pentru că, de fapt începuse să lucreze pentru cei pe care ea voia să-i toarne la poliție. Aceştia erau paşaportul lui pentru controlul asupra West End-ului şi fata aceea, oricît de mult ar fi iubit-o el, nu avea să-i strice toate planurile. Avea să o îmbete, să o ducă acasă şi, a doua zi, avea să stea de vorbă cu ea.

În clipa aceea, era o bombă gata să explodeze şi el trebuia să o supravegheze foarte, foarte atent.

– L-am iubit, Tommy, spuse ea cu o voce stinsă acum, şi părea gata să cadă.

– Ştiu, scumpo, şi el te-a iubit. Dar încearcă să-l uiți, acum mă ai pe mine.

Ochii ei se luminară deodată.

– Aşa e, nu? Hai să ne culcăm.

Tommy zîmbi. Cît de mult visase să o audă spunînd cuvintele acelea!

– O să ne culcăm mai tîrziu, scumpo, bine?

Ea se rezemă de el fericită, uitînd de Eamonn pentru moment. Alcoolul îşi spunea cuvîntul.

– Cred că eşti minunat, Tommy. Pot să mai beau un coniac, te rog?

Părea mai calmă acum şi ochii începeau să i se închidă.

– Pot să te duc acasă, scumpo?

Cînd o scoase din club, ea îl sărută pe Casper pe obraz.

– Şi-a pierdut mințile, Tommy, spuse acesta privind-o îngrijorat.

Tommy o luă în brațe şi o duse afară, pe tortuar.

– Spune-mi ceva ce nu ştiu! Închide, Casper.

Portarul privi în urma lor cu tristețe. Ea suferise foarte mult după moartea lui Joey; toți suferiseră într-un fel sau altul.

Londra se schimbase foarte mult în ultima vreme, „capete rase", punkişti şi tot felul de alți indivizi ciudați peste tot. Nimeni nu mai era în siguranță cu atîta violență pe străzi şi bombe puse de IRA pretutindeni.

Unde avea să ajungă lumea? se întrebă el. Pe vremea lui nu fusese aşa.

34

Cathy se trezi în patul ei cu gura uscată, încît avea impresia că limba avea să i se lipească de ea. Iar ochii şi-i simțea de parcă cineva i-ar fi înfipt ace fierbinți în ei.

Imediat după ce se trezi îşi dădu seama că era goală puşcă şi, la fel era şi Tommy Pasquale, care dormea lîngă ea, sforăind. Încetul cu încetul, începu să-şi amintească ce se întîmplase cu o zi în urmă. Îşi aminti totul despre cearta ei cu Eamonn şi că, după aceea, se dusese la club. Îşi aduse aminte vag că venise şi Tommy mai tîrziu, Apoi, totul era neclar.

Ridicînd cearceaful, simți mirosul de sex. Se culcaseră în adevăratul sens al cuvîntului, era foarte limpede. De asemenea, ea trebuia să fi fost de acord, deoarece Tommy nu era genul de bărbat care să profite. Ce naiba o fi fost în capul ei?

Tommy o iubea de multă vreme. Dacă ar fi ştiut că se culcase cu Eamonn, ar fi suferit îngrozitor. Era bun şi blînd şi multe femei îl doreau datorită înfățişării lui plăcute şi personalității lui. Era inteligent şi bun, o partidă bună în Soho. Dar, în adîncul sufletului, îşi dădea seama că singurul pe care îl dorea cu adevărat era Eamonn

Docherty, chiar ştiind ceea ce ştia despre el. Deşi l-ar fi gonit dacă l-ar fi văzut din nou, avea să-l poarte în suflet mereu.

Eamonn era singurul bărbat din lume pe care avea să-l iubească vreodată cu adevărat. Acum, din cauza supărării pe care i-o provocase el, ea era în pat lîngă un bărbat care valora cît zece ca Eamonn Docherty, cît douăzeci chiar. Un bărbat care i-ar fi oferit tot ce dorea; un bărbat care o iubea şi o onora. Cîte femei auziseră acele cuvinte şi ştiuseră că nu aveau să fie transformate niciodată în realitate? Erau doar nişte formule fixe care făceau parte din ceremonia căsătoriei. Totuşi, Tommy ar fi făcut ca acele cuvinte să devină realitate pentru ea.

Viaţa era întoarsă pe dos. Nimic nu era aşa cum credeai că va fi. Nimeni nu era cine credeai că este. Toată viaţa trebuise să-şi poarte de grijă singură şi avea să continue să facă acest lucru.

Avea să i se dăruiască lui Tommy Pasquale. Era singurul lucru care îi rămăsese de făcut. Uitîndu-se la chipul lui frumos, simţi că dragostea pe care i-o purta acelui bărbat, acelui prieten, era decentă şi curată şi, prin ea, s-ar fi putut reabilita. Îl trezi sărutîndu-l uşor pe sprînceană şi îi zîmbi.

El se trezi imediat, extrem de bucuros că se afla în patul ei, deşi, cînd se culcase cu ea, ştiuse că nu făcea bine; ea era atît de beată, încît s-ar fi culcat şi cu Cocoşatul de la Notre Dame. Acum se consola cu gîndul că, la urma urmei, făcuse bine. Ea se bucura că era acolo cu el.

– Te iubesc, Cathy.

– Ştiu.

Nu îi spusese că îl iubea şi ea şi amîndoi erau conştienţi de acest lucru.

– Deci, ce facem?

– O să cumpăr un apartament şi o să ne căsătorim. Să fim un cuplu adevărat, propuse el.

– Dacă asta vrei tu, Tommy.

Pe el îl cam supără acest răspuns, dar tăcu. Ar fi vrut ca ea să fie la fel de entuziasmată ca el, la fel de fericită, deşi ştia că era imposibil. Dar cu timpul, avea să o facă să fie aşa, îşi promise el.

– Asta vreau, Cathy, spuse el cu dragoste.

Ea îl sărută uşor, aşa cum ar fi făcut o soră sau o mamă.

– Atunci, asta o să ai.

Richard Gates era atît de furios, încît ar fi fost în stare să omoare pe cineva.

Cathy Duke, micuţa Cathy, se mărita cu Tommy Pasquale şi toată lumea se purta ca şi cum ar fi fost cel mai mare eveniment de la Încoronare încoace.

Colac peste pupăză, aflase printr-o serie de informatori că Docherty fusese în oraş. Dacă văzuse pe cineva în Soho, aceea trebuia să fi fost afurisita de Cathy Duke cea cu două feţe. Urlînd la colegi, urlînd la oamenii de legătură, urlînd la necunoscuţii din magazine şi baruri, îşi dădu seama că avea o problemă gravă. Lui Susan P i se părea amuzant comportamentul lui şi acest lucru era şi mai supărător.

– Eşti precum cîinele grădinarului, Richard, îl mustră ea.

– Nu-i vorba de asta, Susan, şi ştii foarte bine. Se aruncă în braţele idiotului ăluia şi cineva ar trebui să-i spună că face o greşeală.

Susan P îşi aprinse o ţigară şi dădu fumul afară cu zgomot.

– Cineva ca tine, vrei să spui? Fata e fericită, băiatul e fericit, iar Desrae e în al nouălea cer, aşteptînd cu nerăbdare nepoţi, cum s-ar spune. Cred că e cel mai bun lucru pentru Cathy şi la fel consideră toată lumea. Se pare că numai tu ai ceva împotrivă şi cunosc motivul la fel de bine ca tine.

Richard Gates simţi că roşeşte şi asta îl înfurie şi mai tare.

– Ar trebui să te arestez, Susan, şi tu ştii asta foarte bine, dar îmi place să am grijă de prieteni, ăia care sînt. Aşa că, dacă vrei să-mi rămîi prietenă, te-aş sfătui să-ţi ţii gura.

Susan izbucni în rîs.

– Ştii ce-ţi trebuie, nu-i aşa, domnule Gates? Un sex bun, ca să te descarci ca lumea. Uite, o să te fac să rîzi. Vrei să-ţi spun o poantă bună? Am obţinut de curînd o casă în Westminster care a aparţinut unui fost ministru. Acum parlamentarii mei or să se poată juca în voie, pentru că au un clopoţel din ăla idiot care le spune cînd trebuie să se ducă să voteze. Dacă asta nu te face să rîzi, nimic n-o să te facă.

Richard zîmbi fără să vrea.

– Eşti complet nebună, Sue.

– Vorbesc serios, Richard, ar trebui să-ţi înfrunţi sentimentele. Recunoaşte adevărul, omule, descarcă-te! Ştii bine că n-o să spun nimănui.

El trase adînc aer în piept, forţîndu-se să-şi exprime gîndurile pentru prima oară.

– N-am fost niciodată un poliţist ca toţi ceilalţi, după cum ştii. Mi-am păstrat slujba şi am avansat datorită faptului că reuşesc să descopăr slăbiciunile oamenilor şi micile lor secrete. Aşa pot să-mi joc jocurile în voie. Dar, în ceea ce o priveşte pe fata asta, zău dacă ştiu ce simt... Da, recunosc, aş face dragoste cu ea dacă aş putea. Aş face dragoste cu ea dimineaţa, la prînz şi seara. Şi să-ţi mai spun ceva – i-ar plăcea, ştiu sigur că i-ar plăcea. Cathy are nevoie de cineva ca mine...

Se întrerupse brusc şi amîndoi tăcură un timp. Apoi Susan P se duse la el şi îl îmbrăţişă ca o soră.

– Doamne, omule, eşti grav de tot!

El clătină din cap disperat.

– Ştiu, fetiţo. Ştiu al naibii de bine.

– Dacă ai ţine la ea cu adevărat, te-ai bucura pentru ea, pentru că e fericită acum.

Richard rîse, dar era un sunet lipsit de umor.

– Tocmai asta e, Susan. E fericită?

Cathy probă din nou costumul alb şi făcu paradă în faţa lui Desrae. Era un costum *Ossie Clarke* care o făcea să pară mai înaltă, mai subţire şi mult mai sofisticată. Desrae însuşi era extrem de încîntat că avea

ocazia să se îmbrace cu nişte lucruri scumpe şi noi. Alesese pentru nuntă o toaletă de un purpuriu închis cu o pălărie şi o poşetă cu portocaliu.

În cele şase săptămîni care trecuseră de la moartea lui Joey şi de la evenimentele ulterioare, Cathy simţea că se mai liniştise puţin. În curînd avea să fie doamna Tommy Pasquale şi avea să aibă propriul ei apartament în Soho. Tommy voise să se mute în Hampstead sau chiar Kinghtsbridge, dar Cathy se încăpăţînase să rămînă acolo. Ştia că trebuia să fie aproape de Desrae şi, în cele din urmă, fu de acord că era cel mai bun lucru pentru un timp. Cathy ştia că Tommy nu era prea încîntat de idee, dar avea să facă orice dorea ea şi îl iubea pentru asta. Cu trecerea timpului, descoperise că ţinea la el mai mult decît se aşteptase. Era bun, atent şi o iubea atît de mult încît, uneori, era dureros de văzut.

Deodată, Desrae încetă orice pălăvrăgeală despre nuntă şi o întrebă brusc:

– Ai fost la doctor, scumpo?

Ea roşi.

– Pentru ce?

– Pentru că eşti însărcinată, bineînţeles.

Cathy era supărată şi se vedea. Desrae nu regreta deloc ce spusese.

– Ştiu cînd trebuia să-ţi vină ciclul mai bine decît tine, scumpa mea. Eşti însărcinată, aşa că de ce nu recunoşti?

Una din slăbiciunile lui era faptul că îi plăcea să-i cumpere tampoanele igienice lui Cathy. Spera, evident, ca oamenii din magazin să creadă că erau pentru el, deşi n-ar fi recunoscut niciodată acest lucru în faţa nimănui.

– Cred că doar mi-a întîrziat, atîta tot, Desrae. Poate că motivul e moartea lui Joey şi tot ce s-a-ntîmplat după aceea.

– Amîndoi ştim că asta e o aiureală, scumpo, zise el luînd-o pe după umeri. Ştii cine e tatăl?

Cathy nu răspunse pe moment.

O disprețuise pe Madge pentru că nu ştiuse cine era

tatăl copilului ei, acum, Cathy se afla exact în aceeaşi situaţie.

– Bineînţeles că ştiu. Tommy este.

Desrae oftă.

– Bine, atunci, dacă aşa zici tu, Tommy e. Eu unul sper din tot sufletul că-i al lui, dar nu sînt prea sigur în privinţa ta, scumpo. Ce crezi de fapt, sau, mai degrabă, ce vrei?

– Ştiu că Tommy e tatăl, ştiu, pur şi simplu. Femeile ştiu, în general.

Spuse acest lucru în asemenea fel, încît să-i dea de înţeles lui Desrae că era ceva ce el nu avea să trăiască niciodată.

– Bine, văd că eşti puţin cam ţîfnoasă. Ce părere are Tommy despre treaba asta?

– Nu i-am spus încă, nu vreau să-i spun pînă cînd n-o să fiu absolut sigură.

Desrae se uită pe geam şi zise:

– Ia uite, un porc mare şi murdar zboară deasupra lui Greek Street! Hai, să vorbim serios, da? Cînd ai de gînd să-i spui? O să fie extrem de fericit, ştii foarte bine.

– Cu respect, Desrae, o să-i spun cînd o să fiu pregătită şi nu mai înainte. Este copilul meu, viaţa mea, hotărîrea mea.

– Sînt perfect conştient de asta şi sper că n-ai uitat faptul că te măriţi cu omul ăsta peste două săptămîni. Sper că o să-ţi iei inima în dinţi şi o să-i spui un lucru atît de important pînă atunci, altfel ce şansă o să aibă căsnicia asta?

Cathy se prăbuşi pe canapea şi începu să plîngă.

– Cred că e al lui Tommy, dar nu sînt sigură.

Desrae o îmbrăţişă consolator.

– O să ştii cînd o să se nască. Dacă o să arate a italian, e al soţului tău, dacă o să arate a irlandez, e al domnului Farmec. Este destul de simplu, nu? Oricum, amîndoi sînt bruneţi, aşa că n-o să-i dea de bănuit tînărului Tommy. O să-l iubească, o să creadă că-i al lui şi o să aibă grijă de el. Acum nu-ţi mai face griji, da? Bucură-te! Numai Dumnezeu ştie că avem nevoie de

ceva care să ne înveselească pe toţi!

– Mă simt atît de vinovată. Fac exact ce-a făcut mama. O să am un copil şi habar n-am cine e tatăl...

– Ascultă, scumpo, cel puţin numărul e redus la doi, o întrerupse el. În cazul celor ca mama ta, ar fi putut fi unul din cîteva sute! Aşa că nu te mai chinui şi bucură-te de tot ce e-n jurul tău. Eu abia aştept să fiu bunică.

Desrae zîmbi, dar îl deranja faptul că sărmanul Tommy nu era inclus în ecuaţie.

Două săptămîni mai tîrziu, Desrae stătea în bucătărie şi se gîndea la ziua care abia începuse. Avea să fie o nuntă restrînsă,la care aveau să fie prezenţi numai el, Casper pe post de cavaler de onoare, Susan P şi mirii. Mama lui Tommy, nici surorile lui nu se arătaseră dornice să vină.

Desrae era trist şi se simţea singur în dimineaţa aceea. Deşi Cathy avea să se mute după colţ, el avea să-i simtă lipsa în apartament. Avea să-i lipsească o persoană cu care să vorbească, cu care să locuiască, căreia să-i poarte de grijă. Dar, dacă ar fi fost o mamă adevărată, ziua aceea tot ar fi venit la un moment dat. Şi avea să aibă un copil.

El şi Cathy aveau să aibă grijă ca acel copil să aibă toate lucrurile care le lipsiseră lor: siguranţă, dragoste şi bani. Mulţi bani. Copiii trebuiau apăraţi de greutăţile vieţii, aveau nevoie să fie sprijiniţi de oameni şi bani ca să ajungă cineva. Visa cum avea să-l trimită la şcoli particulare, iar el însuşi avea să fie frumos îmbrăcat şi avea să fie de faţă cînd copilul îşi lua diploma sau, mă rog, ce îşi luau oamenii după ce absolveau cursurile unei şcoli particulare.

Avea din nou un ţel în viaţă. Avea să fie mîna dreaptă, mama şi tatăl lui Cathy, toate la un loc. Prin copilul ei avea să se reabiliteze, renunţînd la o viaţă de promiscuităţi şi plăceri sexuale. Nu avea să mai existe un alt Joey. Din fericire, acesta îi lăsase destui bani, aşa încît să aibă clienţi numai dacă îi voia. Dar nu-i mai voia.

Avea să se retragă şi să se ocupe tot timpul de club.

Avea să fie alături de Cathy şi de copil, avînd grijă ca toţi să trăiască fericiţi pînă la sfîrşitul zilelor, inclusiv Tommy.

Se uită la toaleta purpurie agăţată pe umeraş pe spatele uşii de la bucătărie şi zîmbi încîntat.

Fotografiile aveau să fie minunate cu costumul său *Zandra Rhodes* şi cu cel alb de dantelă al lui Cathy. Acesta era puţin cam sever, după părerea lui, dar ştia că lui Cathy nu-i plăceau culorile vii atît de mult cum îi plăceau lui. Trebuia numai s-o asculţi cînd vorbea despre apartament. Voia să fie exact ca al lui Susan P, cu pereţii albi, numai sticlă şi cu minimum necesar, ce naiba o fi însemnînd asta!

Cînd copilaşul avea să umble peste tot, pereţii aceia numai albi nu aveau să rămînă, îşi zise el îngîmfat.

Cînd începură ştirile de la opt şi treizeci, se apucă să facă nişte pîine prăjită şi puse ceainicul pe foc. O ceaşcă de *Rosie Lee* şi pîine prăjită era tot ce voia fetiţa lui în dimineaţa aceea. Fredonînd, pregăti o tavă cu un boboc de trandafir într-o vază şi se duse să o trezească pe Cathy. Bătu la uşă şi intră, iar cînd se uită la fata care devenise ca propria lui fiică, simţi cum i se umplu ochii de lacrimi. Părea un copil şi era atît de frumoasă în somn, încît Desrae avu impresia că se uita la o pictură sau o sculptură celebră. Lăsînd tava lîngă pat, o scutură pe Cathy uşor.

– Haide, somnoroaso. Azi e ziua cea mare.

Cathy, care tocmai îl visa pe Eamonn, o casă frumoasă şi un copil minunat, deschise ochii şi izbucni în plîns.

Desrae o strînse la piept.

– E doar emoţia din ziua nunţii, scumpo. Haide, mănîncă-ţi micul dejun şi eu mă duc să-ţi pregătesc baia. Pe urmă, o să te simţi excelent.

Dar nu era aşa şi amîndoi ştiau de ce.

Căsătoria fu încheiată, în sfîrşit, şi Casper ţinu un discurs la recepţia de la club. Toate fetele apăruseră făcîndu-le o surpriză şi Cathy se bucură cînd le văzu. Toate încercaseră să se ia la întrecere în ceea ce privea toaletele, iar Susan P le admiră pe fiecare în parte.

Un transsexual deosebit de înalt, se îmbrăcase ca Cilla Black şi chiar semăna cu ea. După ce fusese rugat de toată lumea, cîntase *Step Inside, Love* cu multă convingere. Cathy îi spuse că, atunci cînd deschideau noul club, el avea să mimeze.

Acum Caster îşi ţinea discursul şi îi făcu pe toţi să simtă un nod în gît.

– Ştiu că toţi ţineţi la Cathy, ca şi mine. Îi dorim multă sănătate şi fericire, şi, de asemenea lui Tommy – care este un bărbat extraordinar şi fiul tatălui său.

Toţi aplaudară acum.

– Desrae arată exact ca o mamă a miresei şi, de asemenea, ca un tată...

Toţi rîseră, în afară de Desrae, astfel că el se grăbi să continue:

– Nu mi-a mai rămas de spus decît atît: să dea Domnul să trăiţi mulţi ani fericiţi împreună şi să aveţi mulţi copii frumoşi. Cărora să le daţi numele noastre, bineînţeles.

Toţi aplaudară, sărutară mireasa şi îl felicitareă pe mire. Tommy nu era genul de bărbat care să se lase sărutat de travestiţi şi toţi ştiau acest lucru, aşa că doar îi strînseră mîna.

În curînd sosiră şi mai mulţi oaspeţi încărcaţi de cadouri şi sticle de şampanie. Cathy nu putu să nu fie fericită, cînd văzu petrecerea din jurul ei. Tommy era atît de încîntat, încît ochii îi străluceau de bucurie şi ea îşi dădu seama că făcuse ceea ce trebuia. Avea să fie un tată şi un soţ bun. Aşa cum spunea Desrae, ar fi putut ajunge şi mai rău.

După ce bău două pahare de şampanie, se hotărî să iasă puţin la aer. Intră în întunericul din magazin şi văzu cu uimire că se făcuse seară deja. Deschise uşa şi, tocmai vru să iasă în stradă, cînd o mînă o trase înapoi. Înainte să apuce să ţipe, o voce spuse:

– Nu te speria, eu sînt.

Vocea lui Richard Gates era ultima pe care se aştepta să o audă. Întorcîndu-se spre el, zîmbi fericită.

– Susan a zis că s-ar putea să treci pe-aici. Ce mai faci?

Îşi dădu seama că nu îl mai văzuse demult.

– Ah, sînt bine. Deci, cum te simţi ca femeie măritată? E vreo schimbare?

Ea zîmbi cu tristeţe.

– Nu chiar, mă simt tot Cathy Connor în adîncul sufletului şi bănuiesc că aşa o să fie întotdeauna. O să-mi ia ceva timp pînă o să mă obişnuiesc: Pasquale. Apropo, am înţeles că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru faptul că mi-ai făcut rost de un certificat de naştere şi toate celelalte hîrtii. Îţi mulţumesc foarte mult.

Richard păru stînjenit.

– Ia-o ca pe un mic cadou de nuntă.

Ea îi atinse obrazul o clipă.

– Întotdeauna ai fost atît de bun cu mine. Chiar şi atunci cînd am avut necazul ăla, tu m-ai ajutat. Ştii că eu am făcut-o, nu? Susan P mi-a zis să nu-ţi spun asta. Ei bine, îi ignor sfatul, pentru că vreau să ştii că mă consider extrem de norocoasă că te am ca prieten. Chiar dacă eşti poliţist.

Rîse pentru a diminua emoţia pe care o conţineau cuvintele acelea şi pentru a-l face să înţeleagă mai mult decît ce spunea ea.

– Pot să sărut mireasa sau trebuie să-i cer voie soţului tău?

Cathy rîse.

– Bineînţeles că poţi să săruţi mireasa! Nu există altcineva pe care să vreau să sărut mai mult.

Îl tachina, şi acest lucru îi frînse inima. Cînd ea se apropie de el, aşteptîndu-se să o sărute pe obraz, el o îmbrăţişă şi îşi apăsă gura lacom de a ei, iar ea o întredeschise uşor.

Fu un sărut profund şi senzual şi ea simţi cum îi răspundea, lucru care o înspăimîntă. O ţinea strîns. Apoi, teama o părăsi şi se relaxă, sărutîndu-l la rîndul ei.

Era atîta pasiune în acel sărut cu un bărbat care i-ar fi putut fi tată şi pe care îl privise întotdeauna astfel.

Încă îi era greu să înţeleagă atracţia sexuală. Cathy

o simţise cu Eamonn, niciodată cu Tommy. Acum îşi dădu seama că o simţea din nou, cu un bărbat la care nu visase niciodată. Se sărutară îndelung şi, la un moment dat, Cathy se desprinse uşor din îmbrăţişarea lui. Respira sacadat şi inima îi bătea cu putere.

În semiîntunericul acela, Richard părea mai tînăr, iar ochii lui erau extrem de adînci.

– Te iubesc, Cathy, spuse el cu o voce îngroşată. Dumnezeu să mă ajute, dar întotdeauna te-am iubit. Şi, dacă ai fii sinceră, ai recunoaşte că şi tu simţi la fel. Nu săruţi un străin aşa, scumpo.

O trase din nou la piept şi ea se simţi iarăşi în siguranţă în braţele lui, la căldură şi protejată. Stătură astfel pînă cînd soneria telefonului îi forţă să se despartă. Cathy se duse şi răspunse repede ca să nu vină Casper sau altcineva. Nu voia să fie surprinsă cu Richard în magazinul cufundat în întuneric.

– Alo?

Vocea de la celălalt capăt al firului o făcu să pălească. Era Eamonn, care o suna de la New York.

– Felicitări, Cathy! Sper să fiţi fericiţi.

Ea era uluită.

– De unde ştii? Cine ţi-a spus?

– Tommy mi-a spus, scumpo – vorbesc cu el tot timpul. Vreau doar să ştii că nu-ţi port pică. Să fim prieteni în continuare. Va trebui să ne vedem pe viitor cînd o să vin să discut afaceri cu soţul tău şi aş vrea să ştiu că nu există nici un fel de animozitate între noi. În definitiv...

Fără să mai spună nimic, ea puse receptorul în furcă şi scoase telefonul din priză.

O minţise. Tommy o minţise. Tot ce îi spusese despre faptul că îi refuzase pe oamenii aceia fusese o aiureală. Banii erau totul pentru el, ca şi pentru Eamonn. Acum se legase de un bărbat care o minţise, o înşelase. Ştiuse că, dacă afla că o minţise în legătură cu un lucru atît de serios, avea să sufere cumplit. Îşi acoperi burta protector cu mîinile şi ochii i se umplură de lacrimi.

Richard văzu cum i se perindeau acele emoţii pe

chip şi o strînse în braţe din nou.

– Spune-mi ce s-a-ntîmplat, zise el. Cine era la telefon, scumpo? Haide, ştii doar că poţi să-mi spui orice.

Cînd se uită în ochii lui iubitori, la chipul lui îngrijorat, ştiu că nu putea să-i spună niciodată nimic despre acel lucru. Consecinţele ar fi fost prea grave, ar fi putut chiar să-i pună lui viaţa în pericol. Tommy i-ar fi rupt gîtul imediat cum s-ar fi uitat la ea dacă ea ar fi spus cuiva ceea ce ştia, dar el încă mai credea că ea nu ştia nimic şi asta era bine.

În clipa aceea, uşa clubului se deschise şi Desrae şi Casper intrară în magazin.

– Ce se întîmplă aici? întrebă Desrae cu o voce puternică.

– Puţin prea mult alcool şi multe emoţii, nu, Cathy? spuse Gates calm, iar ea îl privi recunoscătoare.

Casper puse receptorul la loc şi ea se uită la el de parcă s-ar fi aşteptat să sară de pe tejghea şi să o mustre.

– Las-o puţin cu mine, Desrae, o aduc eu înăuntru, bine? spuse Gates cu o voce puţin poruncitoare, iar Casper, văzînd că nu era ceva în regulă, îl luă de braţ pe Desrae şi se întoarseră în club.

Înconjurat de cărţi pornografice şi afişe cu femei goale şi bărbaţi cu bărbaţi în poziţii provocatoare, Richard o îmbrăţişă pe Cathy. Ţinînd-o strîns, îi spuse:

– Ascultă-mă, orice s-ar întîmpla, orice ai face, o să fiu lîngă tine întotdeauna. Nu uiţi, da? Sînt lîngă tine, scumpa mea.

Cathy se lăsă ţintuită şi mîngîiată de el, ştiind că erau unele lucruri despre care nu putea să spună nimănui, nici chiar lui Desrae.

Ea avea un secret faţă de Tommy şi el avea unul faţă de ea. Ce mod de a începe o căsnicie! Ce mod de a începe o nouă viaţă, pentru că ştia că, odată ce se măritase cu el, Tommy mai degrabă ar fi omorît-o, decît să o vadă cu un alt bărbat.

Acel gînd o înspăimînta cel mai mult.

CARTEA A PATRA

„Frisch weht der Wind der Heimat zu;
– mein Irisch Kind, wo weilest du?"
„Proaspăt bate vîntul înspre casă,
Unde eşti, copilul meu irlandez?"

Wagner, 1813-1883
Tristan şi Isolda

„Fii-vor ale mele păcatele amintite"

William Shakespeare, 1564-1616
Hamlet

„Te iubesc cu răsuflarea, zîmbetele, lacrimile vieţii mele!
Şi dacă Domnul va vrea, te voi iubi şi mai mult după moarte"

Elizabeth Barrett Browning, 1806-1861
Sonete din portugheză

35

NEW YORK 1987

– La naiba, Deirdra, vrei să scoți copiii din biroul meu şi să-i duci în grădină? Peste tot pe unde mă uit, văd copii. Fă ce ți-am spus! Imediat!

Deirdra, cu părul lung şi roşcat vopsit acum, cu ochii încă uluitor de verzi, dar cu talia îngroşată după atîtea naşteri, intră în biroul lui Eamonn şi zise:

– E ziua singurei tale fiice. Bineînțeles că sînt copii peste tot. Ce ai fii vrut să fac – să nu-i invit prietenii, părinții lor, ce? Spune-mi, domnule Mare Om, se pare că le ştii pe toate.

– Nu fi ridicolă, Deirdra. Nu ți-am cerut decît să nu-i laşi să intre în biroul meu, atîta tot.

Ea scutură din cap şi obrajii rotunzi i se mişcară ca nişte jeleuri.

– Avem nouă copii. Casa asta e întotdeauna plină de copii, om nebun ce eşti. Ce mai contează douăzeci în plus? Oricum, dacă Norah intră în birou, nu zici niciodată nimic. Numai băieții te deranjează.

Eamonn se încruntă.

– Pentru că sînt nişte ticăloşi mici, de asta. Oricum, unde e Jack Jr? Ar fi trebuit să fie aici deja – i-am spus trei şi jumătate.

Deirdra ridică din umeri. Fiul ei cel mai mare, botezat după bunicul lui, nu o interesa deloc. De fapt, nici unul din copii nu o interesa.

– De unde să ştiu unde e? După curve, ca tatăl lui, bănuiesc.

Eamonn închise ochii şi trase adînc aer în piept.

Soția lui îl irita tot timpul și era obositor. Se uită la ea. Nu mai rămăsese nici o urmă din fata de șaptesprezece ani cu care se însurase. Deirdra îmbătrînise înainte de vreme.

Îi cunoștea slăbiciunile și se folosea de ea cu neruşinare. Soția lui era nebună după sex, cel puțin cu el. Cu cît se îngreuna mai mult, cu atît voia mai mult sex. Nu făcea nimic pentru el, trupul ei gras nu făcea nimic pentru el și amîndoi știau asta. Totuși, el îi dădea ce i se cuvenea, sau îi dăduse pînă de curînd.

Acum simțea o satisfacție perversă cînd o vedea cerînd, implorînd. Lui îl plăcea să refuze.

Își iubea copiii și ea susținea că îi iubea la rîndul ei, dar în realitate, după cel de-al treilea, nu o mai interesaseră. Deirdrei îi plăceau bebeluşii, dar el în nici un caz nu avea să-i mai facă unul. Nouă copii erau de ajuns pentru orice bărbat. Numai taxele de colegiu ar fi fost suficiente pentru a menține o țărișoară timp de un an, dar Eamonn avea bani, nu aceea era problema, ci faptul că nu voia ca ea să fie mama copiilor lui.

Norah, singura fată, începuse deja să semene prea mult cu mama ei. Îmitînd-o, cu prietenii ei pseudointelectuali și prefăcîndu-se că înțelegea exact ce spuneau aceştia. Deirdra nu era prea inteligentă, de fapt, și el ar fi trebuit să-i spună asta, dar nu era momentul acum.

Dădeau o petrecere pentru copii și părinții trebuiau să sosească în curînd, iar Eamonn trebuia să joace rolul gazdei încîntătoare, indiferent cît de mult îi displăcea acest lucru. În ziua aceea nu avea chef de nici un fel de petrecere. Mai ales de una pe care o pregătise Deirdra. Cheltuia o avere pe toate aranjamentele și avea grijă ca toată lumea să știe cît de mult costaseră toate. Deși avusese întotdeauna bani, se purta ca o parvenită.

În timp ce îl privea cu ochii ei verzi – care fuseseră pe vremuri cea mai frumoasă trăsătură a ei și care erau acoperiți cu prea mult fard și de gene false – el simți obișnuita încordare la baza gîtului. Era, într-adevăr, o pacoste. Sînii mici îi erau ținuți de un sutien vătuit, dar șoldurile late păreau ca și cum ar fi putut să poarte o

încărcătură serioasă. Mijlocul îi era îngroșat, iar brațele și picioarele mult prea dolofane. Pînă și în jurul gîtului avea un mic strat de grăsime, ca și în jurul ochilor. Semăna cu un purcel roșcat, își spuse el zîmbind.

– De ce rîzi? De mine, bineînțeles! zise ea pe un ton jignit.

– Nu fi proastă, mă gîndeam doar că Norah împlinește opt ani astăzi.

Deirdra rîse atunci.

– Dumnezeule, opt! Ce repede a trecut timpul.

Nu suficient de repede, după părerea lui Eamonn, dar nu spuse nimic. Soția lui se apropie de el pe tocurile ei imposibil de înalte și încercă să-l ia de gît, dar el se feri cu îndemînare.

– Termină, Deirdra, copiii or să apară dintr-o clipă în alta.

– Hai să mergem sus, poate să-i supravegheze bona. Haide, Eamonn, a trecut atîta timp.

El o împinse cu brutalitate.

– Termină, draga mea, am foarte mult de lucru și vreau să mă bucur și eu puțin de petrecere. Ai tăi vin sigur?

Ea încuviință, bosumflndu-se dezamăgită.

– Ai pe altcineva, Eamonn, pentru că nu mă mai vrei.

El oftă adînc.

– Las-o baltă, Deirdra. Nu începe acum, da?

Înainte ca ea să mai apuce să spună ceva, gemenii dădură buzna înăuntru, cu chipurile îmbujorate și cu ochii plini de lacrimi.

– Tati, tati, Dennis ne înnebunește! Are un pistol cu capse.

Eamonn își luă capul în mîini și oftă din nou.

Opt fii și toți erau niște draci împielițați.

Casa familiei Docherty din Long Island era frumoasă, luminată puternic de candelabre, cu încăperi înalte și decorate cu ornamente din ghips. Eamonn îl prevenise pe decoratorul homosexual că, dacă vedea vreo urmă de roz aprins sau portocaliu, îl ducea afară și îl împuşca

în ceafă cu mîna lui. Ceva în vocea lui penetrase transa provocată de Valium în care se afla individul şi rezultatul era o casă foarte frumos decorată.

Deirdrei nu îi plăcea.

Lui Eamonn îi plăcea foarte mult.

Ca de obicei, el învinsese.

În ceea ce îl privea, casa era cea mai bună realizare a lui. Valorînd peste două milioane de dolari, era, de asemenea, o investiţie inteligentă. Avea cincisprezece dormitoare, opt saloane, o sală de bal şi două bucătării, era perfectă pentru soţii Docherty şi cei nouă copii ai lor.

Grădinile erau imense, de peste cinci acri, şi înconjurate de ziduri. Singura cale de acces era poarta cea mare. Eamonn voia ca acea casă să fie echivalentul american al unui conac şi făcea pe stăpînul casei. Mai avea şi un apartament în Upper Manhattan, unde îşi întîlnea iubitele şi ţinea o amantă, pe care o avea de mult timp, într-un apartament din apropiere de Bleccker Street. Se numea Jasmine şi era o actriţă blondă care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului odihnindu-se. Dar oferea un sex oral nemaipomenit, şi sînii ei erau nu numai uluitori, dar fuseseră cumpăraţi şi plătiţi de el, aşa încît considera că făcuse o altă investiţie bună.

Totul în viaţa lui era bun.

Acum, îmbrăcat în smoching, îşi întîmpina oaspeţii, deşi găsea că o cină de asemenea proporţii pentru aniversarea unui copil de opt ani era ceva prea exagerat. Ar fi preferat să fie ceva cu prăjituri, îngheţată şi cîteva jucării. Cele două bone din Norland îl costau şi aşa o avere.

Dar le zîmbea tuturor şi făcea conversaţie, în timp ce o ţinea sub observaţie pe Deirdra, căreia îi plăcea să bea cam mult şi care era în stare să se dea în spectacol dacă pierdea măsura.

Era aproape nouă şi jumătate cînd avu impresia că ochii îi jucară o festă. Aflîndu-se în capul scărilor, ar fi putut jura că o zărise pe Cathy Connor. O zărise cu coada ochiului.

Se dusese sus pentru a le trage o bătaie gemenilor,

care găsiseră un tub cu glazură roz şi desenaseră un penis mare pe tortul lui Norah. Lui i se păruse hazliu, dar furnizorii, tot nişte homosexuali angajaţi de soţia lui, găsiseră că era dezgustător. Gemenii tocmai fuseseră descoperiţi. Liam, în vîrstă de zece ani, îi pîrîse fără să stea pe gînduri.

Nu conta cît de mult încerca Eamonn să le insufle băieţilor valorile din East End, ei îl ignorau. Eamonn le spusese de nenumărate ori: „Nu se pîrăsc niciodată rudele sau prietenii." Se îndoia că aveau să înveţe lecţia aceea vreodată.

Coborînd scara în grabă, se duse în sala de bal şi îşi plimbă privirea peste mulţime.

Totul era decorat în galben ca lămîia şi argintiu: pe baloanele galbene scria „opt Astăzi", iar pe cele argintii „Sărbătorita". Sărbătorita însăşi era îmbrăcată în galben şi argintiu şi, fiind plinuţă, ca mama ei, arăta ca orice fată grăsuţă împopoţonată cu dantele şi funde: stupid.

În adîncul sufletului, lui Eamonn îi era milă de ea, ştiind că încerca din răsputeri să-i placă mamei ei. Le vorbea tuturor adulţilor despre Muzeul Metropolitan de Artă şi îi era greu. Deirdra încerca să o pregătească, dar era ca şi cum un orb ar fi condus alt orb în ceea ce privea cultura.

Îşi plimbă privirea prin încăpere, cînd văzu din nou acel cap blond. Inima începu să-i bată mai tare. Atunci, ea se întoarse şi speranţele lui muriră.

Nu era Cathy.

Era o necunoscută, deşi acest lucru nu era de mirare. Deirdra obişnuia să invite persoane necunoscute pe care le cataloga drept „interesante". Ei bine, interesantă sau nu, necunoscuta aceea arăta bine. Se duse spre ea.

– Bună seara. Eu sînt stăpînul casei. Şi dumneavoastră sînteţi...?

De obicei, numai accentul lui era de ajuns pentru a le seduce pe americance. Totuşi, doamna era cu totul altceva. Privind-o de aproape, descoperi că nu era deloc aşa cum sperase. Avea ochii albaştri, pometii şi bărbia,

dar asemănările cu Cathy se opreau acolo.

Ea îi răspunse pe tonul nazal specific Brooklyn-ului:

– Sînt Carol Van Dutty, sculptoriță. Pe soția dumneavoastră o interesează una din lucrările mele. E o piesă deosebită, de fapt. Deirdra are un ochi foarte bun...

El o întrerupse înainte ca ea să apuce să-şi facă reclamă.

– Scumpo, soția mea nu e în stare să deosebească o sculptură de gaura fundului ei. Acum, te rog să mă scuzi, dar o să te las şi o să uit de tine pînă cînd o să fiu obligat sub amenințarea cu arma să-ți scriu un cec.

Carol Van Dutty, pe numele ei adevărat Rebekka Splint, se uită uimită după bărbatul acela chipeş care se îndepărta.

Eamonn era supărat şi acest lucru se vedea. Chiar crezuse că o văzuse pe Cathy. O simțise aproape de el, îi simțea prezența. Totul nu fusese decît o iluzie, bineînțeles.

Îşi văzu fiica şi oftă din nou. Norah îl privea cu ochii uimiți ai unei fetițe de opt ani care nu era în mediul ei. Se duse spre ea, salutînd oamenii din mers.

– Bună, iubito, care-i treaba?

Norah rîse, un sunet fericit şi lipsit de griji, şi el fu dezarmat. Era doar un copil, la naiba, şi fusese gătită ca o afurisită de dansatoare de carnaval.

– Haide, scumpo. Ce-ai zice să mergem amîndoi în biroul meu să fumăm trabuc şi să bem un coniac? Ai opt ani, ar fi timpul să te apuci de băut şi de fumat, cel puțin.

Norah chicoti în mîinile înmănuşate. El simți un val de afecțiune pentru ea; dacă soția lui ar fi lăsat-o în pace, ar fi fost un copil grozav.

Eamonn o luă de mînă. În timp ce străbăteau mulțimea şi se îndreptau spre uşă, fură opriți de un partener de afaceri al lui, un italian pe nume Johnny Galdi.

– Grozavă petrecere, Eamonn! Ea este micuța sărbătorită? întrebă el cuprinzîndu-i bărbia cu mîna lui grea, dar Norah întoarse capul şi bărbatul rîse. Încă nu te interesează băieții, nu?

– E timidă, Johnny, e fetița lui tăticu'.

Johnny o strînse pe tînăra de optsprezece ani care era agățată de brațul lui şi rîse cu poftă.

– Aşa sînt toate.

Johnny avea şaizeci de ani şi, deodată, Eamonn se simți deprimat. Oare aşa avea să ajungă şi el, continuînd să alerge după fuste şi la şaizeci de ani? Tot avea să mai caute femeia aceea pe care ar fi vrut să o reguleze pînă cînd aveau să ajungă prea bătrîni şi prea ramoliți, dar tot aveau să-şi aducă aminte?

O conduse pe Norah în birou, dar înainte o zări pe Deidra. Era înconjurată de un grup de tineri, care se agățau de fiecare cuvînt al ei. Şi acest lucru îl deprima, pentru că ştia că fiecare urmărea altceva. Ea aducea în casă tot soiul de actori, pictori, sculptori aspiranți şi tot felul de indivizi ciudați pe care îi găsea, ascultîndu-le aiurelile cu ochii mari şi cu carnetul de cecuri deschis. Cum de ajunsese să aibă o astfel de viață?

După ce intrară în birou,îşi puse un whisky mare *Johnnie Walker Blue Label* şi lui Norah îi puse o Coca-Cola. Apoi se aşezară unul lîngă altul pe canapeaua de două persoane despre care soția lui spunea că era „perfectă" pentru birou şi încercă să înfiripe o conversația cu singura lui fiică:

– Cum e şcoala?

– Bine.

– Cum sînt prietenii tăi?

– În regulă.

– Cum merge totul?

– Bine.

– Dumnezeule mare, Norah, asta-i tot ce poți să spui? Şcoala aia costă peste trei mii de doalri pe trimestru şi tu nu poți să spui decît că e bine?

Ea îl privi mirată.

– Te simți bine, tati?

Clătinînd din cap, el rîse, dar era un sunet de exasperare.

– Sînt copil, tati, n-ar trebui să stau de vorbă cu tine. Nu te uiți la *Oprah*?

Făcea una din glumele adulte ale mamei ei şi acest

lucru îl întristă pe Eamonn. Ba chiar îi venea să plîngă. Deodată, fu teribil de abătut. O luă pe după umeri.

– Ascultă-mă, iubita mea, toate aiurelile pe care te pune mămica să le spui... ei bine, data viitoare cînd o să te învețe așa ceva, spune-i că nu trebuie să asculți. Fii copil, Norah, cît mai ai ocazia. Tata îmi spunea adesea: „Nu încerca să fii atît de bătrîn, fiule. Într-o bună zi, o să fii bătrîn pentru tot restul vieții". Înțelegi ce-ți spun?

Norah încuviință.

– Bineînțeles că înțeleg, tati, și știu că sînt copil. Dar încearcă să-i spui asta mamei! N-am nici măcar o prietenă adevărată în seara asta aici. Eu aș fi vrut să merg la *McDonald's* cu prietenii mei, dar mama a zis că e ceva de calitate inferioară.

Oftă ca o femeie bătrînă și adăugă cu tristețe:

– Aș fi vrut să am mai multe surori, așa mama nu mi-ar mai da atîta atenție, înțelegi?

El o strînse la piept și ochii i se umplură de lacrimi cînd auzi vocea plină de tristețe a fetiței lui.

– O să stau de vorbă cu mama, da? O să-i spun să te mai lase în pace, ce zici?

– N-o să te asculte, tati. Crede c-o să fiu viitoarea mare femeie a Americii. Vrea să fiu celebră în ceva. Problema e că nu prea mă pricep la nimic, spuse fetița cu un glas stins și trist.

Acest lucru îl înfurie și mai mult. Avea opt ani și mama ei o făcuse deja să se simtă ca o ratată.

– Tati, pot să plec acum? La culcare, nu înapoi la petrecere. O să-i explici tu lui mami? Vrea să cînt mai tîrziu, dar eu nu vreau.

– Bine, Norah, o să-i spun că ne-am îmbătat amîndoi și a trebuit să te duc la culcare pentru că începuseși să cînți cîntece irlandeze porcoase pe care le-ai învățat de la bunicul tău. Ce zici?

Ea schiță un zîmbet tremurător.

– Noapte bună, tati. Te iubesc.

El o îmbrățișă încă o dată.

– Și eu te iubesc, prințesă. Vise plăcute.

Cînd ajunse la ușă, ea se întoarse și zîmbi din nou,

iar inima lui se înmuie complet. După ce plecă ea, goli paharul și puse mîna pe telefon. Formînd numărul, se gîndi la problemele fiicei lui și se hotărî să discute chiar în seara aceea cu soția lui, să clarifice totul odată pentru totdeauna.

Auzi vocea la celălalt capăt al firului vocea pe care tînjea să o audă, dar era înregistrată pe robot și el o ascultă cu tristețe.

– Nu e nimeni aici pentru a vă răspunde. Vă rugăm, lăsați un mesaj și noi vă vom suna cît vom putea de curînd.

Vocea lui Cathy.

Uneori, cînd suna, îi răspundea și schimbau cîteva cuvinte. Avea o erecție numai cînd îi auzea vocea.

Nu lăsă nici un mesaj și puse receptorul în furcă, uitîndu- se la telefon timp îndelungat.

În doisprezece ani, se dusese de peste treizeci de ori în Marea Britanie, dar nu o văzuse niciodată. Tommy avusese de fiecare dată cîte o scuză pentru faptul că ea nu voise nici măcar să ia parte la cină cu el. Eamonn știa că era supărată și asta îi rupea inima. Continua să fie singura femeie pe care o dorise cu adevărat vreodată.

Își puse încă un coniac mare și se duse la ușa-fereastră pentru a privi spre grădină. Lîngă biroul lui era o copie a grădinii trandafiri de la Hampton Court și acolo îl văzu pe fiul său Jack cu brațul petrecut pe după mijlocul unei fete brunete. Dar îi văzu și pe gemeni și pe Paul, care nu avea decît șapte ani, dar era crud ca un criminal în serie, pregătindu-se să verse o găleată cu apă peste fratele lui mai mare și fata cu care era.

Înainte ca Eamonn să apuce să deschidă fereastra și să strige la ei, faptul fu consumat. Auzi țipetele fetei chiar și peste porcăria de muzică de jazz pe care o interpreta orchestra angajată de soția lui pentru seara aceea. Se întoarse la birou și stinse lumina. Se hotărîse să nu-și facă apariția în mijlocul celorlalți. Să se descurce Deirdra cu afurisiții aceia mici, el nu avea nici un chef. Personal, găsea că năzbîtiile lor erau chiar amu-

zante, mai ales cînd casa era plină de aşa-zişii prieteni ai soţiei lui.

Ştia că era o răutate, dar în astfel de momente, îi plăcea să o vadă umilită.

Voise familia Von Trapp şi obţinuse o mulţime de huligani numiţi Docherty.

Viaţa îşi avea compensaţiile ei.

Deirdra îşi găsi soţul, în sfîrşit, către miezul nopţii, pe jumătate beat şi încă rîzînd pe seama incidentului cu băieţii. Ea clocotea de furie.

– Cum ai putut, Eamonn, în faţa tuturor pritenilor noştri! Cum ai putut să mă umileşti aşa? Toată lumea m-a întrebat unde eşti. Tata e îngrijorat în privinţa ta şi la fel e şi unchiul Petey. A plecat să te caute. Cum ai putut să-mi faci una ca asta, Eamonn?

Vocea ei era piţigăiată şi plîngăreaţă şi îi zgîria auzul.

– Şi, colac peste pupăză, ai trimis-o pe Norah la culcare! I-am spus bonei să o îmbrace din nou ca să vină să-şi cînte...

Eamonn se ridică şi izbi cu pumnul în birou.

– Ah, nu! Copilul n-o să se dea în spectacol în seara asta. Dacă o dai jos din pat şi o aduci jos să caşte gurile la ea, o să-ţi trag una de o să auzi clinchete de clopoţei zile întregi!

Deirdra era stupefiată.

– Poftim?

– M-ai auzit foarte bine. Acum du-te înapoi şi o să vin şi eu. Spune-le că Norah a adormit şi, pe urmă, spune-le ălora din orchestra aia afurisită să nu mai cînte muzica lui Miles Davis şi să ne dea ceva pe care să poată dansa toată lumea. Zgomotul ăsta mă face să înnebunesc. E o petrecere, fir-ar să fie! Cine ar putea să danseze pe porcăria care se cîntă în clipa asta?

Deirdra ieşi repede din încăpere. Eamonn o urmă calm. Cînd ajunse în sala de bal era din nou gazda amabilă de la zîmbetul lui pînă la conversaţia făcută cu uşurinţă. Nici chiar soţia lui nu îi găsi nici un cusur.

Orchestra începu să interpreteze *Summertime* şi invitaţii dansară încet. O cîntăreaţă de culoare pe nume Marcella, care venise cu Petey, începu să cînte odată cu ei şi, deodată, fu o adevărată petrecere. Zece minute mai tîrziu, orchestra cînta *You Are the Sunshine of My Life* şi toată lumea i se alătură.

Acum era o petrecere în toată regula şi pînă şi Deirdra recunoscu acest lucru. Toate visurile ei sofisticate zburaseră pe fereastră, dar, în sfîrşit, se relaxă şi începu să se simtă bine.

Jack se duse la ginerele său.

Cînd Marcella începu să cînte *Danny Boy*, ochii bătrînului se înceţoşară. Întotdeauna se emoţiona cînd auzea cîntecul acela, de fapt, mulţi irlandezi păţeau acelaşi lucru.

– Văd că eşti gata să dai apă la şoareci, spuse Eamonn ironic.

– Eşti un tip îngrozitor, n-ai pic de suflet, zise Jack zîmbind şi ştergîndu-şi ochii. Ce mai face fata mea? Dumnezeule, dar se îngraşă, nu glumă! Probabil că e ca şi cum te-ai căţăra pe un afurisit de elefant.

Eamonn fu scutit să mai răspundă, căci apărură Petey şi Anthony Baggato, amîndoi ameţiţi de băutură şi cocaină.

– Mîine ne întîlnim cu toţii la *Revenite*, să fii acolo, îi spuse Anthony.

Eamonn încuviinţă.

– Ce se aude în legătură cu microfoanele şi celelalte treburi?

Anthony ridică din umeri.

– Îi caută pe tipii mai mari, habar n-au de noi. Spre deosebire de alţii pe care aş putea să-i numesc, noi stăm retraşi.

– Dacă ar şti ei, eh? îi spuse Anthony lui Eamonn.

– Da, datorită mie. Dacă ar fi fost după Deirdra, am fi discutat şi acum despre scriitori ruşi şi pictori minimalişti. Ah, şi despre politică, să nu uităm politica.

– La dracu' cu politica şi la dracu' cu ruşii! Toţi sînt nişte comunişti nenorociţi, mormăi Jack.

Eamonn rîse.

– Nu şi scriitorii, sau cel puţin cei pe care susţine că-i citeşte. Cică sînt dizidenţi, ce dracu o mai însemna şi asta!

Petey ridică din umeri şi spuse serios:

– O fi cuvîntul rusesc pentru homosexuali. Majoritatea scriitorilor ăştora sînt ciudaţi. Am văzut la *Johnny Carson Show*. Au atîtea cuvinte în cap şi, cînd li se iau interviuri, trăncănesc despre toate. Observ lucrurile astea.

Avea impresia că spusese ceva foarte profund şi era extrem de încîntat de sine.

O oră mai tîrziu, petrecerea începu să se sfîrşească şi, după încă o oră, Eamonn era gata de culcare.

Problema era că şi Deirdra era la fel.

În timp ce se dezbrăcau, ea vorbi continuu. Cît de bine merseseră toate, cum îi spuseseră toţi cît de grozav fusese. Cum o felicitase toată lumea pentru mîncare şi decor.

Pe scurt, cît de deşteaptă fusese.

Urcîndu-se în pat, Eamonn zise încet:

– A fost ziua puştoaicei. Mîine o duc pe Norah la *McDonald's*. O să luăm şi cîţiva prieteni de-ai ei.

Deirdra nu spuse nimic. El se întoarse pe o parte şi trase pătura pînă la gît. Ea aprinse lumina şi se duse la baie, unde zăbovi ceva timp, pregătindu-se. El strînse din dinţi în pat. Avea să fie o noapte din acelea. Stînd în pat, aşteptă inevitabilul. Atingîndu-se singur, şi-o închipui pe Cathy. Părul, ochii, sînii ei. Şi-o imagină desfăcîndu-şi picioarele pentru el, invitîndu-l din privire.

Cînd se întoarse Deirdra şi stinse lumina, el era pregătit pentru ea. Îl mîngîie şi îi simţi membrul tare. Chicoti încîntată.

– Ce mare sîntem în seara asta.

– Şi totul e numai pentru tine, scumpo, zise el cu obişnuita-i ironie în glas.

Îi frămînta sînii lui Cathy, trupul lui Cathy îl ridica spre el, o devora cu o poftă pe care Deirdra o găsi uluitoare şi se împingea în Cathy de parcă vieţile lor ar fi depins de

acel lucru. Cînd îi simţi orgasmul soţiei lui, începu să se elibereze şi el. În mintea lui, Cathy gîfîia sub el, sînii ei fremătau de dorinţă, umezeala ei era numai pentru el, gemetele ei erau doar pentru el.

Cînd se prăbuşi deasupra soţiei lui, ea îl luă de gît şi oftă.

– A fost excelent, iubitule, superb!

Chiar credea că ea îl făcuse să se simtă astfel. Deodată, îi păru rău pentru ea şi ar fi vrut să-i spună adevărul: că ar fi fost nevoie de Arnold Schwarzenegger ca să i-o ridice pentru ea.

În schimb, o sărută şi se dădu la o parte de pe ea. Se simţea singur, mai singur decît fusese vreodată în viaţa lui. Avea tot ce îşi putea dori cineva: o casă frumoasă, o familie plăcută şi suficienţi bani ca să-şi poată cumpăra o insulă, dacă voia. Totuşi, în acel moment, ar fi dat totul pentru un sărut, pentru o noapte cu Cathy.

În timp ce soţia lui sforăia uşor lîngă el, Eamonn stătea treaz, amintindu-şi de copilăria lui împreună cu Cathy şi cu tatăl lui.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi ştiut atunci ce ştia acum. Oscar Wilde spunea că tinerii îşi iroseau tinereţea şi avea dreptate. Cînd eşti tînăr, nu îţi iroseşti numai propria viaţă, dar, de obicei, o iroseşti şi pe a altcuiva. În noaptea aceea, somnul se lăsă foarte mult aşteptat.

36

Eamonn îi asculta pe Petey şi pe Jack care se certau în legătură cu unul din colectori. Numele acestuia era Michael Flynn şi fratele lui din Irlanda fusese denunţat de IRA ca fiind informator. Primiseră ordin de la Belfast să-i dea vestea cea proastă. Cu alte cuvinte, să-l facă să dispară.

Petey nu era chiar atît de sigur că ar fi trebuit să se

amestece; Jack susținea că li se dăduse un ordin şi ei trebuiau să-l execute cît mai discret cu putință. Eamonn era indiferent.

Numele de Mahoney era încă de ajuns pentru a băga frica în sufletele multor oameni din New York, dar şi din Florida, Miami sau Boston. Acum erau principalii colectori pentru IRA şi, prin acest lucru, ajunseseră la altele mai mari, de la trafic de droguri, la contrabandă. Orice ar fi vrut oricine, oriunde, oricînd.

De fapt, Eamonn ar fi fost fericit dacă ar fi renunțat la Cauză, dacă ar fi încetat să mai strîngă bani pentru ea, pentru că el făcuse o avere de pe urma ei şi încă mai făcea, pe alte căi.

Numai barurile lui de noapte îi aduceau destui bani ca să trăiască liniştit tot restul vieții. Acum erau nişte adevărați oameni de afaceri, cu birouri în Manhattan. El însuşi plătea peste un milion de dolari pe an chirie pentru birourile lui de pe Wall Street şi ştia că afacerile lui legale i-ar fi adus multe profituri.

Oftă şi Jack zise:

– E prea mult pentru tine, Eamonn? Ştiu că discuțiile de afaceri te plictisesc în ultima vreme.

El nu muşcă din momeală.

– Uite ce e, ori îl omorîți, ori îl lăsați în pace, spuse el. Din două una. Nu văd care e problema. Aranjez eu totul, dacă vreți. Aşa n-o să mai fiți nevoiți să vă luptați cu conştiința voastră sau cu a altcuiva.

Petey izbi cu pumnul în birou, zgomotul fiind asurzitor în încăperea aceea mică.

– M-am săturat de toate astea! Ei vorbesc şi noi sărim. De parcă n-am mai avea propriile noastre vieți sau minți. Nu mai este deloc glumă. Michael n-a făcut absolut nimic rău. E îngrozit de ce a făcut fratele lui...

Eamonn se ridică şi spuse calm:

– Las-o baltă, Petey. S-a terminat. Să uităm de toată treaba.

Cei trei se priviră încruntați, fiecare cu propriile gînduri, fiecare ştiind că ajunseseră într-un impas.

Acest moment se apropia de cîtva timp.

Familiaritatea naşte dispreț. Toți erau conştienți de acest lucru, dar nu crezuseră niciodată că avea să li se întîmple şi lor. Acum descopereau că li se întîmpla. Fiecare voia altceva de la viață şi, în momente ca acela, dorințele şi nevoile personale păreau mai importante decît viitorul afacerii de strîngere a banilor.

Petey voia să iasă din afacere; voia acest lucru de multă vreme.

Jack voia să iasă, dar ştia că, fiind fratele mai mare, nu putea face nimic fără să aducă necazuri tuturor celorlalți.

Lui Eamonn îi era indiferent. Oscila între a vrea din ce în ce mai mult şi a nu vrea nimic.

Petey spuse cu înverşunare:

– Viața e o porcărie. Chiar dacă avem tot ce avem, viața e o porcărie.

– Ştii zicala: „Viața e o porcărie mai bună într-un costum de calitate, decît în chiloți". Adu-ți aminte de asta data viitoare cînd o să vrei să te pui rău cu Cauza, pentru că ăştia te omoară fără să stea pe gînduri.

– O să rezolv eu treaba, spuse Eamonn din nou. Acum trebuie să plec. Tommy Pasquale vine săptămîna asta şi trebuie să aranjez lucrurile pentru el.

Cei doi încuviințară, înțelegînd că, de fapt, spunea: „Viața merge înainte".

Eamonn pufni ironic:

– Ce porcărie! Avem totul şi, totuşi, n-avem ninic. Înspăimîntător gînd, nu?

Lăsă în urmă o tăcere asurzitoare.

Eamonn ajunse acasă la ora şapte şi treizeci de minute şi se aşeză la masă cu Deirdra şi cu copiii. Zîmbea şi rîdea cu ei şi soția lui li se alătură. Fu într-o formă excelentă pînă cînd terminară desertul şi li se aduse cafeaua. În momentul acela, de parcă li s-ar fi transmis un mesaj secret, copiii cerură voie să se ridice de la masă.

Deirdra îi turnă cafea lui Eamonn, punîndu-i frişcă şi zahăr.

– Am o veste pentru tine, Eamonn.

El sorbi din cafea, cu o ureche la soția lui și cu cealaltă la meciul de baseball care se auzea din salonul copiilor. Îi zîmbi absent.

– Ce este?

– Ghicește. Hai, încearcă să ghicești, spuse ea dîndu-și părul la o parte de pe față și zîmbind.

Era ca un copil mai mare, așa că el se hotărî să-i facă pe plac. Și așa nu petrecea prea mult timp cu ea, măcar putea să fie politicos. La urma urmei, făcea viața mai ușoară.

– Care-i vestea cea mare, găinușa mea? Știi că nu prea mă pricep la jocul de-a ghicitul.

Ea fu încîntată cînd îl auzi rostind cuvintele „găinușa mea". Așa îi spunea cînd se căsătoriseră. Cînd el o mai plăcea încă.

Pentru că ea știa mai bine ca oricine că nu păstrarea iubirii lui era cel mai greu lucru în căsnicia ei; ar fi fost fericită dacă el ar fi plăcut-o din nou.

Proptindu-și obrajii în mîini, așa cum o văzuse pe Demi Moore făcînd într-un film, ea zise veselă:

– Sînt însărcinată din nou.

Continuă să zîmbească și cînd îl văzu pălind. Se forță să zîmbească și cînd îl văzu strîngînd din buze și zîmbi și cînd el trînti șervetul pe masă, luîndu-și capul în mîini.

– Glumești! Spune-mi că glumești! zise el cu o voce scăzută și furioasă.

Ea scutură din cap, cu zîmbetul stins acum și cu chipul la fel de alb și de încordat ca al lui.

Tăcură amîndoi un timp, privindu-se ca doi adversari înainte de luptă. Deirdrei îi fu greu să-i susțină privirea. Era consternată. Toți acei ani încercase să-l facă pe bărbatul acela să fie interesat de ea. Cînd se măritase cu el, îl văzuse ca pe o cale de evadare, o șansă de a avea o viață proprie cu adevărat frumoasă. În schimb, se îndrăgostise de el la nebunie și acel sentiment nu o părăsise niciodată. Indiferent ce făcea el, cum se folosea de ea, cum îi vorbea sau cum o neglija – pentru

că, o neglija îngrozitor – ea continua să-l iubească.

Încercase să fie o femeie sofisticată pentru el, încercase să facă un cămin la care lui să-i facă plăcere să se întoarcă. Îi dăruise copil după copil pentru a-l lega de ea. Și acum, în cele din urmă, se văzu nevoită să recunoască: dăduse greș. Expresia de pe chipul lui ar fi distrus și cea mai bună dispoziție. Pe a ei o distrusese cu siguranță.

– Nu pot să cred, Deirdra, începu el cu o voce aspră. N- avem destui copii? Ținînd cont că-ți pierzi interesul față de ei imediat cum încep să meargă și să vorbească. După Paul, am căzut de acord că nouă sînt mai mult decît de-ajuns. Dar nu, tu crezi că, dacă mai faci un copil [illegible] probabil, încă unul după aceea, o să mă faci să te [illegible]resc. Ei bine, doamnă, nu-i poți sili pe oameni să te iubească. Am încercat. Ești mama copiilor mei, și Dumnezeu să mă ajute, am destui! Dar pînă aici. Nu mă atragi deloc. Niciodată nu m-ai atras cu adevărat. Ești o femeie superficială, plictisitoare și răsfățată, la fel ca una din prințesele alea evreice cu care-ți pierzi timpul, numai că ești irlandeză. Banii îți oferă tot ce e mai bun, întotdeauna ți-au oferit. Dar nu poți să-ți cumperi dragostea cu bani sau cu copii, draga mea. Cu cît realizezi asta mai curînd, cu atît o să fie mai bine. Eu plătesc facturile, eu am grijă să avem cu toții ceea ce ne trebuie, dar asta e tot. Fă copilul, treaba ta, dar eu n-o să mai vin în patul tău după asta. N-o să mă mai prinzi vreodată. În nici un caz. E un chin, Deirdra, un chin îngrozitor să mă urc pe tine și să fac dragoste cu tine. Mă gîndesc la toată lumea și la oricine în timp ce-o fac, pentru că nu mă interesezi deloc. Așa că, fă copilul ăsta și profită de el cît poți, pentru că ăsta e ultimul pe care-l vezi de la mine.

Deirdra stătu și ascultă totul fără să clipească măcar. Oare ce avea Eamonn Docherty de o făcea să-l dorească atît de mult încît nu suporta gîndul de a trăi fără el, chiar dacă știa că, atunci, viața ei ar fi fost mai bună? Fără el, ar fi putut să fie persoana care era cu adevărat. În schimb, ea încercase să fie ceea ce credea că voia el să fie.

Deodată, îl văzu pentru prima oară cu o claritate uluitoare. Văzu ceea ce era în realitate. Tremurînd, îşi aprinse o ţigară. Mîinile îi tremurau, inima îi bătea prea tare. Umilinţa o pîrjolea pe dinăuntru.

– Ştii ceva, Eamonn?

El nici măcar nu se uită la ea cînd răspunse:

– Ce?

– Ţi-am dăruit cincisprezece ani din viaţă, zise ea cu o voce scăzută, dar surprinzător de clară.

Nici urmă de obişnuitele lacrimi sau istericale.

– Aproape şapte din anii ăştia am fost gravidă...

– Cine a fost de vină? o întrerupse el.

Ea puse mîinile pe masă şi strigă:

– Ascultă-mă, eu vorbesc acum!

El era atît de şocat, încît o ascultă.

– Numai Dumnezeu ştie cît te-am iubit toţi anii ăştia. Cînd lipseai nopţile. Cînd veneai mirosind a altă femeie. Cînd nu-ţi aminteai nici că era Paştele, Crăciunul sau ziua de naştere a vreunuia din copii. De cîte ori n-ai plecat la Las Vegas în Ajunul Crăciunului? De cîte ori nu te-ai dus în Anglia sau în altă parte fără să mă întrebi măcar dacă mă deranja, cu atît mai puţin dacă voiam să te însoţesc? Ah, recunosc că am fost dificilă de-a lungul anilor, dar asta numai pentru că te-am iubit atît de mult. Acum am cunoscut cea mai mare umilinţă. Aşa că, pe viitor, n-o să-ţi mai cer nimic. O să fac copilul. Copilul *meu*. Şi Dumenzeu mi-e martor că n-o să te mai deranjez niciodată, deşi nu văd cum ar fi ceva greşit în faptul că o soţie cere puţin din timpul sau afecţiunea soţului ei! Ai fi putut să te prefaci că-ţi pasă, Eamonn. Ai fi putut măcar să te prefaci. Ai fost atît de crud, atît de crud în timpul ăsta. Dar eu n-am încetat să te iubesc şi să sper.

Se ridică şi demnitatea ei îl ului.

– Dacă vrei să pleci, pleacă, o să înţeleg. Dacă rămîi, o să ne prefacem, ca de obicei. M-am obişnuit cu jocul ăsta de cincisprezece ani. Dar chiar şi eu îmi dau seama că e inutil.

Cînd ieşi din încăpere, el rămase stupefiat.

Deirdra să-i vorbească aşa!

Ea închise uşa încet şi el avu impresia deodată că pierduse ceva preţios; simţi un gol imens crescînd înăuntrul lui, un gol care ştia că nu avea să mai fie umplut niciodată.

Pentru că distrusese pe cineva intenţionat. O persoană măruntă, neînsemnată.

Şi persoana aceea era soţia lui.

Eamonn se îndreptă spre apartamentul din Manhattan pe care îl închiria întotdeauna pentru vizitele lui Tommy. Se afla în apropiere de Fifth Avenue, destul de central pentru a putea să ieşi seara fără prea multă teamă de a fi jefuit. Intră în lift fluierînd uşor, pentru că, de la Tommy, avea să afle veşti despre Cathy.

De-a lungul anilor se gîndise atît de mult la ea, încît era incredibil. Uneori, se gîndea la ea zile în şir, căzînd într-o stare de deprimare teribilă. Faptul că ştia că Tommy putea să o aibă oricînd dorea, era ca un cuţit înfipt sub coaste. Cînd îl auzea ridicînd-o în slăvi tot timpul, era îngrozitor de gelos. Voia ce avea Tommy.

Şi ar fi putut să aibă acel lucru atît de uşor!

Se prefăcea că era prieten cu omologul său din Anglia. Îşi juca rolul, plimbîndu-l pe Tommy prin New York, sperînd tot timpul că prietenul său avea să se ducă acasă şi să-i spună soţiei lui cît de bine trăia Eamonn Docherty.

Ştia că era o copilărie, o prostie, dar o făcea de ani de zile.

Prin Tommy, simţea că are acces la Cathy, chiar dacă nu o văzuse nici măcar o dată în tot acest timp.

Tommy îi deschise cu un zîmbet larg pe faţă. Eamonn intră şi auzi duşul curgînd. Ridică din sprîncene mirat.

– Ce repede te mişti! N-a trecut nici o oră de cînd ai aterizat şi deja ai companie.

Tommy păru timid.

– E Carla, întotdeauna o sun. Avem o înţelegere.

Eamonn se aşeză pe o canapea din piele albă. Pa-

norama era splendidă, dar era deja obişnuit cu ea. Nu îl interesa. De fapt, erau momente cînd tînjea să mai vadă Tamisa. Chiar aşa murdară şi poluată cum era, îi lipsea. La fel cum îi lipseau o ceaşcă de ceai bun, un mic dejun englezesc şi o sîmbătă seara la *Palais*.

Zîmbi propriilor gînduri.

– Ce mai e pe-acasă? întrebă el.

Tommy ridică din umeri.

– La fel ca întotdeauna.

– Ce-ţi fac nevasta, copilul?

Tommy se aşeză şi spuse fericit:

– Amîndouă sînt bine. Kitty seamănă din ce în ce mai mult cu mama ei. Deşi e brunetă ca mine, are ochii albaştri şi temperamentul maică-si. Sigur că, dacă ar şti de Carla, Cathy mi-ar face viaţa un calvar. Dar ştii cum e, Eamonn. Am nevoie de anumite lucruri – lucruri pe care ea nu mi le dă.

Eamonn încuviinţă, dar nimic nu i se părea mai bun decît să poată face dragoste cu Cathy zi şi noapte şi să stea de vorbă cu ea. Dar, spre deosebire de Tommy, el nu era însurat cu ea.

– Şi ce nu-ţi dă delicioasa Cathy, eh? întrebă el curios.

Tommy se lăsă pe spate în scaun şi Eamon îşi dădu seama uimit că oaspetele lui era deja ameţit de droguri.

– În primul rînd, nu se dă pe ea însăşi – pe Cathy. Nu mi s-a dăruit niciodată cu adevărat. Din ziua cînd ne-am căsătorit ne-a despărţit ceva, nu ştiu ce...

Tăcu un moment, după care zise cu o voce neclară:

– Ba da, ştiu. Mint. Nu poate să sufere că lucrez pentru IRA, indiferent cît de departe de violenţă aş fi. De aia nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine.

Eamonn nu se aşteptase niciodată la atîta franchete din partea lui Tommy, deşi bănuia că motivul avea legătură mai degrabă cu drogurile, decît cu dorinţa de a mărturisi.

– Ai luat puţină cocaină?

Tommy rîse atunci, un rîs strident şi ameţit.

– Puţină, plus nişte marijuana. Adică, dacă-i bal, bal

să fie, nu?

Eamonn încuviinţă.

Nu aveau să discute despre afaceri, acest lucru era limpede acum. Carla, o portoricană de vreo optzeci şi patru de kilograme şi un metru nouăzeci înălţime, ieşi de la duş şi îi zîmbi. S-ar fi culcat cu plăcere cu amîndoi, dar pînă şi Eamonn se dădea înapoi de la aşa ceva.

Se ridică, scoase cinci bancnote de cîte o sută de dolari dintr-un teanc şi îi spuse Carlei să dispară cîteva ore. Tommy, complet ameţit, habar nu avea că ea plecase. Nu voia decît să vorbească despre sine.

– Chestia cu Cathy e că o iubesc, dar ea are nişte pretenţii aşa de mari, ştii? Toată lumea trebuie să se ridice la nivelul aşteptărilor ei. De fiecare dată cînd se transmite ceva la ştiri despre Irlanda, mă pedepseşte prin tăcere. Mă înnebuneşte. Dacă ar zice ceva, ceva concret, aş găsi cum să-i răspund. Dar aşa n-am cum. Nici măcar nu se foloseşte de banii mei, pentru că, datorită cluburilor, are destui. Nu ştiu de ce stă măritată cu mine, ăsta-i adevărul. Dar nu m-a înşelat niciodată cu un alt bărbat, asta ştiu sigur. Cîteodată aş vrea s-o facă, zău! Dar pe urmă, mă uit la ea şi sînt terminat. N-aş rezista să trăiesc fără ea. Mai degrabă aş ucide, aş omorî-o chiar pe ea, decît să las pe altul s-o aibă. E o nebunie, nu? Mai bine o văd moartă, decît s-o văd cu un bărbat pe care ar putea să-l iubească, care ar putea să obţină o reacţie din partea ei. Pentru că eu sigur nu pot.

Eamonn era extrem de şocat. Niciodată, în cei doisprezece ani de cînd lucrau împreună, Tommy nu avusese altceva decît laude la adresa soţiei lui. Niciodată nu dăduse de înţeles că lucrurile stăteau atît de rău între ei. Cuvintele lui de acum erau o revelaţie, dovada şocantă a vieţii irosite a unui om.

Aşa cum Eamonn şi-o irosise pe a lui.

Tommy avea nevoie de devotamentul unei femei ca Deirdra, în timp ce Eamonn avea nevoie de o femeie cum era Cathy, pentru că numai ea era suficient de puternică pentru el. Ştia că Tommy bea, observase acest lucru de-a lungul anilor. Ar fi trebuit să-şi dea

seama de ce. Pe de o parte, îi era milă de bărbatul din fața lui, pe de alta, era bucuros pentru că știa, în sfîrșit, de Cathy că nu era fericită, că nu iubea un alt bărbat. Ceea ce înseamnă că încă mai exista speranță pentru el.

Ascultîndu-l pe Tommy în continuare, Eamonn își dădu seama cît de trist era el însuși, în realitate. În pofida tuturor lucrurilor pe care le avea, pe care le realizase, în adîncul ființei lui era tot același băiat răutăcios care se chinuise să se îndepărteze cît mai mult de Bethnal Green, East London. Nu era mîndru de acest lucru. Dar, nedezmințindu-se, nici nu îi era rușine că simțea așa ceva.

Mai tîrziu în seara aceea, îl duse pe Tommy la un club particular din Brooklyn Heights. Eamonn îl cumpărase cu cinci ani în urmă împreună cu Petey și îl foloseau uneori cînd voiau să facă anumiți clienți să se simtă bine. Era un fel de bordel, numai că femeile care lucrau acolo erau stilate și, de asemenea, experte în domeniul lor. Înăuntru semăna cu o temniță și o femeie înaltă, de vreo patruzeci de ani, cu o perucă roșcată și lungă și cu cizme lungi de piele, era paznicul.

Barbarella satisfăcea gusturile tuturor, cerîndu-le niște prețuri astronomice pentru a-și trăi cele mai degradante fantezii. Printre clienții ei se aflau două staruri de cinema și chiar și un fost președinte sau doi și spunea în glumă că, dacă biciul ei ar fi fost un sport olimpic, ea ar fi concurat pentru America.

Barbarella trăia înconjurată de umilință și de durere și își cunoștea clienții foarte bine. În semiîntunericul micii ei temnițe, îi făcea să-și dezvăluie toate secretele.

De asemenea, avea și clienți cărora le plăcea să provoace durere, iar fetele erau plătite foarte bine. Avea femei care luau bătaie de cîte două ori pe noapte și le plăcea, singura condiții fiind aceea de a nu fi lovite peste față sau pe brațe, unde s-ar fi putut vedea.

Pînă și Barbarella fusese uimită de numărul mare de bărbați care voiau să provoace durere, cărora le plăcea

să le audă pe femei implorînd îndurare. De-a lungul anilor, ajunsese să-l cunoască bine pe Tommy; prefera să domine, știa asta, dar nu reprezenta o amenințare serioasă pentru sclavele ei. În seara aceea îi dădu o femeie pe nume Fenella. Era o expertă în felație și se lăuda că supsese peste o mie de scule și toate îi plăcuseră. În timp ce își făcea treaba, îi plăcea ca bărbații să o tragă de păr și să încerce să o înece. Aceste lucruri făceau ca totul să fie mai captivant.

În timp ce Tommy, ametit de droguri și băutură, intră într-una din cele mai mici încăperi cu Fenella, Eamonn se duse la bar și luă ceva de băut. Genul acela de lucruri nu-i plăcuse niciodată, dar simțise că era nevoie de un asemenea loc, așa că îl înființase. Erau multe astfel de locuri, care arătau oribil, dar el făcuse din acel local ceva sofisticat și acceptabil din punct de vedere social.

Într-un fel, era mîndru de el. Cînd vedea numele și chipurile acelea celebre care veneau acolo, simțea o bucurie teribilă, pentru că, de fiecare dată cînd se uita la oamenii aceia, știa că era mai bun decît ei. Le oferea distracția aceea bolnavă, le lua o grămadă de bani și tot putea să-i privească de sus. Băuse două pahare și pusese la punct cîteva probleme cu Barbarella, cînd un tînăr cu plete și o vestă de piele veni spre ei.

– Ar fi bine să vă ocupați de prietenul dumneavoastră, domnule Docherty, cred că ar fi timpul să plece acasă, zise el pe un ton puțin agitat.

Eamonn se uită la Barbarella ridicînd din sprîncene și se îndreptă spre camera lui Tommy. Intră urmat îndeaproape de tînăr. Ceea ce văzu atunci, îl făcu să creadă că era victima unui coșmar.

În viața lui nu văzuse atîta sînge. Era peste tot: pe pat, pe pereți, pe podea și chiar pe tavan. Tommy era plin de sînge și, pentru o fracțiune de secundă, Eamonn crezu că el fusese victima unui atac. Abia cînd văzu fata cu gîtul tăiat, își dădu seama că al ei era tot acel sînge.

Era acoperită de sînge din cap pînă în picioare și, lîngă ea, erau niște cheaguri roșii, ca niște bucățele de ficat. Eamonn simți că îi vine să verse și se auzi hor-

căind. Clătină din cap nevenindu-i să creadă.

Auzi o voce ca de undeva dintr-o ceață roșie.

– Va trebui s-o luăm de-aici, domnule Docherty. Nu putem să aducem poliția, pentru că am fi terminați cu toții. Am prevenit-o de nu știu cîte ori să nu mai enerveze clienții.

Vocea băiatului era ciudat de calmă și chibzuită. Eamonn se întoarse să se uite la el, avînd senzația că era prins într-un coșmar ireal.

Tommy plîngea cu sughițuri. Lacrimile îi acopereau toată fața. Se șterse la ochi ca un copil mic. De la brîu în jos era gol și stătea într-o baltă formată de sîngele fetei, care îi șiroia printre degetele de la picioare.

– Din fericire, la fel ca majoritatea fetelor care lucrează aici, nu are familie – nu pe cineva apropiat, cel puțin. Era din Kansas, o fugară. Poate să dispară. Cele ca ea așa sfîrșesc adesea.

Vocea firească a tînărului era mai înfiorătoare decît scena din fața lui Eamonn, pentru că, de fapt, el nici nu o mai vedea. În schimb, imaginea trupului zdrobit al lui Caroline revenise pentru a-l chinui. Era din nou în East End, din nou un băiat speriat. În Tommy, se vedea și se auzea pe sine.

– Ce s-a-ntîmplat? se forță el să întrebe.

– Din cîte am înțeles de la prietenul dumneavoastră, ea l-a tot tachinat. Așa era Fenella. Era supusă, dar uneori, îi plăcea să mai anime jocurile. Îi plăcea să-i facă să-i provoace durere cu adevărat, pentru că majoritatea se prefac doar. Am auzit-o țipînd – bine, într-un loc ca ăsta, te obișnuiești cu țipetele, dar eu am fost pregătit de Barbarella și știu să fac deosebirea între un strigăt de plăcere și un strigăt de groază. Am un al doilea rînd de chei, pentru că așa pot să supraveghez pe toată lumea. Am intrat și am văzut că o tăiase cu paharul. E acolo pe jos.

Tînărul făcu o pauză, după care adăugă:

– Dar era o fată care căuta necazurile cu lumînarea, așa că să nu fiți prea dur cu prietenul dumneavoastră. Cineva tot avea s-o facă mai devreme sau mai tîrziu.

Fenella avea o dorință de moarte.

Eamonn încuviință mut.

– O s-o chem pe Barbarella și o să aranjăm totul, continuă tînărul. Dincolo de ușa aceea e un duș. Duceți-l pe prietenul dumneavoastră să se spele și, între timp, eu o să-i găsesc haine, da?

Tommy continua să plîngă și tremura din cauza șocului. Eamonn încercă să-l miște, dar el era complet rigid și refuza să se ducă sub duș. Trecură cîteva minute și, apoi, veni Barbarella, fără perucă și cizme, însoțită de două femei solide. Toate aveau saci negri de plastic și materiale de curățat.

Eamonn stătea și se uita la Tommy care plîngea întruna. Mucii îi curgeau și lacrimile îi șiroiau pe obraji. Eamonn îl privea fascinat.

– Doamne, aș fi băgat mîna-n foc pentru prietenul tău. Cine ar fi crezut că e nebun? Mie mi se părea un tip normal, zise Barbarella șocată pînă și ea. O s-o duc la *Mario's*. Or să scape de cadavru la următoarea incinerare. Ai încredere în mine. Mîine o să fie luată de vînt.

Eamonn ascultă cu o senzație acută de greață. Cînd deveniseră toți atît de insensibili? Cînd ajunsese lumea într-un asemenea hal? În plus, se simțea vinovat. El îl adusese pe Tommy acolo și îi spusese cum stătea treaba. Cathy avusese dreptate cu ani în urmă, dar lui îi trebuise atîta timp ca să-și dea seama: era un gunoi.

37

Trecuseră patruzeci și opt de ore de la moartea fetei și Tommy tot nu scosese nici un cuvînt. Stătea pe un fotoliu în apartamentul din Manhattan și privea în gol. Eamonn încercase să-i vorbească, să-i dea să bea un ceai, să mănînce ceva. În zadar.

Știa că era într-o stare de șoc, dar habar nu avea ce să facă. Jack și Petey îi spuseseră să ia legătura cu unul

din doctorii mai înțelegători. Cu alte cuvinte: să plătească pe cineva ca să-l trateze şi să-şi țină gura. Eamonn găsise repede locul cel mai potrivit. Ambulanța şi trei medici pregătiți special aveau să vină în curînd să îl ia pe Tommy. Eamonn nu mai trebuia să facă decît un singur lucru.

Formă numărul lui Cathy şi rosti în gînd prima rugăciune de care îşi amintea că o spusese ani la rînd. Însă nu ştia sigur dacă era o rugăciune pentru iertare sau îl ruga pe Dumnezeu să i-o aducă pe Cathy înapoi, în sfîrşit.

Cînd Cathy trecu prin vamă la aeroportul JFK, Eamonn o aştepta. Ar fi vrut să o sărute, dar, cînd se uită la chipul ei palid, îşi dădu seama că nu era o idee prea bună. Trebuia să se mulțumească să-i strîngă mîna şi apoi să o țină uşor pe după umeri în timp ce o conducea spre limuzină.

Pe drum, ea privi tăcută pe geam.

Eamonn se uită la ea. După doisprezece ani, arăta la fel ca atunci cînd o văzuse ultima oară în Anglia. Nu părea o femeie matură, mama unei fete adolescente. Aproape că se aşteptase să vadă o zgripțuroaică bătrînă şi gălăgioasă care voia să ştie ce pățise soțul ei. Dar ar fi trebuit să ştie mai bine. Era Cathy, extrem de rece, însă.

Venise cu un avion de noapte, după ce el o sunase să-i spună că Tommy avea necazuri, că era bolnav şi că fusese dus la un sanatoriu particular. Părea obosită, cu ochii roşii. Răceala ei îl făcea pe Eamonn să nu se simtă deloc în largul său. Cum ar fi putut să-i spună acelei străine severe şi neiertătoare adevărul în legătură cu soțul ei?

Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, ea zise cu asprime:

– Pentru Dumnezeu, Eamonn, m-ai făcut să traversez Atlanticul. Sper că n-a fost un simplu capriciu! Tommy e teafăr sau ce? Vrei să-mi explici, te rog?

Văzu în ochii lui că era încurcat şi îl privi cum îşi aranja manşetele cu mîini tremurătoare. Calmul ei, dis-

prețul şi siguranța de sine îl dăduseră peste cap.

Ea rîse ironică.

– IRA a trimis vorbă să fie eliminat, asta e, nu? Ah, ştiu că a luat din banii Cauzei, pentru că mi-a spus. Scumpul meu soț e un împătimit al jocurilor de noroc. Datorează bani peste tot. Îşi pierde nopțile prin cazinouri. Ah, da, Tommy al meu, care ne iubeşte pe mine şi pe fiica lui, are pasiunea jocurilor de noroc. Întotdeauna a avut-o, dar pe vremuri se putea stăpîni. Acum nu mai poate. Deci, care-i treaba? N-am prea mult timp la dispoziție, trebuie să mă-ntorc în Anglia să-mi adun ciobu-rile care au rămas din viața mea.

Amărăciunea din glasul ei îl trezi la realitate. Toată viața ei fusese descrisă în acele cîteva cuvinte. El simți că voia să o apere, să aibă grijă de ea... deşi probabil că ea ar fi preferat să fie muşcată de un şarpe veninos.

Îi povesti pe scurt ce se întîmplase.

Chipul lui Cathy se încordă imperceptibil, dar nu arătă nici o altă emoție. Se uită din nou pe geam. El îi aprinse o țigară.

Era o altă zi specific new-yorkeză. Soarele strălucea, traficul era intens şi poluarea putea să te doboare la pămînt. În maşina cu aer condiționat, el o privea cum îşi fuma țigara, cu mîini sigure, respirînd normal.

– Ce-o fi cu bărbații şi moartea, hm? spuse ea clătinînd din cap cu tristețe. Eu am ucis şi ştii de ce. Acum, chestia asta mă urmăreşte tot timpul; mi-a marcat viața. Am stat cu Tommy din cauza celor ce mi s-au întîmplat în copilărie. M-am măritat cu el ca să fug de tine şi, pe urmă, am descoperit că era la fel de mult implicat în moarte ca şi tine. Toți cei pe care i-am iubit vreodată au fost legați de moarte. Adorm, şopti ea, visez şi, deodată, îl văd pe Ron şi sînge peste tot. Şi ştii ce e mai rău? Deşi era cum era, nu merita să moară aşa. Sărmana Madge a fost o ratată toată viața. Era inevitabil ca aşa ceva să se întîmple într-o bună zi. Numai că n-aveam cum să ştiu asta pe atunci, nu? Mi-am iubit mama, în ciuda mizeriei şi neglijării. Chiar am iubit-o. Acum îmi iubesc copilul şi ea ştie asta. I-o spun în fiecare zi.

El sesiză tristețea şi amărăciunea din glasul ei şi i se frînse inima.

– Trebuie să am grijă de ea. Nu pot să risc să ajungă la fel ca noi, ca tine, ca mine, ca Tommy... sărmanul Tommy care nu vrea decît să fie fericit. Kitty nu poate să-l suporte, vede prin el, ştie că e slab. Nu l-am iubit pe Tommy niciodată, dar am stat cu el. A fost mai uşor să fiu doamna Pasquale şi să beneficiez de toate avantajele acestei poziții, decît să mă chinuiesc să-mi croiesc singură viața. În plus, sînt incapabilă să iubesc un bărbat. Cel mai aproape de asta am fost cu tine.

Eamonn era stupefiat. Nu se aşteptase nici o clipă ca ea să spună aşa ceva. Totuşi, cuvintele acelea erau ca o muzică pentru urechile lui.

– Unde e Kitty? întrebă el. Cine are grijă de ea?

Cathy stinse țigara şi imediat aprinse alta.

– E la internat, iar Desrae poate să stea cu ea dacă eu trebuie să plec în perioada de vacanță. Şi Tommy... sanatoriul, e bine îngrijit acolo?

Eamonn încuviință, bucuros că putea să-i spună ceva concret.

– E cel mai bun, e un sanatoriu particular în afara oraşului. Doctorii sînt de încredere...

– Adică, pot fi cumpărați, plătiți ca să uite ce-a făcut pacientul lor, nu? îl întrerupse ea. Or să-l lase să vină acasă?

Eamonn scutură din cap.

– Are nevoie de îngrijire specială. Zic că e un fel de depresie nervoasă. Din cîte am înțeles de la doctor, lucrurile s-au tot adăugat. Incidentul de la club a fost picătura care a umplut paharul.

Cathy schiță un zîmbet rece.

– De fiecare dată cînd explodează o bombă, îi reproşez din privire, nu-l suport lîngă mine. Nici el nu suportă. Dar nu mai poate să iasă. Mi-a explicat asta cu ani în urmă.

Se aplecă înainte şi el îi văzu rotunjimea sînilor prin materialul subțire al bluzei.

– Sînteți nişte sclavi şi nici nu vă dați seama. În ciuda averii pe care o aveți, nu mai sînteți propriii voştri stăpîni şi nici n-o să mai fiți vreodată. Cu ani în urmă te-am întrebat dacă poți să dormi. Poate că tu poți, dar Tommy nu putea. Şi nici eu. Ştii, aproape că-l invidiez. Cel puțin, acum o să scape. Nici măcar cei din IRA n-or să vrea să lucreze cu un nebun, nu?

După aceea nu mai vorbiră. Ea avea dreptate într-o privință – Eamonn nu mai era propriul lui stăpîn. Dar, în ceea ce-l privea pe Tommy, se înşela amarnic. Încă nu scăpase.

Tommy se afla într-un salon luxos, îmbrăcat într-o pijama de mătase, şi privea în gol. Cathy se aşeză lîngă el şi se uită în ochii lui. Ştia că, oriunde s-ar fi aflat acum, era extrem de departe de spitalul acela şi de viața pe care o dusese în trecut.

Ea oftă.

– Cît costă toate astea?

El se grăbi să o asigure:

– Eu plătesc, nu-ți face griji.

Cathy îl privi cu ochi albaştri şi reci.

– N-aveam nici o intenție să plătesc. Mă întrebam doar cît costă să întorci spatele unei crime într-un sanatoriu particular şi discret. Continuă să faci pe bunul samaritean, îți stă bine. Este un caz de moralitate denaturată. Tu ai cauzat asta şi acum poți să-ți repari greşeala.

Se ridică.

– Aş vrea să merg să-mi iau o cameră la hotel, dacă nu te superi.

Era atît de rece şi de distantă,încît el avea impresia că e o străină. Că niciodată nu o cunoscuse cu adevărat.

– Am un apartament în care poți să stai, îi sugeră el. Un hotel nu-i un loc prea sigur.

Ea încuviință:

– Mă rog. Atîta timp cît nu-ți închipui că poți să vii şi să pleci cînd vrei.

El îşi muşcă buzele ca să nu-i răspundă.

– Te duc imediat. Nu vrei să vorbeşti cu doctorul înainte să pleci?

– La ce bun? Mi-ai spus tot ce aveam nevoie să ştiu.

Cathy stătea în apartamentul lui Eamonn şi privea panorama Manhattan-ului, luminat de becuri colorate şi stele. Era o privelişte superbă, care îţi tăia respiraţia, şi ei îi făcea plăcere să o admire. Într-un fel, îi oferea liniştea sufletească.

Eamonn umpluse frigiderul cu mîncare şi exista un bar dotat cu orice îşi putea dori cineva. Ea îşi pusese un pahar mare de coniac *Napoleon* şi sorbea din el stînd pe întuneric şi admirînd peisajul.

Un perete întreg era din sticlă şi priveliştea era atît de uluitoare, încît uită o vreme de necazuri. Era un apartament imens şi, fără să vrea, fusese impresionată. Lucru care o supăra, pentru că ştia că aceea era şi intenţia lui Eamonn.

Voia ca ea să ştie cît de bine o ducea el, cît de mulţi bani avea. Se lăsă pe spate, continuînd să privească pe geam, dar văzîndu-l numai pe Eamonn acum.

Cînd se uita la fiica ei, îl vedea pe el. El era tatăl lui Kitty, deşi Tommy nu bănuise niciodată nimic. În toţi acei ani, Cathy nu mai reuşise să rămînă însărcinată. Uneori, îşi dorise încă un copil atît de mult, încît o duruse sufletul. Ar fi fost ceva ce i-ar fi oferit soţului ei. Făcuseră dragoste de multe ori ca soţ şi soţie, dar Tommy ştiuse întotdeauna că, în realitate, ea nu voia să facă sex cu el. Nu voia acel contact.

După aceea, stăteau tăcuţi, amîndoi simţind că se întîmplase ceva complet greşit, ceea ce, bineînţeles, aşa şi era. Luaseră ceva frumos, ceva minunat, şi se distruseseră reciproc cu acel lucru. El îi dăruise dragostea lui şi ea îi făcuse numai reproşuri.

Cathy îşi înghiţi lacrimile şi îşi mai puse coniac. Simţea nevoia să se anestezieze în seara aceea, pentru că, altfel, l-ar fi sunat pe Eamonn şi l-ar fi chemat, numai din cauza singurătăţii. În ciuda tuturor lucrurilor dure pe care i le spunea, tot s-ar fi culcat cu el, pentru că îl

dorea, întotdeauna îl dorise. Era ca o parte din ea, ca un alter ego.

Toată viaţa îl iubise şi nu se putea opri acum. Dar nu trebuia să-l lase să afle acest lucru, pentru că, atunci, ar fi profitat de ea. Nu s-ar fi putut abţine, aşa era felul lui.

Eamonn se afla într-un restaurant din apropiere de Madison Square Gardens, mîncînd o friptură şi conversînd cu un bărbat pe nume Igor Travenovici. Igor era un cecen care fugise în America în urmă cu cinci ani şi care, acum, era capul unei familii ruse similare cu familia Mahoney.

Cei doi se înţelegeau bine. Amîndoi erau în primul rînd interesaţi de afaceri. Asemănările dintre ei îi făceau să fie buni prieteni. Amîndoi egoişti, nu puteau să nu se placă reciproc.

– Înţelegi că marfa trebuie să ajungă la Londra pînă în şapte zile, nu? Am auzit că s-a îmbolnăvit comisionarul. Că a avut multe necazuri, spuse Igor.

– S-a rezolvat, totul va merge conform programului, îţi promit.

Igor încuviinţă:

– Înţelegi că trebuie să mă asigur că totul e-n regulă, da?

Eamonn rîse cu poftă.

– Şi eu aş face la fel, amice. Aşa că nu te teme. Fără supărare din nici o parte.

Igor încuviinţă. Avea ţinuta unui militar, umerii laţi şi privirea fermă.

Eamonn ştia că ruşii, cecenii şi toate celelalte naţii care doreau să devină independente, aveau să însemne necazuri la un moment dat. În New York, erau atîtea feluri de criminali, încît numărul lor îţi dădea ameţeală. Eamonn avusese de-a face cu multe naţionalităţi de-a lungul anilor, de la cubanezi la jamaicani, de la sud-americani la chinezi.

Fiecare îşi avea specialitatea sa şi propriul mod de a acţiona, dar lui Eamonn, care nu se dăduse niciodată înapoi de la a învăţa şmecherii noi sau de a intra în alte

afaceri, îi plăcuse să ia contact cu lumile lor. Mafia şi irlandezii lucrau acum cu oameni care semănau cu cei de acum cincizeci de ani, oameni care veneau în Statele Unite cu intenţia expresă de a face bani.

Eamonn înţelegea perfect, pentru că şi el făcuse acelaşi lucru. America era un cazan cosmopolit şi el ştia că, acum, Anglia nu era departe de a-i călca pe urme. Totuşi, în cazul Angliei, mărimea ţării reducea cu mult activitatea criminală. America era atît de mare, încît era destul spaţiu pentru toată lumea. Acum, că irlandezii şi italienii erau practic în legalitate, noii îmbogăţiţi – ruşii şi cei din Europa de Est – veneau şi puneau stăpînire pe New York cu violenţă şi bani de la bursa neagră.

– Am auzit că omul de la Londra a păţit-o rău de tot, comentă Igor.

Eamonn zîmbi, etalîndu-şi dinţii scumpi. Întotdeauna spunea că unul dintre fiii lui avea să se facă dentist. Mereu spunea în glumă că, în America, aceea era o cale sigură de a te îmbogăţi fără să fii nevoit vreodată să foloseşti o armă.

Acum nu glumea.

– Uite ce este, Igor, atîta timp cît îmi îndeplinesc sarcina, nu văd de ce te-ai coborî atît de mult, încît să dai ascultare tuturor bîrfelor. Omul are probleme. Toţi avem într-un moment sau altul. Toată problema e sub control, e rezolvată. Marfa noastră o să ajungă la timp. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru Tommy şi hai să încheiem subiectul – acum!

Igor tăcu şi continuă să-şi mănînce friptura şi crevetele. Eamonn pocni din degete pentru a i se aduce nota de plată, chiar dacă nu terminaseră de mîncat şi, zece minute mai tîrziu, părăseau restaurantul.

Igor îi strînse mîna şi se urcă într-un taxi galben. Eamonn trecu pe lîngă Gardens, urmărind acel du-te-vino al oamenilor.

Se simţea dezumflat. Igor îndrăznise să pună la îndoială felul în care se ocupa de Tommy. Acest lucru dovedea că părerea generală era că irlandezii pierdeau teren. În ultimii cîţiva ani, observase nişte lucruri noi,

alarmante. Ruşii erau acum pretutindeni; ei erau noua mafie. Săreau în pat cu toată lumea şi apoi se dădeau jos repede, după ce regulau serios.

Acum ştiau de greşeala lui Tommy şi asta nu era deloc bine. Tommy Pasquale devenise o problemă. Era sarcina lui Eamonn să-l elimine. Dar, în adîncul sufletului, ştia că exista un alt motiv pentru care Tommy trebuia să moară.

Eamonn voia pentru sine ceea ce lui Tommy îi fusese dăruit, dar nu posedase niciodată cu adevărat: pe Cathy.

38

Cathy adormise pe canapea. Chiar dacă se afla într-un oraş străin şi avea o misiune neobişnuită, somnul nu îi fu tulburat. Respiraţia îi era uşoară şi regulată. Somnul îi era destul de adînc pentru a ţine visele la distanţă.

Eamonn se uita la ea: la pielea ei catifelată, la genele lungi, la sînii care ieşeau puţin din négligée. El simţi că se excită. Niciodată nu dorise o femeie mai mult. Niciodată nu privise pe cineva cu atîta dragoste.

Braţele îi erau deasupra capului, o poziţie ca a unui copil. Aşa dormea şi cînd era mică, pe vremea cînd împărţeau amîndoi acelaşi pat şi el îşi încălzea picioarele reci la spatele ei.

Gîndul acela îl făcu să zîmbească.

Ştia că n-ar fi trebuit să intre, deşi era proprietarul apartamentului. Ea avea dreptul la intimitate, avea dreptul să fie singură şi să se simtă acolo ca acasă. Dar el se furişase înăuntru doar ca s-o privească, să o vadă dormind.

Se uita la trupul ei cu poftă. Îi zărea părul pubian prin materialul transparent. Era tot blond şi des.

Duse mîna la faţă şi îşi acoperi gura. Simţi deodată o

dorință puternică de a plînge. De a plînge pentru viețile lor irosite.

– Profită cît poți, Eamonn, pentru că mai aproape de-atît n-o să ajungi niciodată.

Vocea ei era scăzută și ușor răgușită și îl făcu să tresară. Privindu-l, Cathy zîmbi leneș. Apoi, ridicîndu-se în capul oaselor, își aranjă îmbrăcămintea. Cînd își acoperi sînii, el simți o imensă tristețe, senzația că pierduse ceva. Pentru el, ea reprezenta siguranța și dragostea; așa era de cînd erau mici.

Se așeză lîngă ea și spuse cu tristețe:

– Am vrut doar să te privesc, atît. Să mă uit la tine, așa cum făceam cînd eram copii.

Ea îi sesiză rugămintea din glas și știu că voia același lucru ca și el. Ar fi vrut să-l tragă spre ea, să-i ia mîna și să i-o pună pe sîni. Ar fi vrut ca el să o posede cu pasiune. Visase acest lucru destul de des de-a lungul anilor.

Dar oftă ușor.

– Nu mai sîntem copii, știi foarte bine, sîntem doi oameni maturi care și-au bătut joc de viețile lor. Eu am clubul – care e unul din locurile cele mai renumite din Londra, *La Cage* din Soho. E un loc frecventat de turiști, un loc unde se poate petrece o seară plăcută. Și o am pe Kitty. Dacă n-aș fi avut-o, nu știu ce m-aș fi făcut în toți anii ăștia.

Tăcu apoi, gîndindu-se la fiica ei. Eamonn îi privi profilul. Nu se schimbase deloc. Acum știa cu certitudine că ea era singura persoană pe care o iubise vreodată cu adevărat.

– Te iubesc, Cathy. Întotdeauna te-am iubit și o să te iubesc mereu.

Ea se întoarse să-l privească și ochii îi erau plini de durere.

– Nu-i drept, Eamonn, știi asta.

Ochii îi străluceau din cauza lacrimilor reținute. Atunci, el știu că și ea îl iubea; în adîncul sufletului, nu încetase niciodată să-l iubească.

Cei ca ea iubeau sută la sută. Erau loiali persoanelor

iubite, dorindu-le numai pe ele. Ea i-ar fi iertat iubitului ei orice. Legătura care se crease între ei din copilărie era încă puternică și el știu că, acum, avea să-l lase să o posede fără să protesteze.

O trase spre el, deodată, deschizîndu-i gura cu gura lui, desfăcîndu-i buzele cu limba. El avea gust de țigări și de *Grappa* și mirosea a fum de țigară și a *Paco Rabanne,* after-shave-ul pe care îl folosea întotdeauna.

Ea îi simți atingerea ca și cum ar fi ars-o prin haine și căldura i se răspîndi în tot trupul, cuprinzîndu-i sînii și locul dintre picioare. Îi smulse hainele de pe el, desfăcîndu-i cămașa dintr-o singură mișcare, așa încît nasturii zburară în toate părțile. Îl trase repede între picioare, făcîndu-l să o mănînce, să o guste. Își arcui spatele pentru a-l întîmpina în timp ce el îi frămînta sînii și o savura.

Cînd simți că se apropie de orgasm, îi ținu fața lipită de ea, vrînd să-l înece în sucul ei. El era tare, pregătit pentru ea și, cînd se ridică deasupra ei, ea îl privi cum o penetra, grosimea lui făcînd-o să-l dorească și mai mult. În viața ei nu se mai simțise așa, în viața ei nu dorise pe cineva mai mult.

Faptul că acele sentimente existaseră atîta timp în ea, reprimate și nefolosite, fu o revelație pentru ea.

Se mișcă împreună cu el, împingere după împingere și, cînd îl simți că se întărește și mai mult, că devine rigid, se eliberă din nou, de data asta, orgasmul fiind mai prelung și mai intens decît înainte.

Totul se termină în cîteva minute, dar nici unul din ei nu mai simțise așa ceva vreodată.

El o ținu strîns, simțindu-se atotputernic, de parcă ar fi putut să o strîngă pînă cînd îi frîngea oasele. Încă mai respirau neregulat, iar el îi simți bătăile inimii. În sfîrșit, știa ce înseamnă cu adevărat a face dragoste și era o revelație. Știa că nu avea să mai simtă cu nimeni așa ceva vreodată.

Nu vorbiră, nu era nimic de spus. În cele din urmă, el se ridică și o luă în brațe ca pe o păpușă și se duse cu ea în dormitor. Stînd în pat împreună se simțeau ca și

cum ar fi venit acasă. Tommy fu uitat, Deirdra fu uitată, copiii lor fură uitați, în timp ce ei se bucurau unul de altul.

Era o perioadă ca în luna de miere, numai pentru ei, şi amîndoi ştiau că trebuiau să o savureze cît mai puteau. Orice s-ar fi întîmplat acum, ei erau încă o dată uniți, încă o dată împreună şi nici unul nu voia să se gîndească mai departe.

Harvey O'Connor, un irlandez de a treia generație, era îmbrăcat în halat alb şi tenişi de aceeaşi culoare. Costumul lui cel bun era pe dedesubt. În jurul gîtului avea un stetoscop, iar în buzunarul de la piept o colecție de foarfeci şi alte instrumente medicale.

Se privi în oglinda de la toaletă şi făcu cu ochiul aprobator. Nu atrăgea atenția prin nimic, părul său de culoarea nisipului făcîndu-l să se poată strecura în mijlocul oricărei mulțimi. Ieşind de la toaletă, le zîmbi unor infirmiere şi acestea îi zîmbiră la rîndul lor.

În buzunarul halatului avea o seringă deja pregătită şi, cînd intră în salonul lui Tommy, zîmbea liniştit. Tommy era tot în stare de şoc, stînd tot cu privirea ațintită în gol. Micul dejun se afla lîngă el, neatins. Mirosul de ouă se simțea puternic în aer şi Harvey strîmbă din nas dezgustat.

Scoase seringa din buzunar. Aceasta conținea un amestec de insulină şi cianură. Pe nimeni nu interesa prea mult ce făcea; certificatul de deces fusese întocmit de cîteva ore deja. Trebuia doar să parcurgă etapele necesare. Cu alte cuvinte, să-i facă injecția şi să părăsească spitalul fără să facă prea multă agitație.

O infirmieră, o mexicană între două vîrste pe nume Juanita, avea să descopere cadavrul şi să alerteze pe cine trebuia. Cînd înfipse acul în brațul lui Tommy, Harvey îi observă fizicul sănătos şi musculos şi oftă. Era păcat, dar trebuia să o facă.

Acest lucru însemna douăzeci de mii de dolari pentru el şi, spre deosebire de majoritatea misiunilor, trebuia să le vorbească despre aceasta anumitor oameni.

Trebuia să se afle că se comisese o crimă.

Fie din cauza înțepăturii, fie din cauza dorinței de a trăi, care este puternică în orice om, Tommy se întoarse să-l privească şi îşi trase brațul în acelaşi timp. Harvey îl trase spre el, înfigînd acul şi mai adînc. Îi injectă otrava în organism şi văzu cu satisfacție cum ochii lui Tommy deveniră sticloşi şi viața i se stinse aproape imediat.

Harvey răsuflă uşurat. N-ar fi vrut să fie nevoit să-l bată pînă murea sau să încerce să-l sufoce.

Aşezîndu-l în pat, în poziția de somn, îi închise ochii şi îl înveli pînă la gît. Apoi, zîmbind uşor, luă o felie de pîine prăjită, puse puțin ou pe ea, şi o mîncă. Era rece, dar el era lihnit de foame. Sorbi chiar şi din cafea, strîmbîndu-se cînd îi simți gustul de proastă calitate. Spitalele erau oribile în ceea ce privea mîncarea.

Aşa cum fusese stabilit, Juanita intră în salon la nouă şi un sfert. El plecase, lăsînd-o pe ea să se ocupe de restul. Era o treabă bine făcută şi o oră de lucru profitabilă. Ce naiba! Luase şi micul dejun.

Telefonul sună la ora zece şi jumătate, cînd Eamonn şi Cathy ieşiră de la duş. Eamonn răspunse şi, după aceea, cînd îi dădu vestea lui Cathy, luă aerul sobru al unui director de servicii funebre.

– Tommy a făcut un infarct masiv azi-dimineață. Nimeni n-a putut să facă nimic. S-a datorat drogurilor pe care le luase şi stilului său de viață.

Cathy era uluită, mută din cauza şocului, dar îl ascultă în continuare. În timp ce ea făcea dragoste, soțul ei, sărmanul Tommy, murea.

Eamonn îi ghici gîndurile şi spuse cu blîndețe:

– Haide, Cathy, n-aveam de unde să ştim, nu?

Ea scutură din cap, vădit tulburată. El o îmbrățişă. Cathy încercă să se desprindă din brațele lui, dar el nu o lăsă.

– Nu face asta, Cathy, nu te învinovăți. Nici tu, nici eu, nu aveam de unde să ştim ce se întîmplă.

Ea înțelegea ce spunea, numai că încă nu putea să accepte sensul acelor cuvinte. Dar îl lăsă să o țină la

piept. Deodată i se făcu îngrozitor de frig. Avea senzația că trupul îi fusese închis într-un congelator, atît de înghețat era.

Eamonn se îmbrăcă, știind că trebuia să o ducă să-și identifice soțul. În timp ce se încălța, auzi soneria. Ieșind din dormitor, își văzu soția și cei doi copii mai mici stînd în hol. Cathy era albă la față. Deirdra le zîmbi.

– Bună dimineața, spuse ea veselă și îi întinse mîna lui Cathy. Nu cred că ne-am cunoscut.

Eamonn închise ochii și simți o strîngere de inimă. Cathy se uita la Norah de parcă ar fi văzut o stafie. El își conduse soția și copiii în sufragerie și spuse cu tristețe:

– Ea este soția lui Tommy Pasquale, Cathy. Cathy, ea este soția mea, Deirdra.

Soția lui stătea acolo demnă și plină de răutate.

– Tommy a murit azi-dimineață, îi spuse el. O duc pe Cathy la spital ca să se ocupe de tot ce trebuie.

Văzu cu satisfacție șocul de pe chipul Deirdrei. Ba chiar duse mîna la gură, un gest care i-ar fi plăcut, dacă l-ar fi văzut la orice altă femeie. Așa, însă, mîna ei dolofană îl enervă la culme.

– Dumnezeule, îmi pare nespus de rău, zise Deirdra, știind că era „deplasată", cum ar fi spus soțul ei.

Știa că făcuse o gafă.

– Și, de fapt, de ce ai venit încoace? o întrebă el. Parcă ți-am spus că o să las niște prieteni să stea în apartament.

Știa că era nedrept, purtîndu-se astfel, dar avea șansa să o pună la punct și nu putea să se abțină. Cathy se uită la cei doi și simți o tristețe imensă. Deci, aceea era soția lui Eamonn, aceea era femeia pe care o invidiase atîția ani. Femeia aceea grăsuță și nefericită, cu păr frumos și haine care nu o ajutau cu nimic. Deirdra nu-i răspunse soțului ei; în schimb, o făcu Norah.

– Mami a zis să venim să te facem să vii acasă cu noi.

Eamonn știa de Cathy că trebuia să fie conștientă de situație și îi mulțumi Domnului că nu era o femeie care să intre în panică.

Cathy se uită iarăși la fetiță și spuse încet:

– Ar trebui să mă duc să mă îmbrac.

Apoi, întorcîndu-se spre Eamonn, adăugă:

– Îți mulțumesc pentru ajutor. Acum o să mă descurc singură. Știu că Tommy ar fi apreciat ceea ce ai făcut, întotdeauna a avut o părere atît de bună despre tine.

Deirdra era îngrozită. Femeia aceea tocmai își pierduse soțul și ea venise ca un înger răzbunător.

– Te rog, soțul meu o să te ducă să faci ce trebuie să faci, se grăbi ea să spună. L-am cunoscut pe Tommy, a venit de multe ori la noi în casă. Era un om de treabă. A vorbit de multe ori despre tine și despre fiica voastră.

În ignoranța ei, Deirdra atinsese un punct sensibil și Cathy nu mai rezistă. Cînd auzi cuvintele celeilalte femei, simți cum o podidesc lacrimile și tot trupul începu să-i tremure. Se prăbuși pe canapea, căci nu o mai țineră picioarele și lacrimile îi șiroiră pe obraji.

Norah, fiind un copil sensibil, puse mîna pe brațul lui Cathy.

– Mami, să-i aduc doamnei un pahar cu apă?

Paul, care nu avea decît șapte ani și se speriase de toată acea agitație, începu să plîngă. Eamonn îl luă în brațe pentru a-l liniști și își străpunse soția cu privirea. Îi transmise disprețul față de ea în cîteva secunde. Nici tristețea și nici durerea Deirdrei nu îl făcură să fie mai îngăduitor cu ea. Ar fi vrut s-o lovească, să o facă să plătească pentru gestul ei și chiar asta și făcu.

Cinci minute mai tîrziu, ea și copiii plecară, iar condoleanțele ei încă îi mai răsunau lui Cathy în urechi în timp ce Eamonn o forța să bea ceva tare.

– Nu e așa cum m-am așteptat, spuse Cathy în cele din urmă.

Eamonn oftă adînc.

– Nu e nici cum m-am așteptat eu, asta e. Amîndoi am fost dezamăgiți în felul nostru.

Cathy încuviință cu tristețe.

– Tommy a încercat, dar eu nu i-am dat nici o șansă, știi? Am fost foarte aspră cu el și sînt o ipocrită. I-am făcut viața un calvar din pricina implicării în Cauză. To-

tuşi, tu ai fost cel care a provocat totul şi acum nu-mi mai pasă. Sau, cel puţin, în momentul ăsta. Habar n-am cum o să mă simt cînd o să mă-ntorc la Londra. Sînt la fel de egoistă ca tine, trebuie să recunosc asta.

El îi luă mîinile într-ale lui.

– Nu eşti egoistă, i-ai dăruit o viaţă plăcută. Vorbea foarte frumos despre tine şi despre fiica voastră.

– Nu e fiica lui, Eamonn, ci *a ta*. Întotdeauna am ştiut în adîncul sufletului, dar văzînd-o pe fetiţa ta astăzi... parcă ar fi surori. E incredibil cît de mult seamănă. Parcă e Kitty cînd era de vîrsta ei. Era ea, de la păr pînă la voce. Cred că Tommy a ştiut în adîncul sufletului. În toţi anii ăştia n-am reuşit să mai rămîn însărcinată. Ea îi poartă numele, atîta tot.

– El i-a fost tată, a crescut-o, a iubit-o.

Cathy scutură din cap.

– Kitty nu l-a plăcut niciodată. Ştiu că e ciudat, dar e adevărat. Niciodată nu l-a iubit, îl preferă pe Desrae, îl iubeşte. În cele din urmă, Tommy a început s-o evite. Pe măsură ce ea creştea, se distanţau şi mai mult. N-o să sufere prea mult cînd o să audă vestea şi, de fapt, nici eu nu sufăr. Nu-i un lucru îngrozitor? În anumite privinţe, mă simt uşurată. Desrae o să-l plîngă aşa cum se cuvine, dar o să fie singurul care o s-o facă. Mama lui Tommy a murit acum doi ani, aşa că nu avea pe nimeni cu adevărat apropiat.

Tăcură amîndoi un timp, fiecare fiind preocupat de propriile gînduri.

– Aş vrea s-o văd pe Kitty, chiar mi-ar face plăcere, spuse Eamonn în cele din urmă.

Cathy îi zîmbi printre lacrimi.

– Cînd o să mai vii la Londra, să mă cauţi. Promite-mi c-o să vii întotdeauna la mine, Eamonn, zise ea cu o voce încărcată de tristeţe. Să nu mă abandonezi acum, după toate astea.

Părea atît de distrusă. Apoi, de parcă ar fi interpretat un rol, se adună şi, ridicîndu-se, spuse serioasă:

– Va trebui să fac aranjamentele necesare pentru a-l duce acasă.

Eamonn scutură din cap.

– O să se întîmple aici, e cel mai bine aşa. O să mă ocup eu de toate.

Cathy se uită la bărbatul pe care îl iubea mai mult decît orice pe lume şi, cînd auzi cuvintele acelea, în adîncul sufletului ştiu că Tommy Pasquale nu murise în urma unui infarct. Într-un fel, bărbatul acela era vinovat de moartea lui.

Totuşi, chiar ştiind acest lucru, ea nu putu să-l urască, pentru că acum, că Tommy nu mai era, Tommy cel beţiv şi drogat, Tommy cartoforul, cel care avea datorii în toată Londra, ea era, în sfîrşit, liberă. Cu adevărat liberă. Pentru că, încă din ziua nunţii, ştiuse că Tommy n-ar fi lăsat-o niciodată să-l părăsească, mai degrabă ar fi omorît-o. Singurul ei gînd fu: „Toţi sîntem pătaţi, toţi trei. Toţi sîntem pătaţi oarecum şi, pînă la urmă, vom plăti pentru asta."

Jack Mahoney se afla în biroul său din Queens. Zona aceea se numise pe vremuri Blissville şi, de obicei, cînd vedea regiunea industrială care devenise, zîmbea. Nu şi în ziua aceea. Clătină din cap cu tristeţe ascultîndu-i pe Petey şi pe Eamonn cum se certau.

– Trebuia să moară. Igor era nervos; chiar şi Anthony Baggato a pomenit de asta, fir-ar să fie! Tommy *trebuia să moară*. Acum vrei să încetezi, te rog? Am rezolvat problema asta aşa cum am rezolvat-o şi pe cea cu Flynn. Aşa cum rezolv orice problemă pentru firma asta, zise Eamonn cu o voce puternică şi aspră. Îmi plăcea Tommy, tuturor ne plăcea de el, dar a făcut o greşeală fatală şi nu ne putem permite să facem prea multe din astea.

Petey nu era impresionat.

– Ai făcut-o de capul tău, Eamonn. Ar fi trebuit să fim consultaţi.

– Dar v-am consultat, fir-ar să fie!

Petey urlă la prietenul său:

– Abia după ce s-a consumat faptul! Harve mi-a spus, pentru Dumnezeu! Ar fi trebuit să aflu înaintea lui.

Ar fi trebuit să fiu implicat, dar ai făcut ce-ai vrut, ca de obicei, Eamonn. La naiba cu mine, la naiba cu Jack!

– Am făcut-o ca să rămînem în viață. Dacă i-am fi înghițit greşelile, am fi fost morți cu toții destul de repede. Nu vedeți ce se-ntîmplă? Igor nu e prost, nu e idiot. E încurcat cu armenii, cu ruşii, cu oricine. Nu-mi pot permite să-l las să devină suspicios în legătură cu asta.

Jack vorbi în cele din urmă:

– Şi acum cine o să fie comisionar? Cine o să ducă marfa în Anglia?

Eamonn ridică din umeri.

– Eu. Eu o s-o duc de data asta şi, cît o să stau acolo, o să caut pe altcineva.

Petey păru dezgustat.

– Bănuiesc că o s-o consolezi pe văduva îndurerată a lui Tommy, nu? Tîrfa afurisită! O regulezi de cînd a venit, crezi că nu ştiu? De asta ai vrut să-l omori. N-are nici o legătură cu afacerile, e vorba numai de regulat, nici mai mult, nici mai puțin.

Eamonn îi trase un pumn în bărbie în secunda următoare. Petey fu proiectat peste birou cu o viteză uluitoare.

Jack se repezi lîngă fratele lui care îşi pierduse cunoştința şi, ridicîndu-şi privirea, spuse cu tristețe:

– Adevărul doare întotdeauna, Eamonn. Nu uita asta pe viitor. Dacă făceai parte din mafie, mureai dacă te atingeai de nevasta unui mort.

Eamonn rîse – un sunet neplăcut şi plin de cruzime.

– Ei bine, nu fac parte din afurisita de mafie şi Petey nu-i afurisitul de Lucky Luciano! Cînd o să se trezească, să-i spui să se gîndească bine înainte să mai aducă vorba de subiectul ăsta. Dacă o mai face, îl omor.

Imediat după aceea, ieşi din birou, îngrozitor de furios. Stînd în maşină în parcare, încercă să se calmeze.

Adevărul era că Petey pusese degetul exact pe rană şi tocmai acest lucru îl înfuria atît de tare. Atunci încercă să se justifice. Tommy ştia că, fiind un om de legătură important, nu trebuia să fie deloc vulnerabil. Lucrurile în

care erau implicați ar fi putut să-i bage la răcoare pentru atît de mult timp, încît pînă cînd ieşeau ei, cuvîntul „condiționat" ar fi dispărut din dicționar.

Tommy ştia care erau riscurile, probabil că şi-o căutase cu lumînarea. Nici un individ în toate mințile nu s-ar fi jucat cu irlandezii, cu irlandezii americani, ori cu armenii sau ruşii. Era hilar faptul că Petey, omul pe care Eamonn ajunsese să-l considere un adevărat frate, care era în stare să fure plumbul de pe acoperişul unei biserici şi să se spovedească în aceeaşi biserică după cîteva zile, ajunsese să-i spună că relația lui cu Cathy Pasquale era imorală. Nici Jack, cu a cărui fiică era însurat, nu făcuse acest lucru. Jack era un adevărat bărbat, ştia cum stăteau lucrurile.

De asemenea, cunoştea şi defectele fiicei sale.

Eamonn se întoarse cu gîndul cu mult timp în urmă, la fiica unui Don al mafiei, apoi la Caroline pe care o omorîse cu cruzime într-un moment de furie.

Femeile erau blestemul lui.

Într-un fel, el scotea ce era mai rău în ele şi ele făceau acelaşi lucru cu el. Dar nu şi Cathy. Niciodată Cathy. Ea fusese o constantă în viața lui.

Îl văzu pe Petey mergînd nesigur spre maşină şi se simți cuprins de ruşine. Ştia că, probabil, erau atît de apropiați cît puteau fi doi bărbați. Coborî şi se duse spre el. Era o zi strălucitoare, soarele ardea sus pe cer, iar aerul mirosea a gaze şi a fum industrial.

– Îmi pare rău, Petey, zise el repede.

Cu coada ochiului îl zări pe Jack care îi privea de la fereastră. Petey se uită la el îndurerat şi cu chipul deschis. Aceea era o parte din atracția lui. Apoi clătină din cap cu tristețe.

– Te-ai schimbat, Eamonn. N-aş fi crezut c-o să apuc ziua în care o să ridici mîna asupra mea – tocmai asupra mea. Dacă ar fi fost altul în locul tău, l-aş fi omorît. I-aş fi smuls inima din piept.

Eamonn oftă adînc.

– Trăim vremuri ciudate, nu-i aşa?

Petey încuviință.

– Foarte ciudate. Omorîm pe oricine. Ce importanță ar avea dacă am încerca să ne omorîm şi între noi?

Ridică din umeri nonşalant.

– Cu ani în urmă, asta era tot ce voiam de la viață. Credeam că vreau anumite lucruri: bani, prestigiu. Acum mă uit la orice familie normală din Central Park cu invidie. Chiar dacă ştiu că, probabil, se chinuiesc să supraviețuiască, îi invidiez, pentru că, spre deosebire de mine, dorm liniştiți. Nu trebuie să hotărască cine să trăiască şi cine să moară. Nu trebuie să asculte discuții despre moarte şi distrugere. Nu trebuie să fie în permanență în gardă în caz că o persoană aşteaptă să-i scoată din circulație. Deodată, mă văd aşa cum m-ar vedea alții, dacă mi-ar cunoaşte viața, în ce constă ea. Renunț, Eamonn, trebuie s-o fac! spuse el cu vehemență. Le spun irlandezilor că pot să facă tot ce vor, dar eu mă retrag şi mă concentrez asupra cluburilor şi investițiilor mele. Bănuiesc c-o să ți se ceară să mă elimini. Va fi interesant de văzut dacă o să poți s-o faci. Ştii unde mă găseşti – n-o să mă ascund şi nici n-o să-ncerc să fug. O să faci cum o să-ți dicteze conştiința.

După aceea urcă la volan şi plecă.

Întorcîndu-se la maşina lui, Eamonn urcă, la rîndu-i, şi rămase neclintit.

Dar nu plecă nicăieri; nu ştia unde voia să se ducă. Enormitatea cuvintelor lui Petey îl făcu să nu se mai gîndească nici la Cathy.

Privi activitatea din jurul lui cu alți ochi. Ascultă zgomotele utilajelor, auzi vocea cuiva care cînta.

Viața mergea înainte.

Indiferent ce ți se întîmpla ție personal, viața mergea înainte pentru ceilalți.

Două zile mai tîrziu îl incinerară pe Tommy. *Fine Lawn*, o companie mică pe care familia Mahoney o folosea pentru astfel de ocazii, era un loc frumos pe Staten Island. De față fură Cathy, Eamonn, Petey şi Jack. Nimeni nu vorbi şi slujba, foarte scurtă, fu lipsită de emoție. Preotul nu îl cunoscuse pe Tommy şi acest

lucru se vedea.

Cathy privi cum sicriul soțului ei fu purtat pe banda transportoare şi dispăru în dosul perdelelor negre. Eamonn îi strînse mîna şi ea simți puțină milă pentru cel din sicriu. Dacă i-ar fi dăruit măcar puțin din ea însăşi, el ar fi fost fericit.

Dar dezvăluirea din ziua nunții ei ucisese orice şansă în acest sens. Totuşi, pe cel de lîngă ea, care stătuse la originea tuturor problemelor lor, îl iertase. Sau, cel puțin, îl acceptase aşa cum era. De ce îi fusese atît de greu să facă acelaşi lucru şi cu sărmanul Tommy?

Ştia răspunsul: pentru că nu putea să nu-l iubească pe Eamonn Docherty. În adîncul sufletului ei, ştia că el nu merita. Dar asta nu o împiedica să-l dorească pe bărbatul de lîngă ea atît de mult, încît devenise o obsesie. Era în mintea ei tot timpul, nu tînjea decît după atingerea lui. Eamonn era din nou totul pentru ea, aşa cum fusese toată viața. Ce bine ar fi fost dacă ar fi recunoscut acest lucru mai devreme.

Îl luă de mînă cînd plecară, ciripitul păsărelelor şi verdele acelui loc făcînd-o să se simtă deprimată. Tînjea după zgomotul şi traficul din Soho, după Desrae, după Kitty. Şi, dacă ar fi putut să-l aibă pe Eamonn un weekend pe lună, aşa cum îi promisese el, atunci viața ei ar fi fost completă. Nu-i trebuia nimic altceva.

39

Mergînd prin Aeroportul *Heathrow*, Cathy observă că Eamonn era foarte tăcut. Nu era de mirare că nu se simțea în apele lui cînd venea în Anglia după tot ce făcuse acolo. Ancheta legată de moartea lui Caroline era încă deschisă şi nimeni nu s-ar fi simțit în deplină siguranță avînd aşa ceva pe umeri.

Se părea că moartea plutea deasupra capetelor lor asemeni unui spectru, cînd ea nu voia decît să fie

fericită cu bărbatul pe care-l iubea.

Eamonn fu foarte atent cînd cele două valize mari ale lui fură trecute prin aparatul cu raze X, după care le luă şi le puse pe un cărucior alături de bagajele lui Cathy şi trecu prin vamă împreună cu ea, farmecul lui natural şi frumuseţea ei naturală făcîndu-i pe oameni să întoarcă privirile spre ei.

Un taxi îi duse spre Soho. Amîndoi erau bucuroşi că se aflau în drum spre casă – Cathy pentru că îi era dor, Eamonn pentru că tot ce se afla în valize i-ar fi garantat mulţi ani de închisoare dacă ar fi fost descoperit.

Oftă adînc. Cathy îl luă de mînă şi el i-o ţinu strîns. Atingerea pielii ei fu asemeni unui şoc electric care îi străbătu tot trupul. În sfîrşit, avea ceea ce îşi dorea. În sfîrşit, o avea pe Cathy. Privind-o, avu senzaţia că i se oferise şansa să arunce o privire în paradis. Atît de puternice îi era sentimentele pentru femeia de lîngă el, încît, în acel moment, nu îşi dorea nimic altceva de la viaţă decît să o ţină de mînă.

Desrae era îmbrăcat frumos: într-un costum *Oscar de la Renta* de un roz pal cu nasturi-perlă. Îşi netezi fusta şi se privi în oglinda din dormitorul lui Cathy. După aceea, aruncă încă o privire în jur şi fu mulţumit. Totul era imaculat şi apartamentul era plin de flori al căror parfum înmiresma aerul.

Arăta superb.

Cînd se gîndi la bietul Tommy, ochii i se umplură de lacrimi. Tommy era fiul celui pe care el îl adorase atîta vreme. Era ca şi cum şi-ar fi pierdut propriul fiu. Era supărat pe Cathy pentru că îl incinerase în Statele Unite fără ştirea lui, dar bănuia, în mod greşit, că încercase să-l scutească de tristeţe şi stres.

Ieşi din dormitor şi se duse în camera lui Kitty. Fata stătea întinsă în pat.

– Te simţi bine, draga mea? Vrei să-ţi aduc ceva? Un ceai, poate?

Kitty se uită la el cu ochii ei mari şi albaştri şi scutură din cap.

– Nu, mulţumesc, mătuşă Des. Am băut un pahar cu lapte. Cînd trebuie să vină mama?

– Din clipă-n clipă. Credeam c-o să sune de la aeroport, dar m-am înşelat, ca de obicei. Probabil că e tare supărată, biata de ea.

Kitty se ridică în capul oaselor şi lăsă jos cartea pe care o citea.

– Crezi c-o să-i pară rău că a murit tata? întrebă ea cu o voce curioasă şi, pentru o fracţiune de secundă, Desrae simţi o dorinţă teribilă de a-i trage o palmă.

Era nefiresc felul cum ignora moartea tatălui ei, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Tatăl tău a fost un om bun...

– Ştiu asta, doar era tatăl meu, o întrerupse Kitty cu acel ton superior pe care îl adopta uneori. Vreau să ştiu doar dacă tu crezi că mama o să fie atît de distrusă, încît o să fie bolnavă sau ceva de genul ăsta. Tatăl uneia dintre fetele de la şcoală, Sarah Palmer, a murit şi mama ei a-ncercat să se sinucidă. Şi-a tăiat venele. A fost îngrozitor!

Desrae se mai înmuie.

– Mama l-a iubit pe tatăl tău foarte mult. Toţi l-am iubit, scumpo. Dar mami e o femeie puternică, o adevărată East End-eră. O să fie tare – pentru tine, dacă nu pentru altceva.

Kitty zîmbi atunci, ceea ce îi transformă faţa complet.

– Ce bine!

Vocea ei era din nou a unui copil şi Desrae se întristă pentru ea. Nu era deloc uşor să-ţi pierzi tatăl la o vîrstă atît de fragedă. Se duse la bucătărie şi puse ceainicul pe foc. Fata era mîndria ei, nepoata ei. Chiar dacă îi spunea „mătuşă". Nu multe fete ar fi fost încîntate să fie însoţite de un travestit în prima zi de şcoală, dar Kitty fusese. Obişnuia să spună: „Mătuşa Dessie e mătuşa Dessie şi puţin îmi pasă de ce crede lumea."

Lui Desrae îi plăcea să o ia cu el prin West End, să o arate cunoscuţilor, să meargă împreună la cumpărături. Nu putea să-i refuze nimic – lucru pentru care se ciondănea adesea cu Cathy, aceasta avînd impresia că fata

era şi aşa destul de răsfăţată.

În timp ce pregătea o tavă cu micul dejun, auzi uşa apartamentului deschizîndu-se. Cathy venea acasă, slavă Domnului! Şi, biata de ea, avea să aibă nevoie de ea acum mai mult ca oricînd. Auzi ţipătul de bucurie al lui Kitty şi zîmbi. Cele două aveau să se aibă întotdeauna una pe alta – cel puţin asta nu se va schimba.

Ieşi în hol aranjîndu-şi peruca şi încremeni cînd văzu cine era în spatele lui Cathy: Eamonn Docherty, în persoană, şi de două ori mai frumos, cu un zîmbet fix şi cu mîna pe braţul lui Cathy într-un gest protector.

Desrae ştiu imediat că îi oferise mai mult decît ceai şi compasiune.

Se vedea în ochii lor, pe chipurile lor. Şocul era îngrozitor. Tommy nici nu se răcise încă şi ei o făcuseră deja!

Luîndu-şi taiorul, zîmbi încordat şi spuse cu o voce subţire:

– Eh, ar trebui să plec. O să mai trec mai tîrziu, scumpo, să-mi spui cum a fost, da?

Cathy îşi privi vechiul prieten cu nelinişte.

– Nu rămîi?

– Eu plec, Desrae, am bagajele în taxi. Nu-i nevoie să pleci, zise Eamonn şi, după ce îi mai zîmbi o dată lui Kitty, privind-o pătrunzător, o sărută pe Cathy cast pe obraz şi plecă.

Fata, nebăgînd de seamă atmosfera încărcată, zise tare după ce se închise uşa:

– Cine era, mamă? E un tip grozav!

Cathy zîmbi.

– Este unchiul tău Eamonn, spuse ea şi se uită la Desrae, rugîndu-l din priviri să nu spună nimic în faţa fetei.

– Mamă, e superb! De ce nu l-am cunoscut pînă acum dacă e unchiul meu?

Cahty rîse.

– Pot să mă dezbrac şi să beau un ceai înainte să înceapă cele douăzeci de întrebări?

Kitty care, la unsprezece ani, era deja mai înaltă decît mama ei, se precipită:

– Mă duc să-mi termin cartea şi o să vă las, pe tine şi pe mătuşa Dessie să vorbiţi, şi să faceţi ceaiul, după care o să vreau să stau şi eu de vorbă cu tine, da?

Cathy încuviinţă.

Desrae lăsă jos taiorul şi Cathy o urmă la bucătărie.

– Îţi mulţumesc că ai avut grijă de Kitty, îţi sînt recunoscătoare.

El nu răspunse. Doar se uita la prietena lui, supărarea citindu-i-se pe faţă.

– El ce caută cu tine? Domnul Minunat...

Cathy se aşeză la masă şi îşi luă capul în mîini.

– Domnul Minunat m-a ajutat enorm, de fapt, Desrae. S-a ocupat de funeralii, de tot. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el. Acum pot să beau un ceai? Mor de sete. A fost un zbor lung şi traficul londonez e un coşmar. N-am nevoie de mutra ta îmbufnată acum.

Desrae era deplasat şi ştia acest lucru.

– Îmi pare rău, dar a fost un şoc să-l văd aici. Păreaţi atît de apropiaţi!

Punîndu-i o ceaşcă de ceai în faţă, Desrae adăugă cu tristeţe în glas:

– Tommy a fost deosebit pentru mine, ştii foarte bine. Era ultima mea legătură cu Joey. Joey al meu continua să trăiască în fiul lui.

Cathy regreta acum că avusese reacţia aceea.

– Ştiu, şi mie îmi pare rău, Desrae. A fost foarte trist pentru toată lumea.

– Au sunat surorile lui. Nu cred că au fost prea încîntate de faptul că funeraliile nu s-au ţinut aici. Ca să fiu sincer, nici eu nu înţeleg.

Cathy îşi trecu o mînă peste faţă.

– Pur şi simplu, în momentul acela a părut cea mai bună soluţie, spuse ea şi sorbi din ceai, după care îşi aprinse o ţigară. S-a întîmplat repede şi n-a fost dureros. Nici n-a ştiut ce se petrece, cel puţin pentru asta putem să fim mulţumiţi. Cît despre Eamonn, e însurat şi are nouă copii – da, Desrae, *nouă* copii şi încă unul pe drum. Şi, dacă tu crezi că asta ne face să fim împreună,

ai dreptate. Dar nu sîntem vinovați decît de faptul că ne-am reluat vechea prietenie. Moartea lui Tommy mi-a arătat că viața e prea scurtă ca s-o irosim. Acum, cred c-o să- mi beau ceaiul şi o să mă duc la fiica mea. Mi-a fost dor de ea.

Se uită la prietenul ei şi zise:

– Şi de tine mi-a fost dor. Teribil de mult.

Apoi, văzînd durerea din ochii lui, izbucni în plîns. Plîngea pentru că, în sfîrşit, văzuse pe cineva căruia chiar îi părea rău că Tommy murise.

Wang Cheng era un bărbat scund, imposibil de scund chiar şi pentru un chinez. Nu avea decît un metru treizeci înălțime şi trupul lui foarte slab, semăna cu al unui copil. Se înclină în fața lui Eamonn şi îi zîmbi.

– Domnule Docherty, ce plăcere să vă văd!

Eamonn se înclină şi el uşor, după care, rîzînd, îl îmbrățişă. Aflîndu-se într-un mic apartament de pe Gerrard Street, el îşi desfăcu valizele şi îşi mută hainele în altele identice. Totul se petrecu în cîteva minute.

– N-ai avut probleme la aeroport?

Eamonn scutură din cap.

– Absolut nici o problemă. Sînt excepționale, am fost impresionat.

Cheng zîmbi aprobator.

– Atîta grijă pentru nişte obiecte atît de mici, nu?

– Eh, va trebui să găsesc alt comisionar, zise Eamonn. Tommy a decedat în mod neaşteptat la New York.

Cheng se arătă întristat.

– Am auzit – mi-a spus vărul meu din Cartierul Chinezesc. Foarte trist, era un om atît de drăguț.

Eamonn ştia că era la curent cu împrejurările: nimic nu-i scăpa ticălosului. Dar continuă să se prefacă:

– Da, foarte trist. Era într-o formă excelentă.

– Vorbeşti de parcă ar fi vorba de o bucată de carne de vacă, glumi Cheng. Acum o să-ți urez o zi bună, pentru că trebuie să livrez asta cît mai curînd. Voi fi încîntat să te revăd înainte de plecare.

– Întotdeauna eşti adeptul cuvintelor puține, nu, domnule Cheng? spuse Eamonn rîzînd.

– Occidentalii vorbesc ore-n şir, domnule Docherty, dar rareori spun ceva important. Îți doresc drum bun înapoi spre hotel.

Eamonn îşi luă valizele şi plecă rîzînd uşor. Domnul Cheng era o figură, dar era şi o verigă importantă din cadrul operațiunii lor. Chinezul ştia acest lucru şi proceda în consecință. Eamonn ar fi vrut să i-l prezinte pe Igor, pentru că ei doi s-ar fi înțeles de minune.

În loc să se ducă la *Ritz*, ca de obicei, se urcă într-un taxi şi se îndreptă spre Knightsbridge. Stătea în apartamentul unui om de legătură, deoarece îi era mai uşor să se vadă cu Cathy.

Fredona uşor în sinea lui în timp ce se îndrepta spre destinație. Se afla din nou în Londra lui dragă şi viața i se părea frumoasă, în sfîrşit. Uitîndu-se lacom la străzile aglomerate, se gîndi la Cathy şi la fiica ei, Kitty, frumoasa copilă procreată de el.

Viața îşi avea compensațiile ei. Era păcat doar că dura atît de mult să le găseşti.

Kitty stătea ghemuită în pat, cu capul în poala lui Cathy. Aceasta se uită la fiica ei şi simți obişnuitul nod în stomac ca de fiecare dată cînd îi vedea chipul frumos. Avea cele mai frumoase trăsături de la ambii părinți: ochii de safir ai mamei ei şi părul închis la culoare şi des al tatălui. Pielea îi era albă ca porțelanul. Pînă şi dinții îi erau perfecți.

– Presupun c-o să-mi fie dor de tata, spuse Kitty cu o voce scăzută şi încărcată de tristețe.

Cathy oftă îndurerată pentru copilul ei.

– Uneori, cînd oamenii mor, e o uşurare pentru familiile lor. Eu aşa simt, deşi nu i-aş spune lui Desrae.

– Mătuşa Desrae l-a iubit pe tata prea mult. L-am iubit şi eu, mamă, dar mă simt îngrozitor pentru că nu-mi plăcea de el. Sună oribil?

Cathy scutură din cap.

– Eşti foarte drăguță, mamă, presupun c-o să te

măriți din nou.

– Poftim?

Cathy era şocată.

– Mamele multor fete de la şcoală se mărită tot timpul şi nici una nu-i aşa de drăguță ca tine. Toată lumea de la şcoală spune asta. Eşti ca o celebritate acolo.

Kitty spusese acest lucru cu mîndrie şi Cathy rîse.

– Ei bine, nu sînt chiar o celebritate.

– Ai cel mai bun club din Londra, toată lumea ştie asta la şcoală pentru că le povestesc totul. Li se pare ceva extraordinar să vezi peste tot bărbați îmbrăcați în femei. Mătuşa Desrae e mascota şcolii. Toată lumea e curioasă în legătură cu ea şi cum arată dezbrăcată. Dar nu le spun niciodată astfel de lucruri, sînt prea personale.

– Mă bucur s-aud asta.

Cathy îl iubea pe Desrae şi o supăra gîndul că nişte copii discutau despre el ca despre o ciudățenie.

– Ți-am mai spus: Desrae e la fel de femeie ca mine. E un hermafrodit. Dar simte că e prea bătrîn ca să se mai opereze. Unii bărbați se operează şi îşi trăiesc restul vieții ca femei. Desrae aşa îşi trăieşte viața oricum şi e o femeie extraordinară, o persoană bună din toate punctele de vedere.

Kitty se uită la mama ei serioasă.

– Ştiu, mami, dar fetele pun întrebări stupide, ca, de exemplu, dacă are ciclu şi alte lucruri din astea.

Cathy îşi reținu un zîmbet.

– Şi tu ce le spui?

Kitty îşi dădu toată silința să pară misterioasă şi superioară cînd răspunse:

– Le arunc o privire plină de răceală şi nu le răspund.

– Bravo! Vrei să mă întrebi ceva în legătură cu tati? O să-ți răspund cît o să pot de bine, scumpo.

Kitty se uită la mama ei cu ochii mari şi spuse sinceră:

– Ce să te întreb? A murit şi asta e.

Cathy îi zîmbi, dar răspunsul fiicei ei o cam tulbură.

Sigur ar fi trebuit să simtă ceva, nu? Dar, poate, copilul lui Eamonn nu era capabil să aibă reacții omeneşti normale...

Cathy sosi în apartamentul din Knightsbridge la zece şi un sfert. Era îmbrăcată simplu, cu o pereche de blugi şi o bluză albă de mătase, fardată puțin şi avînd pe buze un ruj de un roşu deschis. Era superbă. Eamonn îi deschise îmbrăcat într-un halat de baie.

– Am pus şampania la gheață şi am pregătit cîteva delicatese pentru atunci cînd o să avem poftă de mîncare.

Ea îl urmă în living-room şi, cînd el îi dădu un pahar cu şampanie, zise:

– Nu pot să stau mult. Ar trebui să fiu la club. Kitty e cu Desrae şi fetele – folosesc termenul ăsta într-un sens larg –, abia aşteaptă să mă vadă.

În timp ce ea sorbea din şampanie, el îi descheie nasturii bluzei, eliberîndu-i sînii. Se uită la ea şi şopti:

– Te iubesc, Cathy, te ador.

Ea îi zîmbi languros.

– Asemeni.

El o sărută şi, apoi, după cîteva minute, erau în pat.

Mai tîrziu, cînd stăteau înlănțuiți, amîndoi vlăguiți şi acoperiți de o peliculă subțire de sudoare, ea spuse:

– Asta e, deci. O să vii aici des, aşa cum ai promis. Nu pot să stau fără tine, Eamonn.

El o strînse mai tare.

– O să vin în fiecare lună pentru un weekend lung. Sînt o mulțime de lucruri de care trebuie să mă ocup în America, ştii asta. Dar, te rog să mă crezi, şi mîine i-aş părăsi pe Deirdra şi pe copii, dacă asta ai vrea. Nu trebuie decît să spui un cuvînt.

Ea îi sărută umărul.

– Nu vreau să faci aşa ceva. Îmi doresc mai mult ca orice să am o relație cu tine, dar amîndoi avem obligații. Putem să avem o relație transatlantică. Eu pot să vin la tine, tu poți să vii la mine. Mi-ar face plăcere să-mi petrec cîte un weekend la cumpărături în New York din

cînd în cînd. Aşa o să facem eforturi amîndoi şi o să ne vedem mai des.

Eamonn era încîntat că ea voia să facă acest lucru pentru el. O strînse şi mai tare lîngă el.

– Ar fi fantastic, draga mea. O să fac orice vrei tu.

Ea schiţă un zîmbet plin de neastîmpăr.

– Ei bine, mă gîndesc la o treabă neterminată...

El izbucni în rîs.

– Eşti nebună după sex!

– Numai cu tine, Eamonn, numai cu tine.

El o privi în ochi şi spuse serios:

– Să nu uiţi asta, pentru că, dacă te atinge alt bărbat, îl omor.

Cathy încercă să glumească, deşi cuvintele lui o speriară puţin.

– Slavă Domnului! O clipă am crezut că m-ai omorî pe mine.

Eamonn nu rîse cînd zise:

– N-aş exclude nici ipoteza asta complet.

Cathy era uluită. Vorbise serios.

Nu apucă să-i răspundă, pentru că sună telefonul. Eamonn ridică receptorul şi mormăi ceva. Ea văzu cum erecţia îi dispăru ca şi cum cineva ar fi înţepat-o cu un ac. El ascultă cîteva minute, după care puse receptorul în furcă.

– Ce s-a-ntîmplat, Eamonn? Ce e?

Gîndurile de mai înainte îi dispărură imediat cum îi văzu chipul alb ca varul.

– Trebuie să mă-ntorc acasă mîine, dar o să vin curînd. Îţi promit.

Ea îl privi cu atenţie şi îl întrebă din nou:

– Pentru Dumnezeu, Eamonn, ce s-a-ntîmplat?

El puse capul la loc pe pernă, dar ochii îi erau lipsiţi de strălucire şi colţurile gurii îi erau lăsate în jos, la fel ca ale unui copil.

– E legat de afaceri, atîta tot. Legat de afaceri.

În timp ce Cathy îl consola pe Eamonn la Londra, Jack Mahoney îşi plîngea fratele la New York.

Mai devreme în ziua aceea, cînd Petey şi prietena lui stăteau în pat, obosiţi după ce făcuseră dragoste, doi indivizi mascaţi dăduseră buzna peste ei şi deschiseseră focul din două pistoale Beretta automate, amortizoarele făcînd doar ca sunetul să pară şi mai oribil.

Cei doi fuseseră ciuruiţi de două sute de gloanţe, chipul frumos al fetei fiind printre primele distruse. Totul se terminase în cîteva secunde, lăsînd în urmă doar rămăşiţele a doi oameni îndrăgostiţi.

În liniştea de după aceea, singurul sunet care se auzi fu cel al picăturilor de sînge care cădeau pe mocheta scumpă.

Cînd se întoarse acasă a doua zi la două şi jumătate după-amiază, Cathy îl găsi pe Desrae care o aştepta ca un soţ înşelat. Chipul îi era roşu de furie.

– Ia te uită, nu te-ai grăbit deloc!

Cathy închise ochii şi spuse printre dinţi:

– Nu acum , Desrae, bine? Am destule pe cap şi fără să-mi faci tu morală.

Kitty asculta din camera ei, stînd cu urechile ciulite la maximum ca să audă ce discutau mama ei şi Desrae.

– Ce mai face Eamonn? Bine, nu? Bănuiesc că acolo ai fost. Dumnezeule, fetiţo, dar ai tupeu, să ştii! Tommy, Dumnezeu să-l ierte, nici nu s-a răcit bine, şi tu te regulezi cu tipul pentru care a lucrat! Ce s-a-ntîmplat cu tot ce i-ai spus acum cîţiva ani? Parcă îmi amintesc c-ai zis că e un gunoi, printre altele. Ce s-a-ntîmplat de s-a schimbat treaba? Scula lui s-a dovedit prea ispititoare, nu?

Cathy strigă la el atunci, propria ei supărare făcînd-o să vrea să-şi rănească prietenul:

– Exact! Abia am aşteptat să sar în pat cu el. Aş vrea numai să-mi fi ascultat inima şi s-o fi făcut de-acum cîţiva ani. Acum ştii, e bine? Eşti fericit, Desrae? Eşti fericit acum că m-ai făcut să recunosc că sînt o stricată? Am suportat mai mult decît destul din partea sfîntului Tommy. Crede-mă, m-am chinuit destul cu el atîţia ani. Niciodată nu l-am iubit, nici atunci cînd m-am măritat cu

el. Era un om slab şi trist, un toxicoman şi un beţiv, în adîncul sufletului ştii asta şi tu. A lucrat pentru Eamonn, a ştiut în ce se bagă şi m-a minţit, m-a minţit ani de zile, deşi eu ştiam tot ce se petrecea, ce făcea el, de fapt. L-am dispreţuit pe Eamonn pentru asta, dar, cel puţin, el a fost sincer cu mine. De unde crezi că veneau banii lui Tommy? Ce crezi că făcea cînd se ducea la New York? Cumpărături? Nu era deloc mai bun ca Eamonn, aşa că n-ai nici un drept să-l judeci – sau să mă judeci pe mine.

Desrae era alb la faţă din cauza şocului şi furiei.

– Tu şi Docherty... Dumnezeule, l-ai iubit toată viaţa, nu?

– Da. Îl iubesc, Desrae, şi dacă nu poţi să suporţi adevărul ăsta, atunci nu mai avem ce să ne spunem, nu crezi?

Luîndu-şi haina, Desrae ieşi ca o furtună din apartament, trîntind uşa în urma lui.

Cathy rămase singură şi abandonată în sufragerie.

Kitty veni încet şi o întrebă cu o voce speriată:

– De ce strigai aşa, mami?

Cathy o îmbrăţişă strîns.

– Pentru că prietenii se mai şi ceartă uneori, draga mea. Se ceartă din cauza unor prostii.

Unul din protejaţii lui Desrae, un tînăr pe nume Colin Masters, al cărui nume de scenă era Roberta, interpreta melodia Cillei Black, *Surprise, Surprise*. La sfîrşitul cîntecului, el îşi scotea întotdeauna peruca şi rochia şi aştepta aplauzele şi ovaţiile publicului, care veneau de fiecare dată, asurzitoare.

Dar Desrae nu simţi nici o plăcere în seara aceea.

Deşi clubul era plin pînă la refuz, ca de obicei, nu se bucură nici pentru acest lucru. Ducîndu-se în cabină, simţi mirosurile familiare de marijuana şi de parfum. Erau zece bărbaţi acolo, toţi care mai de care mai dezbrăcaţi.

De obicei, el era sufletul clubului, trăncănind, glumind şi ridicînd în slăvi.

Acum, însă, îi privi tăcut şi cu un zîmbet trist pe faţă.

Camilla, un negru uriaş, care o imita pe Dionne Warwick cîntînd *Walk On By*, îl salută încîntat.

– Ai auzit, tipo?

Stătea cu mîinile în şolduri şi cu sînii, măriţi pe cale chirurgicală, drepţi ca ai unei fete de şaisprezece ani. Complet machiat pentru scenă şi fără perucă, arăta ciudat şi oarecum vulnerabil.

– Nu. Ce să aud, scumpo? zise Desrae entuziasmat.

Camilla zîmbi.

– Am primit oferta vieţii mele, zise el bătînd din palme ca o fetiţă bucuroasă. Şase luni la Las Vegas, ce zici de asta, eh?

Desrae zîmbi fericit pentru prietenul lui.

– Succes, o să-ţi placă!

Camilla rîse strident.

– Tipul care mi-a făcut oferta – un tip foarte drăguţ, apropo, care nu refuză să-şi ridice puţin cămaşa – vrea să stau la el să vedem ce-o să iasă din asta.

Desrae zîmbi atunci, cu tristeţe. Toţi travestiţii căutau acelaşi lucru: un bărbat pe care să-l iubească. Pe cineva care să-i trateze cu respect, pe cineva care să-i iubească la rîndul lor. Desrae ştia din proprie experienţă că şansele de a găsi o asemenea persoană erau foarte mici. Dar nu avu inimă să spună acest lucru.

– Bravo, Camilla! Îţi doresc mult noroc. Dar să nu uiţi că încă ne datorezi mie şi clubului cele o mie cinci sute de lire pentru ţîţe.

– Nu-ţi face griji, totul este rezolvat, spuse Camilla. Hank – aşa îl cheamă, apropo – o să-mi achite toate datoriile înainte să plec.

Fetele îl felicitară zgomotoase şi Desrae îşi puse un pahar de vodcă, aşezîndu-se apoi pe un scaun liber şi verificîndu-şi machiajul.

Micuţa Joanie, un tip alb şi scund, care semăna uluitor de mult cu Judy Garland, îl întrebă încet:

– Te simţi bine, Desrae?

El încuviinţă:

– Bineînţeles că da, sînt doar obosită, atîta tot.

– Eh, fetiţo, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar nu

arăți bine deloc, nu știu dacă înțelegi ce vreau să spun, zise Joanie cu o voce scăzută și sexy.

Desrae încuviință din nou.

– Ce mai face Cathy? N-am mai văzut-o de cîtva timp, fetele se gîndeau că ar fi trebuit să vină pînă acum. E îndurerată din cauza soțului ei, nu? Atît de tînăr și să facă infarct. Totuși, ea e o fată frumoasă. N-o să treacă prea mult timp și bărbații or să roiască în jurul ei. E atît de tînără ca să rămînă văduvă și atît de drăguță. Ba chiar frumoasă.

Desrae își țuguie buzele și nu spuse nimic. În schimb, goli paharul dintr-o singură înghițitură și ieși din cabină. Toate fetele priviră în urma lui.

– Ce-o fi cu ea? Parcă și-ar fi prins scula în chiloți.

Toate izbucniră în rîs, dar Joanie spuse cu fermitate:

– Tommy a fost ca și fiul lui, era tot ce-i mai rămăsese de la Joey Pasquale. Trebuie să fie foarte dureros pentru el faptul că l-a pierdut așa. Nu m-aș supăra dacă aș avea o relație amoroasă cum au avut ei.

Toate tăcură atunci, gîndindu-se la același lucru.

Desrae fusese una din cele norocoase. Cel puțin trăise experiența aceea. Marea lor majoritate aveau să cunoască doar o simplă relație sexuală și un adio scurt. Joey îl iubise pe Desrae, toată lumea știa acest lucru. Erau o legendă în Soho, chiar și după atîția ani de la moartea lui, și faptul că singurul lui fiu îl iubise pe Desrae ca pe o mamă-surogat făcuse ca acesta să fie invidiat de toți travestiții. Pînă și fiica lui Tommy juca un rol important în viața lui Desrae. Fata îi spunea „mătușa Desrae".

O fotografie în care Desrae și Joey Pasquale rîdeau veseli aparatului, era agățată deasupra barului. Toate fetele se uitau la ea din cînd în cînd, rugîndu-se ca, într-o bună zi, să li se întîmple și lor la fel. La urma urmei, dacă i se întîmplase lui Desrae, exista speranță pentru toate.

Joanie cînta *Over the Rainbow*, cînd Cathy îl zări pe Desrae la bar. Era cu puțin trecut de douăsprezece și

Kitty era cu fetele în cabină, culegînd informații despre farduri și îmbrăcăminte.

Cathy știa că incursiunile fetei în club făceau ca numele ei să strălucească la școală pînă în anul 2000. Nu credea că era un lucru rău ca fiica ei să le cunoască pe fetele care lucrau pentru ea. Chiar dacă erau bărbați îmbrăcați în femei, erau persoane de treabă, de genul celor pe care le-ai fi dorit în jurul copiilor, dacă le-ai fi cunoscut atît de bine ca ea.

Ele o adorau pe Kitty și ea le adora la rîndul ei.

Cînd se apropie de bar, Cathy le zîmbi tinerilor din spatele acestuia. Toți îmbrăcați în bikini argintii cu paiete, toți cu peruci blonde și rujați cu un roz aprins, arătau ca niște fete tinere și frumoase. Unul dintre ei îi făcu cu ochiul și luă o mină tristă arătînd spre Desrae, încercînd să-i dea de înțeles că acesta era abătut.

Ea îi puse mîna pe umăr lui Desrae, care o văzu în oglinda din spatele barului.

– Îmi pare nespus de rău, îi șopti Cathy la ureche. N-aveam nici un drept să răbufnesc așa.

Fu suficient. Întorcîndu-se el zise admirativ:

– Ascultă-l cum ia înaltele!

Cînd publicul izbucni în aplauze furtunoase, zgomotul fu asurzitor, iar Cathy și Desrae își zîmbiră, uitînd de supărare.

Rămaseră alături, rotindu-și privirile în jur. Clubul se bucura de un mare succes. Nimeni n-ar fi visat cu mulți ani în urmă că avea să ajungă atît de celebru. Acum era spațios, cuprinzînd un restaurant, trei baruri și o listă de invitați de onoare iluștri care aveau diverse numere.

Era copilul lor, țelul lor comun, și realizaseră tot ce își propuseseră. Cînd Desrae o îmbrățișă pe Cathy, angajații de la bar răsuflară ușurați.

– V-ați certat puțin, eh?

– Bineînțeles că da! zise repede Desrae. Toate femeile se ceartă, scumpo, asta ne face să ne deosebim de bărbați.

Cathy acceptă un pahar de apă minerală și sorbi din el.

– Dacă el e ceea ce vrei, scumpa mea, eu n-am nimic împotrivă. În definitiv, cine sînt eu să-ți spun ce să faci? spuse Desrae, dar vocea îi era tristă şi tulburată.

Cathy îl sărută pe buze.

– Eşti mama mea, tatăl meu şi cel mai bun prieten, toate la un loc. Asta eşti, cucoană.

Desrae se umflă în pene, dar zise:

– Mai uşor cu chestia cu tatăl, scumpo, dacă nu te superi.

Cathy chicoti, după care spuse serioasă:

– Ce m-aş face fără tine, Desrae? Eşti stînca mea, adăpostul meu pe vreme de furtună, singura mea familie adevărată.

El îi cuprinse bărbia şi spuse cu blîndețe:

– În afară de Kitty, bineînțeles – să nu uităm de micuța Kitty.

Cînd se uită în ochii ei albaştri, Desrae simți că îi vine să plîngă. Toate instinctele îi spuneau că, într-o bună zi, Eamonn Docherty avea s-o rănească pe scumpa lui Cathy. Avea să o rănească rău de tot. Dar ea nu vedea nimic rău la el.

Tot ce putea să facă el era să aştepte, să asculte şi, în cele din urmă, să fie acolo ca să adune fărîmele. În definitiv, pentru asta existau prietenii, nu?

Vizavi de club se afla o femeie care supraveghea intrarea. Era solidă şi îmbrăcată gros, deşi vremea era destul de blîndă. Îşi aprinse o țigară cu degetele boante şi trase adînc în piept. Cînd Cathy plecă împreună cu Kitty, femeia le urmări pînă acasă şi, după ce ele intrară, ea îşi continuă supravegherea: fumînd şi uitîndu-se la ferestrele luminate pînă cînd apartamentul fu învăluit în întuneric.

Abia atunci plecă.

CARTEA A CINCEA

„Rămas bun, iubito, şi tuturor legilor tale pe veci,
Ale tale lanțuri ademenitoare nu m-or mai ține acum"

Sir Thomas Wyatt, c. 1503-1542

40

LONDRA, 1990

Cathy îşi făcea bagajul pentru unul din weekend-urile new-yorkeze. Desrae se uita la ea şi „amîndouă" aveau grijă să nu pomenească nimic despre faptul că iarăşi se ciondăniseră.

– Deci, mă duc la Kitty, da?

Cathy încuviinţă.

– Dacă nu te superi, Desrae. Uite ce e, ştiu că nu-ţi convine că plec, dar sigur nu poţi să te superi pe mine pentru că vreau să uit de toate cîteva zile, nu? Am nevoie de o pauză din cînd în cînd.

Desrae pufni ironic.

– Adică ai nevoie de un regulat bun, vrei să spui!

Cathy începu să zîmbească încet.

Desrae zîmbi şi el.

– Ar trebui să auzi ce spui. Auzi, un regulat bun! Sper că nu-i spui fiicei mele asta!

Cathy îşi luă prietenul pe după umeri cu dragoste.

– Te rog, Desrae, am nevoie de el. Mi-e greu să-ţi explic, dar eu şi Eamonn ne cunoaştem de mulţi ani. Parcă atunci cînd sînt cu el, sînt din nou o persoană întreagă. Ca şi cum ar face parte din mine şi, fără el, nu pot să funcţionez. Ştiu părerea ta despre el şi te înţeleg, dar nu pot să renunţ la el – nici de dragul tău, nici de dragul lui Kitty, de dragul nimănui.

Inflexiunea din glasul ei fu ca o palmă peste obrazul lui Desrae, care oftă şi acceptă inevitabilul. În ultimii trei ani, Cathy ieşise din carapacea ei şi pînă şi Desrae trebuia să admită că femeia din faţa lui era puternică,

foarte capabilă şi foarte, foarte haotică. Nimic nu o putea ţine departe de New York. De cîteva ori o luase şi pe Kitty şi acesteia îi plăcuse foarte mult acolo. Dar, de cele mai multe ori, Cathy se ducea singură, ca să poată fi cu Eamonn.

– Vrei să fac cîte un ceai? se oferi Desrae.

Cathy încuviinţă, alegînd lengeria intimă:

– Ar fi grozav. Pune puţin whisky într-al meu. Mi-ar prinde bine ceva înviorător.

Desrae ieşi din cameră, simţindu-se la fel de bine în casa lui Cathy ca într-a lui. Cînd sună soneria, se duse să deschidă şi, ca de obicei, admiră gustul prietenei lui în privinţa mobilierului. Spre deosebire de apartamentul lui, al lui Cathy era decorat în culori potolite şi cu mobilier de modă veche. Arăta elegant sau, cel puţin, aşa i se părea lui Desrae, deşi avea impresia că, dacă ar fi locuit acolo, i s-ar fi părut că locuia într-un muzeu.

– Bună, Mickey! Nu ne-am mai văzut de mult timp.

Mickey, altfel cunoscut sub numele de Michaela, intră în apartamentul lui Cathy, însă fără să zîmbească. Îmbrăcat femeieşte şi machiat, arăta superb. În ziua aceea, nemachiat şi îmbrăcat cu o pereche de pantaloni şi pulover, arăta a ceea ce era în realitate – un bărbat de treizeci de ani care se îmbrăca în haine de damă. De asemenea, părea îngrijorat.

– Ce e? îl întrebă Desrae.

Mickey oftă adînc:

– Cathy e aici? O să vă spun amîndurora, da?

Desrae încuviinţă, după care îl conduse în sufragerie şi o strigă pe Cathy. Cinci minute mai tîrziu, avînd cîte o ceaşcă de ceai în faţă, Cathy şi Desrae ascultau uluite vestea pe care le-o adusese Mickey.

– Casper s-a sinucis.

– Poftim?

Mickey sorbi din ceai şi se şterse la gură cu delicateţe.

– Am spus: Casper s-a sinucis. A fost descoperit azi după- amiază în maşina lui. A băgat un furtun înăuntru şi a murit asfixiat cu monoxid de carbon. Am impresia că a

murit de azi- noapte. A plecat de la club pe la două şi pînă şi Daniella a zis că arăta rău de tot. Bine, dar arăta rău de cîteva săptămîni.

– Cine l-a găsit?

– O vecină. Se pare că-i ceruse împrumut maşina de tuns iarbă şi l-a găsit în garaj. A sunat la poliţie şi, pe urmă, la club. E o tipă şmecheră. Acum cîţiva ani bătea Park Lane-ul.

– Bine, dar de ce să fi făcut Casper aşa ceva? Era sănătos şi magazinele mergeau foarte bine.

Mickey oftă.

– Am vorbit cu unul din băieţii de la magazinul de pe Old Compton Street şi mi-a zis că avea probleme cu Terry Campbell. Am înţeles că Terry l-a căutat de cîteva ori şi Casper le ceruse tuturor să spună că nu ştiau de el.

– Terry Campbell? Dar ce legătură ar fi putut să aibă Casper cu el? E un proxenet de cea mai joasă speţă. Specialitatea lui sînt băieţii.

Desrae scoase un ţîţîit.

– Dacă îl căuta Terry Campbell, înseamnă că făcea ceva ce n-ar fi trebuit să facă, altfel ne-ar fi spus, asta e limpede. Cred că ar trebui să ne uităm la marfa din magazine. Dacă vindea ceva pe sub tejghea, ar fi bine să ştim. Terry face filme, scoate cărţi. Copiii sînt punctul lui forte întotdeauna. Îmi amintesc de el de acum cîţiva ani – obişnuia să umble prin Soho în căutare de fetiţe, oferindu-le un loc unde să stea şi o mîncare caldă, după care încheia cîte o afacere şi fetele o încurcau. Terry le folosea o dată sau de două ori. Ele nu suportau mai mult. Avea clienţi indivizi cărora le plăcea s-o facă în grup, cîte cinci, şase odată, şi se înregistra totul pe casete video. Tipii plăteau bine şi primeau o casetă suvenir pentru a le aminti de acele momente. Tipul nu e agreat pe-aici şi o ştie perfect, dar afacerile îi merg bine. Are grijă să nu stea în calea nimănui.

Desrae se uită la Cathy şi spuse cu tristeţe:

– Trebuie să-l fi ademenit pe Casper.

Cathy era îngrijorată. Dacă vreuna din casetele ace-

lea se vindea în magazinele ei...

Se ridică brusc.

– Îmi anulez plecarea. Dacă magazinele noastre au fost folosite pentru comercializarea acestor porcării, atunci cred că ar fi bine să rezolvăm totul înainte să ne pice pe cap cei de la Moravuri.

Se uită la cei doi şi oftă.

– Totuşi, n-aş fi crezut niciodată aşa ceva în legătură cu Casper.

Desrae îşi trecu o mînă peste gură, parcă pentru a alunga o senzaţie de greaţă.

– Povestea asta e mai complicată decît pare. O să vorbesc cu Gates, să vedem ce-o să descopere el.

Cathy se luminä la faţă.

– Bună idee. După aceea, o să stăm de vorbă cu Susan P. Ea trebuie să ştie care-i treaba cu Campbell.

Desrae îi strînse mîna lui Mickey.

– Îţi mulţumesc că ne-ai anunţat atît de repede.

Mickey ridică din umeri.

– Cineva trebuia s-o facă. Eu sau altcineva.

Dar, dintr-un anume motiv, nu putu să-l privească pe Desrae în ochi.

Cathy era încordată şi tăcută în timp ce răscolea magazinele în căutarea unor casete sau cărţi care n-ar fi trebuit să se afle acolo. În cazul în care Casper ar fi vîndut ceva prea riscant, ea ar fi putut să-şi piardă magazinele şi multe alte lucruri în plus: în primul rînd, respectul comunităţii din Soho şi, de asemenea, bunăvoinţa poliţiei. Dacă nu s-ar fi omorît, ar fi făcut-o ea, atît era de furioasă.

Richard intră în magazinul de pe Wardour Street şi ea îl privi neliniştită. El zîmbi.

– Calmează-te, Cathy, n-am de gînd să arestez pe nimeni.

– Nu-mi vine să cred. Tu ce zici? spuse ea cu tristeţe.

– Trebuie să fie ceva necurat la mijloc, deoarece Casper era un bandit, zise poliţistul. Dacă făcea ceva

pentru Campbell, înseamnă că ăsta îl avea la mînă cu ceva, pun pariu. Trebuie să aflăm despre ce era vorba şi, atunci, cazul o să fie pe jumătate rezolvat.

Cathy îi arătă rafturile.

– Din cîte văd, aici nu-i nimic.

– Nici acasă la el nu e nimic – am pus să se facă percheziţie imediat cum am aflat. Trebuie să-l găsesc pe nenorocitul ăla de Campbell şi să schimbăm cîteva cuvinte cu el. Poate face puţină lumină în povestea asta.

Cathy îşi aprinse o ţigară şi, trăgînd adînc din ea, suflă fumul oftînd.

– Ai ridicat scîndurile podelei?

Ea scutură din cap.

– Ei bine, cred că de-acolo o să-ncepi, atunci. E puţin probabil să fi ţinut lucruri atît de periculoase sub tejghea, nu?

– Bănuiesc că nu.

– Categoric nu. Trebuie să-i găsim oamenii de legătură, oricine ar putea să aibă idee de ce se petrece. Campbell e homosexual şi are clienţi homosexuali, numai că, în ultimii cîţiva ani, s-a extins şi asupra cîtorva bordeluri. Are unul în Paddington, dar îşi schimbă adresele mai des decît îţi schimbi tu chiloţii. Foloseşte case goale pentru a da petreceri. După aceea, fac ordine şi îşi iau tălpăşiţa. E greu să pui mîna pe ticălos. Dar cineva, undeva, trebuie să cunoască fiecare mişcare, bineînţeles. Dacă nu putem să-l prindem pe Campbell însuşi, o să găsim pe unul din oamenii lui şi, atunci, o să dăm lovitura.

– Bine, dar rolul lui Casper care era? Nu putea să-i sufere pe homosexuali, ştii foarte bine.

Richard ridică din umeri.

– Aşa cum obişnuia mama să spună, o să iasă totul la spălat. Acum, eu o să mă duc să scot scîndurile şi tu o să pui ceainicul pe foc. O să ne facem griji în legătură cu alte lucruri cînd o veni momentul.

Îi zîmbi şi ea făcu ce îi spusese, dar, tot timpul, mintea îi funcţiona. Casper fusese prietenul ei, un bun prieten. N-ar fi crezut niciodată dacă i-ar fi spus cineva

despre Casper că ar fi fost în stare de aşa ceva. Era ceva în neregulă acolo şi era decisă să afle ce anume.

Mickey se duse la club după ce plecă de la Cathy şi îşi termină de periat perucile şi de călcat rochiile pentru spectacolul din seara aceea.

Prietenul lui apropiat, Leyla, un tip din Manchester, cu o voce groasă şi răguşită şi cu nişte sîni imposibil de mari, oftă adînc.

– Sărmanul Casper, nu? Despre ce crezi c-a fost vorba? Crezi că era băgat în ceva murdar?

Mickey ridică din umeri.

Leyla, care întotdeauna vorbea cam mult, spuse cu o voce destul de ridicată:

– Dar ţi-ai petrecut foarte mult timp cu el. N-ai mirosit nimic? Doar eraţi amici...

Mickey îl apucă brusc de bărbie şi, apropiindu-şi faţa de a lui, spuse cu o voce neplăcută:

– Ce-ar fi să taci din gură, Leyla, să-ţi mai laşi creierul să se odihnească?

Ochii Leylei, care erau fardaţi excesiv, se măriră din cauza şocului, lucru pe care Desrae îl observă în clipa în care intră.

– Ce dracu' se-ntîmplă aici?

– O ciondăneală între fete, atîta tot, zise Leyla încet.

Mickey se ridică şi spuse cu o voce subţire:

– Iartă-mă, Leyla, cred că sînt prea nervos din cauza atîtor lucruri care se întîmplă.

Ochii i se umplură de lacrimi şi pieptul îi tresăltă. Leyla şi Desrae se agitară în jurul lui, spunîndu-i să stea jos şi să se relaxeze. Suferise un şoc, spuse Desrae de cîteva ori.

Mickey îi lăsă să-i acorde atenţie, dar cînd Desrae ieşi din încăpere ca să-i aducă un coniac mare, el se uită la Leyla cu răutate şi şopti:

– Să-ţi ţii gîndurile pentru tine, auzi? Altfel s-ar putea să ai necazuri mari.

Leyla, pe numele adevărat Ronald MacVey, simţi că i se face teamă. Michaela fusese întotdeauna puţin diferită de celelalte fete, întotdeauna păstrase distanţa. După program, celelalte se duceau adesea la un club de pe Tavistock Street, unde le plăcea să petreacă fardate şi costumate şi să dea spectacole pentru bărbaţii şi femeile normale care apreciau astfel de lucruri. Michaela nu făcuse niciodată aşa ceva. Acum, cînd se gîndea mai bine, Michaela rareori se întîlnea cu colegii de serviciu în afara clubului. O parte din fete credeau că are un iubit secret, vreo celebritate. Se mai întîmpla uneori. Puneau mîna pe un politician sau o vedetă de televiziune şi, după aceea, stăteau retraşi.

Totuşi, se întrebă Leyla, în ce naiba o fi fost implicat Mickey, de făcea ameninţări atît de violente? Oare Casper chiar se sinucisese?

În jocul sexului se întîmplau foarte multe. Pînă la urmă, erai învins. Poate că nu mai suportase. Poate avusese ceva cu Michaela. Orice ar fi fost, însă o speria pe Michaela şi aceasta o înspăimînta pe Leyla.

Cathy şi Richard se aflau în apartamentul ei bînd ceai şi încercînd să îşi dea seama unde ar fi putut Casper să ascundă ceva ce ştia că era periculos. Scîndurile fuseseră desfăcute şi toate magazinele întoarse cu susul în jos, dar nu se găsise absolut nimic.

– Mi-am pus băieţii să-i răscolească toată casa, dar n-au găsit nimic. Poate că nu căutăm la cine trebuie, zise Richard mohorît.

– N-a existat nici un bilet în care să explice de ce s-a sinucis?

– Poate că autopsia o să dezvăluie ceva. Nu s-a auzit niciodată de sinucidere ajutată.

Cathy făcu ochii mari:

– Vrei să spui că a fost omorît?

Richard îşi scărpină bărbia.

– N-ar fi prima oară, nu? Şi, dacă e implicat Terry Campbell, n-aş exclude nici o ipoteză. La ce oră trebuia să vină Peter de la magazin? Poate ne dă vreun indiciu.

Cathy se uită la ceasul de pe poliţa căminului.

– Acum vreo oră. Peter e tînăr şi cred că se teme de

poliție, așa că fii îngăduitor cu el. Are doar nouăsprezece ani și e foarte efeminat, așa că să nu-l intimidezi, da?

Richard zîmbi. Ochii lui albaștri păreau de-a dreptul diabolici cînd spuse:

– De ce l-aș intimida?

– Uneori, poți să pari înfricoșător. Poți să pari îngrozitor și cînd zîmbești, și știi și profiți de asta. Numai cei ca mine și ca Susan P știu că, în adîncul sufletului, ești un ursuleț.

El își dădu ochii peste cap și gemu.

– Să nu te audă oamenii mei, te rog. Mi-aș pierde credibilitatea imediat.

Înainte ca ea să apuce să mai spună ceva se auzi soneria. Cathy se întoarse însoțită de prietenul lui Peter, un bărbat scund și plinuț de vreo cincizeci de ani, pe nume Brian Hacker. Brian era un om de afaceri care avea investiții peste ocean. Avea un zîmbet permanent care lăsa să se vadă mulți dinți de aur și pielea îi era atît de neagră, încît strălucea ca o bucată de abanos bine uns.

– Unde e Peter? întrebă Richard brusc.

– A dispărut, și-a luat și hainele, tot. Mi-a luat și bijuteriile mele și niște bani, spuse Brian părînd foarte supărat. Întotdeauna țin vreo mie în apartament. Pentru cheltuieli. Ei bine, au dispărut. La fel și el.

– Crezi c-a șters-o sau că cineva l-a luat de-acasă cu forța?

Brian se gîndi cîteva secunde, după care spuse:

– Cred c-a șters-o. Azi-dimineață părea speriat. Nu pot să vă explic, dar nu era în regulă, știți? Cred că l-a speriat ceva sau cineva și l-a făcut să fugă. Eram destul de fericiți, nu era cine știe ce mare idilă, dar ne înțelegeam bine. Eu aveam grijă de el și el avea grijă de mine. Îmi place cîte o chestie exotică din cînd în cînd; Peter mi-o oferea.

Se uită la Cathy cînd rosti ultima parte a frazei și ea încuviință.

– Ai cumva idee unde s-a putut duce?

Brian se gîndi mult.

– De fel, e dintr-un loc din Essex, Little Dunmow sau ceva în genul ăsta. Sora lui încă mai locuiește acolo, dar nu erau apropiați. Știți cum sîntem noi, cei din comunitatea homosexualilor, ne părăsim familiile și fostul mod de viață. Unora le este greu să ne accepte așa cum sîntem, mai ales rudelor. Știu că ai lui n-aveau nici o legătură cu el. De fapt, tatăl lui l-a amenințat cu o pușcă de vînătoare ultima oară cînd a fost să-și viziteze mama. Peter era un băiat sensibil, punea totul la suflet. Era foarte trist din cauza asta.

Richard își aprinse o țigară. Suflînd fumul spre tavan, întrebă:

– Avea cumva alți prieteni la care ar fi putut să se ducă?

Brian scutură din cap.

– Eu nu știu de așa ceva, ăsta-i adevărul. Băiatul arată foarte mult ca o fată, înțelegeți ce vreau să spun? De cum îl vedeai, îți dădeai seama că e homosexual. Pînă și vocea lui suna ca o înregistrare proastă de-a lui Judy Garland. Era foarte ironizat din cauza asta, așa că era un tip închis în sine... Fusese deja bătut de cîteva ori. În afară de lucrul la magazin și de relația cu mine, n-avea altă viață. Eu aveam grijă de el, spuse el cu emoție în glas și tuși ca să-și ascundă îngrijorarea.

Richard își dădu ochii peste cap.

– Deci, nu era nimeni altcineva? insistă el. Mulți băieți își au „tăticii" lor, bărbați ca tine, dar mai au și cîte un iubit secret. Ești sigur că nu există nimeni altcineva?

Brian se gîndi cîteva secunde înainte să răspundă.

– Era un tip singuratic, omule, și vă spun sincer, nu-mi plac băieții care au vieți secrete. Așa te îmbolnăvești de SIDA, omule, auzi ce spun? El nu trăia în promiscuitate, de asta sînt sigur, aș băga mîna-n foc. Mă avea pe mine și eu îi eram de- ajuns.

– N-a lăsat nimic?

Brian scutură din cap.

– Ca și cum nici n-ar fi existat. Nici măcar o pereche de chiloți în coșul de rufe. M-am uitat.

Richard îşi stinse ţigara.

– Cunoşti un tip pe nume Terry Campbell? întrebă el.

Brian dădu din cap afirmativ.

– Am auzit de el, bineînţeles, dar nu-l cunosc. Am gusturi exotice, omule, recunosc, dar nu-mi place ceea ce oferă Campbell, zise el şi făcu pauză o secundă, după care întrebă foarte serios: Vreţi să spuneţi că Peter era încurcat cu el?

Richard văzu teama şi repulsia din ochii lui şi scuturã din cap.

– Nu, nu direct, dar cel cu care lucra s-ar putea să fi fost. Casper, colegul lui de serviciu, s-a sinucis.

Brian făcu ochii mari.

– Înt-adevăr? Era simpatic bătrînul. Totdeauna politicos cînd mă duceam la magazin. Casper voia ca Peter să facă nişte casete video, dar el l-a refuzat, era un băiat timid, omule, foarte timid. Nu-i plăcea să facă din astea. Era efeminat, dar nu se dădea în spectacol, înţelegeţi ce vreau să spun?

– Bine, îţi mulţumesc pentru ajutor, zise Gates. Dacă Peter ia legătura cu tine, ai grijă să ne anunţi, bine?

Brian încuviinţă.

– O să-mi lipsească, era o companie plăcută în felul lui. Nu era certăreţ, nu provoca necazuri. Era un băiat de treabă, nu ştiu dacă mă-nţelegeţi.

Cathy îi atinse braţul şi spuse încet:

– Ai dreptate, era un tînăr foarte simpatic.

Brian se ridică să plece, după care se întoarse spre Gates şi zise cu seriozitate:

– N-o să păţească nimic, nu? Adică, dacă e implicat Campbell, înseamnă că e vorba de ceva murdar la mijloc. Am cîţiva tipi în Brixton şi în Tulse Hill, dacă aveţi nevoie de forţe în plus, înţelegeţi ce vreau să spun?

– Înţeleg ce vrei să spui şi o să ţin minte, zise Gates.

– Băiatul n-ar fi plecat de la mine fără un cuvînt, dacă n-ar fi avut necazuri mari şi nici nu mi-ar fi furat banii, pentru că ştia că nu era nevoie. I-aş fi dat, dacă mi-ar fi cerut. Şi, cu siguranţă, n-am ţinut pe nimeni în

casă mai mult decît a vrut să stea, mă înţelegeţi?

– O să-l găsim, nu-ţi face griji, îi promise Richard.

Brian încuviinţă.

– Sper. Nici nu pot să mă gîndesc cum fuge speriat şi, dacă e implicat Campbell, înseamnă că are de ce să fie speriat, nu?

Îndreptîndu-se spre uşă, spuse ca şi cum atunci şi-ar fi adus aminte:

– Nu ştiu dacă o să vă ajute cu ceva, dar am auzit de Campbell că ar avea un apartament în Norwood. Mi-aduc aminte că cineva a pomenit de chestia asta acum cîtva timp. L-a cumpărat pentru sora lui. Ştiţi că e de culoare, nu, nu albă ca el?

Cathy scutură din cap.

– Da, e neagră ca tăciunele. Şi am mai auzit un zvon: că sora lui ar avea doi copii şi unii zic că ar fi ai lui Campbell, continuă el strîmbîndu-se. Şi se mai zice de mine şi cei ca mine că sîntem ciudaţi! Dar eu n-am vrut niciodată pe cineva care mi-e rudă, nu ştiu dacă mă-nţelegeţi.

Cathy îl conduse pînă la uşă. Cînd se întoarse apoi în sufragerie, îl auzi pe Richard zicînd:

– Dacă mai spunea o dată „nu ştiu dacă mă-nţelegeţi", cred că-i făceam ceva urît de tot.

– Aşa e el. Mie mi-a plăcut. E clar că e îngrijorat pentru Peter şi la fel sînt şi eu. Crezi că băiatul ştie ceva?

– Ori ştie, ori bănuieşte ceva. Pînă nu-l găsim, nu putem să facem speculaţii. Mă interesează povestea asta legată de sora lui Campbell. Am auzit zvonurile acum cîţiva ani. Campbell are pielea albă, pare mediteranean, dar tatăl lui era negru. Soră-sa se pare că e superbă, şi el a fost întotdeauna puţin cam prea apropiat de ea. Părinţii erau divorţaţi. Tatăl era un bătăuş de modă veche: mare, negru şi rău. Mama era o femeie mărunţică, dar tare a naibii. Îmi amintesc că am avut de-a face cu ea cu ani în urmă, cînd Terry începea să-şi desfacă aripile. A pornit prin a fi peste vărul lui şi, încetul

cu încetul, a progresat. Numele lui adevărat e Trevale, dar preferă să i se spună Terry, din motive de afaceri, oricum. E un alb jamaican şi profită de pe urma chestiei ăsteia. Încalecă două culturi şi le foloseşte în avantajul lui. Cred că ar trebui să-i fac o vizită maică-si şi, de asemenea, surorii lui Peter. O să plec chiar acum. Vii cu mine?

Cathy încuviinţă.

– E tare ciudat totul, nu? Adică, nici nu ştim dacă e ceva în neregulă. Totul e o supoziţie.

Richard îi aruncă unul din zîmbetele lui rare, neforţate, şi Cathy îşi aminti cît de bine putea să arate cînd nu făcea pe durul, ca de obicei.

– Uite ce este, Cathy, în ceea ce-l priveşte pe Campbell, nimic nu e clar. E coşmarul cel mai îngrozitor al tuturor. E un gunoi, dar un gunoi deştept. Vieţile pe care le-a distrus nici nu se pot număra. Îmi aduc aminte de prima oară cînd am dat peste opera lui. Era un băiat pe care l-am arestat pentru prostituţie. Nenorocitul încercase să agaţe un poliţist de la „Moravuri" care nu era în timpul serviciului. Oricum, pe scurt, avea nişte semne pe el cum n-ai văzut în viaţa ta. Fusese torturat de dragul distracţiei. Cu ţigări, cu cuţite şi cu tot felul de alte lucruri. Dacă ţi-aş spune tot, ai vărsa, Cathy. Eu unul am fost cît pe ce s-o fac. Mi-a fost milă de el, era complet distrus. Ei bine, Campbell făcuse treaba asta şi, după un timp, am făcut o razie în casa unui tip din Cheam şi am văzut o casetă video cu mutilarea băiatului. Niciodată n-am vrut să-i fac rău cuiva aşa cum am vrut în ziua aceea! Am mai fost pe urmele lui Campbell de cîteva ori, dar de fiecare dată ne scăpa printre degete. Ei bine, de data asta, am de gînd să pun mîna pe el odată pentru totdeauna.

Richard părea atît de supărat, încît Cathy ar fi vrut să se ducă lîngă el şi să-l consoleze. Gîndul acela aproape că o făcu să zîmbească, pentru că el era un tip solid şi puternic care avea grijă de toată lumea.

– Eşti un om de treabă, Richard Gates, ştii asta, nu?

spuse ea în schimb.

– Ei bine, asta trebuie să rămînă între noi, da?

– Mă duc să-mi iau pardesiul.

– Ia-ţi-l, pentru că se pare c-o să plouă din nou.

O ajută să şi-l pună, plăcîndu-i că o avea aproape de el. Plăcîndu-i că avea un motiv pentru a o atinge.

Ieşiră împreună din apartament şi se îndreptară spre Railton Road şi spre casa mamei lui Trevale.

41

Terry Campbell se uită la băiatul de lîngă el şi zîmbi. Băiatul, însă, nu zîmbi. Se uită la telefonul mobil al lui Terry, gîndindu-se cum să pună mîna pe el. Habar nu avea unde se afla sau ce avea să se întîmple cu el. Nu îşi amintea decît că băuse ceva cu individul acela şi apoi se trezise acolo.

Johnny Cartwright avea aproape optsprezece ani, deşi părea mult mai tînăr. Avea părul lung şi liber, ochii îi erau de un verde închis şi dinţii, albi şi egali.

Ştia că arăta bine. Îşi cîştiga existenţa pe străzile Londrei de mai bine de doi ani şi, în acel timp, auzise multe lucruri despre Terry Campbell. Cînd acesta îl abordase cu o seară în urmă, Johnny se hotărîse să accepte băutura oferită şi s-o şteargă imediat cum avea să se ivească o ocazie. Auzise ce păţeau băieţii cu care se asocia Campbell.

Dar, în acelaşi timp, nu era un om care să fie insultat. Trebuia evitat cît mai mult cu putinţă. Acum, Terry se duse într-un colţ al încăperii şi deschise un mic frigider, în care erau bere, vin şi, de asemenea, „milk shake"-uri la sticle. Scoase unul de căpşuni şi i-l dădu băiatului. Apoi se duse la fereastră şi privi afară.

Băiatul rămase în pat. Capul îi zvîcnea şi ştia că

acest lucru se datora vreunor droguri. Era cuprins de acea letargie apăsătoare pe care numai ele ți-o provocau. Bănui că era Mogadon, dar ar fi putut să se înşele.

Terry se întoarse pentru o clipă şi spuse:

– Poți să inhalezi aburi de ciment plastic, dacă obişnuieşti. Dar am şi alte bunătăți care ți-ar plăcea. O să-mi distrezi cîțiva prieteni diseară şi, dacă faci treabă bună şi nu intri în panică, o să primeşti două sute, bine? Dar, dacă începi să-mi faci probleme, atunci n-o să primeşti decît o bătaie serioasă, înțelegi?

Johnny sorbi din „milk shake", dulceața acestuia fiind un deliciu pentru gîtlejul lui uscat. Văzu aparatele de luat vederi prin cameră şi televizorul cu ecran mare şi simți un nod în stomac. Pe o masă lîngă pat erau cătuşele şi tot felul de alte obiecte sexuale.

Terminînd băutura, simți că i se face greață şi se temu că avea să verse. Parțial din cauza laptelui băut pe stomacul gol, dar în principal din cauza fricii. Ştia că îl aştepta o experiență de coşmar. Auzise despre asemenea petreceri şi mai ştia şi că băieții care participau la ele, uneori, nu mai erau văzuți niciodată.

Apoi zîmbi sumbru în sinea lui. Era seropozitiv. Poate că avea să plătească nişte datorii în seara aceea – deşi unul din băieții mai mari spusese că mulți din cei care îi angajau erau ei înşişi seropozitivi. Johnny se întinse în pat simțind cum îi vuia capul.

Ce mai conta, oricum? Cui îi păsa de el? Avea să ia ce droguri existau acolo şi să încerce să scape în seara aceea.

– Cîți vin?

Vocea lui era scăzută şi Terry nu se uită la el cînd spuse cu nonşalanță:

– Vreo opt, poate mai mulți.

Johnny simți din nou cum inima îşi înteți bătăile şi închise ochii îngrozit. Îl auzi pe Campbell rîzînd.

– Nu-ți face griji, o să fie adusă şi o fată mai tîrziu. Fiind doi, o să fie în regulă. Are cincisprezece ani şi se pare că e virgină. Bănuiesc că ea o să suporte grosul.

Relaxează-te şi simte-te bine. Gîndeşte-te la bani şi la ce-o să faci cu ei.

Băiatul încuviință. Era verde la față şi gura îi era moale.

– Ce bunătăți ai?

– Aşa te vreau, băiete! zise el aprobator. Ia-o ca pe o afacere şi n-o să pățeşti nimic. Necazuri or să fie numai dacă faci necazuri, pricepi ce vreau să spun?

Băiatul ştia că era amenințat şi tăcu. Nu trebuia decît să scape de seara aceea.

Myra Campbell era o femeie scundă şi subțire, cu nişte sîni mici ca de copil şi cu un mijloc subțire. Părul ei decolorat şi blond era tuns foarte scurt, iar ochii îi erau fardați tot în stilul anilor '60. Pentru vîrsta ei era o femeie atrăgătoare.

Dar atitudinea ei copilăroasă ascundea o personalitate care, uneori, era înfricoşătoare.

Trăia pentru fiul ei, Trevale, cel mai mare dintre copii. Nimeni nu putea să spună ceva rău despre el; nimeni nu o putea convinge că era un om oribil. Pentru Myra, el era viața ei. Îl adora şi el o adora la rîndul lui. Aşa fusese întotdeauna.

Cînd îi puse lui Cathy o ceaşcă de cafea în față, cele două femei se măsurară reciproc. Antipatia se născu instantaneu între ele. Cathy văzu prin femeia aceea firavă ca printr-un geam şi numai acest lucru era de-ajuns pentru ca Myra să-i fie dușmancă. Toată viața îi înşelase pe oameni şi pe cei cîțiva care o vedeau aşa cum era în realitate îi ura cu o intensitate înspăimîntătoare. De fapt, Myra Campbell îi dădea fiori lui Cathy.

Sentimentul era reciproc. Myra o ura pe Cathy pentru atitudinea ei de sfîntă, dar cel mai mult pentru felul cum arăta.

Richard Gates urmări spectacolul fascinat. Myra se duse la bucătărie ca să-şi aducă ceva de băut şi, în acest timp, Cathy îl privi şi se strîmbă uşor.

Casa era frumoasă, dar exagerat de curată. Se sim-

ţea că încăperea aceea era rareori folosită; numai în zilele importante şi de sărbători. Covorul era scump, tot ce exista în cameră era scump. De la canapeaua de două persoane stil edwardian pînă la vazele de pe polița căminului, totul era frumos şi de bun gust. O încăpere menită să te facă să te simți bine. O încăpere în care să citeşti, să te relaxezi.

Dar dădea senzația că era lipsită de viață, de bucurie, de speranță. Atmosfera era sufocantă şi Cathy abia aştepta să plece.

Myra se întoarse în cameră şi se aşează pe marginea scaunului, privindu-şi oaspeții cu prudență.

– Deci, pentru ce mi-ați făcut această vizită? Pentru fiul meu, presupun, zise ea ţuguindu-şi buzele, şi atît Cathy cît şi Richard ştiură că nu aştepta un răspuns. Nu ştiu de ce vă tot legați de el. Face nişte lucruri bune pentru oameni, dar despre asta nu...

– Merită Premiul Nobel, nu? o întrerupse Richard. El şi Maica Teresa, pentru că adună vagabonzii de pe străzi şi le oferă şansa de a-şi cîştiga existența? La ce te referi?

Myra pufni ironică şi spuse cu o voce scăzută şi plină de înverşunare:

– Du-te dracului, Richard Gates, cu toți cei ca tine. Băiatul meu e bun şi cumsecade şi nimic din ce născoceşti tu n-o să mă convingă de contrariul.

El izbucni în rîs.

– Ți-ai schimbat placa! Cu ani în urmă era doar un tînăr violent pe care toată lumea îl făcea să facă lucruri pe care nu voia să le facă. Ai prins curaj de-atunci!

Myra se ridică plină de indignare şi începu să se plimbe prin cameră, trăgînd lacom din țigară.

– E copilul meu şi n-o să las pe nimeni să-l vorbească de rău în fața mea. Pricepi ce spun, domnule Gates?

Cathy lăsă ceaşca de cafea pe o măsuță joasă şi zise:

– Nimeni nu-l acuză încă de ceva pe fiul dumitale.

Vrem doar să stăm de vorbă cu el, atîta tot, să-i punem cîteva întrebări. E cumva la sora lui? Care e adresa?

Myra se uită la femeia mai tînără din fața ei şi schiță un zîmbet rece.

– Chiar îți dau impresia că sînt o proastă, scumpo? N-am nici o adresă a băiatului meu şi, chiar dacă aş fi ştiut vreuna, nu v-aş fi dat-o nici dacă m-ați fi torturat. Cît despre fiica mea, n-am nici o legătură cu ea. E o stricată.

Richard rînji.

– Asta pentru că face ceea ce ai vrut să faci tu întotdeauna, nu? Se regulează cu fiul tău?

Myra păli îngrozitor.

– Ieşiți afară din casa mea, spuse ea printre dinți. Ieşiți chiar în clipa asta, amîndoi. Eu v-am poftit înăuntru, eu vă poftesc acum să ieşiți.

Cathy se ridică. Amîndouă erau delicate şi amîndouă foarte furioase.

– Fiul dumitale este vinovat de distrugerea vieților multor tineri, doamnă Campbell, asta nu te deranjează deloc?

Richard le privi pe cele două femei impasibil.

– N-a distrus niciodată pe nimeni, cucoană, ai înțeles totul greşit, ca de obicei. Aşa cum toată lumea înțelege totul greşit cînd e vorba de fiul meu. Toate sînt simple zvonuri şi bîrfe. Avocatul lui o să-ți explice asta aşa cum le-a explicat şi polițiştilor de multe ori. Nimeni n-a spus nimic rău despre fiul meu niciodată în afară de polițişti şi, să fim serioşi, nici ei nu sînt prea curați, nu?

Cathy se înfurie şi mai tare.

– Fiul dumitale e un gunoi şi acum, că te-am cunoscut, înțeleg de ce e aşa. Uită-te la dumneata, cum stai în turnul dumitale de fildeş, deşi ştii că adoratul dumitale fiu ia copii de pe străzi şi îi foloseşte, distrugîndu-le orice şansă în viață, după care îi aruncă la fel ca pe nişte gunoaie. Toate lucrurile de-aici, continuă ea arătînd în jur, au fost plătite cu degradarea şi ruşinea altora. Le satisface plăcerile celor mai de jos indivizi, dar tot ce ştie

a învățat de la dumneata, nu?

Myra ridică mîna să o pălmuiască, însă Cathy o apucă de încheietură şi îi răsuci mîna pînă cînd o făcu să cadă în genunchi. Cînd o auzi țipînd de durere, Cathy rîse.

– Nici să nu te gîndeşti să mă loveşti, cucoană, pentru că îți smulg părul din rădăcină şi ți-l bag pe gît! Să nu uiți asta, auzi? N-o să am liniște pînă cînd nu-l fac pe fiul tău să dispară de pe străzi definitiv. Poți să-i transmiți asta din partea mea, a lui Cathy Pasquale.

Richard se uita la ea de parcă i-ar fi crescut coarne şi barbă deodată, sub ochii lui.

Cathy o împinse pe Myra şi ieşi din încăpere. Richard o urmă. Nici unul dintre ei nu vorbi, pînă nu ajunseră în maşina lui, parcată în fața casei cu două nivele a Myrei. Cathy încă mai tremura de furie, era albă ca varul şi strîngea din buze.

Richard aprinse o țigară şi i-o dădu. Luînd-o, ea îşi reținu lacrimile.

– Aş fi putut să dau peste unul ca el cînd eram puştoaică, nu? Dar v-am cunoscut pe tine, pe Desrae şi pe Joey. Tocmai mi-am dat seama încă o dată ce norocoasă am fost!

Se uită la el şi ochii îi erau plini de durere şi nedumerire.

– Ce îi face pe oamenii ăştia să fie aşa cum sînt, Richard? Am auzit tot felul de lucruri despre cei care abuzează de alții la rîndul lor, dar eu n-am vrut niciodată să abuzez de nimeni. Şi am fost folosită toată viața, tot timpul cît am fost copil. Adevărata mea viață a-nceput cînd l-am omorît pe Ron. Încă îmi mai amintesc seara aia, îmi amintesc ce i-am făcut şi, totuşi, dacă n-aş fi făcut-o, n-aş fi avut viața bună pe care o am acum. Bunurile materiale pe care le am acum, mai bine-zis. Poate că asta e pedeapsa mea, hm? În loc de închisoare am bani, bogăție chiar, dar niciodată n-am putut să am liniște sufletească.

Richard o luă pe după umeri şi o trase spre el, ținînd-o strîns. Simțindu-i parfumul, ea se simți din nou în siguranță. Întotdeauna fusese aşa, încă din seara aceea, cînd el stătuse lîngă ea în celula de la poliție şi îi pusese o pătură veche pe umeri.

Richard o strînse în brațe, de parcă întreaga lui viață ar fi depins de asta. O sărută uşor, simțind mirosul şamponului de piersici şi parfumul pe care ea îl folosea întotdeauna. Ar fi vrut ca ea să plîngă, pentru că ştia că, dacă exista cineva care avea nevoie să plîngă, persoana aceea era femeia pe care el o ținea acum în brațe.

Dar ea se desprinse de el şi, zîmbind cu tristețe, spuse:

– Cred că ar trebui să mergem la sora lui Campbell, i?

– Ah, deci mergem întîi la sora lui Terry, nu la a tînărului Peter?

Cathy încuviință.

– Cred că, într-un fel, o să ne spună mai multe decît mămica lui.

Richard porni motorul şi oftă adînc.

– Nu sînt prea sigur, dar putem să încercăm.

Shaquila Campbell era superbă.

Înaltă şi subțire, avea ținuta unei prințese africane. Avea sîni mici, o talie subțire şi nişte picioare foarte lungi şi splendide. Cu tocuri, avea aproape un metru optzeci. Nu avea nimic din mama ei şi Cathy bănui că tatăl ei trebuia să fi fost un bărbat foarte bine.

Ochii ei erau negri ca tăciunele şi migdalați, nasul mic, iar gura avea buze senzuale şi sexy. Pometii înalți îi accentuau trăsăturile africane. Dinții îi erau de un alb imaculat şi părea gata să zîmbească tot timpul.

Totuşi, nu şi acum. Stătea în pragul unei case atrăgătoare din apropiere de Kensington High Street, cu un băiețel în brațe, şi cu spatele drept. Pe Cathy şi Richard îi impresionă calmul ei.

– Shaquila Campbell? întrebă Richard.

Femeia aprobă din cap. Punînd copilul pe şold, se

uită la amîndoi înainte să întrebe:

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Sînt ofițer de poliție şi aş vrea să-ți pun cîteva întrebări în legătură cu fratele tău, Trevale.

Calmul o părăsi şi încercă să le închidă uşa în nas, dar nu reuşi. Richard se împinse în ea şi o forță să se deschidă din nou.

– Cred că ar trebui să ne laşi să intrăm. Dacă mă întorc cu un mandat n-o să-ți fie mai uşor, nu? Deocamdată nu vreau decît să stăm puțin de vorbă, atîta tot.

Shaquila îşi muşcă buza de jos.

– N-am ce să vă spun despre fratele meu.

Accentul ei era acum pur jamaican – complet diferit de felul cum le vorbise mai înainte.

Cathy se apropie de ea.

– Te rog, lasă-ne să intrăm, e foarte important să stăm de vorbă cu tine.

Băiețelul îi zîmbi şi apoi îşi ascunse fața ruşinat la pieptul mamei lui. Îi zîmbi şi Cathy şi i se făcu milă de fata aceea. Practic, îi mirosea frica.

– Intrați, dar sînt sigură că n-am ce să vă spun.

O urmară într-o încăpere înaltă şi spațioasă şi, la invitația ei, se aşezară pe o canapea albă din piele. Nu erau tablouri pe pereți, ornamente, nimic. Doar un covor maron simplu şi setul de canapea cu fotolii. O masă de cafea din crom şi sticlă domina încăperea şi un televizor cu ecran mare se afla într-un colț.

Singura urmă de frivolitate o reprezenta draperia, care era din brocart auriu şi greu şi se întindea în dreptul ferestrei mari, dînd un plus de culoare şi căldură pereților zugrăviți într-un galben ca magnolia, dar mai pal.

După ce se aşezară, fata puse băiețelul jos şi acesta se întinse imediat şi începu să-şi sugă degetul mare. Zgomotul se auzea foarte bine în încăpere.

– E tare frumuşel.

Vocea lui Cathy era sinceră şi Shaquila îi mulțumi cu un zîmbet, după care îl întrebă pe Richard:

– Ce doriți? Ce se mai presupune c-a făcut fratele meu de data asta?

Vocea îi era resemnată, ca şi cum oamenii ar fi venit şi ar fi întrebat-o în legătură cu fratele ei în fiecare zi.

– Ai idee pe unde s-ar putea afla Terry în momentul ăsta? o întrebă Richard.

Shaquila ridică din umeri.

– Nu, de ce aş avea?

Tonul ei le spunea că nu avea să cedeze prea uşor.

– Înțeleg că sînteți foarte apropiați.

Richard vorbise cu obişnuita lui voce scăzută, dar mesajul era clar şi Shaquila îi răspunse:

– Bineînțeles că sîntem apropiați. Doar este fratele meu.

– E şi tatăl copiilor tăi şi ştiu că există o lege împotriva acestui lucru în țara asta. Se cheamă incest.

Shaquila zîmbi cu răceală.

– De fapt, este ceva perfect legal. Amîndoi sîntem majori şi putem să facem ce vrem în casa noastră. Asta ştiu sigur. Acum, dacă dumneata şi această doamnă ați terminat cu întrebările, aş vrea să mă lăsați în pace. Nu ştiu nimic despre Terry: unde e, unde locuieşte sau cu cine e. Aşa că vă pierdeți timpul.

Cathy era stînjenită, dar Shaquila şi Richard nu erau. El îi zîmbi trist.

– Ştii în ce e amestecat, nu? Ştii că ia copii de pe străzi şi îi foloseşte în filmele lui porno şi la petrecerile lui – petreceri private, unde atît băieții cît şi fetele sînt violați în mod repetat de nişte brute de bărbați? Ai un băiețel frumos. Înțeleg că are o surioară. Ce-o să fie peste cîțiva ani? Crezi că Terry n-o să se atingă de fiica lui cînd n-a pregetat să-şi reguleze propria soră? Gîndeşte-te la ce spun, Shaquila, pentru că, în timp ce tu şi mama ta îl apărați, el e liber să facă tot ce vrea.

Frumoşii ochi ai Shaquilei se umplură de lacrimi. Cînd deschise gura să-i răspundă, se auzi pager-ul lui Richard piuind. El se ridică şi îl scoase din buzunar.

– E un telefon pe hol, pot să-l folosesc?

Shaquila ridică din umeri cu nonşalanță. Ştia că ori-

cum l-ar fi folosit, cu sau fără permisiunea ei. Era acel gen de om, îşi dăduse seama de acest lucru deja.

Rămasă singură cu fata, Cathy o privi cu o fascinaţie morbidă.

– Richard are dreptate, să ştii, avem mare nevoie de ajutorul tău.

Shaquila îşi trecu mîna peste faţa obosită.

– Nu vorbesc cu poliţia. Trebuie să înţelegi asta.

Cathy zîmbi.

– Dar eu nu sînt poliţia, scumpo, sînt proprietara unui club din Soho şi încerc să aflu de ce s-a sinucis unul din angajaţii mei. Se pare că fratele tău a avut un amestec destul de important. De asemenea, mai am şi cîteva sex-shop-uri – nimic exotic, totul legal –, dar trebuie să aflu dacă angajatul meu vindea chestiile făcute de fratele tău prin intermediul magazinelor mele. Nu mă deranjează atît de mult faptul că e vorba de ceva ilegal, cît conţinutul filmelor făcute de fratele tău, continuă ea. Şi eu am fost pe străzi cu mult timp în urmă. Ştiu ce-i aşteaptă pe mulţi din copiii de afară. Fratele tău, indiferent ce înseamnă pentru tine, e cauza multor suferinţe şi degradări. Din vina lui mor fete şi băieţi, ştii asta? Umblă pe străzi căutînd copii vulnerabili, le promite marea cu sarea şi, pe urmă, abuzează de ei. Totul pentru bani.

Cathy rosti următoarele cuvinte încet, dar cu şi mai multă emoţie:

– Şi eu am un copil, o fiică adolescentă, cu sîni care încep să se formeze şi cu picioare lungi. O cheamă Kitty. Cînd eram de vîrsta ei n-am fost bine îngrijită. Mama era prostituată la docuri. De cea mai joasă speţă. Am vrut ceva mai bun pentru copilul meu şi sînt sigură că şi tu vrei acelaşi lucru pentru ai tăi.

Shaquila o privi în ochi şi răbufni cu emoţie în glas.

– Uneori, mă uit la copiii mei şi îi urăsc – îi urăsc pentru că au fost şi sînt rodul unei iubiri forţate. Îl apăr pe Terry, dar îmi dau seama că nu l-ai cunoscut niciodată. E un nenorocit oribil. Întotdeauna a fost. Nu pot să ies din casa asta – pînă şi mîncarea mi se livrează. Trebuie să stau aici zi şi noapte să aştept telefonul lui.

Şi, pe urmă, trebuie să mă prefac că sînt cea mai fericită femeie de pe pămînt. Trebuie să-i sug sula fratelui meu, pentru că, altfel, îmi ia gîtul fără să stea pe gînduri. Îmi cunosc fratele mai bine ca oricine. Am fost la cheremul lui toată viaţa. Mama mă urăşte pentru că el îmi dă cu forţa ceea ce îşi doreşte. Am fost folosită întîi de tatăl meu şi apoi de fratele meu. Provenim dintr-o familie ciudată şi, acum, ştiu că n-o să scap de el decît cînd o muri. Dacă intră la puşcărie, eu n-am nimic de cîştigat, pentru că sînt în primejdie atîta timp cît el respiră. Aşa că, oricît de mult aş vrea să vă ajut, nu pot.

Cuvintele acelea fură rostite cu o sinceritate care o făcu pe Cathy să-i vină să plîngă de disperare. Pentru că fata aceea frumoasă şi inteligentă se afla într-o situaţie în care nu putea să se ajute pe sine şi nu putea să-şi ajute nici copiii.

– Îmi pare sincer rău, zise Cathy.

Shaquila rîse printre lacrimi.

– Nici pe jumătate cît de rău îmi pare mie. Dar, vezi tu, pentru mine nu există nici o scăpare. Absolut nici una.

Cathy scoase o carte de vizită din poşetă şi o puse pe braţul fotoliului, lîngă mîna Shaquilei.

– Acesta e numărul meu. Sună-mă, te rog, şi o să te ajut. Îţi promit că o să te ajut.

Shaquila o privi în ochi.

– Chiar vorbeşti serios, nu?

– Bineînţeles că vorbesc serios, Shaquila. Am fost şi eu în situaţii fără ieşire, ştiu de ce sînt în stare alţii. De ce sînt cu adevărat în stare. Nu mulţi descoperă treaba asta. Dar o să te ajut să scapi. Îţi promit că o să te ajut să scapi de el.

– Ce bine ar fi fost dacă şi viaţa ar fi fost la fel de uşoară.

Vocea Shaquilei era din nou plictisită şi lipsită de viaţă. Cathy îi atinse obrazul şi îi zîmbi.

– Viaţa nu e niciodată uşoară, Shaquila. Cei ca noi ştiu asta prea bine, dar, din cînd în cînd, ne azvîrle un colac de salvare de care trebuie să ne agăţăm.

După aceea îşi luă poşeta şi porni spre uşă.

– Sună-mă, da? Şi o să am grijă să fii dusă undeva unde nici măcar Richard Gates n-o să te găsească, zise ea şi ieşi repede din apartament.

Shaquila trebuia să se gîndească şi Cathy acceptase acest lucru. Şi ea tăcu tot drumul spre casă.

42

Imediat cum ajunse acasă, Cathy se relaxă. Făcu ceai pentru amîndoi şi, turnîndu-l în ceşti, îi zîmbi tremurător lui Richard.

– A fost una din cele mai groaznice experienţe din viaţa mea. Niciodată n-am mai avut un asemenea sentiment de totală înţelegere faţă de altcineva.

Richard nu spuse nimic; ştia că trebuia să o lase să se descarce.

Cathy se aşeză obosită.

– De ce sînt femeile întotdeauna la cheremul cuiva? Ce e în neregulă cu noi? Ne petrecem toată viaţa aşteptînd ca un bărbat să ne iubească sau să ne reguleze. Sau sfîrşim prin a ne lega de unul pe care nu-l vrem, dar de care nu putem scăpa. Bărbaţii din ziua de azi nu mai au nici un pic de respect faţă de femei. Absolut nici un pic. Terry Campbell o vrea pe sora lui şi o are, pentru că ei îi e prea frică să nu facă tot ce-i spune el. Şi sînt milioane de femei în situaţia asta, poate nu cu fraţii lor – ceea ce face ca situaţia Shaquilei să fie cu atît mai groaznică –, dar cu soţii, cu prietenii, cu amanţii lor. Citim despre astfel de lucruri tot timpul în ziare. Un bărbat şi-a ucis soţia şi copiii pentru că ea voia să divorţeze. Un bărbat şi-a ucis prietena pentru că ea se întîlnea cu altul. De parcă femeile ar fi devenit nişte nimicuri. De cînd mă ştiu, bărbaţii au încercat să profite de mine. Cînd eram mică, am avut tot felul de „unchi" care voiau

să mă ţină în braţe şi să-i ating. Un tip de-al mamei avea obiceiul să mă gîdile doar ca să poată pipăi o fetiţă de patru ani. Cînd am început şcoala, ştiam mai multe despre modul de a gîndi al bărbaţilor şi despre necesităţile lor sexuale decît ştiau majoritatea femeilor în ziua nunţii. Şi cel mai rău e că, datorită faptului că sexul infantil e un lucru atît de oribil, lumea tinde să-l ignore. Au ignorat că eu eram în pericol şi ignoră şi acum, cînd devine cea mai tare afacere din lume.

Richard îi acoperi mîna cu a lui.

– Ştiu, scumpo, nu-i nevoie să-mi spui – văd asta în fiecare zi. Am avut de-a face cu băieţi de zece, unsprezece ani care sînt seropozitivi. I-am văzut dormind pe malurile Tamisei, la discreţia tuturor celor care îi vor. Dacă ar fi după mine, aş da în ziare numele şi fotografiile tuturor celor care fac trotuarul, aş pune să se ia legătura cu soţiile şi rudele lor. I-aş face praf. Aş publica numele şi fotografia unui pedofil care a fost condamnat, pentru ca noii lui vecini să-şi poată supraveghea copiii mai bine. Dar, nu, ticăloşii ăştia sînt lăsaţi să circule liberi, beneficiază de avantaje din partea primăriei, pentru că sînt „vulnerabili", aşa încît se instalează într-o nouă comunitate, unde pot să înceapă să se uite la copii cum înoată, pescuiesc sau se joacă în parc şi s-o ia de la capăt. Crede-mă, scumpa mea, ştiu toate astea.

Cathy îl privi cu atenţie. În ochii lui se citea durerea; vedea prea multe, ştia prea multe. Richard Gates era un om bun care ţinea cu adevărat la oameni, dar prezenţa lui fizică intimida şi, astfel, transmitea cu totul alt mesaj. Arăta ca un gangster, ştia asta şi profita. Realitatea era ceva mult mai complex.

– Hai să mergem la Dunmow sau cum îi zice localităţii ăleia. Să vedem ce are să ne spună sora lui Peter. Poate că ea o să arunce puţină lumină asupra lucrurilor, sugeră Cathy apoi.

Richard fu de acord. Ridicîndu-se, îi puse o mînă grea pe umăr şi ea îşi aminti din nou de forţa lui fizică.

– O să rezolvăm treaba asta, îţi promit. Repetă-ţi tot

timpul că, măcar, Kitty e în siguranță. Ai făcut o treabă excelentă cu fata asta și ar trebui să fii mîndră de ea. Data viitoare cînd o să citim toate aiurelile alea despre faptul că aceia de care s-a abuzat odată abuzează de alții, o să rîdem, pentru că știm că nu-i adevărat. Oamenii abuzează de alți oameni, pentru că așa au impresia că pot să-i stăpînească și să-i controleze pe ceilalți. Asta-i toată chestia: controlul. Kitty ne are pe toți: pe tine, pe Des, pe mine, pe Susan. Și pe noi ne consideră ciudați majoritatea oamenilor. Dar, vezi tu, Cathy, spre deosebire de noi, majoritatea oamenilor n-au aflat încă secretul.

– Și care e secretul?

El o privi în ochi, rupîndu-i-se inima de dorință, și zise:

– Știm că, în adîncul sufletului, unii oameni sînt răi pentru că vor să fie așa. Indiferent cum maschează acest lucru, noi știm adevărul. Cei care abuzează sînt din ce în ce mai mulți și nimeni nu le ajută pe victime. Toată energia se concentrează asupra criminalilor, pedofililor, violatorilor, gunoaielor. Dar noi doi știm că e o pierdere de timp. Cel mai bun lucru pe care putem să-l facem e să-i ajutăm pe cei mici, pe copiii abuzați și fugari să riposteze. Așa că, hai să mergem, Little Dunmow ne cheamă. Să ne punem fundurile în mișcare și să vedem ce mai putem afla.

Trevale – „Terry" – Campbell era furios.

Tocmai fusese anunțat prin telefon că un polițist de la „Moravuri", un anume Richard Gates, fusese acasă la mama lui – acasă, pentru Dumnezeu! – împreună cu o blondă slăbuță și că ticăloasa o amenințase pe mama lui cu violența fizică. La cincisprezece minute după ce primise informația știa cine era blonda și că era implicată datorită faptului că acel idiot de Casper se sinucisese.

Deși chipul lui frumos era impasibil, mintea îi funcționa asemeni unui computer. Cum îndrăzneau să se ducă la ai lui? Cum îndrăzniseră să se ducă acasă la mama lui? Acum, spionul pe care îl plătea să o supravegheze pe sora lui, un asiatic scund pe nume Gunil, îi spusese că și aceasta primise o vizită din partea celor doi care fuseseră la mama lui. Aveau să-i plătească, dar mai întîi trebuia să stea de vorbă cu Shaquila.

Străbătu repede aleea care ducea la locuința surorii lui. Shaquila îi deschise înainte ca el să ajungă la ușă, avînd pe chip o parodie de zîmbet.

– Terry, scumpule, ce s-a-ntîmplat? Ce e?

El o împinse în hol și trînti ușa.

– Te-a vizitat poliția, nu? Îți mulțumesc că mi-ai spus că au fost aici, Shaquila. Îți mulțumesc foarte mult, fetițo.

Pielea părea să i se fi întins la maximum pe pomeții înalți. Vorbea printre dinți, semn sigur că urmau să fie necazuri.

Shaquila își umezi buzele, încercînd să găsească o scuză.

– Am încercat să te sun, dar îmi tot răspundea robotul. Am bănuit că ai închis telefonul ca să-ți vezi de treabă. Tocmai voiam să încerc din nou, îți jur, Terry. De ce te-aș minți? Ce-aș avea de cîștigat?

Era cuprinsă de panică și el o privea, savurîndu-i frica timp de cîteva secunde, după care se mai relaxă. Shaquila n-ar fi îndrăznit să-l înșele. Nu avea curajul.

– Telefonul meu n-are nimic, scumpo. Toată lumea a putut să mă prindă foarte bine.

Ea simțea cum o cuprinde isteria încetul cu încetul. Fratele ei era de o cruzime îngrozitoare dacă era înșelat; ar fi rănit-o rău și ar fi considerat că făcea ceea ce trebuia dîndu-i o lecție.

– Jur pe viețile copiilor, Terry, că nu te-aș înșela niciodată. De ce aș vrea să stric ce e între noi? Cum m-aș descurca fără tine, scumpule?

Îl simțea relaxîndu-se. Lui îi plăcea foarte mult cînd îl implora. Simțea nevoia să fie măgulit, să dețină controlul.

Vedea cum îi tremurau mîinile și simțea teama în vocea ei. Își putea permite să facă pe mărinimosul.

– Bine, Shaquila. Liniștește-te. Trebuie să mă asigur că îți știi locul. Deci ce-au vrut?

O urmă la bucătărie şi, în timp ce ea puse ceainicul pe foc, el se aşează la masa din lemn de pin şi se uită spre grădina perfect îngrijită.

Fiica lui se dădea în leagăn. Părul îi era frumos strîns în codiţe, iar ochii migdalaţi îi erau lipsiţi de strălucire. Îi făcu cu mînuţa respectuoasă, după care continuă să se dea în leagăn.

– M-au întrebat dacă ştiu unde eşti şi le-am spus că nu. I-am întrebat de ce voiau să ştie, dar nu mi-au spus. I-am suportat pînă au plecat. N-am ştiut ce altceva să fac.

Ridicîndu-se, el se duse în spatele ei şi o cuprinse cu braţele, pipăindu-i sînii în timp ce vorbea.

– Aşa te vreau. Noi doi împotriva întregii lumi, da? Să-i ia dracu', nu pot să dovedească nimic. Afurisita aia de Pasquale şi-a băgat nasul unde nu-i fierbe oala! Dar ştiu cum s-o pun la punct. O să-i arăt ticăloasei ce păţeşte dacă se pune cu mine.

Shaquila se întoarse să-l privească.

– Ce ai de gînd să faci?

Încercă să pară entuziasmată la gîndul că avea să se întîmple ceva rău.

– Nu-i treaba ta. Fă-mi un ceai şi, pe urmă, cred c-o să ne retragem pentru o jumătate de oră de distracţie. Ce zici?

Shaquila simţi că i se face rău, dar îşi imprimă un zîmbet larg pe chip şi spuse veselă:

– Bine, Terry, dacă ai timp.

El se uită în ochii ei negri şi spuse cu o voce îngroşată:

– Întotdeauna am timp pentru tine, draga mea.

Cathy bătu la uşa căsuţei din Little Dunmow. Amîndoi admiraseră peisajul pe drum, căci uitaseră cît de frumoase erau împrejurimile oraşului Essex. Casa părea scoasă dintr-o revistă. Avea chiar şi trandafiri în jurul uşii de la intrare vopsite în verde.

Nu răspunse nimeni şi Cathy bătu din nou, de data aceasta mai tare. Richard se uită pe fereastră şi apoi îi

făcu semn să-l urmeze în spatele casei. Aceasta era atît de micuţă, încît semăna cu o căsuţă pentru păpuşi. Se afla pe o suprafaţă de pămînt de o jumătate de acru şi, ajungînd în spate, amîndoi admirară grădina frumos îngrijită.

Soarele ieşise de după nori şi, acum, priveliştea pe care o aveau în faţa ochilor semăna cu un tablou. Cathy aproape că se aştepta ca Peter Rabbit să alerge prin iarbă spre ea.

– Nu-i aşa că e superb?

Îl urmă pe Richard prin grădină spre două construcţii din ciment. El observă totul, în jur. În spatele casei era o mică seră în care se aflau fotolii şi mese de răchită.

– Nu-i aşa că e minunat? zise el din nou. Linişte şi pace. Exact locul potrivit pentru un homosexual care are nevoie de odihnă, nu?

Cathy îl privi surprinsă. Ce naiba mai punea la cale, oare?

Deschizînd uşa clădirii mai apropiate, el strigă:

– Mişcă-ţi fundul încoace, băiete. Te-am văzut fugind prin fereastra din faţă. Poate că soră-ta ar trebui să bage nişte bani în nişte perdele ca lumea.

Cathy îl văzu pe Peter ieşind ruşinat. Nici nu se uită în ochii ei.

– Îmi pare rău, am intrat în panică, zise el cu o voce subţire.

– Eh, soră-ta pare o femeie cu gust, replică Richard. Aşa că bănuiesc că are nişte bere rece în frigider şi, dacă are, mi-ar plăcea să beau una. Mergem în casă, băiete?

Peter încuviinţă şi ei îl urmară pe potecă şi prin seră pînă intrară într-o bucătărie din lemn de pin.

– E o proprietate frumoasă şi mare, comentă Richard.

– E modificată. Soţul surorii mele e constructor. Nu pot să aibă copii, aşa că bagă toţi banii în casa asta. Îmi place foarte mult aici – e un loc atît de liniştit. Pe vremuri a fost căsuţa unui angajat la fermă, o colibă cu o singură cameră. Cînd au cumpărat-o, au plătit mai mult aco-

perişul din paie şi acum au mai făcut două dormitoare acolo. Au făcut o treabă grozavă.

În timp ce vorbeau, Peter punea bere în pahare. Îi conduse apoi în seră şi abia după ce se aşezară cu toţii, el începu să plîngă.

– Îmi pare atît de rău că v-am făcut atîtea necazuri, doamnă Pasquale, dar m-am speriat. Campbell m-a ameninţat! N-am ştiut ce să fac şi, după ce Casper s-a sinucis, m-am speriat teribil. De fapt, eu n-am vrut să fiu implicat.

Cathy încuviinţă înţelegătoare.

– Te cred, Peter, dar trebuie să ştim ce făcea Casper, în ce se băgase. Pînă nu aflăm asta, nu putem face nimic ca să rezolvăm problema. Sînt sigură că îţi dai seama.

El dădu din cap aprobator şi îşi şterse ochii.

Richard se uită la el exasperat.

– Care era treaba, băiete? Nu ne ţine în suspans.

Peter începu să vorbească repede.

– La început, Campbell scotea cărţi din acelea ciudate. Ştiţi, femei cu cai şi măgari, chestii din astea. S-au vîndut bine şi el a cîştigat ceva bani cu ele. A împărţit profitul cu Casper, şaizeci-patruzeci. Eu i-am spus lui Casper să aibă grijă. Adică, toţi ştim că nu sînteţi proastă, doamnă Pasquale. Şi nu numai asta, dar aţi fost foarte bună cu mine. I-am spus asta lui Casper, dar el mi-a zis să-mi ţin pliscu'. Ei bine, pe urmă, am avut casete video cu copii, dar Casper a zis că nu erau chiar copii, ci băieţi şi fete mai mari, dar care erau îmbrăcaţi în aşa fel, încît să pară mai mici. Asta n-am crezut-o! M-am uitat la cîteva cînd el nu era acolo şi, vă rog să mă credeţi, erau chiar copii.

– Unde sînt casetele? Am întors magazinele cu fundul în sus, dar n-am găsit nimic.

– Casper le-a luat pe toate şi le-a distrus cu o seară înainte să se sinucidă. Terry Campbell îl căuta...

Richard îşi ridică ochii spre tavan şi strigă:

– Pentru ce, prostănacule? Trăncăneşti şi, de fapt, nu ne spui nimic.

Peter închise pentru cîteva secunde ochii plini de lacrimi, după care continuă:

– Pentru casete, bineînţeles. Casper făcea copii după ele şi le vindea la rîndul lui. Asta l-a înfuriat pe Campbell atît de mult. Casper i le vindea prietenului Michaelei.

Cathy făcu ochii mari şi întrebă:

– Cine e prietenul Michaelei?

Peter se uită la Richard cînd răspunse:

– Edward Durrant. Mickey e cu el de mulţi ani.

Cathy văzu reacţia lui Richard atunci cînd auzi acest lucru.

– Îmi explică şi mie cineva despre ce e vorba, vă rog? zise ea.

– Eddie Durrant e un pseudonuim – e numele nenorocitului de frate vitreg al lui Trevale! Îşi spune Durrant, deoarece Campbell a ajuns un nume urît de toată lumea din oraş. Nu vrea să fie asociat cu Trevale, se urăsc unul pe altul. Eddie e un tip rău, dar n-aş fi crezut niciodată că e implicat în aşa ceva.

Peter scutură din cap.

– Nu e implicat, voia doar să-l aibă cu ceva la mînă pe Terry. Acum îl ameninţă cu tot felul de chestii, o să fie mare scandal şi Michaela are o parte de vină. Dacă nu s-ar fi amestecat, chestiile astea nu s-ar fi întîmplat. Cînd a aflat Terry, a vrut să-l omoare pe Casper din cauza implicării lui Eddie. Eddie încerca să-l şantajeze pe Terry folosindu-se de filme. Are nişte prieteni la Ministerul de Interne, după cum probabil că ştii, domnule Gates. Aşa avea de gînd să i-o plătească fratelui său. E ceva personal, de familie, şi, după părerea mea, ăsta e cel mai urît gen de probleme.

– Eddie Durrant, spuse Richard uluit. Credeam că e încă în America de Sud.

– A fost, dar s-a întors pentru o afacere grozavă, zise tînărul pe un ton important. Nu mă întrebaţi despre ce e vorba că nu ştiu şi, nici dacă aş fi ştiut, nu v-aş fi spus. Nu ştiu decît că vrea să i-o plătească. Mama lui Eddie a murit de curînd în East London şi el suferă foarte mult.

Casper mi-a zis că Terry a trimis o coroană şi o carte de vizită pe care a scris ceva de genul: „Unul s-a dus, a mai rămas unul". Cînd Casper şi-a dat seama cu cine avea de-a face, a distrus totul şi s-a sinucis.

– Bine, dar sigur nu ştia că făcea afaceri cu Eddie, nu? Ar fi ştiut care e legătura între el şi Terry, zise Richard.

Peter încuviinţă.

– Aşa e, dar el făcea totul prin Michaela. Cel puţin aşa mi-a spus. Habar nu avea de legătura dintre Michaela şi Eddie, nu sînt mulţi cei care ştiu. Michaela e un adevărat transsexual, iar Eddie e bisexual. Şi, să fim serioşi, Michaela s-ar lăsa în genunchi pentru oricine. Aşa a fost totdeauna. Chestia e că a lucrat pentru Terry în trecut apărînd în cîteva filme. E unul care se numeşte *O femeie, un bărbat şi un cîine*, în care apare Michaela împreună cu un ciobănesc german şi un tip aranjat în aşa fel, încît să semene cu Seth din *Emmerdale Farm*. Îţi vine să verşi, nu altceva.

Cathy era uluită şi dezgustată.

– Şi cum a ajuns Casper să se implice în aşa ceva?

– Datora bani, de la jocuri. Ăsta era singurul lui viciu. A luat legătura cu un cămătar, Dizzy McAlpine. Acesta îi spune, de obicei, lui Terry care sînt cei care îi datorează mulţi bani şi Terry abordează persoana, propunîndu-i să lucreze pentru el, după care achită o mare parte din datorie. Dar persoana continuă să lucreze pentru el. Aşa a fost şi cu Casper. Numai că, văzînd cîţi bani se cîştigau, Casper a devenit puţin cam lacom. Cînd Michaela i-a propus copii după casete ca să le vîndă pe piaţa europeană, el a acceptat imediat. Chiar şi-a închipuit că Terry n-o să-şi dea seama. Bătrîn prost! zise Peter şi începu să plîngă din nou.

– Şi unde e Eddie acum? întrebă Richard.

– Nu ştiu. Eu n-am avut niciodată de-a face cu el. Michaela trebuie să ştie. La ea trebuie să vă duceţi.

– Deci Michaela lucrează pe două fronturi?

Peter zîmbi şters.

– Nici eu n-aş fi spus-o mai bine. Să fim serioşi, n-ar

fi pentru prima oară, nu? Ar face orice pentru bani. Orice.

Richard se ridică.

– Ar trebui să ne întoarcem. Să stăm de vorbă cu Michaela şi să aflăm cum stau lucrurile. Toate problemele astea din cauza unui conflict de familie. E o glumă, zău.

Cathy era tot derutată.

– E o nebunie, curată nebunie.

Peter o privi cu tristeţe.

– Casper a fost un prost. L-am prevenit în legătură cu ce ar putea să se întîmple, dar n-a vrut să mă asculte. Michaela e un om nenorocit. Ştia exact ce face, l-a dus pe Casper la pieire.

– Eh, nu-ţi face griji, o să rezolvăm totul foarte repede şi, pe urmă, o să te poţi întoarce la lucru. Cred că ar trebui să iei legătura şi cu Brian, e foarte îngrijorat din cauza ta.

Peter păru nostalgic.

– Mi-e dor de el, dar aştept să văd cum stau lucrurile. Nu vreau să am de-a face cu nici unul din fraţi, nici cu Eddie, nici cu Terry. Sînt periculoşi. Toată familia e ciudată.

Richard începu să rîdă.

– Asta poţi s-o mai spui o dată! Nici mama, nici sora nu sînt mai răsărite.

Întorcîndu-se spre Londra discutară despre întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

– Dacă e vorba de un conflict de familie, noi n-ar mai trebui să ne facem griji acum, cînd Casper nu mai e, zise Cathy.

Richard încuviinţă.

– Va trebui să mai fac investigaţii, dar, din cîte vezi, tu n-ai probleme. Dacă el a luat dovezile şi le-a distrus, tu nu mai eşti în pericol.

Eh, asta era bine. Dar Cathy spera ca Shaquila să o sune; dorea foarte mult să o ajute să scape. Da, avea să-i ajute pe ea şi pe copii în orice fel putea. Ea îi găsise pe Desrae şi pe Richard. Avea să-şi plătească datoria

ajutîndu-i pe negresă şi pe copiii ei. Măcar atîta lucru putea să facă.

Desrae o aştepta pe Cathy în apartament. Fardul îi era întins, iar chipul rigid de spaimă. Izbucni în plîns imediat cum îi auzi intrînd.

Aruncîndu-se în braţele lui Cathy, strigă:

– A fost aici! Terry Campbell... a fost aici. Au luat-o pe Kitty de la şcoală, Cathy. Au luat-o!

Uitîndu-se mai atent, Cathy şi Richard văzură că începuse să i se învinetească un ochi şi pometele.

– Linişteşte-te, femeie, şi spune-mi ce s-a întîmplat, îi porunci Richard.

Cathy începu să simtă primele semne de panică.

– Cum adică, au luat-o pe Kitty? Cum ar fi putut s-o ia, pentru Dumnezeu?

– Se pare că o femeie a luat-o de la şcoală. Am sunat ca să vorbesc cu ea, ca de obicei, miercuri seara şi mi s-a spus că nu era acolo. Am cerut să vorbesc cu directoarea şi ea mi-a zis că a venit o femeie cu o poveste cum că tu ai fi păţit ceva şi a spus că trebuia să o ia pe Kitty acasă. Kitty o cunoştea pe femeie, aşa că au bănuit că totul era în regulă. Kitty era disperată să ajungă să te vadă.

Cathy se prăbuşi pe canapea şi gemu.

– Pe urmă, el a venit la mine, continuă Desrae. M-a lovit, a început să strige la mine, zicîndu-mi că nimeni nu se duce la el acasă, nimeni nu-i ameninţă familia şi că o să plăteşti pentru asta. La început, habar n-am avut la ce se referea, credeam că e vorba de Casper. Dar a mai zis să-ţi spun că ţi-a luat fata şi că n-o s-o mai vezi pînă nu plăteşti. Exact astea au fost cuvintele lui. Pînă nu plăteşti.

– Adică, vrea recompensă? zise Cathy cu o voce înspăimîntată.

Richard scutură din cap.

– Scumpo, înseamnă că o să-ţi dea o lecţie şi abia pe urmă o s-o primeşti înapoi. Nu vrea bani, vrea respect. Are de gînd să-ţi dea o lecţie.

Cathy îl privi total nedumerită. Apoi înţelese încetul cu încetul şi clătină din cap. Faţa i se schimonosi de ură şi urlă:

– Ar face bine să nu se atingă de copilul meu! Îl omor dacă se atinge de copilul meu...

Apoi îşi pierdu controlul.

Ceilalţi doi încercară să o ţină pe scaun în timp ce ea se zbătea să scape ca să se ducă după copilul ei.

Kitty era totul pentru ea. Singura parte bună şi neatinsă a vieţii ei era dragostea pentru fiica ei. Întotdeauna se mîndrise cu treaba bună pe care o făcuse, cu cît de bine apărată era Kitty. O trimisese la internat tocmai ca să nu fie în pericol. Şi, acum, cineva se dusese acolo şi o luase, iar acea persoană era un nebun, un psihopat. Un om care îi dăruise propriei surori doi copii împotriva voinţei ei. Un om al cărui nume umplea de groază pe toată lumea din Londra pentru că era imprevizibil, amoral şi renumit pentru cruzimea lui.

Acela era omul care îi luase copilul lui Cathy.

Cînd în faţa ochilor văzu numai roşu auzi un urlet prelung. Îi trebui mult timp ca să-şi dea seama că ea însăşi scosese acel sunet.

43

Cathy era mai calmă. Desrae îi dăduse trei Valium-uri şi acum stătea în sufragerie, uitîndu-se la perete.

Richard era îngrozit. În viaţa lui nu văzuse o femeie atît de schimbată. Parcă cineva o luase pe adevărata Cathy şi o înlocuise cu umbra celei care fusese odată. Chipul îi era îngrozitor de alb şi ochii mari, privind fix. Pînă şi părul ei părea înfrînt, atîrnîndu-i moale pe umeri.

– Îl omor. Jur că-l omor dacă se atinge de copilul meu, spuse ea cu o voce lipsită de orice inflexiune.

Richard o ţinu în braţe un moment.

– O s-o găsim, nu-ți face griji. Acum eu o să plec, să văd ce pot să aflu, bine? O să-l găsesc pe Durrant şi o să-i cer ajutorul. Nu-ți mai face griji. Campbell n-o să-i facă nimic lui Kitty, toată chestia asta e ca să te sperie. N-ar îndrăzni să se atingă de ea. Te rog să mă crezi, Cathy, ştiu ce vorbesc.

Mințea, dar nu vedea ce altceva ar fi putut să facă.

Chiar în timp ce ei vorbeau, Kitty ar fi putut să fie victima unui viol în grup sau chiar mai rău.

Răsuflă uşurat cînd Susan P intră în cameră însoțită de gorila ei Tulson. Acesta era uriaş, negru şi tăcut, bărbatul perfect, după părerea lui Susan. O păzea, îşi vedea de treabă şi îşi lua salariul fără să scoată mai mult de un cuvînt, două.

Cathy se aruncă în brațele prietenei ei şi începu să plîngă iarăşi. Teama pentru copilul ei o făcea să-şi piardă mințile.

– Trebuie s-o găsim, Susan! Înainte s-o violeze, înainte să apuce să-i facă vreun rău. E doar un copil, n-are decît paisprezece ani. Dacă pățeşte ceva, înnebunesc.

Susan o linişti, şoptindu-i cuvinte de alinare şi spunîndu-i că totul avea să fie în regulă. După ce plecă Richard, o făcu pe Cathy să se aşeze şi, privind-o în ochi, îi zise cu fermitate:

– Adună-te, Cathy. Asta nu ajută la nimic. Trebuie să fii puternică acum. Avem nevoie de tine să fii mai tare ca oricînd. Kitty are nevoie de tine. O s-o găsim, bine?

Cathy încuviință. Vocea calmă a lui Susan P avea efect asupra ei.

– Dacă-ți pierzi cumpătul, nu rezolvi nimic. Înțelegi?

Deschizînd poşeta, Susan P scoase o fiolă plină cu un praf şi puse puțin din acesta pe măsuța de cafea.

– Trage puțin, e cocaină. Ştiu că, în mod normal, nu te atingi de aşa ceva, dar o să-ți dea putere şi o să ai nevoie în seara asta.

Cathy luă micul pai din mîna prietenei sale şi trase repede cocaina pe nas.

– Am luat legătura cu toți cunoscuții mei şi pot să-ți garantez că pînă diseară o să avem un indiciu. Nu ne

trebuie decît o idee în legătură cu locul unde ar putea s-o ducă. Odată ce o să ştim asta, o să şi plecăm într-acolo.

Susan vorbea ca s-o liniştească. Dacă nu le spunea cineva unde se afla fata, nu aveau nici o şansă să o găsească.

Ştiut fiind faptul că ticălosul de Campbell abuzase de copii ani de zile fără să primească nici măcar o amendă pentru cîştiguri imorale, părea o nebunie să speri că avea să facă o greşeală de această dată. Dar unde era viață era şi speranță, spunea un proverb şi Susan P ştia că trebuia să-i susțină moralul lui Cathy.

Michaela se afla în maşina lui Campbell. Terry îi dădu banii promişi.

Michaela nu-i numără, ştiind că erau toți. Punînd cele două mii de lire în poşetă, zise:

– N-o să-i faci nici un rău, da, Terry? E un copil bun, am acceptat treaba asta doar ca să-ți fac o favoare.

Terry rîse cu asprime.

– Mă priveşte ce fac cu ea, clar? Eu m-am achitat de sarcina mea, tu te-ai achitat de a ta. Fata e proprietatea mea acum, nu mai are nici o legătură cu tine. Vezi-ți de treaba ta şi totul o să fie bine, Dacă te amesteci, îți zbor capul de pe umeri, cu tot cu perucă. Ai priceput?

Dar Michaela nu fu mulțumită.

– Ți-am adus-o cu condiția să nu-i faci nici un rău. Ascultă-mă, Terry. Puştoaica e o dulceață, e un copil bun şi mama ei o să facă tot posibilul s-o găsească, la fel şi Richard Gates şi Susan P. Mi-ai promis c-o s-o foloseşti doar ca mijloc de constrîngere.

Terry Campbell zîmbi, dezvelindu-şi dinții albi şi egali, după care spuse cu asprime:

– Am mințit.

Michaela păli sub fard.

– Ticălosule! Ştii că n-aş fi făcut nimic dacă aş fi crezut c-o să-i faci rău. Ce s-a-ntîmplat de te-ai răzgîndit?

– Mama ei a fost în casa mea – în casa mea! Unde

trăiesc copiii mei! Şi a fost şi în casa mamei mele şi a amenințat-o. A amenințat-o pe mama, repetă Campbell, după care trase aer în piept. Nimeni nu se joacă vreodată cu familia mea fără să fie pedepsit. Este ceva personal. Cățeaua aia trebuie să primească o lecție şi eu o să am grijă de asta.

Apoi, deschizînd portiera, Terry îl împinse cu brutalitate.

– Cară-te, idiotule! Am obținut ceea ce am vrut datorită ție. Acum lasă-mă în pace şi ține-ți gura.

Michaela ştia cînd să se retragă şi asta şi făcu. Privind în urma maşinii se gîndi că două mii nu erau de ajuns pentru ceea ce făcuse. Ar fi trebuit să ceară cinci. Oprind un taxi, porni spre apartamentul lui Eddie Durrant din Bayswater.

Îşi arsese toate punțile acum. Nu se mai putea întoarce nici acasă, nici la club – nicăieri. Cathy trebuia să fi aflat cine o luase pe fiica ei de la şcoală, trebuia să ştie deja că Michaela o trădase. Dacă i se întîmpla ceva lui Kitty, era un om mort.

Dar Michaela fusese întotdeauna o mincinoasă egoistă cu două fețe; acest lucru era în firea ei. În definitiv, două mii erau două mii. Avea nevoie de bani ca să se ducă în America de Sud să-şi facă operația care avea să-i schimbe viața.

O fată trebuia să-şi cunoască interesele, mai ales cînd fata era, de fapt, bărbat.

Louis Bardell avea douăzeci şi opt de ani. Pielea lui măslinie, ochii verzi şi părul negru şi des îl făceau să fie extrem de atrăgător. Ştia că lumea se uita la el şi îi plăcea acest lucru. Era, de asemenea, un homosexual cu gusturi mai exotice: băieții.

Ieşind împreună cu doi tovarăşi ai săi de suflet din apartamentul lui din Kensington, Louis văzu un individ solid şi cu chelie stînd rezemat de *Mercedes*-ul lui bleumarin. Uitîndu-se la prietenii lui, strigă:

– Dă-te la o parte de lîngă maşina mea, amice, pînă nu chem poliția.

Individul se îndreptă şi Louis văzu mai bine cît de solid era. Prietenii săi se dădură înapoi.

– Eu *sînt* poliția. Intrăm puțin? Aş vrea să stăm de vorbă în legătură cu...

– Îmi pare rău, dar tocmai plecam....

Vocea i se frînse cînd Richard Gates îi zîmbi amenințător.

– Înăuntru, vă rog, toată lumea.

Intrînd în casă, Richard se uită cum Louis şi prietenii lui se aşezară în salonul spațios şi înalt.

– Frumoasă locuință.

Louis pufni ironic.

– Uită-te bine, dragule, pentru că e singura ta ocazie să vezi aşa ceva.

– Dacă nu-ți ții gura aia afurisită, o să am grijă să ajungi la Brixton pentru cîțiva ani, să mă ajuți la anchete, şi acolo o să ai ocazia să ți se facă fundu' arşice!

Louis şi prietenii săi se cutremurară.

– Durerea e un lucru oribil, nu-i aşa, băieți? continuă Gates. Ştiu că mie unuia nu-mi place, dar îmi place s-o provoc altora. Ciudat, nu? Aş putea să scot un cuțit, să vă tai urechile şi să rîd în hohote, dar, dacă m-ați zgîria din greşeală, m-aş înfuria teribil. Urăsc durerea, durerea personală.

Îi zîmbi lui Louis.

– Asta e ceva ce avem în comun, nu-i aşa? Pentru că şi ție îți place să răneşti oameni, nu? Îți place să răneşti băieți şi fete. Ştiu asta, pentru că am văzut o casetă video unde faci chiar treaba asta. Vezi tu, Trevale a vîndut casetele astea. N-a fost o petrecere chiar atît de privată. Eşti numărul unu în topul european al pedofililor. Eşti celebru, amice.

Louis era acum alb ca varul. Întreaga lui atitudine se schimbase în cîteva secunde. Umezindu-şi buzele, clătină din cap uluit.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Ochii tăi verzi sînt greu de confundat. Înțeleg că ai şi un tatuaj mai neobişnuit pe fesa dreaptă: un şarpe care caută să-şi prindă coada. Vrei să-ți dai pantalonii

jos şi să-mi dovedeşti că mă-nşel? Nu, aşa am bănuit şi eu. Te aşteaptă ani mulţi. Nu există atîţia bani în lume ca să împiedice judecarea ta.

– Ar fi bine să ai grijă ce spui, domnule...

Richard zîmbi.

– Gates. Inspector detectiv Richard Gates. Vrei să-ţi tatuez numele pe fesa cealaltă? Ca să nu-l uiţi?

Întorcîndu-se spre ceilalţi doi, zîmbi din nou. Era unul din zîmbetele lui mai bune, o combinaţie între o grimasă şi un cap de mort.

– Dumneavoastră, domnilor, sînteţi cam tăcuţi. Ce s-a-ntîmplat, v-a mîncat pisica limbile?

Cei doi, unul analist programator şi celălalt un fotbalist profesionist, îl priviră înspăimîntaţi.

– Ce doreşti să afli, de fapt? întrebă analistul.

– Locul unde se ţine petrecerea lui Terry Campbell. Am aflat că dă una din petrecerile lui private în seara asta. Bine, trebuie să fie private, nu? Adică, nu e genul de petrecere la care să-ţi inviţi mama sau sora, nu?

Fotbalistul, un francez în vîrstă de douăzeci şi cinci de ani, avu bunul simţ să pară ruşinat şi, instinctiv, Richard ştiu că acela era omul lui.

Se uită la Richard şi spuse încet:

– Nimeni nu ştie locul decît cu o oră înainte. Aşa a procedat întotdeauna.

– Bine, hotărî Richard, atunci o să stăm cu toţii aici, o să sporovăim puţin, o să bem un whisky şi, cînd o să aflăm locul, o să merg cu voi şi o să-i stric distracţia, zise el frecîndu-şi mîinile la fel ca Uriah Heep şi exclamînd cu o voce de fată: Doamne, abia aştept!

Kitty era îngrozită. Cînd o văzuse pe Michaela la şcoală fusese îngrijorată, la început, temîndu-se că mama ei păţise ceva. Dar Michaela o asigurase repede că mama ei era bine, dar că Desrae dădea o petrecere privată şi dorea să fie şi Kitty acolo. Povestea despre Cathy o spusese doar ca să-i dea drumul de la şcoală.

Abia cînd ajunseseră la Londra şi fusese dusă într-o casă străină, îşi dăduse seama că nu era în regulă ceva.

Prima dată cînd îl văzuse pe Trevale Campbell fusese îngrozitor. El doar se uitase fix la ea, după care o pusese să ridice braţele deasupra capului şi să se rotească încet. În tot acel timp, o privea cu un ochi critic.

Michaela nu se vedea nicăieri. Cînd Kitty încercă să se ducă la uşă, individul o apucă de braţ cu brutalitate şi o trînti într-un fotoliu cu atîta forţă, încît avu impresia că i se frînge şira spinării. Fata îşi dădu seama că era în pericol, dar habar nu avea de ce se întîmpla acest lucru. Oare ce voia acel individ de la ea?

Apoi, el puse o casetă video, spunîndu-i să se uite şi să înveţe.

Abia după ce văzu caseta realiză în ce situaţie îngrozitoare era. Lui Trevale Campbell îi plăcea fiecare clipă de spaimă a ei.

Dacă mama acelei căţele îşi închipuia că avea să scape nepedepsită pentru că îi pîngărise casa, se înşela amarnic. Şi, după ce avea s-o aranjeze pe fiică, avea s-o aranjeze şi pe mamă.

O va sili să se uite la caseta pe care urma să fie înregistrată fiica ei.

Eddie Durrant era un bărbat foarte solid şi chipeş, cu ochi negri şi migdalaţi ca ai tatălui său şi cu o piele perfectă de culoarea cafelei. Fiind un criminal violent, îşi ura fratele vitreg cu înverşunare. Mama lui Eddie fusese o tînără albă din East End pe nume Renée. Născuse la şaisprezece ani şi tatăl lui o părăsise, deşi întotdeauna avusese grijă de fiul său.

Ca şi Trevale, Eddie era demn de tatăl lui.

Îşi îndemnase fiii să fie tari, să fie duri, să fie cei mai buni. Cînd erau mici, îi forţase să participe la confruntări violente, îi făcuse să se bată între ei şi învingătorul era cel mai bun fiu al lui în ziua respectivă.

Eddie urîse întotdeauna faptul că tatăl lui trăise cu mama lui Trevale după ce o părăsise pe a lui.

Devenind adult, avea acelaşi defect ca fratele său vitreg. Amîndoi luau bunătatea drept slăbiciune şi amîndoi respectau forţa şi numai forţa. Amîndoi se foloseau

şi abuzau de oricine. Amîndoi considerau banii ca fiind singura marfă şi activitatea sexuală violentă ca fiind ceva ce li se cuvenea de drept. Nu le-ar fi trecut niciodată prin cap că existau şi sentimente. Cel puţin sentimentele altora.

Cînd aflase că fratele său făcea o avere de pe urma afacerii cu filme pornografice, Eddie hotărîse să cîştige şi el ceva din asta. Nu pentru că ar fi avut nevoie de bani sau pentru că ar fi vrut o nouă afacere, ci pentru că îi făcea plăcere să-l învingă pe Trevale. Michaela se dovedise a fi de treabă, aşa cum ştia Eddie că era.

Acum, auzind despre ultimele întîmplări, Eddie era supărat şi încîntat în acelaşi timp.

– Vrei să spui că fratele meu a răpit-o pe fiica lui Cathy Pasquale şi o s-o folosească la una din petrecerile lui în seara asta?

Michaela încuviinţă, speriată de ceea ce făcuse. Cînd îl văzuse pe Eddie, îşi dăduse seama că juca pe două fronturi şi acest lucru era extrem de periculos. Dar voia să cîştige mai mulţi bani înainte de plecarea la Rio.

Luă aerul unei fetiţe pierdute şi spuse pierit:

– A trebuit să fac ce mi-a cerut, Eddie. Dacă aş fi refuzat să mă duc s-o iau, mi-ar fi făcut rău, nu?

Eddie se uită la bărbatul-femeie din faţa lui şi simţi un dezgust teribil.

– Acea femeie Pasquale a fost bună cu tine. Tu nu eşti loial nimănui, Mickey?

Michaela ridică din umeri.

– Bineînţeles că sînt, dar nu pot să mă lupt cu Terry, ştii asta foarte bine. După ce tu o să te-ntorci în America de Sud, eu o să rămîn iarăşi singură. Nu pot să-mi permit să-l am ca duşman pe fratele tău.

Eddie rîse fără umor.

– Dar poţi să-ţi permiţi s-o ai ca duşmancă pe Cathy Pasquale, asta vrei să spui?

Michaela nu era deloc încîntată de felul cum evolua conversaţia.

– Uite ce e, Eddie, am făcut doar ce trebuia să fac, clar? Bine, îmi pare rău, îmi plăcea puştoaica, îmi place

Cathy... să mă ia dracu', îmi plac toţi, dar trebuie să mă gîndesc şi la mine. Am putea să cîştigăm bani frumoşi. Dacă-i spunem lui Cathy că putem să-i aducem fata înapoi, o să ne plătească bine, ştiu sigur.

Eddie stătea în faţa *lui*, cu bărbia sprijinită în palmă.

– Nu mai spune.

Înflăcărîndu-se, Michaela dădu din cap afirmativ.

– Cel puţin zece miare, dacă nu mai mult.

– Eşti gata să vinzi viaţa unei fete, care e fiica femeii care a fost foarte bună cu tine. Care ţi-a împrumutat bani pentru operaţia de sîni, care ţi-a dat o slujbă cînd avea nevoie de una, care te-a luat în clubul ei şi, din cîte îmi dau seama, în familia ei. Vreau să pricep totul foarte bine. Vreau să fiu convins că eşti chiar atît de a dracului de josnică! Dumnezeule, credeam că Trevale e un gunoi nenorocit, dar tu, Michaela, îl întreci.

Mickey se bosumflă.

– Eh, cînd zici aşa, sigur că sună urît. Dar nu priveşti lucrurile din punctul meu de vedere. Am muncit pe rupte în clubul ăla pentru Cathy, seară de seară. Nu mi-a dat nimic pe degeaba, nu? Adică, e interesul ei să se poarte bine cu noi, nu? Categoric, e o tipă de treabă, dar, la urma urmei, e şefa mea, nu-i ca şi cum mi-ar fi rudă, nu? Se lăfăie în bani, e putred de bogată. De ce n-aş avea şi eu puţin din ce are ea?

– Chiar crezi că poţi să justifici ce-ai făcut, nu? spuse Eddie nevenindu-i să creadă. Uite ce e, te-am rugat să mă ajuţi să-mi distrug fratele. Asta a fost ceva personal. Pe urmă, tu ai făcut o altă înţelegere cu el pe la spatele meu. Apoi, zise el rîzînd, asta-i partea care-mi place cel mai mult, îţi închipui că poţi să vii aici şi să cîştigi mai mulţi bani folosindu-te de mine ca s-o şantajezi pe femeia care a fost bună cu tine şi care, din întîmplare, mie nu mi-a făcut absolut nimic. Aşa e? Am înţeles corect?

Eddie se ridică.

– Pune-ţi haina. O să-i facem o vizită acestei femei.

Michaela simţi că leşină.

– Poftim?

– M-ai auzit foarte bine. O să mergi la tipa asta şi o

să-i spui ce s-a întîmplat cu fiica ei şi, dacă vrea să-ţi tragă cîteva, eu n-o s-o împiedic, scumpete. De fapt, s-ar putea chiar să-i dau o mînă de ajutor. Întotdeauna am ştiut că eşti o profitoare, Michaela, dar chestia asta e de-a dreptul incredibilă. Însă e şi o parte bună, aşa pot să-l fac praf pe fratele meu fără să mişc un deget măcar. Asta mi se pare o afacere bună.

Michaela era stupefiată.

– Haide, Eddie, doar nu mi-ai face aşa ceva, nu?

El îşi trecu mîna peste capul ras şi zise vesel:

– Ba cum să nu? Stai numai să vezi.

Eddie o găsi pe Cathy la club, unde aceasta aştepta împreună cu Susan P şi Desrae să afle unde se ţinea petrecerea. Cînd el intră în birou cu Michaela, Susan şi Desrae se uitară la ei ca şi cum ar fi văzut nişte stafii.

– Eddie Durrant şi Frumoasa Michaela – cărui fapt datorăm această plăcere? îi întîmpină Susan cu maliţiozitate.

– Nu ne-am mai văzut demult, Susan. Arăţi bine, scumpo. Dar tu întotdeauna ai arătat bine, spuse Eddie linguşitor, după care îi zîmbi lui Cathy, întinzîndu-i mîna cu o manichiură perfectă. Doamna Pasquale? Îmi face plăcere să te cunosc.

Cathy îl privi uşurată. Dacă acela era fratele lui Trevale, cel care îl ura, atunci aveau o şansă. Cocaina îşi făcuse efectul deja şi mintea îi era ascuţită ca briciul, deşi mîinile îi tremurau. Apoi îşi dădu seama că, lîngă el, era chiar Michaela: Michaela, care o luase pe fetiţa ei de la şcoală şi i-o dusese celui care avea să-i distrugă inocenţa. Cînd Cathy se năpusti asupra lui, nimeni nu făcu nici o mişcare.

Smulgîndu-i peruca, începu să-i care pumni şi picioare pînă cînd îl făcu să zacă la pămînt, în faţa ei. Apoi, cuprinzîndu-i faţa în mînă, se uită în ochii lui.

– Eşti mort pentru ce-ai făcut azi, ticălosule. O să te fac să urli de durere şi eu o să rîd, amice. Şi dacă-ţi închipui că eu am fost dură cu tine, stai numai să vezi ce-o să păţeşti cînd or să pună fetele mîna pe tine.

Cînd, plîngînd şi văitîndu-se, Michaela încercă să explice, Eddie Durrant îi zise:

– Las-o baltă, Mickey.

Apoi le povesti exact ce făcuse Michaela. În timp ce el vorbea, Mickey îşi văzu şansele de supravieţuire dispărînd încetul cu încetul.

În club, atmosfera tocmai se încingea. Red, un irlandez cu un rîs ca al lui Danny la Rue şi veşmintele lui Carmen Miranda, îşi făcea numărul de deschidere. Îl auziră cîntînd „Te, te, te, te, te iubesc foarte mult" cu un accent ciudat irlandezo-mexican.

Întotdeauna avea un succes răsunător şi seara aceea nu făcea nici o excepţie.

Susan P ascultă, după care întrebă:

– Deci, unde e fata, ştii?

Eddie încuviinţă.

– Dar vreau ceva în schimb.

Desrae pufni ironic.

– Bine, spune odată, negroteiule, că n-avem toată noaptea la dispoziţie. Eddie se uită la el şi zîmbi, dar ochii îi erau plini de răceală.

– Nu sînt negroteiul nimănui şi, dacă vă închipuiţi că vreau bani, vă înşelaţi. Vreau ca fratele meu să înceteze să mai respire, mă înţelegeţi?

Cathy încuviinţă.

– Nu-ţi face griji, dacă intră-n mîinile mele n-o să mai respire-n veci.

Eddie păru mulţumit.

– Casa în care e fiica dumitale e în apropiere de Kensington High Street, spuse el apoi. E casa surorii mele vitrege, dar ea nu-i acolo. El a expediat-o astăzi împreună cu copiii. Presupun că o să ducă fata acolo chiar înainte să înceapă petrecerea.

Se uită la ceas.

– E abia trecut de nouă şi jumătate, iar petrecerile încep de obicei pe la unsprezece, unsprezece şi jumătate. Toţi eroii lui vor să fie bine ameţiţi înainte, să se pregătească pentru distracţie. Ar trebui prinsă atunci.

– Şi ar trebui să-l prindem şi pe Trevale atunci, nu? întrebă Cathy în şoaptă.

– Bineînţeles.

Toţi se mişcară în acelaşi timp. Michaela era în continuare pe podea, speriată şi plină de sînge. Cathy se uită la ea.

– De tine o să mă ocup mai tîrziu. Mickey.

– Îl păzesc eu, promise Eddie. Duceţi-vă şi, cînd vă întoarceţi, să-mi povestiţi tot.

Cathy încuviinţă şi ochii îi erau lipsiţi de strălucire.

– Poţi să fii sigur, domnule Durrant.

Negrul zîmbi şi desfăcu braţele într-un gest prietenesc.

– Te rog să-mi spui Eddie. Aşa-mi spun toţi prietenii.

Nimeni nu zise nimic. Părăsiră biroul cît ai clipi. Eddie îi zîmbi apoi Michaelei.

– Perfect, au un bar foarte bine dotat, vrei să-ţi aduc ceva de băut?

Michaela se uită la bărbatul cu care se culcase de multe ori şi zise răguşit:

– Bastardule!

– Bineînţeles! Toată lumea ştie că tata nu s-a însurat niciodată cu mama, zise Eddie cu o voce plăcută. De aici au început toate problemele mele.

Punîndu-şi un coniac *Remy Martin,* îi savură gustul, anticipînd clipa în care avea să i se spună că fratele lui vitreg era mort.

44

Johnny Cartwright se uită cum Terry Campbell o forţă pe fetiţă să intre în cameră. Era înspăimîntată. Avea mîinile legate la spate şi lui i se făcu milă de ea, pentru că ştia că avea să ofere spectacolul din seara aceea, împreună cu el. Cu părul lung şi aproape negru şi cu ochii mari şi albaştri era superbă şi el ştia că avea

să-l scutească de foarte multe neplăceri.

Stătea pe jos şi el văzu că tremura din tot corpul. Era deja într-un hal fără de hal, fie din cauza drogurilor, fie din cauza şocului, poate de vină erau ambele. Un lucru era sigur: habar nu avea ce se petrece în jurul ei. Avea o privire ca a unui animal prins în capcană, un firicel lung de salivă îi atîrna din gură, iar dinţii îi erau dezveliţi într-o grimasă de teroare.

Îi era milă de ea.

El se afla în camera aceea de ore întregi şi, pe măsură ce trecea timpul, se resemna din ce în ce mai mult. Se vindea de mult timp, astfel că acel gînd era înspăimîntător, dar nu chiar ceva nou pentru el.

Cu fata aceea, însă, era cu totul altceva. Îţi dădeai seama că nu era obişnuită cu viaţa aceea după groaza de pe chipul ei, după hainele îngrijite şi după curăţenia ei. Bănui că era răpită. Ochii lui verzi erau trişti cînd îl văzu pe Trevale trăgînd-o în pat. Picioarele subţiri i se dezveliră, iar chilotul era specific uniformelor de şcoală. Johnny ştia că acest lucru avea să fie unul din punctele de senzaţie pentru cei care veneau la aşa-zisa petrecere.

Era înaltă pentru vîrsta ei, dar avea exact chipul pe care îl căutau ei: nici fată, nici femeie. Sînii în formare şi părul pubian rar erau la ordinea zilei pentru indivizii aceia, el ştia asta foarte bine. În definitiv, vînzîndu-se zilnic, ştia mai multe despre acele lucruri decît aşa-zişii psihologi şi asistenţi sociali. Aceştia doar studiau, nu participau niciodată.

Kitty se hotărîse să se împotrivească şi încercă să-l zgîrie pe bărbatul care o trăsese în pat. El o lovi, însă, cu toată puterea peste pulpă, avînd grijă să nu-i lase semne pe faţă. Durerea pătrunse şi prin Demerolul cu care fusese injectată şi ea scoase un ţipăt. Două minute mai tîrziu, avea o bandă adezivă pe gură, iar mîinile îi erau legate de tăblia patului, deasupra capului.

Terry tocmai îşi aprindea o ţigară cu marijuana cînd sosiră primii invitaţi. Johnny stătea tăcut, uitîndu-se la bărbatul şi femeia care intrară. Aveau în jur de cincizeci

de ani şi erau bine îmbrăcaţi, în geci de piele asortate. Terry îi salută ca un maître d' al unui restaurant de lux. Femeia era plinuţă, cu ochii excesiv fardaţi şi cu părul pieptănat pe spate. Johnny bănui că era o prostituată în vîrstă; bărbatul care o însoţea era, evident, partenerul ei.

Era ciudat cum oamenii aceia păreau să se găsească, fără ajutorul unui club sau al altor mijloace la care apelau oamenii normali.

Femeia se uita la Kitty de parcă tocmai i se dăduseră numerele cîştigătoare înainte de extragere.

Bărbatul se uita la Johnny, care îl privea impasibil. Îl auzi pe Terry spunîndu-le că acei doi copii aveau să facă o scenă pe care or s-o înregistreze, iar dacă doreau ceva individual, avea să-i coste în plus. De asemenea, dacă voiau caseta executată profesionist, costa mai mult, dar merita, deoarece calitatea era excepţională.

Femeia vorbea deja despre o oră pe care să o petreacă singură cu fata, iar Johnny privea şi asculta, uluit de cît de jos se puteau coborî oamenii. Credea că văzuse totul în viaţa lui, dar acel comerţ cu carne vie făcut cu atîta sînge rece era stupefiant chiar şi pentru el.

Îi zîmbi bărbatului, ştiind ce se aştepta din partea lui. Voia ca, la un moment dat, să iasă din camera aceea şi, cînd era vorba de Terry Campbell, acest lucru însemna că trebuia să facă tot ce i se cerea. Spera să ajungă mai aproape de fată ca să-i spună să facă acelaşi lucru. Dar în starea în care era, probabil că nu avea să realizeze ce îi spunea, oricum.

Dar el avea să încerce.

Bărbatul îi ciufuli părul, trecîndu-şi degetele prin el. El îi privi cu ochii lui verzi şi bărbatul se amoreză pe loc. Dacă Johnny îi făcea o impresie bună, bărbatul ar fi insistat să fie singur cu el şi, dacă avea banii, Terry ar fi fost de acord, aducînd pe altcineva pentru ceilalţi invitaţi. Totuşi, nu avu noroc. Bărbatul îşi salută în curînd doi parteneri care tocmai sosiseră.

Îi plăcea în grup. Johnny se simţi cuprins de deznădejde. Totuşi meritase să încerce. Cei doi aveau lanţuri pe ei şi Johnny fu şi mai îngrozit. Homosexualii cărora le

plăceau lanţurile puteau să fie nişte ticăloşi de o cruzime teribilă; ştia acest lucru, avusese parte deja de cîţiva. Asociau plăcerea cu durerea. Ciudat cum putea să le facă plăcere să provoace durere mai mult decît să o suporte, totuşi.

Zîmbi din nou, pentru că ştia că şansele de a transmite mai departe virusul erau din ce în ce mai mari. Dacă îl făceau să sîngereze, şi avea senzaţia că exact aşa aveau să facă, avea să le dăruiască ceva în plus în seara aceea, în afară de trupul lui şi respectul de sine.

Terry era mulţumit de comportamentul profesionist al băiatului. Ştia că mulţi pedofili se simţeau mai bine atunci cînd copilul părea de acord, pentru că se amăgeau că era încîntat de ceea ce îi făceau. Acest lucru le întărea convingerea potrivit căreia copiilor le plăcea, totuşi, indiferent de ce spuneau experţii.

Toată lumea bea, chiar şi Johnny. Înghiţi vodca însetat, sperînd să se îmbete şi, de asemenea, să se drogheze pînă cînd nu mai ştia de el. Îl văzu pe Terry turnîndu-i fetei vodcă pe gît. O auzi înecîndu- se. Toţi rîseră, pentru ei era ceva comic. Terry continuă să-i toarne vodcă pe gît şi fata bău destul de mult înainte să-şi piardă cunoştinţa.

Johnny se bucură pentru ea; spera să nu se trezească decît după ce se termina totul.

Femeia, care se dovedi a fi agent imobiliar – Johnny ştia acest lucru pentru că o auzise despre vînzarea unei proprietăţi din Willesden care ar fi putut fi folosită săptămîna viitoare –, îl întrebă pe Terry din nou cît cerea ca s-o lase singură cu fata.

El se uită la ea, gîndindu-se.

– O să te las o oră şi tu îmi închiriezi casa din Willesden pentru săptămîna viitoare pe gratis. E tot ce pot să fac.

Femeia rîse. Dinţii îi erau îngălbeniţi din cauza tutunului. Iar stratul de fard era atît de gros, încît, pe alocuri, se crăpase şi cădea. După aceea, Terry îi conduse pe bărbaţi şi pe băiat în camera alăturată.

Johnny se aşteptase la acest lucru. În cameră se

aflau un pat şi o mulţime de băuturi. În acest timp, omul de la uşă mai lăsă să intre două persoane.

Aceştia erau genul de oameni de afaceri din City, îmbrăcaţi la costum şi cu serviete. Spre deosebire de ceilalţi, erau tăcuţi. Luînd cîte ceva de băut, stătură unul lîngă altul şi bănui că erau doi amanţi care se delectau cu ceva exotic din cînd în cînd, atunci cînd îşi puteau permite. El îşi ţinea privirea aţintită asupra uşii, sperînd că fata era teafără. Nu i-ar fi surîs deloc ideea de a rămîne singur cu lesbiana.

Cei doi indivizi îmbrăcaţi în piele se apropiară de el. Unul îl mîngîie pe păr şi celălalt îi mîngîie organele genitale prin pantaloni.

– Dezbracă-te, băiete, vrem să vedem ce ne oferi.

Terry îi făcu semn din cap şi Johnny începu să se dezbrace încet. Toţi bărbaţii priveau nerăbdători. Johnny închise ochii şi trecu pe pilot automat. Auzi un geamăt din camera de alături şi aruncă o privire spre uşă, sperînd ca fata să fie teafără.

Se rugă să fie amîndoi teferi după seara aceea.

Kitty o văzu pe femeie prin aburii beţiei. Îi era foarte greu să vadă limpede mai mult de cîteva secunde, totuşi. Undeva, în mintea ei, ştia că se întîmplase ceva rău, dar nu putea să-şi amintească deloc ce anume.

Deschizînd ochii încă o dată, o văzu pe femeie aplecîndu-se asupra ei. Faţa îi era fardată oribil şi putea a parfum.

Cînd îşi dădu seama că femeia îi săruta sînii, i se făcu atîta scîrbă, încît vomită vodca pe părul şi umerii femeii. Kitty ar fi vrut să rîdă şi să ţipe în acelaşi timp. Dar nu putu să facă nici una, nici alta, pentru că descoperi că îi era greu să respire. Voma îi intrase pe gît şi pe nas şi, aşa cum era întinsă pe spate şi legată, se chinui să respire.

Femeia se ridică în capul oaselor acum, cu chipul schimonosit de furie şi îi trase lui Kitty o palmă peste faţă.

Fata simţi că îşi pierde cunoştinţa şi ultimul ei gînd se

îndreptă spre mama ei. Cufundîndu-se în întunericul plăcut, se întrebă dacă mama ei o căuta; dacă ştia că fusese luată de la şcoală.

Femeia încerca să se curețe. Auzind agitaţie în camera alăturată, întredeschise uşa puţin. Acolo era un vacarm. Era plin de lume: uniforme, haine de stradă şi, în groaza ei, fu uimită cînd văzu cel puţin doi travestiţi. Bănui că veniseră la petrecere.

Închizînd uşa, privi în jur. Trase draperiile şi încercă să deschidă fereastra. Aceasta era bătută în cuie, însă. Bineînţeles că era normal să fie bătută în cuie, nu? De cîteva ori copiii săriseră pe geam şi petrecerea fusese abandonată.

Privi în jur îngrozită. Dacă era descoperită acolo singură cu fata, care acum scotea un şuierat ciudat, o încurca rău de tot. Aveau să-i fie puse în pericol nu numai slujba, dar şi poziţia ei în comunitate, la biserica locală, şi în faţa vecinilor.

Luînd o bucată de lemn din cămin, se hotărî să încerce să spargă geamul. Exact în clipa în care puse mîna pe lemn, uşa fu deschisă şi îl văzu pe Johnny, care strigă:

– E o fată aici! Veniţi repede că se sufocă.

Îngenunche în pat apoi, încercînd să-i dezlege mîinile fetei. În timp ce femeia privea, în cameră intră o blondă slăbuţă şi ea ştiu imediat că aceea era mama fetei. Numai o mamă ar fi putut să aibă expresia aceea feroce în ochi, numai o mamă ar fi putut să aibă atîta ură uitîndu-se la ea.

Băiatul o trase pe fată în şezut şi blonda îi şterse faţa, curăţîndu-i gura şi nasul. Deodată, fata tuşi şi trase de cîteva ori aer în piept. Atunci îşi dădu seama femeia că fata fusese la un pas de moarte, că fusese cît pe ce să se sufoce înecîndu-se cu propria vomă.

În timp ce privea consternată, femeia cea slăbuţă lăsă fata în grija băiatului şi se dădu jos din pat, traversînd încăperea. Era atît de micuţă, ca o păpuşă.

Lesbiana era înaltă şi cu oase mari. Arăta exact ca una din înaintaşele ei slave.

Era puternică.

Dar nu destul de puternică pentru femeia aceea micuță cuprinsă de o furie violentă. Cînd mama fetei o atacă, fu scoasă cu capul prin geamul pe care voise să fugă.

Apoi, totul se termină. Un bărbat solid şi cu chelie o trase de pe ea, rîzînd.

– Gata, Cathy, hai să mergem, lasă poliția să-şi facă treaba acum. Am găsit-o pe Kitty, este teafără. Haide, scumpo, să mergem, zise el încercînd să-i descleşteze mîinile din părul femeii.

– Te omor, auzi? Dacă intri la puşcărie, o să pun mîna pe tine acolo, te găsesc oriunde te-ai duce. Eşti a mea, te omor cu mîinile mele!

Vocea lui Cathy era o şoaptă care dădea fiori şi se auzea în toată camera.

– Te-ai atins de copilul meu, te-ai atins de fetița mea. Îți smulg inima şi o să cînt ca Julie Andrews cînd o să fac asta. Nu, uita, cucoană.

Estelle Parkinson tocmai afla cum era să fii agresat.

Richard privea scena şi apoi se uită la Estelle.

– O să ți se învinețească ochiul, scumpo, şi părul îți cade ghemotoace-ghemotoace. Dar acelaşi lucru o să ți se-ntîmple şi în puşcărie. Sper c-a meritat, pentru că viața, aşa cum o ştii tu, s-a terminat pentru tine acum.

Estelle Parkinson se uită la bărbatul acela şi îi simți ura, ştiind că el asta şi voia. Ea fu prima care-şi lăsă privirea în jos. Cînd fu scoasă din cameră, un travestit solid îi trase un pumn în ceafă, împingînd-o cît colo împreună cu cel care o ținea.

Toți izbucniră în rîs. Era, pe de o parte, uşurare, pe de alta, stînjeneală. Pentru mulți dintre polițişti era prima oară cînd se confruntau cu acel aspect al comerțului cu sex şi sperau să fie şi ultima.

Desrae intră în dormitor, fiindu-i groază de ceea ce ar fi putut să vadă, dar, cînd o zări pe Cathy, ştiu că, indiferent de ce se întîmplase, Kitty era în siguranță acum. Se uită la băiat, la părul lui frumos şi la ochii lui superbi, şi se văzu pe sine cu mulți ani în urmă. Numai

că el avusese norocul să-l găsească pe Joey. Băiatul acela pe cine avea? Luîndu-l pe după umeri, îl strînse lîngă el.

– Gata, gata, băiete. Eşti în siguranță acum. Cavaleria a sosit exact la timp, iar polițiştii aceştia de treabă or să-i ia pe toți oamenii răi. Ce emoționant, nu? spuse el zîmbindu-i băiatului care, în sfîrşit, începu să plîngă.

Desrae îl consolă, ştiind că, din seara aceea, băiatul avea să devină o prezență fixă în viața lui. Nu pentru un motiv sexual, ci pentru că el fusese în locul potrivit la momentul potrivit.

Lui Desrae îi făcea plăcere să aibă grijă de oameni şi, acum, avea încă un protejat. Viața îşi avea compensațiile ei, dar Dumnezeu le oferea într-un mod foarte ciudat, uneori.

Lui Kitty i se făcuseră spălături stomacale şi fusese consultată de cei mai buni medici disponibili.

Era neatinsă.

Cathy îi mulțumi Domnului şi se aşeză lîngă patul fiicei ei, ținînd-o de mînă în timp ce ea dormea după calmantele care i se dăduseră şi din cauza şocului. Cu puțin noroc, nu avea să-şi amintească prea mult din coşmarul prin care trecuse. Dacă îşi amintea, ei aveau să aibă grijă să beneficieze de ajutorul celui mai bun psihiatru.

Richard stătea lîngă ea, ținînd o mînă grea pe genunchiul lui Cathy. Stăteau astfel, tăcuți, ca nişte părinți care îşi iubeau copilul enorm de mult, uniți în dragostea lor pentru fată.

– O să fie bine, Cathy, îți promit.

Ea îi aruncă o privire şi zîmbi stins.

– Nu-mi vine să cred că oamenii chiar pot să facă aşa ceva. Totuşi, ar trebui să ştiu că o fac, ar trebui să ştiu asta mai bine ca oricine.

Richard oftă şi o îmbrățişă, mîngîindu-i spatele uşor.

– Haide, plîngi zdravăn, descarcă-te. Ai suferit un şoc teribil, Cathy. Fiica ta a fost răpită şi cît pe ce să fie violată, ai tot dreptul să plîngi.

Ea încercă să zîmbească printre lacrimi.

– Ce m-aş face fără tine, Richard? spuse ea cu o voce scăzută şi obosită. Întotdeauna mi-ai fost alături, de la bun început. Din prima clipă cînd te-am văzut, am ştiut că pot avea încredere în tine, chiar dacă erai tipul cel mai înspăimîntător pe care îl văzusem vreodată. Am simţit ceva în tine: bunătatea, căldura. I-am spus asta lui Desrae şi el a-nceput să rîdă.

Richard ridică din umeri.

– E normal, nu? Spre deosebire de tine, el nu mă vede aşa cum sînt în realitate. Rareori las pe cineva să facă asta.

Cathy îl privi în ochi.

– Ştiu asta mai bine ca oricine. Toată lumea crede că eşti un bandit plin de cruzime care se ascunde sub o mască de poliţist, cînd, de fapt, tu eşti un om minunat.

El zîmbi. Dinţii fuseseră întotdeauna unul din lucrurile lui cele mai bune şi ştia asta.

– Sînt un om minunat, aşa e? Ei bine, să nu te mai audă cineva. Nu vreau să-mi pierd reputaţia la o vîrstă atît de înaintată.

Desrae intră în salon, acest lucru împiedicînd-o pe Cathy să-i răspundă. Se uită la ei şi oftă adînc.

– Parcă sînteţi nişte porumbei aşa cum staţi aici, îmbrăţişaţi. Chiar mă faceţi gelos.

Apoi se uită la Kitty şi clătină din cap cu tristeţe.

– Sărmanul copil! Uite ce e, Cathy, fără supărare, dar arăţi groaznic. Du-te acasă. Au zis că o să doarmă pînă mîine dimineaţă şi cred că ai nevoie de o tărie şi de o baie fierbinte...

Cathy scutură din cap, dar Richard o ridică de pe scaun.

– Are dreptate. Hai, scumpo, te duc eu acasă. Dormi puţin şi, pe urmă, te aduc înapoi, înainte să plec la serviciu, da? Am lăsat totul în grija capabilului meu asistent. E la fel de util ca o scrumieră pe o ambarcaţiune cu motor, dar ştie cum stau treburile. O să-i bage la arest.

Desrae îi împinse spre uşă.

– Mîine or să-i pună întrebări lui Kitty. O să aibă nevoie de tine lîngă ea şi tu va trebui să fii odihnită. Dormi cîteva ore şi linişteşte-te, pentru Dumnezeu.

După ce îi mai aruncă o privire fiicei ei, ieşi din salon. Ajunseră acasă în douăzeci de minute, iar Richard îi pregăti baia în timp ce ea puse de cafea. Ea se cufundă în apa fierbinte şi înmiresmată şi el îi aduse un coniac şi o ţigară.

Ea îi zîmbi în semn de mulţumire.

– Mă răsfeţi, Richard.

– Meriţi să fii răsfăţată, deşi regret că am pus spumant. Aş fi văzut şi eu ceva.

Cathy rîse, dar era un sunet greu şi obosit.

– Mă bucur atît de mult că e teafără, Richard. Mi-a fost aşa de frică... mă gîndeam cu groază la ce ar fi putut să i se întîmple.

– Ei bine, e teafără. Am ajuns acolo la timp şi o să treacă peste toate astea, scumpo, o să avem grijă cu toţii ca lucrul ăsta să se întîmple.

Ea luă o înghiţitură de coniac, plăcîndu-i acea senzaţie arzătoare.

– Erai ca o pisică sălbatică! Ce faţă făcuse individa aia... Sper să nu te înfurii niciodată pe mine.

Cathy roşi.

– Voiam s-o omor. Zău, Richard, dacă aş fi avut armă, aş fi împuşcat-o.

– Acum ştii de ce nu se vînd arme aici. În Statele Unite, armele de foc se găsesc foarte uşor şi nici unul din noi nu ştim de ce sîntem capabili atunci cînd ne pierdem cumpătul. Cel mai trist e că, imediat cum te calmezi, regreţi ce-ai făcut. Chiar dacă femeia aia era aşa cum era, dacă ai fi omorît-o, ai fi avut-o pe conştiinţă.

Cathy se gîndi la spusele lui.

– Nu ştiu. Ceea ce avea de gînd să-i facă fetei mele era obscen, dezgustător. Poate că mi-ar fi părut rău, nu ştiu. Ceea ce ştiu e că, dacă aş fi avut o armă atunci, aş fi omorît-o.

Richard se uită la ea. Era atît de frumoasă cu părul strîns în coc şi nefardată.

O iubea.

O iubea atît de mult, încît, uneori, era ca o durere fizică. Cîteodată îşi închipuia că era însurat cu ea, îşi închipuia că ea îl iubea la fel de mult ca el. Că aveau un copil împreună, că trăiau împreună, ca soţ şi soţie. Spuma o acoperea, dar el zări un sfîrc trandafiriu şi simţi un început de erecţie ridicîndu-se brusc. Ieşi din baie şi se duse în sufragerie să-şi bea coniacul.

Ea veni puţin mai tîrziu, înfăşurată într-un prosop mare şi alb, cu pielea trandafirie din cauza apei fierbinţi şi mirosind a lemn de santal şi a pastă de dinţi.

– Mă simt bine, spuse ea ghemuindu-se lîngă el pe canapea.

Cînd o văzu instalîndu-se comod, el simţi o dorinţă puternică de a o poseda, indiferent dacă ea voia sau nu.

Dar nu o făcu. Era la fel ca orice alt lucru legat de ea; îl păstra în mintea lui, nelăsîndu-l să iasă la iveală cînd o întîlnea.

Ştia că ea îl iubeşte ca pe un prieten şi se mulţumea cu atît.

Ea îşi strecură mîna într-a lui.

– Îţi mulţumesc încă o dată, Richard. Se pare că toată viaţa trebuie să-ţi mulţumesc pentru un lucru sau pentru altul, nu?

Atingerea ei fu pentru el ca un şoc electric.

– Pentru puţin. Hai să-ţi mai pun un pahar.

Îi umplu paharul din nou şi ea îl bău practic dintr-o înghiţitură.

– Mă simt ameţită, dar foarte relaxată, zise ea înăbuşindu-şi un căscat.

Se rezemă de el, lăsîndu-l să o cuprindă pe după umeri.

– Mă faci să mă simt atît de în siguranţă, murmură ea. Niciodată n-am mai simţit asta, cu nimeni.

– Pentru că sînt poliţist şi ştii doar ce se spune despre noi, nu? Că sîntem apărătorii populaţiei şi alte chestii din astea.

Cathy chicoti.

– Ştii la ce mă refer. După seara asta, n-ar trebui să

mă mai simt în siguranţă niciodată. Am fost la un pas de a-mi pierde copilul, singurul lucru la care ţin cu adevărat. Dar, acum, ghemuită aici lîngă tine, pot să mă relaxez, în sfîrşit. Totdeauna pot să fiu eu însămi în prezenţa ta, nu trebuie să mă prefac că sînt ceva ce nu sînt. Mă cunoşti aşa cum sînt în realitate, pe mine, adevărata Cathy Connor. În sufletul meu, o să fiu întotdeauna Cathy Connor. Micuţa Cathy Connor pe care tu ai ajutat-o, asupra căreia ai vegheat.

Sorbi din nou din coniac.

– Nu-ţi doreşti să fi fost căsătorit, să fi avut o familie?

El o strînse aproape şi spuse în glumă:

– O am pe Kitty, vă am pe tine şi pe Susan P. Îl am şi pe afurisitul de Desrae! Pentru ce aş vrea o nevastă, n? M-aş plictisi îngrozitor.

– Sînt atît de fericită că o am pe Kitty, zise ea îngîndurată. Aş fi vrut să mai am un copil, să am o mulţime de copii. Aş fi vrut să fiu o persoană normală. Ştii ce vreau să spun: să cunosc un băiat, să ne căsătorim, să avem copii, să avem o ipotecă, să am o slujbă cu program redus ca să-mi cîştig banii pentru propriile mele nevoi. Mi-ar fi plăcut toate astea. Să pregătesc cina, să spăl, să calc, să frec duşumelele...

– Te iau de nevastă şi o să poţi face toate astea pentru mine. Dar, te previn, am foarte multe lucruri de spălat.

Ea rîse.

– Noi doi căsătoriţi! Poţi să-ţi închipui aşa ceva?

Rîsul i se stinse, însă, cînd îşi dădu seama că el îşi putea închipui. Instinctiv, îi atinse obrazul.

– Orice femeie ar fi fericită să ai grijă de ea, Richard. Aşa cum am spus întotdeauna, eşti...

El continuă în locul ei.

– Ştiu, sînt un om minunat. O să pun să se scrie asta pe piatra mea funerară. *„Aici odihneşte Richard Gates, care a fost un om minunat."*

– Chiar un om foarte, foarte minunat.

Ea stătea în genunchi pe canapea acum. Aplecîndu-se, îl sărută uşor pe buze. Ştia ce voia el de la ea şi,

atît de mare îi era recunoştinţa, încît era dispusă să-i dea orice.

– Iubeşte-mă, Richard. Iubeşte-mă oricum vrei.

El o privi în ochi. Era pe jumătate beată, dar nu atît de beată, încît să nu ştie ce face.

Cînd ea lăsă prosopul să cadă, el o văzu pentru prima oară fără haine. Îi văzu pielea uşor trandafirie, burta rotunjită, linia fină a cutiei toracice. Începu să respire mai greu şi simţi broboane de sudoare apărîndu-i pe frunte. Îi văzu crestătura dintre picioare cînd ea se lăsă pe spate întinzînd braţele spre el.

El îi simţi mirosul şi mirosea minunat, aşa cum îşi închipuise întotdeauna.

Părul mătăsos dintre picioarele ei era de culoarea mierii şi simţi o dorinţă puternică de a-şi lipi faţa de el, de a o gusta, de a o poseda, aşa cum îşi imaginase de multe ori că făcea. În schimb, o acoperi cu prosopul şi o strînse în braţe, simţind înţepăturile lacrimilor cînd ea îl strînse la fel de tare.

– Nu mă vrei? întrebă ea cu o voce stinsă.

El închise ochii. Ah, cît de mult o dorea, cît de mult visase ca ea să rostească aceste cuvinte. Dar voia să fie a lui numai cînd avea să vrea şi ea, nu din recunoştinţă sau pentru că voia să-i facă o favoare. Oricît de mult ar fi vrut să o posede acum, ştia că n-ar fi putut. Ştia că, după aceea, s-ar fi urît pe sine, că acest lucru le-ar fi schimbat relaţia.

O luă în braţe şi o duse în dormitor. O trînti în pat fără nici un pic de ceremonie şi zise:

– Haide, culcă-te. Eu o să dorm pe canapea şi mîine dimineaţă o să te trezesc cu o ceaşcă de ceai.

Ea îl privea din pat, regretînd ce făcuse. Părea atît de întristată, încît, pe moment, lui îi fu milă de ea.

– Uite ce e, Cathy, nu e vorba că nu te doresc, draga mea, dar, dacă facem dragoste, vreau s-o facem pentru că ţinem unul la altul ca între adulţi, ca un bărbat şi o femeie. Nu pentru că te simţi datoare faţă de mine, da?

Ea încuviinţă cu tristeţe şi el o sărută uşor pe obraz înainte să iasă din cameră.

Ea simţi o dorinţă ciudată de a plînge, pentru că, deodată, îşi dădu seama că, de fapt, îl dorea ca femeie; îl dorea cu disperare. Nu pentru că îi era recunoscătoare, ci pentru că era un bărbat pe care îl respecta şi la care ţinea. Pe care îl iubea chiar.

De ce nu îşi dăduse seama mai demult?

Acum îl jignise, după tot ce făcuse pentru ea. O lacrimă mare îi apăru în colţul ochiului şi şi-o şterse furioasă. Toată viaţa îi luase dragostea drept garantată. Şi, acum, îşi dădea seama de ce îi plăcea atît de mult să fie cu el, de ce erau prieteni atît de buni. Pentru că, în adîncul sufletului, îl dorea pe Richard Gates la fel de mult cum se părea că o dorea şi el şi, acum, ea stricase tot.

Nu dormi în noaptea aceea, deşi era îngrozitor de obosită, atît emoţional, cît şi fizic. Nici Richard nu dormi.

Amîndoi rămaseră treji pînă în zori, conştienţi că nu-i despărţea decît o uşă.

45

A doua zi, Kitty se simţea mult mai bine, iar cei de la spital spuseră că aveau să o mai ţină cîteva zile sub observaţie. Părea să nu-şi amintească nimic din cele întîmplate şi toată lumea fu de acord că, pînă îşi amintea, era mai bine să fie lăsată în pace, să nu fie forţată să-şi aducă aminte.

Acest lucru îi convenea de minune lui Cathy. Cu cît se vorbea mai puţin despre acel incident, cu atît era mai bine, după părerea ei.

Richard avu grijă să le transmită acest lucru poliţiştilor şi, astfel, Kitty fu lăsată în pace. Se părea că nu voia decît să doarmă. Doctorii spuseseră că era bine. Avea să găsească singură o modalitate de a face faţă celor întîmplate.

Cathy îi ținea mîna fiicei ei, fiind o prezență iubitoare tăcută, exact ce îi trebuia lui Kitty. Atîta timp cît mama ei, Desrae sau Richard erau cu ea, Kitty era fericită. Iar lui Cathy îi era de ajuns să vadă că fiica ei era bine. O liniștea numai gîndul că era acolo, în siguranță.

– Mi-e cam foame, mamă. Aș putea să mănînc ceva?

Cathy zîmbi.

– Bineînțeles că poți. Or să vină toate „fetele" mai tîrziu să te vadă. Cei de aici or să aibă ce discuta după aceea, nu?

Ochii lui Kitty licăriră cînd se gîndi ce fețe aveau să facă doctorii și asistentele cînd vor veni „fetele". După cum le cunoștea, aveau să apară gătite care mai de care, luîndu-se la întrecere, ca de obicei. Apoi se gîndi la Michaela și privirea i se întunecă.

– De ce a venit Michaela să mă ia, mami?

Cathy fu uluită timp de cîteva secunde.

– Nimeni nu știe încă, draga mea.

Kitty se uită la cuvertură și o ciupi cu nervozitate.

– Nu vreau s-o văd.

Atunci, Cathy își dădu seama că fiica ei își amintea mai mult decît dădea impresia. Dar se prefăcea. Kitty era la fel ca mama ei.

– Nu-ți face griji, scumpo, o asigură Cathy. Totul e-n regulă acum și n-o să ți se mai întîmple nimic rău. Îți promit, da?

Kitty încercă să zîmbească.

– Te iubesc, mamă. Te iubesc mult de tot.

Cathy o strînse în brațe și plînseră mult împreună. Așa le găsi Desrae cînd veni cu toate fetele de la club. Dădură buzna în salon ca un stol de păsări exotice; toate rujate și cu gene false. Coșurile cu flori și fructe fură puse pe pat, revistele și ciocolatele în dulăpior și o jachetă de noapte de un galben ca lămîia îi fu pusă lui Kitty ceremonios pe umeri.

În timp ce ele se agitau în jurul fetei, sărutînd-o și remarcînd cît de frumoasă era, Desrae îi șopti lui Cathy:

– Susan P e afară. Du-te acasă cîteva ore.

Caty încuviință. După ce își luă la revedere de la toată lumea, ieși din spital și urcă bucuroasă în mașina lui Susan.

Aceasta vorbi abia cînd opriră la un semafor.

– Cum se simte?

– Își aminteşte mai mult decît spune, dar pare să se descurce bine.

Susan P lăsă geamul jos și îi strigă unui individ care trecea strada printr-un loc nepermis:

– Ai chef să mori sau ce?

Fără să aștepte un răspuns, îi spuse în continuare lui Cathy:

– Eddie Durrant vrea să știe cînd o să rezolvăm problema.

Cathy se rezemă de spătarul scaunului din piele și trase aer în piept, dîndu-i drumul încet.

– Va trebui s-o rezolvăm curînd, nu? Ce se mai aude de Michaela?

Susan ridică din umeri.

– S-a aranjat azi-dimineață. Cadavrul o să fie pescuit peste cîțiva ani din mlaștinile Essex. E de domeniul trecutului.

Cathy își aprinse o țigară și se uită la mașinile care treceau.

– M-am purtat bine cu ea. Am ajutat-o de multe ori.

– Uite ce e, există o mulțime ca Michaela în lumea asta. De exemplu, fetele care lucrează pentru mine. Au cei mai buni clienți, tot ce e mai bun din toate și tot încearcă să facă șmecherii pe la spatele meu. Asta e firea omului. Nu se gîndesc la ce a trebuit să facem ca să ajungem unde sîntem, ci își spun: „Ei bine, au bani grămadă. Ce este dacă iau și eu puțin?" Sînt niște nenorocite.

Cînd intrară pe Dean Street, Susan claxonă fiindcă un taxi bloca drumul. Doi bărbați coborîră din el și intrară în *Groucho Club*. Unul din ei era un mare producător TV și Susan P îi zîmbi și îi făcu cu mîna.

– Unul dintre cei mai buni clienți ai mei. Îi place ca femeile să se plimbe pe spatele lui cu tocuri cui. Un nebun. Totuşi, nu-mi face probleme şi ăsta e întotdeauna un lucru bun, nu?

Cathy nu putu să nu rîdă. Apoi zise:

– Ai fost extraordinară în toată afacerea asta. Nici nu ştiu cum să-ți mulțumesc, Susan.

Prietena ei o bătu pe picior.

– Las-o baltă. Nu deveni afectivă, nu suport. Sîntem prietene şi prietenii se ajută între ei.

– Totuşi, îți mulțumesc, îți sînt recunoscătoare. Cît despre Michaela, îți mulțumesc şi pentru asta.

Susan îi aruncă o privire.

– Nu-mi mulțumi mie. Destinul a avut grijă de ea, scumpo, şi acelaşi destin o să aibă grijă şi de Campbell. Totul e aranjat. Nu trebuie decît să aşteptăm. O să-şi taie venele în puşcărie. Cel puțin aşa cred că o să se întîmple. E numai o chestiune de timp şi doar Richard ne poate spune asta. Să sperăm că, după aceea, n-o să-l mai vedem pe Eddie Durrant.

– Ce se-ntîmplă cu ceilalți de la petrecere? întrebă Cathy abătută.

Susan P zîmbi.

– O adevărată captură! Agenta imobiliară lesbiană a dat o declarație completă. Mai erau, de asemenea, un judecător de la Curtea Supremă, un tencuitor de la *Bow* şi vreo doi tipi de la Ministerul de Externe. Ce superb, nu? Nu pricep cum reuşesc oamenii ăştia să se găsească unii pe alții. Totuşi, cine se aseamănă se adună.

Opriră în fața casei lui Cathy.

– Durrant e acolo. Parchez maşina şi vin şi eu într-un sfert de oră. Şi Richard e sus. Sper că pînă acum a aflat mai multe lucruri.

Eddie Durrant era instalat în sufrageria lui Cathy, cu un pahar mare de whisky şi un trabuc cubanez. Cathy fu uimită iarăşi cînd văzu cît de bine arăta şi cît de prezentabil era. Gates era tăcut, ca de obicei, aşteptînd să aibă ceva de spus.

Cathy era bucuroasă că Eddie Durrant se afla acolo, deoarece încă mai era stînjenită din cauza serii precedente. Le zîmbi oaspeților ei.

– Ce-ți face fiica? o întrebă Eddie.

Cathy îi întinse mîna.

– Bine, mulțumesc.

– Perfect. Mă bucur s-aud asta. Copiii sînt încîntători.

– Absolut. Vrei să-ți mai pun un whisky?

– O cafea ar fi grozavă, dar cred că, mai întîi, ar trebui să auzi ce are de spus domnul Gates.

Richard vorbi încet, dar cuvintele lui îi dădură fiori.

– Campbell nu vrea să dea declarație. E convins că le e prea frică „invitaților" să declare ceva împotriva lui. Am hotărît că trebuie reținut. Este cam greu, dar nu imposibil. Mîine va muri. Ceilalți vor fi țapi ispăşitori. Or să fie aranjați cu toții. Băiatul, Johnny, e dispus să depună mărturie şi sperăm că se va considera în legătură cu Katty că e prea traumatizată pentru a apărea în instanță. Declarația ei va fi citită. Avem destulă treabă şi, de fapt, „sinuciderea" lui Campbell o să-l facă să pară şi mai vinovat în ochii juraților. În plus, putem să înflorim totul cît vrem, dacă el nu mai e. Deci asta e, domnule Durrant.

Negrul încuviință încîntat peste măsură de noile evenimente.

– Eşti un polițist pe placul meu, domnule Gates. În astfel de cazuri, se face foarte rar dreptate, după cum ştii. Bănuiesc că judecătorul va scăpa foarte uşor, nu?

Vocea îi era ironică şi Richard îl ignoră.

Sună telefonul. Cathy se duse să răspundă din bucătărie. Era Eamonn şi, auzindu-i vocea, Cathy îşi dădu seama că, în ultimele douzeci şi patru de ore, nu se gîndise deloc la el. Nu răspunse imediat şi, crezînd că era o legătură proastă, el întrebă mai tare:

– Totul e în regulă? Am sunat de cîteva ori, dar n-a răspuns nimeni.

Ea văzu beculețul roşu care pîlpîia. Aşa era. Îi povesti pe scurt ce se întîmplase. Cînd termină, el întrebă:

– Acum e bine?

Cathy dădu din cap afirmativ, uitînd că el nu avea cum să o vadă.

– Deci, o să vii în weekend. Mi-a fost dor de tine, Cathy, mi-a fost tare dor, scumpa mea.

Ea simți o ușoară iritare.

– Ai auzit ce-am spus, Eamonn? Fiica mea, singurul meu copil, a fost răpită de un pedofil și s-a aflat la un pas de a fi violată – violată în grup – și tu îți închipui c-o s-o las baltă și o să vin la New York în weekend? Ești chiar atît de prost?

Eamonn tăcu la celălalt capăt al firului.

– O să te sun la sfîrșitul săptămînii, Cathy, zise el în cele din urmă. Îmi dau seama că ești întoarsă pe dos. Știi că n-am vrut să par egoist...

Ea îl întrerupse ridicînd glasul și uitînd că mai era cineva în camera alăturată.

– Ah, lasă-mă-n pace, Eamonn. Întotdeauna ai fost un ticălos egoist și așa o să rămîi. Dacă ar fi fost invers, eu aș fi luat primul avion spre New York în caz că ai fi avut nevoie de mine. Dar nu e stilul tău, nu? Nu-ți place ca oamenii să fie complicați, nu? Totul trebuie să fie frumos și lipsit de probleme! Ei bine, o să mă vezi cînd o să mă vezi și nu înainte! Fiica mea, fiica *noastră*, are nevoie de mine și o să am grijă să nu-i lipsească nimic.

– Cred că ești puțin cam dură, Cathy. Eu nu sînt dușmanul tău...

– Nu, nu ești, cu dușmanii mei mă descurc singură, dar îți mulțumesc că te-ai oferit să mă ajuți – apreciez gestul. Chiar dacă nu l-ai făcut încă!

– Cathy, draga mea, te rog, ascultă-mă, zise el cu o voce plină de un farmec calculat. Dacă ai nevoie de mine, știi unde mă găsești. Am crezut doar că vrei să fii liniștită. Iartă-mă, n-am vrut să te supăr. O să iau primul avion, ce-oi găsi mai repede, o să fac orice numai să fii mulțumită. Bine?

– Nu-i nevoie, mai am încă niște treburi de rezolvat. O să te sun eu.

Eamonn știa că era expediat și acest lucru îl supără. Înăbușindu-și furia, spuse cu dulceață în glas:

– Te iubesc, iubito, nu uita.

– Și eu te iubesc, Eamonn.

Punînd receptorul în furcă, își dădu seama că era adevărat, încă îl mai iubea, dar nu la fel de mult cum crezuse odată.

Cînd se întoarse spre ușă, îl văzu pe Richard stînd în prag și își dădu seama că auzise doar ultima parte a discuției. Știu acest lucru instinctiv și o duru, pentru că el valora cît cincizeci ca Eamonn.

Privirea lui o acuza și, pentru o fracțiune de secundă, ei îi veni să-și strige toată frustrarea. În schimb, îi zîmbi cu căldură.

– O să pun de cafea imediat.

Îi zîmbi și el.

– Nu te grăbi. Ce mai face Eamonn?

Deodată, Cathy se înfurie pe amîndoi. Avea atîtea pe cap și cei doi bărbați din viața ei îi provocau și mai multă supărare.

– E foarte bine, mulțumesc, zise ea cu sarcasm. Vine în weekend să mă țină de mînă și să mă reguleze. Doar îl cunoști pe Eamonn – e întotdeauna lîngă tine cînd ai nevoie de el. Nici nu mai judec cum trebuie.

– Nu-i nevoie să folosești tonul ăsta cu mine, Cathy. Eu nu sînt dușmanul tău, scumpo.

Ea oftă, toată furia părăsind-o deodată. Folosise același cuvînt ca Eamonn. Poate că toți bărbații erau în secret dușmanii femeilor. Era o idee.

– Of, să vă ia dracu' pe toți.

Richard ieși din bucătărie și, după cîteva secunde, ea auzi ușa de la intrare trîntindu-se. Rupînd-o la fugă, ieși după el în stradă. Era aglomerat, ca în fiecare seară.

– Richard, oprește-te, te rog! strigă ea.

Îl prinse din urmă la colțul lui Greek Street.

– Iartă-mă, Richard, te rog. Îmi pare nespus de rău. Am fost supărată, doar supărată. N-am vrut să spun așa ceva, îți jur că n-am vrut.

El o privi. Ştia că spunea adevărul, dar îl duruse. După tot ce se întîmplase între ei, duruse îngrozitor de mult.

Ea se agăţă de el şi trecătorii îi priveau cu interes pe blonda aceea mărunţică şi pe bărbatul solid şi chel.

Cuprinzîndu-i mijlocul cu braţul, el o ţinu strîns.

– Gata, Cathy. Linişteşte-te, scumpa mea, calmează-te. Eşti iertată, bine? Haide, nu mai plînge. Toţi prietenii se ceartă, e foarte firesc.

O conduse înapoi în apartament, spunîndu-i tot timpul cuvinte menite să o liniştească. Cînd ajunseră sus, observară că Eddie Durrant dăduse dovadă de tact şi dispăruse. El o ţinu din nou în braţe cînd plînse, repetînd tot timpul:

– Îmi pare rău. Te rog să mă crezi că-mi pare rău.

În cele din urmă, el o privi în ochi şi zise cu blîndeţe:

– Uite ce e, Cathy, ai trecut prin nişte momente îngrozitoare. Înţeleg asta. Acum hai să bem o cafea, da? Vreau s-o vizitez pe Kitty şi să mănînc ceva. Aşa că hai să revenim la normal.

Ea încuviinţă. Chiar şi cu ochii roşii şi cu nasul curgînd, lui tot i se părea incredibil de frumoasă. Indiferent cum ar fi arătat, el avea să o vadă pe Cathy a lui. Aşa avea să se gîndească mereu la ea.

Avea s-o iubească întotdeauna.

Trevale Campbell era mulţumit de sine. Nu dăduse nici o declaraţie şi refuzase să vorbească atunci cînd fusese interogat. Era convins că i se va da drumul în curînd, pentru că toţi cei implicaţi n-ar fi declarat nimic împotriva lui. Avusese grijă ca reputaţia lui de tip dur, de maniac, să-i fie de ajutor tocmai în situaţii ca aceea.

Cum stătea întins pe pat, plănuind cum avea să se răzbune pe toţi, uşa celulei se deschise. Se ridică în capul oaselor, zîmbind larg cînd îi văzu pe cei doi poliţişti intrînd.

– Pot să plec? În sfîrşit, v-aţi dat seama că ţineţi închis un om nevinovat, cretinilor?

Era plin de aroganţă şi brava.

Cei doi închiseră uşa celulei. Cînd fu doborît la pămînt de către cel mai solid dintre ei, bănui că aveau de gînd să încerce să-i smulgă o mărturisire prin forţă. Ei bine, spera să-i lase semne vizibile. Avea să fie în avantajul lui. Chiar putea să-i dea în judecată pe nenorociţi. Zîmbi şi apoi rîse uşor.

– Loviţi-mă, băieţi, chiar vă rog. Vă invit s-o faceţi.

Zîmbetul îi pieri însă cînd văzu lama de cuţit *Stanley*. Încercă să se ridice, dar era ţinut la pămînt.

– Noapte bună, domnule Campbell.

Lama îi fu trecută peste ambele încheieturi ale mîinilor şi apoi peste gît, pentru mai multă siguranţă. După aceea, îi dădură drumul şi ieşiră din celulă. El rămase acolo, în timp ce sîngele îi ţîşnea din răni, şi îi auzi rîzînd dincolo de uşă.

Ridicîndu-se în picioare cu greu, se duse împleticindu-se pînă la grilaj. Acesta era închis. Îşi roti privirea prin celulă. Era murdară, cu pereţii plini de graffiti. Mirosul de WC era oribil. Deodată, Trevale Campbell îşi dădu seama că avea să moară acolo. În celula aceea mizerabilă. Singur.

După douăzeci de minute, cei doi se întoarseră, aducînd o ceaşcă de ceai şi un sandviş pentru deţinut. Un alt individ avea să fie adus în celulă cu el, în realitate pentru a fi martor la „sinucidere". Acest tînăr, arestat pentru şofat periculos, fu cît pe ce să leşine cînd văzu imaginea din faţa lui.

Peste tot era sînge, dar chipul mortului era cel mai groaznic lucru. Ochii îi erau ieşiţi din orbite şi el părea mai furios decît orice om pe care îl văzuse băiatul în viaţa lui.

Pe podeaua celulei era scris un singur cuvînt, cu sînge: TICĂLOŞILOR.

Aflîndu-se singură în apartamentul ei, Cathy luă ceştile şi paharele murdare şi le duse la bucătărie. Apăsă apoi pe butonul robotului telefonic şi ascultă mesajele în

timp ce punea totul în maşina de spălat vase.

Primul era de la Eamonn şi ea îl ascultă fiind atentă doar pe jumătate. De obicei, vocea lui o făcea să se simtă ciudat. În ziua aceea, însă, era un simplu mesaj ca oricare altul. Al doilea era de la Michaela şi Cathy îl ascultă cu neîncredere pe chip şi cu ură în suflet.

„Bună, Cathy, voiam să văd unde eşti... te sun mai tîrziu."

Mickey trebuia să se fi asigurat că nici Cathy, nici Desrae nu se duceau la şcoală pentru vreun motiv anume. Spera să putrezească în iad.

Al treilea mesaj o făcu să tresară. Recunoscu vocea. Era, fără îndoială, Shaquila Campbell.

„Doamnă Pasquale? Sînt Shaquila, poţi să mă suni? Am o informaţie care s-ar putea să te intereseze."

Îi dădu numărul mobilului şi apoi închise.

Cathy nu se osteni să asculte şi celelalte mesaje, ci îşi luă haina şi ieşi. O oră mai tîrziu era în faţa apartamentului Shaquilei.

Aceasta îi dădu drumul în casă neliniştită.

– Ar fi trebuit să mă suni. Dacă află Terry... ieri a fost aşa de furios...

Cathy îi puse o mînă pe braţ.

– Linişteşte-te, Shaquila. Nu mai trebuie să te temi de el.

Shaquila se uită la ea ca la o nebună.

– E mort, crede-mă, individul a dispărut din viaţa ta, zise Cathy. A comis ceea ce, în limbajul străzii, e cunoscut sub denumirea de sinucidere asistată. Şi-a tăiat venele şi gîtul. Sau o s-o facă la un moment dat în seara asta.

– E adevărat? întrebă Shaquila cu o voce slabă.

Cathy încuviinţă.

– E adevărat. Poţi să te linişteşti, Shaquila, n-o să mai vină niciodată.

Tînăra închise ochii şi păru să se clatine de emoţie.

– Ah, cît am visat ziua asta! Nu poţi să ştii cum e.

Cathy rîse uşor.

– Ştiu, Shaquila, ştiu cum e, te rog să mă crezi.

– Pe fiica ta o luase ieri?

Cathy încuviinţă din nou.

– Am ajuns exact la timp, dar îţi mulţumesc că m-ai prevenit, chiar dacă n-am primit mesajul. Ştiu de cît curaj ai avut nevoie ca să-l înfrunţi aşa.

– Am fost îngrozită. N-am văzut fata, doar l-am auzit vorbind despre asta. Mi-am adus aminte că pe fiica ta o cheamă Kitty şi am pus totul cap la cap. Sper că e teafără.

– Şocată, tăcută, dar teafără. Îţi mulţumesc încă o dată.

Shaquila rîse deodată în hohote.

– Chiar e mort?

– De-a binelea, zise Cathy veselă.

Toastară pentru moartea lui Terry cu vin roşu şi, ca două vechi prietene, rîseră şi sporovăiră. Shaquila era o femeie care scăpase de o moarte vie.

– Ce ai de gînd să faci acum? o întrebă Cathy.

Ea scuturâ din cap.

– Nu ştiu. O să fie atît de bine să mă pot mişca liberă, înţelegi? Să nu-l mai aştept să vină şi să mă posede, oricînd are chef. În sfîrşit, sînt liberă.

– Crezi c-o să te poţi aşeza la casa ta? Mă refer la un alt bărbat.

Shaquila rîse cu amărăciune.

– N-am nevoie de nici un alt bărbat, mulţumesc, şi, înainte să întrebi, nu vreau nici vreo femeie. Vreau, pur şi simplu, să fiu fericită. Vreau să-mi cresc copiii şi să fiu fericită, atît.

– Ştiu ce vrei să spui, dar eşti o femeie frumoasă, Shaquila, bărbaţii or să roiască în jurul tău. Cu frumuseţea ta, n-o să rămîi singură multă vreme.

Ea ridică din umeri.

– Mai vedem. Dar tu? Eşti căsătorită, divorţată, care-i treaba?

– Văduvă. Dar am un iubit. Trăieşte în Statele Unite şi îl văd în fiecare lună. Ne convine aşa. De asemenea,

mai există un bărbat în viața mea pe care cred că-l iubesc mai mult, numai că e mai în vîrstă decît mine și cu totul diferit de cel pe care-l am deja.

– Cu cît e mai în vîrstă?

Cathy se gîndi.

– Cu vreo șaisprezece ani. Nu știu exact. Dar pare mai în vîrstă decît e în realitate.

– Există un vechi proverb african: Cu cît e mai bătrîn cerbul, cu atît, sînt mai tari coarnele.

Rîseră amîndouă iarăși.

– Îți mulțumesc încă o dată, Shaquila, apreciez felul în care ai încercat să mă ajuți.

Se îmbrățișară așa cum numai femeile pot s-o facă.

– Îți mulțumesc, Cathy. M-ai scăpat de un coșmar care a durat aproape toată viața mea.

– Dar coșmarul s-a terminat acum, spuse ea și se uită la ceas. Trebuie să plec, Shaquila. Mă întorc la spital.

Se îmbrățișară din nou.

– Acum să nu te dai la fund, auzi?

Cathy zîmbi.

– N-o să mă dau. Ai grijă de tine.

Shaquila încuviință.

– Și tu la fel, și îți mulțumesc încă o dată.

Închise ușa apoi și răsuflă ușurată. Viața ei, adevărata ei viață, abia începea. Încleștîndu-și pumnii, sări în sus de bucurie.

În seara aceea, la club, Cathy sărbători cu toată lumea, dar în sufletul ei era tristă. Richard era cu una din fetele lui Susan P și era evident că se cunoșteau bine. Cînd îl văzu cum vorbea degajat cu bruneta aceea înaltă, Cathy simți un junghi în inimă. Își dădu seama că era geloasă.

Susan P o văzu și se duse la ea. Fiindcă luase mai multă cocaină decît de obicei, vorbi înainte să-și dea seama ce spunea.

– E una din fetele lui obișnuite. Yvonne e o adevărată profesionistă și știe exact ce-i place lui Richard.

Cathy zîmbi.

– N-aș fi crezut că plătește pentru așa ceva.

– Ah, plătește. Îi place ceva exotic din cînd în cînd. Știe ce vrea și ia. Nefiind însurat, e liber să facă tot ce vrea, nu? De o prostituată nu te legi, nu? Asta face să li se pară atît de atrăgătoare unora dintre bărbați.

– Bănuiesc că da.

Susan P se uită la prietena ei și spuse cu blîndețe:

– Am făcut-o de oaie, nu?

Cathy ridică din umeri.

– Nici vorbă.

– Ține la tine foarte mult. Realizezi asta, nu?

– Și eu țin la el, ca la un prieten. Un prieten bun.

Și, privindu-l cum stătea de vorbă cu prostituata, știu că n-ar fi putut să fie niciodată altceva decît prieteni.

Acum, că pericolul trecuse, nu era sigură că ar fi vrut mai mult de atît. Poate că toate sentimentele din seara precedentă pentru Richard se datoraseră celor întîmplate.

Și, în plus, ea îl avea pe Eamonn, pe băiatul ei irlandez, pe bărbatul care îi furase virginitatea, pe bărbatul pe care îl iubea din tot sufletul.

Puteai să iubești doi bărbați? Cathy credea că ea iubea, în două moduri foarte diferite. Deodată, își dădu seama că, deși *iubea* doi bărbați, *nu avea nevoie* de nici unul din ei.

Unul îi era iubit, celălalt un bun prieten – cel mai bun prieten pe care îl putea avea cineva.

Și lucrurile aveau să rămînă exact așa.

În toate ziarele se scrise despre moartea lui Terry Campbell în arest. Aparenta sinucidere era una din numeroasele care avuseseră loc în ultimii cîțiva ani.

Cînd se află, mulți răsuflară ușurați. Singura care îl plînse pe Trevale fu mama lui. Vestea îi frînse inima Myrei.

Își iubise fiul cu o pasiune care era pe cît de pu-

ternică, pe atît de perversă. Se stinse şi ea în cursul anului care urmă şi fu îngropată cu el – Shaquila avu grijă să fie aşa –, dar nu exista nici o piatră funerară, nimic. Nici un semn care să spună că vreunul din ei existase.

Shaquila avu grijă şi de asta.

46

Kitty deschise uşa. Cînd văzu cine era vizitatorul, scoase un strigăt de bucurie.

– Mamă, e Richard!

El intră în casă, mascîndu-şi cu grijă expresia de obicei aspră. Kitty îl adora şi, de fiecare dată cînd se vedeau, el izbutea să arate ca un unchi bun la suflet.

– Bună, Kitty. Ce mai faci?

Ea îl îmbrăţişă. Era ceva în legătură cu el care o făcea să se simtă în siguranţă şi în largul ei cînd era în prezenţa lui.

– Bine. Mătuşa Susan o să vină pe-aici mai tîrziu. Stai mai mult?

El îi zîmbi şi spuse cu vocea lui scăzută şi răguşită:

– Doar cîteva minute.

Cathy tocmai făcea cafea cînd el intră în bucătărie. Ea îi zîmbi nesigură.

– Bună, Richard. Ia loc, prepar ceva de băut şi, pe urmă, stăm de vorbă.

Îl privi jucîndu-se cu Kitty. Era ceva în el care te făcea ori să-l iubeşti, ori să-l urăşti, iar ea şi fiica ei îl iubeau. Richard era un sprijin pentru Kitty, un unchi mare şi bun care îi adusese dulciuri cînd era mică şi reviste acum, cînd era pe cale de a deveni o tînără femeie. Nici acum nu venise cu mîna goală; niciodată nu era cu mîna goală cînd era vorba de Kitty.

Descheindu-şi paltonul, scoase două reviste şi i le

dădu fetei pe sub masa din bucătărie. Kitty le luă şi plecă imediat cu ele, iar Cathy rîse.

– Mereu îi aduci aiureli din astea. Eu le interzic şi tu i le aduci. Cum să mai ştie de disciplină?

El ridică din umeri.

– E un copil, pentru Dumnezeu, las-o să-şi trăiască în voie copilăria. Oricum, tuturor fetelor le place tot ce e legat de Tom Cruise sau de River Phoenix.

– O să devină o aiurită.

– Toate femeile sînt aiurite. Nu se maturizează decît de la treizeci de ani în sus, spuse el cu un zîmbet trist şi, punîndu-i cafeaua în faţă, Cathy îi trase o palmă uşoară peste chelie.

– Ai tupeu...

– Da, ştii, îmi aduce aminte de tine cînd erai puştoaică. Aceleaşi picioare lungi, aceeaşi prospeţime. Deşi, sincer să fiu, arăţi foarte bine, ţinînd cont de toate prin care ai trecut.

Cathy simţi că-i dau lacrimile. Nu ştia ce s-ar fi făcut fără prietenia acelui om de-a lungul anilor. Era stînca de care se agăţase cînd valurile puternice trecuseră peste ea. Indiferent ce s-ar fi întîmplat, el îi era alături, ajutînd-o.

– Şi ce te aduce pe la noi?

El trase aer în piept; nu îi plăcea că trebuia să-i aducă veşti proaste şi avea impresia că femeia aceea avusese parte de o mulţime de veşti proaste în ultimele două săptămîni.

– Mama ta a fost eliberată acum cîteva zile. Azi-dimineaţă mi s-a spus şi mie. M-am gîndit că ar fi bine să te previn.

Cathy se făcu albă ca varul.

– Sîntem în pericol cumva? întrebă ea în cele din urmă.

– N-am nici o idee, recunoscu Richard. Din cîte am aflat, a fost eliberată în comunitate. Ştii că, spre sfîrşit, a fost tratată psihiatric? Se pare că au mutat-o de la Cookham Wood la un mic spital din Essex numit Rampton.

Acolo s-a comportat atît de bine, încît i-au dat drumul. Acum se pare că nimeni n-are idee unde dracu' s-a dus. Aranjaseră tot, asistenții sociali se pregătiseră s-o ajute şi ea trebuia să fie o pacientă de zi la spitalul Basildon, dar Madge a întins-o imediat cum i-au dat drumul. De atunci, nimeni n-a mai văzut-o şi n-a mai auzit de ea.

Cathy îşi muşcă buzele.

– Este considerată maniaco-depresivă, continuă el. Atîta timp cît îşi ia medicamentele e bine. Dolmatil-ul o calmează. Totuşi, acum, se pare că s-a hotărît să-şi poarte singură de grijă şi aş zice să fii precaută un timp. O să apară, cele de genul ei aşa fac întotdeauna.

Cathy îl întrerupse.

– În mod normal, pe străzi. Jumătate din cerşetoare sînt fugite de la spitalele de nebuni, nu? E periculoasă, Richard? Spune-mi, te rog. Nu pentru mine, pentru Kitty. Trebuie să ştiu.

El ridică din umeri.

– În raportul medicului, scrie că nu reprezintă un pericol pentru societate, altfel nu i-ar fi dat drumul, dar habar n-am dacă reprezintă un pericol pentru tine.

Cathy îşi aprinse o ţigară şi trase din ea lacom.

– Dacă nu e una, e alta, spuse ea pe un ton obosit.

– Doar să ai grijă, asta-i tot ce poți să faci. Cînd o să apară, o să fim cu toții liniştiți din nou. S-ar putea să fie blîndă ca un mieluşel, nu ştim nimic sigur.

Cathy îi acoperi mîna cu a ei.

– Eşti atît de bun cu mine. Ce m-aş face fără tine?

– Ai fi supraviețuit. Eşti o supraviețuitoare, ca mine.

– Am fost cît pe ce să n-o fac în ziua cînd l-am cunoscut pe Desrae, dar asta-i o poveste pentru serile reci de iarnă. Adevărul e că sînt îngrijorată. Nu pentru mine, pentru Kitty. Nu i-am spus niciodată nimic despre bunica ea. N-avea nici un sens.

– Ei bine, acum are şi o să înțeleagă. Gîndeşte-te. La paisprezece ani, a văzut mai mult din viață decît majoritatea adulților. Mai mult decît ai fi vrut tu să vadă, ştiu, dar ai crescut- o minunat, e un lucru cu care poți să

te mîndreşti, draga mea. Ai făcut o treabă excelentă cu ea. O să-nțeleagă.

Cathy îşi termină cafeaua înainte să-i răspundă.

– Întîi o să văd ce se-ntîmplă. Dacă o să primesc vreun semn de la mama, o să mă gîndesc atunci ce să fac, da?

Richard încuviință.

– Bănuiesc că da. Aşa cum zici tu, fă-ți griji doar atunci cînd ai de ce, nu? Acum ar trebui să plec. Trebuie să muncesc ca să-mi cîştig existența, ceea ce nu pot spune despre voi.

După ce plecă el, Cathy se aşeză la masă şi se gîndi la acea nouă situație. Ar fi vrut să-şi vadă mama şi n-ar fi vrut. Trecuse multă vreme. Mult prea multă pentru ca oricare din ele să o cunoască pe cealaltă. Amintindu-şi copilăria, încercă să se concentreze numai asupra momentelor bune, dar era greu. Chipul lui Ron îi apăru în fața ochilor şi ea îi închise strîns, încercînd să alunge imaginea.

Atîtea lucruri rele se întîmplaseră în viața ei şi toate numai din cauza lui Madge şi a meseriei ei. În realitate, Cathy ar fi trebuit s-o urască, însă nu putea. Magde era sînge din sîngele ei, singura ei rudă în afară de Kitty. Singura ei familie.

Desrae deschise uşa de la intrare cu un zîmbet larg pe față. Se aşteptase să o vadă pe Kitty. În schimb, văzu în prag o femeie îmbrăcată sărăcăcios şi cu părul vopsit roşu.

– Pot să te ajut cu ceva, scumpo? întrebă Desrae aruncînd o privire pe stradă ca să se asigure că nu-l vedea nimeni stînd de vorbă cu cerşetoarea aceea bătrînă.

– Tu eşti Desrae?

El încuviință.

– Cu ce pot să-ți fiu de folos, draga mea? Strîngi bani pentru ceva?

Femeia scutură din cap.

– Am venit pentru Cathy Duke sau Cathy Connor, cum era cunoscută înainte.

Desrae îşi miji ochii rimelaţi şi spuse cu o voce groasă:

– Ce-i cu ea? Şi acum e Pasquale.

Femeia oftă.

– N-am venit să-i fac necazuri. Trebuie doar s-o văd pentru cinci minute, atîta tot. Am o informaţie pentru ea.

– Şi ce informaţie ai, draga mea, dacă nu te superi că te-ntreb?

Ea ezită puţin înainte să răspundă.

– O informaţie importantă.

Desrae îşi dădu ochii peste cap.

– Încerci să mă duci cu vorba, scumpo? Ia spune cine eşti? Cînd o să ştiu asta, o să hotărăsc dacă-i spun ceva sau nu. E tot ce pot să fac, nu crezi?

– Numele meu e Betty Jones şi o cunosc pe Cathy de cînd s-a născut. Sînt o prietenă de-a mamei ei. Poate că a pomenit de mine. O văd din cînd în cînd. Mă vizitează.

– Ei bine, atunci de ce nu-i dai un telefon?

Pierzîndu-şi răbdarea, Betty spuse sarcastic:

– Pentru că tot ce vreau să-i spun e bine să-i spun personal. Niciodată nu i-am ştiut adresa. N-am fost niciodată invitată la ea acasă. Dar ţin la ea, aşa cum am ţinut întotdeauna, şi trebuie s-o văd urgent. Mi s-a spus că tu ai putea să mă duci la ea.

Desrae nu ştia ce să facă. Ar fi vrut să ştie despre ce era vorba, dar nu voia să pară ca şi cum şi-ar fi băgat nasul. Auzise de Betty Jones, era adevărat, dar nu ştia ce să facă acum, cînd apăruse la uşa lui.

– Deci, despre ce e vorba? insistă el.

– Despre Madge, mama ei. Despre asta e vorba.

Desrae se dădu în spate.

– Mai bine vino înăuntru.

Urcînd scara, se gîndea neliniştit. Dacă Madge era liberă, însemna că aveau să fie din nou necazuri pentru Cathy. Şi Kitty? Fata habar nu avea că bunica ei făcuse puşcărie pentru crimă. Şi, dacă era după el, nici nu avea

să afle vreodată. Fata trecuse şi aşa prin destule.

Betty se uită la culorile ţipătoare din camera de zi şi, în cele din urmă, se aşeză pe marginea unei canapele de două persoane. Desrae se trînti pe un fotoliu şi, timp de cîteva clipe, cei doi se măsurară din priviri.

– Madge a venit la mine acum două zile, începu Betty. De atunci tot încerc să mă gîndesc ce să fac cu ea. Ştiu că a fost aici, şi-a căutat fiica. Sînt îngrijorată pentru ea. Madge nu mai e în toate minţile. De fapt niciodată n-a fost, zise ea oftînd adînc. O cred în stare să-i facă rău lui Cathy. N-a zis nimic în sensul ăsta, e mai mult o impresie, înţelegi?

– Crezi că ar trebui să-i spunem lui Cathy, asta e? întrebă Desrae, simţindu-se întristat.

Betty ridică din umeri.

– Uite, ăsta e numărul meu. Trebuie să mă-ntorc repede ca s-o ţin sub observaţie pe Madge. Crede că m-am dus la cumpărături. Va trebui să iau un taxi. Fă ce crezi că e mai bine şi, pe urmă, anunţaţi-mă şi pe mine. Dă-mi şi mie numărul tău şi aşa o să pot să-ţi spun ce se- ntîmplă la mine. Orice. Trebuie să le protejăm pe Cathy şi pe fiica ei, orice ar fi. Madge e nebună de legat. Cu ani în urmă, era haioasă, acum nu mai e. Mă sperie îngrozitor, zise Betty cutremurîndu-se. Nu prea vreau s-o ţin în casă, dar n-am ce să fac altceva. Nu pot s-o dau afară, nu?

Desrae scuturâ din cap, înţelegînd.

– Uite, ia ăştia, zise el dîndu-i o bancnotă de douăzeci de lire. Ia un taxi. Şi dă-mi şi adresa ta. O să-mi pun peruca de gîndit şi poate o să-mi vină vreo idee, bine? Nu-mi place că trebuie să te grăbesc aşa, dar o aştept pe Kitty, fata lui Cathy, şi nu cred c-ar fi bine să te vadă, adăugă Desrae cu tact.

Betty aprobă din cap.

– Pun pariu că este o frumuseţe. Cathy era foarte frumoasă cînd era mică. Am invidiat-o pe Madge pentru c-a avut fetiţa asta, îţi spun sincer. Poate ar fi trebuit s-o iau la mine... Probabil că Magde m-ar fi lăsat. Dar ce-a fost a fost, nu? Nu se mai poate face nimic acum, după

ce-a trecut.

Desrae clătină din cap cu tristețe.

– Ai dreptate. Lasă trecutul în trecut, cum zicea scumpul meu Joey, Dumnezeu să-l odihnească. O să veghez asupra lui Cathy să nu pățească nimic, da?

Betty zîmbi, fiind mai fericită acum, cînd știa că mai era implicat cineva.

– Ești o femeie de treabă, domnișoară Desrae, Cathy a avut noroc că te-a întîlnit.

Cuvintele acelea erau sincere și Desrae zîmbi cu tristețe.

– Nu, eu am avut noroc. Dar îți mulțumesc, oricum.

O conduse la ușă și, apoi, puse mîna repede pe telefon. O singură persoană putea să se ocupe de problema aceea și acea persoană era Susan P. Ea era singura care putea să rezolve aiureala aceea.

Madge arăta îngrozitor. În timp ce mergea pe Roman Road, oamenii se uitau după ea. Cu ani în urmă, ar fi cunoscut pe toată lumea și, într-adevăr, recunoștea cîteva chipuri, dar știa că nimeni nu avea să o recunoască pe ea. Pe fiecare obraz avea cîte o cicatrice urîtă, în locurile unde fusese tăiată. Părul îi era încărunțit și neîngrijit. Ochii îi dispăruseră în fundul capului.

Arăta a ceea ce era și știa acest lucru.

Intră într-un magazin cu îmbrăcăminte la mîna a doua, ca să-și caute o rochie sau un costum, o haină bună și, poate, chiar o pereche de pantofi. Hainele ei din închisoare erau într-un hal fără de hal și știa că trebuia să se aranjeze puțin.

Mai ales dacă avea să-și vadă fiica. Madge zîmbi cînd se gîndi la asta. O femeie care se uita după ceva anume o împinse din greșeală și Madge, obișnuită cu viața din închisoare, o trînti la pămînt lovind-o cu brațul.

Vînzătoarea se uită stupefiată la bătrîna aceea cu o față îngrozitoare.

– Liniștește-te, draga mea...

Tăcu, însă, imediat ce văzu expresia de pe chipul bătrînei. Madge părea fioroasă, iar cicatricile, semn clar

pentru orice locuitor din East End că avea de-a face cu un fost puşcăriaş, o făcură pe vînzătoare să nu mai spună absolut nimic.

Madge continuă să caute netulburată. După douăzeci de minute găsi ce căuta și, cînd plecă fără să plătească, femeia nu zise nimic, ci răsuflă ușurată. Tinerii erau destul de agresivi, nu mai era nevoie ca și pensionarii să fie la fel.

Madge se plimbă pe străzi toată după-amiaza, bucurîndu-se de peisajul și de mirosurile familiare. Mîncă și cîțiva țipari, chiar lîngă tarabă, privind tot ce se petrecea în jurul ei.

Ieșise. În sfîrșit, era acasă. Dar mai avea cîteva socoteli de încheiat și avea de gînd să le încheie.

Betty făcu ceai pentru amîndouă. Ajunsese înaintea lui Madge, ceea ce o bucura. Prietena ei nu trebuia să știe că fusese undeva.

– Te-ai simțit bine, scumpo? Hainele îți stau de minune. Marion aia face treabă bună cu magazinul, nu? Anul trecut mi-am luat o haină foarte frumoasă din blană de miel de la ea.

Madge dădu afirmativ din cap și sorbi din ceai.

– Haide, înveselește-te, o îndemnă Betty. Ai ieșit. În curînd o să ai locuința ta și o să-ți poți vedea de viață mai departe.

Madge își privi prietena un timp, după care începu să rîdă. Era un sunet sumbru care o făcu pe Betty să nu se simtă deloc bine.

– Haide, Madge, n-a fost o glumă.

Ea se opri din rîs.

– Dar este o glumă, totuși, nu? spuse ea cu o voce aspră. Și luă un aer de falsă modestie. Adică, fac puşcărie în locul fiicei mele – fiica mea tîrfa – iar ea trăiește bine, are un soț bun, bani, respectabilitate, tot. Și eu ce dracu' am? Un rahat, asta am. Și tu nu vezi gluma, Betty? Probabil că, acum, la bătrînețe, ți-ai pierdut simțul umorului. Eu una găsesc că e hilar. Dar o s-o aranjez eu, nu-ți fie teamă. O s-o aranjez eu pentru totdeauna. E

diavolu-n persoană! Din clipa-n care am născut-o, n-am mai avut o clipă de liniște. Ar fi trebuit să-i dau drumu-n closet, așa cum am făcut cu ăilalți.

Betty era șocată și Madge rîse iarăși.

– În toți anii ăștia, nimic de la ea. Tu habar n-ai cum e înăuntru, Betty. Viața de acolo te distruge încetul cu încetul în fiecare zi. Am avut mult timp la dispoziție ca să mă gîndesc la ce mi-a făcut nenorocita aia și o să i-o plătesc, fii fără grijă.

Betty simți că o podidesc lacrimile. Unde era Madge cea de altădată? Unde era prietena ei plină de viață pe care o avusese atîția ani?

– Vii la bar? o întrebă Madge cu o voce normală din nou.

Betty încuviință. Acolo era un telefon și știa că trebuia să ceară ajutor. Nu se mai putea descurca singură cu Madge Connor.

Madge și Betty se aflau la *The Two Puddings* de pe Stratford și beau vin de Porto cu lămîie. Madge voise să vină din nou, după atîția ani petrecuți în închisoare. Luaseră un taxi pînă acolo și acum stăteau tăcute privind la cei din jur.

– Totul s-a schimbat, Betty. Cînd mi-au dat două lire la plecare am crezut că-i o avere, dar în ziua de azi e un rahat, nu? Toate prețurile sînt astronomice. Nu știu cum s-or descurca fetele tinere care au și vreo doi copii.

Betty dădu din cap aprobator.

– Știu, prețurile sînt uluitoare. Eu găsesc că de vină e numai Margaret Thatcher aia. Cine a votat-o trebuie să fi fost nebun, după părerea mea.

Madge zîmbi și semănă puțin cu cea care fusese altădată.

– Mă simt mai bine acum, pentru că am un plan. Da, mă simt mult mai relaxată.

Chiar atunci, un tînăr trecu pe lîngă masa lor în drum spre toaletă și le privi batjocoritor.

– Ți-ajunge cît te-ai uitat, ticălos nenorocit? strigă Madge și toți cei din bar se întoarseră să o privească.

Tînărul era șocat și acest lucru îi plăcu lui Madge al cărei chip era schimonosit de ură.

– Hai, cară-te. Du-te și ușurează-te și, cînd o să treci înapoi, să nu îndrăznești să te mai uiți la mine.

Betty era roșie la față de stînjeneală și șoc.

– Terminã, Madge, acum nu mai e ca pe vremuri. Poți să fii arestată pentru amenințare.

– Să te ia naiba, Betty, zise Madge cu dispreț, să-l ia naiba și pe el, pe toți. Cine se credea de se uita la mine ca și cum aș fi fost un rahat?

Betty nu știa ce să mai facă.

– Haide, mă duc să iau ceva de băut, se hotărî ea și se duse la bar, uitîndu-se tot timpul spre ușă.

– Pune-o la punct pe bătrînă, altfel zburați amîndouă, zise barmanul încet. Nu pot să permit să li se vorbească așa clienților mei.

Betty mormăi o scuză și comandă băuturile, gîndindu-se că nici Carlos Șacalul n-ar fi putut s-o pună la punct pe Madge.

Cînd ușa se deschise și Betty îl văzu pe Richard Gates intrînd, se simți ca și cum i s-ar fi dat cheile de la Banca Angliei. În viața ei nu se bucurase mai mult să vadă pe cineva, mai ales un polițist.

Îl văzu și Madge și, aruncîndu-i o privire lui Betty, agită pumnul amenințător.

– A trecut mult timp de cînd nu ne-am mai văzut, Madge, zise Richard încet.

Ea se uită la el și Richard realiză atunci dezastrul pe care îl lăsase timpul pe chipul ei.

– Nu suficient de mult pentru mine, spuse ea cu răceală.

Cînd el o scoase de acolo, Betty îi urmă, lăsînd băuturile la bar. Afară, Susan P aștepta în mașina ei. Richard o sili pe Madge să urce pe bancheta din spate, după care se așeză lîngă ea. Betty se uită cum prietena ei era dusă cine știa unde, simțind că făcuse ceva rău, foarte rău. Dar știa că, dacă Madge i-ar fi făcut vreun rău lui Cathy, nu și-ar fi iertat-o niciodată.

Întorcîndu-se înăuntru, bău ambele pahare, toastînd

pentru prietena ei pentru ultima oară. Avea senzația că nu avea s-o mai vadă niciodată pe bătrîna Madge.

– Ia te uită, ia te uită, domnul Gates, prietenul ticăloşilor. Ar fi trebuit să mă gîndesc c-o să te văd la un moment dat.

Richard îşi trecu mîna peste capul chel.

– Vorbeşti cam mult, Madge. N-o să te schimbi niciodată, nu?

Ea pufni ironică.

– Ce mai faci, domnişoară P? Bine, nu? Amîndoi păreți s-o duceți foarte bine. Maşini frumoase, haine frumoase. Peisajul s-a schimbat foarte mult în timp ce eu am stat închisă. Pînă şi fata mea pare să fie cineva acum. Ei bine, să vă spun ceva: sînteți nişte nimicuri, nişte nulități. În afara Londrei, nimeni n-a auzit de numele voastre, nimeni nu ştie că existați măcar. Sînteți nişte peşti mari într-o baltă mică.

Susan P o privi în oglinda retrovizoare, întrebîndu-se ce naiba aveau să facă acum cu ea.

– Trebuie s-o laşi în pace pe Cathy. Dacă am crede că vrei s-o vezi pentru că eşti mama ei şi ea e fiica ta, te-am duce la ea. Dar nu-i aşa, nu? Vrei să-i faci rău. De parcă nu i-ai fi făcut destul rău în trecut, zise Richard cu o voce foarte scăzută.

Cu cît devenea mai scăzută, cu atît era mai înfricoşătoare. Madge ştia acest lucru şi tăcu. La un moment dat, însă, explodă.

– Să te ia dracu', Gates, şi pe tine, lesbiană nenorocită. Nu mai am nimic de pierdut. Absolut nimic. Nu mă mai speriați. Tîrfulița aia mi-e datoare şi am de gînd s-o fac să-şi plătească datoria. Cu cluburile ei, cu fata ei, cu soțul ei bun... cînd i-a păsat vreun pic de mine, vă întreb? Am muncit pentru ea, mi-am pus fundu' la bătaie ca să aibă cu ce să se îmbrace şi ce să mănînce.

Richard şi Susan P îşi dădură seama şocați că Madge chiar credea ceea ce spunea.

– I-am dat cei mai buni ani ai mei şi acum vrea să mă ignore total, ca şi cum nici n-aş fi existat. Ei bine, nu

poate. Am făcut mulți ani de puşcărie pentru micuța madamă şi gîndul că ea o duce foarte bine mă omoară.

Richard oftă.

– Ai încălcat deja condițiile puse cînd ai fost eliberată condiționat. Pot să te trimit înapoi la puşcărie pînă diseară. Ar fi trebuit să te duci să stai acolo unde te-au trimis cei de la Asistența Socială. Dar ai fugit. Acum o să te duc la secție şi asta e. Dacă le recomand să te mai țină un an, să zicem, or să mă asculte, Madge. O să le spun că reprezinți un pericol pentru fiica şi nepoata ta. O să le spun că m-ai amenințat şi că, după părerea mea, eşti, de asemenea, un pericol social. Pe urmă, cînd o să fii închisă din nou...

Susan P îl întrerupse:

– O să am grijă să primeşti ceea ce meriți în puşcărie.

Madge rînji.

– Să te ia dracu', cucoană.

Susan P frînă brusc lîngă bordură şi, întorcîndu-se, îşi înfipse mîna în părul lui Madge, trăgînd-o spre ea.

– Nu, Madge, te ia dracu' pe tine, pentru că, dacă eu hotărăsc să mori, o să mori. Şi ştii că pot face să se întîmple asta. Am avut grijă de tine în puşcărie, am avut grijă să fii lăsată-n pace. Asta numai fiindcă m-a rugat Cathy. Ştii că nu putea să te viziteze, doar era o fugară. Iar mai tîrziu, deşi aş fi putut să aranjez, ştiam că eşti prea înrăită ca s-o las să te vadă, aşa că ai grijă ce vorbeşti, pentru că, dacă se-ntîmplă ca ea să răcească măcar, o să dau vina pe tine.

Madge era şocată.

– Deci, eu sînt de vină, ca întotdeauna, nu? se smiorcăi ea. N-o cunoaşteți. O să aflați la fel ca mine cum e în realitate...

Susan P o împinse la loc pe banchetă şi oftă.

– Spune-i cum stă treaba, Richard, pentru că vreau să merg acasă.

– Bine. O să faci o scurtă călătorie, Madge. Îți place, nu? Sau preferi să mergi direct la puşcărie?

Zîmbi cînd îi văzu expresia de pe chip. Lăsă s-o

treacă năduşelile, avea să-i prindă bine. El nu voia decît ca ea să fie cît mai departe, undeva unde să o poată ţine sub observaţie. Închisoarea nu era un loc potrivit pentru ea acum. Avea nevoie de ajutor şi el o să aibă grijă să-l primească.

Cathy se temu un timp, dar, după cîteva luni, începu să se gîndească din ce în ce mai puţin la mama ei. Credea că Madge se hotărîse să o lase în pace şi să-şi vadă de propria ei viaţă. Într-un fel, era tristă. Voise să o vadă, să stea de vorbă cu ea. Dar era limpede că nu era să fie. Treptat viaţa ei reveni la normal. Richard şi Susan nu îi spuseră nimic şi, de asemenea, nici Desrae.

Toţi hotărîseră că, în problema aceea, era mai bine ca ea să nu ştie nimic.

CARTEA A ŞASEA

„Vino, să ne săturăm de dragoste pînă-n zori,
să ne alinăm sufletele cu dragoste,
Căci bărbatul nu-i acasă.
e plecat departe"

Proverbe, 7, xviii

„Liberavi animam meam"
„Mi-am eliberat sufletul"

Sf. Bernard, 1090-1153

47

NEW YORK, 1995

Cathy ieşi din magazinul *Saks* de pe Fifth Avenue încărcată de cumpărături. Se simţea excelent. Întotdeauna primăvara o făcea să se simtă bine, de parcă viaţa ar fi luat-o de la capăt şi tuturor li se oferea o altă şansă.

În dimineaţa aceea, se plimbase singură prin Central Park, uitîndu-se la cei care treceau pe patine cu rotile, fumînd o ţigară şi bînd o cafea de la un vînzător ambulant şi privind, în general, lumea din jur. Toţi copacii erau înmuguriţi, totul devenea frumos. Iarba era mai verde ca oricînd, copacii se îmbrăcau încetul cu încetul cu frunze şi soarele strălucea puternic, făcînd suportabil pînă şi vîntul adus de Atlantic.

Ajunsese să iubească New York-ul, să iubească America. În cei opt ani în care o vizita regulat, devenise o adevărată new-yorkeză, deoarece cunoştea oraşul foarte bine. Era acum a doua casă pentru ea. Atît de mult, încît, cu un an în urmă, îşi cumpărase un apartament în apropiere de Bleecker Street. Îi amintea de cartierul londonez Soho şi tinerii artişti din zonă o făceau să se simtă ca acasă.

Mîncă în Cartierul Chinezesc, după care merse pe jos spre Mica Italie, unde avea întîlnire cu Eamonn la 2.30. Mergînd pe străzile aglomerate, le zîmbea oamenilor şi new-yorkezii, de obicei, distanţi, îi zîmbeau şi ei. Poate datorită bunei ei dispoziţii sau poate că primăvara îi afecta şi pe ei.

Intrînd în *The Baker's Bar*, îl zări pe Anthony Baggato.

– Eamonn n-a venit?

Anthony o iubea. Îi plăceau la nebunie fața ei, părul ei şi accentul ei britanic.

– O să vină imediat, prințesă, dă-mi voie să-ți ofer ceva de băut.

Pocni din degete apoi şi o chelneriță veni la masa lor. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, scurtă, şi avea nişte tocuri imposibil de înalte. Cathy îi zîmbi.

– Eu aş vrea un pahar de vin alb, te rog.

Fata luă comanda şi atît Cathy cît şi Anthony o priviră cum se îndrepta spre bar legănîndu-şi şoldurile.

Cathy începu să rîdă.

– Eşti extraordinar, Anthony.

El ridică mîinile într-un gest de resemnare.

– Mă uit, îmi doresc, mă delectez. La vîrsta mea numai cu atît mă aleg.

Era imens acum. Avea pînă în şaizeci şi cinci de ani şi peste o sută zece kilograme. În timp ce vorbea, continua să se uite la fată. Aceasta avea în jur de douăzeci de ani şi o expresie iritabilă pe chipul drăguț.

– Nu ştiu, Cathy, cîte cumpărături poate face o femeie? De fiecare dată cînd te văd, eşti încărcată de pachete. Sper că-l faci pe ticălosul ăla de irlandez să plătească pentru toate, nu?

– Sînt o femeie independentă. Îmi cîştig singură banii şi mi-i cheltuiesc.

Anthony făcu pe sicilianul şi zise în glumă cu glas tare:

– De ce n-am găsit şi eu o femeie ca tine? Nevastă-mea face cumpărături tot timpul şi toate sînt numai porcării. Casa mea, un apartament de un milion de dolari, e plină de porcării. De aceea nu mă duc niciodată acolo.

Anthony divorțase de ultima soție în urmă cu cinci ani. Cea nouă avea douăzeci şi opt de ani, nişte buze groase şi roşii şi nişte sîni care sfidau orice lege a gravitației.

Eamonn intră în bar şi, cînd o văzu pe Cathy, simți că revine la viață. Ea arăta superb, ca de obicei. Îmbrăcată într-un costum alb şi strîmt, care îi scotea în evidență picioarele, era la fel de splendidă ca o stea de cinema.

Încă mai era vrăjit de ea, chiar şi după opt ani. În ziua aceea, în ciuda tuturor grijilor pe care le avea – şi erau o mulțime – ea tot îi schimbă dispoziția.

– Aşa deci, iarăşi vă prind împreună. Care-i treaba cu voi doi, eh? Te vezi cu Anthony fără să ştiu eu sau ce?

Rîseră toți trei şi Cathy spuse:

– Ei bine, mă bucur că ne-ai prins, pentru că ne era foarte greu să mai păstrăm secretul.

După aceea îşi bău vinul încet, în timp ce bărbații discutau afaceri.

– Care-i treaba cu Igor? întrebă Anthony.

Eamonn ridică din umeri.

– Ca de obicei. E un idiot, ca de obicei.

Anthony rîse.

– Vrei să spui că rahatul roşu încă n-a explodat?

– Accentul căzînd pe *încă*, zise Eamonn încruntat.

Amîndoi părură îngrijorați cîteva clipe, după care Eamonn se mai lumină la față.

– Mai avem destul timp şi, dacă o să fie nevoie, o să rezolv treaba personal. N-ar fi prima oară.

– Despre ce este vorba? întrebă Cathy. Totdeauna vorbiți cifrat, parcă.

Cei doi bărbați se uitară la ea şi Cathy le văzu încordarea cînd îi zîmbiră.

– Nimic important, scumpo, aiureli, zise Anthony ridicîndu-se cu greu. Eu trebuie să plec acum, am întîlnire cu Jack.

Îi sărută mîna lui Cathy, ca un adevărat gentleman.

– Pînă cînd o să ne revedem. Şi, nu uita, scumpo, cînd o să te saturi de pămpălăul ăsta, sună-mă. La ce oră ai avionul mîine?

– La opt şi un sfert, dimineața, spuse ea strîmbîndu-se. Eu n-aş vrea să plec, Anthony, dar mă cheamă

datoria şi afacerile. După cum ştii şi tu foarte bine.

– Ai un club grozav acolo. Mi-a plăcut foarte mult. La opt şi un sfert, zici? spuse el şi se uită la Eamonn îndelung şi pătrunzător. Deci, pleci la Londra mîine. Atunci, la revedere. Pe data viitoare.

Cathy şi Eamonn îl urmăriră cu privirea. Mergea legănat de la o vreme, dar tot avea o prezenţă impresionantă.

– Ce-a fost asta? Privirea aia cu subînţeles şi toate celelalte?

Eamonn ridică din umeri.

– N-am idee. Deci, ce vrei să facem acum?

Ea zîmbi.

– Ce crezi că aş vrea să facem? Mîine plec. Am luat nişte fripturi, nişte vin, salată. Cină, baie, pat. În ordinea asta.

Eamonn zîmbi.

– Sună grozav.

Dar, chiar cînd rostea acele cuvinte, Cathy văzu că era preocupat de ceva.

Eamonn o sărută pe nas.

– Uite ce e, o să te urc într-un taxi. Trebuie să trec pe acasă, să rezolv ceva. O să vin la tine pe la şase, e bine?

Cathy încuviinţă, întristată în sufletul ei pentru că o lăsa singură atît de curînd.

– E foarte bine, zise ea prefăcîndu-se veselă.

Deirdra îi zîmbi sarcastic soţului ei cînd îl văzu intrînd în casă.

– Cărui fapt datorez plăcerea?

El îi ignoră replica.

– A venit ceva azi?

– Nişte valize, le-am dus în garaj. Sînt foarte grele. Ce e-n ele, pentru Dumnezeu?

Eamonn se întoarse şi ieşi din cameră, lăsîndu-şi soţia clocotind de furie. De la naşterea lui Hattie, fetiţa lor cea mică, în urmă cu şapte ani, el nu se mai atinsese de ea. Trăiau ca soţ şi soţie, ba chiar mergeau la diverse

evenimente sociale împreună, vorbeau la micul dejun – asta cînd el era acasă, bineînţeles – dar, în afară de aceste lucruri, nu mai exista nimic între ei.

Un lucru ştia cu certitudine: nu se ducea după femei. Aproape tot timpul stătea acasă cu ea şi cu copiii. Nu dispărea decît de vreo două ori pe lună. Pentru Deirdra, asta era de-ajuns. Aşa avea să fie viaţa ei şi o accepta.

Eamonn intră în garaj şi se uită la cele două valize. Erau la fel ca de obicei, obişnuite, dar în căptuşeala lor erau mai multe lucruri ca oricînd. Asta făcea ca totul să fie mai înspăimîntător.

Comisionarul lui fusese ucis de un negru la intersecţia lui East 110 th Street cu Lexington şi, deci, Eamonn avea marfa şi aceasta nu avea cum să ajungă la Londra decît dacă o ducea el însuşi. Numai că el trebuia să fie la Washington a doua zi după-amiază. Era o întîlnire a mafiei şi el trebuia să participe neapărat.

Uitîndu-se la valize, se gîndi la ideea lui Anthony şi încerca să şi-o alunge din minte. Nu putea să-i facă aşa ceva lui Cathy, nu ei. Dar, în adîncul sufletului, ştia că nu are încotro. De asemenea, ea nu avea să ştie ce făcuse el. Marfa era nedetectabilă. În toţi acei ani de cînd o cărau pentru ruşi, nu fusese capturată nici măcar o dată, nici acolo, nici la Londra.

Era ceva sigur.

Marfa valora milioane şi era întotdeauna plătită dinainte. În anii '90 cererea pentru ea crescuse şi, acum, aveau oameni de legătură în toată lumea.

Închise ochii şi se întrebă ce reacţie ar fi avut Cathy dacă ar fi ştiut în ce era el implicat acum. Nici nu putea să se gîndească.

Cathy era îmbrăcată într-un néglijée alb şi scurt, cumpărat în dimineaţa aceea de la *Saks*. Îi accentua bronzul într-un mod minunat şi era croit în aşa fel, încît îi făcea sînii să pară mai mari şi mijlocul şi mai subţire decît era. Cînd deschise uşa fu surprinsă văzîndu-l cu două valize.

– Doar n-ai plecat de acasă!

Vocea ei era atît de şocată, încît el se forţă să rîdă.

– Sînt un cadou. Pentru iubita mea de dincolo de Atlantic.

Cathy se uită la cele două valize *Samsonite* uriaşe.

– Glumeşti?

– Nu, sînt pentru tine, ştiu că, de obicei, îţi fac cadouri cumpărate de la *Cartier* şi chiar am ceva în buzunarul de la piept cumpărat de acolo. Dar am văzut astea şi ce mi-am zis: exact ce-i trebuie lui Cathy a mea. Zdravene, singure şi cu încuietori excelente.

Le puse în dormitor, în timp ce ea nu îşi revenea.

– Valize? Acum chiar că le-am văzut pe toate. Nu încetezi să mă uimeşti, Eamonn Docherty.

El îi zîmbi. Îi acceptase „cadoul" aşa cum ştiuse că avea să facă. În timp ce el îşi puse ceva de băut, ea se apucă să prepare fripturile. Le gătі englezeşte, cu multă sare şi mult piper şi cu sosul Worcestershire care îi plăcea lui Eamonn foarte mult.

Se aşezară la masă, vorbind ca doi îndrăgostiţi despre viaţile lor. După ce terminară vinul şi fumară, Cathy zise:

– Ştii, e ciudat. Cînd te-am văzut cu valizele, o secundă chiar am crezut că ai plecat de acasă. Ştiu că am spus întotdeauna că nu vreau să locuim împreună, dar asta pentru că tu eşti, acum, un new-yorkez şi Londra e oraşul meu. Dar, în acea fracţiune de secundă, chiar am sperat că o să-mi spui că o să fim pentru totdeauna împreună. Ştiu că e o prostie, că amîndoi avem obligaţii, că fiecare din noi are viaţa lui, prietenii lui, afacerile lui. Sînt atîtea lucruri care ne despart. Dar m-am simţit cuprinsă de o bucurie fără margini în secunda aia, crezînd că vii la mine. Mi-am dat seama că, dacă am fi apucat amîndoi pe alte drumuri, am fi putut fi împreună în ziua de azi. Cu adevărat împreună. Nu doar pentru cîte un weekend la cîteva săptămîni.

Sorbi din vin.

– Bănuiesc că de fapt vreau să-ţi spun că te iubesc mai mult decît am realizat vreodată. Te iubesc suficient

de mult ca să încerc să trec peste orice ne desparte, spuse ea privindu-l în ochi.

De obicei, erau de un albastru limpede ca apa mării. În ziua aceea, însă, conţineau o tristeţe care ei îi provoca durere. Simţea o dorinţă puternică de a readuce fericirea în ochii şi în sufletul lui.

El îi luă mîna într-a lui.

– Te iubesc, Cathy, şi o să fim împreună într-o bună zi, îţi promit asta. Poate chiar mai curînd decît ne închipuim.

Acum, cînd ea rostise acele cuvinte cu glas tare, el putea să-i vorbească. Pînă în momentul acela, ea spusese întotdeauna că existau prea multe lucruri care îi împiedicau să fie împreună, nu în ultimul rînd cei zece copii ai lui. Chiar şi el înţelegea că ea, ca femeie, n-ar fi luat niciodată un bărbat de lîngă atîţia copii. Deşi, era categoric ceva strict femeiesc. Dacă ar fi trebuit, el ar fi plecat oricînd. Ar fi continuat să-şi vadă copiii. Nimeni n-ar fi putut să-l împiedice să facă asta.

Dar trebuise să vină din partea ei. Ultimul cuvînt trebuise să vină de la Cathy.

– Mai ţii minte cînd eram mici, cum obişnuiam să ne vîrîm unul în altul ca să ne încălzim? Cine şi-ar fi închipuit că viaţile noastre vor apuca pe drumul ăsta? Că amîndoi o să avem atîta succes în carierele alese? spuse el visător.

Cathy încuviinţă şi apoi spuse cu tristeţe:

– Că amîndoi o să ucidem...

Eamonn o reduse la tăcere, apucînd-o strîns de încheietura mîinii.

– Nu-mi place cînd vorbeşti despre porcăriile astea, Cathy. Ce-a fost a fost. Nu putem să schimbăm nimic. Amîndoi am greşit. Greşeala a fost inevitabilă. A mea... ei bine, a mea a fost la fel ca tot ce ating. O irosire, irosirea unei vieţi. Caroline ar fi fost, probabil, măritată acum, ar fi avut o familie...

Tăcu brusc şi ochii îi erau plini de durere.

– Am fost de vină pentru atîtea lucruri rele, Cathy, lucruri despre care n-am putut să vorbesc niciodată

nimănui, nici chiar ție. Dar, cînd o să fim împreună în adevăratul sens al cuvîntului, o să am grijă să fii cea mai fericită femeie din lume, îți promit.

Ea zîmbi fericită.

– Într-o bună zi, da? Într-o bună zi, chiar o să fim cu adevărat împreună? întrebă ea şi el încuviință, după care, luîndu-l de mînă, îl duse în dormitor.

Priveliştea era superbă şi stătură amîndoi întinşi în pat, privind cum răsăreau stelele, una cîte una. În timp ce stăteau înlănțuiți, după ce făcură dragoste, ei îşi îndreptă privirea spre valizele de lîngă pat, care păreau să rîdă de el.

Cu toată vorbăria lui, o folosea pe femeia pe care susținea că o iubea atît de mult pentru că se afla din nou într-o situație dificilă. *Trebuia* să se ducă la Washington. De cînd murise Petey, Jack lăsase toate negocierile în seama lui, lăsase aproape tot în seama lui. Acela era prețul pe care Eamonn îl plătea pentru moartea prietenului său. Deşi Jack nu spusese nimic niciodată, Eamonn ştia că socrul lui simțea că ar fi trebuit să-i țină partea lui Petey, să le fi spus celor din IRA că Petey avea dreptul să fie liber. Jack, un irlandez din prima generație, ar fi trebuit să ştie mai bine. Odată ce erai implicat în Cauză, numai murind te puteai elibera de ea.

Cathy respira liniştită lîngă el, dar Eamonn simți un fior rece prin şira spinării. Dacă ea ar fi avut măcar o bănuială în legătură cu conținutul acelor valize sau dacă ar fi avut idee la ce era întrebuințat, l-ar fi urît pînă la sfîrşitul zilelor.

Îşi aprinse o țigară şi stătu aşa în întuneric, cu iubita dormind alături şi cu mintea tulburată. Era destul de uşor de transportat marfa în Anglia. Problema era modul cum avea să fie luată din apartamentul lui Cathy fără ca ea să-şi dea seama ce dusese.

Acolo intervenea domnul Cheng.

Partea aceea era, de fapt, cea mai dificilă.

Eamonn era furios pe sine şi simțea o teamă cu care nu era obişnuit. Avea necazuri mari, chiar foarte mari, atît cu italienii, cît şi cu irlandezii. Afacerile lui cu cei din

Europa de Est provocaseră fricțiuni în lumea în care trăia. Chiar dacă Anthony Baggato era la curent cu toate, Eamonn tot nu beneficia de protecția de care ar fi avut nevoie.

Irlandezii l-ar fi abandonat dacă ar fi ştiut în ce era implicat. Era în rahat pînă peste cap. După toate afacerile dubioase pe care le făcuse de-a lungul anilor, avusese încredere în ruşi, fără să-şi închipuie vreodată că lucrurile aveau să scape atît de rău de sub control.

Stînd lîngă singura femeie pe care o iubise vreodată, Eamonn simți acea senzație de singurătate profundă care însoțeşte, de obicei, trădarea unui prieten sau a unei persoane iubite. Pentru că o trăda. Chiar şi după ce avea să se termine totul, el avea să ştie ce îi făcuse şi avea să-i fie foarte greu.

Ştia că ar fi trebuit să oprească totul, să o scoată pe Cathy din afacere, să suporte el însuşi consecințele, dar ştia că nu avea să o facă. La mijloc era o grămadă de bani, dar, în afară de asta, promisese să livreze marfa şi avea să se țină de cuvînt. *Trebuia*.

Stătu treaz, gîndindu-se la toate aceste lucruri. Se iveau zorii, dar el tot nu putu să adoarmă.

Cathy, însă, dormea liniştită şi fericită în brațele bărbatului iubit.

Cathy îşi mînca micul dejun: două ouă şi nişte clătite Bisquick cu sirop de arțar, patru fîşii de costiță şi o ceaşcă mare de cafea la filtru.

Eamonn o privea, invidios pe pofta ei de mîncare. El nu putea să mănînce nimic, nu voia să mănînce nimic, pînă cînd nu afla că marfa ieşise din posesia ei, aflîndu-se în siguranță, unde trebuia.

– Arăți groaznic, Eamonn, te simți bine? îl întrebă ea îngrijorată, dar el ridică din umeri.

– Cred că e o răceală de primăvară. Mi-a fost cam frig azi-noapte. O să-mi treacă.

Ea mîncă totul cu poftă; întotdeauna era lihnită după ce făceau dragoste.

Eamonn era la a cincea țigară.

– Eşti sigur că nu te preocupă nimic? Aş putea să te ajut, nu crezi? El scutură din cap şi se răsti enervat, dar şi puţin ruşinat:

– La dracu', lasă-mă-n pace odată, da? Ţi-am spus c-o să-mi treacă.

Ea se opri din mîncat şi îl privi cu ochii mari.

– Dumnezeule, Eamonn, te-am întrebat doar. Nu-i nevoie să-mi iei capul pentru asta.

Împinse farfuria la o parte.

– Trebuie să-mi fac bagajul, peste puţin timp o să plec la aeroport. N-o să am nevoie de ambele valize. Am destule haine aici acum, că am apartamentul. Una e de-ajuns.

Eamonn simţi cum îl cuprinde panica.

– Credeam că iei toate lucrurile alea acasă, zise el degajat. Ai zis că trebuie să duci o parte din ele înapoi în Anglia. Pe cele de iarnă. Credeam c-o să i le dai acelui prieten al lui Desrae, cel căruia îi plac hainele americane.

Trăncănea aiurea şi ştia acest lucru.

Cathy rîse.

– la te uită, mai ţii minte chestia asta! Uitasem complet de sărmana Joanie. Ai dreptate – i-am promis cîteva din lucrurile mele mai vechi. Are cam aceeaşi măsură. Cînd îşi pune sînii falşi.

– Ai putea face bine să le foloseşti pe amîndouă dacă tot le-am cumpărat pentru tine. Ar fi păcat să laşi una aici degeaba. De fiecare dată cînd îţi pui lucrurile în ele, vreau să te gîndeşti la mine.

Glumea şi Cathy rîse cu el, bucuroasă că părea mai bine dispus.

– Ar trebui să mă apuc de bagaje şi, pe urmă, să fac un duş. Acum se face ora plecării.

Îşi făcu bagajele cîntînd. În liniştea dimineţii, acel sunet îi frîngea inima lui Eamonn.

Eamonn privi avionul lui Cathy decolînd. Avusese impresia că nu avea să mai plece. Prima etapă începuse. Cînd îi dăduse ultimul sărut, se simţise asemeni lui Iuda în Grădina Ghetsimani.

După aceea îşi luă maşina din parcare şi porni cu viteză spre oraş. Aproape că plîngea. Indiferent de cîte ori îşi spunea că nu avea ca să se întîmple, era, totuşi, îngrozit.

Cînd ajunse la birou, auzi telefonul sunînd. Era Anthony Baggato.

– Înţeleg că mi-ai înţeles mesajul de ieri.

– Are marfa, dar habar n-are despre ea, îl înfruntă Eamonn.

– Aşa şi trebuie, spuse Baggato tunător. Cu cît ştiu mai puţini, cu atît mai bine. N-aş vrea să se afle că am fost implicat. Eşti pregătit pentru călătoria la Washington?

– Da, zise Eamonn obosit. Ce crezi că vor de la mine?

– N-am nici cea mai mică idee, spuse celălalt. Obişnuiesc să facă treburi din astea ca să ţină oamenii pe ghimpi. Atîta timp cît n-ai luat din banii lor, n-ai de ce să te temi, zise el şi făcu o pauză. Spune-mi că n-ai fost atît de prost.

Eamonn era iritat.

– Ce rost ar fi avut? E mărunţiş în comparaţie cu afacerea în care sîntem implicaţi noi.

Anthony rîse uşor.

– Foarte adevărat. Ai dreptate, îmi cer scuze. Dar pînă şi eu devin nervos în asemenea momente. Totul e aiurea, totul merge prost. Sînt un tip superstiţios, toţi italienii sînt. Am fost şi la biserică azi-dimineaţă, pentru prima oară după mulţi ani. Dar, cum scrie în *Biblie:* „Dumnezeu îi iubeşte pe păcătoşi." Şi eu sînt unul, zise el şi, după o pauză, adăugă: Dacă din întîmplare, au aflat de Igor şi despre toată povestea, pot să contez pe tine că n-o să pomeneşti nimic de mine?

Pe chipul lui Eamonn se văzu dispreţul faţă de grasul său prieten.

– Adică, nu contează dacă ne omoară pe mine, pe Jack şi pe alţii, atîta timp cît tu trăieşti pînă la adînci bătrîneţi, nu?

Anthony rîse dezarmat.

– Dacă pui problema aşa, da, exact la asta m-am referit.

– Ai auzit vreo şoaptă, ceva? întrebă Eamonn cu o voce încordată.

– Jur pe copiii mei că n-am auzit nimic, zise italianul. Ştii că Fancini a murit azi-noapte?

Eamonn păli.

– Vrei să mă sperii?

– A fost împuşcat de două ori, o dată în ceafă şi o dată sub bărbie. O adevărată crimă a mafiei. Pînă şi poliţiştii bănuiesc asta. Cadavrul a fost lăsat în maşină, pe aleea casei lui. Cel care a dat ordinul a vrut ca tipul să fie găsit. Ai făcut vreo afacere cu el?

Eamonn nu răspunse. Fancini era un individ lipsit de importanţă, care fusese omul de legătură al lui Eamonn cu asociaţii lui Igor din Atlantic City. Din cîte ştia Eamonn, nici Anthony nu avea idee de implicarea lui, deşi îi văzuse împreună de cîteva ori.

– Vrei să-mi spui că mafia l-a lichidat pe Fancini din cauza noastră?

– Nu, îţi spun doar care sînt faptele. Fancini a fost omorît azi-noapte şi cel care a făcut-o a vrut să dea un exemplu.

Cînd nu primi nici un răspuns, Baggato oftă şi zise:

– Bine, acum te las. Mult noroc. Nu uita că o să vezi oameni foarte importanţi. Ai grijă, ai mare grijă, şi nu te incrimina pe tine sau pe altcineva.

– Şi dacă ei ştiu deja? întrebă Eamonn rar.

– Dacă ştiu, oferă-le o bucată din plăcintă, o bucată mare, dacă e necesar, oferă-le chiar toată plăcinta. O să ştii tu ce să faci. Nu eşti prost, chiar şi ei ştiu asta, iar legătura ta cu irlandezul îţi conferă o măsură de siguranţă. Strecoară un nume. Foloseşte tot ce ai. Dacă te au cu ceva concret la mînă, eşti un om mort dacă nu reuşeşti să ajungi la o înţelegere cu ei.

– Cum dracu' am ajuns să fim într-o asemenea încurcătură?

Anthony rîse atunci, dar fără umor.

– Asta-i o întrebare uşoară. Din cauza lăcomiei. Ştii, de fapt, e o lecţie. În orice lucru e o lecţie. Aveam mai mulţi bani şi decît Biserica Catolică, dar am vrut mai mulţi şi n-am vrut să împărţim cu nimeni averea noastră. Nu, noi am vrut totul. Aşa că, atunci cînd se întîmplă ceva, noi sîntem singurii care o păţim.

Eamonn tăcu. După ce Anthony închise, el rămase nemişcat, rozîndu-şi unghia degetului mare, un obicei din copilărie. Se afla într-o mare încurcătură, avea necazuri cu prea mulţi oameni de data aceasta, şi toţi erau experţi în domeniul lor.

Pentru prima oară în viaţa lui, lui Eamonn Docherty îi era frică.

48

Sosirea acasă a lui Cathy coincise cu intrarea în vacanţă a lui Kitty şi cu ziua lui Desrae. Nimeni nu ştia cîţi ani împlinea exact, dar acest lucru nu avea importanţă. Lui Desrae îi plăcea să se bucure de aniversările lui şi nimeni nu avea curajul să-l întrebe de cîte se bucurase.

Fetele de la club organizaseră o seară tematică. Toată lumea urma să fie îmbrăcată în veşminte romane, ceea ce, pentru majoritatea travestiţilor însemna Cleopatra, sperînd din tot sufletul să-şi găsească fiecare un Marc Antoniu al ei.

De la aeroport, Cathy se dusese direct la club şi acum era acolo, aşteptînd să vadă cum aveau să arate fetele în seara aceea. Bertie, una din fetele de la bar, îi dusese valizele în cabină.

Stînd pe un scaun la bar, cu o ţigară într-o mînă şi cu un pahar de apă minerală în cealaltă, arăta perfect, deloc ca şi cum abia s-ar fi întors din Statele Unite. Machiajul ei era fără cusur şi, în afară de liniile fine din jurul

ochilor datorate oboselii, arăta superb. Costumul *Versace* nu era şifonat, iar picioarele bronzate îi erau încălţate cu o pereche de sandale de un albastru-deschis, ca acela al costumului şi al ochilor ei.

Fetele din club o priveau cu respect şi chiar cu puţină invidie. Indiferent cît de mult ar fi cheltuit pentru a se aranja, erau tot nişte bărbaţi îmbrăcaţi femeieşte şi chiar dacă multe dintre ele, mai ales transsexualii, arătau mai bine decît multe femei, tot simţeau că nu se puteau compara cu Cathy Pasquale. Îm mare parte, datorită faptului că avea o demnitate tăcută, o anumită aură, pe care numai foarte puţini oameni o aveau.

Îi zîmbi lui Richard cînd îl văzu intrînd în club.

– Puţin cam devreme chiar şi pentru tine, nu? glumi ea.

– Mai lasă-mă, Cath. Am venit aici cu treabă, dar şi de plăcere. Partea plăcută constă în faptul că pot să stau de vorbă cu tine. Partea cealaltă s-ar putea să nu fie bine venită.

Cathy îi sesiză inflexiunea din glas şi se încruntă.

– Ce vrei să spui?

El nu răspunse pentru că luminile de pe scenă tocmai fuseseră aprinse şi optsprezece Cleopatre ieşiseră simultan, toate fardate, parfumate şi bine dispuse.

Gates închise ochii şi spuse cu o voce chinuită:

– Acum le-am văzut pe toate. Pînă şi Susan P vine costumată în Cleopatra. Sper că nu vii şi tu la fel.

– Bineînţeles că da, spuse Cathy indignată, la fel şi Kitty. E ciudat, dar în loc de o seară romană, o să avem o seară Cleo. Toţii bărbaţii, inclusiv tu, trebuie să vină costumaţi în Cezar sau Marc Antoniu. Deşi, dacă mă uit la tine, aş zice că Nero ar fi mai potrivit.

– Parcă mă şi văd cu togă, cu genunchii mei noduroşi!

În timp ce fetele de pe scenă îşi vedeau de treburi, el îi făcu semn lui Cathy să meargă în biroul ei. Ea îl urmă intrigată. Nu era prea îngrijorată.

Richard o consulta adesea în legătură cu anumite lucruri şi, în funcţie de problemă – o fată care dispăruse

sau un tînăr care era urmărit de un mascul periculos –, ea putea să-i spună dacă auzise sau văzuse ceva. El ştia că nu avea sens să o întrebe în legătură cu adevăraţii ticăloşi. Pentru asta îşi avea informatorii lui.

Intrînd în birou, ea închise uşa, dar glasurile fetelor care cîntau „Mulţi ani trăiască" tot se mai auziră.

– Sună oribil!

Cathy îşi dădu ochii peste cap.

– Lui Desrae o să-i placă. Una din fetele cele mai solide, Black Matilda, care are vreo sută de kilograme, voia să se costumeze în Marilyn Monroe. De fapt, nu am văzut-o pe scenă, aşa că s-ar putea s-o facă. Biata femeie s-ar răsuci în mormînt dacă l-ar vedea.

Cathy rîse, aşteptînd cu nerăbdare petrecerea.

– Cunoşti un anume domn Cheng? întrebă Gates deodată.

Ea încuviinţă surprinsă.

– Toată lumea îl cunoaşte pe domnul Cheng – Micul Gheng, cum îi spunem noi. De ce, ce-a făcut?

Gates oftă.

– Nu e vorba de ce-a făcut el. Nu face pe inocenta cu mine, Cathy. Ai făcut vreodată afaceri cu el prin intermediul lui Docherty? Te-a rugat vreodată să-i duci ceva sau să-i transmiţi vreun mesaj lui Cheng?

Cathy simţi cum i se zbîrleşte părul pe ceafă de frică. Îşi feri privirea cînd îi răspunse.

– Niciodată. Eamonn nu m-a rugat niciodată să fac aşa ceva. De ce ar face-o? Ba, mai mult, de ce ar fi implicat cu chinezul?

Îşi recăpătase echilibrul.

Richard spuse îngîndurat:

– Susan P ştie despre ce e vorba, dar nu pot să scot nimic de la ea. Şi e speriată, e speriată rău. În viaţa mea n-am văzut-o aşa. Cu siguranţă că asta trebuie să-ţi spună ceva, nu? Am aflat dintr-o sursă foarte sigură că se petrece ceva şi sînt multe persoane implicate. Mi-e teamă, Cathy. Pentru tine, pentru Susan şi pentru toţi ceilalţi care sînt amestecaţi, chiar dacă nu-i cunosc. Ai văzut ceva suspect în ultima vreme, aici sau în Statele

Unite? Gîndeşte-te, femeie, gîndeşte-te şi spune-mi. Am auzit că e vorba de ceva atît de periculos, încît şi principalii indivizi se tem. Nu ştiu decît că s-a pomenit numele lui Docherty şi, de asemenea, al lui Cheng. Acum trebuie să pun aceste două lucruri cap la cap şi să aflu ce au în comun. Singurul lucru la care mă gîndesc sînt drogurile, dar nici măcar un transport foarte mare n-ar provoca o asemenea teroare. Ea ca şi cum toţi ar vrea să scape, dar nu pot. Acum te întreb pentru ultima oară, Cathy, poţi să mă ajuţi? Sînt în impas. Dacă nu sînt droguri, atunci ce dracu' poate să fie?

Ea îl privi uluită şi speriată.

– Are vreo legătură cu IRA? o întrebă el. Am auzit că Docherty ar fi încurcat cu ei. Despre asta e vorba? Dacă este, spune-mi. Am avut probleme destul de mari că nu l-am arestat cu ani în urmă; Susan P a aranjat totul atunci. Îl înghit pe ticălosul ăsta pentru că are nişte prieteni sus-puşi, nu doar în poliţie, dar şi în Departamentul Special. Amîndoi ştim că irlandezul n-ar fi căpătat asemenea putere dacă n-ar fi avut prieteni în poziţii înalte. E logic, nu? Dar acum e vorba de cu totul altceva şi trebuie să aflu cine e în spatele afacerii.

Cathy clătină din cap.

– Îmi pare rău, Richard, dar chiar nu ştiu nimic, zise ea cu tristeţe în glas. Dacă aş fi ştiut, ţi-ar şi spus.

Gates părea mai bătrîn şi mai obosit ca oricînd.

– Se pune la cale o conspiraţie chiar sub nasurile noastre, Cathy, iar noi n-avem putere să împiedicăm asta. Ruşii sînt aici, mafioţi ai lumii occidentale, cu bani, arme şi putere. Banii, în cantităţi mari, pot cumpăra putere. Cei ca mine, care se presupune că ar trebui să aplice legea, nu avem nici un fel de putere să-i oprim. Vin, ne pun fetele la treabă – şi nu e ca pe vremuri. Oamenii ăştia leagă femeile de apartamentele lor, nu le lasă să facă nici o mişcare. Le iau toţi banii şi le folosesc pînă cînd ele ajung la pămînt. Asta avem acum aici – o subclasă alcătuită din femei, fete şi băieţi care sînt folosiţi pentru a le aduce bani indivizilor mai mari şi mai tari. Trăiască deci capitalismul – ruşii îl cunosc acum şi

le place. Poţi să cumperi nedreptate în ţara asta, cu bani poţi să scapi de închisoare, să cumperi orice vrei. Ştiu asta foarte bine, doar am vîndut multă aşa-zisă dreptate de-a lungul anilor. Mi-a trebuit atîta timp ca să văd cît de mult am greşit.

Amărăciunea din glasul lui şi expresia lui de înfrîngere o întristară pe Cathy. Îşi dădu seama că fusese ultima lui speranţă – ultima lui şansă de a descoperi ce se petrecea. Apropiindu-se de el, îl luă de gît, iar el o strînse în braţe cu putere.

– Ah, Cathy, ce s-a întîmplat cu vremurile de altădată? Cînd toţi aveam puţin de cîştigat şi nimeni nu păţea nimic. Ticăloşii cei răi erau închişi, iar ticăloşii cei buni erau lăsaţi în libertate. Acum e o cu totul altfel de lume.

– Cred că adevărul e că noi sîntem depăşiţi. Noua mafie, cum îi zici tu, ruşii şi toţi ceilalţi din blocul răsăritean au aceeaşi dorinţă pe care am avut-o noi odată. Acum, noi sîntem bogaţi, vrem să ducem o viaţă frumoasă şi liniştită, nu? Sîntem în siguranţă şi ei ne ameninţă. Asta e legea naturii, supravieţuieşte cel care e mai rezistent.

Tonul ei vesel dispăruse.

– Eu una aş vrea să mă retrag din toate. Chiar şi clubul mă indispune uneori. Aşa că înţeleg ce vrei să spui.

Richard ar fi vrut să o ţină strîns în braţe, pentru că părea atît de singură. Ar fi vrut să-i spună că o iubeşte. Dar ştia că nu avea s-o facă.

Ea i se oferise o dată şi el, ca un prost, o refuzase. Pentru că îşi închipuise că o făcea din recunoştinţă. În cursul anilor care urmasră îşi dorise de nenumărate ori să-i fi acceptat oferta. Pentru că ştia că ar fi putut s-o iubească, atît fizic cît şi psihic, mai mult decît orice bărbat, mai mult decît Eamonn Docherty. Ea era cu Eamonn din acelaşi motiv pentru care Richard crezuse că voia să fie cu el: pentru că avea impresia că îi era datoare. Toate întîmplările prin care trecuseră în copilărie o făcuseră să-l vadă pe irlandez prin nişte ochelari roz.

Pentru ea, Eamonn era un produs al mediului său, la fel ca şi ea.

În realitate, însă, ea era loială, deşi nu trebuia. Eamonn era un tip care se folosea de oameni şi s-ar fi folosit de ea fără să stea pe gînduri.

Richard ştia acest lucru la fel de bine cum îşi ştia numele şi adresa. Dar Cathy nu avea să vadă asta niciodată, nu avea să realizeze decît atunci cînd Docherty avea să-i facă ceva urît de tot. Şi, cunoscîndu-l pe iubitul ei, acest lucru avea să se întîmple într-o bună zi. Spera doar să nu fie acum, cînd se zvonea că se petrecea ceva serios de tot, ceva atît de periculos, încît nici măcar Richard Gates n-ar fi putut să o apere pe Cathy dacă stătea în calea cui nu trebuia.

Eamonn luase avionul de la aeroportul din Newark şi, după-amiază tîrziu era în barul *Hilton International* cu un pahar lîngă el şi o senzaţie neplăcută în stomac. După aceea fu condus pînă la unul din apartamente şi se simţea asemeni condamnatului la moarte pe ultimul lui drum.

Încercă să se adune.

Îi zîmbi celui care îl conducea, dar acesta îi răspunse cu o privire de gheaţă. Nu era deloc un sem bun, dar se gîndi că individul acela se purta la fel şi cu mama lui. Musculoşii trebuiau să pară răi; era ceva ce făcea parte din meseria lui.

În apartament văzu patru bărbaţi, toţi fiindu-i cunoscuţi şi toţi fiind ultimii oameni pe care s-ar fi aşteptat să-i întîlnească acolo.

Era Patrick O'Rourke, omul lui de legătură cu IRA din Irlanda, mare cît toate zilele şi îngrozitor de urît, cu părul roşu prins într-o coadă la spate şi cu ochii de un albastru ca gheaţa, plini de dispreţ.

Apoi era Sammy Colderi, Don-ul din Las Vegas, scund, grăsuţ şi părînd să nu ştie de ce se afla acolo.

Lîngă el era Manny Steinschloss, un întreprinzător evreu care îşi conducea banca personală complet în afara legii.

Însă, cel care îl îngrijora cel mai mult pe Eamonn era cel de-al patrulea bărbat, un Don din New York, şeful celor cinci familii: Gesu Molineri. Era un bărbat uriaş, de aproape şaptezeci de ani, care vorbea încet şi despre care se ştia că era un singuratic. Stătea retras tot timpul şi faptul că era acolo îl speria pe Eamonn mai mult decît prezenţa lui O'Rourke, oricît de fioros ar fi fost irlandezul.

Molineri zîmbi sumbru.

– Te rog, domnule Docherty, ia loc.

Eamonn se aşeză, impunîndu-şi să fie calm. Fusese percheziţionat în limuzină, aşa că toţi erau conştienţi că nu era înarmat. I se puse în faţă un pahar de whisky de care el nu se atinse, însă. În schimb, îşi aprinse o ţigară, bucurîndu-se să vadă că mîinile nu îi tremurau, şi încercă să pară relaxat.

Molineri vorbi din nou.

– Am avut o mică neînţelegere cu cecenul – cu Igor. Îl cunoşti, nu? Am avut o mică dispută cu el un timp în privinţa teritoriului. Părea să-şi închipuie că putea să se mute, pur şi simplu, în Cartierul de Est; i-am spus că nu putea. Ieri a murit. Dar, vezi dumneata, înainte să moară, am discutat destul de mult. Despre dumneata.

Făcu o pauză pentru a lăsa cuvintele să-şi facă efectul.

– Şi despre alte cîteva lucruri, în special evenimente care se petrec la Londra. Nimic care să mă îngrijoreze cu adevărat, dar lucruri interesante.

Eamonn auzi bătăile puternice ale inimii răsunîndu-i în urechi, acel vuiet puternic pe care numai teama foarte mare îl poate genera.

– Am luat legătura cu domnul O'Rourke. Avem unele afaceri în Libia împreună, sînt sigur că bănuieşti ce fel de afaceri. Da, despre care dumneata nu ştii nimic. Ţin legătura cu prietenii dumitale de mulţi ani. Pînă şi FBI-ul ştia asta. Dumneata, însă, n-ai ştiut, spuse el zîmbind. Domnul O'Rourke a avut întotdeauna o părere foarte bună despre dumneata, mai ales după ce l-ai lichidat pe bunul dumitale prieten, Petey Mahoney. Ca italian, în-

țeleg că a fost o pură afacere şi afacerile trebuie să fie pe primul loc pentru dumneata; prietenia, pe al doilea. Am admirat acest lucru la dumneata. Am auzit multe lucruri bune despre dumneata de-a lungul anilor, şi despre afacerile cu Igor şi cu ruşii... Am admirat şi asta. Am admirat felul cum ți-ai văzut de treabă chiar sub nasurile noastre!

Vocea îi era aspră acum şi Eamonn îşi dădu seama că se apropiau de punctul culminant.

– Totuşi, a venit momentul să ne gîndim mai bine. Plutoniul e noul aur, mai scump chiar şi decît diamantele. Uşor de obținut dacă ştii pe cine trebuie, iar dumneata ştii. Ai cîştigat o grămadă de bani de pe urma acestei afaceri şi acum noi sîntem dispuşi să te scăpăm de această povară. Am deja clienți pînă şi în India şi Pakistan. Pe scurt, vreau ceea ce ai dumneata şi intenționez să obțin.

– Bine, dar de ce sînteți toți patru aici?

Molineri rîse.

– Domnul O'Rourke se află aici pentru a-şi arăta solidaritatea, deşi va avea şi el de cîştigat ceva. Steinschloss va fi bancherul nostru, ruşii au încredere în el. Şi el va avea o parte din profit. Sammy se află aici pentru că vrem să folosim Las Vegas-ul ca paravan pentru operațiunea noastră.

Sammy păru la fel de şocat ca Eamonn. El nu se ocupa decît de jocuri de noroc şi prostituție, pînă şi FBI-ul ştia acest lucru şi îl lăsa în pace. Un motiv în plus pentru ca familia să-l folosească, îşi spuse Eamonn. Nimeni nu ar fi bănuit că făcea trafic de arme.

– Şi eu, ce rol am? întrebă el ştiind că pierduse contractul, acum interesîndu-l doar să scape cît mai uşor cu putință.

– Mă tem că dumneata va trebui să-i explici chinezului că vrem marfa pe care tocmai ai expediat-o la Londra. E o cantitate mare şi avem clienți care aşteaptă. Dacă îi explici cum trebuie, că avem contracte cu oameni influenți, vei rămîne în viață, ca şi familia dumitale. Am deja un cumpărător pentru marfă, deşi bănuiesc că

şi chinezul avea. Pot veni la mine, voi fi încîntat să-i servesc pe viitor. Am încheiat o înțelegere cu ruşii. Sînt nişte tipi de treabă, au primit bine vestea morții lui Igor. Ca şi noi, înțeleg că n-a fost nimic personal, ci a fost vorba doar de afaceri. Fratele lui va fi principalul meu agent la Moscova.

Eamonn simți un nod în gît. Totul era aranjat şi clar.

– Chinezul n-o să renunțe atît de uşor, le spuse el deznădăjduit. Nu putem aştepta pînă la transportul următor? Să încercăm să nu creăm conflicte?

Molineri rîse.

– Să-l ia dracu' pe chinez, domnule Docherty. Ia marfa de la el şi fă în aşa fel, încît să ajungă în posesia mea în patru zile.

Eamonn goli paharul de whisky dintr-o înghițitură. Simțea nevoia.

Desrae era costumat în Cleopatra. Peruca neagră îi prindea foarte bine, iar genele lui ar fi putut să spargă un geam, atît erau de încărcate de rimel.

Era aproape miezul nopții. În club era gălăgie şi lumini puternice. Li se dădea drumul şi clienților obişnuiți, dar, în principal, era o petrecere privată.

Pe scenă spectacolul se desfăşura non-stop şi peste două sute de oameni mîncau şi beau – zgomotul asurzitor provocîndu-i lui Cathy o durere de cap. Îi văzu pe Gates şi pe Susan P şuşotind într-un colț şi se întristă imediat.

Fusese tot timpul îngrijorată după vizita lui fusese foarte, foarte îngrijorată. Stătea cu privirea ațintită numai asupra fiicei ei. Avea senzația că aceasta era în primejdie, deşi nu ştia de unde ar fi putut să vină pericolul. Joanie, ametită, cînta acum un cîntec deocheat, acompaniată de clienți şi de celelalte fete. Kitty, de asemenea, costumată în Cleopatra, rîdea în hohote, dar toată lumea ştia că nu înțelegea cuvintele cîntecului. Ceea ce era cu atît mai bine.

Cathy se duse la Susan şi la Richard.

– Supravegheați-o voi pe Kitty, vă rog. Trebuie să

mă duc pînă acasă. Nu stau mult.

Voia să se ducă să-şi pună costumul şi să vadă dacă putea să ia legătura cu Eamonn.

Mergea grăbită, fiind conştientă de o sumbră presimţire. Spera că Eamonn se întorsese de la Washington, pentru că trebuia neapărat să stea de vorbă cu el. Intră în casă, închise uşa şi se îndreptă spre sufragerie.

Micul Cheng se întoarse cu faţa cînd ea intră în încăpere. Pe chipul ei se citi şocul de a-l fi găsit în propria casă.

– Ce naiba cauţi aici?

Un bărbat solid apăru din spate, deodată, şi îi ţintui braţele pe lîngă trup.

Ea clătină din cap nevenindu-i să creadă.

– Ce s-a întîmplat? Ce căutaţi aici?

Auzi panica din propriul glas, făcîndu-l să tremure şi să pară mai subţire. Cheng era temut în Soho, ca de altel mulţi chinezi. Dar, de obicei, îşi vedeau de treburile lor. Ce ar fi putut să vrea de la ea? Era complet derutată.

– Unde e, doamnă Pasquale? întrebă cu o voce încordată.

– Ce anume, domnule Cheng? Habar n-am despre ce vorbeşti.

El se duse spre ea ameninţător. Scoţînd un cuţit cu o lamă îngustă, i-l lipi de faţă.

– N-am timp de chestii din astea, doamnă Pasquale. Trebuie să aflu cît mai repede unde e marfa mea. Acum spune-mi ce vreau să ştiu.

Încercînd să se elibereze, Cathy cedă, în cele din urmă, panicii care o cuprindea încetul cu încetul. Deveni isterică. Cuţitul avea un miros ciudat – mirosul caracteristic oţelului rece. Îl simţea rece pe piele şi, cînd îşi dădu seama ce avea să facă, deschise gura să ţipe. Folosindu-şi toată puterea, îi trase un picior lui Cheng şi se smulse din mîinile chinezului mai solid din spatele ei. O rupse la fugă spre uşă, dar acesta o apucă de păr şi o trase înapoi în cameră.

Căzută pe podea, începu să primească o bătaie aşa cum nu crezuse că va trăi vreodată.

Zece minute mai tîrziu era pe jumătate conştientă, vorbind aiureli, dar reuşind, într-un fel, să-i atragă atenţia individului de deasupra ei.

– Valizele, doamnă Pasquale. Unde sînt valizele?

Ea era cuprinsă de o asemenea durere, încît cuvintele acelea părură să plutească spre ea pe un val roşu şi cald. Îi spuse unde lăsase valizele. Înainte să-şi piardă cunoştinţa, se mai gîndi că era numai vina lui Eamonn.

Fusese trădată de bărbatul pe care îl iubea.

Cheng se uită la ea grav. Aflase ceea ce dorise. Ridicîndu-şi privirea spre individul cel solid, făcu un semn din cap.

– Nu poate fi lăsată-n viaţă.

După aceea se ridică, avînd costumul murdar de sînge şi oftă. Întotdeauna o plăcuse pe Cathy Pasquale, toată lumea o plăcea.

Dar Docherty sunase cu o oră în urmă şi încercase să-i spună că voia marfa înapoi, că trebuia să facă afacerea cu ceilalţi de-acum încolo. Cheng ştia că era tras pe sfoară. Nu avea încredere în Docherty. Ceva nu era în regulă şi Cheng avea deja un client. În nici un caz nu avea să-l dezamăgească. Pentru nimeni.

În timp ce chinezul mai solid se apucă să lucreze cu cuţitul, Cheng se duse la baie şi se aranjă cît putu mai bine. Apoi, venindu-i rapid o idee, se întoarse în cameră şi zise:

– Violeaz-o, o să semene mai mult a jaf.

Celălalt încuviinţă, încîntat de acea nouă întorsătură a lucrurilor.

Desrae era beat mort. Era o petrecere grozavă. Pînă şi Kitty avusese voie să bea cîteva pahare de şampanie şi părea foarte matură. Cabaretul consta acum în cîţiva bărbaţi tineri îmbrăcaţi în piele care dansau pe muzică lentă.

Susan P, ameţită de cocaină şi băutură, îi spuse deodată lui Richard:

– Unde naiba o fi Cathy?

El se uită la ceas. Cathy plecase de mai bine de două ore. Groaza îl făcu să simtă fiori reci pe şira spinării. Se uită la Susan P.

– Vino cu mine. S-ar putea să i se fi întîmplat ceva.

O lăsară pe Kitty în grija lui Desrae şi ieşiră din club îngroziţi.

Aşa cum mergeau pe străzi, formau o pereche foarte ciudată. Richard era îmbrăcat cu unul din costumele sale demodate.

Susan P, costumată în Cleopatra, cu un mers nesigur şi cu ochii întunecaţi de îngrijorare. Nu puţini fură cei care întoarseră capetele după ei. Păreau ciudaţi chiar şi într-un cartier ca Soho.

O găsiră pe Cathy cinci minute mai tîrziu.

În timp ce Richard sună după ambulanţă şi la poliţie, Susan P vărsă de cîteva ori în toaletă. Era cea mai cumplită imagine pe care o văzuse vreodată. Una pe care nu avea să o uite absolut niciodată.

Ţinînd în braţe capul distrus al lui Cathy, Richard Gates vărsa lacrimi amare. După toate aparenţele o pierduse.

Aceea nu era femeia superbă şi plină de viaţă pe care o văzuse cu numai cîteva ore în urmă, ci o necunoscută snopită în bătaie şi mutilată, ai cărei ochi închişi erau atît de umflaţi, încît genele nici nu i se mai vedeau. Zăcea în braţele lui ca o păpuşă stricată. Dar cel mai cumplit gînd pentru el era acela că fusese violată. Violată cu brutalitate. Îi vedea petele de sînge de pe picioare şi de pe haine.

Cathy a lui, pe care o iubea mai mult decît orice pe lume, îi murea în braţe. Simţea că înnebuneşte de durere. Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, îi şoptea continuu:

– Rezistă, Cathy, te implor, rezistă.

Încă mai rostea acele cuvinte cînd sosiră ambulanţa

şi poliţia.

Urcă în ambulanţă cu ea. Dacă murea, aveau să moară toţi cei vinovaţi de acest lucru. Chiar dacă avea să-şi petreacă tot restul vieţii căutîndu-i, avea să-i găsească şi să-i omoare, unul cîte unul.

Eamonn încercase să sune la Cathy toată dimineaţa, dar nu îi răspunsese decît robotul. Trîntind receptorul, rămase cu privirea aţintită asupra peisajului care se vedea din biroul său din Plaza Tower.

Cînd auzi telefonul, răspunse imediat.

Era Desrae, a cărui durere se simţea prin telefon tocmai din Anglia.

– Oh, Doamne, Eamonn, o să moară! Cathy o să moară! Vino, te rog. Te rog. Nu ştiu ce să fac... Au tăiat-o în fîşii. Abia poţi s-o mai vezi din cauza cusăturilor! Oh, Doamne Dumnezeule, s-o ajute cineva...

Apoi, după acele frînturi de fraze, urmară hohote de plîns.

– O să vin, Desrae. Nu-ţi face griji.

Dar, timp de cîteva clipe după ce închise, nu putu să se mişte. Se gîndi cu ani în urmă, amintindu-şi-o pe Cathy, frumoasă şi iubitoare. *Tăiată în fîşii... Şi era numai vina lui.*

Zece minute mai tîrziu, tocmai se pregătea să se urce în maşina din parcarea subterană, cînd doi chinezi veniră spre el. Valetul din parcare se întoarse brusc cu spatele şi ieşi din cabina în care îşi avea locul, îndreptîndu-se spre ieşirea din pasaj.

Eamonn ştiu ce avea să i se întîmple chiar înainte să se întoarcă şi să-i vadă pe cei doi bărbaţi. Era surprins că tocmai chinezii ajunseseră la el primii. Se aşteptase ca italienii să fie asasinii. Ştia că ar fi fost inutil să încerce să fugă, dar dorinţa de viaţă era puternică în el.

Îl prinseră cu uşurinţă şi îi tăiară gîtul în timp ce se zbătea să scape din mîinile lor. După aceea, inima îi fu străpunsă adînc cu cuţitul de două ori, într-o succesiune rapidă.

Fu o treabă de profesionişti care se termină repede.

El rămase întins pe podeaua murdară şi pătată de ulei, cu ochii albaştri pe care Cathy îi iubise atît de mult privind fix în întuneric.

Ultimul său gînd fu speranţa că, în curînd, avea să fie lîngă ea.

Atacul asupra lui Cathy nu fu considerat ca viol şi jaf, aşa cum sperase domnul Cheng. Richard Gates avu grijă de acest lucru.

Stătu lîngă patul ei, ţinîndu-i mîna, pînă cînd i se spuse că starea ei era stabilă şi că semnele vitale îi erau bune. Se uită la ceea ce rămăsese din femeia frumoasă pe care o iubea şi simţi cum lacrimile îi ardeau ochii. O iubise, încă o mai iubea, şi îi insufla dorinţa de a supravieţui.

Desrae, care era bolnav de durere, era îngrijit de Susan P, aceasta veghind şi asupra lui Kitty. Fiica lui Cathy era atît de tulburată, încît fusese nevoie să i se administreze sedative. Nimeni nu o lăsase să-şi vadă mama. Hotărîseră că era prea mică pentru a vedea aşa ceva.

Richard îşi dădu demisia la cinci zile după ce Cathy fusese descoperită. Plecă fără să mai arunce nici măcar o privire înapoi şi, de atunci, stătu numai la spital. Dacă ea avea să moară, avea să o însoţească şi el. Nu mai avea de ce să rămînă pe pămîntul acela nenorocit, dacă ea îl părăsea.

Infirmierele se temeau de el, chiar dacă se minunau văzînd tandreţea cu care o spăla, îi aranja părul şi stătea la infinit ţinîndu-i mîna. Renunţară să mai încerce să-l facă să plece acasă. Acceptară faptul că avea să stea acolo pînă la sfîrşit.

Dar Cathy zăcea, fără să scoată un sunet şi fără să facă o mişcare, şi nimeni nu ştia ce putea să audă, să simtă sau să înţeleagă.

Nu pomeni nimeni de oprirea aparatelor. Richard Gates ar fi ucis pe oricine ar fi încercat acest lucru.

49

Betty intră la Bradmoor şi se lăsă percheziţionată, ca de obicei, pînă cînd, în cele din urmă, fu dusă la de Madge. Prietenei sale îi plăcea foarte mult camera de acolo şi păstra o curăţenie exemplară; i se pusese, în sfîrşit, diagnosticul de schizofrenie paranoică şi, cu noile medicamente, se simţea mult mai bine.

La Holloway, unde o dusese Gates pentru încălcarea condiţiilor puse la eliberarea condiţionată, o muşcase pe o altă femeie de nas într-un acces de furie, din cauza unui corn subţire ca băţul de chibrit. La recomandarea a doi psihiatri de închisoare, fu închisă într-un sanatoriu potrivit.

Nu avea să mai vină acasă niciodată.

Betty îşi îmbrăţişă prietena şi stătură de vorbă un timp. Madge făcu ceai şi, în timp ce îl beau, Betty îi arătă fotografii de-ale lui Cathy şi Kitty.

Madge le admiră încîntată.

– Kitty e leită maică-mea. Are ceva de irlandeză în ea. E frumuşică. Pot să păstrez astea?

Betty încuviinţă şi Madge le puse pe noptieră. Mai tîrziu avea să le pună pe pereţi alături de celelalte.

– Totuşi, aş vrea să vină să mă viziteze. Mi-ar plăcea s-o văd. Cathy era atît de plină de viaţă, nu, Betty? Mai ţii minte cum ne făcea să rîdem cînd era mică? Cum se uita la noi cu ochii ei mari şi albaştri?

Betty încuviinţă şi zîmbi. Madge era într-o zi bună. Alteori, în ciuda medicamentaţiei, se înfuria pe singurul ei copil şi pe nepoata ei, ameninţînd să le omoare, pe ele, pe Betty, pe toată lumea care o trădase sau chiar o supărase în vreun fel.

Betty era tristă, dar ştia că, în felul ei, Madge era fericită. Cel puţin atît de fericită cît ar fi putut să fie vreodată.

Uitîndu-se la fotografiile lui Cathy, simţi că îi vine să plîngă. Era groaznic cînd se gîndea că se stingea încet în spital, fiind în comă. Nu îi spusese lui Madge, nu i se păruse corect. Mai bine o lăsa să trăiască mai departe într-o lume în care totul fusese grozav, în care copilăria lui Cathy fusese ideală şi Madge însăşi, o femeie celebră, o mamă iubitoare, o gospodină capabilă şi un bun cap de familie. În mintea lui Madge, aşa stătuseră lucrurile pentru ea şi pentru fiica ei pe care o iubise atît de mult.

Domnul Cheng mergea pe Brewer Street. Era foarte tîrziu şi străzile din Soho era învăluite în linişte, dar omuleţul era ţanţoş. Nu se temea de nimic, deoarece ştia că reputaţia lui îi ţinea pe oameni la distanţă. Nimeni nu avea să-l ameninţe vreodată; era în siguranţă în propria lui lume.

Un zîmbet îi flutură pe buze cînd trecu pragul unei uşi. Urcă nişte scări şi intră într-un apartament micuţ. O fată eurasiatică mărunţică, fără sîni deloc şi cu părul tuns foarte scurt, îl aştepta.

Făcu o plecăciune şi îi zîmbi, dezvelindu-şi dinţii mici şi albi.

– Vă aşteptam, domnule, spuse ea într-o engleză stricată. Am totul pregătit.

Cheng îşi descheia cămaşa deja în timp ce o urma, zîmbetul de pe chipul său fiind luminos ca ziua acum. Aşezîndu-se pe canapeaua din piele şi acceptînd o ceaşcă de ceai cu plante, fu şocat cînd auzi o voce familiară spunînd:

– Bună seara, domnule Cheng, nu ne-am mai văzut demult.

Richard Gates stătea în spatele lui. Atît de puternic fu şocul, că scăpă ceaşca de ceai pe covorul alb.

Fata nu se clinti. Chipul îi era inexpresiv acum; era detaşată de ceea ce se întîmpla în jurul ei. Richard îi

făcu un semn din cap şi ea îşi luă haina şi ieşi din apartament.

Omuleţul se uită la Richard temător.

– Cu ce te pot ajuta, domnule Gates?

Richard rîse cu poftă.

– Ticălos nenorocit, poţi să-mi spui ce-ai luat de la Cathy Pasquale în seara în care ai pus să fie atacată şi violată. Apropo, înainte să încerci să mă duci cu vorba, ştiu că ai fost acolo. Am avut o întîlnire cu individul pe care l-ai angajat să facă treaba murdară. În momentul ăsta se află pe o placă de marmură la morga din Deptford, aşa că scuteşte-mă de aiurelile tale. Nu ştia decît că ai luat nişte valize de la club. Atîta tot. Deci, ce era în ele – droguri?

Cheng făcut ochii mici şi rămase tăcut.

Richard spuse politicos:

– Ai auzit expresia „Vorba dulce mult aduce?" Numai că toată lumea ştie cît de dulce pot să vorbesc eu şi cum pot să snopesc în bătaie pe cineva fără să stau o clipă pe gînduri. O iubesc pe Cathy şi tu i-ai făcut atîta rău. Înainte să te omor, vreau să ştiu numai de ce ai făcut-o. Poţi să-mi spui treaba asta? Înţelegi ce spun?

Cheng încuviinţă.

– Deci, poţi să faci în aşa fel, încît să-ţi fie mai uşor sau mai greu. Depinde numai de tine. Pot să te bat pînă spui adevărul, pot să-ţi îndepărtez anumite părţi anatomice sau pot să-ţi scot ochii. Toate or să doară, dar n-or să te omoare. Deci ce preferi?

Cheng continuă să tacă.

Scoţînd o frînghie din buzunar, Richard îi legă mîinile la spate. Omul nu încercă să se împotrivească, ştia că ar fi fost inutil. Richard îl admiră pentru asta, chiar dacă îl ura.

– Te întreb încă o dată: *ce era în valize?*

Cheng tot nu răspunse. Pe chipul lui se citea încăpăţînarea. Strîngea din buze şi privea într-un punct fix. Totuşi, tresări cînd îl văzu pe Richard punînd în funcţiune un uscător de păr. Gates îl puse pe fierbinte şi îl apropie de faţa lui.

Cheng încercă să-şi mişte capul.

– Ai rămîne surprins dacă ai şti cît rău poţi să faci cu o chestie din asta, spuse Gates nonşalant. Tocmai de aceea le-au interzis în anumite puşcării. Sînt nişte obiecte de tortură minunate. Ard pielea excelent.

În timp ce el vorbea, Susan P intră în apartament. Cînd o văzu, Cheng simţi că i se face greaţă. Ea îi zîmbea. În mînă avea un ciocănel şi un săculeţ de cuie. Se ştia că atunci cînd se supăra foarte tare, Susan P îi ţintuia pe oameni de mobilier. Pentru prima oară, lui Cheng i se făcu frică.

Richard Gates opri uscătorul şi rîse cu poftă.

– Bună, draga mea, ai venit să te distrezi şi tu?

Susan zîmbi. Purta o fustă mini din piele şi o bluză transparentă. Sfîrcurile i se întăriseră din cauza frigului şi pielea ei avea o tentă trandafirie.

– Nu ţi-a spus încă?

Richard se prefăcu îndurerat.

– Mă tem că nu, scumpo.

Susan scoase un ţîţîit.

– Îmi place munca mea, domnul Cheng. Ăsta e un mic truc pe care l-am învăţat de la un tip foarte simpatic, care îi tortura pe banditii de pe vremuri. A murit aşa cum a trăit, violent, dar aşa se întîmplă de obicei în jocul nostru, nu? De obicei, nu e nimic personal. Acum, însă, e personal.

Se aplecă şi spuse printre dinţi:

– E foarte al dracului de personal. Puteai doar s-o jefuieşti pe fata aia, nu să pui să fie violată şi s-o laşi aproape moartă, chinez nenorocit. Sfatul meu e să-ncepi să vorbeşti, amice, pentru că abia aştept să fac chestia asta. O să-ţi ţintuiesc scula de duşumea şi o să rîd în timpul ăsta. Am o grămadă de surprize, să ştii. Toate menite să te facă să urli de durere. Şi poţi să urli cît vrei aici, ştii foarte bine. Pereţii sînt izolaţi fonic. Micuţa ta amoreză a fost plătită bine ca să ni te dea în gheare, aşa că avem de gînd să ne scoatem pîrleala.

Cheng se uită şi la unul şi la celălalt şi oftă.

– Dacă vă spun ceea ce vreţi să ştiţi, îmi daţi cuvîntul

că o să fiu ucis repede şi curat?

Richard încuviinţă.

– O să fii spînzurat. E tot ce pot să fac.

Cheng închise ochii şi le mulţumi.

– Era plutoniu, nu droguri, spuse el. Toată lumea se gîndea la droguri, dar astea sînt depăşite. Banii vin acum din Rusia. Există o piaţă imensă pentru plutoniul pe care îl produc. Indienii îl vor, irakienii, libienii... Unii cred că India va fi următoarea superputere. Dar superputerile nu vor decît un singur lucru, nu? Arme nucleare. Cathy Pasquale n-a ştiut că a transportat aşa ceva. Dar nu era proastă. Cînd a venit acasă pe neaşteptate şi m-a găsit acolo, a trebuit să scap de ea şi să fac să semene a jaf. N-a fost nimic personal, doar o afacere. Eamonn Docherty a început totul. A făcut-o să transporte marfa după ce el a rămas fără comisionar. Apoi a încercat să mă tragă pe sfoară. Mafia şi ruşii s-au aliat în Statele Unite – am aflat treaba asta printr-un om de legătură pe care îl am acolo. Docherty a fost omorît din ordinul meu. Pînă la urmă, irlandezii sau italienii tot ar fi făcut-o. Crede-mă, domnule Gates, e o problemă internaţională. Poţi să mă omori, foarte bine, dar dacă vrei să-i lichidezi pe toţi actorii acestei drame, o să tot omori timp de vreo zece ani.

Richard se gîndi la acea informaţie.

Deci, Docherty se folosise de Cathy, aşa cum o făcuse întotdeauna într-un fel sau altul încă de cînd erau copii. Îl uimea faptul că un bărbat putea să pună o femeie într-un asemenea pericol, o femeie pe care susţinea că o iubea.

Oftă şi îşi trecu mîna peste faţă, simţindu-se deodată vlăguit.

Dar avea să-l omoare pe Cheng, chiar dacă ştia că spînzurătoarea era un lucru prea bun pentru el. Avea să stea să se uite pînă cînd individul îşi dădea ultima suflare. Era tot ce putea să facă pentru a-şi mai domoli durerea provocată de starea lui Cathy.

– Totuşi, de ce violul? De ce ai făcut-o să treacă prin aşa ceva? întrebă Susan P a cărei voce răsună pu-

ternică în încăperea mică.

Cheng ridică din umeri.

– M-am gîndit c-o să arate mai bine în raportul poliției. Ea a intrat în timp ce i se spărgea apartamentul – era o femeie frumoasă. Hoțul a violat-o și apoi a intrat în panică. Se mai întîmplă.

Susan P crezu că explodează de furie.

– Asta a fost tot? Doar ai crezut că o să arate mai bine în raportul poliției? Cathy a fost violată pentru că tu ai crezut c-o să arate mai bine în raportul poliției, nu?

El închise ochii și încuviință.

– Sînt sincer. Vă spun tot ce vreți să știți. Dacă vă consolează vreun pic, cel pe care l-ați ucis n-a mai fost folosit de mine după aceea. Așa cum știți foarte bine, toți trebuie să dăm și ordine care nu ne fac plăcere. Ei bine, mie nu mi-a plăcut să dau acel ordin, dar era necesar. Cathy Pasquale nu putea fi lăsată-n viață, din moment ce știa de operațiune. Relația ei strînsă cu dumneata, domnule Gates, făcea că acest lucru să fie esențial. Nu puteam să las să afle toată lumea ce făceam noi. Sigur înțelegi asta, nu?

Susan P era atît de furioasă, încît ar fi putut să facă un infarct și nici n-ar fi observat. Omul acela stătea în fața ei și îi povestea calm cum pusese ca prietena ei să fie violată și ucisă și, acum, chiar încerca să justifice acel lucru!

Trăgîndu-și brațul în spate, îl lovi cu toată puterea cu ciocanul peste față. Zgomotul oaselor zdrobite se auzi în încăpere cînd pometele lui Cheng fu distrus.

– Chinez nenorocit, te omor cu mîinile mele! Fata aia era cinstită. Reușise. Reușise în ciuda tuturor obstacolelor și avea o șansă în viață. Pentru ce, hm? Ca să vii tu s-o sacrifici pentru o afacere?

Vocea îi era îngroșată de lacrimi și furie.

– Deci, niște afurisiți de arabi cumpără rahatul nuclear al rușilor și probabil or să ne arunce în aer pe toți peste cîțiva ani? Pentru asta i-ai luat viața? Ea zace într-un pat de spital în comă și tu stai aici și-mi spui c-a fost doar *o afacere nenorocită?* Ei bine, și asta-i o afacere, amice. Prietenul meu Richard ți-a spus o poveste frumoasă despre cum o să fii spînzurat, dar eu nu ți-am promis nimic, amice. Așa că o să te bat pînă o să mori, așa cum a fost bătută Cathy. Și vrei să-ți mai spun ceva? O să-mi placă fiecare clipă. Pentru că fata aia valora cît cincizeci ca tine sau ca Eamonn Docherty. E una din puținii oameni cu adevărat cinstiți pe care i-am cunoscut vreodată. Toată viața a avut de suferit într-un fel sau altul și am văzut-o luptînd ca să ajungă cineva. De mic copil a avut în ea ceea ce îi trebuia ca să supraviețuiască în mizeria asta de lume și, pe urmă, vii tu și îți închipui că poți să justifici faptul că ai lăsat-o aproape moartă. Ei bine, ți-ai ales pe cine nu trebuia de data asta, domnule Cheng. Ai avut tupeul să te pui cu mine și cu a mei și o să te fac să plătești acum pentru asta.

Cheng se uită rugător la Richard Gates. Fața îi era deja pe jumătate distrusă în urma loviturii de ciocan.

Richard îi întoarse spatele, însă.

– Ai auzit ce-a spus doamna, ea nu ți-a promis nimic. Și eu sigur nu vreau să mă cert cu ea.

După aceea rîse și se uită cum Susan P îl culcă pe domnul Cheng pentru ultima oară.

Omorîndu-l pe Cheng nu aveau să o vindece pe Cathy, dar, cel puțin, aveau sentimentul că făcuseră ceva pentru a îndrepta o greșeală oribilă.

Îl făcuseră să plătească în cea mai pură tradiție a cartierului Soho.

Cele două infirmiere se uitară la femeia din pat. Arăta îngrozitor. Clătinară din cap uluite.

– Într-un fel, cred că ar fi mai bine dacă ar muri. Dacă o să-și revină, o să se refacă foarte încet. O așteaptă ani de zile de operații estetice, ca să nu mai vorbesc de altceva. Mare păcat, nu? zise una din ele.

Cealaltă încuviință.

– Totuși, sînt niște oameni tare ciudați, nu? Mai ales așa-zisa ei mătușă – tipul ăla în rochie. Era să mor cînd l-am văzut prima oară! Dar pare să țină foarte mult la ea.

Colega ei rîse ușor.

– Ar fi trebuit să vezi ce față a făcut doctorul cînd a văzut-o pe mătușică prima oară! I-a strîns mîna și a lui s-a pierdut cu totul într-a ei. Ce-am mai rîs!

Aranjă aparatul prin care Cathy era hrănită artificial și zise:

– Ce zici de tipul ăla chel, polițistul? Iar a plîns astăzi, l-am văzut cu ochii mei.

Prietena ei încuviință tristă.

– Și fiica ei e foarte frumoasă. Dacă această Cathy Pasquale semăna puțin cu ea, atunci a fost o femeie foarte frumoasă. Mai ales ochii ăia. Ce păcat, nu? Și a fost și violată. Cine ar putea să facă așa ceva unei alte ființe omenești?

Cealaltă infirmieră nu răspunse.

În meseria lor, vedeau zilnic durere și suferință și nimic din toate acestea nu erau de înțeles, deși mulți din cei care supraviețuiau unor asemenea traume spuneau că învățaseră ceva din experiența respectivă. Rămînea de văzut ce învățătură neprețuită trăsese Cathy Pasquale din acea întîmplare – sau dacă avea să mai fie capabilă să mai raționeze vreodată.

În timp ce infirmierele sporovăiau, cadavrul lui Cheng era descoperit de un vagabond sub podul din Shoerditcht. Acesta îl jefui înainte să dea un telefon anonim la poliție. Găsi cîteva cărți de credit, o sută de lire, bani gheață, și o amuletă frumoasă din argint și diamante sub forma unui dragon.

Era un dragon despre care se spunea că aducea bogăție, sănătate și fericire celui care îl purta. Păcat că pentru Micul Cheng nu funcționase.

EPILOG

„Naşterea, împerecherea şi moartea,
Acestea sînt toate lucruri concrete.
Naştere, împerechere şi moarte.
Eu m-am născut şi o dată e de-ajuns."

T.S. Eliot, 1888-1965

„Che gelida manina"
„Mînuța ta e rece ca gheața"

Giacosa & Allica, La Bohem

Richard își făcu o cafea și luă ceașca în camera lui Cathy. Trecuseră șapte luni de la atac și, deși nu mai era ajutată de aparate să respire, tot nu își recăpătase cunoștința.

Sorbind din cafea, el privi pe geam la împrejurimile clinicii din Sussex. Fusese transferată acolo cu două luni în urmă. Toți erau de acord că el avea să stea permanent în cameră cu ea.

Richard avea un pat micuț în care dormea noaptea, iar ziua făcea aproape totul pentru Cathy. O spăla și îi

schimba hainele. Îi peria părul, îi masa membrele şi stătea lîngă ea ţinîndu-i mîna mică într-a sa.

Cathy arăta groaznic. Cicatricile de pe faţa şi trupul ei erau oribile, încă de un roşu aprins şi proeminente. Nimeni din cei care o vedeau acolo n-ar fi crezut vreodată că femeia aceea fusese frumoasă.

Nu existau fotografii care să le amintească acest lucru; nu exista nici o fotografie pentru ca nu cumva să se trezească, să se vadă în ea şi să-i amintească. De asemenea, nu exista nici oglindă. Richard avusese grijă de acest lucru.

În timp ce îşi vedeau de treabă, infirmierele îl auzeau vorbindu-i tot timpul cu glasul lui scăzut. Îi spunea că o iubeşte, îi povestea despre cît de bine se descurca fiica ei, îi promitea că aveau să petreacă nişte clipe minunate cînd ea avea să se vindece.

Le frîngea inimile.

Acel bărbat solid şi cu chelie, cu burta lui şi cu ochii lui albaştri şi trişti, devenise ca o mascotă pentru ele. Toate ajunseseră să-l cunoască şi toate îl plăceau. Pînă şi cele mai morocănoase angajate se întrebau uneori cum era, oare, să ai pe cineva care să te iubească atît de mult. Toate văzuseră pacienţi în comă lăsaţi singuri luni întregi, odată ce rudele şi prietenii treceau peste şocul iniţial. Nu însă pe Cathy Pasquale.

Era foarte slabă acum, numai piele şi os. Doctorii o hrăneau artificial cu glucoză pentru a încerca să o mai îngraşe. Era într-o stare de semicomă, nici moartă, nici cu adevărat vie.

Ar fi putut să rămînă aşa pentru totdeauna. Doctorii spuseseră că era ca o legumă. Rănile suferite de creier erau o adevărată loterie. Richard Gates le spunea întruna că se cunoşteau cazuri cînd oamenii se treziseră după ani de zile. Ştiau că nici nu se punea problema ca pacienta aceea să fie lăsată să moară: „spre binele ei". Nu avea să se ceară permisiunea nici unui tribunal de a o lăsa pe Cathy să moară prin inaniţie.

Richard sorbi din cafea şi îi spuse:

– Kitty o să vină mai tîrziu cu Desrae. Au fost la

Lanzarote. Desrae are cîţiva prieteni acolo. O mai ţii minte pe Joanie? Ei bine, se pare că a deschis un bar grozav acolo. Cînd o să te faci bine, o să mergem cu toţii să-l vedem.

Mîna ei era rece într-a lui şi el i-o strînse puţin mai tare. Se uita pe geam în timp ce îi vorbea, încercînd să ignore lacrimile care îi înceţoşau privirea.

– M-am gîndit să avem ceva bun la cină. Am cumpărat nişte paste. Îmi dau voie să folosesc bucătăria de-aici, aşa cum ţi-am mai spus, şi o să pregătesc ceva de mîncare, eu împreună cu infirmierele. Sper să supravieţuiască şi să povestească, zise el rîzînd uşor. Toate fetele de la club îţi transmit dragostea lor şi Susan P o să treacă pe-aici după-amiază ca să te vădă. O să-ţi aducă nişte cămăşi de noapte curate. Curăţătoria de-aici cam lasă de dorit şi nu-mi place deloc să-ţi văd lucrurile frumoase încărcate într-un cărucior, cu numele tău lipit în interiorul lor.

Vorbea mai tare acum şi se gîndi la ruşinea pe care ea o îndura zilnic.

– O să-ţi şi depileze picioarele. O ştii doar cum e – dacă nu e depilată nu iese din casă, zise el şi rîse, deşi chipul îi era umbrit de tristeţe şi umerii aduşi.

Grija şi forţa iubirii lui disperate şi neputincioase pentru ea îl îmbătrîniseră.

Puse ceaşca pe dulăpiorul de lîngă noptieră şi luă peria de păr. Cînd se uită la ea, rămase încremenit.

Ochii lui Cathy erau deschişi şi ea îl privea.

Acei ochi albaştri superbi pe care el îi visase atîţia ani se uitau la el acum. Chipul ei brăzdat de cicatrici şi distrus căpătase viaţă din nou. Era ca şi cum ar fi asistat la înfăptuirea unei minuni.

Îşi ţinu respiraţia. În încăpere nu se auzea nici un sunet. El auzea zgomotul ventilatorului de deasupra capului de pe hol, zdrăngănitul ceştilor de ceai pe care una din infirmiere le ducea pacienţilor. Auzi o maşină oprind afară, oamenii vorbind sub fereastră, iar glasurile lor erau atît de normale, atît de obişnuite, încît lui îi veni să plîngă.

Ochii lui Cathy erau deschişi. Continua să se uite la el. Clipi doar o dată şi apoi îi închise la loc, de parcă efortul ar fi fost prea mare pentru ea.

Aşezîndu-se din nou pe scaun, căci simţea că i se înmuiaseră picioarele, Richard îi luă mîna iarăşi. Era tot rece, ca o mînuţă de copil, pierdută în laba lui mare.

– Ştiu că mă auzi, întotdeauna am ştiut. Te rog să te întorci, Cathy, te implor. Întoarce-te la noi toţi. Kitty are nevoie de tine, eu am nevoie de tine. Desrae are nevoie de tine. Ai lăsat un gol atît de imens în vieţile noastre. Te rog, Cathy, dacă mă auzi, arată-mi. Strînge-mi mîna, clipeşte, orice.

Se uită la chipul ei tras, la cicatricile pe care, totuşi, nu le vedea. Pentru el, ea avea să rămînă întotdeauna minunata lui Cathy. Era tot Cathy a lui, ochii ei îi arătaseră acest lucru. Făcînd ochii mari, el încercă să-şi reţină lacrimile. Uitîndu-se la cerul ca de vară, simţi tristeţea unui om care îşi dorise ceva enorm de mult şi care credea că acel lucru i se oferise.

Spuseseră că acest lucru se putea întîmpla.

Fusese prevenit.

Reţinîndu-şi lacrimile, înghiţi în sec. Afară parcă era vară. Era luna octombrie, dar vremea era splendidă. Îi spuneau vară indiană. Lui nu-i păsa prea mult ce perioadă a anului era dacă nu o avea pe Cathy să se bucure alături de el.

Dădu frîu liber lacrimilor care, mari şi sărate, i se rostogoliră pe obraji. La urma urmei, nu îl vedea nimeni.

– Nu plînge, Richard, te rog.

El o privi foarte atent, nefiind sigur dacă ea chiar vorbise sau el îşi imaginase doar.

Ochii ei erau încă închişi.

– Cathy? Spune-mi ceva, Cathy, te rog.

Se uita la ea ca un nebun, iar lacrimile îi şiroiau pe faţă neîncetat.

– Mi-e sete. La ce oră o să beau ceva?

Ochii îi erau deschişi din nou şi el văzu că era perfect lucidă. Ştia ce spune. Era din nou cu el.

O luă în braţe, deodată, şi o strînse cu putere.

– Te iubesc, fetiţo. Oh, Doamne, te iubesc atît de mult.

Ea zîmbi uşor, simţindu-şi pielea ciudat de strînsă.

– Ştiu, Richard, dar nu vreau decît să beau ceva.

El o sărută pe frunte.

– Îţi aduc imediat ceva de băut, scumpa mea, îţi aduc orice vrei. Nu trebuie decît să ceri.

– Ştiu, Richard. Ştiu.

Atunci, el îşi dădu seama că îl auzise, că auzise fiecare vorbă de iubire pe care i-o spusese în ultimele luni şi inima i se umplu de fericire.

Cathy avea un drum foarte lung de străbătut, dar, cu ajutorul lui, al lui Kitty, al lui Desrae şi al lui Susan, avea să izbutească să ajungă la capătul lui.

Avusese o viaţă la care mulţi oameni ar fi renunţat demult. Începutul fusese greu, făcuse cîteva alegeri greşite pe parcurs, dar întotdeauna făcuse ceea ce simţise că era bine.

Iubise prea mult şi fusese aproape distrusă.

Acum, însă, el avea să aibă grijă să ducă o viaţă plină de fericire. Avea să aibă grijă de ea, aşa cum ar trebui un bărbat să aibă grijă de o femeie: să o protejeze, să o iubească, să o răsfeţe.

Cel mai mult el avea să o răsfeţe.

Îşi zîmbiră unul altuia, ca şi cum ea i-ar fi auzit gîndurile şi le-ar fi răspuns în tăcere.

În adîncul sufletului, el spera să fie aşa. Era ceea ce îşi dorea mai mult decît orice pe lume.

SFÎRŞIT

„Martina Cole explorează lumea tenebroasă a răufăcătorilor, un decor pe care și-l însușește foarte repede."

SUNDAY EXPRESS

Atunci cînd frumoasa blondă Cathy Connor și cuceritorul irlandez Eamonn Docherty cresc împreună pe străzile din East End-ul londonez, soarta lor este pecetluită. Nici o distanță nu se va dovedi prea mare și nici o faptă prea regretabilă pentru a-i despărți pentru totdeauna. Încă de la o vîrstă foarte fragedă, Cathy intră în lumea crepusculară din Soho ca fugară și este salvată de pe străzi de Desrae, un travestit care o învață cum să supraviețuiască în inima violentă a lumii interlope londoneze. În acest timp, Eamonn, care a fugit în America cu tatăl său, și-a făcut o reputație în rîndul mafiei irlandeze și italiene ca fiind unul dintre cei mai necruțători ticăloși din New York. E numai o chestiune de timp pînă cînd drumurile lor se vor întîlni și atunci cînd acest lucru se va întîmpla, Cathy este o parteneră pe măsura lui Eamonn. E destul de frumoasă, deșteaptă și dură pentru a-l stăpîni acum. Și nimic nu o va face să fugă din nou...

„O lectură senzațională al cărei deznodămînt te lasă cu gura căscată."

TODAY

„Garantat pentru a fi un alt mare succes."

WOMAN'S WEEKLY

„O poveste captivantă... plină de [illegible]rbe murdare, sex, banditisme și ticăloșii."

PUBLISHING NEWS

10

LEI: 455 00